Chi Bằng Tạm Ở Cùng Nhau

Contents

Chi Bằng Tạm Ở Cùng Nhau **2**

1. Chương 1: Người Mẫu . . . 2
2. Chương 2: Lập Phong Cao Quý . . . 5
3. Chương 3: Tình Yêu Thuở Ban Đầu – Trì Mục . . . 10
4. Chương 4: Anh Hồng Chua Ngoa . . . 14
5. Chương 5: Một Đồng Tiền Xu . . . 19
6. Chương 6: Chú Hai Ngang Ngược . . . 23
7. Chương 7: Khăn Tay . . . 28
8. Chương 8: Dịu Dàng Của Cô . . . 31
9. Chương 9: Chòm Sao Lập Phong . . . 35
10. Chương 10: Mộng Đẹp Vỡ Tan . . . 39
11. Chương 11: Vỏ Bọc Cầm Thú . . . 43
12. Chương 12: Khó Cả Đôi Đường . . . 48
13. Chương 13: Diều Hâu Tỉnh Táo . . . 53
14. Chương 14: Sửa Lỗi Bug (*) . . . 57
15. Chương 15: Đăng Kí Kết Hôn (1) . . . 60
16. Chương 16: Đăng Kí Kết Hôn (2) . . . 64
17. Chương 17: Phong Hỏa Quỷ Quái . . . 71
18. Chương 18: Nắng Gắt Giữa Hạ . . . 77
19. Chương 19: Nhìn Với Cặp Mắt Khác Xưa . . . 83
20. Chương 20: Mùa Hè Năm Ấy . . . 90
21. Chương 21: Dây Lưng Của Anh . . . 95
22. Chương 22: Bố Cô – Bảo Sinh . . . 100
23. Chương 23: Danh Chính Ngôn Thuận . . . 106
24. Chương 24: Sinh Mạng Trong Nhà Ma . . . 112
25. Chương 25: Đôi Mắt Giống Cô . . . 118
26. Chương 26: Tiêu Dật Năm Ấy . . . 126
27. Chương 27: Tiêu Dật Năm Ấy (2) . . . 134
28. Chương 28: Đoạn Ghi Âm . . . 143
29. Chương 29: Sự Cực Đoan Của Cô . . . 150
30. Chương 30: Đến Ở Lục Gia . . . 157
31. Chương 31: Tranh Chấp Phòng Ngủ . . . 165
32. Chương 32: Chiến Tranh Với Em Chồng . . . 172
33. Chương 33: Tình Cảm Ngầm Phát Sinh . . . 180
34. Chương 34: Cùng Trải Qua Gian Khổ . . . 188
35. Chương 35: Tranh Giành . . . 195
36. Chương 36: Bậc Thầy Tình Yêu . . . 200
37. Chương 37: Bảo Vệ Lẽ Phải . . . 206
38. Chương 38: Hướng Dẫn Sử Dụng Chồng . . . 213
39. Chương 39: Hương Thơm Cám Dỗ . . . 221
40. Chương 40: Mua Dây Buộc Mình . . . 228

41. Chương 41: Giấc Mộng Năm Đó . . . 235
42. Chương 42: Gặp Lại . . . 241
43. Chương 43: Bất Hối . . . 247
44. Chương 44: Trống Trải Trong Lòng . . . 254
45. Chương 45: Ngược Cẩu Phu Phụ . . . 260
46. Chương 46: Một Hộp Táo Gai . . . 266
47. Chương 47: Trốn Tránh Mà Thôi . . . 273
48. Chương 48: Nụ Hôn Dò Xét . . . 280
49. Chương 49: Cái Tên Kì Lạ . . . 287
50. Chương 50: Bốn Người Chạm Mặt . . . 293
51. Chương 51: Cam Tâm Tình Nguyện . . . 301
52. Chương 52: Sự Thoả Hiệp Của Anh . . . 310
53. Chương 53: Bóng Dáng Xiêu Vẹo . . . 317
54. Chương 54: Nếu Bàn Về Bị Coi Thường . . . 324
55. Chương 55: Làm Nũng Nổi Máu Ghen . . . 331
56. Chương 56: Vạn Chủng Nhu Tình . . . 338
57. Chương 57: Không Mặc Quần . . . 343
58. Chương 58: Ra Ngoài High . . . 352
59. Chương 59: Biểu Đạt Tấm Lòng . . . 358
60. Chương 60: Chọn Em Như Lẽ Sống . . . 365
61. Chương 61: Hạnh Phúc Bình Yên . . . 372
62. Chương 62: Phiên Ngoại 1 . . . 380
63. Chương 63: Phiên Ngoại 2. Soái Ca Điềm Điềm . . . 387
64. Chương 64: Phiên Ngoại 3.1. Chân Tướng Thật Sự . . . 395
65. Chương 65: Phiên Ngoại 3.2 Chân Tướng Thật Sự 2 . . . 403

Chi Bằng Tạm Ở Cùng Nhau

Giới thiệu
Editor: Cheryl ChenThể loại: ngôn tình hiện đại, thanh mai trúc mã, ngọtĐộ dài: 65 chươngNhân vật chính: Diêu Tinh

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/chi-bang-tam-o-cung-nhau

1. Chương 1: Người Mẫu

EDIT BY XIAO YU

"Bề ngoài trắng trẻo, nhưng miệng lưỡi lại sắc bén như hạc đỉnh hồng vậy."

Trong phòng chụp ảnh, âm thanh sắc bén vang lên nhanh nhẹn như kéo cắt.

Vóc người thon thả, chỗ lồi chỗ lõm khiến cho người ta cảm thấy thích thú của Diêu Tinh Thần đang đang đứng trước mặt nhiếp ảnh gia, mỗi một ánh mắt, một động tác của cô, đều không chần chừ mà chuẩn xác, tự tin mà chuyên nghiệp.

"Rắc rắc rắc rắc", từng tiếng vỡ vụn giòn tan va vào dây thần kinh của nữ trợ lý.

Khí trời nóng vô cùng, bao quanh cô bốn phía, nhưng cô lại bất giác rùng mình.

Hoàn Tử tay trái cầm một ly cà phê kem ướp lạnh, tay phải cầm một ly cà phê nóng hơn, ánh mắt u ám nhìn bộ dáng của Diêu Tinh Thần dưới đèn, đôi tay đang cầm ly hiện lên khớp xương rõ ràng, kẽ run run, càng tức giận đốt ngón tay càng trở nên trắng bệch.

Mỗi người đều có một giới hạn cuối cùng của mình.

Hiện tại, con gái của Hoàn Tử đã nhập viện vì bệnh tim, một người mẹ đơn thân như cô ta bây giờ lòng đang nóng như lửa đốt, vốn muốn xin Diêu Tinh Thần nghỉ để đi thăm con gái, lại bị cô đòi đi mua cà phê, mua thì mua, nhưng mua được cà phê rồi thì cô lại chê lạnh, làm khổ cô phải đi mua cà phê nóng.

Đủ rồi, thật sự là quá đủ rồi!

"Bộp!" Ly cà phê giấy trong tay Hoàn Tử bị bóp vỡ một cách dữ tợn, chất lỏng đục ngầu lạnh như băng trào ra từ tay phải cô.

Diêu Tinh Thần… Diêu Tinh Thần!

Trợ lý nghệ sĩ thì không phải là người sao!

Hoàn Tử nheo mắt lại nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của cô dưới ánh đèn sáng loáng, trong mắt tràn đầy chán ghét!

Cô ta sẽ liều mạng cùng cái người này! Mẹ nó! Bà đây không hầu hạ ngươi nữa!

Tuổi còn trẻ mà đã khó phục vụ như vậy! Hoàn Tử cô không biết đã làm trợ lý cho bao nhiêu người? Không có một ai giống cái người làm cho người ta khó mà chịu được này.

Chỉ là không ngờ nhân phẩm của Diêu Tinh Thần như vậy, lại có thể sống bình yên vô sự trong vòng xoáy đấu tranh kịch liệt của giới người mẫu, hơn nữa lại còn có thể tiến vào giới điện ảnh!

Tuy rằng vai diễn của cô đều là vai tiểu tam vợ bé tranh sủng cùng vợ cả, không nóng cũng không lạnh, nhưng chẳng hiểu sao lại còn có thể cho cô phát hành đĩa nhạc! Là phát hành đĩa nhạc!

Phi! Cái giọng giống như mẹ già vậy đã phá tan một bài hát, y y a a rầm rầm rì rì, giống như là một ổ gà mái vậy!

May mà ánh mắt của công chúng cũng coi là sáng như tuyết! Mấy bảng xếp hạng bình chọn top mười nữ ca sĩ hát dở nhất, cô đúng là vô cùng xứng đáng mà xếp thứ nhất! Làn sóng hấp dẫn với tiêu đề "Diêu Tinh Thần cút ra khỏi làng âm nhạc" cũng tiến lên phía trước nhiều lần.

Thô tục, nông cạn, không học thức, tham hư vinh, người phụ nữ này, tháo trang sức ra thì không khác nào gái đứng đường mà cứ ở mặt công chúng giả bộ mình là nữ thần!

Rõ ràng lúc ở nhà ba ngày liền không thèm gội đầu, thế mà khi phỏng vấn dám ưỡn ngực vênh mặt nói mình là người sạch sẽ!

Phi! Có lần Hoàn Tử đến nhà cô, vừa vặn nhìn thấy cô một bên thì đắp mặt nạ, một bên thì dũa móng chân, vô cùng say mê!

Không được, cô không nhịn được nữa! Hoàn Tử căm phẫn hệt như một quả bóng đang phồng lên, càng ngày càng căng, càng ngày càng phồng, dù sao nếu không phục vụ cô nữa, thì dứt khoát phải xé lớp mặt nạ này ra, trước khi đi nhất định phải lột trần lớp mặt nạ này của cô!

Mắt thấy Diêu Tinh Thần đã chụp ảnh xong,chuẩn bị ra khỏi phòng chụp ảnh, "Lạch cạch"! Nữ trợ lý đem mảnh vụn của ly cà phê trong tay ném một cái, chí khí ngẩng cao trợn mắt nhìn Diêu Tinh Thần.

Bây giờ đang là giữa mùa hè, nhưng máy điều hòa trong phòng chụp ảnh hình như đang bị hỏng, Diêu Tinh Thần rốt cuộc cũng không đứng vững nổi nữa, cởi phăng áo khoác mà nhà quảng cáo cung cấp xuống rồi bước nhanh tới phòng rửa tay, định dùng nước lạnh xối lên tay giải nhiệt một chút.

Thân hình Diêu Tinh Thần rất cao, người cao một mét sáu như Hoàn Tử đứng cùng cô, giống như là tòa nhà cao ốc mới xây và tòa mới dỡ hỏng đang đứng chung một chỗ, chênh lệch khá xa, cho nên cô cũng chưa chú ý tới sự khác lạ của Hoàn Tử.

Hoàn Tử không cam lòng, siết chặt nắm đấm bước ra ngoài.

…

Diêu Tinh Thần đứng trước bệ rửa mặt trong phòng vệ sinh, mở vòi nước, dòng nước lạnh như băng vừa mạnh vừa to, giống như ưu tư của cô vào đêm hôm đó.

Đêm hôm đó, cô ở trên giường bị người ta khóa hai tay ra sau lưng, động tác vừa vội vàng mà nóng bỏng tiến vào. Khiến cho cả người cô đều đông thành tượng đá, theo từng va chạm kia mà vỡ vụn.

Ngày đó cô bị người môi giới lôi đi bàn bạc hợp đồng quảng cáo, là ở một biệt thự sang trọng. Lúc ngồi trên bàn tiệc không ngờ lại bị đổi ly rượu, uống liền mấy ly vào bụng, vốn đã lâng lâng, nhưng người có tửu lượng luôn luôn rất tốt như Diêu Tinh Thần lập tức nhận ra mình đã bị người ta bỏ thuốc, chuyện này cô đã từng nghe nói đến nhưng lại không ngờ nó sẽ phát sinh trên người mình, có điều khi đó tất cả đã muộn, đầu cô căng ra, tức khắc ngã quỵ trên ghế sa lon.

Đến khi tỉnh lại, mắt đã bị che mất, cả người rơi vào một mảnh bóng tối, là cướp sắc sao, nếu là chuyện này thì Diêu Tinh Thần cũng không sợ, cùng lắm thì coi như tình một đêm, chờ khi tỉnh lại sẽ tìm người môi giới tính sổ, nhưng nếu là có người cố ý chỉnh cô, cố ý chụp hình quay phim khiêu dâm, vậy mới là phiền toái.

Trong bóng tối, cô cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng ý thức lại vô cùng tỉnh tạo, tựa như tứ chi trên cơ thể đều không phải của cô, chỉ có khứu giác, thị lực đã ngủ đông vào thời điểm đó lại trở nên nhạy cảm khác thường.

Cô nghe thấy tiếng bước chân của người kia, dừng lại ở bên mép giường, hắn ta tựa hồ nhìn cô rất lâu, hoặc có thể đang nhìn nơi khác, nói chung là mãi rất lâu sau đó cũng không làm gì.

Cho đến khi cô sắp bất tỉnh, sột sột xoạt xoạt, tiếng ma sát của tơ lụa vang lên, cô nghe thấy âm thanh kéo cà vạt của người đàn ông đó.

Hắn bắt đầu đè lên người cô, rất nặng, nhưng không phải là cái nặng của một thân thể béo phì trì tệ, cho nên nhất định đó không phải là một phú thương bụng phệ. Diêu Tinh Thần đoán hắn nhất định là một người đàn ông cao lớn, đường nét trên da thịt động chạm với nhau tạo nên xúc cảm cứng rắn mà đàn hồi, người này ít nhất thường xuyên rèn luyện.

Thứ để lại ấn tượng cho cô sâu sắc hơn một chút, chính là mùi thơm trên cơ thể của người kia, cụ thể là loại nước hoa nào thì cô không nhận ra, chỉ cảm thấy có một mùi thơm nhàn nhạt của gỗ cổ, giống như đã từng quen biết, nhưng lại phiêu dật không thể nhận ra.

Dùng mộc chất đặc biệt như vậy làm nước hoa, khiến cho người đến gần hắn giống như đang tự đưa mình vào vườn trúc thanh tịnh sau cơn mưa, người đàn ông này nhất định là một người rất có địa vị.

Ôn hòa, tinh tế, hẳn là thường ngày hắn ngụy trang rất tốt, là một đại nam tử chủ nghĩa áo mũ chỉnh tề.

Cô lạnh lùng nghĩ tới lúc mình bị hắn hung hăng ra vào.

Thời buổi bây giờ, người có văn hóa, đều là thứ bại hoại, nên cầm thú bây giờ, đều có áo mũ hết.

Nước ở vòi vẫn rào rào chảy, Diêu Tinh Thần thoát khỏi đoạn kí ức không biết phải gọi là thống khổ hay ngạc nhiên kia của mình, cô đưa đôi tay thon dài ra, đầu ngón tay vừa chạm vào dòng nước lạnh một khắc, đã cảm nhận được bụng mình co thắt cùng lúc, Diêu Tinh Thần giật mình, thất thần nhìn bóng mình trong gương.

Mấy giây sau, trong gương xuất hiện gương mặt của một người phụ nữ khác, Hoàn Tử thường ngày luôn dốc sức ân cần giờ phút này tựa như một người khác, gắt gao nhìn cô chằm chằm.

Diêu Tinh Thần hơi sửng sốt, từ từ xoay người, phát hiện ra ánh mắt Hoàn Tử nhìn mình không đúng, im lặng mấy giây, bỗng nhiên bật cười.

"Hoàn Tử, cô cũng phát hiện rồi phải không?"

Hoàn Tử trợn mắt nhìn cô, nhận ra vẻ mặt cô hơi tái nhợt, kìm nhén tức giận và bất mãn trong lời nói của mình, lạnh lùng nói: "Phát hiện cái gì?"

Diêu Tinh Thần dựa vào bồn rửa tay, rút ra một điếu thuốc lá nhỏ dài dành cho phụ nữ, kẹp trên tay, dùng đầu ngón tay chạm vào mũi Hoàn Tử một cái, mở miệng nở một nụ cười giễu cợt, khiến cho người nhìn có chút hoảng sợ.

"Tôi cũng giống cô rồi… Còn chưa kết hôn, đã bị người ta làm lớn bụng…" Giọng Diêu Tinh Thần có vài phần bi thương, vén mái tóc dài như hải tảo ra phía sau tai, âm thầm chửi một câu: "Thật mẹ nó xui xẻo…"

Hoàn Tử sửng sốt, hoàn toàn quên mất mình muốn nói gì, bởi vì tình huống ở trước mắt này, thật là quá xa so với bộ dạng khỏe mạnh của cô.

"Cô mang thai?" Hoàn Tử kinh ngạc nhìn vùng bụng bằng phẳng của cô.

"Ừ", Diêu Tinh Thần phất tay nhìn cô, giọng nhẹ bẫng, dáng vẻ dửng dưng vô cùng: "Xem ra, phải nhờ cô tạm thời chiếu cố hai người chúng tôi rồi, bất quá chúng ta không quan hệ, Diêu Tinh Thần tôi chưa bao giờ lợi dụng người khác, tăng tiền lương của cô thêm ba ngàn nữa."

"Bao nhiêu cơ?"

"Cô điếc hả! Lão nương nói tăng tiền lương cho cô thêm ba ngàn!" Không kiên nhẫn chính là đặc điểm lớn nhất của cô.

"A? A! Vậy vậy… Cà phê kia không thể uống đâu! Không tốt với thân thể! Tôi đi mua cho cô chút sữa bò nóng nhé?" Hoàn Tử lập tức mềm lòng, mặt mày vui vẻ lóng ngóng vụng về, hoàn toàn quên mất ân oán tình thù mới còn ban nãy!

"Được." Diêu Tinh Thần có chút không nhịn được, điếu thuốc kẹp trong tay cũng không dám hút, đưa lên mũi ngửi tới ngửi lui: "Cô liên lạc giúp tôi với một bệnh viện tư nhân có tính bảo mật tốt, đừng tìm cái loại phát quảng cáo trên đường kia, còn nữa, tôi không muốn chịu đau, nhớ tìm cho tôi một bác sĩ có kĩ thuật tốt nhất, nếu như bác sĩ là kiểu chào hàng mở rộng tiêu thụ siêu âm cái gì đó, cô nói cho hắn, tự đi mà chơi trứng đi! Lão nương cần chặt chẽ phải như lúc đầu! Đi đi!"

Diêu Tinh Thần rốt cuộc cũng châm lửa, búng tàn thuốc lá một cái.

"Được, được, tôi đi đây, lập tức đi!"

Hoàn Tử xoay người, nghĩ lại mà sợ đến lè lưỡi một cái, may mà vừa rồi cô nhịn được, nếu không thì có thể đi đâu mà tìm được công việc lương cao như vậy chứ?

Đúng rồi, vừa mới quên nói, vị chủ nhân này của Hoàn Tử, bề ngoài trắng trẻo, nhưng miệng lưỡi lại sắc bén như hạc đỉnh hồng vậy.

2. Chương 2: Lập Phong Cao Quý

EDIT BY XIAO YU

"Ngọc diện tuấn tú, một thân khí chất thư hương, trông vô cùng gia giáo, giống như sáng sớm ra đã gặp một thiếu gia nhà giàu học kinh luân, có điều một thân y phục màu đen bí hiểm kia lại tăng thêm cho anh vài phần nhuệ khí."

Một tháng trước.

Ở biệt thự tư nhân.

Lúc mặt trời xuống núi, không khí nóng bức ở thành phố B mới dần dần rút đi, ánh hoàng hôn đỏ như trái quýt phía trời xa giống như một người sắp chết, bị mắc kẹt trong Viễn Sơn đơn độc, từ chối bước vào quan tài.

Khu trung tâm Long Cương nổi tiếng là khu chỉ dành cho nhà giàu, nơi này gánh núi giáp sông, có ưu thế hướng về nguồn thượng lưu, lại có mạch suối nước nóng phía trên, dựa vào ngự hồ, tàng phong nạp khí [1].

Rất nhiều người giàu có đều mua biệt thự ở chỗ này, bởi vì nơi đây Đông Bắc thấy núi, Tây Nam thấy nước, quả thực rất vượng đinh vượng tài [2].

[1] Tàng phong nạp khí: Theo Phong Thủy, một ngôi nhà tốt thì cần "tàng phong tụ khí" tức là khí vận chuyển cần được thông thoáng, tránh bị xung đối hoặc bị ngăn chặn. Khí trong nhà nếu được cân bằng sẽ là giải pháp tạo sự hài hòa giữa nơi cư trú với môi trường xung quanh.

[2] Vượng đinh vượng tài: Tốt cả người lẫn của.

Bên trong một biệt thự ba tầng kiểu cách Trung Hoa, sau cánh cửa căn phòng ngủ đang đóng chặt, truyền tới những thanh âm thô tục.

"Tiểu bảo bối, mắt em không mở được ra ư? Thuốc này đủ để thỏa mãn rồi, em đừng chống cự như vậy nữa…"

Lúc này, trên hành lang xuất hiện một người đàn ông đeo mắt kiếng đi đến, đang định gõ cửa, liền nghe thấy bên trong có tiếng phụ nữ mơ mơ màng màng mắng một câu:

"Mẹ nó đừng có chạm vào tôi… Lão béo chết tiệt…"

Mắt kiếng người đàn ông cách một lớp cửa, nhắm mắt gõ một cái: "Chủ tịch, chưởng nhãn tới."

Cái gọi là "Chưởng nhãn" này, chính là một đồ cổ vừa được giám định, là một hiện vật khảo cổ mà người trong nghề hay nói.

Cửa ra vào được mở ra! Cốc chủ tịch lập tức quắc mắt tức giận! Ông ta đứng ở cửa, thắt lưng chỉ gài một nửa, treo ở giữa lưng quần: "Con mẹ ngươi! Ta thấy ngươi đúng là không có mắt rồi! Không thấy ông đây đang bận làm việc hay sao?"

Người đeo mắt kiếng: "Tôi cũng không muốn phá hỏng chuyện tốt của ngài, cô người mẫu nhỏ này đúng là ngài vất vả lắm mới lừa đến được, nhưng sợ là bây giờ ngài không chơi được, Lục tiên sinh đang đợi ở bên ngoài…"

"Tới không đúng lúc! Bảo hắn chờ thêm một lát!"

Người đeo mắt kiếng vừa nghe thấy, nhanh tay lẹ mắt túm lấy ông ta: "Ai ui, chú ruột của tôi ơi, ngài đây là đang đùa với tôi đó sao? Ngài bảo là để Lục Lập Phong chờ một lát? Cái người Lục Lập Phong này không thể đắc tội đâu, vừa rồi anh ta nói với người giúp việc là nước trà bị lạnh, tôi liền cho người rót lại, anh ta lại không uống, đoán chừng là không muốn chờ nữa, muốn ngài đến rồi! Nếu mà anh ta đi! Bảo bối này của ngài không ai có thể nhìn ra thật giả đâu đó!"

Cốc chủ tịch cắt ngang: "Cốc Khánh Thư ta bảo hắn đợi là hắn phải đợi! Tới nơi này của ta mà còn ra oai hả? Ông đây khoét mắt hắn ra bây giờ!"

Người đeo mắt kiếng nhìn đồng hồ đeo tay một cái, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, không muốn phí thời gian nữa, chỉ nói ba chữ: "Lục Thiết Kim."

Thân hình Cốc chủ tịch chấn động một cái: "Lục Thiết Kim? Hai người bọn họ có quan hệ gì?"

"Anh ta là cháu ruột của Lục Thiết Kim, không ai dám động vào một đầu ngón tay của anh ta đâu chú ruột của ta ơi, ngài nhanh nhanh lên đừng có ở đây kỳ kèo nữa!"

Lúc này Cốc chủ tịch ngay lập tức bắt đầu sửa sang quần áo, vừa cài cúc quần vừa theo người kia đi ra, biểu cảm dần dần nghiêm túc.

"Cái tên rùa bò này! Sao không nói sớm!"

Hành lang của biệt thự rất dài, người đeo mắt kiếng vừa đi vừa nói tóm tắt giản lược, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đừng xem thương vị Lục tiên sinh trẻ tuổi này, người ta là chuyên gia giám định đồ cổ số một trong nước, ông nội anh ta chính là lão gia Lục Tung Bảo tiếng tăm lừng lẫy đó, học nghề làm ngọc Lưu ly ở thế kỷ trước, sau đó mở một cửa hàng, sau khi nghỉ việc ở viện bảo tàng Cố cung, đã trở thành một trong những chuyên gia giám định đồ cổ sớm nhất ở Trung Quốc đấy."

Hai người rẽ xuống hành lang đi xuống lầu, Cốc chủ tịch yên lặng nghe, gật đầu không ngừng, người đeo kiếng nói tiếp:

"Lục Thiết Kim thì tôi không nói, người này so với ngài còn quen thuộc hơn tôi. Nhưng mà cha mẹ của Lục Lập Phong cũng là lão làng trong ngành khảo cổ, từ nhỏ hoàn cảnh sống của anh ta vô cùng thiên phú, nhãn lực tốt đến mức khiến cho người ta thán phục, những thứ bảo bối mà ngài cất cất giữ, nên hạn chế lấy ra thôi, sau đó hỏi Lục tiên sinh xem có thật hay không, tránh ngài lại phát hỏa lên ngủ không yên giấc."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới lầu một, đến khúc cua cầu thang có tay vịn, mới thấy đằng sau tấm bình phong của phòng khách có một người đang ngồi.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm bình phong, mơ hồ hiện ra màu sắc trang phục trên người người anh, là màu đen, vừa lạnh lẽo vừa uy nghiêm.

Không biết có phải bởi vì ánh sáng kéo dài hay không, mà hình dáng tứ chi của anh trở nên thon dài đặc biệt, lư hương lượn lờ sau tấm bình phong dâng lên, vấn vít quanh thân, cảnh trí xung quanh yên ắng vô cùng.

Người đeo mắt kiếng nói: "Xem bảo bối là chuyện nhỏ, chuyện lớn là phải kết giao bằng hữu với người ta kìa, à đúng rồi, ngài nên chú ý một chút, nghe nói Lục tiên sinh gia giáo rất tốt, chớ nên mắng chửi bẩn miệng khiến người ta khó chịu chê cười chúng ta."

"Biết rồi, từ lúc nào đối nhân xử thế còn nhờ ngươi dạy ta vậy?"

Cốc chủ tịch sửa lại cổ áo cho ngay ngắn, ho nhẹ một tiếng, dáng vẻ sáng bóng bước xuống cầu thang, từ xa đã cao giọng bắt chuyện: "Ai da thật là xin lỗi quá! Tôi vừa rồi tiếp đãi một người khách, để cho Lục tiên sinh đợi lâu rồi! Thật là thất lễ thất lễ quá!"

Trong lúc nói chuyện, Cốc Khánh Thư bước đến phía bên kia của tấm bình phong, phóng tầm mắt ra, lúc này mới nhìn thấy chân dung người thật.

Trong lòng không kìm được xúc động, thật là tuấn tú ưu nhã.

Ngọc diện tuấn tú, một thân khí chất thư hương, trông vô cùng gia giáo, giống như sáng sớm ra đã gặp một thiếu gia nhà giàu học kinh luân, có điều một thân y phục màu đen bí hiểm, lại tăng thêm cho anh vài phần nhuệ khí.

Hương trà vấn vương, Lục Lập Phong ngồi ngay ngắn, gương mặt tỏa ra anh khí bức người so với Cốc Khánh Thư ầm ầm ỹ ỹ, càng lộ thêm vẻ lạnh lùng bất khả xâm phạm. Vì thời tiết oi bức, nút cổ áo của anh mở liền mấy cái, xương quai xanh bằng phẳng mơ hồ hiện lên, khiến cho thiếu nữ cũng phải ghen tỵ về vẻ trắng nõn sáng bóng.

Mặt trời chậm chạp không chịu xuống núi, ánh nắng tà tà chen vào, bao phủ quanh thân anh. Trợ lý Đường Bản vô cùng biết rõ tính cách của anh, biết anh không thích ánh mặt trời, lập tức đi tới trước cửa sổ, kéo rèm cửa vào.

Đôi môi mỏng của Lục Lập Phong khẽ mở, lịch sự mỉm cười một cái: "Không sao, tôi cũng vừa mới đến."

Thanh âm thuần hậu, như dòng nước rơi xuống khe suối, trầm thấp mà không phô trương, đơn giản nói.

Cốc Khánh Thư xoa xoa bàn tay vừa dày vừa nặng: "Ai da, tôi và chú Lục Thiết Kim của cậu là bạn cũ, là bạn cũ, hôm nay tôi mời cậu tới, chính là muốn phiền đến Lục tiên sinh đây xem giúp chưởng nhãn này, đánh giá bảo bối mới này của tôi một chút."

"Không dám," Lục Lập Phong ôn hòa như bạch ngọc đáp lại, thư thái nói: "Chú tôi thường nói ông cất giữ rất nhiều đồ, hôm nay tôi đến cũng là để mở mang tầm mắt một chút."

Cốc Khánh Thư đưa tay ra hiệu một cái, người đeo mắt kiếng lập tức đem một chiếc hộp gấm hình vuông bưng tới.

Hộp vừa mở ra, Lục Lập Phong đưa mắt liếc một cái, lông mày nheo lại như dòng nước đang gợn sóng: "Ghế ngọc đại hán?"

"Cháu trai thật là tinh mắt!" Cốc Khánh Thư rõ ràng cậy thế không ngại: "Bảo bối này là tôi dùng số tiền rất lớn mới lấy được. Cậu xem một chút…"

Lục Lập Phong cẩn thận kiểm tra giám định một lượt, không chút dông dài buông chiếc ghế ngọc xuống lắc đầu một cái: "Đời Minh."

Cốc Khánh Thư và người bên cạnh cả người đều run lên: "Đời Minh? Không thể nào…"

Lục Lập Phong nhàn nhạt nói: "Không nói dối ông, đây là cái ghế ngọc đại hán thứ ba mà tôi nhìn thấy trong năm nay rồi."

Cái thứ ba sao… Má ơi thứ đồ chơi giả này bây giờ nhiều như vậy sao? Cốc Khánh Thư và người đeo kiếng trố mắt nhìn nhau.

"Ở mộ cổ Bi Châu rất nhiều, lấy đất bùn ở mộ cổ đại hán lên trét vào đồ mới là thành đồ cũ, chuyên môn đi lừa gạt những nhà giàu không hiểu biết gì về đồ cổ như ông."

"Mẹ!" Cố Khánh Thư đập quả đấm xuống, không khỏi văng lời thô tục.

Lục Lập Phong mặt không đổi sắc, nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

Một lúc lâu sau, thấy ông ta vẫn còn nửa tin nửa ngờ, Lục Lập Phong vốn không định dùng lời nói giải thích nữa, đột nhiên lại nghe thấy trên lầu vang lên một tiếng "Ầm" cực lớn, cắt đứt cuộc đối thoại của mấy người.

Người đeo mắt kiếng hơi sửng sốt, trong lòng thầm nói hỏng bét, lúc đi vội vàng quên đóng cửa, để cho cái cô người mẫu đó chạy ra ngoài mất rồi!

"Mẹ ngươi, tên họ Cốc kia!" Một tiếng thô tục này khiến cho Lục Lập Phong vừa nãy mới ẩn nhẫn biểu cảm chán ghét của mình, bây giờ lộ ra không sót chỗ nào.

Một người phụ nữ cao gầy đi đôi giày cao gót, lảo đảo nghiêng ngả đi xuống lầu, vô tri vô giác, tóc tai bù xù, cầm thứ gì đó ném một cái, chỉ tay lên trời mắng to: "Dám… hạ thuốc, có tin Diêu Tinh Thần ta đây băm ngươi thành thịt ba chỉ làm đồ nhắm không hả! Mau thả ta ra!"

Đoán chừng là do tác dụng của thuốc quá liều, người phụ nữ này bị tóc của mình che kín toàn bộ mặt, hệt như một quỷ nữ, bước lên hai bước, chân trước va vào chân sau, đột nhiên lụi xơ ở trên cầu thang, đánh rơi một thứ dùng để bày trang sức cổ, ngất đi.

Diêu Tinh Thần?

Trợ lý Đường Bản vừa nghe được cái tên này, lập tức nhìn về phía Lục Lập Phong, quả nhiên, Lập Lục Phong tuấn mỹ nhíu mày một cái, nheo mắt hướng về phía người phụ nữ kia chăm chú nhìn lại…

Cốc Khánh Thư gác lại chuyện trước mắt, vội vàng đen mặt lại nói cho người đeo kiếng, mau đeo người kéo lên trên lầu đi, người đeo kiếng ngầm hiểu ý, vội vàng xông đến đem cái người đã say nhão như bùn kéo đi.

Nữ giúp việc nhanh chóng nhặt vật nhỏ mà cô đánh rơi đi tới, nói: "May quá không bị vỡ, tôi bày ra nhé?"

Cốc Khánh Thư liếc con dấu kia một cái, ghét bỏ nói: "Hư cũng chẳng sao, đồ chơi hỏng nên ném đi lâu rồi!"

Lục Lập Phong lơ đãng nhìn lướt qua, ánh mắt trắng đen rõ ràng lóe lên một tia sáng nhỏ: "Điền Hoàng chương?"

"Đúng, giá rẻ mua về, người khác nói là thứ phẩm."

"Ha? Tại sao lại là thứ phẩm?" Trong lòng Lục Lập Phong thầm nói, thứ này trong hội triển lãm đồ cổ ở Hồng Kông anh đã nhìn thấy một lần, tại sao lại rơi vào tay người tầm thường như thế này?

"Cậu nhìn xem," Cốc Khánh Thư đem Điền Hoàng chương đưa tới, chỉ chỉ chữ khắc phía bên trên: "Ủng binh ngũ thập thảo, vi quan thập tam thiểu', bị thiếu chữ, không chính xác, đoán chừng không phải là mài từ niên đại rất xưa, cũng không ai hiểu được ngụ ý trong đó."

Lục Lập Phong cầm món đồ ở trong tay nhìn một chút, ánh mắt sáng lên, yên lặng mấy giây, lại đem Điền Hoàng chương buông xuống, ánh mắt nhìn như ôn hòa lại mang theo chút phát hiện tinh ý.

"Người phụ nữ trên lầu kia, là người mẫu Diêu Tinh Thần trên tivi?"

Cốc Khánh Thư không hiểu tại sao đột nhiêu anh lại hỏi về chuyện này, chỉ có thể cười cười trả lời: "Đúng, gần đây tôi thích kiểu người mẫu như này, mời cô ta đến nhà thảo luận hợp đồng. Không nghĩ tới, cô gái này sống chết bỏ chạy, thật là hung hãn."

Đại gia chơi người mẫu, đã sớm không phải là chuyện gì kinh thế hãi tục rồi, lúc Cốc Khánh Thư nói những lời này, giống như là đang nói, hôm nay ta mới mua chó, mặc cho cô ra sức giãy giụa, lơ là như vậy là chuyện bình thường.

Người đeo kiếng phát hiện ra một ít đầu mối, hắn thấy Lục Lập Phong cứ một mực hướng về phía lầu nhìn quanh không nói, lập tức cung kính hỏi: "Sao vậy, Lục tiên sinh cũng thích vị mỹ nữ này hay sao?"

Lục Lập Phong không lên tiếng, chỉ nhếch nhếch khóe môi, cầm một ly trà lên, đưa sát tới miệng.

Người đeo kiếng nhanh nhẹn thoải mái nói: "Nếu thích thì anh mang đi đi! Chúng tôi tạm tời thay mặt cô ta giữ lời, tôi đảm bảo cô ta không dám nói ra!"

Cốc Khánh Thư vừa nghe xong, tức giận, sắc mặt xụp xuống, trừng mắt nhìn người đeo mắt kiếng một cái.

Sao có thể đem thịt mình ngậm trong miệng rồi ra cho người khác nhai được chứ?

Không được!

Ông ta dùng cánh tay đẩy người đeo kiếng ở phía sau lưng một cái.

Lục Lập Phong cười một tiếng, lấy Điền Hoàng chương từ trong hộp gấm ra, bỏ vào lòng bàn tay Cốc Khánh Thư.

"Đây là Điền Hoàng chương tôi từng thấy được bảo tồn ở lễ ra mắt của buổi triển lãm ở Hồng Kông, sau đó lật xem Kinh sử, mới phát hiện ra đây không phải là thứ phẩm gì. 'Thảo' và 'Thiểu' là 'Vạn', 'Tỉnh' đã được lược bớt chữ, vừa 'Ủng binh ngũ thập vạn, vi quan thập tam tỉnh' [3], theo suy đoán này, trong sử sách chỉ có duy nhất một người có con ấn này, đó chính là Tả Tông Đường."

[3]: 'Ủng binh năm trăm ngàn, làm quan mười ba tỉnh' – Tả Tông Đường là danh tướng và quan lại kiệt xuất cuối đời nhà Thanh.

Cốc Khánh Thư nhất thời sửng sốt, sau đó ngay tức khắc chuyển sang mừng rỡ, vui vẻ!

Đây là bảo bối của Tả Tông Đường! Đây cũng là bảo vật vô giá duy nhất trên thế gian!

Lục Lập Phong không nói nhiều cùng ông ta, giản lược tóm tắt, nói xong ngỏ ý muốn rời đi.

"Không ngờ Lục tiên sinh quả nhiên danh bất hư truyền, thật mở mang kiến thức, mở mang kiến thức!" Người đeo kính vội vàng nói: "Ông chủ, tôi nhìn thấy hình như Lục tiên sinh cũng hơi mệt mỏi, chi bằng để cho anh ta lên lầu nghỉ ngơ một chút? Cho Diêu tiểu thư phục vụ cho tốt?"

Cốc Khánh Thư bây giờ toàn tâm toàn ý hướng về bảo bối trong tay, đâu còn so đó đàn bà làm gì nữa? Lập tức đồng ý: "Được được."

Lục Lập Phong đứng lên, nhìn Đường Bản một cái, Đường Bản vội nói: "Lục tiên sinh còn bận chuyện khác, không quấy rầy hai vị nữa."

Lục Lập Phong đứng lên đi ra ngoài, Cốc Khánh Thư nắm Điền Hoàng chương đi theo phía sau, tiễn anh.

Lúc đi ngang qua căn phòng khách lớn, cửa cầu thang Diêu Tinh Thần vừa mới ngã xuống, Lục Lập Phong đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên.

Cốc Khánh Thư đang vui vẻ vì lấy được vật quý, trong lòng cao hứng, một mặt lại muốn cùng chú ruột Lục Thiết Kim của anh kết giao quan hệ, vì vậy muốn lấy lòng anh, nói: "Người mẫu kia quả thật có mấy phần tư thái và xinh đẹp, tôi còn chưa động đến cô ta, nếu không bây giờ tôi cho người chuẩn bị cho cậu một phòng có được không?"

Trong mắt Lục Lập Phong mang theo mấy phần khinh bỉ, nhưng che giấu rất tốt: "Không cần, cám ơn ý tốt của chú Cốc."

Cốc Khánh Thư vừa nghe anh gọi mình là chú Cốc, liền cảm thấy đúng là không uổng công, lại nghe anh nói không cần qua đêm cùng người đẹp, thế là cao hứng, vì ông ta cũng thích cô người mẫu này rồi.

Chẳng ngờ Lục Lập Phong nói xong cũng quay người nhìn Đường Bản bên cạnh, mắt như bão quét về phía trên lầu, lãnh đạm nói:

"A Bản, đem người nhét vào trong xe cho tôi."

Người đeo kiếng mắt và Cốc Khánh Thư trố mắt nhìn nhau.

Đây là… đóng gói mang đi sao?

3. Chương 3: Tình Yêu Thuở Ban Đầu – Trì Mục

EDIT BY XIAO YU

"Mỗi một người đều mang hai khuôn mặt, mặt a và mặt b, mặt a thuộc về phía âm, phải giấu kín không thể cho người khác biết được chấp niệm của mình. Mặt b ở bên phía dương, như dòng nước chảy xuôi vui vẻ lại trong vắt."

Trong viện hàn lâm khoa học xã hội nghiên cứu khảo cổ.

Cửa tự động từ từ mở ra, một đôi giày da bước vào, phòng khách trống trải vang vọng tiếng giày da giẫm lên sàn gạch.

Nữ tiếp tân Tiểu Trương ở cửa vừa nhìn thấy thanh nhiên có vóc dáng cao lớn bước vào viện nghiên cứu đã vừa nhiệt tình vừa lễ phép lên tiếng chào hỏi, thanh âm trong trẻo vang lên.

"Xin chào thầy Lục!"

"Chào!" Lục Lập Phong cầm chiếc cặp công sở trên tay, ngắn gọn mà mạnh mẽ đáp lại.

Đường Bản đi theo phía sau nhìn về hướng Tiểu Trương 'phóng điện': "Chào cô."

Tiểu Trương lập tức mang nụ cười tươi như hoa vừa đối diện với Lục Lập Phong thu hồi lại, liếc nhìn Đường Bản một cái.

Đối với chuyện này Đường Bản vốn đã thành quen, ở chỗ này, đãi ngộ giữa cậu ta và Lục Lập Phong chính là khác biệt một trời một vực.

Lục Lập Phong đang định đưa tay lên máy cà thẻ, ngón tay cầm thẻ vừa mới đè lên ánh sáng màu xanh của màn hình, thì một chiếc khăn bông ướt sũng liền lao đến, trực tiếp đụng vào tay anh.

Một bà bác nhân viên vệ sinh khác mắt thấy sắc mặt Lục Lập Phong thay đổi, liền đi nhanh tới chỗ người kia nói: "Trì Mục! Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao? Trong viện nghiên cứu bây giờ không được lau chùi trên máy cà thẻ! Cậu không nhớ sao?"

Người thanh niên được gọi là Trì Mục kia bị giọng nói của bà bác dọa chơ sợ hết hồn, tay lập tức buông xuống áp sát vào quần, cúi đầu không lên tiếng.

Đường Bản đang cùng Tiểu Trương làm quen, phát hiện ra tình huống xảy ra phía bên kia, liền hỏi Tiểu Trương: "Người bên kia mới tới đây hả?"

Trên mặt Tiểu Trương như có hoa nở: "Đúng vậy! Vừa rồi chúng tôi còn thấy mấy cô gái khác bàn luận về cậu ấy đó! Cậu ấy tên là Trì Mục, có thể được coi là nhân viên vệ sinh đẹp trai nhất viện nghiên cứu của chúng ta từ trước đến nay! Nghe nói còn học đại học đó! Đại học công lập ở thành phố B!"

Đường Bản nghi ngờ nói: "Đại học công lập B? Trâu như vậy? Học cùng trường với Lục ca của chúng ta! Vậy cậu ta có bệnh hả, học đại học, dáng dấp lại đẹp trai mà lại đi làm nhân viên vệ sinh?"

Tiểu Trương tiếc nuối trề môi, chỉ chỉ vào chỗ Thái dương của mình: "Nơi này của cậu ta có vấn đề, trí tuệ, năng lực giờ đều chỉ ngang với khi sáu, bảy tuổi. Thật là đáng thương."

Đường Bản "À" một tiếng: "Người đặc biệt như vậy không chường Lục ca cũng biết, dù gì cũng là người học cùng một trường."

Hai người nói xong, đưa mắt cùng nhìn về phía Lục Lập Phong, chỉ thấy Lục Lập Phong nhìn chàng trai gọi là Trì Mục kia một cái, sau đó rút ra một tờ khăn giấy từ trong túi, lau lau ngón tay thon dài vừa bị anh ta làm bẩn, sau đó tiện tay vo tờ khăn giấy kia lại rồi ném vào trong thùng rác ở bên cạnh Trì Mục.

"Xem ra không biết rồi." Đường Bản thu hồi ánh mắt, nhìn Tiểu Trương nói.

...

Năm giờ tối, Diêu Tinh Thần để chiếc xe BMW màu đỏ của mình dừng ở trước cửa viện nghiên cứu khảo cổ, bước xuống xe.

Đi tới cửa, Diêu Tinh Thần dừng lại.

Viện nghiên cứu này quả thực không phải là nơi ai muốn vào là có thể vào, mặc dù cô rất muốn biết về nơi làm việc mới của Trì Mục, nhưng thế này có thể sẽ gây nên phiền toái cho anh, vẫn cứ nên đứng ở bên ngoài đợi anh tan việc thì hơn.

Nhìn xuyên qua cửa kính, cô tò mò hướng vào bên trong nhìn quanh, bấy giờ là thời gian mà nhân viên công sở tan ca, thỉnh thoảng lại thấy mấy thầy giáo có cái đầu hói xách cặp đi ra, đôi khi lại thấy có mấy người đàn ông trẻ tuổi, có điều tất cả đều là kiểu người đàn ông luôn đeo kính trên mặt, Diêu Tinh Thần đối với kiểu đàn ông nghiên cứu khảo cổ này kì thực không hề có cảm tình, mấy người đàn ông này nhìn thấy người đẹp cao gầy hấp dẫn là cô đây, thậm chí cả nhìn một cái cũng không dám ấy chứ.

Chẳng bao lâu sau, đúng lúc cô nhìn thấy Trì Mục đi ra, anh cầm giẻ lau, đứng ở phía trước máy cà thẻ lau chùi.

Anh mặc bộ quần áo lao động màu xanh nhạt, sau lưng in logo màu vàng cam, phía dưới là một dãy số điện thoại.

Diêu Tinh Thần áp sát cửa kính hơn, chăm chú nhìn cậu.

Dáng vẻ Trì Mục rất thanh tú, thân hình cao gầy, mặc dù mặc trên người anh lúc này là trang phục dành cho công nhân, nhưng cũng vẫn vô cùng anh tuấn, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh cũng có cảm giác giống hệt như lúc này, trong sáng, như tỏa ra hào quang.

"Tinh Thần, câu hỏi về quãng đường giống như thế này có hai vấn đề, tốc độ trung bình của toàn bộ hành trình là 2 lần v1xv2 trừ đi v1+v2, đây là công thức quan trọng, em phải nhớ kĩ đó, trong tiểu não của em lúc nào cũng nghĩ cái gì vậy?"

"Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, Trì Mục anh sẽ trở thành bác sĩ ngoại khoa xuất sắc nhất cả nước."

Không biết làm sao, trong đầu lại hiện ra dáng vẻ hăng hái của anh năm đó, tài hoa hơn người, ngạo thế rạng rỡ.

Trong lòng Diêu Tinh Thần không khỏi cảm thấy chua xót, mắt nhìn vào lời quảng cáo in "Vì người phục vụ" đằng sau lưng anh.

Nếu như là anh của vài năm trước, thấy mình mặc trang phục của người dọn dẹp vệ sinh, trong lòng sẽ cảm thấy như thế nào?

Tạo hóa trêu ngươi.

Anh thông minh như vậy, ưu tú như vậy...

Trong mắt dần có chất lỏng ẩm ướt lạnh lẽo tràn lên, Diêu Tinh Thần ngửa mặt lên trời nheo nheo mắt, ngăn dòng lệ vòng quanh mắt, chỉ sợ mascara nhòe mất, không khỏi tự giễu cợt: Người ta hay nói phụ nữ mang thai tâm tình sẽ càng nhạy cảm, cô vừa làm mẹ quả nhiên đã phát tác rồi?

Cô cẩn thận lau giọt lệ trên khóe mắt, lấy ra hộp phấn nền CC, tự trang điểm lại.

"Bộp." Gập hộp phấn lại, bộ dạng tự do ngả ngớn của Diêu Tinh Thần lại khôi phục như ngày thường, cô lơ đãng liếc nhìn phía bên trong phòng một cái, thấy một nữ nhân viên trông như bà bác già đứng ở bên cạnh Trì Mục, dùng sức đẩy anh một cái, tựa hồ như đang trách mắng anh.

Diêu Tinh Thần sợ đến ngây người, lập tức đẩy cửa bước vào viện nghiên cứu!

Nhân viên an ninh thấy dáng vẻ hùng hổ khí thế của cổ, vội vàng đuổi theo.

"Trì Mục! Không phải nói với cậu lúc tan việc không được tới lau máy cà thẻ hay sao?" Bà bác khiển trách.

Diêu Tinh Thần cầm chiếc túi xách sang trọng trong tay, đi tới phía sau lưng bà bác hung hăng đập một cái, giọng nói tăng cao tám quãng, lập tức quắc mắt: "Bà làm gì đó! Bà đẩy ai đó! Bà thử đẩy anh ấy một cái nữa xem?"

Bà bác bị người đẹp hung dữ này dọa cho sợ hết hồn, trợn to hai mắt!

Nhân viên an ninh xông tới bảo vệ bà bác và Trì Mục: "Thưa cô, nơi này là viện quốc gia nghiên cứu khảo cổ, mời cô lập tức ra ngoài, mời cô lập tức ra ngoài!"

Lục Lập Phong vừa kết thúc một ngày làm việc, vừa đi tới chỗ máy cà thẻ, vừa trò chuyện cùng Đường Bản ở bên cạnh.

"A Bản, buổi hẹn với Cốc Khánh Thư cứ hoãn lại đi, nói là trong viện rất bận, không có thời gian."

"À! Biết rồi! Cái người tục tĩu đó! Còn đưa tiền thiếu nữa chứ!"

"Em cứ trực tiếp đi qua, không cần phải cà thẻ đâu."

"A! Xong rồi này! Vậy em đi trước Lục Ca nhé? Tạm biệt!"

"Tạm biệt!" Lục Lập Phong xách cặp, lúc đi qua đại sảnh, Tiểu Trương lại niềm nở hướng về phía anh vẫy vẫy tay.

Hôm nay anh chỉ mặc một chiếc áo T-Shirt cổ tròn màu đen, quần dài trắng tinh phối với giày thể thao, bận rộn suốt cả một ngày, cũng mệt mỏi giống như bao người khác, nhưng cũng là hấp thu một ngày đầy năng lượng, so với buổi sáng thì bây giờ anh còn thấy mình có tinh thần hơn.

Lục Lập Phong dừng lại trước quầy tiếp tân của Tiểu Trương, lại bị tiếng ồn ào cách đó không xa thu hút sự chú ý, lập tức nhìn sang.

Nhân viên an ninh: "Thưa cô, mời cô rời đi."

Thật ra vừa nãy Diêu Tinh Thần cũng là nhất thời bốc hỏa lên đầu, không nhìn được cảnh tượng Trì Mục bị bắt nạt, giờ lại nhìn gương mặt Trì Mục tràn đầy kinh sợ nhìn mình, ngược lại vô cùng hối hận khi nãy mình đã quá xúc động.

Vất vả lắm mới có công ty chịu nhận cậu vào làm, cho anh một công việc có thể ăn uống đầy đủ, đừng vì cô mà rối tung rối mù cả lên.

Diêu Tinh Thần một bên trừng mắt nhìn bà bác vừa đẩy người một cái, một bên lại lùi về phía sau mỉm cười nói: "Anh Trì Mục, em ở bên ngoài chờ anh, đợi anh tan ca sẽ đưa anh đi ăn món bạch tuộc viên ngon nhất ở cạnh đây, em có chuyện muốn nói với anh!"

Nhân viên bảo vệ lại thúc giúc cô, Diêu Tinh Thần vừa lùi bước về phía sau, vừa nói: "Nhớ lời em đó! Lúc thay công phục đừng để chìa khóa rơi vào trong ngăn kéo, với cả, điện thoại di động, điện thoại di động anh nhớ là phải đeo trên cổ nhé?"

Cô lùi ra khỏi viện nghiên cứu càng lúc càng xa, Trì Mục đứng ở trước máy cà thẻ nhìn cô, nghe lời gật đầu một cái.

“Nhớ, nhớ.” Giọng nói Trì Mục lạc đi, ánh mắt có chút đờ đẫn.

Diêu Tinh Thần an tâm mỉm cười, đẩy cửa bước ra ngoài, lúc xuống cầu thang không cẩn trẹo chân một cái, buột miệng mắng liền ba tiếng.

“Thầy Lục?” Thấy Lục Lập Phong đứng ở đây nhìn chăm chú hồi lâu, Tiểu Trương có chút nghi hoặc: “Tại sao anh chưa về vậy? Có chuyện muốn ở lại hỏi tôi sao?”

Kỳ quái, từ trước tới giờ Lục Lập Phong không phải là người thích hóng chuyện như vậy.

Lục Lập Phong thu hồi ánh mắt, nhìn Tiểu Trương ở quầy tiếp tân, dùng ngón tay gõ nhẹ lên bàn của cô ta một cái.

“Thầy Lục, có chuyện gì?”

Ngón tay Lục Lập Phong ghì trên mặt bàn, có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn quyết định mặt dày hỏi: “Cô có biết, nơi có bạch tuộc viên ngon ở gần đây, là chỗ nào không?”

Tiểu Trương ngây người sửng sốt: “Tôi biết…”

“Vậy nói cho tôi.”

…

Đây là một cửa hàng lấy cảm hứng từ chủ đề đại dương, mới mở ở nội thành cạnh đại học thành phố B, bởi vì chủ yếu là học sinh nên thời gian ăn cơm có nhiều, suy ra lưu lượng khách rất lớn, thế nên cửa hàng bạch tuộc viên lúc này đang đông nghịt người.

Vì muốn cải trang nên Lục Lập Phong mặc bộ quần áo khác, đối với anh những tiếng cười vui vẻ say đắm của các sinh viên đại học ở đây hoàn toàn xa lạ, mấy cô gái ngồi chung một bàn luôn nhìn về bên phía anh, chỉ chỉ trỏ trỏ cười đùa ầm ĩ, anh tự biến bản thân mình bất động, gọi một ly rượu, ngồi uống một mình.

Sau lưng anh, có một cô gái rất cá tính đang không ngừng lải nhải.

Câu trên còn rất dịu dàng: “Đây, thêm một chút mù tạt nữa, anh thích cái này nhất, đúng không?”

Câu dưới lại rất thô tục: “Đm con bà nó, bẩn mất quần áo rồi.”

Lục Lập Phong vừa nghe, vừa đưa ly rượu lên miệng, cảm thấy rượu này chắc là pha lẫn với vị của nước.

“Anh Trì Mục, hôm nay anh biểu hiện rất tốt! Ngày đầu tiên đi làm, ai cũng sẽ lau máy cà thẻ!” Diêu Tinh Thần nói.

Rượu pha lẫn nước uống vào tẻ nhạt vô vị, lúc Lục Lập Phong đang hong khô đồ nhắm thì nghe thấy lời của cô, vừa nghe thấy, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười châm biếm.

Nói như vậy chẳng lẽ lau máy cà thẻ với lau bồn rửa tay cũng là hai loại kỹ năng à?

Mắt Trì Mục cong lên, cười một tiếng, giống như đứa trẻ bảy tám tuổi thưa báo với phụ huynh: “Hôm nay anh được ăn đùi gà nhé.”

“Hả? Buổi trưa anh được ăn đùi gà rồi á?” Diêu Tinh Thần giống như đang dạy dỗ trẻ con, biểu cảm vô cùng khoa trương, lại thấy anh được ăn uống tốt như vậy, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Trì Mục thấy cô vui vẻ, lại hoan hỉ nói: “Còn lau sàn gạch sứ trong nhà cầu nữa.”

“Giỏi quá giỏi quá.” Diêu Tinh Thần đối diện với anh vỗ tay theo tiết tấu, giống hệt như đội trưởng đội cổ động: “Trì Mục cừ nhất Cố lên! Trì Mục cừ nhất Cố lên!”

Miệng Trì Mục hé mở một nụ cười thật to, mặc dù bình thường nhìn anh không khác so với người gì hết, nhưng mỗi lần thật lòng cười to, so với người khác cười trông sẽ xuẩn ngốc hơn một chút, khờ dại hơn một chút.

Có thể là do Lục Lập Phong bây giờ rỗi rãi quá mức, bỗng nhiên tưởng tượng nếu như cô có con, rồi giáo dục con mình như vậy, đứa nhóc sẽ ngày càng ngốc không biết chừng.

Còn Diêu Tinh Thần mỗi lần nhìn thấy nụ cười thuần khiết của Trì Mục, lại giống như nhận được thứ quý báu nhất trên thế giới này.

Cô dừng lại, chăm chú nhìn anh, đáy mắt thêm vài phần nghiêm túc.

Mỗi một người đều mang hai khuôn mặt, mặt a và mặt b, mặt a thuộc về phía âm, phải giấu kín không thể cho người khác biết được chấp niệm của mình. Mặt b ở bên phía dương, như dòng nước chảy xuôi vui vẻ lại trong vắt.

Trì Mục là mặt b của Diêu Tinh Thần, bởi vô luận cô có đi bao xa, chỉ cần nhìn thấy anh, là cô lại có thể nhìn thấy trái tim thuở ban sơ của mình.

"Trì Mục, anh có thích trẻ con không?" Cô đột nhiên hỏi.

Trì Mục giương mắt nhìn cô, dùng đũa chấm chấm mù tạt, quệt lên môi cô: "Thích."

Diêu Tinh Thần liếm thứ trên môi một cái, trong lòng vui vẻ: "Trì Mục, em đang mang thai."

Trì Mục hỏi: "Mang thai là cái gì?"

Diêu Tinh Thần nói: "Chính là trong bụng em có thêm một tiểu bảo bảo. Trước kia, em bị người ta bỏ thuốc, mẹ nó nhắc tới tên cặn bã đó em liền ăn không ngon! Loại người như vậy em nhất định phải đem hắn cắt ra một mảnh để ngâm rượu uống mới được!"

Vị đang uống rượu kia, động tác trên tay khẽ ngừng lại, đôi mắt hẹp dài bất mãn nhắm lại thành một đường thẳng.

Giọng Diêu Tinh Thần vang lên bỗng nhiên mất mát vô cùng: "Sau đó em liền mang thai… Em nhớ rõ ràng em đã uống thuốc tránh thai rồi, nhưng hình như không phải cái loại khẩn cấp đó? Mà hắn ta cũng không biết ăn cái thuốc bổ gì! Đem em ra xử nhiều lần như vậy… không mang thai mới là lạ đó…"

Diêu Tinh Thần nói đến đây, nhìn thấy gương mặt trắng nõn tinh khiết của Trì Mục, đột nhiên ngậm miệng.

Làm sao có thể để Trì Mục nghe thấy những lời nói ác tâm như vậy được? Có lẽ cô bây giờ đã hình thành thói quen đem anh thành người có thể để mình bày tỏ hết, coi anh chỉ là một đứa trẻ không có trí nhớ và năng lực phán đoán.

Diêu Tinh Thần đột nhiên kéo tay Trì Mục, nhẹ nhàng nói: "Em sợ, em không muốn trưởng thành nữa."

Trong trí nhớ của cô, màu đỏ ấy vĩnh viễn cũng không lau đi được, người đàn bà trước mắt, tấm chăn bị vạch ra, trong hành lang chật hẹp đầy mùi máu tanh, khó ngửi vô cùng.

Diêu Tinh Thần không đành lòng nhìn lại kí ức, chỉ có thể đem tay anh nắm chặt hơn một chút, nói nghiêm túc: "Nếu không… Nếu không để em nói với mẹ em… Em đang mang thai đứa trẻ của anh, mẹ em là tín đồ cơ đốc, nếu vậy dù cho bà ấy phản đối chuyện giữa anh và em, thì cũng sẽ không để cho em phải phá thai, đến lúc đó em có thể kết hôn với anh."

"Anh Trì Mục, anh hãy để cho em chăm sóc anh cả đời này, có được không?"

4. Chương 4: Anh Hồng Chua Ngoa

EDIT BY XIAO YU

"Trong lòng Diêu Tinh Thần, những người cô đã gặp thì chỉ có duy nhất ba người đứng đầu, còn anh không có vị trí nào trong ba người đó."

"Mày coi mẹ mày là đồ ngốc à? Diêu Tinh Thần, có phải đầu mày bị hỏng rồi không? Một người có chỉ số thông tương đương với đứa trẻ tám tuổi cũng có thể hợp tác cùng mày sinh em bé à? Đầu óc mày đúng là không bình thường!"

Từ trong căn nhà ống nằm giữa khu nhà cũ kỹ, truyền ra một giọng nữ mang khẩu âm Thượng Hải, vang vọng khắp dãy nhà dành cho người thân của bộ đội.

Trong ngôi nhà trên hành lang có người đang nấu cơm, vừa cắt hành lá vào nồi vừa ngân nga tiếng hát, ngôi nhà cách vách đó chính là của Yên Quân, người lớn lên từ nhỏ cùng với Diêu Tinh Thần, cô hét lên một tiếng, không tốn chút sức nào âm thanh đã truyền qua nhà họ Diêu bên cạnh.

"Dì Anh Hồng, Tinh Thần đã về rồi ạ?"

Liêu Anh Hồng cầm chiếc quạt hương bồ phẩy phẩy cổ áo bằng lụa trắng như tuyết, trừng mắt nhìn Diêu Tinh Thần đang ngồi trên giường một cái, giọng nói tăng cao tám lần: "Đúng vậy, Yến Quân khi nào rảnh rỗi nhớ đến tìm Tinh Thần chơi nhé!"

"Dạ! Đợi cháu nấu cơm cho mẹ xong sẽ qua liền!" Yến Quân đáp một tiếng, bắt đầu đảo rau cải xào trong nồi.

Liêu Anh Hồng nói xong lập tức đổi sắc mặt, vén mái tóc dài vừa mới sấy xong của mình ra sau tai, dùng quạt chỉ chỉ con gái nhà mình, chỉ hận rèn sắt không thành thép hạ giọng nói: "Mày nhìn Yến Quân nhà người ta một chút đi! Hiếu thảo như vậy! Con khốn đáng ghét mày chỉ biết làm mẹ tức giận cả ngày, mày nói mày vì sinh nhật của cái tên Trì Mục đó, giả vờ mang thai, muốn lừa gạt mẹ già này hả!"

Diêu Tinh Thần ngồi cắt hạt dưa, nghe vào tai trái lọt qua tai phải, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Là thật hay giả thì đứa nhỏ cũng đã ở trong bụng con rồi, con muốn gả cho anh Trì Mục. Trước kia mẹ không cho con kết hôn với anh ấy, ngại người ta đầu óc không tốt, bây giờ trong bụng con có đứa trẻ này rồi, mẹ còn có thể nói được gì nữa? Đây là số mệnh đã định trước rồi."

Liêu Anh Hồng căn bản không tin lời cô nói, nói liên tục mấy câu chất vấn cô: "Mục tiêu mà mày định trước, là Lục Lập Phong, cái trên Trì Mục kia có thể so với Lục Lập Phong ở điểm nào cơ chứ?"

Vừa nghe thấy ba chữ Lục Lập Phong, động tác trên tay Diêu Tinh Thần liền ngừng lại, sau đó lại không nhịn được nói: "Mẹ có thể đừng gán ghép con và tên mọt sách kia được không? Có phải vì đời này mẹ không thể gả vào nhà họ Lục, nên đem con gái của mẹ nhét vào hộ khẩu nhà người ta không?"

Liêu Hồng Anh bị cô chọc đúng chỗ đau, rất tức giận, quắc mắt chống eo đứng lên, run run cầm cây quạt chỉ về phía cô mắng: "Cái con bé hỗn láo này! Hôm nay mẹ nhất định phải dạy dỗ mày một trận mới được!"

Diêu Tinh Thần đã sớm quen với chuyện này, không tránh mà cứ ngồi cắn hạt dưa, tiện tay vứt vỏ xuống đất, nhếch miệng: "Nhìn mẹ xem nhìn mẹ xem nhìn mẹ xem, cái ngõ này ngoài con ra còn có ai biết dáng vẻ đanh đá này của mẹ không? Không biết Lục Kiến Lâm đã nhìn thấy cái bộ dạng này của mẹ chưa nhỉ, nếu ông ta thấy được, không chừng đã sớm chạy mất rồi! Đâu còn có thể dây dưa với mẹ bao nhiêu năm như thế?"

Vừa nhắc đến Lục Kiến Lâm, Liêu Anh Hồng im bặt, ho nhẹ một tiếng rồi quạt quạt gió, cuối cùng bình tĩnh hơn, hiền hậu nói: "Cái con bé này, không nên nói mấy lời vớ vẩn, mẹ và bác Lâm của con chỉ là tình cách mạng hữu nghị trong sáng!"

Nhìn Liêu Anh Hồng chua ngoa đanh đá là vậy, nhưng nói chuyện chưa bao giờ giả dối, bà và Lục Kiến Lâm, cũng chính là cha của Lục Lập Phong, thật sự chỉ là mối quan hệ trong sạch, nếu mà muốn kể đến, hai người nhiều nhất cũng chỉ được coi là tình yêu cây tùng cây bách. (Nguyên văn:)

Thời niên thiếu, ông nội của Lục Lập Phong là Lục Sùng Bảo ở Bắc Kinh mở tiệm đồ cổ lưu ly hán để làm ăn, Liêu Anh Hồng cùng cha của mình đến Bắc Kinh mua đồ cổ, khi đó lúc bà ghé qua cửa tiệm Lục, vừa nhìn thấy người con trai Lục Kiến Lâm của Lục Sùng Bảo thì đã đem lòng cảm mến, kể từ đó về sau, tiểu thư Thượng Hải ngây ngơ lãng mạn đã sa vào bệnh tương tư, hai người cảm mến lẫn nhau, không biết từ lúc nào tình yêu đã bén rễ nảy mầm.

Sau đó Lục Kiến Lâm đi bộ đội, có một lần khi trở về Bắc Kinh, ông nói rằng phải dẫn Liêu Anh Hồng đi ra mắt trưởng bối.

Nhà họ Lục gia giáo quá nghiêm, cách biệt về địa vị xã hội quá rõ ràng, cũng không biết nhà họ Lục đã dùng cách gì, khiến cho cô tiểu thư Thượng Hải vốn tự do phóng khoáng bị dọa phải trở về quê, khóc suốt

trênđường xe lửa, sau khi nín khóc thì vô cùng tủi thân, viết thư cho Lục Kiến Lâm, nói rằng ông không cần phải liên lạc với bà nữa.

Về sau Liêu Anh Hồng giải thích rằng, người trẻ tuổi bây giờ yêu đương, các cô gái cũng đòi chia tay cả ngày còn gì? Thời đó con gái cũng giống như vậy, thỉnh thoảng nói chia tay một lần thì cớ sao con trai lại tưởng thật được chứ?

Về sau có thông tin, Lục Kiến Lâm đã đi bộ đội trở về, không lâu sau, nhà của ông liền tổ chức lễ cưới cho ông, Liêu Anh Hồng không biết chuyện này, không chịu nổi nỗi nhớ nhung của mình, cuối cùng quyết định vượt qua bao khó khăn để chạy đến Bắc Kinh. Ngày đầu tiên đến Bắc Kinh, bà đến cửa tiệm đồ cổ tìm ông, lại được một tiểu tử bên trong cho biết Lục Kiến Lâm đã sớm kết hôn rồi, tiểu tử đó nói, đêm tân hôn của Lục Kiến Lâm ngày hôm đó, ông uống đến nỗi dạ dày ra máu, ngồi khóc suốt đêm.

Liêu Anh Hồng vừa đau đớn vừa tức giận, không lâu sau, bà đổ bệnh, bà không quen biết người nào ở Bắc Kinh, chỉ có một người duy nhất ở bên bà là tiểu tử đó. Tiểu tử đó đối với bà rất tốt, đối với một đại tiểu thư tính tình kiêu căng lại thất thường như bà luôn che chở trăm bề, khi đó không biết là do giận dỗi hay là gì khác, Liêu Anh Hồng đã kết hôn với tiểu tử làm thuê cho nhà Lục Kiến Lâm, cũng chính là Diêu Bảo Sinh – ba của Diêu Tinh Thần.

Về sau Lục Kiến Lâm ở quân đội ngày càng thăng tiến, làm trợ lý bộ trưởng, Diêu Bảo Sinh làm tài xế ở đó, hai gia đình đều ở chung một đại viện trong quân khu.

"Vâng vâng vâng, hai người đơn thuần chỉ là bạn tốt." Diêu Tinh Thần chuyển đề tài câu chuyện, chế giễu nói: "Người chỉ là bạn tốt kia tại sao phải tặng đồ cho nhà chúng ta chứ? Hôm nay là trung thu, thể nào nhà họ Lục kia cũng mang một đống chai chai lọ lọ đến làm loạn cho mà xem."

"Nói linh tinh!" Liêu Anh Hồng cầm cây quạt vỗ vào bụng Diêu Tinh Thần một cái, Diêu Tinh Thần theo bản năng liền bảo vệ bụng.

"Chuyện nhà họ Lục tặng đồ là bởi vì cha mày đã mất, tình chiến hữu nhiều năm giữa cha con và bác Lục nói cắt là cắt sao? Nhà họ Lục chiếu cố hai mẹ con cô nhi quả mẫu chúng ta nhiều năm như vậy, cái con nhỏ kiêu ngạo là mày cũng không cảm kích! Được rồi, mày đừng có làm mẹ mất mặt ở đây nữa, mau mau dọn dẹp gọn gàng đi, nhà họ Lục chuẩn bị đến rồi đó!"

Diêu Tinh Thần lằng nhà lằng nhằng mãi mới đứng dậy, cầm chổi quét vỏ hạt dưa rơi dưới đất, vừa mới quét dọn xong, đã nghe thấy tiếng xe hơi từ dưới lầu truyền đến, tầng lầu thấp, từ trong đại viện dội lại, cứ như là đang ở ngay sát bên tai mình vậy, Diêu Tinh Thần nghe được tiếng của bà già nhà cô đang chào hỏi trong đại viện.

"Lập Phong đâu rồi? Mau đến chào dì Anh Hồng nào?"

"Con chào dì, đã lâu không gặp, sức khỏe dì thế nào rồi?"

Đó là giọng của Lục Lập Phong.

Nhớ khi còn bé, người nhà của bộ đội trong quân khu tổ chức biểu diễn văn nghệ, lần nào người hát chính của dàn hợp xướng cũng là Lục Lập Phong, người lớn nói, giọng nói của Lục Lập Phong rất trong trẻo, nhu hòa.

Cũng không phải là âm thanh của yêu quái, cách xa như vậy cũng có thể nghe thấy giọng nói máy móc của anh.

Diêu Tinh Thần tìm áo lót mặc đại lên, cầm một chiếc bàn chải đánh răng nhét vào trong miệng, tùy tiện đi tới cánh cửa "trang trọng nghênh đón".

Tay sai đắc lực của Lục Lập Phong là Đường Bản đi lên trước, mang theo hai thùng trái cây cao cấp, còn có một chiếc bồn ngâm chân bằng điện dành riêng cho người lớn tuổi.

"Đặt ở đây này đi," Diêu Tinh Thần vừa đánh răng vừa chỉ huy hàm hồ, "Anh để trái cây ở cửa, lỡ may tôi quay lại vấp ngã thì làm thế nào?"

Đường Bản theo sự sắp xếp của cô, xếp từng cái thùng lên một, mệt bở hơi tai, trợn mắt nhìn cô một cái: "Có bản lĩnh thì cô tự tới dọn đi! Mệt chết tôi rồi đây này!"

"Đáng đời," Diêu Tinh Thần thoải mái châm chọc cậu ta: "Ai bảo anh cam tâm làm người hầu cho nhà người ta? Mà đã làm người hầu thì phải có ý thức của người hầu chứ!"

"Cô!" Đường Bản tức giận trợn mắt không ngừng: "Còn cô thì sao? Làm cái nghề người mẫu toàn mặc mấy thứ quần áo không ra gì,tự ra đĩa nhạc mà còn phải hát nhép, nếu không phải hôm đó cứu cô…"

"Cứu tôi? Cứu tôi cái gì?" Diêu Tinh Thần nheo mắt lại, nhìn chằm chằm Đường Bản.

Đường Bản nuốt nước miếng, giống như là đang cấp tốc suy đi nghĩ lại, cuối cùng cũng nuốt vào trong họng lời không nên nói, chuyển chủ đề câu chuyện lấp liếm cho qua: "Cô! Nhân phẩm con người cô quá kém! Đúng là ngực lớn nhưng không có đầu óc mà!"

Tuy cùng lớn lên trong đại viên, nhưng Đường Bản tóm lại vẫn rất gai mắt Diêu Tinh Thần, bọn họ vừa thấy mặt đã cãi vã như thế này cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Diêu Tinh Thần cũng chưa bao giờ là người để cho người khác bắt nạt mình, bấy giờ cầm cái bàn chải đánh răng trong miệng rút ra, phun bọt kem đánh răng tứ tung, gào lên nói: "Anh còn không biết xấu hổ nói tôi à? Anh nói về anh một chút xem, từ nhỏ tới giờ làm người hầu đức hạnh quá cơ, Lục Lập Phong mặc cái gì anh cũng mặc cái đó, Lục Lập Phong học khảo cổ anh cũng học khảo cổ, người như Lục Lập Phong nếu chính xác cả đời là xử nam, anh cũng theo hắn ta cả đời là xử nam à?"

Người như Lục Lập Phong nếu chính xác cả đời là xử nam, anh cũng theo hắn ta cả đời là xử nam à… xử nam à… nam à…

Lúc Diêu Tinh Thần nói những lời này, không ngờ ở hành lang vắng vẻ ở tầng lầu phía dưới cũng nghe thấy.

Mẹ của cô đang dẫn Lục Lập Phong lên lầu, vừa đi tới cửa ra vào đã nghe thấy giọng the thé của Diêu Tinh Thần vang lên, tức giận quát một tiếng, cắt ngang cái miệng dài như hạc của cô.

"Diêu Tinh Thần! Con im miệng cho mẹ!"

Bị mẹ mắng, Diêu Tinh Thần không vui vẻ gì bĩu môi một cái, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy chỗ khúc quanh của hành lang, có một người đang đi lên.

Cô nghe thấy tiếng giày da vang lên đầu tiên.

Cũng không biết tại sao lại như vậy, bước chân của anh như luôn luôn được tính toán trước bằng máy, trăm nghìn năm đều không dao động tần số, không hề loạn nhịp, khiến người khác nghe thấy đều im lặng.

Diêu Tinh Thần vốn đang cùng Đường Bản cãi lộn ầm ĩ, đứng ở cửa nhìn cầu thang, chỉ thấy Lục Lập Phong từng bước từng bước đi lên lầu, ánh sáng ngược từ cửa sổ phía sau hành lang chiếu vào khiến cô không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt anh, nhưng Diêu Tinh Thần cảm thấy, hình như anh đang nhìn cô.

Ánh mắt kia, có chút âm u.

Dù sao anh cũng không chỉ một lần nghe thấy, cô cười anh là xử nam chứ? Theo lý thuyết thì với thói quen của anh, làm sao lại có phản ứng lớn như vậy được?

Diêu Tinh Thần liếc mắt, căn bản không thèm để ý đến mẹ cô đang dùng mọi cách để trò chuyện với Lục Lập Phong mà bà quý mến, đi thẳng vào ghế sofa ngồi xuống cố xua bớt sự bực tức của mình.

Trung thu năm nào Lục Lập Phong cũng thay mặt cha, chú của anh tới nhà Diêu Tinh Thần thăm hỏi, từ trước đến nay luôn luôn ngồi trên chiếc ghế salon bên phải đằng kia, trò chuyện với Liêu Anh Hồng vài vấn đề giống nhau, mang theo ba thùng trái cây cao cấp, một số đồ điện nhỏ dùng trong nhà.

Mỗi khi như vậy, Diêu Tinh Thần sẽ tự chơi một mình, ví dụ như nghịch thủy ngân trong chiếc cân đồng hồ.

Trong lòng Diêu Tinh Thần, những người cô đã gặp thì chỉ có duy nhất ba người đứng đầu, còn anh không có vị trí nào trong ba người đó.

Cô từ khi rất nhỏ đã biết, cha của Lục Lập Phong là bộ trưởng, mà cha của Diêu Tinh Thần chỉ là tài xế, nói về cấp bậc của quân nhân trong đại viện, không chỉ có những người lớn mới có cấp bậc, mà ngay cả trẻ con cũng dựa vào cha chú mà có địa vị riêng.

Thế nên, cấp bậc của Diêu Tinh Thần luôn luôn là thấp nhất, thế giới của đám trẻ con trong đại viện, cô vĩnh viễn cũng không được phản bác lời của bất cứ một ai, ngay cả tên trợ lý Đường Bản kia, cấp bậc cũng cao hơn so với cô.

Không có người chơi với cô thì cô tự chơi một mình, lúc nhỏ Diêu Tinh Thần cứ chỉ mặc mãi chiếc áo may ô có hoa văn màu xanh da trời, rồi mặc màu xanh lá cây giả làm quân trang, đóng giả một tiểu tử đang ở trong góc phía sau nhà luyện "Bí tịch võ công".

Lục Lập Phong sau khi lớn thành một chàng trai mới bắt đầu đến đại viện, trước kia, anh đều sống cùng ông nội ở Bắc Kinh bán ngọc Lưu ly hán. Nói chung thì anh là một người thích đọc sách, nghiên cứu đồ cổ, chưa bao giờ thấy anh chơi với người khác.

Một lần nọ có một nữ sinh kéo cánh tay anh kêu muốn anh chơi trò đuổi bắt cùng mình, anh dùng sức hất một cái, đẩy ngã cả cô em nhỏ nhà người ta.

Cũng may cha anh là trợ lý bộ trưởng, nếu không người đến tìm anh gây phiền toái là cái chắc.

Từ đó về sau, mấy đứa trẻ đang trong thời kì trưởng thành đều truyền bá rằng, Lục Lập Phong không thích đàn bà. Sau đó câu chuyện càng trở nên không bình thường, cuối cùng nói rằng Lục Lập Phong cả đàn ông lẫn đàn bà đều không thích.

Vì vậy câu chuyện giữa nam sinh cô tịch mới tới này và Diêu Tinh Thần, đã trở thành một dị tích trong đại viện.

Mãi cho đến một ngày nọ, cuối cùng người quái dị cao ngạo cũng chạm mặt người quái dị tẩu hỏa nhập ma.

Lúc ấy bộ tư lệnh của quân khu thực hiện chiến dịch phủ xanh rừng núi, cần lấy rất nhiều hoa cỏ, lúc bấy giờ chỗ "tu luyện" có thể so với phim võ hiệp trên màn ảnh của Diêu Tinh Thần bị phát hiện, thế là cô đành lén lút chạy đến chỗ khác để luyện Long Trảo Thủ, vất vả lắm mới chuyển được cái đống hoa hoa cỏ cỏ bị cô vặt để cúng bái tổ tiên kia ra một chỗ, nhưng lại không hề phát hiện ra chỗ đó là chỗ Lục Lập Phong ngồi đọc sách.

Nhìn đám hoa tàn cả nát trước mắt mình, chất thành đống vô cùng bừa bãi, Diêu Tinh Thần bấy giờ mới nhận ra mình chính là tội nhân gây họa, rồi bỏ trốn. Quả nhiên chỉ vài hôm sau khi ra thể dục buổi sáng, tất cả lũ trẻ đều bị triệu tập lại, là do tư lệnh đích thân tập họp.

"Rốt cuộc là đứa nào, đứa nào đã phá cây xanh hả? Đứng ra đây mau!" Giọng của tư lệnh vô cùng hung dữ, khiến lũ trẻ trong quân khu đứa nào đứa nấy sợ rụt cả cổ.

Diêu Tinh Thần chột dạ, chỉ biết cúi đầu nhìn vạt áo của mình.

"Tôi tên là Lục Lập Phong." Một giọng nói ở bên cạnh người cô vang lên.

Đây là đang chủ động giới thiệu bản thân mình với cô sao?

Diêu Tinh Thần chớp chớp mắt, mở to đôi mắt trong veo nhìn anh.

Anh có vẻ ngoài trắng trẻo, đẹp đẽ, mắt hai mí, sống mũi cao, nhìn vừa nho nhã vừa khiếm tốn, ấn tượng đầu tiên chính là một học sinh ngoan được giáo dục tốt, không hề khó gần như trong lời đồn.

Diêu Tinh Thần nghĩ rằng, dù sao mình cũng không có bạn thân, nếu người ta đã có thành ý, vậy từ bây giờ bọn họ coi như kết giao thành anh em đi, sau này trên giang hồ, còn có thể giúp đỡ lẫn nhau.

"Tớ tên là Diêu Tinh Thần."

Cô cố ý gằn tiếng nói của mình vang lên rất to.

Lục Lập Phong nhíu nhíu mi, gật đầu một cái. Thì thầm tên của cô trong miệng.

Diêu Tinh Thần, Diêu Tinh Thần, hình như anh thường xuyên nghe thấy được cái tên này.

Diêu Tinh Thần nghiêng đầu nhìn anh, từ tận đáy lòng như đang xuất hiện một tia rung động, chợt nhìn thấy Lục Lập Phong đang ở trong hàng ngũ giơ tay lên, chất giọng vừa mới đây đã đổi khác, lộ ra hơi thở trong trẻo mà lạnh lùng trí thức.

"Báo cáo, tôi nhìn thấy người phá hoa cỏ."

"Ai?" Tư lệnh hỏi.

Lục Lập Phong không thèm nhìn cô một cái, nho nhã trả lời: "Diêu Tinh Thần."

Diêu Tinh Thần kinh ngạc mở to hai mắt…

Ngay lập tức vang lên tiếng trái tim tan vỡ "răng rắc".

Cô thất thần nhìn cậu thiếu niên anh tuấn cao hơn cô cả cái đầu trước mắt này, thế giới quan bị đảo lộn tùng phèo.

Kết quả của sự việc này chính là bố Diêu bị tư lệnh phê bình.

Về sau, càng không có đứa trẻ nào muốn chơi với cô.

Lục Lập Phong vẫn thường ngồi đó đọc sách, Diêu Tinh Thần hằm hằm chạy tới, phẫn nộ chất vấn: "Lục Lập Phong! Sao cậu bán đứng tôi?"

"Bởi vì cậu rất ồn ào."

5. Chương 5: Một Đồng Tiền Xu

EDIT BY XIAO YU

"Trên đời này thế nào gọi là chuyện vui? Thế nào gọi là chuyện buồn? Có chăng cũng chỉ là uống rượu lâu ngày, hứa mà không giữ được lời mà thôi."

Trong căn phòng có phần đơn sơ, hương thơm của lá trà hảo hạng khiến căn phòng trở nên tràn đầy ý vị.

Lục Lập Phong dùng tay đỡ lấy trà được làm bằng sứ, không khỏi nghĩ đến cuộc sống khi còn thơ bé trong đại viện thuở trước.

Tiếng kèn gọi thức dậy buổi sáng, nhà ăn ở quân khu, hàng rào sắt, rạp chiếu bóng ngoài trời, đi đến đâu cũng thấy màu xanh ngắt phủ đầy mắt, kì thật tất cả những thứ này đều chẳng thể tô lên kí ức của anh một cách sâu sắc.

Liêu Anh Hồng ngồi trên ghế sofa, bóc cho Đường Bản một trái quýt: "Mỗi lần cháu đến đây, lần nào cũng thấy cháu ngẩn người một chút, làm sao, hoài niệm về thời thơ ấu hả?"

"Cám ơn dì Anh Hồng." Đường Bản nhận lấy trái quýt, hỏi Diêu Tinh Thần đang ở trên giường có ăn không.

Lục Lập Phong dùng tay mình lột vỏ quýt vô cùng thành thạo, vo vỏ quýt thành một nắm, sau đó gom lại ném vào thùng rác nhỏ đặt dưới chân, gật đầu một cái: "Đúng là hoài niệm."

Liêu Anh Hồng thấy khí chất trên người anh lúc này đây vô cùng cứng cỏi lại trí thức, chững chạc nho nhã, cung kính khiếm tốn, nên càng thêm yêu mến, lại hỏi: "Sức khỏe cha mẹ cháu gần đây có tốt không? Gần đây công việc có bận rộn quá không?"

"Sức khỏe cha mẹ cháu đều rất tốt, vì hôm nay là sinh nhật của chú Hai, nên họ bảo cháu và Đường Bản tới, muốn mới dì tới nhà cháu ăn cơm." Lục Lập Phong nói ngắn ngọn và rõ ràng.

Liêu Anh Hồng nghe xong, lại vội vàng khoát bay: "Không được không được, bữa tiệc gia đình nhà cháu, dì tham gia náo nhiệt làm gì chứ."

Lục Lập Phong nói: "Không chỉ là bữa cơm gia đình, hôm nay mời dì, là vì chị dâu cháu đã mang thai, nên bữa tiệc mừng thọ mới đổi thành lớn như vậy."

Liêu Anh Hồng vui vẻ nhướng lông mày: "Ôi, là cô con dâu Lương Mỹ Nhân của chú hai Lục Thiết Kim nhà con mang thai hả? Đã đi kiểm tra chưa? Được mấy tháng rồi?"

Lục Lập Phong đáp: "Ba tháng."

Liêu Anh Hồng quay đầu lại nhìn về phía Diêu Tinh Thần đang chơi P nói: "Tinh Thần, chị dâu của con mang thai kìa. Con mau cầm tiền mừng, cùng Lập Phong đến nhà họ Lục chúc mừng đi, nhanh lên nhanh lên, đi mặc quần áo vào cho mẹ."

Tuy Diêu Tinh Thần không hề ngẩng đầu lên, nhưng Lục Lập Phong lại phát hiện ra trong đôi mắt bị màn hình chiếu vào kia của cô thình lình xuất hiện một tia lạnh lẽo, chợt lóe lên rồi biến mất.

"Chị ấy mang thai thì liên quan gì đến con vậy? Con cũng mang thai mà sao không thấy mẹ quan tâm đến con như vậy hả?"

"Có thai cái gì mà có thai!" Trong mắt Liêu Anh Hồng thoáng qua một tia nhìn tinh quái, vội vàng quay lại nhìn Lục Lập Phong, cầm quạt đưa lên đầu cô vỗ một cái thật mạnh: "Lập Phong đang ở đây! Tại sao nói năng lại không giữ ý như vậy! Mau đi mặc quần áo vào cho mẹ! Cầm tiền mừng đi đi!"

Ở góc độ của Lục Lập Phong, chỉ thấy Diêu Tinh Thần đang nghiến răng nghiến lợi hạ thấp giọng nói với Liêu Anh Hồng: "Sao mẹ lại không đi?"

Liêu Anh Hồng cố lảnh tránh chút hoảng hốt trong mắt mình, nhỏ giọng nói: "Con về mẹ sẽ giải thích cho con, xin con xin con đó, tiểu bảo bối của mẹ tiểu bảo bối của mẹ."

Diêu Tinh Thần thật sự không chịu nổi khi mẹ mình dùng cái kiểu thái độ nhỏ nhẹ mềm mỏng như vậy để nói chuyện với mình, nếu như bây giờ bà đánh vào tay cô, Diêu Tinh Thần chắc chắn không hề sợ, nhưng nếu Liêu Anh Hồng đột nhiên lại dịu dàng như thế này, nhất định Diêu Tinh Thần sẽ sợ đến nổi da gà mất thôi…

"Được được được, con đi, con đi đã được chưa?" Cô vừa nói, vừa xuống giường, không thèm nhìn Lục Lập Phong ở phía bên kia, nói thẳng với Đường Bản: "Anh, mang thiếu gia nhà anh ra ngoài trước đi đã, bổn tiểu thư muốn thay quần áo!"

Đường Bản bĩu môi một cái, theo Lục Lập Phong đứng lên, khinh bỉ nói: "Không bằng cô cứ mặc đại cái áo lót này đi luôn đi!"

"Cút!" Diêu Tinh Thần cầm cái gối nhắm vào Đường Bản đánh liên tục khiến cậu ta lùi về sau, cô chuyển ánh mắt, phát hiện không có Lục Lập Phong ở đây, không biết anh đã đi xuống lầu từ lúc nào.

Cái người lập dị này lúc nào cũng âm trầm, cứ như quỷ vậy.

Xe nhà họ Lục đậu ở dưới lầu chờ cô, tài xế lái xe đang hút thuốc bên cửa sổ, Đường Bản ngồi vào vị trí phụ lái, tự động đưa điện thoại cho người ngồi phía sau, chính là Lục Lập Phong vẫn đang cúi thấp đầu.

"Lục ca anh mau nhìn đi, vừa mới có tin nóng về Diêu Tinh Thần này, người ta đang muốn cô ta cút ra khỏi làng âm nhạc đó! Tay nghề của mấy em gái chỉnh sửa những thứ này thật đúng là tài tình quá!"

Lục Lập Phong liếc nhìn màn hình một cái, phía trên có một tấm hình Diêu Tinh Thần bị photoshop thành đứa con nít đầu to, cầm microphone thâm tình ca hát, bên dưới lại có một hàng chữ lớn: "Âm thanh đến từ bò sữa cup D". [1]

[1] Cup D: size ngực lớn nhất =))

Lục Lập Phong tùy tiện cười một cái, mang theo một chút châm chọc.

Thật là hiếm thấy, người ta thường nói khi trông coi bọn trẻ ba tuổi, thấy chúng nó thật là khác biệt, nhưng cái người trưởng thành này lăn lộn trong đời như vậy, anh cũng vẫn thấy cô thật kỳ lạ.

"Đúng rồi Lục ca, lần trước anh cứu cô ta từ chỗ Cốc lão đầu ra, sau đó để cô ta ở đâu? Tại sao lại để cho tôi xuống xe đi bộ về nhà vậy?"

Lục Lập Phong dùng Càn khôn đại na di [2] ẩn ý nhìn cái bụng của anh ta một cái: "Em mập như vậy, đi bộ nhiều một chút cũng không sao cả."

[2] Càn khôn đại na di: là bộ võ công tâm pháp thất truyền của Minh giáo nơi Tây Vực, sử dụng để di chuyển nội lực trong cơ thể đồng thời giảm sát thương của các chiêu thức do kẻ địch gây. (Ở đây muốn nói đến chuyện Lục Lập Phong đang cố ý chuyển đề tài).

Đường Bản sờ bụng mình một cái, ngốc nghếch tới mức trong lúc đang tức giận bị người khác đánh trống lảng cũng không phát hiện: "Xem ra em phải luyện cơ bụng rồi, anh luyện cơ bụng cũng bằng cách không ngồi xe mà đi bộ sao? Hôm nào em cũng phải thử chút mới được!"

Còn đang nói, trên lầu đã truyền đến tiếng vang của giày cao gót, Diêu Tinh Thần đi xuống.

Đường Bản và Lục Lập Phong đồng thời nhìn về phía cửa.

Ông trời của tôi ơi…

Trái ngược với hình tượng diêm dúa sexy trong dĩ vãng, hôm nay Diêu Tinh Thần mặc một chiếc váy dài xanh lam mềm mại như nước, phong cách vô cùng kinh điển, không quá hở hang cũng không bảo thủ, phần thắt lưng siết vừa chặt vừa cao, khiến cho hai chân lộ ra càng thon dài, giày cao gót mũi nhọn màu bạc như kim cương lấp lánh dưới ánh mặt trời, chói lòa lộng lẫy.

Mà phong cách trang điểm của cô hôm nay, không có phấn mắt màu xanh lòe loẹt, không có lớp son hồng nào hết, chỉ có đôi môi để không trơn bóng như vậy. Diêu Tinh Thần có khuôn mặt nhỏ nhắn của người phụ nữ phương Nam, giống như mẹ cô, lại có sống mũi cao thẳng như người miền Bắc, giống như cha cô. Gương mặt như vậy búi tóc cao lên quả thật như biến thành một người khác, hiền dịu hơn biết bao, nhưng lại lộ ra ngũ quan lập thể, càng thêm độc lập cao quý.

Đường Bản ngơ ngác hỏi một câu: "Cô gái này… là ai vậy…"

Từ trước tới giờ cậu ta chưa bao giờ thấy Diêu Tinh Thần ăn mặc như vậy.

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì khi cô ở nhà, thì cô là cô gái chỉ mặc đại một cái áo may ô tay cầm quạt phe phẩy ngoài ngõ, còn ở trên tivi và tạp chí, cô lại là cô nàng người mẫu sexy cố ép khe ngực lên đến tận xương quai xanh rồi trang điểm vô cùng đậm.

Mà ở trong mắt Đường Bản, hình tượng của cô vĩnh viện là con nhóc giả trai mặc quân trang luyện bí tịch võ công ấy…

"Cô gái này… là ai đây…" Trong lòng cậu ta vẫn không muốn thừa nhận đây là Diêu Tinh Thần xinh đẹp, ngơ ngác ngước nhìn, lại hỏi một câu.

Diêu Tinh Thần thấy xe của bọn họ đậu cách đó không xa, đang muốn đi tới chỗ xe, lại nghe thấy mẹ cô từ trên lầu thò đầu ra, kêu: "Bé cưng ơi, con đừng đi đôi giày chật quá! Đổi đôi khác rồi đi được không?"

Diêu Tinh Thần cúi đầu nhìn, giậm chân xuống đất, quả thật, đi đôi giày này hơi kích chân, hơn nữa mùa hè nóng nực, ngón chân trong mui giày luôn chảy mồ hôi đầm đìa.

Diêu Tinh Thần ngửa đầu lên nhìn mẹ trên lầu, khoát tay một cái: "Mẹ khỏi phải lo!"

Cô cúi đầu, kéo khóa túi xách, lấy ra một miếng băng vệ sinh nhỏ.

Cô vừa xé miếng băng vừa tìm một cột điện cạnh đó để dựa vào, sau đó lấy phần băng vừa xé ra kia dán vào một miếng kẹo cao su dính trên lưng cột điện, "pặc" một tiếng, dán vào bên trong giày.

Cô đem giày cao gót ném trên mặt đất, bước chân lên, lại giẫm giẫm thêm vài cái nữa, di chuyển tại chỗ hai vòng, không tệ, quả nhiên vừa thoải mái lại còn hút mồ hôi.

Lục Lập Phòng nhìn cô gái hâm dở nào đó ngoài cửa sổ thoải mái biểu diễn xong, thu hồi ánh mắt, trả lời câu hỏi của Đường Bản một cách kiên định.

Khóe môi bất giác hơi nhếch lên, anh lại kiềm chế hạ xuống, nhàn nhạt nói:

"Không cần hoài nghi, là Diêu Tinh Thần."

…

Ngồi ở hàng ghế phía sau xe cùng Lục Lập Phong, Diêu Tinh Thần kề sát đầu mình vào một bên cửa kính xe, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Thật ra chẳng cần Liêu Anh Hồng giải thích với cô, Diêu Tinh Thần cũng thừa biết bà đang nghĩ cái gì.

Bà không tới nhà họ Lục, bởi vì sợ thấy bộ dạng lúng túng của Lục Kiến Lâm, hơn nữa trước đó một thời gian mẹ cô đi nhuộm đen tóc, lúc này trên đỉnh đầu chắc hẳn sẽ lộ ra một mảnh bạc trắng, bây giờ đi tiệm làm đầu nhuộm lại, e rằng cũng không kịp, hai người họ dù đến có gặp nhau thì cũng không có gì ngoài hoài niệm chuyện cũ, huống hồ còn có vợ người ta ở đấy…

Bà mong cô đi, cũng chính là vì sợ phải chọn lễ cho người của nhà họ Lục, người ta không ngại gió mưa nhiều năm như vậy mà giữ gìn quan hệ của hai nhà, bây giờ con dâu trưởng nhà người ta mang thai, còn tới báo tin cho bà, nếu bà đi mà không đem theo tiền mừng dự tiệc, thì lại trở thành thất lễ, cái chuyện trả lễ người ta này, vẫn là văn bối như Diêu Tinh Thần đi sẽ thích hợp hơn.

Dọc đường đi cô không hề nói bất cứ chuyện gì cùng Lục Lập Phong, hai người bọn họ không cùng một chiến tuyến, lại không thường gặp, không có tiếng nói chung là hoàn toàn dễ hiểu.

Lúc xuống xe, Diêu Tinh Thần cũng không thèm quan tâm đến Lục Lập Phong và trợ lý Đường, trực tiếp đi về phía cửa.

Ở cửa bày hai bàn đồ ăn ở hai bên, một bên là nơi ghi lễ chúc mừng ngày mừng thọ của Lục Thiết Kim, còn bên kia là nơi ghi lễ đến chúc mừng con dâu trưởng mang thai, khách khứa lui tới cửa về căn bản đều cầm theo hai bao lì xì.

Diêu Tinh Thần lấy hai bao lì xì mà mẹ cô đã chuẩn bị ra, viết tên nhà mình lên phía trên, cầm lấy một bao, đặt ở trướng mừng thọ của Lục Thiết Kim.

Ở đây còn một bao khác, nhưng cô khẽ mím môi một cái, đem tất cả nhân dân tệ bên trong lấy ra xem.

Dâu trưởng có tin vui, chuyện này đối với nhà họ Lục quan trọng cỡ nào? Thế mà mẹ cô chỉ cho chút tiền như thế này ư, làm sao có thể?

Diêu Tinh Thần đứng ở trước cửa sân cỏ nhà họ Lục, dõi mắt nhìn quanh bốn phía, tứ phương đều là người xa lạ, từng người từng gương mặt lạ lẫm, không thể nhận biết được ai, ngay cả cái tên sai vặt Đường Bản đó cũng không thấy tăm hơi ở đâu hết…

"Lục Lập Phong!" Một giọng nữ vang lên cắt ngang suy nghĩ của cô, Diêu Tinh Thần đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng kêu, chỉ thấy một cô gái đứng phía đối diện với cô đang đi tới, mang theo vẻ mặt vui tươi mỉm cười.

Mi tâm Diêu Tinh Thần khẽ nhíu lại, trong lòng tự nhủ thầm tôi không biết cô, cô nhìn tôi làm cái gì, kết quả là thấy cô gái đó chạy nhanh tới phía cô, vụt qua ngay sát bên người cô, thoáng chốc đã ôm chầm lấy người đằng sau.

Diêu Tinh Thần nheo mày quay người lại, lúc này mới phát hiện ra Lục Lập Phong đang đứng ở ngay phía sau mình.

Người này không biết là bạn cũ hay họ hàng thân thích gì của anh, mà Lục Lập Phong dường như đang cố ý để cô ta ôm lâu một chút, sau đó mới buông ra, mắt lại như vô tình cố ý nhìn về phía cô một cái.

"Chị, chị vừa xuống phi cơ à?"

"Thằng nhóc này đúng là càng ngày càng đẹp trai nha! Chị họ cưng cũng sắp không nhận ra nổi nữa rồi!"

Thì ra là chị họ của anh, khó trách lại dễ dàng có thể nói mấy câu trái với lương tâm với em trai như vậy.

Diêu Tinh Thần bình thản nhìn một cái, dù sao ở đây cô cũng không quen biết với ai, người duy nhất cô biết chỉ có Lục Lập Phong anh thôi, thế là cô liền dứt khoát chạy thẳng đến trước mặt anh, rồi đứng yên tại chỗ.

Lục Lập Phong ngước đầu thấy cô đang nhìn mình, mi mắt anh khẽ động, hàng mi dài cong vút hơi rũ xuống, mặt không cảm xúc hỏi: "Chuyện gì?"

Trước kia Diêu Tinh Thần rất ít nhìn thẳng vào mắt anh, trò chuyện với anh lại càng ít.

Bây giờ Diêu Tinh Thần lại có thể mặt không đổi sắc nhìn anh hỏi: "Mượn tiền, tiền trong bao lì xì của tôi không đủ."

Chị họ Tần Lam cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt, kì quái nhìn cô.

Tại sao mang tiền trong bao lì xì không đủ, giờ lại muốn hỏi vay chủ nhà chứ? Đây không phải là mượn hoa hiến phật sao? Sao Lục Lập Phong có thể quen biết với một người như cô gái này được được?

"Bao nhiêu?" Lục Lập Phong hỏi.

Chị họ Tần Lam lại quay đầu nhìn em trai mình, thế mà anh rút tiền trong túi đưa cho cô kìa!

Diêu Tinh Thần đưa một ngón tay ra: "Chỉ một thôi, một đồng xu ấy."

Trong mắt Lục Lập Phong thoáng qua vẻ kinh nhạc, tinh ý nheo lại, nhưng rồi rất nhanh, anh lại tự giải lý do này chẳng qua là vì đó là cô nên "dù cho Diêu Tinh Thần có làm ra chuyện sét đánh gì thì đó cũng không sao cả", rất nhanh cầm lấy một đồng xu lẻ đưa cho cô.

"Nhớ lấy." Anh đặt đồng xu lẻ trong lòng bàn tay cô.

"Cảm ơn." Diêu Tinh Thần nắm chặt đồng xu cứng trong tay, cao ngạo xoay người đi về phía cửa.

Cô để đồng xu vào trong bao lì xì, dán miệng bao lại, đưa đến trướng mừng lễ của con dâu trưởng Lương Mỹ Nhân của nhà họ Lục.

Như vậy, là đủ rồi.

Gió mùa hè nhẹ nhàng thổi qua, Diêu Tinh Thần ngẩng đầu lên, nhìn thấy cây bông vải nhà họ Lục đang trổ đầy hoa thơm ngào ngạt, cô không nhịn được cười một tiếng. Đột nhiên muốn cách xa cái chỗ đông người này, cô đi ra phía bên ngoài, bước vào sân cỏ xanh biếc, cô đá giày cao gót sang một bên, nhấc váy chạy, đi tìm một thân cây có thể dựa vào.

Cô ngồi tựa vào thân cây, nụ cười trên miệng ban nãy vừa còn giờ đã dần dần đông cứng lại…

Trên đời này thế nào gọi là chuyện vui? Thế nào gọi là chuyện buồn? Có chăng cũng chỉ là uống rượu lâu ngày, hứa mà không giữ được lời mà thôi.

6. Chương 6: Chú Hai Ngang Ngược

EDIT BY XIAO YU

"Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thùy phong lộ lập trung tiêu."

Có khá nhiều khách đến dự tiệc mừng thọ, thế nên cho dù có ngồi ở trong sân cỏ tĩnh lặng, dựa vào cây đại thụ, cô vẫn có thể nhận ra đại viện của nhà họ Lục kia bây giờ rõ ràng là chẳng khác gì một bầy ong bò vẽ náo nhiệt cả.

Bây giờ chính là giữa trưa, mặt trời treo cao tít trên đỉnh đầu, khí nóng của bầu trời phả lên mặt, khiến cho người đang ngồi lẳng lặng một mình như Diêu Tinh Thần, cũng không khỏi lo lắng cho làn da của mình.

"Diêu Tinh Thần? Diêu Tinh Thần?" Loáng thoáng, cô nghe thấy ở đâu đó có người gọi tên mình…

Trời nóng gay gắt, nhưng giọng nói kia lại giống như một cơn gió mát xuất hiện giữa mùa hè nóng bức, mạnh mẽ nhưng lại mang thêm một chút nôn nóng lành lạnh.

"Diêu Tinh Thần? Trả lời tôi!" Giọng nói kia lại vang lên.

Diêu Tinh Thần đưa mắt nhìn tứ phía, ở đây khắp nơi đều là cỏ cây xanh mướt, cô đâu thấy người đó ở đâu?

Cô đứng lên, phủi phủi mảnh vụn của cỏ trên mặt đất dính vào người mình, lười biếng rống lên một tiếng: "Ai gọi bà hả!"

Sau lưng đột nhiên truyền tới một tiếng gầm gừ kì lạ, tương tự như tiếng kêu đè nén của thú rừng lúc nổi giận. Diêu Tinh Thần sợ hết hồn, bấy giờ mới quay đầu lại, chỉ thấy dưới một gốc cây đại thụ cách đó không xa, có một người đàn ông trung niên đang ngồi ở đó, ông ta dựa lưng vào cây đại thụ phía sau, ngồi bó gối, tay đặt lên hai chân, nhìn giống như một đạo sĩ tĩnh tọa vậy. Ông ta nhắm chặt hai mắt, ngửa mặt lên đối diện với bầu trời, cả người giống như là đóa hoa đang tha thiết đắm chìm hướng về phía mặt trời.

Người đàn ông trung niên có mái tóc húi cua, gương mặt vuông vức góc cạnh, cổ to khỏe mạnh, tứ chi to lớn, giữa hai chân mày của ông ta, ngay trên sống mũi, có một rãnh như trong đạo thụ mà cô từng nghe qua, đạo đó nói cái rãnh này là ác vết, nghe nói mi tâm càng sâu, lòng người càng hiểm độc…

Ông ta đang làm cái gì vậy?

Diêu Tinh Thần không nhịn được bước gần đến một chút, ngoái cổ ra nhìn đống đồ bên cạnh người ông ta…

Một đĩa đậu phộng, một chai rượu trắng, hai quả trứng luộc để trong một cái bát.

Là ăn mày hả?

Tâm trạng đang bị xách lên cao của Diêu Tinh Thần lập tức được tha lỏng, cô nhìn kĩ da thịt ngăm đen sần sùi trên người ông ta, lại nhìn thêm chút thức ăn đơn giản bày bên người ông ta, lúc này rút ra một tờ năm mươi tệ, cúi người đặt vào bên trong bát gạo sống của ông ta.

"Haizz," Diêu Tinh Thần thở dài, bực bội khó chịu đối với nhà họ Lục trong lòng vốn không có chỗ phát tiết, thế nên vừa đưa tiền vừa nhìn người ăn mày nói: "Đám nhà giàu thối tha đang rượu thịt linh đình, người khác có thể chết rét trên đường đó, tôi cũng cảm thấy cái thế giới này thật là không có công bằng gì hết…"

"Ông chú, ông đã nghiên cứu địa hình rồi đúng không, hôm nay nhà họ Lục có chuyện vui lớn như vậy, một lần nhặt chai lọ phế phẩm có thể kiếm được không ít đúng không?"

Ông chú không mở mắt, ngược lại lông mày lại ngướng lên khó hiểu.

Lại nói Diêu Tinh Thần có một điểm không tốt, đó chính là nhiều chuyện, người ta đi nhặt phế phẩm thì cần gì cô đến lảm nhảm tào lao với người ta hả? Đưa tiền thì cứ đưa đi, đưa xong rời đi chẳng phải là xong rồi không? Nhưng cô nhất định sẽ không làm vậy.

Thấy ông chú kia không đáp lại mình, Diêu Tinh Thần bỗng dưng cảm thấy chuyện này có gì đó không được bình thường cho lắm, nếu người này muốn nhặt chai lọ phế phẩm, nhất định sẽ có bệnh nghề nghiệp mà hỏi cô có cho ông ta được vỏ chai nước mà cô đang cầm trong tay không, nhưng ông chú này lại không hề nhúc nhích chút nào, thật là dọa người.

Diêu Tinh Thần coi như không có gì nữa, cô ôm túi xách và chai nước của mình rón rén quay người, đang định rời đi, ông chú đằng sau lưng liền cất giọng:

"Cháu gái, không nhận ra chú Hai cháu nữa rồi sao?"

Một giọng nói đậm khẩu âm Đông Bắc đánh thẳng vào thần kinh của Diêu Tinh Thần!

Chú Hai?

Diêu Tinh Thần máy móc xoay người lại, nhíu mày nhìn chằm chằm vào ông chú đó, chỉ thấy hai mắt của ông ta từ từ mở ra, một cặp mắt sắc bén như mắt của hùng ưng cũng nhìn cô chăm chút.

Phía xa xa, giọng nói gọi tên mình dần dần trở nên rõ ràng.

"Diêu Tinh Thần!" Lục Lập Phong đứng bên trong đường lớn, chạy vào bãi cỏ, chiếc áo sơ-mi trắng của anh bị bật tung mấy cái cúc áo, cũng có thể là bởi vì chạy nhanh dưới trời nóng, gương mặt điển trai trắng trẻo sáng rõ kia bị phủ lên một tầng nhiệt nóng bỏng, ánh mắt hốt hoảng vội vã trong một khắc trông thấy cô, đã buông lỏng xuống.

"Anh gọi gọi gọi gọi gọi cái gì hả! Tính gọi hồn tôi hả! Anh tìm tôi làm gì! Tiền mừng tôi cũng đưa xong rồi đấy!"

Quả thực Lục Lập Phong có chút mất kiểm soát, lúc nói chuyện bất giác đánh mất thanh âm nho nhã trong cổ họng, giọng nói anh vừa trầm thấp mà lo âu: "Khu rừng lớn như vậy một mình cô đi linh tinh làm cái gì? Chẳng may gặp phải chó mèo gì thì cô phải làm…"

"Tôi lớn như vậy rồi mà còn sợ chó mèo nhà các anh à? Anh nuôi cái gì hả, chó ngao Tây Tạng bà đây cũng muốn chọc vào nhé!"

"Cô!" Lục Lập Phong đang định nói, lại bị một trận cười điên cuồng bên cạnh cắt ngang.

"Ha ha ha ha!" Người đó ngửa đầu cười to rồi đứng lên, Lục Lập Phong định thần nhìn lại, người nọ đúng là chú hai Lục Thiết Kim của anh! Hàng năm vào sinh nhật của ông, ông đều phải "cạo trọc đầu" như thế này.

"Chú Hai." Lục Lập Phong quy củ chào một tiếng.

Diêu Tinh Thần theo phản xạ có điều kiện run cầm cập.

Lục Thiết Kim, ông ta chính là Lục Thiết Kim?

Phải biết là hồi nhỏ cứ mỗi lần cô khóc, Liêu Anh Hồng luôn luôn lôi người này ra để hù họa cô đó…

"Không được phép khóc! Con thử khóc nữa xem, mẹ gọi điện thoại cho Lục Thiết Kim ngay! Để Lục Thiết Kim đem con nhốt vào trong mộ cổ cho biết!"

Diêu Tinh Thần hồi còn bé rất sùng bái 'bí tịch võ công', Liêu Anh Hồng lại không có tiền mua cho cô nhiều tranh cổ liên hoàn, thế là mỗi đêm đến, giữa tiếng ve kêu bầu bạn, bà thường cùng cô ở trong màn kể chuyện cho cô nghe. Liêu Anh Hồng kể những câu chuyện vô cùng ly kì phức tạp, trong đó câu chuyện mà bà thường xuyên nhắc đi nhắc lại, chính là chuyện cũ ở Đông Bắc của Lục Thiết Kim.

Thật ra khi đó tất cả những câu chuyện đều là do Liêu Anh Hồng bịa ra để dỗ dành trẻ nhỏ, nhưng sự thật là Lục Thiết Kim từ nhỏ đã lớn lên ở nhà ông ngoại tại Đông Bắc, khi còn bé lúc nào cũng lăn lộn đầu đường xó chợ với đám người không có học thức, không biết có nghĩa khí, có gan phách gì, chỉ biết ông thường bị cha mình khiển trách vì rảnh rỗi ăn chơi lêu lổng cùng với hai tên không ra gì khác. Lục Thiết Kim trước kia đã từng làm trộm mộ, còn bị ăn mấy năm cơm tù. Có điều từ khi ra tù ông đã trở nên khiêm tốn rất nhiều, cũng không ai biết trong khoảng thời gian đó ông đã làm gì, chỉ biết rằng có đến thập niên tám mươi của thế kỉ trước, Lục Thiết Kim đi Thượng Hải, lúc ấy thành phố Thượng Hải hoa lệ thanh cao, nơi giao dịch quốc tế, hòa bình, đủ loại nhà hàng cao cấp, nơi nào cũng thấy xuất hiện bóng dáng của ông.

Vòng giao thiệp của ông cực kỳ rộng lớn, ông dần dần lấy được một khoản tiền, đầu tư xuống biển (Thượng Hải), trở thành phú ông. Hiện tại, tài sản của Lục Thiết Kim đã lên đến con số hàng trăm triệu, lấy mạng giao thiệp cực kỳ rộng lớn của mình ở thành phố B để đặt dưới gót chân vững vàng, trở thành đại gia nổi tiếng lừng lẫy nhất thành phố B.

Diêu Tinh Thần cúi đầu nhìn tờ năm mươi tệ mình vừa để vào khay của ông, không nhịn được mà choáng đầu hoa mắt, vội vàng cong khóe miệng, tiến lên một bước, vừa cười khan vừa đem tiền về.

"Ơ… cháu chào chú Hai! Vừa rồi cháu vô tình đánh rơi tiền vào khay của chú… Ha ha… Để cháu nhặt về ạ…"

Lục Thiết Kim đưa mắt nhìn đứa cháu ruột Lục Lập Phong của mình, lại nhìn cô gái trước mắt mình thêm một chút, thầm nghĩ bây giờ cô đã trổ mã thành một cô nương xinh đẹp khả ái đến nhường này rồi, ông không khỏi bật cười, ngũ quan dữ dằn giãn ra, tỏ ra rất hiền hòa: "Cháu gái của ta đúng là càng lớn càng xinh đẹp, rất có cá tính! Ta thích!"

Diêu Tinh Thần cũng là một người có cái miệng ngọt, cũng đã không ít lần trò chuyện với những phú thương khác, cô cất tiền đi, lúc này mới đưa tay ra bắt tay với Lục Thiết Kim, ngọt ngào nói một câu: "Chú Hai, cháu nhận ra chú mà!"

Lục Lập Phong đứng ở một bên cũng bị giọng nói ngọt ngào thắm thiết của cô làm cho kinh hãi, anh lắc lắc đầu, khẽ ho nhẹ một tiếng, nắm tay đưa lên che giấu nụ cười trên môi.

"Phải không đó!" Giọng của Lục Thiết Kim nghe rất vang, hù mấy con chim bên cạnh bay mất: "Trước kia cha cháu qua đời, ta vẫn còn thấy cháu buộc tóc đuôi sam! Còn giờ thì sao, hiện giờ cháu đang làm gì thế?"

"Cháu là người mẫu, ca sĩ ạ." Diêu Tinh Thần cười cười trả lời.

"À," Dường như Lục Thiết Kim đang suy nghĩ điều gì đó, ông gọi Lục Lập Phong đến, có phần gia trưởng nói: "Lập Phong, cháu định bao giờ mới cưới Tinh Thần vào cửa hả? Bây giờ để con bé lăn lộn trong giới giải trí lâu quá cũng không được, cái nghề đó không làm cả đời được, Tinh Thần cháu nói xem có đúng không?"

Lục Thiết Kim từ bên ngoài trở về nhà, thấy hai người trẻ tuổi đứng chung một chỗ, tự nhiên cảm thấy chuyện giữa hai đứa phải nên là như vậy.

Lục Lập Phong nói: "Chú hai, chúng cháu chỉ là bạn."

Diêu Tinh Thần nghe thấy liền hạ giọng lầm bầm một câu: "Ai là bạn với anh, trong đám bạn của tôi căn bản không có ai vẫn còn là xử nam như anh đâu."

Mắt Lục Lập Phong liếc về phía cô, tà tà cắt ngang qua, Diêu Tinh Thần chỉ cảm thấy hình như lá cây ở đây cũng bắt đầu rào rạc vang dội, cô không tự chủ được run lên một cái.

Làm gì vậy… Cô chỉ đùa một chút thôi mà…

"Là bạn? Không thể chỉ như vậy được!" Lục Thiết Kim thập phần mạnh mẽ tiến đến vỗ bả vai Lục Lập Phong một cái, hỏi: "Cha cháu năm đó đã định sẵn cho hai đứa rồi, coi như là chỉ phúc vi hôn rồi! [1] Bài thơ kia tên là gì nhỉ? Trình độ của chú không đủ, không nhớ nổi rồi!"

[1] Chỉ phúc vi hôn: Ngày xưa, ở bên Trung Hoa có phong tục "chỉ phúc vi hôn" có nghĩa là "chỉ vào bụng 'đang có bầu' mà định hôn nhân". Điều này thường xảy ra giữa hai gia đình quen thân với nhau khi 2 bà mẹ có bầu một lượt, hứa với nhau khi sanh ra nếu một bên sanh con trai, một bên sanh con gái thì khi chúng lớn sẽ thành vợ thành chồng.

Diêu Tinh Thần bỗng nhiên nhớ lại khi còn bé, giữa đêm khuya thanh vắng, mẹ cô thỉnh thoảng đứng bên cửa sổ, nhìn ánh trăng lạnh lẽo trên bầu trời, thường xuyên lẩm bẩm bài thơ kia trong miệng. Khi đó mẹ cô còn trẻ, xinh đẹp như Hằng nga trên tranh vẽ, cảnh tượng đó khiến Diêu Tinh Thần không những không cảm thấy quái đản, mà còn cho rằng đó là một phong cảnh thật đẹp.

Hàng mi Lục Lập Phong khẽ lay động, nhàn nhạt đáp lời:

"Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thùy phong lộ lập trung tiêu." [2]

[2] Giải nghĩa: Ngôi sao này giống như không phải của đêm qua, đêm đến vì ai đứng giữa trời gió thổi. (Tinh Thần = ngôi sao; Lập Phong = gió thổi)

Nửa câu đầu là tên của cô, nửa câu sau lại là tên của anh.

Từ trước tới giờ Diêu Tinh Thần luôn rất ghét cái chủ trương này của Lục Kiến Lâm, ông ta đem tên của cô và Lục Lập Phong làm thành một bài thơ, còn nói cái gì mà chỉ phúc vi hôn cơ chứ, bây giờ là thế kỉ bao nhiêu rồi hả?

Bất quá nếu nhìn từ một góc độ khác mà nói, cô cũng rất cảm kích bài thơ này của ông. Nếu không phải nhờ lời nói lãng mạn của cha anh, tên cô và tên Lục Lập Phong cũng không tránh được cái phong trào đặt tên quê mùa lúc ấy, ví dụ như tên của mấy đứa trẻ trong đại viện của bọn họ, tên gì mà lại là Nghiên Quân, Yến Hồng, …

Liêu Anh Hồng từng tiết lộ, năm đó bà vốn định đặt tên cho cô là Diêu Ái Quân đó…

Diêu Tinh Thần quả thực không có cách nào tưởng tượng ra cái cảnh cô mặc quần đủ đánh nhau với tên B tên D tên võ đài, người chủ trì lại kích động nói: "Bây giờ người ra sân chính là, T tiểu thiên hậu —— Diêu, Ái, Quân!"

Cũng vì duyên cớ của bài thơ này, Lục Lập Phong cũng gọi là được hưởng may mắn, ví dụ như anh họ sinh cùng năm xấp xỉ tuổi anh, cũng chính là con trai của Lục Thiết Kim, tên là Lục Quốc Bảo, còn em gái của anh, con gái nhỏ của Lục Kiến Lâm, lại tên là Lục Phong Hỏa…

Nhìn lại, mặc dù bị trói cùng một chỗ với Lục Lập Phong, cũng ít ra hai người cũng tránh được một trận đại nạn gọi là 'Lôi tên' này…

"Đúng rồi đúng rồi, chính là bài thơ này, xem ra năm đó cha cháu đúng là có khả năng nhìn xa trông rộng, chỉ cần nhìn bụng mà cũng biết Liêu Anh Hồng có thể sinh ra một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy! Lập Phong à, không thể chỉ làm bạn bè gì đó được nữa! Thế này đi! Hôm nay chú sẽ nói chuyện với cha cháu, đem chuyện của hai đứa, quyết định luôn một thể!"

Lục Thiết Kim vung tay lên, tạo ra dáng vẻ ván đã đóng thuyền, không cần giải thích gì thêm nữa.

Diêu Tinh Thần không vui, nói: "Chú hai, chú có phải hơi gia trưởng quá rồi không ai? Chỉ một cái vung tay của chú, lập tức quyết định tương lai bảy mươi năm tiếp theo của cháu, chú còn chưa hỏi cháu có đồng ý hay không đấy?"

Lục Thiết Kim vừa nghe xong, "A ui" một tiếng, "Lúc cháu còn ở trong bụng mẹ, chẳng ai nghĩ rằng cháu sẽ không đồng ý chuyện này hết, mà ta nhớ không lầm, Lục Lập Phong nhà ta từ nhỏ đã là người mà cô bé nào cũng thích, bây giờ còn là dáng vẻ khí phách giỏi giang hơn người, tiền đồ tiến xa không hạn, chẳng lẽ cháu gái lại không thích nó ư?"

Lục Lập Phong đổi hướng nhìn về phía cô, khóe miệng xuất hiện loáng thoáng một nụ cười nhàn nhạt, tựa hồ như đã sớm đoán được tiếp theo cô sẽ quở trách mình như thế nào, anh quyết định không cho cô cơ hội ấy, tiếp lời: "Chú hai, Tinh Thần còn nhỏ, tính tình bất ổn, nếu câu nào đã mạo phạm đến chú, mong chú bỏ qua cho."

"Không sao! Chú hai thích cô gái ngay thẳng như vậy!" Lục Thiết Kim ngửa đầu cười một tiếng.

Đang nói chuyện, điện thoại di động của Lục Lập Phong bỗng rung lên, đại khái là nhà họ Lục không tìm được anh, giục anh trở về, chỉ là không nghĩ đến anh vừa mới nhận điện thoại, biểu tình trên mặt chợt ngưng trọng…

"Cái gì? Sinh non?"

Lục Thiết Kim nghe anh nói chuyện điện thoại như vậy, cả người lập tức dao động.

"Ai? Có phải vợ của Quốc Bảo hay không…"

Lục Lập Phong gật đầu một cái, Lục Thiết Kim tức khắc nhanh chóng rảo bước rời đi.

Diêu Tinh Thần cũng cả kinh, ngây ngốc đứng sững tại chỗ, mãi cho đến tận lúc cổ tay cô đột nhiên bị ai đó nắm lấy, cô ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy Lục Lập Phong đang kéo tay mình.

Nhưng rất nhanh anh đã buông tay cô ra, chỉ nói một câu "Rời khỏi chỗ này," rồi để lại cho cô một bóng lưng của mình.

Diêu Tinh Thần do dự một chút, đột nhiên cảm thấy cánh rừng này bỗng trở nên âm u vô cùng, cô vội vàng bước nhanh theo anh.

"Lục Lập Phong! Chờ tôi với!"

Lục Lập Phong nghe thấy tiếng bước chân vội vã của cô, suy nghĩ một chút, bước chân chậm dần, quay lại nói.

"Đừng chạy, đi chậm một chút."

7. Chương 7: Khăn Tay

EDIT BY CHERYL CHEN

"Với vấn đề liên quan đến trách nhiệm, từ trước đến giờ Lục Lập Phong luôn ít nói tới, nhưng lời anh nói rất có trọng lượng, không thêu dệt không lưỡng lự, anh đã từng này tuổi rồi, mà Lục Kiến Lâm gần như chưa bao giờ thấy anh dùng mấy từ như "đại khái là", "có lẽ", "e rằng"…"

Ba người bọn họ chạy về nhà. Tiếng xe cứu thương gào thét trên đường.

Trên sân cỏ, trong biệt thự, tất cả khách đến dự đều xì xào bàn tán, Lục gia vô cùng hỗn loạn.

"Mỹ Nhân, không có việc gì đâu, xe cứu thương đang tới, con đừng sợ!" Trong biệt thự vọng ra một tiếng khóc nức nở, là bà Tống Ngọc Bình – mẹ chồng Lương Mỹ Nhân.

Tống Ngọc Bình siết chặt tay con dâu, đỡ tay cô đến cửa, kêu lớn về phía đoàn người: "Xin lỗi mọi người, nhường đường một chút để cho cáng cứu thương đến; cảm phiền nhường đường một chút ạ, đừng cản đường đi…"

Tống Ngọc Bình vốn là tiểu thư khuê các, một tiếng nói như nhành liễu rủ xuống mặt hồ, tinh tế nhỏ nhẹ, đương nhiên cũng không có hiệu quả.

Diêu Tinh Thần rất cao nên từ xa đã thấy chỗ cửa biệt thự cảnh Tống Ngọc Bình đỡ Lương Mỹ Nhân, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trang phục trên người còn dính vệt máu, đang từ từ lan rộng ra.

Nhịp thở của Diêu Tinh Thần như bị kiềm hãm. Hai mắt đỏ lên, cô quát to: "Mẹ nó tất cả mọi người nhìn cái gì thế! Nhường đường đi! Lùi sang hai bên không được à!"

Đừng coi thường cô là đàn bà con gái, giọng cô có thể nói là cực to, Lục Lập Phong và chú hai đứng bên cạnh bị cô làm cho run lẩy bẩy.

Nhân viên mang cáng cứu thương xuống xe, mọi người tự giác rẽ sang tạo thành một con đường ở giữa, cáng cứu thương được mang đến cửa biệt thự, Lương Mỹ Nhân được đặt lên cáng.

Lương Mỹ Nhân kéo tay Tống Ngọc Bình, vỗ nhẹ, rồi biểu lộ ánh mắt an ủi, như tự nói mình không sao cả.

Cảnh tượng như vậy, cô đã sớm quen; đau nhức như vậy, cô đã sớm tê liệt.

Khách của Lục gia đều nhìn với ánh mắt chăm chú, Lương Mỹ Nhân rất muốn che đi máu đen dưới thân mình, nhưng hai tay không còn sức lực.

"Mẹ, để mẹ mất mặt rồi."

Đó là lời nói cuối cùng của Lương Mỹ Nhân với Tống Ngọc Bình trước khi bị đưa đi.

Tống Ngọc Bình sửng sốt, lảo đảo như chực ngã về phía sau, ôm mặt khóc rống lên, bà xoay người, đấm vào lưng con trai, trên má đã lăn dài vài giọt nước mắt: "Thằng súc sinh này! Mày muốn để Lục gia tuyệt hậu à! Súc sinh!"

Người bị Tống Ngọc Bình trút giận, nhìn dáng vẻ giống như vừa mới xuống máy bay, người mặc đồng phục cơ trưởng, đứng chôn chân như bàn thạch. Anh thất thần nhìn theo hướng Lương Mỹ Nhân đi, mẹ răn dạy cũng không phản ứng, cơ thể cứng lại, toàn thân toát ra sự lạnh lẽo.

Anh vô cùng thống khổ.

Lương Mỹ Nhân được đưa vào trong xe cứu thương, khi cửa xe đang đóng lại, bỗng người đàn ông mặc đồng phục kia sải bước đi tới, khom người chui vào trong xe.

Cửa xe đóng lại, không chần chừ, xe cứu thương lao đi.

Xe vừa đi, một chiếc Mercedes Benz liền dừng lại, Đường Bản ngồi trên ghế lái, hạ cửa sổ xuống, lo lắng gọi: "Anh Lục! Chú hai! Mau lên xe đi!"

Lục Lập Phong nhanh chóng ngồi vào ghế phụ, đóng cửa lại.

Lục Thiết Kim cũng vào xe, xoay người lại gọi Diêu Tinh Thần: "Cháu dâu! Lên xe đi! Cháu là phụ nữ, có gì thì giúp đỡ chăm sóc chị ấy!"

Diêu Tinh Thần vốn không muốn đi xem náo nhiệt, nhưng không biết nên cự tuyệt thế nào, lại muốn biết Lương Mỹ Nhân có sao không. Cô đau cả đầu, đành theo ba người đàn ông lên xe.

Khi lên xe, Diêu Tinh Thần thấy Lục Lập Phong quay lại nhìn mình.

Chắc là bình thường hay chơi đua xe ngầm, nên Đường Bản lái xe với tốc độ trên 120, khi đến Bệnh viện Nhân dân, mặt Diêu Tinh Thần tái nhợt, mở cửa xe xong, cô vọt ra chỗ thùng rác nôn mửa liên tục.

Tên kia lái xe với tốc độ khủng khiếp, điên rồi sao!

"Ọe!" có thể là do cô mang thai, dạ dày như thuyền nhỏ trong gió bão, cảm giác nôn nao trong người như con sóng xô bờ từng cơn.

Diêu Tinh Thần bám vào thùng rác đứng thẳng lên, nước mắt thấm ướt lông mi, gương mặt không kinh diễm như ngày thường, mà giờ đây lại thêm tiều tụy.

Một chiếc khăn lụa vuông màu trắng đưa tới trước mặt cô.

Diêu Tinh Thần ngẩng đầu lên nhìn, chạm phải một con ngươi sâu thẳm đen như mực.

Lục Lập Phong ngước mắt lên, khăn trên tay anh khẽ dao động, ý bảo cô nhận lấy.

Hôm nay anh mặc vest màu trắng, dáng vẻ ngay thẳng, cà vạt tối màu, chiếc khăn này chắc là vật duy nhất có thể dùng để lau trên người anh.

Diêu Tinh Thần nhận khăn, nhàn nhạt liếc nhìn anh, cũng không nói lời cảm ơn, đưa luôn lên miệng.

Lục Lập Phong xoay người đi vào bệnh viện.

Cô trừng mắt liếc anh, lấy khăn lau đi lau lại, rồi cũng vào bệnh viện, bỗng trong khoảnh khắc đó, Diêu Tinh Thần đi chậm lại…

Vẫn mùi hương quen thuộc đó, mùi nước hoa nhàn nhạt như gỗ, như truyền đến từ sâu bên trong cô.

Diêu Tinh Thần kinh ngạc, thất thần nhìn bóng lưng Lục Lập Phong, trong đầu nhớ lại chuyện cũ như chiếu một cuộn phim quay chậm, một bức màn màu đen, đồ che mắt màu đen, bàn tay rộng lớn, tiếng hít thở trầm ổn, mùi nước hoa nhàn nhạt, cô hôn mê, người kia dùng ngón cái ấn nhẹ lên mặt cô, như vẽ kí hiệu gì đó.

Tiếng còi xe 120 gào thét lao tới, như một đóa hoa trong khói lửa, ngăn cách Diêu Tinh Thần với hồi ức.

Cô đuổi theo chiếc xe vừa đi qua, người của Lục gia cũng đã đến, tất cả đều vây quanh xe cứu thương, nóng lòng chờ đợi.

"Cạch" một tiếng, cửa xe mở ra, Lương Mỹ Nhân nằm trên cáng được mang ra, yếu nhược nhắm mắt, chồng cô lại kề sát bên.

Máu càng ngày càng nhiều, thấm ướt vải trên cáng cứu thương, không khỏi khiến Diêu Tinh Thần hoài nghi, chị ấy sắp chết sao?

Không đâu, cô sẽ không chết, phụ nữ, so với bên ngoài kiên cường, mạnh mẽ hơn nhiều.

Bởi trong một buổi tối của nhiều năm về trước, cô đứng trước cửa phòng bệnh, nhìn Lương Mỹ Nhân bị đẩy ra, khi đó máu trên người chị ấy còn nhiều hơn bây giờ, đỏ rực, ấm áp, nhiều tới nỗi mắt Diêu Tinh Thần nhìn thấy bao trùm một màu đỏ, không khí phảng phất mùi tử thi, khiến người ta buồn nôn.

Da đầu Diêu Tinh Thần đột nhiên tê rần, cô đảo mắt một vòng, ngửa ra đằng sau, ngất đi.

Trong khi hôn mê, cô chỉ thấy một đôi tay có lực ôm cô.

…

Tỉnh lại thấy mình trong bệnh viện, khắp nơi tràn ngập mùi thuốc khử trùng, Diêu Tinh Thần khẽ động đậy, đầu óc choáng váng, không còn sức lực, cô không thấy rõ những người vây quanh là ai.

Có Liêu Anh Hồng, có Lục Kiến Lâm, Hà Lâm – vợ Lục Kiến Lâm, còn có cả Lục Lập Phong.

Chuyện gì thế này? Sao nhiều người vây quanh cô thế?

Diêu Tinh Thần di chuyển cánh tay, hơi phiền, nhưng vẫn cười không đứng đắn, vô lực nói: "Ui.. cháu còn tưởng cháu chết rồi.. còn mọi người đang nhìn thi thể cháu cơ.."

Liêu Anh Hồng nghe cô nói lời xui xẻo, lập tức nóng nảy, lo lắng quát: "Tiểu Xích Lão! Con nói bậy bạ gì thế!"

Diêu Tinh Thần dùng ánh mắt bảo với mẹ rằng, Lục Kiến Lâm đang ở bên cạnh đó, quả nhiên Liêu Anh Hồng trở lại dịu dàng, liếc nhìn cô.

Lục Kiến Lâm chắp tay ra đằng sau không nói lời nào, vẫn dáng vẻ uy nghiêm đó, còn Hà Lâm lại nhẹ nhàng vỗ tay cô, thân mật nói: "Sao thế, cháu nghỉ ngơi một lúc đi! À, bác sĩ nói rằng, cháu mang thai nên vừa rồi bị giật mình."

Diêu Tinh Thần đã biết mình mang thai từ trước, nhưng bây giờ đến cả người quen cũng biết rồi, nhưng cô không suy nghĩ nhiều. Lí do vì sao cả nhà Lục Kiến Lâm đều đến thăm cô, chắc là Lương Mỹ Nhân ở phòng bên cạnh, nên họ tiện đến đây.

Quên đi, cô còn không biết hình tượng của mình ở trong mắt Lục gia như thế nào, giờ lại còn có thai trước khi cưới!

Hà Lâm nói xong, kéo tay Liêu Anh Hồng: "Hồng Hồng, chúng ta ra ngoài đi, để Tinh Thần nghỉ ngơi cho tốt."

Lục Kiến Lâm nhìn Diêu Tinh Thần, vẻ mặt mệt mỏi, xoay người rời đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn Lục Lập Phong và Diêu Tinh Thần. Anh không biết đã gọt xong một quả táo từ bao giờ, dao lia một nhát, vỏ trái cây cuộn thành vòng rơi vào thùng rác.

Diêu Tinh Thần nhìn hỏi: "Sao anh vẫn chưa đi? Anh không cần gọt cho tôi đâu, tôi không thích ăn táo."

Diêu Tinh Thần thấy, nhất định là do Lục Lập Phong quá chán hoặc anh ngứa tay, nên cầm táo luyện đao công, chứ không phải vì cô mà làm chuyện đàn bà này.

Lục Lập Phong cũng không nói gì, để quả táo vừa gọt xuống bát đựng trái cây, đứng lên, đẩy cửa phòng ra ngoài.

Trước khi cửa phòng đóng lại, Diêu Tinh Thần nghe loáng thoáng giọng Liêu Anh Hồng nói chuyện gì đó với mọi người, tiếng nói không lớn, nên vừa đóng cửa đã bị cắt đứt.

Liêu Anh Hồng đứng ở hành lang, khuôn mặt không rõ là vui vẻ hay bi thương, tại sao con bà chưa kết hôn đã có thai rồi? Đứa con trong bụng không phải của Trì Mục, chẳng nhẽ là của Lục Lập Phong?

Liêu Anh Hồng hơi bế tắc, đành kéo tay Lục Lập Phong: "Lập Phong à, cháu nói cho dì biết, đứa bé này có phải của cháu không?"

Tuy hỏi thế này không đúng lắm, tại con gái bà ngày thường luôn chơi bời bên ngoài, cũng không hòa hợp với Lục Lập Phong lắm, sao có thể…

Với vấn đề liên quan đến trách nhiệm, từ trước đến giờ Lục Lập Phong luôn ít nói tới, nhưng lời anh nói rất có trọng lượng, không thêu dệt không lưỡng lự, anh đã từng này tuổi rồi, mà Lục Kiến Lâm gần như chưa bao giờ thấy anh dùng mấy từ như "đại khái là", "có lẽ", "e rằng"…

"Là của cháu, dì ạ."

Một câu nói đơn giản của Lục Lập Phong, làm cho ba ông bà già thở phào một hơi.

Hà Lâm nói: "Vậy tốt rồi vậy tốt rồi, không nghĩ rằng ông trời vẫn chiếu cố Lục gia chúng ta."

Ngụ ý rằng Lương Mỹ Nhân sinh non. nhưng Diêu Tinh Thần lại có tin vui.

Diêu Tinh Thần trong phòng bệnh, thỏa mãn hưởng thụ chế độ đãi ngộ VIP, thuận tay cầm quả táo Lục Lập Phong gọt gặm một miếng.

Ngọt quá đi.

Con mọt sách này cũng không ngốc nghếch lắm, còn biết gọt táo cho bệnh nhân.

Lục Kiến Lâm hít sâu một hơi, ông chững chạc nhìn Lục Lập Phong, bàn tay vỗ vai con, thanh âm trầm thấp mang theo tình yêu của người cha: "Sự tình đã thế này rồi, thì hãy coi đó là việc tốt, con làm ra chuyện này tuy trái với quy củ, nhưng con và Tiểu Tinh Thần cũng chỉ là chuyện sớm muộn, nên cha không trách con, con cũng đừng áp lực, đàn ông Lục gia đều rất có trách nhiệm."

Đàn ông Lục gia đều rất có trách nhiệm… Liêu Anh Hồng đứng một bên nghe mấy lời này liền bĩu môi, quay đầu đi chỗ khác.

Lục Lập Phong cúi đầu, không rõ cảm xúc, anh gật đầu nói: "Cha yên tâm, con không có gì áp lực cả."

"Vậy được rồi." Lục Kiến Lâm nói với vợ: "Hà Lâm, việc chuẩn bị hôn lễ bà với Anh Hồng cứ bàn bạc đi, nhưng tất cả đều phải làm theo quy củ lễ nghĩa, thể hiện thành ý lớn nhất của chúng ta."

"Tôi biết rồi." Hà Lâm nói.

"Tôi đi xem cháu dâu cả." Lục Kiến Lâm nói xong, đi về phòng bệnh khác, còn ánh mắt của ông vẫn không dám dừng trên người Liêu Anh Hồng dù chỉ một giây một phút.

8. Chương 8: Dịu Dàng Của Cô

EDIT BY CHERYL CHEN

"Tôi tên Trì Mục, là bệnh nhân, nếu như tôi có gây ra rắc rối gì, xin hãy liên lạc tới người nhà của tôi Diêu Tinh Thần, số điện thoại 181xxxxxxxx, sẽ có hậu tạ."

Diêu Tinh Thần đi lòng vòng ăn táo, rồi gọi điện thoại cho Hoàn Tử nói rằng cô đang trong bệnh viện, để cô ấy lùi lịch quay quảng cáo lại. Mới đầu Hoàn Tử không đồng ý, nói rằng đối tác sẽ cảm thấy không được tôn trọng. Nhưng Diêu Tinh Thần nói mình đang mang thai, nên Hoàn Tử độc thân đành thỏa hiệp, không thể làm gì khác ngoài nghĩ vài cách xử lí công việc.

Cúp điện thoại, Diêu Tinh Thần cắn một miếng táo lớn, cười với điện thoại: "Ha, đúng là!"

Nói đến việc cô đối xử ngang ngược với Hoàn Tử, Diêu Tinh Thần biết Hoàn Tử rất bất mãn với cô, có thể cô ấy đã là quản lí thứ mấy chục của cô rồi, khó có thể tìm được một người đầu nấm, mắt thâm quầng, ngốc nghếch, nên cô không có ý định đổi người.

Điện thoại lại vang lên, Diêu Tinh Thần không buồn xem là ai, cười nhận điện: "Có một chút chuyện như thế cũng không hiểu à? Hoàn Tử cô đúng là một con heo béo đợi người ta đến làm thịt!"

"Này, cô là người nhà của Trì Mục à?" một giọng nói của đàn ông miền Nam, mang theo ý xấu.

Diêu Tinh Thần vừa nghe, là về Trì Mục, giọng nói kia lại lạnh như băng, cô tự nhận thấy không ổn, nhanh chóng vén chăn xuống giường.

"Đúng, là tôi, Trì Mục làm sao thế?

"Số 266 đường Hạnh Phúc, tiệm giặt khô Đinh Chính, cô đến đây một chuyến đi!" người ở đầu dây bên kia rất ngang tàn.

"Mấy người đừng làm khó anh ấy, anh ấy có vấn đề về trí tuệ, đầu óc không tỉnh táo, tôi.. tôi lập tức tới đó!" trong điện thoại cô chưa hỏi rõ, đoán là Trì Mục lại gây họa, Diêu Tinh Thần cúp luôn điện thoại, đi giày cao gót, vội vàng lao ra ngoài.

Cô đẩy cửa phòng bệnh, Lục Kiến Lâm đã đi rồi, chỉ có Hà Lâm, Liêu Anh Hồng và Lục Lập Phong đứng ở bên ngoài, không biết vừa nói chuyện gì, vừa thấy Diêu Tinh Thần vẻ mặt nghiêm túc đẩy cửa ra, hớt hải chạy đi, mấy người sốt ruột.

Liêu Anh Hồng nói: "Chú ý con! Con làm gì mà gấp thế?"

"Bạn con có chút việc gấp, con phải tới giúp." Diêu Tinh Thần khoát tay, để lại bóng lưng, sải bước đi.

Hà Lâm nói: "Sao thế! Đừng đi giày cao gót chứ!"

"Cháu không sao." Diêu Tinh Thần biến mất ở lối rẽ hành lang.

Hà Lâm đẩy tay con trai: "Con đi theo đi! Đừng để Tinh Thần xảy ra chuyện gì!"

Lục Lập Phong nâng cổ tay nhìn đồng hồ, buổi chiều anh còn phải tới Sở, anh hơi do dự.

Đúng là Diêu Tinh Thần mang thai con của anh, nhưng điều này không có nghĩa là anh phải kè kè đi theo cô chăm sóc.

Cô đi với dáng vẻ lo lắng, như vừa xảy ra chuyện gì, còn mẹ vợ tương lai Liêu Anh Hồng lại nhìn anh bằng ánh mắt mong đợi, nên nếu Lục Lập Phong lúc này không đi theo cô, thì đúng là hết nói nổi.

Lục Lập Phong buông tay xuống, lấy điện thoại gọi cho Đường Bản bên dưới, để anh ta lái xe đến trước cổng bệnh viện.

"Con đi xem sao." Lục Lập Phong cất bước đuổi theo.

"Mau đi đi thôi." Liêu Anh Hồng vỗ lưng anh.

Lục Lập Phong vừa đi, Hà Lâm liền cười nói: "Lập Phong nhà chúng ta đúng là chu đáo!"

Liêu Anh Hồng cũng vui mừng, nhìn con rể tương lai thế nào cũng thuận mắt: "Chị nói có sai bao giờ đâu!"

Diêu Tinh Thần cái đứa con ngốc nghếch này, ngoài miệng nói không thích Lục Lập Phong, nhưng lại vô cùng giảo hoạt, người đàn ông tốt như thế, da mặt cô phải dày thế nào mới thu phục được?

Hơn hai mươi năm nay, đứa con này cuối cùng cũng làm một việc để mẹ hài lòng.

Nói cả đôi đường, tiếp tục đến Diêu Tinh Thần bên này.

Cô vội vã chạy xuống thang máy, đi thẳng đến cửa chính bệnh viện, vốn định bắt xe tới đường Hạnh Phúc, nhưng bây giờ là giờ tài xế giao ban, xe có trống cũng không dừng lại.

Diêu Tinh Thần gấp đến độ luống cuống, đứng ở đầu đường vẫy xe.

Một chiếc Mercedes Benz dừng trước mặt cô, Lục Lập Phong ngồi ghế phụ lái nhìn cô không chớp mắt.

Đường Bản thò đầu ra từ buồn lái, nhìn trang phục thanh tân thoát tục của cô, trong mắt mang theo ý cười.

"Hắc, lại có việc gì sao? Lên xe đi!! Chúng tôi đưa cô đi!."

Diêu Tinh Thần không muốn để người Lục gia gặp gỡ Trì Mục, nhưng do bây giờ quá khó bắt xe, lãng phí một chút thời gian, trong lòng cô cũng canh cánh thêm phần nào.

Không để ý được nhiều như thế, Diêu Tinh Thần kéo cửa xe, ngồi vào.

"Đến số 266 đường Hạnh Phúc."

"Làm sao thế? Đi đến đó làm gì?"

"Cứ đi đi sao nói nhiều thế?"

"Ai bảo hôm nay cô ăn mặc xinh đẹp như thế, tôi gặp người đẹp là tự động nói nhiều!"

“Lái xe.” Lục Lập Phong bên cạnh nhàn nhạt nhắc nhở.

Đường Bản ‘à’ một tiếng, khởi động xe, xe chạy nhanh ra ngoài.

Diêu Tinh Thần vịn vào thành xe, hơi nôn nao.

Lục Lập Phong nói: “Lái chậm một chút.”

Đường Bản cho xe đi chậm lại.

Diêu Tinh Thần nóng lòng tìm người, vung tay: “Lái chậm làm gì, nhanh lên nhanh lên nhanh lên!”

Lục Lập Phong đưa đầu ngón tay gõ vào kim đồng hồ chỉ tốc độ, Đường Bản hiểu ý, lập tức tăng ga, xe vững vàng chạy trên đường cái.

Xe đến nơi rất nhanh, mở cửa xe, ra khỏi không khí mát lạnh của điều hòa, bên ngoài hơi nóng như lồng hấp bao vây mọi thứ.

Diêu Tinh Thần ra mồ hôi, cũng không buồn lau, xoay người hướng về hai người trên xe nói: “Hai người về đi” rồi vào nhà định lên tiệm giặt.

Tiệm giặt không lớn lắm, treo đầy quần áo của khách, đen thùi lùi, chỉ có một băng ghế và một tủ kính.

Ông chủ là một người thấp bé, ngăm đen, môi dày, mũi tẹt, vừa thấy người tới là một đại mỹ nữ quyến rũ, quên mất cả lí do thoái thác ban đầu, làm mặt nghiêm túc, tiếng nói không lớn không nhỏ: “Cô là người nhà của Trì Mục?”

“Ừ, anh ấy đâu?” Diêu Tinh Thần đã gặp vô số người, xem ra người đàn ông này cũng không phải người hiền lành, giọng nói cũng cứng lên.

“Tên này đến đập phá quán” ông chủ nói: “Vừa vào nhà, ‘bẹp’, đập lên àn nhà tôi tờ 100 tệ, rồi bắt đầu chọn quần áo, lấy chừng 10 bộ quần áo của khách, tưởng mình đã đắc tội với ai, lúc đầu tôi thấy anh ta cao to lực lưỡng nên không dám truy cứu; lần thứ hai anh ta lại tới, chọn rất nhiều quần áo nữ, sao tôi có thể tiếp tục nhẫn nhịn?”

Diêu Tinh Thần hất cằm: “Đừng nói mấy lời nhảm nhí, người đâu?”

Ông chủ chỉ tay: “Ngồi buồng trong.”

Diêu Tinh Thần lao vào bên trong, vén rèm lên, cô chỉ thấy Trì Mục ngồi trên ghế salon cúi đầu, đôi mắt di chuyển bất an, trên mặt và tóc còn vương bụi, trên trán có một khối máu đông bầm lên, đã đóng vảy rồi, rõ ràng anh bị đánh, mà trong phòng còn có một thằng lưu manh tóc vàng đang nhìn anh.

Diêu Tinh Thần thấy dáng vẻ Trì Mục chật vật, sống mũi cay cay, trong lòng tức giận, rời khỏi buồng trong đi đến trước mặt ông chủ kia, dùng sức đẩy: “Ông đánh anh ấy sao?”

Ông chủ thấp hơn cô cả cái đầu, bị đẩy một cái liền loạng choạng, trong lòng không vui:”Tên đần này cướp quần áo của tôi, sao tôi không được đánh?”

Diêu Tinh Thần vừa nghe chữ ‘tên đần’, môi mím lại, đạp một phát vào cái ghế gỗ, mắt mở to trừng trừng.

“Ông dám nói anh ấy là tên đần sao?”

Bên ngoài tiệm giặt Đinh Chính, Đường Bản dựng tai lên nghe, nói với Lục Lập Phong: “Sao tôi nghe thấy tiếng gây gổ nhỉ?”

“Có sao?” Lục Lập Phong cũng vểnh tai lên nghe.

Loáng thoáng có thể nghe thấy âm thanh cãi vã.

Thấy Lục Lập Phong hơi sốt ruột, Đường Bản lập tức mắng: “Sao người này như nữ yêu ma hay gây phiền toái thế! Để tôi đi xem.”

Đường Bản toan xuống xe, bị Lập Phong kéo lại: “Để tôi đi, cậu chờ trên xe.”

Lục Lập Phong đẩy cửa bước xuống, tiếng giày da chạm đất vang lên.

Trước cửa tiệm giặt có mấy bậc thang, không đi lên đó thì dù đứng ở cửa cũng không thấy chuyện xảy ra bên trong.

Lục Lập Phong bước từng bước bậc thang, vừa đẩy cửa tiến vào đã ngây cả người.

Anh thấy Diêu Tinh Thần giơ băng ghế lên, ghế gỗ nặng trịch bị đập xuống!

Ghế đập vào tủ kính, tạo ra tiếng "loảng xoảng", miếng thủy tinh nhỏ rơi đầy đất.

Tất cả tài sản của ông chủ đều bị hất xuống đất!

Không riêng gì ông chủ, đến cả Lục Lập Phong cũng trợn tròn mắt!

"Mày dám đập tiệm của tao!" ông chủ kêu lớn, trong buồng có một thằng tóc vàng lao ra.

"Con mẹ nó tao mới chỉ đập tiệm của mày thôi đấy! Tao còn muốn đập cả người của mày nữa cơ!" Diêu Tinh Thần nói, tay kéo một đoạn vải, quấn quanh miếng thủy tinh dài độ 3 tấc, tạo thành vũ khí vọt lên!

Ông chủ vừa nhìn đã hoảng sợ, lùi về sau, tên tóc vàng tự vỗ ngực mình một cái, xem ra bình thường tên này cũng hay gây gổ.

Lục Lập Phong thấy sắp xảy ra án mạng, liền lao tới cướp mảnh thủy tinh trên tay cô, Diêu Tinh Thần tránh theo phản xạ tự nhiên, "á".

Thủy tinh sắc bén sượt qua lòng bàn tay anh, cắt một vệt dài 3, 4 cm, máu chảy tí tách xuống mặt đất.

Lục Lập Phong vứt mảnh thủy tinh xuống đất. Tiếng vỡ tan thanh thúy, nát thành nhiều mảnh.

"Diêu Tinh Thần! Cô ra ngoài cho tôi!"

Âm thanh của anh trầm trầm, nhưng rất có sức chấn kinh.

Diêu Tinh Thần sửng sốt, kinh ngạc nhìn máu trên tay anh, chân tay bắt đầu luống cuống.

Động tĩnh bên trong lớn thế, làm cho Đường Bản nổi lên nghi vấn.

Anh đẩy cửa xe chạy nhanh lên bậc thang, đứng ở cửa nhìn, một đống hỗn độn.

Có một tên côn đồ tóc vàng đang hầm hầm nhìn hai người, xắn tay áo định động thủ.

Đường Bản nhanh trí, lập tức hô to: "Lão đại! Các anh em đều ở trên xe! Có cần điều xuống không?"

Tiếng nói này phát ra đúng lúc, tên tóc vàng vội dừng tay, nhìn ra ngoài, thấy một chiếc Mercedes Benz xa hoa dừng ở cửa, lớp kính đen sì, không biết bên trong có bao nhiêu người.

Ông chủ thấy tình thế không ổn, kéo tay tên tóc vàng, xoay mặt cười: "Hiểu nhầm hiểu nhầm! Đây là một sự hiểu nhầm! Nhanh nào! Nhanh để người trong buồng kia ra cho cô gái này đưa đi!"

Tên kia không tình nguyện, nhưng vẫn hơi hãi nên không thể làm gì hơn ngoài kéo Trì Mục ra ngoài. Trì Mục bị kéo đi lảo đảo, lập tức dựa vào tường, Diêu Tinh Thần đau lòng dắt tay anh, nhìn trái nhìn phải bước đi.

Lục Lập Phong khoanh tay đứng lạnh mặt nhìn hai người, máu trên tay đã đông lại.

Diêu Tinh Thần trừng mắt lườm ông chủ, lấy ví tiền đập mười tờ 100 tệ lên bàn, nói với Trì Mục: "Không sợ, chúng ta đi!"

Bốn người lên xe, vẫn như bình thường, Lục Lập Phong và Đường Bản ngồi trước, Diêu Tinh Thần với Trì Mục ngồi sau.

Trì Mục thấy Diêu Tinh Thần, nắm chặt tay cô, tròng mắt trong suốt mang theo tia ỷ lại.

Diêu Tình Thần vạn lần không nỡ, sửa sang lại tóc cho anh, phủi bụi trên áo sơ mi trắng, lấy từ túi ra một cái băng cá nhân dán lên vết thương trên thái dương, lại khẽ quệt mặt anh.

"Anh có bị sao không đấy? Em đã nói với anh rồi, nếu có người đánh anh, anh phải đưa vòng cổ cho người ta xem cơ mà?"

Cô vừa nói, giọng nhẹ nhàng ôn nhu, so với bộ dáng đập đồ phá phách mạnh mẽ vừa nãy thì như hai người riêng biệt.

Đường Bản lớn chừng này rồi mà chưa từng thấy Diêu Tinh Thần nói giọng đó, lông mày chau lại kinh ngạc nhìn Lục Lập Phong.

Lục Lập Phong không nói gì, biểu tình nhàn nhạt, dùng tay trái bao lấy tay phải, nhìn ra cửa sổ.

Trì Mục dùng ngón tay trắng nõn lấy vòng cổ từ xương quai xanh ra, đó là một sợi dây chuyền bạc, dài ba rộng bốn, được khắc chữ tự chọn trên taobao, nét chữ bạc lấp lánh rất đẹp.

Trì Mục nhìn ánh mắt cô, đọc thuộc lòng chữ khắc trên vòng: "Anh biết rồi, anh đưa cho ông ta nhìn, tôi là Trì Mục, tôi là bệnh nhân, nếu như tôi gây ra rắc rối, xin hãy liên lạc tới người nhà của tôi Diêu Tinh Thần, số điện thoại 181xxxxxxxx, sẽ có hậu tạ."

Đường Bản 'phụt' bật cười, vừa lái xe vừa nhỏ giọng nói với Lục Lập Phong: "Có hậu tạ… haha…"

Nói trắng ra như thế, chữ là do Diêu Tinh Thần khắc lên, quả thật thừa tiền, thảo nào vừa rồi cô đập lên bàn 1000 tệ.

Diêu Tinh Thần dịu dàng vuốt mái tóc đen bóng của Trì Mục, nói: "Trí nhớ của anh tốt hơn bình thường, rất đáng khen, nhưng em muốn phê bình một chỗ, anh không có việc gì tới tiệm giặt ủi làm gì?"

Trì Mục chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu, tựa vào vai Diêu Tinh Thần, nhắm mắt, tiếng nói mang theo sự ủy khuất: "Anh không ăn trộm, anh được phát lương, anh muốn mua quần áo cho em, trên cửa họ ghi một chiếc váy 10 tệ, áo lông 20 tệ, áo da 30 tệ, … anh chỉ có 500, chỗ này thích hợp nhất. Em thích quần áo mới, anh muốn mua cho em thật nhiều thật nhiều…."

Diêu Tinh Thần cay khóe mắt, cô rất cảm động, địa vị của mình trong lòng Trì Mục vô cùng quan trọng.

"Đồ ngốc", cô vỗ vỗ khuôn mặt tuấn tú: "Đó là tiệm giặt đồ, không phải bán đồ, người ta treo giá giặt quần áo, anh phải nhớ kỹ đó."

"Nhớ rồi." Trì Mục nhắm mắt, mệt mỏi cọ đầu vào vai cô.

Đường Bản đang lái xe bỗng nói một câu: "Anh Lục, tay anh chảy máu."

"Không có gì, lái xe đi."

"Em dừng xe băng bó cho anh."

"Tôi nói lái xe đi!"

"A…"

9. Chương 9: Chòm Sao Lập Phong

EDIT BY CHERYL CHEN

"Thì ra trên đời này ngoài cung Xử Nữ, còn có một kiểu như Lục Lập Phong."

Hai ngày sau khi sự việc kia xảy ra, tính từ ngày Diêu Tinh Thần gia nhập giới giải trí, đây là lần đầu cô lên tiêu đề trang nhất.

Câu chuyện biến tấu thành 3 phiên bản, cái nào cũng khiến người ta hết hồn.

"Lão Lục, tôi đọc cho ông nghe." Hà Lâm mặc đồ ngủ tơ tằm, quý phái ngồi trên salon, đẩy gọng kính viễn thị, mở báo ra.

Mà dân chơi đồ cổ Lục Kiến Lâm bên cạnh, đang trầm tư suy nghĩ về bảo bối con trai vừa mang đến.

Hà Lâm hắng giọng, đọc tiêu đề: "Lễ trao giải Kim Ô của âm nhạc Trung Quốc, người hâm mộ gào thét muốn Diêu Tinh Thần được đề cử."

Lục Kiến Lâm cười khẽ: "Cô bé này mà cũng được giải thưởng sao?"

Hà Lâm cầm tờ báo run lên: "Ông không biết giải thưởng Kim Ô à? Nó dành cho mấy người hát khó nghe như quạ kêu ấy."

"Đúng là tôi không biết." Lục Kiến Lâm lắc đầu.

Hà Lâm nói tiếp: "Phần sau còn gì nữa không nhỉ, để tôi đọc cho ông nghe tiếp: tiểu Thiên Hậu Diêu Tinh Thần của giải Kim Ô, ngất xỉu ở bệnh viện, nghi vấn có thai."

Lục Kiến Lâm cũng không ngẩng đầu lên mà nói: "Ồ, cái này nói đúng rồi này, phóng viên Trung Quốc đúng là giỏi hơn cả FBI của Mỹ."

Hà Lâm âm thầm trừng mắt nhìn ông, hung hăng rũ tờ báo: "Phiên bản này còn ghê hơn, Diêu Tinh Thần say rượu phá tiệm, ba nam một nữ làm loạn trong xe! Ông xem đi, lão Lục ông nhìn đi này! Thế này cũng viết được à!!"

Lục Kiến Lâm 'hừ' một tiếng: "Thế này mà cũng viết! Kỳ cục."

Hà Lâm thấy sắc mặt ông không tốt, ba phải nói: "Lão Lục à, đứa nhỏ này danh tiếng có vẻ không tốt lắm, một thân ô uế, gả vào nhà ta chắc sẽ có ảnh hưởng không tốt nhỉ? Ông xem có đúng không?"

Lục Kiến Lâm không buồn ngẩng đầu, vẫn chăm chú nhìn bảo bối, nói: "Tôi đã nhìn Tiểu Tinh Thần trưởng thành, khuyết điểm của nó không phải ít, nhưng người trẻ bây giờ ai mà chả vậy, như Lập Phong nhà chúng ta thì quá tĩnh lặng, nhìn chẳng có chút sức sống nào, hai đứa tính cách trái ngược, lại là đời kế tiếp của hai nhà, đúng là trời đất tác thành!"

Hà Lâm nói: "Trời đất tác thành ở đâu thế? Một người là lửa, một người là nước, tôi xem bát tự rồi, không hợp đâu!"

Lục Kiến Lâm không tốn sức cũng có thể ứng phó với vợ: "Phụ nữ các bà, đúng là suy nghĩ nhiều. Bà xem, nước có thể dập tắt lửa, Tinh Thần ngày thường xốc nổi có Lập Phong bên cạnh, sẽ giữ ý tứ hơn. Lửa có thể đun sôi nước, khi Lập Phong tẻ nhạt có Tinh Thần sẽ vui vẻ hơn, đây không phải hợp lí à?"

"Nhưng mà…"

"Không nhưng nhị gì hết." Lục Kiến Lâm hơi nổng nảy, nhưng không để lộ, đặt đồ cổ kia xuống, nửa đùa nửa thật nhìn Hà Lâm: "Bà không phải lúc nào cũng đặt hai chữ 'Lục gia' lên cửa miệng, chúng ta chẳng phải hào môn thế gia giàu có gì như trên TV, ngoại trừ chú hai là thương nhân ra, với cả mấy người toàn kiếm mấy đồng tiền bẩn, đó là chuyện của người khác, còn nhà chúng ta chỉ là một gia đình truyền thống bình thường, con trai lớn làm con nhà người ta to bụng, thì Lục gia phải có trách nhiệm, còn phải đối xử tốt với người ta hơn nữa. Còn cả bà, mặc đồ ngủ lụa là thế này quá xa xỉ, tôi thấy dùng vải bông còn hơn, nhìn nhẹ nhàng thuần khiết…"

Hà Lâm buông tờ báo xuống, sắc mặt lạnh lẽo, đứng dậy về phòng.

"Tôi mặc cái gì ông chẳng ngứa mắt."

Lục Kiến Lâm im lặng, ra sân thượng chăm sóc đàn chim.

Tại công ty giải trí.

"Hủy đi hủy đi, cái này vướng lịch trình rồi." Một người đàn ông có hơi ẻo lả ôm bụng, đi đi lại lại khắp phòng, vội đến mức chân không ngừng bước được.

Người này cao khoảng 1m65, mặc chiếc tank top trắng, quần màu nâu sẫm, gầy đến nỗi da bọc xương, đội mũ dạ quý tộc, dáng vẻ cũng ổn, nhưng vừa mở miệng, đã lộ ra hàm răng lệch lạc.

Anh ta là người đại diện của Diêu Tinh Thần, bình thường mọi người gọi là anh Tiểu Lâm, nhưng trông hơi ái ái, nên Diêu Tinh Thần đặt cho biệt hiệu là Lâm muội muội.

"Ui ui Lâm muội muội, cậu đi đi lại lại làm tôi đau đầu chóng mặt!" Diêu Tinh Thần ngồi trong phòng hóa trang, vừa ăn me vừa nói.

"Em còn có tâm tư để ăn à? Diêu Tinh Thần, đầu óc em có phải là một nhúm không khí nhúng nước không?" Cả thế giới chỉ có mỗi người này dám mắng Diêu Tinh Thần, mà cô không xực lại.

Bởi vì Diêu Tinh Thần rất thích dáng vẻ anh ta ẻo lả mà mắng người, chả đáng sợ tí nào.

Cô gặm me hừ hừ: "Haha, em chỉ biết trong bụng em có một đống nước ối thôi."

"Diêu Tinh Thần anh không đùa với chuyện có con đâu." Vẻ mặt tiểu Lâm nghiêm túc nói: "Hiện tại công ty cũng biết rõ anh đang dẫn dắt em, gần đây nhất anh đắc tội với một ông lớn, chỉ không nghĩ rằng, người ta sẽ vì chuyện anh quản lý một nghệ sĩ là em mà đem bí mật phơi ra trước công chúng, trước khi khi hết thời hạn hợp đồng, con mẹ nó kiểu gì cũng gặp khó khăn, bây giờ em không muốn kiếm cơm nữa phải không?"

Tính khí Diêu Tinh Thần cũng cứng rắn, anh Tiểu Lâm không nể mặt cô như thế này cũng chẳng phải lần đầu, nhưng cô lại không nhịn được, đập bàn đứng phắt dậy lạnh lùng nói: "Không kiếm cơm thì thôi, chẳng nhẽ ra khỏi vòng giải trí hỗn loạn này, bà đây sẽ chết đói à?"

"Bà đây?? Diêu Tinh Thần, người trong giới giải trí không đối xử với em như bà như mẹ đâu, họ coi em là con gà đẻ trứng vàng thôi, có hiểu không?"

Dù đây là sự thật, nhưng lại khiến cho lòng người nghe lạnh buốt.

Diêu Tinh Thần xách túi chạy ra ngoài, Hoàn Tử kéo tay cô lại, bị cô hất ra. Anh Tiểu Lâm không nghĩ rằng sẽ làm cô tức giận, ấp úng gọi ở đằng sau: "Diêu Tinh Thần, đừng tự bắt ép mình ra khỏi giới giải trí! Có bản lĩnh thì tìm cha đứa bé trong bụng em mà cưới!"

Diêu Tinh Thần dừng bước, xoay người nhìn Tiểu Lâm.

"Đời em tốt xấu gì cũng gả được cho đàn ông, còn anh muốn gả cho đàn ông, đừng có mơ!"

Anh Tiểu Lâm kìm nén ngụm máu ở ngực, vạn tiễn xuyên tâm [1].

[1] Vạn tiễn xuyên tâm: ở đây ý chỉ bạn Tinh Thần nói trúng tim đen.

Ra ngoài công ty, Diêu Tinh Thần đứng ở cửa, như bị thiếu dưỡng khí nên cô hít sâu từng hơi.

Chốn này quá thực dụng và ích kỉ, còn hỗn loạn, có rất nhiều sự kìm hãm, có cả thân bất do kỷ.

Cô đã sớm làm được rồi.

Nghề này chính là như thế, trước thì khao khát trở thành nữ thần của công chúng. Còn về sau muốn cưới muốn gả, đã khó còn khó hơn.

Diêu Tinh Thần đột nhiên nhớ tới Trì Mục.

Cô có thể gả cho anh, cầm tiền tích cóp được mở một quán nhỏ, hai người nương tựa vào nhau yên ổn sống qua ngày.

Nhớ tới dáng vẻ của anh say ngủ trên vai mình hôm qua, sự buồn bực của cô đã bớt đi, không biết tại sao bỗng dưng chuyển ý nghĩ, lại nhớ tới bàn tay rỉ máu của Lục Lập Phong.

Nói anh vì giúp cô nên mới bị thương, còn chính cô thì luôn trốn tránh anh, Diêu Tinh Thần cảm thấy mình hơi vô tình vô nghĩa.

Cô cầm điện thoại lên, vừa đi tới phố ăn vặt gần công ty, vừa gửi tin nhắn cho anh.

"Tay anh đã đỡ chưa? Còn chảy máu không?"

Diêu Tinh Thần hý hoáy.

Lục Lập Phong còn chưa về, chưa về chưa về chưa về! Hỏi thăm ân cần rồi hết chuyện.

Bây giờ đã là gần 5 giờ, Diêu Tinh Thần hơi đói.

Cũng may hôm nay cô mặc quần áo bóng chày, giày thể thao, tóc buộc đuôi ngựa, đội mũ lưỡi trai, không ai nhận ra. Mùi hương từ phố ăn vặt xa xa bay tới, làm cho bụng cô kêu ọc ọc, cô cất điện thoại, đi đến một hàng bán xiên que ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, điện thoại di động đã rung, Diêu Tình Thần lấy ra xem, là tin hồi âm của Lập Phong.

"Không sao cả." Mấy chữ gọn lỏn, đúng phong cách của anh.

Xì, ai thèm nói chuyện dông dài với anh, trở về trạng thái lạnh lùng ban đầu, cô gửi lại hai chữ, làm người ta thấy… "Ha ha" chẳng khác gì nhau, nói chung kết thúc cuộc trò chuyện.

Diêu Tinh Thần vừa định tắt điện thoại, lại thêm một tin nhắn nữa, vẫn là anh.

"Vừa rồi tôi đang nghiên cứu, nhìn nhầm tưởng người khác nhắn, tôi không sao hết."

Diêu Tinh Thần nhíu mày, anh nhắn nhầm à?

Nhầm cái gì, vừa hiểu lầm người ta, anh đang làm nghiên cứu, nên nhắn tin không nhiệt tình lắm.

Diêu Tinh Thần gõ: "Vậy tốt rồi, cảm ơn anh chuyện hôm qua, về sau có gì cần tôi giúp cứ nói, không phải ngại."

Tin nhắn gửi đi rất nhanh, Lục Lập Phong nhắn lại cũng nhanh: "Cô đang ở đâu?"

"Ăn vặt ở gần công ty." Diêu Tinh Thần chỉ định nhắn thế thôi, ma xui quỷ khiến thế nào lại tiếp thêm —

"Anh có muốn đến không?"

Nhắn xong Diêu Tinh Thần mới giật mình, bắt đầu khinh bỉ bản thân.

Quá cô đơn, cô thật sự là quá cô đơn. Cuối cùng thông báo tin nhắn trên QQ cũng rung một cái, biểu tượng sao vàng lóe lên [2], bây giờ cô mới biết có nhiều người sử dụng phần mềm kết bạn hẹn hò xã giao này như vậy, thì ra người cô đơn nhiều như thế, người vui vẻ lại chẳng có bao nhiêu.

[2] Biểu tượng sao vàng báo tin nhắn trên QQ. (có lẽ =))

Diêu Tinh Thần bất tri bất giác ngâm nga bài "Tình ca độc thân", gắp một miếng đậu hũ lên đĩa của mình, chán nản nhai gặm.

"Ông chủ, sao đậu phụ lại có hành, mọi người đều ăn rau thơm. Tôi không ăn hành."

Người bán hàng vui vẻ nói: "Vậy cô đổi món khác, nếm thử trứng đi."

"Tôi không ăn trứng, lòng đỏ toàn kiềm."

Người bán hàng rong không vui, bắt đầu móc mỉa: "Chỗ kia có một nhà bán đậu phụ không cho hành."

Diêu Tinh Thần rút bảy, tám tờ giấy, cao ngạo lau tay, lấy mười tờ tiền đặt lên bàn, không nói gì mất hút luôn.

"Cung Xử Nữ, chắc chắn là cung Xử Nữ." Ngồi cùng chuỗi bàn ăn có một cô gái thấp giọng nói với bạn: "Cung Xử Nữ quá phiền phức nhàm chán."

Diêu Tinh Thần lườm lườm, không để ý nữa, đi đến quán ăn khác.

"Một tệ một xiên cô thích ăn cái gì thì cầm cái đó, ăn xong thì tính tiền số xiên ấy!"

"Ông chủ, không phải nhà ông dùng dầu làm từ chất thải đấy chứ?"

…

Buổi hoàng hôn, phố ăn vặt rất náo nhiệt, ngọn đèn nhỏ treo đầy khắp chốn, mọi người đi theo nhóm, kết bạn, cười cười nói nói, duy chỉ có cô một mình một cõi, giống như bị thế giới xa lánh.

Diêu Tinh Thần phiền muộn, không muốn gì cả, chỉ cần ngồi một chỗ ngẩn người, mua một chai nước, uống một mình.

Trời tối dần, thành phố lên đèn, Diêu Tinh Thần xem dòng người vui đùa, ăn cũng no bụng.

Đang định tính tiền, bỗng có một đôi giầy da bước tới, ngồi xuống bên cạnh cô. Diêu Tinh Thần nhìn anh, là Lục Lập Phong vừa tan làm.

"Ui, Lục đại thiếu gia, sao anh lại tới đây?"

Lục Lập Phong để túi công văn lên bàn, nới lỏng cà vạt, nhìn cô: "Biết cô ăn một mình nên tới xem sao."

Diêu Tinh Thần nhíu mày mất hứng: "Sao anh biết tôi chỉ có một mình? Nói không chừng tôi đang cùng bạn bè chén chú chén anh đấy!"

Lục Lập Phong gõ bàn, ý gọi ông chủ, nhìn hai hộp đồ uống trống rỗng trên bàn, và khuôn mặt u sầu của cô, cười lạnh: "Cung Xử Nữ, làm gì có bạn bè."

Diêu Tinh Thần hít một ngụm khí lạnh, nghẹn trong lồng ngực, hung tợn nhìn anh: "Tôi còn tưởng rằng có thể làm bạn với anh."

Lục Lập Phong lạnh lùng: "Ai muốn làm bạn với cô?"

Anh vừa nói vừa lấy ví tiền.

Diêu Tinh Thần đương nhiên sẽ không để anh trả tiền, lấy trong ví ra một tờ tiền đưa đến, Lục Lập Phong cản tay cô, lấy ví ra thanh toán.

Diêu Tinh Thần nhìn anh, dang tay ra, ngoan cố.

Lục Lập Phong đứng lên, cầm túi công văn, cởi áo khoác trên người khoác lên vai cô: "Đi thôi, cho cô hưởng thụ chút, chỗ này toàn mùi dầu thối."

Diêu Tinh Thần nhìn ông chủ khuôn mặt tím tái, nhưng quay đầu nhìn Land Rover của Lục Lập Phong đỗ ven đường, không dám nói gì.

Diêu Tinh Thần đứng dậy, khoác áo đi theo anh, ngẩng đầu nhìn ánh sao trên trời, tâm tình tươi sáng hơn nhiều.

Thì ra trên đời này ngoài cung Xử Nữ, còn có một kiểu như Lục Lập Phong.

10. Chương 10: Mộng Đẹp Vỡ Tan

EDIT BY XIAO YU

"Tôi muốn cùng anh Trì Mục đi chứng nhận, mở cửa tiệm nhỏ, an an ổn ổn sống qua ngày."

Thật ra trước khi Lục Lập Phong tới, Diêu Tinh Thần cũng đã ăn no căng bụng rồi, nhưng nhìn anh có lòng như vậy, còn lấy áo khoác cho mình, nên cô cũng theo ý anh, cùng nhau bầu bạn một hôm.

Con người Diêu Tinh Thần phải nói là, từ trước đến nay chưa bao giờ cần bạn bè, từ nhỏ cô đơn độc lẻ loi đã quen, hôm nay có thể nói là do công việc không thuận lợi, tâm tình vô cùng không tốt, lại thêm cảm xúc của phụ nữ có thai tương đối nhạy cảm, cho nên mới cảm thấy chuyện xuất hiện hơi thở của người khác ở bên, thì ra là cũng rất tốt.

Vừa bước lên xe, ông trời đã không tác thành, bên ngoài cửa xe từng tiếng mưa rơi "tí tách tí tách", càng lúc càng lớn, khiến cửa kính đường xe đi trước mặt cũng dần dần mờ mịt.

Quạt nước không nhanh không chậm dần dần khởi động, anh nhếch môi, lái xe vô cùng nghiêm túc, không hề nói câu nào. Diêu Tinh Thần lại hơi mệt mỏi, hai người ai cũng trầm mặc, thế mà lại hết sức hài hòa.

Lục Lập Phong lái xe đưa cô tới nhà hàng vịt quay nổi tiếng nhất thành phố B, bảng hiệu của cửa hàng vịt quay trong trời đêm sáng trưng, rõ là bên ngoài trời mưa to, nhưng bên trong lại rất nhiều khách ngồi.

Lục Lập Phong xuống xe trước, lịch sự đi đến mở cửa xe cho cô, Diêu Tinh Thần thực sự không quen anh đối tốt với mình như vậy, không khỏi ngoảnh lại nhìn anh suy nghĩ một chút. Kiểu người như Lục Lập Phong, mà lại có thể hành động kiểu này với phụ nữ, thật đúng là giống như cô ăn hải sản không thể nào thiếu mù tạt vậy, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi nhưng lại trở thành thói quen, nói không chừng anh cũng như vậy, bất luận đối với ai cũng sẽ cư xử như thế.

Lục Lập Phong đứng ở ngoài, mở cửa xe, nhìn Diêu Tinh Thần bước xuống xe, sau đó dùng áo khoác của anh che lên đầu cô làm dù, đứng ở trong mưa.

Lục Lập Phong đẩy cửa xe một cái, đóng lại, rất tự nhiên đưa tay giữ phía sau lưng cô, che cho cô đi tới chỗ hàng vịt quay. Bước chân hai người đi trong cơn mưa, chưa đến mười mấy bước đã đi đến cửa, cô từ áo khoác của anh chui ra ngoài, lớp trang điểm của cô vẫn xinh đẹp như cũ, lại ngước nhìn anh, anh vẫn còn đang gạt đi những giọt nước mưa chưa thấm vào quần áo, còn mái tóc đã bị ướt một nửa.

"Vào thôi!" Lục Lập Phong tiến lên một bước, cơ thể của anh kề sát vào người cô, tạo thành một nửa vòng ôm cô vào trong ngực, cánh tay dài của anh khẽ đẩy một cái, thay cô mở cánh cửa ra, Diêu Tinh Thần cầm túi xách thoát ra khỏi vòng ôm của anh, cảm thấy hơi lạnh, bước vào cửa.

Người phục vụ nam vắt một chiếc khăn lau trên vai, làm một tư thế "Mời" hỏi: "Xin hỏi hai vị dùng bàn nào?"

Diêu Tinh Thần vừa mới giơ hai ngón tay ra, người đàn ông phía sau giống như xe đã chạy quen đường nói: "Lầu trên Bạch Nhứ Các."

Người phục vụ đồng ý: "Được ạ! Mời hai vị lên lầu trên của Bạch Nhứ Các!"

Cảnh tượng náo nhiệt tưng bừng của lầu một này tương tự như các nhà hàng vịt quay Bắc Kinh khác, không nhìn ra điểm nào đặc biệt, nhưng vừa bước chân lên lầu trên một cái, Diêu Tinh Thần lập tức nhận ra, trên lầu này toàn là những phòng riêng không cửa, trang trí vô cùng xa hoa rực rỡ lại tươi đẹp, khiến người ta nhận ra cho dù lầu một có không đủ chỗ ngồi, thì lầu thứ hai này xây ra cũng vô ích hơn phân nửa, không gian yên ắng nhã nhặn đặc biệt, có lẽ là chỉ để tiếp đãi khách quan trọng mà thôi.

Ngồi đối diện cô một cách tao nhã, Lục Lập Phong dưới ánh đèn màu trắng đơn giản mà thuần khiết đang chọn thực đơn, đầu anh hơi cúi xuống một chút, những sợi tóc đen nhánh nửa ướt nửa khô, trông anh lúc này có chút giống những người mẫu nam quảng cáo dầu gội đầu.

Ngón tay thon dài của anh lật thực đơn giống như đang lật tạp chí, cũng không buồn giả bộ khách sáo nhường cho Diêu Tinh Thần chọn trước, anh quyết định cảm thấy cái gì tốt sẽ ăn cái đó, chọn liền hai suất đồ ăn.

Đồ ăn gọi chưa tới năm phút, vịt nướng đã được bê lên, Diêu Tinh Thần bỗng cảm thấy chuyện này có chỗ nào đó không đúng, kề sát người vào bàn nói: "Nhà hàng này không phải là anh mở đấy chứ?"

Hai tay Lục Lập Phong chống tay lên mặt bàn, không e dè chút nào mà đưa mắt quan sát cô, nhàn nhạt đáp: "Có chút cổ phần."

Diêu Tinh Thần không ngờ mình nói bừa mà cũng đoán trúng, cười một tiếng, nhướn nhướn mi: "Ở đây có dùng dầu ăn làm bằng chất thải không?"

"Có loại dầu ăn đó tôi sẽ không đưa cô đến." Anh vừa nói, vừa nhìn bụng cô một cái.

Diêu Tinh Thần thấy bụng của mình bị anh chú ý đến, có chút ngượng ngùng, đưa tay sờ một cái, lại nói: "Tôi cũng không biết mình làm sao, chỉ biết mình phải che chở cho nó. Bất luận thế nào nó cũng là một phần gắn liền với tôi, rõ ràng đi đến cửa bệnh viện rồi lại sợ lấy nó ra, sợ đến mức môi cũng tê dại, thật là mất mặt mà."

Lúc cô nói chuyện, bỗng lại có thêm mấy phần ngây thơ, mấy phần khờ dại, ít đi mấy phần phách lối, nhìn dáng vẻ ngây ngốc này của cô, đặt lên so với hình tượng diêm dúa sexy thật không hợp nhau chút nào.

Lục Lập Phong giống như đang có lời muốn nói với cô, nhưng từ đầu đến cuối đều giữ nguyên dáng vẻ không vội không vã của mình, tự nhiên trò chuyện với cô.

“Vậy cô định thế nào?” Anh hỏi cô giống như một người bạn.

“Còn có thể thế nào nữa, tôi không thể bỏ nó, lại không tìm được cha của nó… Thật ra thì như vậy cũng vẫn rất tốt, tôi đã nói với mẹ tôi, đứa nhỏ này là của anh Trì Mục, nếu bà không tin, tôi vẫn sẽ sinh nó, đến lúc đó tôi sẽ cùng anh Trì Mục đi chứng nhận, mở cửa tiệm nhỏ, an an ổn ổn sống qua ngày.”

Lục Lập Phong gật đầu một cái, dáng vẻ rất nghiêm túc lắng nghe: “Ý tưởng không tệ, nhưng chẳng phải anh ta đầu óc không tốt sao… Anh ta… làm sao có thể cùng cô sinh một đứa trẻ được?”

“Không phải đầu óc anh Trì Mục không tốt.”

“Hả?” Lục Lập Phong nheo mắt lại, anh dần dần nhận ra mỗi lần cô nói, tựa hồ mỗi một chữ thốt ra, đều vô cùng đắn đo.

“Trước kia anh ấy vô cùng thông minh, là đại tài nổi danh trong trường chúng ta.” Diêu Tinh Thần nghĩ tới dáng vẻ hăng hái của cậu khi xưa, trong lòng không khỏi buồn bã: “Đầu của anh ấy trở nên như vậy, là bởi vì bị ngộ độc hóa học.”

Lục Lập Phong không tiếp lời, im lặng giống như đang chờ đợi cô nói tiếp, Diêu Tinh Thần dừng lại một lát, vất vả lắm mới đem được ưu tư thầm kín đang từ từ dâng lên trong lòng mình hạ xuống, dứt khoát vung tay ngăn lại: “Không nói đến chuyện này nữa.”

Lục Lập Phong có chút tụt hứng, đeo bao tay nylon trong suốt dùng một lần trước mặt vào, cầm một miếng thịt vịt cả nạc cả mỡ đặc vào bánh cuốn trong, cho thêm một chút hành lá, phết tương lên, dùng tay cuốn mấy vòng, để vào trong đĩa của cô.

Dạ dày Diêu Tinh Thần cuộn lên, vừa nhìn thấy miếng thịt đã muốn ỏi, vội vàng xua tay: “Không ăn, tôi không ăn nổi đâu.”

Lục Lập Phong nói: “Ăn đi, ăn no vào, như vậy lát nữa mới có sức để mắng người.”

“Mắng người? Mắng ai thế?” Diêu Tinh Thần không hiểu nhìn anh.

Trên môi Lục Lập Phong xuất hiện một nụ cười không rõ ý, anh cầm một miếng thịt vịt lên rồi chấm vào bát tương, đưa vào miệng.

“Hôm nay cha tôi đến nhà cô đưa lễ vật rồi.” Đột nhiên anh bình tĩnh nói.

Diêu Tinh Thần lại cảm thấy có gì đó không đúng, lông mày lập tức nheo lại: “Lễ vật? Đưa lễ vật gì?”

“Lễ vật đính hôn, mẹ cô đã nhận rồi. Hôn sự của tôi và cô…”

Diêu Tinh Thần buồn cười nhìn anh: “Khoan đã! Hôn sự? Lục Lập Phong, ngày cá tháng tư đã qua lâu rồi mà?”

Lục Lập Phong đã sớm biết phản ứng của cô sẽ như vậy, biểu cảm trên mặt anh không tính là quá thản nhiên, nhưng anh cũng chẳng lo lắng quá, ngồi ăn từng miếng thịt vịt một.

Lần này Diêu Tinh Thần bắt đầu đứng ngồi không yên, cô bỗng có cảm giác người đàn ông đang âm trầm ngồi ăn thịt vịt trước mặt này thật ra đang giống ăn thịt mình hơn, đem cô chặt ra từng miếng một, sau đó tẩm đủ các loại gia vị, nuốt vào trong bụng.

Vất vả lắm cô mới có chút xíu ấn tượng tốt đối với anh, thế mà trong nháy mắt tất cả đã tan vỡ một cách vô ích.

Diêu Tinh Thần vốn đang tức giận, nhưng cô cốsuy nghĩ lại một chút, thử dùng giọng thương lượng với anh: “Lục Lập Phong, tôi không nói đùa với anh đâu, tôi kết hôn với anh? Đây không phải là loạn rồi sao?”

“Lục Lập Phong, anh còn nhớ trước kia hai chúng ta bị cha mẹ gán ghép bởi bát tự chứ? Còn bị nhét vào chung một chỗ để tạo thân thiết các kiểu, nhưng không phải lúc đó chúng ta cũng tỏ rõ thái độ với nhau rồi hay sao? Anh không thích loại hàng giả thô lỗ như tôi, tôi không thích kiểu xử nam trầm lặng máy móc như anh, không phải tôi cũng nói rõ rồi sao? Tại sao anh còn để bọn họ ghép chúng ta lại?”

Lúc Lục Lập Phong nghe cô nói đến hai chữ "xử nam" chân mày của anh khẽ nheo lại một chút, nhưng không để người kia phát hiện.

Diêu Tinh Thần rất ghét bộ dạng bây giờ của anh! Đúng là nói với cái người mà ngày nào cũng ở cùng đồ cổ, lâu ngày, cuối cùng rồi cũng trở thành cái bình hoa nói chuyện phí công mà!

Cuối cùng Diêu Tinh Thần cũng nén nhịn tính tình của mình xuống mà nói với anh: "Lục Lập Phong, anh nghĩ cách gì đi, hai chúng ta bây giờ là bạn, tôi đã tâm sự cùng anh, tư tưởng dù bất đồng với nhau, nhưng nhất định phải chung một chiến tuyến! Vả lại bây giờ tôi còn mang thai…"

Lục Lập Phong cầm giấy ướt lên lau miệng, cắt ngang lời cô: "Cha đứa nhỏ là tôi."

Diêu Tinh Thần đứng bật dậy, nhìn anh từ trên cao xuống, cả người hóa đá trong nháy mắt.

"Lục Lập Phong… Đầu anh úng nước rồi sao…"

Lục Lập Phong định nói tiếp, đã thấy Diêu Tinh Thần cầm túi xách lên, mắng một câu "Đồ thần kinh", rồi quay người chạy đi.

Không cần phải nói cái gì trăng sao trong truyền thuyết gì nữa! Nói gì nữa thì cô cũng sẽ động thủ mà thôi!

Ở bên ngoài nhà hàng mưa vẫn rơi như lúc trước, Diêu Tinh Thần nhìn đường phố bên ngoài tràn ngập sương mù, lòng ngổn ngang cảm xúc, cô đưa tay che đầu chạy vào trong trời mưa, hệt như một phạm nhân đang chạy trốn.

Lục Lập Phong không ngờ cô lại phải ứng lớn như vậy, nhanh chóng chạy từ trong nhà hàng ra đuổi theo cô.

"Diêu Tinh Thần!" Anh gọi tên cô từ phía sau, bắt đầu tức giận.

Dù cho anh đã làm bao nhiêu thứ để chuẩn bị cho chuyện này, cho dù anh đã cố ý chọn không gian yên tĩnh như thế, đến cuối cùng anh vẫn chọc giận cô, khiến cô sợ hãi.

"Diêu Tinh Thần! Không được chạy!" Mỗi một tiếng hét của anh vang lên, cũng khiến lực đạo trên bước chân cô tăng thêm mấy phần, giống như đang liều mạng chạy trốn.

Lục Lập Phong chân dài, thể lực lại tốt, anh chỉ cần cắn răng chạy tăng tốc mấy bước, đã đuổi kịp đến trước mặt cô, ngăn đường chạy của cô lại! Anh không nói lời nào liền dùng áo khoác trên tay phủ lên người cô, nhưng cô liều mạng giãy giụa, thoát khỏi anh!

Mưa to như trút nước, cho dù bây giờ đang là mùa hè, cơ thể bị ướt như vậy, kiểu gì cũng sẽ bị cảm lạnh.

"Anh buông tôi ra! Đồ thần kinh!" Cô mắng to, chán ghét đẩy anh ra.

Lục Lập Phong dùng âu phục của mình khoác lên người cô, hai tay kéo một cái, dùng sức kéo cô ôm chặt vào lồng ngực mình.

"Không được nhúc nhích! Cô nghe tôi nói đã!"

"Tôi không muốn nghe! Lục Lập Phong tôi nói cho anh biết! Tôi không biết dây thần kinh nào trong đầu anh có vấn đề! Nhưng tôi tuyệt đối không tin đứa trẻ trong bụng tôi là con của anh! Là của Lục Lập Phong anh! Tôi không tin!"

Nước mưa rơi xối xả trên mặt cô, xóa bỏ lớp trang điểm của cô, từng hàng từng hàng nước mưa chảy xuống, hệt như cô đang tuyệt vọng, nước mưa giống như nước mắt cô không ngừng chảy ra.

Rõ ràng kế hoạch của cô đã tốt lắm rồi mà, mượn lý do mình mang thai, gả cho Trì Mục, an an ổn ổn chăm sóc cậu cả đời.

Thế nên đứa trẻ trong bụng của cô, nhất định phải là con của Trì Mục! Phải là Trì Mục!

Diêu Tinh Thần liều mạng giãy giụa, lại bị anh kìm chặt vào trong ngực.

Anh cắn răng, dùng áo khoác che mưa cho cô, nên quần áo đã ướt hết, nước mưa chảy vào da thịt, dần dần tỏa ra một mùi vị cổ xưa vô cùng quen thuộc, Diêu Tinh Thần ngạc nhiên mất mấy giây, chợt nhớ tới hôm đó ở bệnh viện, khăn tay của anh cũng có mùi mộc hương thế này…

Tại sao có thể như vậy…

Trong tiềm thức của cô dần dần xuất hiện một thứ, biết cảm tính đột nhiên bộc phát này không thể loại trừ, động tác giãy giụa tay chân của cô dần dần trở nên yếu đuối.

Cô chỉ đơn giản là muốn sống cùng với người mình yêu mà thôi, tại sao lại khó khăn như vậy?

Mắt Diêu Tinh Thần nóng lên, cô như tan vỡ, cũng không biết rốt cuộc là nước mắt hay là mưa, chẳng ai bắt ép mà cứ tự động rơi xuống. Hai mắt cô dần trở nên đỏ thẫm.

Không thể nào, cô không tin, tại sao lại có thể là anh!

Lục Lập Phong ôm cô, bình tĩnh nhìn cô khóc đến đỏ mắt, rồi lại nhận ra trong ánh mắt hốt hoảng của cô từ từ trở nên tỉnh táo.

Bỗng nhiên anh dùng hai tay ôm lấy gương mặt của cô, ngón tay cái bên phải từ từ miết nhẹ trên má cô một cái, giống như một động tác lau nước mắt, anh nhẹ nhàng, chậm rãi, miết từ trên xuống dưới, đôi mắt màu đen sâu hun hút của anh nhìn cô dịu dàng không kể xiết, giống như anh đã trở thành một người khác.

Cả người Diêu Tinh Thần chợt khựng lại, phút chốc như có gì đó lóe lên trong trí nhớ của cô, cảm xúc đã bị chôn tận sâu nơi nào đó lại bị khơi dậy, khiến cô không kìm được ngạc nhiên mà trợn to hai mắt!

Vào đêm đó, khi cô bất tỉnh, người kia, đã làm với cô một động tác giống hệt như vậy…

11. Chương 11: Vỏ Bọc Cầm Thú

EDIT BY XIAO YU

"Chẳng lẽ trên đời này chỉ có một mình cô biết bộ mặt thật của Lục Lập Phong hay sao?"

Diêu Tinh Thần kêu khóc ầm ĩ một trận, dáng vẻ đau lòng muốn chết của cô quả thực khiến cho người khác lo lắng vô cùng.

Bên cạnh hai người là một khách sạn, Lục Lập Phong ngẩng đầu nhìn bảng hiệu của khách sạn đó một chút, nước mưa xối xả rơi trên mặt anh, cả người lạnh như băng. Anh suy nghĩ một chút, bây giờ cũng không thể để cô gào khóc như thế này nữa, bằng không chắc chắn sẽ xảy ra án mạng mất.

Anh cương quyết nhanh nhẹn kéo cô vào trong khách sạn, Diêu Tinh Thần sớm đã mất đi sức lực, sầm mặt lại bước vào đại sảnh.

Một tay Lục Lập Phong dắt cô, một tay đưa vào trong túi móc chứng minh thư ra.

"Cho tôi một phòng có thể tắm, tiện thể là khô quần áo của cô ấy giùm tôi."

"Tiên sinh, anh có muốn phục vụ của chúng tôi đưa quần áo đến trước khi cô ấy tắm xong không ạ, trong lúc nhân viên phục vụ của chúng tôi giặt quần áo xong, cô ấy có thể mặc tạm bộ khác."

"Được." Lục Lập Phong đưa tiền và chứng minh thư lên quầy lễ tân, quay người lại nhìn Diêu Tinh Thần: "Cô đi đi, tắm xong thì ra đây, tôi ở đây chờ cô."

Diêu Tinh Thần hận đến nghiến răng nghiến lợi, từng giọt nước chảy tanh tách từ trên người xuống khiến cô giống như một thủy quái, trừng mắt nhìn anh.

"Lục Lập Phong, tôi, sẽ, báo, cảnh, sát! Anh ở đây chờ tôi!"

Trải qua một trận hỗn loạn vừa rồi, giờ phút này trên gương mặt của Lục Lập Phong cũng thoáng qua một tia mệt mỏi, nhưng anh cố gắng vực tinh thần mình lên, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, quyết định sẽ ở lại chăm sóc cô, nói: "Chỉ cần cô không bị cảm, chuyện gì cũng sẽ nghe theo cô."

"Đồ thần kinh!" Diêu Tinh Thần bị anh chọc giận! Cô không muốn nhìn anh thêm một giây nào nữa, cô đã nghĩ ra rồi! Lát nữa phải đi báo cảnh sát ngay! Cái tên cầm thú này dám cả gan làm chuyện đồi bại với cô! Cô nhất định phải báo cảnh sát!

Cô tức giận ném chiếc túi xách ở trên tay lên quầy lễ tân! Tức giận đùng đùng cầm lấy thẻ đi vào phòng khách sạn!

Lục Lập Phong nhìn bóng lưng của cô biến mất vào trong thang máy, cả người trong nháy mắt liền đổ gập xuống.

"Tiên sinh, anh không sao chứ?" Cô gái ở quầy lễ tân thấy sắc mặt của anh không tốt, lo lắng hỏi.

Lục Lập Phong lùi về sau mấy bước, ngồi xuống ghế sofa ở đại sảnh, mắt hơi nhắm lại, tay phải đưa lên ôm phần bao tử, trên chóp mũi của anh dần xuất liện một lớp mồ hôi mỏng.

"Tiên sinh, anh có chịu được không?" Cô gái ở quầy lễ tân trước mặt thấy sắc mặt anh tái nhợt như tờ giấy, lại lo lắng hỏi thêm một câu.

Lục Lập Phong gật gật đầu tỏ vẻ không sao, ý muốn nói cô đừng làm phiền mình, nhân viên lễ tân hiểu ý lập tức im lặng không nói gì nữa.

Anh không sao hết, chẳng qua chỉ là...

Quá tức giận mà thôi...

Hiện giờ Lục Lập Phong đúng là đã bị cô chọc tức, bởi người luôn luôn làm việc một cách cẩn thận như anh, bây giờ lại có thể đi đem ví tiền và chứng minh thư của hai người bọn họ, cùng với túi xách của Diêu Tinh Thần ném vào quầy một cách bừa bãi, nhân viên tiếp tân lại không dám nói chuyện cùng anh nữa, không thể không thay anh tạm thời giữ lấy.

Không bao lâu sau, chuông điện thoại của Diêu Tinh Thần vang lên.

Nhân viên tiếp tân nhìn về phía anh một chút, thấy sắc mặt của anh khá hơn ban nãy, lúc này mới dám cầm điện thoại của Diêu Tinh Thần lên, nói: "Tiên sinh, điện thoại của cô gái kia đổ chuông, điện thoại hiển thị người gọi tới là mẹ của cô ấy."

Lục Lập Phong đã sớm khôi phục dáng vẻ như trước, từ trên ghế sofa đứng lên, đi tới trước đài, mặc dù bây giờ cả người anh ướt sũng, nhưng lại khiến cho chiếc áo sơ mi mỏng tang dính vào lồng ngực, cơ ngực như ẩn như hiện, càng thêm mấy phần hấp dẫn.

"Cô bắt máy." Lục Lập Phong nói.

"Tôi?" Nhân viên tiếp tân chỉ chỉ mình.

"Nói chúng tôi đang ở trên lầu." Anh không e ngại chút nào nhìn cô ta chằm chằm, thấy vậy cô gái ở quầy lễ tần vô cùng khẩn trương né tránh ánh mắt của anh, nghe theo nói "Được tiên sinh", rồi bắt điện thoại.

"Xin chào, đây là khách sạn Venus. Diêu tiểu thư hiện đang bận chưa thể nghe điện thoại, có chuyện gì xin quý khách nhắn lại cho chúng tôi."

Liêu Anh Hồng đang ngồi trước cửa sổ, bà nhìn trời đổ mưa to bên ngoài, nhíu mày một cái: "Cô nói gì cơ? Con bé đang ở khách sạn?"

"Đúng vậy thưa bà." Nhân viên tiếp tân nhìn Lục Lập Phong một cái.

Liêu Anh Hồng liền vội vàng hỏi lại: "Với ai?"

Lục Lập Phong đặt tay lên trên quầy, chỉ vào mình.

"Thưa bà, cô ấy đang ở cùng với Lục tiên sinh."

Tim Liêu Anh Hồng vốn đang treo lơ lửng lúc này mới hạ xuống: "Hai cái đứa này… Trong bụng có con nít con nôi mà còn đi chơi lêu lổng, cô gái cô làm ơn giúp ta chuyển lời nhắn đến cho Lục Lập Phong, nhất định phải biết kiềm chế, đứa trẻ còn quá nhỏ, không thể làm bậy biết chưa?"

Nhân viên tiếp tân "A" một tiếng, nhưng rất nhanh đã khôi phục được giọng nói chuyên nghiệp: "Tôi biết rồi thưa bà."

"Cám ơn cô nhé."

"Không có gì, chúc bà có một cuộc sống vui vẻ, hẹn gặp lại."

Nhân viên lễ tân cúp điện thoại, hai tay đưa di động trả lại cho anh, Lục Lập Phong cầm ví tiền, chứng minh thư, túi xách của Diêu Tinh Thần, sau đó tiện tay chấm điểm phục vụ cho nhân viên tiếp tân trước mặt, đánh giá năm sao.

Diêu Tinh Thần nhanh chóng tắm xong, cô thay quần áo, đầu đau nhói. Trong lòng cô bây giờ đang rất rối, phải biết là có cưới hay không cũng chẳng phải là vấn đề của cô, chỉ là cái cảm giác bị thay thế người mình đã chọn, thật sự rất đau buồn lại tức giận, cô nhất định phải báo cảnh sát, cô muốn tố cáo Lục Lập Phong.

Mở cửa phòng khách sạn ra, Diêu Tinh Thần một thân khô ráo bước ra ngoài, tuy hiện giờ cô không trang điểm, nhưng sống mũi thẳng tắp và đôi mắt to của cô, đúng là vừa đủ mê hoặc lòng người lại vừa mang theo mấy phần ngang ngược lạnh lùng thấu xương.

Lục Lập Phong đứng ở hành lang phía đối diện, dựa người vào vách tường, một tay xách hai túi đồ của hai người, tay kia đút vào túi quần tây, tóc đã khô, chân đạp vào bức tường phía sau, thấy cô đi ra, anh hơi ngước mắt lên, đứng thẳng người.

Diêu Tinh Thần nghiến răng nghiến lợi đi đến, giật lấy túi xách của mình, chỉ vào mũi anh nói từng câu từng chữ: "Đi, chúng ta đi gặp cảnh sát nói chuyện!"

Lục Lập Phong không nói gì, đi theo đằng sau cô.

Diêu Tinh Thần lấy điện thoại trong túi xách mình ra nhìn một cái, có một cuộc gọi đã nghe của Liêu Anh Hồng gọi đến.

"Anh nhận điện thoại của tôi?" Diêu Tinh Thần nheo mắt lại nhìn anh.

"Ừ."

"Mẹ tôi nói gì?"

"Bà muốn tôi cẩn thận một chút, thai nhi vẫn còn chưa ổn." Trong lúc Lục Lập Phong nói chuyện nửa có nửa không khẽ nhếch mép lên một cái, trong mắt Diêu Tinh Thần thì đây là anh đang đùa cợt với cô.

Diêu Tinh Thần nổi đóa! Chẳng lẽ trên đời này chỉ có một mình cô biết bộ mặt thật của Lục Lập Phong hay sao?

Nhất định không! Cô muốn nói cho cảnh sát biết, cô muốn nói cho tất cả mọi người biết, sự thực là Lục Lập Phong anh chỉ là một tên cầm thú ngụy quân tử mà thôi!

…

Mưa vẫn còn rơi, Diêu Tinh Thần yên lặng ngồi ở trong buồng xe, đầu óc điên cuồng dần dần nguôi xuống. Lục Lập Phong không nhanh không chậm lái xe, đưa cô đến đồn cảnh sát.

Xe dừng lại, Lục Lập Phong rất lịch sự thay cô cởi dây an toàn ra.

"Cô vào đi, tôi không đi, tôi ngồi ở trong xe chờ cảnh sát tới bắt là được rồi." Lục Lập Phong đổ một viên kẹo bạc hà từ trong hộp ra, nhàn nhã nhai kẹo trong miệng, những tiếng cụng răng nho nhỏ không ngừng phát ra.

Diêu Tinh Thần sắp bị cái dáng vẻ này của anh làm cho tức chết.

Cô gác tay lên cửa xe, chần chừ trong chốc lác, trong đầu bỗng nhiên nghĩ tới anh tiểu Lâm nhưng —

“Diêu Tinh Thần, em làm đi, anh đi theo em còn muốn ăn bát cơm này nữa đấy!”

“Em nhiều chuyện tiêu cực như vậy, không chỉ hủy hoại chính em đâu, em có nghĩ đến tất cả chúng ta hay không? Chúng ta là một đoàn đội đó!”

Tay Diêu Tinh Thần run lên, nắm chặt lấy cửa xe, cô bắt đầu tính xem nếu lần này mình bước ra ngoài, rốt cuộc có thể có mấy phần thắng chắc chắn khiến cho mình được hả giận…

Câu trả lời là số không.

Cho dù bây giờ cô vào đồn cảnh sát, báo cảnh sát, chẳng khác nào đang vu khống người khác, cũng không có bằng chứng gì hết, đến lúc đó cảnh sát sẽ nhìn vào người đanh đá sexy là cô đây, rồi lại nhìn tên hào hoa phong nhã lại lịch sự thanh tao Lục Lập Phong kia, không chừng sẽ nói cô và anh xảy ra chuyện đó cũng chẳng chẳng có gì là lạ.

Hơn nữa thế lực của chú hai Lục Lập Phong rất lớn, quen biết mấy người trong đồn cảnh sát thật sự cũng chỉ là chuyện nhỏ, giờ cô đi báo án cũng chỉ bị người ta cười nhạo mà thôi, căn bản là không tác động được đến anh một chút xíu xiu nào.

“Thế nào? Đổi ý rồi à?” Lục Lập Phong nhìn cô.

Hơi thở Diêu Tinh Thần trầm xuống, kiên định đưa mắt nhìn về phía trước, không nhìn anh, lạnh lùng nói: “Lái xe, tôi phải về nhà.”

Lục Lập Phong biết cô tức giận, nên cũng không nhiều lời, tay đặt lên vô lăng, xe dần chuyển động.

Lúc xe đi tới đại viện cũ kĩ của quân khu, mưa đã tạnh, con đường lâu năm không sửa sang lại dần nhỏ ra những giọt dầu đen đen, khắp nơi đều là tiếng nước róc rách chảy.

Lục Lập Phong dừng xe ở dưới lầu, Diêu Tinh Thần tức giận mở cửa xe, phóng thẳng lên lầu, tựa hồ như không muốn ở cùng anh thêm một giây một phút nào nữa.

Lục Lập Phong nhìn bóng lưng của cô đến xuất thần, rất nhanh đã khôi phục lại thanh tỉnh trong mắt, anh lái xe, dần dần biến mất sau cơn mưa, khuất hẳn giữa bóng đêm yên tĩnh.

Bóng đêm như nước, bầu trời ngoài cửa xe như hóa thành hai dòng suối sắc màu rực rỡ, như bóng với hình.

Trên đường rất ít xe cộ qua lại, Lục Lập Phong nhếch môi, đạp chân ga một cái, chiếc xe trên đường quốc lộ rộng lớn như biến thành một mũi tên đang lao vút đi, phi ra ngoài.

Về đến Lục gia, đèn ở lầu một đã tắt hết, có lẽ cha mẹ anh đã ngủ hết rồi, chỉ có ở lầu hai vẫn còn một phòng bật đèn sáng, đó là phòng mà cha và chú hai cố ý để trống, chính là từ đường [1] dùng để thờ cúng tổ tiên Lục gia.

[1] Từ đường: Nhà thờ họ hay từ đường là một ngôi nhà dành riêng cho việc thờ cúng tổ tiên của một dòng họ hay từng chi họ tính theo phụ hệ (dòng của cha)

Đã muộn thế này rồi, tại sao nơi đó vẫn còn sáng đèn chứ?

Lục Lập Phong mơ hồ cảm thấy có chuyện không ổn, vội vàng đỗ xe vào gara, bước nhanh vào nhà.

Vào đến lầu một, anh nhìn thấy mẹ mình đang ngồi trên ghế sofa, bà mặc đồ ngủ bằng vải bông ngồi im thư giãn, vừa nghe thấy tiếng Lục Lập Phong trở về, vội vàng giơ tay làm động tác “Suỵt” một cái, chỉ chỉ lên lầu, nhỏ giọng nói: “Anh con đã ở trong từ đường quỳ cả một buổi chiều rồi! Chú hai con vừa mới ra ngoài về, mẹ nhìn thấy chú cầm một cái roi rồi đi lên đó! Cha con không ở nhà, mẹ cũng không dám khuyên! Con mau lên xem một chút đi!”

Lục Lập Phong nghe xong lập tức bước nhanh lầu, anh đi tới đẩy cửa từ đường một cái, cửa đã bị khóa trái rồi!

Trong phòng có giọng của chú Hai vang ra, không nghe rõ ông đang nói gì, nhưng đoán chừng là đang khiển trách anh họ.

Lục Lập Phong lấy chìa khóa của từ đường ra, vặn khóa rồi đẩy cửa vào, chỉ thấy chú hai đã tắt đèn đi, trong phòng tối om om, chỉ có mấy ngọn nến trong chiếc ly đặt trước bài vị vẫn còn sáng, chiếu vào bóng người anh họ đang quỳ dưới đất.

Chú hai tức giận vung roi lên rồi quật xuống, Lục Lập Phong nhanh tay lẹ mắt lập tức chạy tới! Đứng chắn ở đằng sau lưng của anh trai! Một roi kia liền rơi vào người anh!

Lục Lập Phong nhắm mắt cắn chặt răng, đầu óc chợt căng lên, một cảm giác đau nhức từ sau lưng truyền tới, anh cảm giác được vết thương trên da thịt mình đang nứt ra trong nháy mắt! Anh đau đến nỗi mặt mũi cau có.

Lục Thiết Kim biết mình đánh nhầm người, vội vàng đem roi ném ra sau, tức giận nhìn Lục Lập Phong một cái, quát lớn một tiếng: "Cháu đi ra cho chú!"

Lục Quốc Bảo từ đầu đến cuối quỳ cực kì nghiêm chỉnh, hai mắt nhắm lại, không hề có ý muốn tránh đi, đầu anh cúi thấp, mái tóc dài đến sống mũi anh tuấn, lay động trên làn da màu lúa mạch của anh, thế nhưng lại nhìn ra mấy phần thư thái.

Lục Lập Phong nhịn đau đứng lên, lấy tay che chở Lục Quốc Bảo, thiết tha nhưng lại vô cùng bình tĩnh nói: "Chú hai! Anh trai là phi công trưởng! Chú đánh anh ấy như vậy, nếu trên người anh ấy có sẹo, sau này không thể bay được nữa!"

Lục Thiết Kim là người nóng tính, vừa rồi đang bực bội nhất thời cũng không để ý nhiều như vậy.

Con trai là một phi công, lại có quyền chỉ huy tối cao đối với những người khác trên phi cơ, mỗi lần ông nhìn thấy con trai mình khoác trên người bộ đồng phục có bốn quân hàm đeo ở hai vai, trong lòng cũng không tự chủ được dâng nên một niềm kiêu hãnh. Lục Lập Phong nói đúng, nếu ông cứ như thế mà đánh một roi xuống, trầy da sứt thịt, kết thành sẹo, thì thật ảnh hưởng đến tiền đồ của anh.

Nhưng mà khó hiểu ở chỗ là anh cứ như vậy quỳ ở một chỗ không nhận sai cũng không lên tiếng, Lục Thiết Kim làm sao có thể tha cho anh?

"Súc sinh!" Lục Thiết Kim biết đã có Lục Lập Phong ngăn lại, vung roi lên lần nữa, làm bộ muốn đánh anh: "Hôm nay ta không thể không đánh chết con! Trả lại cháu trai cho ta!"

Lục Quốc Bảo nhắm mắt thật chặt, cúi đầu xuống, cắn chặt răng.

Đúng lúc này, tiếng bước chân từ từ đi trong hành lang truyền tới, một bóng người mặc một bộ đồ ngủ tơ tằm màu trắng giản dị dừng lại ở cửa, gọi một tiếng "Cha".

"Mỹ Nhân, sao con lại ra đây? Lại còn chân trần nữa, nền đất rất lạnh đó! Con mau vào phòng nghỉ ngơi đi!" Chú hai đổi giọng, cau mày nói.

Đầu Lục Quốc Bảo khẽ chuyển động, anh nghiêng đầu sang nhìn cô.

Lương Mỹ Nhân đã nghỉ ngơi hai ngày nay, nhưng sắc mặt cô vẫn trắng bệch như tờ giấy chẳng có chút huyết sắc, bấy giờ cô đầu tóc rối bù, hai chân trần, đi tới bên cạnh chồng mình, đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống bên anh.

Cảnh tượng này, dù người ngoài có nhìn thấy, tim cũng sẽ nhói đau theo.

Lục Quốc Bảo gắt gao nắm chặt tay, mắt cũng nhắm lại, lông mi dài khẽ rung rung, không lâu sau liền ướt đẫm.

Đủ rồi, anh cũng chịu đủ rồi.

Quá đau đớn, đau đến chết lặng, chết lặng đến mệt mỏi.

Lục Thiết Kim nhìn hai người trẻ tuổi, cảnh tượng đôi uyên ương khổ mệnh bị phạt thế này cũng chẳng phải điều mà lòng ông hy vọng gì, ông phất tay một cái, mạnh bạo ném chiếc roi đi thật ra, chiếc roi đập vào tường một cái rồi rơi xuống mặt đất.

Lục Thiết Kim bực bội hừ một tiếng, buồn rầu chết đi được, ông hất tay áo một cái! Chắp tay sau lưng đi ra cửa!

Sau lưng Lục Lập Phong vẫn còn đau, mắt thấy anh và chị dâu cùng nhau quỳ ở chỗ này mà không nói lời nào, biết giờ mình nói gì cũng không ổn, trong lòng vợ chồng bọn họ đang đau buồn, anh quyết định bước ra ngoài, để cho bọn họ một chút không gian riêng tư, đến phòng y tế ở lầu hai lấy thuốc bôi.

Mẹ đau lòng thay anh, bôi thuốc tốt nhất cũng không dám oán trách nửa lời, Lục Lập Phong biết bà mau nước mắt, vội vàng mặc áo sơ-mi vào, cài từng cái cúc áo một.

"Con không sao, không đau." Lục Lập Phong an ủi mẹ.

Hà Lâm có lời oán trách cũng không dám lớn tiếng, không thể làm gì khác chỉ biết nhỏ giọng nói: "Làm sao mà không đau được chứ, chú hai của con là một người to khỏe mạnh bạo như thế, con lại chỉ là người trí thức từ nhỏ chỉ học hành, làm sao có thể chịu một roi của chú được?"

Thấy Lục Lập Phong không lên tiếng, mẹ anh nói tiếp: "Trong lòng chú hai con cũng đau khổ lắm, ông ấy muốn ôm cháu trai, quyết tâm làm đến đâu cũng phải đạt được tâm nguyện, chú con luôn nói lúc còn trẻ mình đi đào mộ tổ tiên nên giờ mới bị báo ứng, làm người đi theo ông ấy là cha con và mẹ cũng sợ."

Lục Lập Phong khẽ cười một tiếng: "Làm phụ nữ hiện đại cả đời rồi, mẹ còn tin cái này sao?"

Lúc nói chuyện, Lục Lập Phong ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy anh cả trong từ đường đi ra, ôm Lương Mỹ Nhân yếu ớt trong ngực đi vào phòng của mình.

Mẹ vỗ vỗ bả vai anh, lo lắng nói: "Mẹ không tin, nhưng anh họ và chị dâu con liên tiếp xảy ra chuyện như vậy, làm sao mẹ có thể không lo lắng được? Lập Phong, đứa trẻ của con và Tiểu Tinh Thần, nhất định phải được bình an sinh ra, biết không?"

Lục Lập Phong hít sâu một hơi, biểu tình trên gương mặt anh có chút ngưng đọng, nhưng vẫn cố làm ra vẻ ung dung bình thản đáp một tiếng: "Con biết rồi, mẹ."

12. Chương 12: Khó Cả Đôi Đường

EDIT BY XIAO YU

"Cô thích anh, không phải bởi vì dáng vẻ gì của anh, chẳng qua là vì, anh chính là anh mà thôi."

Diêu Tinh Thần đứng trong hành lang, nhìn hành lang tối tăm mờ mịt, rõ là khoảng cách khá xa, nhưng cô vẫn có thể nghe thấy tiếng vang phát ra từ máy thu thanh của Liêu Anh Hồng để ở nhà.

Liêu Anh Hồng và mấy bà lão nhà bên có chút không giống nhau, ở chỗ là mấy người kia đều thích các chương trình truyền hình tình cảm, ví dụ như con dâu nhà ai vừa bỏ nhà ra đi, chồng nhà ai lại đi ngoại tình, sau đó sẽ có một người dẫn chương trình tự cho mình là đúng đùng đùng chửi mắng một trận om sòm, thế rồi những người khác vẫn vô cùng thích thú lắng nghe.

Liêu Anh Hồng không bao giờ giống như vậy, kênh duy nhất bà nghe là đài radio BBC của Anh, đã có một thời gian trong đại viện chỉ có bà là người nói tiếng Anh bằng giọng London.

Diêu Tinh Thần trầm mặc, cả người mệt mỏi, cô đi tới cửa, bỗng dừng lại.

Cách một cánh cửa gỗ, cô nghe thấy tiếng ngân nga của mẹ mình, không cần nhìn cũng biết bà đang giặt quần áo.

Có vẻ hôm nay tâm trạng của mẹ đặc biệt tốt, Diêu Tinh Thần nghĩ mình hay là không nên đi vào thì hơn, bây giờ cô mà đi vào thì có tránh cũng không được một trận cãi nhau to.

Cô lui về sau mấy bước, đi xuống lầu.

Sau cơn mưa đêm mùa hạ, không khí trở nên mát mẻ trong lành hơn nhiều, lá cây thơm mang mùi hương nhàn nhạt, Diêu Tinh Thần bước từng bước, không có mục đích gì mà cứ tự do bước đi trên con đường lớn, đầu óc cô bây giờ so với lúc ở cạnh Lục Lập Phong đã trở nên thanh tỉnh hơn chút ít.

Tại sao Lục Lập Phong phải làm như vậy, Diêu Tinh Thần không thể nào đoán ra, cô cũng không muốn đoán luôn, chuyện hai người làm sao có thể xảy ra quan hệ, dựa theo phán đoán của cô, có lẽ cũng chỉ là loại chuyện dưới đây.

Ở trong giới người mẫu của đám người Diêu Tinh Thần các cô, người mẫu cũng được chia ra làm mấy loại, siêu mẫu, người mẫu, những người thuộc kiểu này đều được biết qua ti vi và báo chí, nói chung đều được mọi người biết đến, nhưng còn có một loại khác, gọi là người mẫu nội y.

Người mẫu nội y thường xuyên bị đưa đến những biệt thự của đại gia hoặc đưa đến những bữa tiệc tư nhân để phụng bồi trao đổi làm ăn rồi biểu diễn "nội y", có những khách mời không nhịn được, có thể trực tiếp gọi những người mẫu nội y đó vào trong phòng, giá cả ra sao làm xong rồi tính, nói trắng ra thì chẳng khác nào gái điếm cao cấp.

Những người phụ nữ chuyên đi tiếp khách giống như thế này chẳng qua chỉ là một mâm hoa quả, một điếu thuốc lá, nói chung chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi tiêu khiển của đám người giàu có mà thôi. Ngày hôm đó trùng hợp Diêu Tinh Thần và anh Tiểu Lâm được mời đến nhà Cốc Khánh Thư, anh Tiểu Lâm bị chuốc rượu say đã bị người mang đi trước, còn cô ở lại bị người ta bỏ thuốc.

Thế giới này đúng là thật lạ lùng.

Mấy tên công tử nhà giàu có tiền như bọn họ, đa số đều có phạm vi riêng của chính mình, nhưng cô không nghĩ rằng phạm vi của Lục Lập Phong lại là Cốc Khánh Thư, có lẽ khi đó anh chơi chơi đùa đùa đến phát điên rồi, lại vừa vặn nhìn thấy Diêu Tinh Thần cô, dù có quen biết cũng không bỏ qua cho cô, cho nên mới có tật giật mình che kín hai mắt cô lại.

Tên khốn khiếp Lục Lập Phong này, nhìn bên ngoài thì chỉ là một con mọt sách, không ngờ cuộc sống riêng tư lại ăn chơi đàn đúm vô cùng hỗn loạn như vậy.

Nhưng đối với loại người như vậy, cô còn có thể làm gì đây, chỉ có thể âm thầm chịu đựng thiệt thòi mà thôi, dù có bị đánh cho rụng răng cũng phải nuốt máu vào trong, không ngờ lần đó thế mà lại trúng chiêu, có liền đứa trẻ này. Bây giờ nghĩ lại, các biểu hiện của Lục Lập Phong lúc đó, có lẽ anh cũng không biết chơi bời một lần sẽ xảy ra chuyện như thế này, đứa bé này đối với anh mà nói, có khi cũng là chuyện mà anh đang cân nhắc.

Diêu Tinh Thần sờ bụng mình một cái, thầm mắng mình đúng là tham sống sợ chết, có mỗi chuyện đi bệnh viện phá thai thôi mà cũng có dũng khí, nếu như cô có thể dũng cảm hơn một chút, mọi chuyện hôm nay cũng sẽ không phức tạp đến nhường này.

Trong lúc đang suy nghĩ miên man, cô đã đi tới nhà của Trì Mục tự lúc nào.

Nhà Trì Mục cách đại viện của quân khu không xa, cô nhìn về phía ánh đèn kia giống như một đóa hướng dương đang hướng về mặt trời.

Đôi mắt cô ngước nhìn thanh xuân tươi đẹp rực rỡ, nhưng ánh sáng long lanh của nó đã vỡ tan tành mất rồi.

Cô nhớ, nhớ mái nhà ấm áp hòa hợp ngày ấy.

Mẹ của Trì Mục là một giáo viên âm nhạc tiểu học, có tài ca hát, nhiệt tình cởi mở, lại có tính kiên nhẫn vô cùng. Cha của Trì Mục là một thầy giáo thể dục tiểu học, đầu óc đơn giản nhưng luôn biết điều thẳng thắn, tính tình điềm đạm ôn tồn. Khi cô đến nhà anh, bất cứ lúc nào cũng bắt gặp cảnh tượng ca múa du dương, tràn đầy sức sống.

Từ sau khi anh xảy ra chuyện, cha mẹ của Trì Mục luôn toàn tâm toàn ý chăm sóc bầu bạn với con trai, chưa bao giờ để lộ ra một tia bi quan nào, bọn họ cùng nắm tay nhau dạy Trì Mục rửa mặt rửa chân, ở bên cạnh anh ca hát nhảy múa, còn khích lệ anh ra ngoài kiếm sống, trí thông minh của con trai độc nhất không còn nữa cũng không khiến cho mái nhà của họ sụp đổ, ngược lại so với thường ngày, lại càng vui vẻ hòa thuận hơn.

Diêu Tinh Thần rất muốn vào trong, dù chỉ là ngồi ở đó một chút cũng tốt, nhưng cuối cùng vẫn bị sự hòa hợp ấm áp trong đó khiến cho toàn thân lạnh buốt.

“Tinh Thần tới rồi? Mau vào đây mau vào đây! Cha Trì Mục ơi, Tinh Thần tới này!” Mẹ của Trì Mục vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp, đã năm mươi mấy tuổi rồi nhưng dung nhan vẫn mỹ lệ như xưa, đôi mắt to với gương mặt hồng hào.

“Dì, chú.” Diêu Tinh Thần tay không đến thăm, có chút ngại ngùng.

Cha Trì Mục đóng chiếc máy phát thanh cũ kỹ lại, cơ thể cao lớn đứng lên đi về phía cửa, thân thiết mà hiền hậu nói “Tinh Thần tới rồi!”

“Cháu đến thăm anh Trì Mục một chút, anh ấy đã ngủ chưa ạ?”

Mẹ Trì đưa cô vào nhà, đóng cửa lại, vừa vào Diêu Tinh Thần đã nhìn thấy Trì Mục đang ngồi trên ghế sofa, bóc hoa quả ra ăn, thấy cô tới, anh nở một nụ cười ngốc nghếch, vỗ vỗ vị trí bên người một cái: “Tinh Thần, ngồi đi.”

Diêu Tinh Thần mỉm cười rồi đi đến bên người anh, Trì Mục vui vẻ đưa cho cô một miếng trái cây.

“Anh Trì Mục, trễ thế này rồi mà anh còn chưa ngủ sao?”

Mẹ Trì nói: “Dì và cha thằng bé đang khiêu vũ, nếu thằng bé không nhìn thì cũng đã đi ngủ rồi.”

Diêu Tinh Thần mong đợi vỗ tay, nở nụ cười có chút mệt mỏi: “Cháu cũng muốn xem cháu cũng muốn xem.”

“Này… Nhảy một điệu nhé?” Mẹ Trì nghiêng nghiêng đầu, mỉm cười liếc nhìn chồng.

Cha Trì vô cùng ngay thẳng, lập tức đứng ở giữa phòng khách đang bật đèn sáng trưng, cúi người hướng về phía mẹ Trì, làm tư thế mời.

Đôi mắt mẹ Trì cong cong, ngượng ngùng nhìn ông, đưa tay ra.

Diêu Tinh Thần chưa từng nhìn thấy những người giống như họ trên thế gian này, một đôi vợ chồng ân ân ái ái cùng nhau chống cự những năm tháng bão bùng trôi qua từng ấy.

Một điệu nhảy Hoa Nhĩ Tư thuần thục, du dương mà uyển chuyển, ánh đèn ấm cúng nơi đây tựa như ảo mộng, mẹ Trì Mục mặc một bộ váy phục cổ, ở bên chồng nhẹ nhàng khiêu vũ, từng bước từng bước như giẫm vào trái tim trong lòng Diêu Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần quay đầu sang nhìn Trì Mục, hai mắt Trì Mục mở to đờ đẫn, trong miệng vẫn nhai quả hạch, khóe môi khẽ lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Mỗi lúc như thế này, Diêu Tinh Thần sẽ tự hỏi mình, cô thích anh, rốt cuộc là thích ở điểm nào.

Cô thích dáng vẻ cao ngạo khi mặc áo blouse trắng tinh tươm của anh? Thích bóng dáng khi anh đùa nghịch với ánh mặt trời cười đẹp đến lóa mắt? Thích anh vì anh tài hoa hơn người? Thích đầu óc thông minh nhanh nhẹn của anh? Thích anh…

Sau đó một đêm, khi tất cả những thứ tốt đến chói mắt này đều biến mất chỉ trong nháy mắt, cơ thể của Trì Mục tất cả đều trở nên yếu ớt vô cùng, cô mới dần dần hiểu ra.

Cô thích anh, không phải bởi vì dáng vẻ gì của anh, chẳng qua là vì, anh chính là anh mà thôi.

…

Sáng sớm sau cơn mưa không khí trở nên nhẹ nhàng khoan khoái, mặt trời tỏa sáng rực rỡ, giống như vạn vật đã được phục sinh vậy.

Nhựa đen trên đường sau khi được nước mưa cọ rửa đã trở nên vô cùng sạch sẽ gọn gàng, từng đàn chim nhỏ đập cánh bay qua những tán cây xanh um tùm, lúc lông vũ nhẹ rơi xuống mang theo cả hương thơm đặc trưng mùi bùn đất.

Ở cửa của một bệnh viện nào đó tại thành phố B, một bóng người cao lớn bước từ chiếc xe màu đen dừng trên đường quốc lộ xuống, trong tay anh là một hộp cơm màu bạc bằng kim loại không rỉ, tùy ý bước vào bệnh viện.

Anh bước qua chỗ mấy cô y tá, lập tức có mấy tốp năm tốp ba chụm vào nhau quay đầu lại nhìn, ở sau lưng anh thì thà thì thầm, ở cái nơi tử khí âm trầm như trong bệnh viện này, các cô hiếm khi gặp được một anh đẹp trai tỏa ra hào quang sáng loáng như thế này.

"Tôi đã thấy anh ta rồi, anh ta là em chồng của bác sĩ Lương đó. Nghe nói là một nhà khảo cổ học!" Cô y tá bắt đầu xì xào bàn tán.

"Oa, bác sĩ Lương còn có một người em chồng đẹp trai như vậy sao, thế chẳng phải chồng cô ấy còn đẹp trai hơn hay sao?"

"Nghe nói đúng vậy đấy, haizz, cùng là đàn bà với đàn bà mà lại không giống nhau ở điểm này đây, Lương Mỹ Nhân người ta không chỉ là bác sĩ ưu tú đứng đầu khoa nhi, mà lại còn có người chồng đẹp trai tài giỏi vô cùng tuyệt vời nữa, thật là khiến người ta ghen tị chết mà!"

Lục Lập Phong đi đến phòng khám bệnh của khoa nhi nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Lương Mỹ Nhân đâu, lại đi tới phòng làm việc của cô, cũng không thấy ai. Anh bỗng nghĩ đến khoa nhi còn có một phòng vui chơi cho trẻ em, liền xách hộp cơm tới đó. Cách một lớp kiếng thủy tinh trong suốt, quả nhiên anh nhìn thấy Lương Mỹ Nhân đang ngồi giữa một đống đồ chơi đầy đủ sắc màu trong phòng vui chơi, cô đang cầm một con nai màu hồng và một cái ống nghe đồ chơi, đưa cho một cô bé khác nghe nhịp tim.

Cô bé mặc quần áo bệnh nhân kìa đưa tay ra chạm vào gương mặt của Lương Mỹ Nhân, nói: "Bác sĩ Lương, cô xinh đẹp lắm ạ, cháu thích xinh đẹp giống như cô, khi lớn lên cháu cũng muốn trở thành một người thật xinh đẹp."

Lương Mỹ Nhân cười một tiếng, buông ống nghe xuống rồi xoa đầu cô bé: "Tiểu Hoàn Tử đương nhiên sẽ trở thành một đại mỹ nhân rồi, có điều nếu bây giờ phải lập tức phẫu thuật, cháu phải hứa với cô, nhất định phải kiên cường dũng cảm, bảo vệ thật tốt trái tim của mình!"

Cô bé gật đầu, chạm tay vào ngực mình: "Vâng ạ, cháu biết rồi."

Lương Mỹ Nhân lơ đãng ngẩng đầu lên, cô trông thấy Lục Lập Phong đang đứng ở bên ngoài nhìn mình. Thấy cô nhận ra mình, Lục Lập Phong giơ hộp cơm giữ nhiệt trên tay mình lên cao một chút.

Lương Mỹ Nhân mỉm cười đứng dậy, cả người tinh tế mảnh mai trong chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, bên ngoài khoác áo blouse trắng, nhìn khí sắc trên mặt cô đã tốt hơn nhiều.

"Lại mang cháo gà đến cho chị à?" Lương Mỹ Nhân cười nói bước tới.

Lục Lập Phong nói: "Hôm nay em được nghỉ, thím Hai bắt tên thanh niên như em đưa đến cho chị."

Lương Mỹ Nhân nhận lấy hộp cơm, nhìn anh: "Chị nghe nói em sắp kết hôn đúng không? Với ai thế?"

Lục Lập Phong cúi xuống nhìn đầu mũi giày: "Mọi chuyện còn chưa chắc chắn, vẫn còn đang bàn bạc."

Lương Mỹ Nhân nghiêng đầu, hiền thục vén mái tóc dài để sang phía cổ bên kia, thanh âm dịu dàng hỏi: "Em kết hôn mà còn phải bàn bạc hay sao? Chẳng lẽ con gái nhà người ta không đồng ý cưới, cô ấy chê em à?"

Lục Lập Phong cười một tiếng, bước chân khẽ động, dường như có ý muốn rời đi: "Bị chị đoán trúng rồi."

Lương Mỹ Nhân có chút ngạc nhiên: "Chị chỉ đùa thôi, không thể nào, làm sao có cô gái nào chê em được chứ?"

Đúng lúc này cô bé bệnh nhân tiểu Hoàn Tử của Lương Mỹ Nhân đi tới kéo áo blouse trắng của cô nói: "Bác sĩ Lương, cháu phải trở về phòng bệnh rồi, bằng không mẹ cháu quay lại mà không thấy cháu sẽ mắng cháu mất."

"Được rồi tiểu Hoàn Tử, cháu mau đi đi."

"Em cũng đi trước, có chuyện." Lục Lập Phong nói.

"Ừ ừ, cám ơn cháo gà của em."

Lương Mỹ Nhân nhìn bóng lưng một lớn một nhỏ cùng nhau đi ra khỏi cửa của phòng vui chơi, cầm hộp cơm đi về hướng ngược lại, bóng dáng ưu nhã ung dung.

Tiểu Hoàn Tử ôm gấu đồ chơi ra khỏi phòng khám bệnh, đi dọc con đường trên hành lang của bệnh viện, tìm kiếm phòng bệnh của mình, Lục Lập Phong cũng thuận đường nên đi phía sau lưng của cô bé này.

Tiểu Hoàn Tử đi đến phòng bệnh của mình, mở cửa, bước vào, Lục Lập Phong trong lúc lơ đãng nhìn về phía bên trong của phòng bệnh cô bé, không ngờ lại nhìn thấy một bóng lưng vô cùng quen thuộc. Lục Lập Phong dừng chân lại, nghi hoặc nhìn vào bên trong, lúc người phụ nữ kia xoay người lại, anh liền nhíu mày.

Tiểu Hoàn Tử leo lên giường bệnh của mình, ngẩng đầu nhìn người đang đứng bên cạnh giường mình. Người này có vóc dáng cao gầy, đường cong tuyệt đẹp, mặc một chiếc váy bó sát dài vừa đến mông, trên vai là một chiếc áo da màu hồng ngăn ngắn, cô không mặc hẳn vào mà chỉ khoác hờ bên ngoài, trên tay cô là một chiếc túi xách màu hồng, trên mặt là một chiếc kính râm hình chữ v màu đen càng làm nổi bật lên da thịt trắng nõn như tuyết.

Tiểu Hoàn Tử rất thích những cô gái xinh đẹp, nên khi cô bé thấy một người đẹp như búp bê Barbie đang đứng nhìn mình thì lập tức mở mắt ti hí hỏi: "Cô là ai thế? Cô tới tìm cháu sao?"

Diêu Tinh Thần hé mắt kính ra một chút, thấy trong phòng bệnh không có người vào theo mới tháo kính ra hoàn toàn, cầm ở trong tay, cô nhìn đứa trẻ trước mắt, cũng không biết nên ở chung với nó như thế nào, đành đi tới chỗ đối diện giường bệnh ngồi xuống, hỏi: "Mẹ cháu đâu?"

Tiểu Hoàn Tử trả lời: "Mẹ cháu bận việc, vẫn chưa về ạ."

Diêu Tinh Thần: "Không phải ngày mai cháu phẫu thuật rồi sao? Cô ta còn bận bịu cái rắm gì nữa vậy?"

Tiểu Hoàn Tử thấy cái cô xinh đẹp ở trước mặt này nói chuyện chẳng hiền dịu chút nào, cảnh giác nhìn cô: "Mẹ cháu nói, công ty mẹ cháu làm có một cô người mẫu xấu xí nhất nhưng lại rất thích gây họa đang xảy ra chuyện, bọn họ đang bận đi lau mông cho cô ta, nên không có thời gian đến thăm cháu."

Diêu Tinh Thần trong nháy mắt liền hóa đá, cái gì cơ? Người mẫu xấu xí nhất nhưng lại rất thích gây họa ấy hả? Rõ là không phải mà! Cô ta lại dám ở sau lưng cô nói như vậy ư? Hoàn Tử thối, lần này cô chết chắc rồi!

Diêu Tinh Thần cười giả dối một tiếng, đưa mắt nhìn đứa trẻ không hề quá đáng yêu trước mắt, cười trên sự đau khổ cười khác nói: "Nhóc con, nghe nói ngày mai cháu phải phẫu thuật, có phải đang sợ tè ra quần rồi không? À không đúng, có phải sợ đến phát khóc rồi không?"

Tiểu Hoàn Tử chớp chớp mắt: "Cháu không có, phẫu thuật thì có gì sợ chứ?"

Diêu Tinh Thần giơ một ngón cái lên cảm thán: "Trâu thật đó!"

Tiểu Hoàn Tử ngửa đầu lên hỏi: "Cô đến thăm cháu sao?"

Diêu Tinh Thần trả lời: "Ờ, dĩ nhiên là thế rồi."

Tiểu Hoàn Tử lại hỏi: "Thế cô không mang cái gì đến à, chẳng hạn như trái cây hay đồ chơi ấy?"

Diêu Tinh Thần cười gian xảo, vừa lấy đồ trong túi vừa nói: "Biết ngay mà, cháu y chang mẹ cháu vậy, lúc nào cũng thích vật chất! Cháu đoán xem, cô mang đồ chơi gì đến cho cháu?"

Tiểu Hoàn Tử mong đợi nhìn cô: "Là búp bê Barbie cho cháu sao? Là tiên nữ biết hát sao?"

"Keng keng keng keng!" Diêu Tinh Thần thấy cô bé như vậy lập tức lấy ra một khẩu súng máy đồ chơi!

Lục Lập Phong đứng ở cửa không nhịn được nắm tay chặn bên môi, cười không ra tiếng.

Tiểu Hoàn Tử hết sức thất vọng: "A… sao lại là súng máy chứ…"

Diêu Tinh Thần giống như người tiếp thị sản phẩm nhiệt tình quảng cáo: "Cháu không thích sao? Súng này có gắn đèn và âm thanh vào đó! Hồi trước cô còn bé lúc nào cũng chỉ mong có được một khẩu súng như thế này thôi! Cháu thử nhìn xem, cái nút này…"

Tiểu Hoàn Tử bĩu môi, đột nhiên ánh mắt sáng lên, chỉ chỉ túi xách của Diêu Tinh Thần: "Cô có thể cho cháu mượn túi xách của cô nhìn một chút không?"

Tiểu Hoàn Tử thích nhất là được cầm túi xách của mẹ cô bé, bên trong còn có cả son môi, nước hoa và chiếc gương nhỏ xinh xắn nữa, tất cả những thứ này đều là thứ mà cô bé thích nhất.

Diêu Tinh Thần ngồi xuống giường cô bé, rất rộng rãi đưa túi cho cô bé, Tiểu Hoàn Tử vui vẻ mở túi xách ra, quả nhiên bên trong có son môi, nước hoa và gương nhỏ xinh xắn nữa.

"Cái này có tốt cho môi trẻ con không nhỉ?" Diêu Tinh Thần chỉ chỉ thỏi son mà Tiểu Hoàn Tử đang cầm trên tay nói: "Cái này cô mang từ Pháp về, giữ ẩm vô cùng tốt, màu sắc cũng đẹp, không bị dính vào thành ly nữa."

Tiểu Hoàn Tử nói: "Vậy cô bôi cho cháu một tý nhé."

Diêu Tinh Thần lắc lắc đầu: "Cháu tự bôi đi, cô không làm được đâu, cô chưa bôi cho con nít bao giờ."

Tiểu Hoàn Tử cầm gương lên soi khuôn mặt mình, Diêu Tinh Thần nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô bé, bất giác mỉm cười.

"Này nhóc, cháu nói xem, không có cha… Không có cha thì cuộc sống có khác thế này chút nào không?" Diêu Tinh Thần hỏi.

Tiểu Hoàn Tử chớp mắt nói: "Tại sao cô lại hỏi cháu vấn đề nhạy cảm như thế chứ?"

"Ai da, cứ thế này thì cháu mà lớn thêm chút nữa có phải cô sẽ không còn vấn đề để mà hỏi cháu rồi không?" Diêu Tinh Thần cầm lấy một hộp phấn thơm đưa cho cô bé: "Cô chỉ tùy tiện hỏi cháu một chút thôi, cháu có nghe không thì tùy."

Tiểu Hoàn Tử vừa trang điểm trên mặt mình, vừa nhàn nhạt nói: "Cháu nguyện ý dùng tất cả son môi của trẻ con để đổi lấy cha."

Thoáng chốc cả người Diêu Tinh Thần hơi khựng lại, ánh mắt cô bỗng trở nên xa xăm vô cùng.

Cô không tự chủ được mà sờ lên bụng mình.

Vào một đêm tĩnh lặng của rất nhiều năm về trước, cô nằm trên giường, mẹ nghe đài BBC, cô cũng đã nói một câu giống như vậy.

Cô đã nói với mẹ, con nguyện ý dùng tất cả bí tịch võ công và súng gỗ để đổi lấy cha con

13. Chương 13: Diều Hâu Tỉnh Táo

EDIT BY CHERYL CHEN

"Diêu Tinh Thần nhìn chai nước, không uống nữa, đặt đũa xuống, nhìn anh đầy ý vị, híp mắt lại, chậm rãi nói: "Luc Lập Phong, sao tôi phải phiền anh như thế?"

Đi ra từ trong bệnh viện, mặt trời giữa trưa treo cao trên đỉnh đầu, quầng sáng lúc lớn lúc nhỏ, đong đưa làm chói mắt người ta.

Diêu Tinh Thần đeo kính râm, vểnh mông ra cửa bệnh viện, đi xuống cầu thang, bỗng có một bé trai nhìn na ná Hoàn Tử mặc quần áo bệnh nhân chạy lên bậc thềm, đứa nhỏ này rất đáng yêu. Diêu Tinh Thần nhịn không được quay lại nhìn nó, vừa quay lại đã thấy một bóng hình cách xa cô năm thước, đang cầm chìa khóa xe.

Lục Lập Phong.

Người tên Lục Lập Phong này đối với Diêu Tinh Thần mà nói, là một cơn gió lớn, mỗi lần thấy anh, hay nghĩ đến anh, lòng Diêu Tinh Thần cũng nổi lên gió lớn, mây đen vần vũ, cuồng phong gào rít giận dữ.

Diêu Tinh Thần xuống tầng như chạy trốn, giày cao gót biến thành hai cái búa nhỏ, nện cộp cộp trên cầu thang.

"Ui da" không may trật chân.

Diêu Tinh Thần khập khiễng, bị đau nên cô ngồi xổm xuống, vừa đấm vừa xoa mắt cá chân.

Không may! Không may!

Diêu Tinh Thần quay về sau nhìn, Lục Lập Phong đi ra từ cửa, vừa lúc thấy cô, mặt mày cau lại rồi đi về phía cô.

Diêu Tinh Thần cởi giày cao gót, tất để dưới đất, vì đau nên cô đi khập khiễng, vô cùng chật vật.

Lục Lập Phong chỉ hai ba bước đã đuổi kịp cô, đứng bên cạnh cau mày nhìn cô: "Sao thế? Trật chân à?"

Diêu Tinh Thần liếc nhìn, rồi liều mạng đi về phía trước, không để ý đến anh.

Lục Lập Phong nói: "Cô là phụ nữ mang thai đấy, ăn mặc thế này mà được à?"

"Liên quan đến anh?"

"Cô nghĩ sao?"

Diêu Tinh Thần hít sâu một hơi, dừng lại, xoay người, vẻ mặt uất ức: "Tôi vô cùng muốn không có quan hệ với anh!"

Lục Lập Phong cúi đầu nhìn cô, cố gắng bày ra vẻ chân thành vô hại, nói: "Hai chúng ta bây giờ ở trong tình huống này, phải ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện, thật đấy."

"Đi sang một bên đi! Lục Lập Phong! Anh nghĩ tôi ngu à? Ha? Ngồi xuống nói chuyện?? Nói chuyện xong thì kết hôn luôn rồi! Tôi con mẹ nó vừa nghĩ tới kết hôn với anh! Kết hôn với Lục Lập Phong anh cứ như bị trừng phạt ấy! Anh có biết cuộc sống hỗn loạn của anh trực tiếp làm cho mẹ tôi muốn hủy bỏ hôn nhân của tôi không?"

Lục Lập Phong hơi oan ức, cười: "Sinh hoạt cá nhân của tôi không hỗn loạn đâu…"

"Tôi thèm vào!" Diêu Tinh Thần nhìn gương mặt đẹp trai kia thì càng nổi giận không biết trút vào đâu: "Có phải anh cho rằng tôi chưa từng trải qua mấy chuyện mà các cô gái khác đã từng làm hay không? Tôi nói cho anh biết! Chỉ cần tôi muốn sẽ tìm được vô số người có kinh nghiệm nhé! Chỉ dựa vào cái người có kỹ năng ở trên giường không khác gà trong lò nướng là anh đây thì làm được gì hả!"

Lục Lập Phong mỉm cười nhìn chằm chằm dáng vẻ tức giận của cô, nhíu mày: "Cảm ơn."

Diêu Tinh Thần nuốt ngụm máu nghẹn ở ngực xuống, mũi như xì ra khói.

Cô hít sâu một hơi, đè xuống sự phẫn nộ trào dâng, xoay người bỏ đi không để lại một câu.

Lục Lập Phong đằng sau cũng không đuổi theo, xoay chìa khóa trong tay, nói thầm thì sau lưng:

"Diêu Tinh Thần, trốn tránh không giải quyết được vấn đề."

Diêu Tinh Thần quay lại lần nữa, Lục Lập Phong nhìn cô, quay người đi. Trong lòng Diêu Tinh Thần hỗn loạn, khác với dáng vẻ bực bội vừa nãy, vội gọi anh:

"Ai… Lục Lập Phong…"

Lục Lập Phong quay lại, cong khóe môi, vẻ mặt như được vừa ý, cầm chìa khóa hỏi: "Cô muốn ăn gì? Tôi dẫn cô đi."

Diêu Tinh Thần lắc lắc đầu, nhịn nhục trả lời: "Tôi với anh nói chuyện…"

Nắng nóng khó chịu, Diêu Tinh Thần khập khiễng đi lên xe Lục Lập Phong, không khí mát rượi bao quanh người, cô thấy thoải mái hơn nhiều.

Bụng Diêu Tinh Thần khẽ sôi lên, ở trong khách sạn một đêm, không dám về nhà gặp Liêu Anh Hồng, vì thế từ sáng sớm đến giờ cô chưa nổi một miếng cơm vào bụng, hết lần này đến lần khác, bây giờ cô có thể ăn rồi, đói lả cả người.

Tiếng 'tíc tíc tíc' trong xe kêu lên.

"Thắt dây an toàn." Lục Lập Phong nhắc cô.

Diêu Tinh Thần đầu toàn đồ ăn, không nghe được anh nói gì.

Lục Lập Phong dừng xe, người anh bỗng kề sát bên, kéo dây an toàn cho cô.

Diêu Tinh Thần cảm nhận được nước hoa mùi gỗ nhàn nhạt.

Cũng không biết do trúng tà hay sao, mà cô chỉ vừa nghe mùi này, trong đầu đã tự tưởng tượng lại cảnh đem đó, trong bóng tối, hay người ân cần triền miên hôn nhau, ban đầu còn khắc chế, lạnh nhạt, về sau đã mất kiểm soát xông vào…

Chết tiệt, Diêu Tinh Thần bất luận thế nào cũng không thể liên hệ giữa người trước mắt với người đêm đó.

"Tôi tự mình làm…"

"Cụp!" dây an toàn đã bị anh cài vào.

Lục Lập Phong nhàn nhạt quét ánh mắt sang cô, ngồi thẳng người lái xe.

"Được chưa??" anh hỏi.

"Không được, tôi nhất định phải ăn mì cay thập cẩm! Phải ăn ở cửa hàng trên đường Lĩnh Đông mới là đồ Tứ Xuyên chính hiệu!"

"Hay mình đến nhà hàng Hồng Kông đi?"

"Không được, tôi muốn, tê, cay, nóng cơ! Bằng không tôi tự mình đi đó!"

Lục Lập Phong giơ tay thỏa hiệp.

Cửa hàng Mì cay thập cẩm Tứ Xuyên chính cống rất nhỏ, bàn ghế đơn sơ chật kín người, vừa vào cửa, hơi nước nóng hổi đã táp qua mặt, mùi hạt tiêu, tương vừng, bột ớt tràn ngập trong không khí, chỉ cần ngồi 1 phút, cả người đã ám mùi này.

Từ lúc Lục Lập Phong vào cửa, anh cứ như đi vào nhà máy hóa chất, luôn lấy tay quạt quạt phẩy phẩy trước mặt, hàng mày anh tuấn không thích ứng nheo lại, giày da thỉnh thoảng lại đạp phải một tờ giấy ăn trên đất, làm cho anh do dự hồi lâu.

Diêu Tinh Thần đã lâu không ăn mì cay, tuy cô là người mẫu, nhưng cô chưa bao giờ cắt giảm ăn uống, bởi vì hấp thụ không tốt lắm nên cô ăn bao nhiêu cũng không tăng cân, cô vô cùng yêu thích đồ ăn vặt, nhất là món mặn món cay, nghĩ đã chảy nước miếng ròng ròng.

Người ta nói rằng, người ăn cay tính cách rất nóng nảy, có thể liên quan đến điều này, nên nếu không cay, Diêu Tinh Thần ăn không vào.

Một bát lớn toàn mì cay thái sợi, Diêu Tinh Thần thèm nhỏ dãi, bụng càng reo to, như có mười mấy con chim non gào khóc há miệng thúc giục.

Cô trộn mì thập cẩm lên, ngẩng đầu nhìn Lục Phong, xung quanh anh hiện giờ đều là học sinh và công nhân khiến cho dáng vẻ ngồi ngay ngắn trên ghế của anh không hợp với khung cảnh này, đôi chân dài của anh khó chịu gập lại, hai tay chống lên đầu gối nhìn bát đậu đỏ của cô, gương mặt trong không khí nóng bức càng trắng trẻo hơn.

Diêu Tinh Thần đưa đôi đũa cho anh: "Ăn tham thì ăn đi, nhìn cái gì thế …"

Lục Lập Phong khoát tay: "Tôi không ăn đâu."

Diêu Tinh Thần trợn mắt nhìn anh, buông đũa: "Bác bán hàng! Cho cháu hai chai sữa đậu nành! Ướp lạnh ạ!"

"Có ngay!" người bán hàng đem hai chai sữa đậu ra đặt trước mặt hai người, 'pặc pặc' hai tiếng, dụng cụ mở chai bật nắp bình, bọt trắng dâng lên.

Diêu Tinh Thần đẩy một chai cho Lục Lập Phong, anh nhìn bình thủy tinh, thấy nắp bình có chỗ hơi vàng ố rỉ sét, anh lấy khăn giấy từ túi ra, giật cái chai đang kề miệng cô, lau lau miệng bình,

Lau xong anh đưa trả cho cô.

Diêu Tinh Thần nhìn chai nước, không uống nữa, đặt đũa xuống, nhìn anh đầy ý vị, híp mắt lại, chậm rãi nói: "Luc Lập Phong, sao tôi phải phiền anh như thế?"

Lục Lập Phong hít một hơi, mặt mày điềm nhiên: "Tôi không biết nữa."

Diêu Tinh Thần cầm chai nước, đập nhẹ trên bàn, cắn răng cắn lợi nói: "Sao tôi lại phiền anh như thế như thế như thế!!"

Lục Lập Phong chán chường đưa tay khều nắp chai trên bàn, bỉnh thản nhìn cô: "Tôi biết."

Những lời này anh đã nghe vô số lần.

Lần đầu tiên cô nói như thế, là khi cô phá hoa cỏ ở quân khu, mà anh theo phe chính nghĩa tố giác cô.

Lần thứ hai cô nói như vậy, là sau khi kết thúc buổi diễn văn nghệ, tất cả đám trẻ chơi trò 'Diều hâu bắt gà, đừng tới đây'.

Khi đó Lục Lập Phong đã vỡ giọng, dáng cao gầy, rất dị ứng mấy trò chơi kiểu này, nhưng bố anh nói anh lớn nhất, nên quan tâm chăm sóc các em nhỏ, nên anh chơi cùng chúng một lần.

Tất cả mọi người xếp thành hàng dài, túm quần áo nhau, biến thành một hàng người rết, mà anh dáng cao nhất, nên đứng phía trước làm con diều hâu. Mấy bé gái cười đùa, tạo thành hàng cho anh bắt.

Trái ngược với sự náo nhiệt bên này, trước chân tường có một bóng dáng cô đơn đang ngồi xổm, cầm cành cây chơi với kiến.

Lục Lập Phong nhớ kỹ, cô tên là Diêu Tinh Thần, bình thường hay luyện bí tịch võ công trên sân, sau đó anh tố cáo cô, cô đành một mình chơi với kiến.

Lục Kiến Lâm nhìn thấy Tiểu Tinh Thần, chắp tay đằng sau gọi cô: "Tinh Thần ơi! Đi chơi Diều hâu bắt gà con với anh Lập Phong đi!"

Diêu Tinh Thần ngẩng đầu nhìn Lục Lập Phong: "Tôi không chơi đâu!"

Lục Lập Phong nhìn cô, vì vừa diễn văn nghệ, nên cô bị mẹ ép mặc một chiếc váy hoa màu vàng, giày da màu tối, bít tất màu trắng, còn có chiếc vòng nụ hoa xinh đẹp. Tóc đen bóng tết đuôi sang trước ngực, khác một trời một vực so với dáng vẻ trước đây, chỉ là trong ánh mắt vẫn quật cường như thế.

Lục Kiến Lâm cười: "Tinh Thần ơi, nhanh đi đi! Đừng chơi một mình! Các cháu là một tập thể mà!"

Diêu Tinh Thần nghĩ ngợi một lát, rất không tình nguyện mà buông cành cây nhỏ, lười biếng đi đến cuối hàng rồi túm lấy áo một đứa bé.

Đó là áo của Tiểu Đường Bản, Tiểu Đường Bản quay đầu lại hung tợn nói: "Không cho cậu dùng sức túm! Đây là quần áo mới của tớ!"

"Xùy" Diêu Tinh Thần tức giận quay đầu đi chỗ khác.

Lục Lập Phong thấy điệu bộ tức giận của cô, trong lòng xẹt qua một tia khác thường.

Chơi Diều hâu bắt gà con một lúc thôi mà Lục Lập Phong đã bắt được Diêu Tinh Thần ba lần.

Lần nào anh cũng nhìn chằm chằm cô, tay mắt lanh lẹ, xốc cổ áo cô kéo lên là cô bị bắt, hay một tay đè chặt bả vai cô, một tay ôm hông cô, dùng sức đặt cô trong lồng ngực, cô mặc sức giãy dụa, nhưng thân thể mềm mại không thể thoát được lực khống chế mạnh mẽ của anh.

Cuối cùng cô không chịu được mà trở mặt, bực tức nhìn anh chằm chằm: "Lục Lập Phong! Tôi phiền anh đấy à!"

Buổi tối hôm đó, anh mơ một giấc mơ rất dài, rất dài. Trong mộng, anh một mực đuổi theo Diêu Tinh Thần, bắt được cô lần này đến lần khác. Cô ở trong ngực anh không ngừng dùng dằng, đôi lông mày nhỏ nhắn vặn vẹo, chóp mũi rịn ra mồ hôi, cách lớp vải mỏng, truyền nhiệt độ từ người cô đến anh. Chỉ một giây trong nháy mắt, mà cứ như mấy tiếng, mấy ngày…

Cô thế mà vô cùng mềm mại …

Trong mộng, anh một mực muốn…

Kết quả, hôm sau, anh xấu hổ phát hiện ga giường của mình ướt…

Khi anh đang giặt ga, đúng lúc bố về nhà.

"Lập Phong à, sao tự nhiên đi giặt ga giường??"

Hà Lâm đẩy tay Lục Kiến Lâm, nháy mắt ngầm trách cứ: "Cái ông này vô duyên… Vấn đề này thì có làm sao…"

Lục Lập Phong cúi đầu, im lặng cọ ga giường, đỏ mặt.

14. Chương 14: Sửa Lỗi Bug (*)

EDIT BY CHERYL CHEN

"Anh đừng cười, mỗi lần anh cười đều giống như con sói vẫy đuôi, trong lòng tôi hơi…."

(*) Lỗi bug: lỗi kỹ thuật hay xảy ra ở các phần mềm.

"Anh biết, à, anh cũng khá biết người biết ta đấy!" Diêu Tinh Thần uống một hớp sữa đậu nành, cúi đầu ăn.

Lục Lập Phong phát hiện ra, cô ăn khá nhỏ nhẹ, không khiến người ta chú ý đến, một bát bún cay lộn xộn, cô dùng một cái thìa nhỏ, cứ xúc một miếng một miếng, xoay vòng quanh bát, đưa lên miệng ăn từ từ.

Anh nhớ có một lần trong đại viện, cô tới nhà anh ăn, mẹ anh làm một bát hoành thánh, vì mẹ anh là người Quảng Châu nên làm hoành thánh rất to, nhân bánh có thịt, tôm tươi bóc vỏ. Cách một lớp thủy tinh vẫn có thể thấy màu hồng của hoành thánh, là kiểu hoành thánh chính gốc Quảng.

Diêu Tinh Thần nhẹ nhàng chải đầu, kẹp tóc hoa màu xanh lam, tại mẹ Liêu Anh Hồng bắt cô sang đó làm khách, cô chưa bao giờ thấy miếng hoành thánh nào đẹp như thế, cô nhìn nước dùng đậm đà mà nuốt nước miếng.

Hà Lâm giục cô ăn đi, cô cầm thìa inox, múc một miếng hoành thánh để vào bát, xắn thành hai mẩu nhỏ, gắp một mẩu vào trong miệng, rồi nốt mẩu còn lại.

Lục Lập Phong nhìn vào môi cô, cô không ăn được cả miếng hoành thánh lớn vì miệng quá nhỏ.

Lục Lập Phong ra khỏi dòng hồi tưởng, nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang ăn mì của Diêu Tinh Thần, ánh mắt anh sâu thẳm, nói chuyện phiếm.

"Không nghĩ rằng cách ăn uống của cô cũng không tệ lắm."

Diêu Tinh Thần kề thìa bên môi, chớp mắt mấy cái, mặt dửng dưng: "Quen rồi, để cho đỡ ăn đòn. Hồi lớp sáu, có lần sang nhà anh ăn hoành thánh, mẹ anh làm túi quá lớn, mà tôi lại thèm, nên nuốt nguyên một miếng to vào, xíu nữa thì nghẹn, mẹ anh cười xòa, ba anh cười hỏi tôi, có phải Liêu Anh Hồng làm cơm không nuốt nổi không mà ăn vội thế. Tôi về nhà kể chuyện này với mẹ, mẹ tôi đùng đùng đập vào lưng tôi hai chưởng, rồi trốn vào góc nhà lặng lẽ quệt nước mắt."

Diêu Tinh Thần đang nói thì cười nhẹ, Lục Lập Phong chưa từng thấy nụ cười không hề phòng bị gì của cô như thế này.

“Sau đó thì sao?” anh chống cằm nghe cô nói.

“Sau đó tôi nếm mật nằm gai, khắc khổ nghiên cứu bộ môn võ nghệ ăn hoành thánh! Cứ khi nào rảnh rỗi tôi lại lân la sang nà anh, trời không phụ lòng người, vào một hôm, mẹ anh rốt cuộc gọi tôi sang ăn hoành thánh, tôi vô cùng vui vẻ, cách ăn uống ưu nhã của tôi được mọi người tán thưởng, giành lại mặt mũi cho mẹ ở Lục gia! Sau đó rèn thành thói quen, ăn hoành thánh hay mì cay cũng đều dùng thìa.”

Chuyện cũ của Liêu Anh Hồng và Lục Kiến Lâm, Lục Lập Phong đã nghe Đường Bản kể nhiều rồi, anh không thấy có gì bất ổn cả, ngược lại còn thấy thú vị. Người lớn như vậy, ai lại hơn thua chuyện năm xưa, nói vậy thôi, nhưng khi họ nghĩ về chuyện cũ, sẽ thấy thổn thức hoài niệm.

Không chỉ thế hệ các anh mới có thanh xuân.

Hai chai sữa đậu nành bị uống cạn trong lúc nói chuyện, Lục Lập Phong lại gọi thêm hai bình, lau sạch sẽ miệng chai đưa cho Diêu Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần nói chuyện đến đây, tự dưng trở nên phiền chán, cô đứng lên nói: “Haizz! Đúng là tôi chịu ảnh hưởng nhiều từ mẹ mình, anh xem đó, cả đời không thể gả cho người mình yêu, đau khổ biết bao??”

Cô vừa nói vừa nhìn Lục Lập Phong.

Lục Lập Phong đương nhiên biết cô chỉ mình, nhưng anh không nói gì, trên mặt không biểu cảm.

Diêu Tinh Thần còn nói: “Ngày hôm đó … Trì Mục … Anh cũng thấy đấy, tôi thích Trì Mục, rất thích, tôi có thể vì anh ấy mà làm bất cứ chuyện gì, thật đấy, trước đây tôi còn nghĩ mình có thể chết vì anh ấy… Nhưng hiện tại tôi không như vậy nữa, tôi chết rồi mẹ tôi phải làm sao…”

Cô chỉ đơn giản như tâm sự với chính mình, nhưng Lục Lập Phong lại nheo mắt, nghiêm túc nhìn cô.

“Cô có ý gì?” anh hỏi.

Diêu Tinh Thần nhìn sắc mặt anh hơi trầm, không ung dung như vừa rồi, lập tức cô đổi sang bộ mặt nghiêm túc, giọng thương lượng: “Tôi hay làm phiền anh, cái này tôi thừa nhận, anh ấy à, cũng không yêu thích tôi gì cho cam, tôi có thể nhận ra điều đấy. Nhưng mà, hai chúng ta bây giờ ra cơ sự này, không cần phải xử cứng rắn như thế, không tốt cho cả hai bên đúng không?? Bây giờ đồng tâm hiệp lực, cả hai ta bây giờ chỉ như con châu chấu trên cùng một sợi dây thừng mà thôi…”

“Rốt cuộc cô muốn nói gì??” Lục Lập Phong như nhìn thấu được thuốc trong hồ lô của cô.

Diêu Tinh Thần xoa xoa cái bụng no căng, nhìn anh, vẻ tội nghiệp: “Lục Lập Phong… tôi không dám phá thai… thật đấy… Tôi đã thử đi rồi… nhưng đến cửa phòng giải phẫu da đầu đã tê rần …”

Lục Lập Phong nhíu mày: “Ai ép cô phá thai.”

Diêu Tinh Thần không nói, chỉ nhìn anh.

Hai người cứ ngồi đối diện nhìn nhau, không nói câu nào.

Lục Lập Phong bình tĩnh lại, để chìa khóa xe lên bàn, ngồi thẳng lên, khí chất âm u bao phủ toàn thân trong nháy mắt, nhìn rất nghiêm túc, nhưng giọng nhẹ nhàng:

“Cô sinh con, tôi cưới cô.”

Diêu Tinh Thần tặc lưỡi: “Anh nhìn đi nhìn đi, cứ như phải nhún nhường hy sinh chịu thiệt lắm ấy…”

“Tôi…”

“Tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh. Mọi người đều như thế, vừa nghĩ tới phải nắm tay nhau bước đi trong lễ đường, ngày nào ngẩng đầu lên cúi đầu xuống cũng thấy mặt nhau, đầu giường cãi nhau cuối giường đánh nhau, tim đã đau nhói. Tôi cũng khó chịu. Vì vậy, hay là chúng ta dùng sách lược vẹn toàn, dùng phương thức tốt đẹp ít thương tổn nhất để giải quyết lỗi bug nhỏ này, anh thấy sao??”

Lục Lập Phong không ra vẻ, nheo mắt nhìn cô, xem cô còn nghĩ ra cái gì.

Diêu Tinh Thần thấy anh không phản bác, dáng vẻ dễ thương lượng, do dự nói tiếp: "Thật ra một tờ giấy chứng nhận kết hôn đối với tôi mà nói cũng không quan trọng, dự định của tôi là sống hết đời còn lại với Trì Mục, anh ấy sẽ không để ý việc tôi kết hôn. Còn với anh, anh trai anh vừa mất con, thân anh gánh vác trọng trách nối dõi tông đường, vừa hay gặp bộ gien đỉnh cao của tôi, một đứa bé, đến đúng lúc với anh đấy."

"Tôi muốn thế, nếu người lớn bảo chúng ta kết hôn thì kết hôn, cầm giấy chứng nhận, nuôi con, rồi tìm lí do để sống riêng. Như thế đều không ảnh hưởng gì tới cả hai người, tôi không phải làm mẹ đơn thân, anh có điều kiện nuôi nấng một đứa bé, vẫn là người đàn ông độc thân hoàng kim, tiếp tục làm mấy việc…" Diêu Tinh Thần nói đến đây, bỗng liếc mắt ra ám hiệu ngấm ngấm, làm vẻ mặt dâm dê: "Mấy trò chơi gái của anh, được không?"

Lục Lập Phong nghe cô thao thao bất tuyệt như đã chuẩn bị sẵn, một chút cảm xúc thay đổi cũng không có. Lời diễn thuyết rõ ràng mạch lạc của cô làm Lục Lập Phong suýt thì vỗ tay,

Diêu Tinh Thần nhìn chằm chằm vào sự biến hóa trên khuôn mặt anh, trong lòng hơi sốt ruột, nhưng cô âm thầm cổ vũ chính mình, có lý lẽ có dẫn chứng, công bằng chính đáng, chân thành bình đạm, đâu đã đóng đó, cô quá có tài thuyết phục!!

Một năm, chỉ cần một năm, cô sinh bánh bao nhỏ ra, có thể cho nó một đời cơm áo không lo, cô an tâm sống với Trì Mục rồi.

Diêu Tinh Thần như đoán trước tương lai, vào ngày nào đó, ánh nắng sáng tươi, cô kéo tay Trì Mục tới Lục gia thăm bánh bao nhỏ. Cô, Lục Lập Phong, Trì Mục, còn có đứa trẻ, mấy người vui vẻ hòa thuận, bánh bao nhỏ còn ngọt ngào gọi "chú Trì Mục"….

Quá ngoan, quá lễ phép!

Lục Lập Phong nhìn đăm đăm vào khuôn mặt ửng đỏ vì hưng phấn của cô, vẻ mặt bí hiểm làm cho Diêu Tinh Thần bắt đầu bồn chồn.

Khí thế của anh rất kỳ diệu, thoạt nhìn bạn học đồ cổ giống bạch diện thư sinh, nhưng khi không nói chuyện, cả người anh tỏa ra hơi lạnh, rất giống chú Hai của anh, như cố che giấu sự quái dị.

Diêu Tinh Thần ho nhẹ: "Khụ… Nếu không có gì, lòng người đủ để dời núi Thái Sơn, chúng ta tiếp thu ý kiến mọi người, nếu anh muốn nói gì, chúng ta thương lượng tiếp, nếu anh muốn…."

"Tôi cảm thấy tốt lắm rồi." Lục Lập Phong cắt ngang.

Đôi mắt hẹp dài híp lại, khóe miệng nhếch lên một ý cười như có như không, làm trong lòng Diêu Tinh Thần bứt rứt.

Cô thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng không nói nên lời.

"À… thật ra… con người tôi, từ bé đã quái gở, anh cũng biết mà," Diêu Tinh Thần bắt đầu ấp úng có phải anh hiểu sau ý mình không: "Tôi tâm lí vặn vẹo, thiếu tinh thần tập thể, chuyện này nói thì đơn giản, nhưng làm lại khó. Nên… chúng ta nghĩ cách khác xem sao."

Lục Lập Phong ngồi thẳng người, lấy một tờ giấy ăn lau bàn, rồi chống tay lên bàn, đôi tay trắng nõn thon dài đặt trước mắt cô, đây là tư thế khi anh bắt đầu phát biểu ý kiến.

"Cô nói rằng cả thế giới này đều thấy chúng ta không hợp nhau, đúng không??"

"Đúng đúng đúng." Diêu Tinh Thần như học sinh tiểu học, gật đầu phụ họa.

"Cô chán ghét tôi, mà tôi cũng không ưa gì cô, đúng không?"

"Đúng đúng đúng."

"Cho nên khi chúng ta kết hôn, cô vẫn là cô, tôi vẫn là tôi, chẳng qua chỉ hợp tác sinh một đứa bé thôi, một tờ giấy chứng nhận, đối với chúng ta cũng chỉ là tờ giấy trắng."

"Đúng đúng đúng!!" Diêu Tinh Thần đập bàn: "Quá đúng! Khi kết hôn tôi vẫn có thể ở bên anh Trì Mục, có phải không?"

"Đừng ngắt lời, nghe tôi nói."

"Anh nói anh nói!!"

Lục Lập Phong nhìn ánh mắt cô, đồng tử sâu thẳm như có sức hút, dễ dàng thuyết phục người khác nghe theo mình.

"Cô sinh con ra, chúng ta đã đâu vào đấy, cô tự do như trước, chẳng qua làm đúng như kỳ vọng của người lớn mà thôi. Phí hôn lễ tôi sẽ chi trả, nhẫn kim cương, xe xịn, coi như tôi tặng cô làm kỉ niệm."

Diêu Tinh Thần sửng sốt, vươn móng vuốt khoác tay Lục Lập Phong, nhẹ nhàng lắc lắc: "Anh nói thật, nói thật à!"

Lục Lập Phong nắm chặt tay cô, mỉm cười: "Hợp tác vui vẻ."

Diêu Tinh Thần rụt tay về, đắm chìm trong kế hoạch hoàn mỹ của mình, gật đầu nói: "Trước đây tôi xem một bộ phim Hàn Quốc, tên là 'Ngôi nhà hạnh phúc'. Trong phim, Song Hye Kyo và Bi Rain cùng kí một bản hợp đồng trước khi cưới? Hình như thế, hay hai chúng ta cũng làm một cái? Để đảm bảo…."

Lục Lập Phong nói: "Phim thần tượng Hàn, Mỹ, Đài Loan gì thì ký hợp đồng xong chẳng về cùng nhà?"

"À vậy thôi…"

"Đấy cũng là tình tiết trong phim thần tượng."

"Đối với chúng ta bây giờ không nên câu nệ rườm rà. Hai chúng ta mở lòng ở đây, chính là hiệp ước hữu hiệu nhất."

Lục Lập Phong cười.

"Anh đừng cười, mỗi lần anh cười đều giống như con sói vẫy đuôi, trong lòng tôi hơi….."

Lục Lập Phong không cười nữa.

Diêu Tinh Thần nhìn ánh mắt anh, nói: "Tôi còn có một yêu cầu chưa nói ra, trong lúc kết hôn, không được phát sinh quan hệ."

Lục Lập Phong chỉ chỉ bụng cô.

Diêu Tinh Thần gật đầu, cảm giác sự lo lắng của mình là dư thừa: "Tôi đã làm phụ nữ mang thai rồi…. Còn nữa, sinh hoạt cá nhân của anh thác loạn như thế, anh cứ chơi đùa bên ngoài là được rồi."

Lục Lập Phong gật đầu, giơ cổ tay nhìn đồng hồ: "Cục Dân chính vẫn còn làm đúng không!?"

"Hả? Hôm nay đăng ký luôn à? Tôi không mang Sổ hộ khẩu…"

"Tôi đưa cô đi lấy…"

15. Chương 15: Đăng Kí Kết Hôn (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

EDIT BY CHERYL CHEN

"Ngày lành còn ở phía sau, anh cho rằng khi kết hôn sinh con anh sẽ thư thả dễ chịu à? Làm cô trễ nải thời gian cả một năm, làm cho cô biến thành máy đẻ, thù này, cô không lột của anh một lớp da thì không rửa được nhục."

Đại viện tuy cũ kỹ nhưng cái gì cũng có. Bưu cục, ngân hàng, khán phòng, thẩm mỹ viện, sân chơi rộng 400 mét vuông, 3 hoa viên… Ngoại trừ nhà của sĩ quan cao cấp, bên ngoài toàn bộ đều là nhà của người thân sĩ

quan đó. Bây giờ đại viện bỏ hoang, không có cảnh vệ canh giữ, cư dân chỗ này mở nhiều cửa ra vào mới, Diêu Tinh Thần bảo Lục Lập Phong đỗ xe ở chỗ gần cửa nhà cô nhất, rồi cô đạp giày cao gót bước xuống xe.

Lục Lập Phong nhìn bóng dáng cô, xoay chiếc nhẫn bạch ngọc trên ngón tay.

Nhẫn ngọc này là ông anh truyền cho, từ ngày đầu tiên anh bị đuổi về đại viện đến giờ anh vẫn đeo.

Lục Lập Phong thấy dáng người linh hoạt của cô tiến vào đại viện như tàn phá trong vòng vây địch, không giống một phụ nữ có thai yếu ớt chút nào, hoa cỏ trước mắt xanh ngát, năm đó đây là chỗ đầu tiên anh và Diêu Tinh Thần gặp nhau.

Duyên phận chính là thứ kì diệu, gặp là duyên, hai người họ bây giờ cũng coi là có duyên phận.

Lục Lập Phong dựa vào ghế xe, mở một bài nhạc nhẹ giết thời gian.

Diêu Tinh Thần lên tầng, giày cao gót lạch cà lạch cạch trên hành lang, cô còn chưa đến cửa, Liêu Anh Hồng nhạy bén đã mở cửa nhô đầu ra.

"Tiểu Xích lão! Vẫn biết về nhà cơ à?? Hai ngày chơi nhiều phát điên rồi sao???" Liêu Anh Hồng tuy trách cứ nhưng trên môi vẫn nhoẻn cười.

Diêu Tinh Thần lười biếng vào nhà, rồi lật tung cả nhà lên: "Sổ hộ khẩu đâu mẹ?"

"Sổ hộ khẩu?? Trong ngăn kéo ấy, con cần làm gì?"

"Đi đăng kí." Diêu Tinh Thần mở ngăn kéo lấy sổ hộ khẩu.

Mắt Liêu Anh Hồng sáng rực: "Nhanh thế sao! Hai đứa trẻ này, không đợi người lớn thương lượng một chút?"

Diêu Tinh Thần giương mắt quét một vòng căn phòng ngập tràn quà cưới: "Thương lượng cái khỉ gì? Khi mẹ thu lễ vật cũng có thương lượng với con đâu?"

Liêu Anh Hồng mừng húm trong lòng, đấm đấm lưng con gái: "Bé yêu ơi, con nghĩ thông rồi? Gả cho Lục Lập Phong? Con nói cho mẹ nghe, tình cảm giữa con và Lục Lập Phong là thế nào? Con tin tưởng cậu ấy lắm à? Cậu ta là tuýp đàn ông như thế nào con có hiểu không??"

Diêu Tinh Thần lật giở mấy trang sổ hộ khẩu, chê bai: "Anh ta chính là một tên ngu ngốc đần độn nhàm chán cổ lỗ sĩ, ngoại trừ không có điểm nào tốt ra thì anh ấy chả còn ưu điểm gì."

Liêu Anh Hồng mở cờ trong bụng: "Ui da con gái đúng là thích nói ngược, mẹ biết mày khiêm tốn rồi, mấy cái tình yêu ngọt ngào ấm áp chưa chắc đã lâu dài, hai đứa mày cãi nhau ầm ĩ suốt ngày chưa biết chừng tình cảm mới là tốt nhất, đúng không?"

"Sao hôm nay mẹ nhiều lời thế?"

"Khuê nữ yêu dấu của mẹ đi đăng kí nên mẹ hưng phấn nha!"

"Vậy mẹ đi đăng kí đi con không đi đâu, Lục Lập Phong nhà người ta còn chờ dưới tầng kia kìa!"

"Á thế con còn chần chừ cái gì nữa? Đi nhanh đi nhanh! Đừng làm cho Lập Phong nóng lòng chờ đợi!"

"Người ta toàn nói cha mẹ vợ càng nhìn con rể càng thuận mắt, con còn chưa kết hôn mà Lục Lập Phong đã thành con trai mẹ rồi!"

Diêu Tinh Thần cầm sổ hộ khẩu ra khỏi nhà. Ánh nắng chiếu rõi khúc hành lang chật hẹp, một gia đình đang xào thức ăn, mùi vị hành phi dầu mỡ thoảng qua mọi nơi.

Liêu Anh Hồng nhoài người ra khỏi cửa vui vẻ đưa tiễn, lưu luyến không rời nhìn bóng lưng của cô nói: "Bé yêu ơi, buổi tối gọi Phong Phong đến nhà ăn nhé!"

Diêu Tinh Thần vừa xuống tầng vừa bĩu môi lầm bầm: "Lại còn gọi 'Phong Phong'… Điệu bộ cứ như cụ bà, sao không thấy mẹ đối xử với anh Trì Mục tốt như thế?"

Cô nhanh chóng xuống tầng. Một luồng ánh sáng vàng chói chiếu vào hành lang, trước cửa cây cổ thụ xào xạc đung đưa, cứ như bạn bè đã lâu hàn huyên chúc mừng cô.

Xuống dưới, tâm trạng của Diêu Tinh Thần tự nhiên xấu đi. Đến trước xe Lục Lập Phong, cô hơi do dự, nhưng vẫn mở cửa xe.

Lục Lập Phong đang nghe CD trong xe, không biết là đàn violon hay cái gì, là nhạc không lời, cửa sổ xe mở ra, anh nhắm mắt tựa lên ghế da như đang ngủ.

Diêu TInh Thần ngồi ghế phụ lái, không nhúc nhích. Đây là lần đầu tiên cô nhìn anh kĩ lưỡng, tỉ mỉ như thế.

Gò má anh rất đẹp, đẹp kiểu phụ nữ mới có. Khi anh không mở cặp mắt đen sâu thẳm thì lông mi rủ xuống, nhìn rất ôn nhu, bóng đen mờ phủ xuống mắt, sống mũi anh tuấn không cao quá, cũng không thấp quá, như dùng thước khắc ra, hoàn mỹ vô khuyết.

Đứa bé trong bụng được sinh ra một nửa sẽ giống anh, muốn xấu cũng không được.

Diêu Tinh Thần cúi đầu xoa bụng, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười bình đạm.

Cô lớn chừng này rồi mà chưa lần nào cười dịu dàng như thế, không biết cảm giác gì đang khống chế cơ thể cô.

Lục Lập Phong ngủ thiếp đi, không biết anh đã ngủ bao lâu. Gió bên cửa sổ nhẹ nhàng mơn man, thổi lông mi anh khẽ rung.

Anh từ từ mở mắt, quay đầu nhìn sang, thấy nụ cười dưới ánh mặt trời của cô, anh bất giác ngây người.

Cô cười ngọt ngào, trìu mến vuốt ve bụng mình, như hoàn toàn là một người khác. Ánh mặt trời sau giờ Ngọ phủ lên mặt cô, làm cả người cô tản ra ánh sáng nhu hòa.

Diêu Tinh Thần đang vui mừng thì thấy một ánh mắt phía bên trái bắn tới, cô quay sang nhìn, thấy Lục Lập Phong mở to đôi mắt đen, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Thời khắc này có âm nhạc thư giãn mà kích động, khiến lòng cô xẹt qua một tia cảm động.

Diêu Tinh Thần bối rối vài giây, sau khi lấy lại phản ứng lập tức đưa tay bật radio trên xe. Radio vừa may đúng lúc phát bản DJ bài "Trái táo nhỏ".

"Anh là trái tảo nhỏ của em! Dù yêu anh đến thế nào cũng không thấy đủ…."

Thứ âm nhạc mất não này tràn đầy trong xe, đánh úp nhạc nhẹ của Lục Lập Phong. Lục Lập Phong tỉnh táo ngay, giật giật, ngồi thẳng người."

"Dù yêu anh thế nào cũng không thấy đủ…. Anh tỉnh rồi à?" Diêu Tình Thần vừa ngâm nga vừa hỏi anh, hoàn toàn không còn vẻng sáng thiếu nữ lúc nãy.

Lục Lập Phong tắt "Trái táo nhỏ", trong mắt còn mang theo ý lười biếng ướt át, nhìn rất gợi cảm.

"Cầm Sổ hổ khẩu chưa?" anh nhìn về phía trước khởi động xe, hỏi.

"Cầm rồi."

Lục Lập Phong nhìn cô huýt sáo, bỗng dưng cười mờ ám, vừa lái xe vừa thuận miệng nói: "Cô vừa nhìn tôi nửa ngày trời, đẹp trai không?"

Diêu Tinh Thần sửng sốt, chớp chớp mắt, chột dạ: "Ai… ai nhìn anh thế!"

Lục Lập Phong khóe miệng tươi cười, thêm ngủ được một giấc nên tâm trạng rất tốt, lái xe vào đường lớn: "Cô đừng bao giờ có ý với tôi, chúng ta chỉ đi lĩnh giấy chứng nhận thôi."

Diêu Tinh Thần nghe anh nói vậy, không những không tức giận mà còn thấy yên tâm: "Ui da, hai chúng ta cùng chí hướng cùng nỗ lực! Vừa rồi tôi chỉ nhìn anh kĩ một chút thôi. Anh biết đấy, con người tôi rất tế nhị, không phải một soái ca tiêu chuẩn thì tôi không muốn chụp hình cùng đâu (*)."

(*) Khi đăng kí kết hôn ở Trung Quốc thì sẽ phải chụp ảnh đôi chứng nhận kết hôn.

“Vậy với người hợp tác có khuôn mặt như tôi có hài lòng không?” anh lơ đãng hỏi.

“À, cũng được, chụp ảnh cưới chỉ chụp chân dung thôi, dáng dấp xấu cũng không quan trọng, có thể photoshop mà.”

“Đi thôi!” Lục Lập Phong cười khẽ, lái xe, không nói nữa.

Diêu Tinh Thần lại thấy nhàm chán, mở radio một lần nữa, “Trái táo nhỏ” còn chưa phát xong.

“Gương mặt be bé hồng hồng sưởi ấm trái tim tôi, là ngọn lửa thắp sáng sinh mệnh tôi…”

“Hỏa! Hỏa hỏa hỏa hỏa hỏa!” Diêu Tinh Thần hát câu cuối cùng, giọng hát ấy làm bên thái dương Lục Lập Phong đổ mồ hôi lạnh.

“Hay là… chúng ta suy nghĩ thêm chút nữa…” Lục Lập Phong mấp máy môi nói.

Diêu Tinh Thần lập tức tắt radio, trong xe như ngọn núi tĩnh mịch, cô đổi lại nhạc của Lục Lập Phong.

Lục Lập Phong quay sang nhìn lướt qua cô. Cô đang thắt dây an toàn, mắt nhìn phía trước, biểu cảm nghiêm túc mà nóng lòng, không lên tiếng nữa, chỉ sợ anh đổi ý.

Lục Lập Phong cười cười, lắc đầu.

Cô không hề thay đổi, vẫn như thuở mới gặp.

Khi đó, cô mặc quân trang, đi dép nhựa, đứng thẳng tắp trong đội ngũ. Cô chớp chớp đôi mắt to, nhìn anh mong đợi, dáng vẻ chân thành đơn thuần không chút đề phòng vô cùng đáng yêu, cô cho rằng anh muốn làm bạn với cô.

“Tôi là Lục Lập Phong.”

“A? À. Tôi là Diêu Tinh Thần.”

…

Diêu Tinh Thần và Lục Lập Phong đến gần Cục Dân chính, không tìm được chỗ đỗ xe, nên tìm chỗ gần đó dừng xe, đi bộ vào Cục.

Khu phố này rất nhiều cửa hàng, bán hoa tươi, bán đồ dùng trong hôn lễ…

Hai người đi dọc theo khu phố, không ai nói chuyện, khoảng cách luôn duy trì tầm nửa mét, chỉ có nhìn cách ăn mặc và tướng mạo không tầm thường mới rõ họ là một đôi.

Dọc phố một người bán hàng rong lấm la lấm lét theo sau, trên cổ còn treo một cái hộp đựng giày, tạo thành một quầy hàng di động đơn sơ, bày mấy hộp bao cao su đủ màu.

“Hai người tới ly dị à? Tôi có loại giấy bọc mới nhất, mua không?”

Diêu Tinh Thần nghe thấy liền không vui, cô đẩy kính râm đang che mặt: “Con mắt nào của anh nhìn ra bọn tôi đến ly dị thế?”

Người bán hàng vừa nghe đã biết mình đoán sai, lập tức sửa lời nói: “À à, giấy bọc sổ chứng nhận (**) tôi cũng có, hình EXO, hình Elsa, có cả mẫu ren retro, 31 cái, nhìn thế nào?”

(**) Nó là cái này này, như cái ốp điện thoại =))

Lục Lập Phong nhìn mắt người bán hàng không quy củ mà chằm chằm vào ngực Diêu Tinh Thần, lập tức kéo cô sang bên cạnh mình, buông tay ra, làm vẻ mặt như núi băng ngàn năm:

“Không cần.”

Người bán hàng rong thức thời đi chỗ khác.

Diêu Tinh Thần cười: “Ha, anh nói xem, bây giờ, ha, buồn cười quá! Mua điện thoại cũng có ốp, làm thẻ công tác cũng mua vỏ đựng, bây giờ giấy chứng nhận kết hôn cũng có giấy bọc, ý thức bảo hộ mạnh như thế, sao khi làm tình không thấy anh mang bao nhỉ?”

Cô nói mang theo thái độ trào phúng, liếc về phía Lục Lập Phong.

Quả nhiên, trên mặt Lục Lập Phong hơi không tự nhiên, gió nhẹ lay động, Diêu Tinh Thần cảm giác đôi mắt anh nhìn về phía trước vì không vui mà híp lại.

Ha, cô đúng là muốn nhìn dáng vẻ chột dạ của anh. Ngày lành còn ở phía sau, anh cho rằng khi kết hôn sinh con anh sẽ thư thả dễ chịu à? Làm cô trễ nải thời gian cả một năm, làm cho cô biến thành máy đẻ, thù này, cô không lột của anh một lớp da thì không rửa được nhục.

16. Chương 16: Đăng Kí Kết Hôn (2)

EDIT BY XIAO YU

"Trì Mục! Tôi thề với cờ của tổ quốc! Đời này không phải là anh ấy tôi nhất định sẽ không lấy chồng!" Cô gào khản cả giọng, hai dòng lệ nóng hổi rơi ướt đẫm gò má."

"Hai người, hai người khoan đã."

Vừa mới bước đi được hai bước, đã có một người bán hàng gọi giật hai người họ lại.

Diêu Tinh Thần cảm thấy phiền toái chết đi được, lập tức ôm lấy cánh tay của Lục Lập Phong, kéo một cái, bộ ngực của cô lập tức dán chặt lên khuỷu tay của anh.

Lục Lập Phong sững sờ, cúi đầu nhìn ngực cô.

Diêu Tinh Thần không nhịn được nói: "Thấy chưa, hai người bọn tôi đến đây đăng kí kết hôn, không phải ly dị!"

"Vâng vâng vâng! Tôi vừa nhìn đã biết rồi! Tình cảm của hai người quả là kiên cố vững chắc gắn bền như keo sơn vậy! Chúc mừng chúc mừng, vậy cho hỏi hai người chuẩn bị chụp hình đúng không?"

Diêu Tinh Thần hỏi: "Chụp hình không phải để đến chỗ đăng kí mới chụp sao?"

Người bán hàng hạ giọng nói: "Thế không được đâu, hai người khó khăn lắm cả đời này mới kết hôn một lần, mặc dù chỉ là một tờ giấy chứng nhận thôi, nhưng tờ giấy chứng nhận đó chẳng phải là kỉ niệm vĩnh cửu hay sao, làm sao có thể tùy tiện được chứ? Bây giờ tôi bảo cô thế này! Bình thường mấy người đến chỗ đăng kí làm giấy đăng kí kết hôn cũng tới chỗ tôi chụp hình, không nói quá đâu, ảnh ở cửa tiệm chụp hình lâu đời và cửa tiệm chụp hình lừa đảo bên đường tuyệt đối không hề giống nhau đâu nhé!"

"Có cái gì không giống nhau chứ, cùng là ảnh trên giấy chứng nhận thôi mà!" Diêu Tinh Thần nói.

Người bán hàng vỗ tay đánh bốp một cái: "Chất lượng hình ảnh không giống nhau đó! Hai người chụp hình ở mấy cửa tiệm bên đường tuyệt đối không tới ba bốn năm sau, mặt người trên hình chắc chắn sẽ mờ đi! Còn chụp hình ở cửa hiệu lâu năm của chúng tôi, ảnh có thể lưu được cả đời luôn đó!"

Giọng Diêu Tinh Thần vang lên nhẹ bỗng: "Chẳng sao hết, chúng tôi không đến nổi ba bốn năm đâu."

Người bán hàng sửng sốt, ông ta làm nghề rao hàng chụp hình kết hôn này nhiều năm như vậy rồi mà vẫn chưa từng thấy một người phụ nữ như vậy bao giờ.

"Bao nhiêu tiền?" Lúc này Lục Lập Phong từ đầu tới cuối đều yên lặng bỗng nhiên cất tiếng.

Người bán hàng nhìn một cái đã nhận ra vị tiên sinh này có ý muốn mua, vội vàng đổi mục tiêu, bước đến

cạnh Lục Lập Phong một chút: “Tiên sinh, anh nói xem như vậy có phải tốt hơn không, tấm hình tốt, có thể lưu lại cả đời mà!”

Lục Lập Phong gật đầu một cái, mua xong quay người nói với Diêu Tinh Thần: “Đi theo ông ta đến nơi đó đi!”

Diêu Tinh Thần cảm thấy phiền toái vô cùng: “Một tờ giấy đăng kí kết hôn thôi có cần phải làm màu vậy không…”

“Những nơi chụp hình chuyên nghiệp sẽ chụp cho cô đẹp hơn một chút, hơn nữa, tôi không thích dùng mấy đồ rẻ tiền để ứng phó với cô, nếu cô cần, tôi sẽ cho cô thứ tốt nhất.”

Diêu Tinh Thần nghe xong, thấy cũng khá hợp tình hợp lý, trong lòng bỗng cảm thấy khẽ rung động, cô vội vàng đuổi theo kéo lấy cánh tay của anh, mỉm cười hí hửng nói: “Đồng chí, nhập vai sâu thật đó! Không tệ không tệ nha, tôi rất ưng đó! Tôi còn cần một chiếc ví prada kiểu mới nữa, anh xem thử xem…”

“Mua.” Lục Lập Phong đáp lời không nháy mắt.

“Đúng đúng đúng, tất cả đều là kỷ niệm của chúng ta hết!” Diêu Tinh Thần vui vẻ, uốn éo mông đắc ý bước đi!

…

Chứng minh thư, sổ hộ khẩu, sổ đăng ký kết hôn, tất cả đều đủ hết rồi, hai người đẩy cửa bước vào cục dân chính, xếp hàng cùng vô số cặp đôi khác bên trong.

Diêu Tinh Thần kéo kính râm của mình xuống, kinh ngạc nhìn hơn mười cặp đang đợi trước mặt, xúc động tặc lưỡi: “Má ơi, tại sao mình lại không nghĩ ra có nhiều người đi đăng kí kết hôn vậy chứ?”

Lục Lập Phong cúi đầu nhìn tấm hình trong tay mình, không lên tiếng, anh chỉ cảm thấy lần này tốn tiền quả thực rất đáng.

Cô ở trong tấm hình mỉm cười vô cùng vui vẻ và hạnh phúc, đầu cô nghiêng về phía anh rồi nhẹ nhàng áp sát, nếu người khác không biết, chỉ sợ thật sự cho rằng hai người chính là một cặp trời sinh, yêu nhau thật sự.

Thật ra thì quá trình chụp hình đã diễn ra như thế này —-

“Tiên sinh, anh nghiêng đầu về phía này một chút, đúng! Đó! Nghiêng nữa đi, anh sợ cái gì chứ!”

“Tiểu thư.”

“Đừng có gọi tôi là tiểu thư!”

“Vậy thưa cô, cô dựa đầu về phía bên này một chút đi, cười lên một chút nữa, cười lên nào!”

“Cười như vậy hả?”

“Không phải vậy, là nụ cười xuất phát từ nội tâm cơ, cái nụ cười mà cất từ đáy lòng lên ấy! Một nụ cười thật hạnh phúc và vui sướng! Cô cứ tưởng tượng bây giờ hai người lập tức phải bước vào lễ đường làm lễ kết hôn, cả đời bên nhau… “

“Thôi đừng nói nữa, tôi khóc bây giờ đây này!”

“Ờ… Vậy cô tưởng tượng cái này đi, bây giờ vị tiên sinh này sẽ vào cửa hàng prada mua cho cô một chiếc túi xách, loại mới nhất luôn… Đúng rồi! Đúng rồi đúng rồi đúng rồi! Chính là nụ cười này đó! Cô giữ nguyên nhé! Nào! Một! Hai! Ba!”

“Tách tách!”

…

Sau một hồi xếp hàng, cuối cùng cũng đã tới lượt hai người bọn họ.

Nhìn biểu cảm trên gương mặt Diêu Tinh Thần không khác gì đi xếp hàng ở bệnh viện, phải để Lục Lập Phong không thương hoa tiếc ngọc chút nào đưa tay đẩy lưng cô một cái, cô mới bước đi.

Đăng ký kết hôn mà cứ như tông cửa xông vào vậy, đầu tiên cần phải nộp hồ sơ lên, điền n tờ đơn, sau đó nhân viên công tác mới phát cho hai người mỗi người một tờ giấy, để cho bọn họ kí tên.

Cô nhìn chăm chú, phát hiện ra phía dưới có một dòng chữ viết “Đóng dấu bằng vân tay”, Diêu Tinh Thần quay đầu nhìn Lục Lập Phong nói:

“Thời đại nào rồi mà còn phải đóng dấu hả…”

Nhân viên công tác bật cười, trêu cô nói: “Thưa cô, có đúng là cô tự nguyện kết hôn không ạ?”

“Dạ dạ dạ, đồng chí tôi là tự nguyện mà!”

Lục Lập Phong cong môi, khóe miệng hơi nhếch lên, dùng ngón tay búng vào gáy của cô một cái: "Dấu vân tay là phần chuẩn bị cho người mù chữ thôi, cô chỉ cần kí tên là được."

"Ờ." Diêu Tinh Thần vẽ xuống hai nét bút, trên tờ giấy lập tức xuất hiện một chữ kí vô cùng điêu nghệ.

Làm thủ tục ký tên xong, hai người đứng lên bục chứng giám, cùng nhau tuyên hệ.

Sau lưng bọn họ, là quốc huy và quốc kỳ của đất nước.

Tất cả những đứa trẻ xuất thân từ đại viện, đối với quốc huy và quốc kỳ đều có một thứ tình cảm vô cùng đặc biệt, vô cùng nghiêm túc.

Cha từng nói, quốc huy và quốc kì là vật thiêng liêng nhất, là tượng trưng của một quốc gia, không thể khinh nhờn.

Hồi ức bỗng nhiên ùa về năm tháng đó, khi cô còn đang học đại học đã từng lén mang rượu vào trong sân của một trường trung học phụ đạo b, leo lên trên cột cờ, chỉ về phía quốc kỳ mà thề rằng —

"Tôi! Diêu Tinh Thần này! Thích Trì Mục! Tôi hướng về phía quốc kỳ dám thề rằng! Đời này của tôi! Không phải Trì Mục nhất định sẽ không lấy chồng!"

"Diêu Tinh Thần!" Trong thao trường tối đen yên tĩnh, một giọng nói lo lắng đang tới gần.

"Diêu Tinh Thần cô mau xuống đây cho tôi!" Người đó gọi cô, nhưng cô biết người đó không phải là Trì Mục.

Ngày hôm đó, Trì Mục và Lương Mỹ Nhân ăn với nhau một bữa cơm thân mật, chính thức tuyên bố quan hệ của hai người.

Diêu Tinh Thần không nói một lời nào, ngồi ở bàn rượu trong góc, uống từng ngụm rượu một.

"Hai người quen biết nhau thế nào vậy?" Có người rót đầy rượu cho Lương Mỹ Nhân rồi hỏi Trì Mục.

Trì Mục mỉm cười, nụ cười ấy vô cùng thuần khiết, sau đó rất tự nhiên mà cầm ly rượu đầy ắp trước mặt Lương Mỹ Nhân lên, thay cô ấy uống cạn.

Ly rượu thủy tinh nho nhỏ trên bàn tay thon dài của anh đang dần dần trống rỗng, Diêu Tinh Thần trông thấy yết hầu của anh chuyển động, sau đó anh đặt nhẹ chiếc ly xuống bàn, trên bàn rượu lập tức vang lên tiếng huýt sáo vô cùng ồn ào.

Tại sao cô lại thấy những tiếng ồn đó chói tai đến vậy, chói tai vô cùng…

Cô cũng cầm một ly rượu lên, lặng thinh uống cạn sạch.

"Bởi vì một đồng tiền xu." Lương Mỹ Nhân dịu dàng mỉm cười, đầy ẩn ý nhìn về phía Trì Mục.

Diêu Tinh Thần trông thấy, khi đó rõ ràng Trì Mục cũng đã nhìn thấy cô, ánh mắt của anh rất phức tạp, để lại trong trái tim cô vô vàn lúng túng và đau đớn.

Lương Mỹ Nhân nói: "Lúc chúng tôi đi xe buýt, anh ấy đứng trước mặt tôi, tôi lục túi mình thì phát hiện mình không mang tiền lẻ, đành vỗ vai anh ấy hỏi rằng, có thể cho tôi mượn một đồng xu được không?"

"Sau đó hai người thành đôi? Đệch! Lần sau ngồi xe buýt tôi nhất định cũng phải mang nhiều tiền xu đi mới được, không biết chừng cũng được người đẹp bắt chuyện đó ha ha!"

Trì Mục cầm ly rượu, con ngươi thâm trầm nhìn chằm chằm về phía Diêu Tinh Thần.

Lúc này Diêu Tinh Thần thấy mình không thể ngồi yên được nữa, đột nhiên đứng dậy, chiếc ghế nhựa vô tình bị động tác của cô làm đổ xuống.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Diêu Tinh Thần đang mặt đỏ bừng bừng, nháy mắt không gian trong cửa hàng đó trở nên yên lặng đến quỷ dị.

"Rượu này…" Diêu Tinh Thần cười: "Rượu này mạnh thật đó… Ha ha… Tôi đi ra ngoài ói chút đã… Mấy người ăn uống ngon miệng nhé!"

Cô nghiêng ngả lảo đảo chạy ra khỏi nơi đó, bỗng cảm thấy sau lưng có người đuổi theo mình.

"Diêu Tinh Thần!"

Cô nghe thấy người gọi tên mình, bước chân càng vội vã hơn, càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, như muốn xông thẳng vào đêm tối.

Bên cạnh tiệm cơm là một trường trung học, cô chạy, cô chạy, thấy được một cột cờ trống rỗng.

Cô trèo lên cột cờ, ném mạnh chai rượu rồi hét lên!

"Trì Mục! Em muốn gả cho anh, Trì Mục!"

Bỗng từ đâu một bóng dáng màu đen chạy tới, anh mặc áo jacket màu đen, quần jeans màu xanh da trời, vô cùng nhanh nhẹn leo lên cột cờ.

"Mẹ nó! Cô điên rồi sao? Gào thét cái gì ở đây! Cô ở đây gào thét bao nhiêu Trì Mục cậu ta cũng không nghe được đâu!"

"Tôi! Diêu Tinh Thần này! Thích Trì Mục! Tôi thề với cờ của tổ quốc! Đời này không phải là anh ấy tôi nhất định sẽ không lấy chồng!" Cô gào khản cả giọng, hai dòng lệ nóng hổi rơi ướt đẫm gò má.

Đau, đau đớn vô cùng, hai ánh mắt chạm nhau khi ấy, hệt như bị ngàn vạn mũi kim đâm vào vậy, cô đau đớn không thể chịu được nữa rồi.

Diêu Tinh Thần cố gắng thoát ra khỏi kí ức tăm tối của mình, cô quay người lại, đối mặt với quốc huy, ngẩng đầu lên nhìn, trong mắt cô dường như vẫn còn sót lại mảnh vụn chua xót nào đó.

Giờ phút này cô đang đứng dưới quốc huy ở cục dân chính, và bên cạnh cô chính là người đàn ông mà cô chưa từng hiểu rõ.

"Ta là công chứng viên xxx của cục dân chính xxx, hôm nay rất vinh hạnh có thể ban giấy chứng nhận kết hôn cho hai vị đây. Hôm nay là một ngày lành tháng tốt, xin mời hai vị cẩn thận trả lời câu hỏi của tôi: Xin hỏi hai người có phải là tự nguyện kết hôn không?"

"Ừ." Diêu Tinh Thần nghe thấy giọng nói trong veo của Lục Lập Phong vang lên phía sau lưng.

Công chứng viên: "Mời hai vị cùng nhau tuyên đọc "Lời thề kết hôn" trước quốc kỳ và quốc huy trang nghiêm."

Diêu Tinh Thần vẫn nhìn quốc huy đến ngẩn người như trước, Lục Lập Phong bên cạnh kéo kéo tay cô, rồi buông ra nói:

"Diêu Tinh Thần, tuyên hệ đi."

Diêu Tinh Thần "À" một tiếng, nhìn quốc huy.

Công chứng viên bật cười: "Thưa cô, cô phải quay người lại đã, đưa lưng về phía quốc huy rồi mới tuyên hệ."

Diêu Tinh Thần tự mình sửng sốt, cảm thấy mình có chút ngốc nghếch, cô quay người lại đối mặt với công chứng viên.

Lục Lập Phong nhíu mày: "Cô đây là muốn vào đảng sao?"

Diêu Tinh Thần ho nhẹ một tiếng, trừng mắt lườm Lục Lập Phong một cái.

Hai người cầm bản tuyên hệ, cùng nhau cất tiếng, giọng nói của Lục Lập Phong nghe vô cùng thu hút, còn giọng của cô giống như ở bên cạnh phụ họa mà thôi.

"Hai chúng tôi tự nguyện kết thành phu thê, bắt đầu từ hôm nay, trách nhiệm của chúng tôi là sẽ cùng nhau gánh vác sự giao phó và nghĩa vụ của hôn nhân…"

"Hiếu thuận với cha mẹ, dạy bảo con cái, thương yêu lẫn nhau, nỗ lực tin tưởng đối phương, bao dung và thứ tha cho nhau, nương tựa lẫn nhau, yêu quý cả đời!"

"…"

Hai giọng nói lồng vào nhau cùng một lúc, trở nên có lực vô cùng, trong chốc lát Diêu Tinh Thần bỗng thấy hoảng hốt.

Mấy lời tuyên hệ vốn chỉ là mấy lời khách sáo vạn năm không đổi, nhưng vào giờ phút này, mỗi một chữ một câu liên kết với nhau đều giống hệt như một khối đinh thép, theo lời Lục Lập Phong nói ra ghim chặt vào tim cô.

Lục Lập Phong đặt bản tuyên hệ xuống, nhìn cô một cái, kéo tay cô bước xuống bục tuyên hệ.

"Thế là xong rồi?" Diêu Tinh Thần hoảng hốt hỏi anh.

"Xong rồi." Lục Lập Phong trả lời.

17. Chương 17: Phong Hỏa Quỷ Quái

EDIT BY CHERYL CHEN

"Sinh tồn mới là thứ nhất, đạo đức danh dự chỉ xếp thứ hai."

"Mang thai kết hôn sao? Không thể nào. Tôi sẽ dùng pháp luật để xử lí tất cả những lời đồn đại chế nhạo để giữ gìn danh dự của mình. Cảm ơn mọi người."

Đèn flash loang loáng liên hồi, Diêu Tinh Thần đi giày cao gót, eo thon mềm mại, dáng vẻ nhẹ nhàng xuống bậc thang trong buổi họp báo.

Từ khi đi chứng nhận đến bây giờ đã hơn một tuần, sau khi tạm biệt ở Cục Dân chính, Diêu Tinh Thần vẫn chưa gặp lại Lục Lập Phong.

Mọi thứ đều như một giấc mộng, chỉ có Liêu Anh Hồng mẹ cô là cả ngày sắp xếp đồ cho hôn lễ, cầm giấy chứng nhận trong tay, luôn miệng nhắc nhở cô, cô đã là phụ nữ có chồng.

Xong cuộc họp báo, người Diêu Tinh Thần đã đổ đầy mồ hôi, sự ưu nhã thong dong khi đối mặt với kí giả lúc nãy tan biến đi đâu mất. Cô ngồi trong phòng hóa trang, Hoàn Tử đang tháo trang sức, tẩy trang cho cô. Một tuần không gặp, Hoàn Tử nhận ra gò má gầy gò trên gương mặt trái xoan của cô đã đầy đặn lên chút.

"Ngày hôm đó người đưa súng đồ chơi cho con tôi là cô à?" Hoàn Tử hỏi.

"Tôi chỉ đi ngang qua thôi." Diêu Tinh Thần trả lời thật chậm, thật nhỏ.

Hoàn Tử dừng lại: "Cô muốn sinh đứa bé này ra sao?"

Diêu Tinh Thần nói: "Một năm, một năm trời lận, tôi sẽ rời khỏi showbiz. Nhưng sinh xong đứa bé này tôi sẽ trở lại, không làm lỡ việc đâu."

Từ khi vào vòng giải trí, nói dối đã trở thành kỹ năng sinh tồn. Công chúng cảm thấy thương tâm khi minh tinh nói dối để lấp liếm sự thật sao? Làm gì có chuyện như thế.

Nghệ sĩ được công chúng yêu thích, không người nào là không nói dối. Thiên vương Lưu Đức Hoa cũng bí mật có con bao nhiêu năm như thế, đâu thể bảo rằng anh ấy không phải nghệ sĩ tốt? Truyền thông mỗi giây mỗi phút đều săm soi đời sống sinh hoạt của nghệ sĩ, hận không thể mỗi ngày đều ly hôn rồi kết hôn cho bọn họ nhìn thấy. Đối mặt với áp lực lớn từ công chúng và truyền thông, đôi khi nghệ sĩ cũng chỉ biết nói dối thôi, nếu không chống đỡ được thì khác gì tự đạp đổ bát cơm.

Sinh tồn mới là thứ nhất, đạo đức danh dự chỉ xếp thứ hai.

Hoàn Tử nói: "Cũng phải, bây giờ tạm thời sống trong hôn nhân bí mật, có khi quay lại sẽ phát triển tốt hơn. Được rồi, khi mang thai, không cần trang điểm thì đừng trang điểm, dùng đồ ít chứa chì và thủy ngân ấy."

"Nhiều lưu ý thế cơ à…" Diêu Tinh Thần ngập ngừng.

"Tôi không phải dọa cô đâu, dùng lắm đồ trang điểm vào, đứa bé sinh ra sẽ dị dạng."

Diêu Tinh Thần nắm cái cằm nhũn nhũn của Hoàn Tử, nhẹ nhàng lắc: "Hoàn Tử thối nói cái gì thế!"

Khi hai người cãi nhau chí chóe, anh Tiểu Lâm đi vào.

Trên người anh đeo đầy trang sức, Diêu Tinh Thần không cần nhìn cũng biết là anh.

"Hoàn Tử, đi mua hộ tôi cốc sữa đậu nành nha."

"Được."

Hoàn Tử đi rồi, anh Tiểu Lâm đứng sau Diêu Tinh Thần, cười để lộ ra hàm răng cao thấp không đều.

"Cười cái rắm gì? Chưa từng thấy phụ nữ có thai à?"

"Híhí," anh Tiểu Lâm vuốt tóc cô từ đằng sau, nói cợt nhả: "Từng thấy từng thấy rồi, nhưng chưa thấy phụ nữ có thai nào mà đẹp thế này, ngực cứ ưỡn lên."

"Miệng lưỡi trơn tru!" Diêu Tinh Thần cười. Nói chuyện với anh làm oán khí tích tụ mấy ngày qua tự động tiêu tán.

Anh Tiểu Lâm nói: "Sao thế, em muốn kết hôn, muốn sinh con, anh không ngăn cản, ai bảo anh thương em như thế?"

"Xùy xùy, đi qua bên kia, đừng nói như kiểu anh là tú bà em là kĩ nữ như thế!"

"Em sao có thể là kỹ nữ! Em là ngôi sao sáng của anh, càng nâng càng tỏa sáng rực rỡ!"

"Có chuyện gì, nói."

"Sao thế, em muốn ra khỏi showbiz, anh nên cho em cân nhắc, em đã sẵn sàng chưa? Vì một người đàn ông mà mạo hiểm sự nghiệp của bản thân? Anh đã nói với em rồi, đàn ông là thứ không thể dựa dẫm vào được!"

"Em biết, đàn ông đều không đáng tin, chỉ có anh Tiểu Lâm nghiêng nước nghiêng thành này là đáng tin thôi!"

Vừa nói đến 'nghiêng nước nghiêng thành', anh Tiểu Lâm ưng cái bụng: "Nếu như em kiên trì được, anh cũng không bảo gì, nhưng anh có một yêu cấu, con sinh ra phải nhận anh là cha nuôi, em có đồng ý không?"

“Chuẩn tấu!”

“OK, anh sẽ giúp em giành nhiều hoạt động trong khoảng thời gian này, làm việc nhiều hơn chút nữa, không thể để em ngồi không được. Em xem em đó, trước khi sinh con đóng cho tốt mấy bô phim, rồi liên tiếp chiếu, sinh xong trở lại thì liền một mạch rồi. Chúng ta hiện nay chỉ có thể làm vậy thôi, nhưng áp lực và cường độ công việc như vậy, em có chịu được không?”

“Em là ai chứ? Là Tam nương liều mạng đấy! Chẳng sao cả, em chịu được!”

“Rất tốt! Yêu quá!” tính tình thiếu nữ trong người anh Tiểu Lâm khi đối diện với Diêu Tinh Thần liền bộc phát, chạy ra nhanh như chớp.

Anh Tiểu Lâm đi rồi, Diêu Tinh Thần mới thở dài, xoa xoa bụng.

Con đường phía trước dường như có rất nhiều bụi gai…

Đói bụng…

Diêu Tinh Thần thay giay vải, áo thun, quần đen, đội một chiếc kính lớn che khuất nửa khuôn mặt, buộc tóc cao, cầm theo túi đi ra khỏi cửa công ty giải trí.

Vừa ra khỏi, Hoàn Tử đi mua sữa đậu nành trở về.

“Đi làm gì thế?”

“Đi ăn cơm.”

“Ui, không phải cô nói muốn uống sữa đậu nành sao? Diêu Tinh Thần! Cô lại trêu ngươi tôi!”

“Ai bảo cô là sủng vật nhỏ của tôi?”

“Tôi hận cô!”

“Tôi yêu cô, yêu lắm í, đi thôi!”

Diêu Tinh Thần rời khỏi công ty, vừa đi chưa được mấy bước, một chiếc Mercedes Benz đã dừng bên cạnh, cửa sổ xe hạ xuống, Diêu Tinh Thần đẩy kính râm, nghe được giọng nói ồm ồm như vịt đực của Đường Bản.

“Diêu Tinh Thần? Diêu Tinh Thần!”

Diêu Tinh Thần đã thay đổi quần áo, khuôn mặt bị kính che, chắc anh ta không nhìn ra đâu. Cô không để ý tới, tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nghe tiếng gọi.

“Lục ca, anh xem! Em đã nói không phải Diêu Tinh Thần rồi mà! Cô ấy ngày nào cũng ăn mặc sang trọng diễm lệ, sao có thể mặc như này? Cô gái này so với Diêu Tinh Thần thì thanh thuần trong sáng hơn nhiều!”

Diêu Tinh Thần nghe được, liền lùi hai bước, dừng trước xe, lạnh lùng tháo kính mắt xuống, cách Lục Lập Phong đang ngồi ghế phụ lái, nhổ nước bọt về phía Đường Bản:

“Không sai! Chính là bà đây!”

Lục Lập Phong nhắm mắt lại, để cô gào xong, vươn bàn tay trắng noãn, lau nước bọt trên mặt, chậm rãi mở mắt.

Anh chỉ thấy người trước mắt, đi giày vải, quần áo thể thao, gương mặt không trang điểm đang vênh lên tận trời, trắng nõn, có đốm tàn nhang nhàn nhạt, vành mắt hơi đen do trang điểm lâu, lông mày đen rậm, ở mi tâm lộ ra xương mày thật tinh tế.

Gương mặt không trang điểm diễm lệ, lại thanh tân tự nhiên, có thể thấy ngũ quan xinh đẹp.

Đường Bản nở nụ cười: “Hì hì, tại cô cứ giả vờ không nghe thấy.”

“Lên xe đi.” Lục Lập Phong nói.

“Lên làm gì? Tôi chưa ăn cơm nữa.” Diêu Tinh Thần rất không thích dáng vẻ bá đạo của Lục Lập Phong.

Đường Bản nói: “Mỹ nữ đằng sau chúng ta nói muốn đi dạo phố mua tú xách, tôi và Lục ca đều rảnh hôm nay nên cùng cô ấy đi RD shop, cùng đi không?”

Đi mua đồ? Cho mỹ nữ đằng sau xe?

Diêu Tinh Thần cách một màn thủy tinh màu đen nên không thấy cô gái xinh đẹp nào ngồi trong xe cả.

Đầu Lục Lập Phong lộ ra từ cửa xe, cánh tay anh khoác lên khung cửa sổ, tư thế hiên ngang, ánh nắng gắt phản chiếu trên mặt anh, khiến người nhìn thấy chói mắt.

Khi anh nhìn cô luôn làm cô có một ảo giác, rằng dường như cả thế giới này chỉ có hai người bọn họ, mà

cô, là người đặc biệt nhất trong mắt anh.

"Hôm đi đăng kí, tôi nhớ cô muốn mua túi Prada, đi cùng đi."

Diêu Tinh Thần cười, kéo cửa xe đằng sau: "Tôi cực thích dáng vẻ bá đạo tổng tài này! Đi thôi!"

Diêu Tinh Thần chui vào trong xe, ngẩng đầu, ngồi cạnh một mỹ nhân lạnh lùng.

Diêu Tinh Thần nhìn khuôn mặt này.

Ồ, chắc khoảng 20 tuổi, mũi nhỏ, mắt một mí, tóc đen, chân thon dài, chân váy màu đen, yêu kiều thanh mảnh, tuy chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô một cái rồi quay đi chỗ khác, nhưng vẫn làm người khác kinh ngạc.

Trong lòng Diêu Tinh Thần nói, Lục Lập Phong muốn dẫn cô ấy đi mua túi, chắc chắn quan hệ không tầm thường, đời sống cá nhân anh ta thác loạn như thế, mang theo cô gái này bên người cũng không phải chuyện lạ.

Diêu Tinh Thần hơi nhếch miệng, làm vẻ mặt thô bỉ ghé sát vào người Lục Lập Phong, không tị hiềm chút nào, nói: "Ai ui, Lục đại thiếu gia thích kiểu nữ sinh à? Mấy cái trò threesome này tôi không chơi đâu. Xét thấy thì đi mua túi là loại chuyện quá đứng đắn, hay hôm khác chúng ta hẵng đi?"

Lục Lập Phong quay đầu lại, gò má hai người liền kề sát, mặc dù chưa chạm vào, nhưng nhiệt độ trên người anh vẫn truyền tới theo không khí, ngũ quan tuấn tú trước mắt cô, Diêu Tinh Thần gần như có thể thấy rõ mồn một làn da xanh trắng không có xíu lỗ chân lông nào, nhưng ánh mắt lại sắc bén như lưỡi dao.

Anh quay đầu, nhìn về cô bé trong xe kia, hơi thở chạm vào gò má cô, nhàn nhạt mở miệng —

"Tiểu Hỏa, gọi chị dâu."

Diêu Tinh Thần nghe xong lập tức ngây người.

Tiểu Hỏa? Lục Phong Hỏa?

Lục Phong Hỏa là con gái Lục Kiến Lâm và Hà Lâm, vẫn đang học đại học. Trước đây một mực đòi học trường nội trú, rất ít khi về nhà. Anh ruột muốn kết hôn, chuyện trọng đại như thế này mới về nhà một chuyến. Diêu Tinh Thần từng nghe Liêu Anh Hồng nhắc đến Lục Phong Hỏa Lục Phong Hỏa nhưng vẫn chưa thấy tận mắt.

Cô không muốn lần đầu tiên gặp mặt đã lộ bản chất không đứng đắn.

Gáy Diêu Tinh Thần sởn lạnh, cô cứng ngắc quay đi, cô bé kia đưa mắt tới, im lặng nhìn cô, không khí quỷ mị, quy củ gọi một tiếng.

"Chị dâu."

"Ách… Chào em, Tiểu Hỏa…" Diêu Tinh Thần co rút khóe miệng quay đầu lại, Lục Phong Hỏa đưa mắt nhìn chỗ khác, không nhìn cô.

Diêu Tinh Thần sau khi thoát khỏi rắc rối, lập tức dùng sức đá vào ghế Lục Lập Phong!

Cô vừa mới nói trước mặt em chồng cái gì thế này!!!?? Threesome???

Đường Bản nhìn dáng vẻ cô phát điên, phì cười, tay đặt trên tay lái, chuẩn bị lái xe: "Chị dâu, chị không xuống xe, em mang theo chị bay lên đấy!"

Trò đùa của người lớn, Đường Bản và Diêu Tinh Thần ba hoa đã quen.

Nhưng không nghĩ tới Lục Lập Phong đảo mắt nhìn, một cơn gió lạnh thổi qua, Đường Bản rụt cổ, mở nhạc:

"Em với chị dâu nói đùa, đùa thôi ấy mà!"

18. Chương 18: Nắng Gắt Giữa Hạ

EDIT BY CHERYL CHEN

"Em thừa nhận ăn giấm chua hả? Diêu Tinh Thần, đúng là nhìn không ra, em muốn chiếm hữu tôi làm của riêng mạnh như thế…" ánh mắt anh sáng rực giữa trưa hè nắng gắt."

Diêu Tinh Thần đi cùng mọi người, không phải là rất bị động. Nếu bạn nhiệt tình với tôi, tôi sẽ mở lời trò chuyện dăm ba câu; nhưng nếu bạn lãnh đạm, tôi cũng chẳng thiết gì. Em của Lục Lập Phong, Lục Phong Hỏa không giống như những bạn gái đồng trang lứa, trên người luôn có một luồng âm khí, thi thoảng còn dùng ánh mắt chăm chú nhìn cô. Cô ấy luôn kì quái, rất không tự nhiên, toàn trò chuyện tương tác với Lục Lập Phong và Đường Bản, không có một chút hồ hởi chủ động nào với chị dâu. Dù sao Diêu Tinh Thần cũng không muốn gia nhập vào gia đình Lục Lập Phong, nên với em gái nhỏ không chiều lòng người này thì không thèm nịnh bợ.

Đi mua sắm ở cửa hàng xa xỉ đều có mục đích, mua được đồ rất nhanh. Anh em họ Lục vẫn còn trong cửa hàng trang sức, Diêu Tinh Thần và Đường Bản ở đằng sau mua túi xách. Diêu Tinh Thần là phụ nữ có

thai, chuyện ăn uống không thể chờ đợi, kéo ống tay áo Đường Bản, nhỏ giọng nói: "Người anh em, cho tôi uống miếng nước đi! Chỗ này có cái bụng của phụ nữ có thai đang thầm thì to nhỏ…"

Lục Lập Phong đứng trước quầy phía xa, đang phục vụ em gái chọn trang sức, rất chuyên tâm đưa ra nhận xét.

Đường Bản chỉ chỉ bóng dáng hai anh em, nói: "Tiểu Hỏa chưa mua xong, bà chị chờ một chút."

Diêu Tinh Thần hỏi: "Lục Lập Phong rất yêu thích em gái à?"

Đường Bản làm một vẻ mặt khoa trương, lùi về đằng sau: "Ừ! Đó không phải là dạng sủng ái bình thường đâu! Tiểu Hỏa tính tình quái gở, kiệm chữ như vàng, rất ít khi trò chuyện chia sẻ với người nhà. Riêng với Lục Lập Phong thì còn nói đôi ba câu, Lục Lập Phong đối với người em gái này thì nói một không hai *[1]*. Cô ấy nói muốn mua túi, Lục ca không nói hai lời lái xe phục vụ đi mua, mỗi lần Tiểu Hỏa đi học đều là anh ấy tiễn lên tận trường."

[1] Nói một không hai: Nói một là một, hai là hai, không nói hai lời. Ý chỉ Lục Lập Phong cưng chiều em gái, thích gì được nấy.

Diêu Tinh Thần hiểu ý, gật đầu: "Người anh cưng chiều em gái là điều hiển nhiên, nhưng chẳng qua em gái này có địch ý với tôi??"

Đường Bản lặng lẽ nói: "Không phải địch ý với cô, nó có địch ý với toàn thể nhân dân trên thế giới."

"Có phải công chúa bệnh không?? Nếu là công chúa bệnh thì ra đây tôi có thể không để cho cô ấy…."

"Không phải không phải, Lục gia không nuông chiều con cái. Cô ấy không mắc công chúa bệnh. Lúc nhỏ, tôi nhớ Phong Hỏa từng rất ngoan ngoãn nghe lời, nhưng đột nhiên qua một đợt thì trở nên kỳ quái. Chắc là bị cái gì kích thích, từ hôm đó, Lục ca mới đối xử tốt hơn với Phong Hỏa."

"Ồ…" Diêu Tinh Thần hít một hơi dài, nhìn cô gái mặc một cây đồ đen phía xa. Không biết tại sao, cô lại sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên *[2]* ….

[2] Đồng bệnh tương liên: những người ở chung một hoàn cảnh thì thường cảm thông lẫn nhau.

Diêu Tinh Thần thương xót nói: "Thật ra hồi bé tôi cũng là một cô bé dịu dàng ít nói, nhưng sau này mẹ đánh nhiều, bị kích thích, nên…."

"Thôi thôi thôi!" Đường Bản không chịu nổi: "Cô chính là luyện nhiều Cửu âm bạch cốt trảo *[3]* quá nên tẩu hỏa nhập ma! Giải thích cái khỉ gì!"

[3] Cửu âm bạch cốt trảo: Theo truyện Anh hùng xạ điêu, Cửu Âm Bạch Cốt Trảo vốn có tên là Cửu Âm Thần Trảo, là một trong nhiều môn võ công được ghi lại trong Cửu Âm Chân Kinh. Khi luyện Cửu Âm Thần Trảo thì chỉ dùng tay đánh vào vách đá để luyên tập, nhưng do Mai Siêu Phong cùng sư huynh Trần Huyền Phong ăn cắp được nửa quyển hạ Cửu âm chân kinh, sau đó tập luyện theo mà không hiểu yếu chỉ đạo gia trong khẩu quyết võ công nên khi luyện dùng tay đánh vào sọ người sống, khi luyện tập thường chất rất nhiều sọ người xung quanh nơi mình tập, từ đó được giới giang hồ gọi là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.

Diêu Tinh Thần đá một cước vào giữa đũng quần Đường Bản!

"Ái ui — Diêu Tinh Thần!!!" Đường Bản thống khổ kểu to một tiếng giữa trung tâm thương mại, tất cả mọi người đều dừng tay nhìn anh.

Diêu Tinh Thần đẩy kính râm, chạy đến chỗ Lục Lập Phong, tránh né Đường Bản đang đuổi theo, giả bộ đáng thương nói: "Ông xã cứu em, Đường Bản muốn động thủ với em.. huhuhu…."

Cái chức vị 'ông xã' này là thứ Diêu Tinh Thần để ngoài miệng, thường lấy ra để trêu đùa, nhưng lại làm Lục Lập Phong ngẩn ra. Lục Phong Hỏa bên cạnh cũng thấy mới mẻ nên quay đầu quan sát Diêu Tinh Thần.

Đường Bản đâu dám truy sát Diêu Tinh Thần trước mặt Lục Lập Phong, anh chỉ có thể ôm hàng tránh sang một bên thôi.

Lục Lập Phong nhìn Diêu Tinh Thần, lại xem đồng hồ, quay lại nói với Lục Phong Hỏa: "Đã hai giờ rồi, chị dâu em còn chưa ăn cơm, đã đi mua sắm cả buổi trưa rồi, bây giờ đi ăn cơm trước được không?"

Lục Phong Hỏa gầy gò nên giỏi chịu đói, không để ý đến bụng người khác: "Không được, em chưa chọn xong."

Diêu Tinh Thần nghe Đường Bản nói xong, dứt khoát coi em chồng là bệnh nhân, không thèm so đo, đĩnh đạc nói: "Không cần để ý đến tôi, tôi muốn đi ăn, tự tôi đi."

Lục Lập Phong vừa nghe cô nói muốn đi, lông mi khẽ rung: "Hôm nay tôi muốn đưa cô về nhà, một tuần nữa là hôn lễ chính thức rồi, phải dẫn cô đi gặp bố mẹ chứ."

Diêu Tinh Thần ngại phiền phức, nói: "Bố mẹ anh nhìn tôi lớn lên từ nhỏ, cái gì tốt đã thấy hết rồi, tôi đói rồi, tôi muốn đi ăn. Để dịp quan trọng rồi gặp."

Dịp quan trọng là cái gì cơ chứ, chẳng nhẽ cô chỉ tham gia hôn lễ thôi à?

"Anh, anh xem cái này có đẹp không?" Lục Phong Hỏa bên cạnh ra sức lôi kéo tay áo Lục Lập Phong, liếc mắt qua Diêu Tinh Thần.

Lục Lập Phong lập tức xoay đi.

Diêu Tinh Thần nhìn, em gái này muốn chơi 'Cung tâm kế' với cô à? Thật biết điều.

"Lục Lập Phong," Diêu Tinh Thần bỗng nhiên gọi anh, anh xoay người nhìn cô. Diêu Tinh Thần tiến lên trước một bước, tay khóa vào cánh tay anh, dùng vẻ mặt dịu dàng chưa từng có làm nũng: "Em muốn ăn đồ Hàn Quốc, rất muốn, bảo bảo trong bụng cũng muốn."

Lục Lập Phong ngây người hoàn toàn, cô đang làm nũng với anh?

Diêu Tinh Thần tháo kính, nháy mắt mấy cái, trong lòng bắt đầu nói lời bộc bạch: Đúng rồi đúng rồi, bản cung đang làm nũng với ngươi đấy. Ngươi xem vị hôn thế sắp sinh con cho ngươi, bị đói đến mức nào rồi? Trước ngươi nói 'cơm áo không lo' đâu rồi? Nói 'đồng tâm hiệp lực' đâu rồi? Không có đồ ăn Hàn Quốc bản cung ly hôn!!

Đó có thể là một sở thích ác độc, Diêu Tinh Thần thích xem dáng vẻ đắn đo trái phải của bạn học đồ cổ.

Lục Lập Phong mở miệng định nói, Phong Hỏa đã quay lại, lạnh lùng:

"Em không muốn ăn đồ Hàn, toàn tỏi với ớt."

Diêu Tinh Thần nghe rất tự nhiên: "Vậy được rồi em gái, Đường Bản đưa em đi ăn chỗ khác."

Lục Phong Hỏa cắn răng: "Anh, đưa em đi ăn."

Lục Lập Phong là người có tính kiên nhẫn, thong thả nói với em gái: "Tiểu Hỏa, chúng ta đi ăn đồ Hàn Quốc. Cô ấy là phụ nữ có thai…."

Diêu Tinh Thần nghe câu này xong liền không thoải mái. Ăn một bữa cơm còn phải được sự cho phép từ người khác à? Phụ nữ có thai thì sao? Diêu Tinh Thần cô đang mang thai tất nhiên không phải già mồm, nhưng cũng chẳng cần mọi người nhường tới nhường lui.

Diêu Tinh Thần buông tay Lục Lập Phong, ném cái túi xa xỉ Lục Phong Hỏa mua cho Đường Bản, đeo kính mắt lên, ngẩng cao đầu bước đi.

Ăn hay không ăn, nếu không hợp với người nhà anh, thì tôi tự đi.

Thật ra, Diêu Tinh Thần có coi trọng cuộc hôn nhân này một chút. Cô sẽ nhường em gái anh ba phần, chỉ vì cô là chị dâu. Lục lập Phong không phải Trì Mục, cuộc hôn nhân này cũng chỉ chạy theo hình thức, Diêu Tinh Thần không cần phải làm mình khổ sở, đi dạo một buổi trưa, xem sắc mặt em gái chồng, xách túi, ăn

một bữa cơm còn dùng Cung tâm kế, cô ngại mệt, cũng không nguyện ý hầu hạ.

Lục Lập Phong thấy cô phủi tay áo bỏ đi, lập tức buông tay Lục Phong Hỏa đi theo. Lục Phong Hỏa chưa từng thấy qua dáng vẻ gấp gáp của anh chỉ vì một người phụ nữ, chạy theo, níu tay Lục Lập Phong.

"Anh, em muốn ăn đồ Nhật!"

Lục Lập Phong bất đắc dĩ nhìn em, lấy tay nhéo nhéo mũi cô, giọng nói vừa trách cứ vừa nuông chiều: "Lục Phong Hỏa, sao lại không hiểu chuyện như thế!"

Lục Phong Hỏa ngạc nhiên, Lục Lập Phong buông tay cô đuổi theo, tay cô buông thõng xuống hai bên váy, ngơ ngác nhìn bóng lưng anh xa dần…

Đường Bản đằng sau, lúc đầu còn tựa vào vách tường xem kịch hay, bây giờ cũng đi tới, biếng nhác vỗ vai Tiểu Hỏa: "Tiểu loli, còn định hẹn hò với anh trai nữa à? Anh đã nói với em rồi, vị chị dâu tương lai của em này, em đừng có chọc cô ấy. Cô ấy là người ai đối tốt với mình mình tốt lại, còn nếu dùng tâm kế với cô ấy, sẽ bị cô ấy dùng trí thông minh của mình chơi đùa đến chết, cũng sẽ không giữ thể diện cho em. Đi thôi, ăn đồ Nhật, anh mời."

Lục Phong Hỏa hung hăng trừng mắt nhìn Đường Bản, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng tuyết, cảnh cáo từng từ từng chữ: "Không được gọi em là tiểu loli!!!"

Đường Bản cười, lần đầu tiên thấy cô nói chuyện với mình, giọng nói thật dễ nghe, cố tình đùa: "Hìhì, tiểu loli…"

Lục Phong Hỏa đá một cước vào đũng quần Đường Bản, Đường Bản nhanh tay nhanh mắt, dùng sức nắm mắt cá chân cô, vung một cái, hất chân Lục Phong Hỏa sang một bên.

Lục Phong Hỏa loạng choạng không vững, Đường Bản bước một bước dài tiến lên, ôm người cô, mùi hương nhàn nhạt bay tới, mềm mại, ánh mắt của anh vừa vặn nhìn thẳng vào con ngươi đen nhánh của cô.

Đường Bản đỡ lấy cô, rồi lập tức thả ra, nếu không sẽ như kiểu anh trai cô vừa đi, anh đã bắt nạt cô.

Đường Bản cười nói: "Tiểu loli, em còn định học theo Diêu Tinh Thần? Không được đâu, cô ấy luyện bí tịch võ công mà lớn lên đấy!

Lục Phong Hỏa bừng bừng, giận trừng mắt nhìn, phất tay áo bỏ đi!

Sang bên này, Diêu Tinh Thần ôm một bụng tử khí, lơ đãng đi trên đường lớn, bụng reo xì xèo.

“Ui da được rồi đừng kêu nữa, bây giờ mẹ đưa con đi ăn!” cô ôm bụng nói.

Mùa hè đường lớn nóng nực, lượng đường trong máu Diêu Tinh Thần hạ thấp. Cô đứng dưới ánh mắt trời, cảm thấy choáng váng, da đầu căng lên, tứ chi tê dại, không biết có phải vì mang thai không.

Chưa đến một tháng nữa cô đã phải đi kiểm tra sức khỏe rồi. Tật xấu này chắc chắn sẽ bị bác sĩ trách móc.

Diêu Tinh Thần đeo kính đi trên đường phố náo nhiệt, người đến người đi, xung quanh không có đến một hàng ăn vặt. Đi thêm mấy trăm mét, trên trán cô đã rịn ra một tầng mồ hôi, bụng thầm thì kêu gọi, dạ dày bắt đầu lên men, đầu choáng váng không còn sức lực, khô nóng không chịu nổi, sao lại khó ở thế này.

Phía sau có tiếng bước chân gấp gáp đuổi theo, cổ tay cô bỗng bị một bàn tay hơi lạnh nắm, Diêu Tinh Thần nhìn lại, thấy khuôn mặt thèm đòn của Lục Lập Phong hơi vội vã.

Diêu Tinh Thần hất tay anh ra, lại bị anh kéo lại lần nữa. Diêu Tinh Thần không chịu được, dừng lại quay đầu nhìn anh: “Tôi đã nói không cho phép tiếp xúc thân thể rồi còn gì?”

Lục Lập Phong bây giờ mới buông tay cô, hai tay anh đút vào túi quần Tây, mím môi nhìn tầng mồ hôi mỏng trên trán cô: “Đi thôi, tôi đưa em đi ăn đồ Hàn Quốc.”

Diêu Tinh Thần ngẩng đầu nhìn anh, bâng quơ nói: “Tôi không ăn.”

Lục Lập Phong nhíu mày, khóe miệng nhếch lên: “Diêu Tinh Thần, tôi rất tò mò rằng, sự bực tức của em lúc này là từ đâu tới?”

Diêu Tinh Thần ôm lấy bả vai, như vầng thái dương mạnh mẽ, mở mắt nhìn anh: “Lục Lập Phong, đám cưới của chúng ta chẳng qua là giả dối, tôi không cần phải lấy lòng người nhà anh. Anh cũng biết mà, tôi với anh chỉ gắn bó một năm thôi, còn anh phải gắn bó cả đời với gia đình anh. Đừng vì tôi mà đắc tội em gái anh. Em anh muốn đi ăn, anh đi theo là được rồi, đuổi theo tôi làm gì, anh như vậy sẽ khiến tôi hiểu lầm anh có ý với tôi, trong lòng tôi bất an, được chưa?”

Lục Lập Phong mỉm cười nhìn cô, nhìn đôi mắt đỏ ửng tơ máu đang tức giận, mỉa mai đáp: “Như thế tôi cũng hiểu lầm, cô ăn giấm chua với em gái tôi?”

Nổi máu ghen?

“Nổi máu ghen sao? Ăn giấm chua em gái anh?

“Em thừa nhận ăn giấm chua hả? Diêu Tinh Thần, đúng là nhìn không ra, em muốn chiếm hữu tôi làm của riêng mạnh như thế…” ánh mắt anh sáng rực giữa trưa hè nắng gắt.

Diêu Tinh Thần thấy quá phiền với bộ mặt tự luyến của bạn đồ cổ, quay đầu bước đi, nhưng vừa quay đi, đại não đã 'ong' một tiếng, trước mắt không còn thấy gì, mũi như có 10 vạn con kiến bò qua, ăn mòn ý thức của cô…

Một đôi tay có lực vịn chặt cô, cô ở trong những lời nói lo lắng hô hoán của anh, hỗn loạn, mê muội, không còn sức lực.

"Diêu Tinh Thần! Em tỉnh lại mau!"

Cô nghe được giọng nói lo sợ của anh, ngay sau đó, cơ thể bị anh ôm ngang lên.

"Lục Lập Phong… đưa tôi tới bệnh viện… đi bệnh viện…."

"Diêu Tinh Thần! Em không được có mệnh hệ gì! Diêu Tinh Thần? Diêu Tinh Thần?"

19. Chương 19: Nhìn Với Cặp Mắt Khác Xưa

EDIT BY CHERYL CHEN

"Lục Lập Phong! Bây giờ tôi mới nhận ra! Anh đúng là thích làm tôi phát bực! Từ bé đến lớn! Anh mà không làm tôi tức thì sẽ chết à!"

Diêu Tinh Thần nằm trong phòng bệnh VIP, tay trái cầm hộp cơm, tay phải dùng muôi múc một miếng thịt ba chỉ. Muôi inox bỏ vào miệng, hàm răng chạm vào muôi tạo nên âm thanh thật nhỏ.

Trong phòng bệnh có Lục Kiến Lâm và Hà Lâm đang ngồi, Đường Bản và Lục Phong Hỏa đứng bên tường, có cả Lục Lập Phong tựa vào tường.

Liêu Anh Hồng bận rộn, quay đầu nhìn con nói: "Con ơi, ăn từ từ thôi kẻo nghẹn."

Diêu Tinh Thần gật đầu, nhìn ba người đang đứng ở tường với vẻ mặt hả hê.

Liêu Anh Hồng giận không có chỗ phát tiết, chỉ tay quở trách: "Ba đứa tiểu Xích lão *[1]* này, cứ phải để cô dạy dỗ à? Ba đứa sao có thể để một phụ nữ có thai đói bụng đi dạo cả buổi chiều? Còn không cho ăn! Không biết phụ nữ mang thai dễ tụt huyết áp à? Đây là chuyện nguy hiểm cỡ nào chứ!

[1] Tiểu Xích lão ( ): chắc là một câu mắng của TQ.

Ba người, chỉ có Lục Lập Phong ra vẻ quan tâm, hơi cúi đầu, một chân dựa vào tường, nhìn thoáng qua phụ nữ có thai đang nằm trên giường. Vị phụ nữ có thai kia đang ôm cặp lồng, nhìn có chút hả hê lắc lắc, làm mặt quỷ với anh, Lục Lập Phong cúi đầu cười.

Còn hai bạn nhỏ khác, mặc dù bị phạt đứng, Đường Bản cúi đầu nghịch điện thoại, Lục Phong Hỏa cũng cúi đầu nghịch điện thoại.

Lục Kiến Lâm ngồi một bên, thấy Liêu Anh Hồng tức đến đỏ ửng mặt mày, lớn tiếng dạy dỗ:

"Bỏ hết điện thoại xuống!"

Một tiếng nói này gợi lại kí ức xưa. Khi còn bé, Lục Kiến Lâm nói đánh là đánh, không cần biết con gái hay con trai cũng khó thoát khỏi gậy gộc, sau này con trưởng thành, ông rất ít dùng giọng này. Nhưng khi còn bé sợ sệt, bây giờ chỉ cần Lục Kiến Lâm trầm mặt xuống, cũng vẫn uy nghiêm như trước, làm người ta run lên.

Hai bạn nhỏ nhanh chóng cất điện thoại, chắp tay đằng sau đứng nghiêm trang, còn Lục Lập Phong cũng thu nụ cười, để cả hai chân xuống, thẳng người.

Diêu Tinh Thần trên giường kêu vui.

Hà Lâm nhìn chồng và thông gia đều bực tức, nếu không mắng con thì quá nuông chiều rồi. Vì thế làm mặt lạnh, nhìn Lục Lập Phong.

"Lập Phong à, mẹ nghiêm túc phê bình con. Con từ trước tới nay đều bình tĩnh, có chừng mực, sao có thể gây ra chuyện lớn như vậy? Con làm bố mẹ con sợ thành thế nào rồi?"

"Là tại con sơ sẩy, thưa mẹ." Lục Lập Phong mở miệng nhận sai.

Hà Lâm không trách mắng con trai nhiều, lại đưa mắt về phía Lục Phong Hỏa, khi giáo huấn con gái còn không quên khen ngợi ngầm mấy câu: "Tiểu Hỏa, con bình thường đều điềm đạm nho nhã, mẹ nghĩ con lên đại học, là một cô gái duyên dáng yêu kiều người gặp người yêu, nhưng sao lại lỗ mãng như thế, dạo phố một vòng là quên luôn chị dâu?"

Lục Phong Hỏa da mặt mỏng, mặt hơi ửng đỏ, đáp nhỏ, không tình nguyện 'dạ' một cái, chắp tay đằng sau, khẽ cử động người.

Hà Lâm bây giờ mới xoay người nói với Liêu Anh Hồng: "Bà thông gia đừng tự chọc tức mình, là do tôi giáo dục không tốt, để Tinh Thần chịu ấm ức rồi."

Liêu Anh Hồng dù có điểm khó nói với Hà Lâm, nhưng không thể không bội phục cách người ta nói năng

và làm việc, tất cả đều thể hiện một phong phạm khuê tú đại gia, càng làm nổi bật vừa nãy mình chỉ biết đến con, chỉ biết chống tay lên thắt lưng mà mắng 'tiểu Xích lão'.

Liêu Anh Hồng xoay người nhìn Lục Kiến Lâm, Lục Kiến Lâm cũng đang nhìn bà, hai mắt chạm nhau, Lục Kiến Lâm quay đi, không nói gì.

Ba người già lần lượt dạy dỗ xong, bắt đầu thảo luận về hôn lễ giữa Lục Lập Phong với Diêu Tinh Thần trong phòng bệnh. Lục Kiến Lâm chủ trương làm theo kiểu Trung Hoa truyền thống.

"Người trẻ tuổi bây giờ toàn làm hôn lễ theo kiểu Tây Âu, áo cưới theo mốt, tôi xem đều nghìn bài một điệu *[2]*"," Lục Kiến Lâm nói: "Không bằng chúng ta làm theo kiểu Trung Hoa, nhảy qua chậu than, bắn tên *[3]* mới có ý nghĩa."

[2] Nghìn bài một điệu: một nghìn bài hát nhưng đều là một điệu nhạc.

[3] Nhảy qua chậu than, bắn tên: phong tục cưới hỏi truyền thống của Trung Quốc.

Hà Lâm cũng chủ trương làm hôn lễ truyền thống: "Mũ phượng khăn quàng để tôi chuẩn bị, tôi đã nghiên cứu vải từ lâu rồi."

Nói đến đây, cửa phòng bệnh mở toang, một người tiến vào. Người còn chưa thấy, nhưng đã nghe tiếng cười.

Diêu Tinh Thần ngẩng đầu lên nhìn, là chú hai Lục Thiết Kim, đằng sau còn có Lương Mỹ Nhân.

Lục Thiết Kim mặc cả người đồ đen, áo sơmi caro vuông, vừa có vẻ tráng kiện của tuổi trẻ, vừa nổi bật làn da ngăm.

"Anh, chị dâu, hai người định để cháu dâu đeo mũ phượng 10 cân ngồi kiệu bắn tên, muốn giết người à? Theo ý em, ra nước ngoài kết hôn, thuê máy bay, tổ chức hôn lễ ở cạnh dòng suối, mời vài người thân cận tham gia, như thế mới phù hợp với tuổi trẻ lãng mạn, lại bảo mật, dù sao cháu gái cũng là người nổi tiếng."

Diêu Tinh Thần cười mờ ám, cong cong mắt nhìn Lục Thiết Kim: "Chỉ có chú Hai hiểu cháu nhất!!"

"Hahaha!" Chỉ tiếng cười của Lục Thiết Kim thôi mà cũng đủ đinh tai nhức óc: "Chú hai của mày là người trực tiếp ở tiền tuyến, chứng kiến nhiều sự đổi thay! Nhìn dáng vẻ cổ lỗ sĩ của hai người này này."

"Đi chết đi!" Hà Lâm trừng mắt liếc chú, nở nụ cười.

Lục Thiết Kim vui vẻ nói lời sảng khoái, muốn gì nói nấy: "Chú rất thích mấy cô gái như cháu, hay cháu

làm con dâu chú đi??"

Lục Kiến Lâm trừng mắt nhìn em, Lục Thiết Kim bây giờ mới nghĩ tới con dâu nhà mình có đi theo, lúng túng cười xòa vỗ vai Lương Mỹ Nhân:

"Nhưng chú vẫn thích con dâu của mình nhất, hahaha."

Trong phòng bệnh, mấy con quạ đen bay qua….

Lục Thiết Kim ho nhẹ, chắp tay ra đằng sau ngồi cạnh Lục Kiến Lâm.

Hai người già liếc mắt nhìn nhau, đều có mấy phần đồng bệnh tương liên.

Nhớ năm đó trà trộn giang hồ, không có sóng to gió lớn nào chưa thấy qua, đều là người rắn rỏi cứng cáp, không nghĩ rằng khi về già rồi cũng phải nhìn sắc mặt con dâu.

Ai da!

Hai mươi năm trước thơ cũ quyển, mười người họa thơ chín người không! *[4]*

[4] Trích trong bài thơ 'Cảm cựu thi quyển' của Bạch Cư Dị.

Mấy ngày trước Lương Mỹ Nhân mới biết được, vợ sắp cưới của Lục Lập Phong là Diêu Tinh Thần. Mà cô hôm nay bị chú hai kéo đi thăm em dâu tương lai, gặp lại, đương nhiên là xấu hổ hơn nhiều.

Diêu Tinh Thần thế mà lại ung dung, buông cặp lồng, nhìn cô, chỉ chỗ ngồi bên cạnh, vỗ vỗ: "Chị, đừng đứng như thế, ngồi đi."

Trong lời nói thể hiện, Tinh Thần chưa từng nhớ lại những chuyện về cô.

Người lớn tiếp tục trò chuyện việc hôn lễ, hai bạn nhỏ tiếp tục nghịch điện thoại, chỉ có Lục Lập Phong lấy laptop ngồi trên ghế salon làm việc riêng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía hai cô gái.

Lương Mỹ Nhân nói: "Thế nào? Em không sao chứ? Mang thai không nên quá thô lỗ, còn phải biết tự chiều lòng mình."

Diêu Tinh Thần nhíu mày, cười, nhỏ giọng nói: "Đúng đúng, chị cả mang thai có kinh nghiệm, em còn phải học hỏi chị nhiều."

Ánh mắt Lương Mỹ Nhân sáng lên, như nhớ lại chuyện xưa khủng khiếp, sắc mặt cũng không ấm áp như hồi nãy.

"Chị nhận được tiền mừng của em rồi. Thật là dụng tâm!" Lương Mỹ Nhân nhếch miệng, nói.

Diêu Tinh Thần đương nhiên biết cô đang nói về chuyện một đồng tiền xu, ngoài cười nhưng trong lòng không cười: "Tiền mừng em chỉ giúp chị chuyển thôi, biết chị dâu hiện tại sống tốt, anh ấy cũng an tâm."

Nụ cười trên mặt Lương Mỹ Nhân cứng lại trong nháy mắt, cô lắc đầu, thoải mái vỗ tay Tinh Thần: "Em à, buổi chiều chị còn có một ca giải phẫu, bây giờ phải đi trước rồi, em nhất định phải chú ý thân thể, đừng để xảy ra chuyện bất trắc gì."

(*) Có thể nhiều bạn sẽ không hiểu lắm đoạn trò chuyện của Lương Mỹ Nhân và Diêu Tinh Thần. Tiền mừng ở đây là một đồng tiền xu Diêu Tinh Thần bỏ vào hòm ngày Lục gia tổ chức sinh nhật chú Hai, cũng mừng luôn vì Lương Mỹ Nhân mang thai 3 tháng. Nhưng một đồng tiền xu này cũng là lí do để Lương Mỹ Nhân quen biết và có tình cảm với Trì Mục. 'Anh ấy' ở đây là Trì Mục. Đọc lại chương 5 và chương 16 để hiểu hơn.

Diêu Tinh Thần gật đầu: "Vâng, em sẽ chú ý."

Lương Mỹ Nhân nhìn cô rồi đứng dậy, nói lời tạm biệt với trưởng bối, vỗ vai Lục Lập Phong, thể hiện phong thái của chị dâu cả, vội vã rời đi.

Mấy vị trưởng bối cũng không tiện ở lâu, mỗi người có công việc riêng của mình, biết Diêu Tinh Thần không có chuyện gì, đều yên tâm rời đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn Lục Lập Phong ngồi trên ghế salon làm việc, và Diêu Tinh Thần dựa vào giường ngẩn người.

Âm thanh gõ bàn phím và nhấn chuột tràn ngập khắp phòng. Lục Lập Phong bỗng dừng lại, nhìn tay cô, ăn được nửa cặp lồng cơm rồi lại không động đậy nữa.

"Sao không ăn nữa? Không phải kêu đói bụng à?" anh hỏi.

Diêu Tinh Thần như không nghe thấy, ngồi dựa vào giường, hai mắt nhìn vào hư không.

Tinh Thần vừa nhìn thấy gương mặt Lương Mỹ Nhân, sẽ bất giác nghĩ tới ánh mắt trống rỗng, chiếc váy đẫm máu của cô ấy.

Còn có cả khung cảnh Trì Mục nằm trên băng ca, bọt mép sùi ra, khóe môi tái nhợt, hấp hối…

Lục Lập Phong thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không nói lời nào, gập laptop lại, đứng dậy tới bên cạnh giường của cô, cầm lấy cặp lồng cơm và thìa, xúc một miếng nhỏ, đưa đến miệng cô.

"Ăn mấy miếng nữa đi."

Giọng nói của anh rất dịu dàng, như một cái roi da mềm mãi, quất vào thần kinh của cô, đưa tâm trí đang nghĩ về người đàn ông khác của cô trở lại thực tại.

Diêu Tinh Thần quay đầu nhìn anh: "Người đi hết rồi, anh không phải diễn."

Lục Lập Phong nhìn cô, thả thìa vào cặp lồng đặt trên bàn.

Lục Lập Phong không biểu cảm, như nói chuyện phiếm với cô: "Em tốt nghiệp Học viện Kinh kịch R, còn Trì Mục học ở đâu?

Diêu Tinh Thần nói không suy nghĩ: "Đại học viện y học B."

Lục Lập Phong gật đầu: "Vậy anh ấy hẳn có quen biết chị dâu."

Diêu Tinh Thần cau mày, cảnh giác nhìn anh: "Sao anh biết hai người họ có quen biết?"

Lục Lập Phong nói: "Cùng học viện, cô ấy là hoa khôi của ngành, Trì Mục của em xét tướng mạo cũng biết là một nhân vật phong vân, sao có thể không quen biết."

Diêu Tinh Thần khựng lại, đúng là như vậy, tạm thời bỏ đi hoài nghi với anh.

Lục Lập Phong còn nói: "Nếu là như vậy, hôn lễ có muốn mời anh ấy tới không?"

Diêu Tinh Thần lập tức căng thẳng: "Anh nghĩ cái gì thế? Mời người đàn ông tôi thích nhất đến tham gia hôn lễ của chúng ta, không phải là kích thích anh ấy à?"

Nụ cười Lục Lập Phong nhạt dần, mang theo sự trào phúng.

"Anh ấy không thương em, bị kích thích chắc chỉ có em thôi."

"Anh!!!"

Diêu Tinh Thần bị chọc đúng chỗ đau, lòng như bị nạo vét.

"Lục Lập Phong! Bây giờ tôi mới nhận ra! Anh đúng là thích làm tôi phát bực! Từ bé đến lớn! Anh mà không làm tôi tức thì sẽ chết à!"

Lục Lập Phong nhún vai, dáng vẻ vô tội: "Tại hôn nhân của chúng ta đã đủ buồn chán rồi, tôi cũng chỉ tìm lạc thú cho mình thôi."

Diêu Tinh Thần trừng mắt liếc anh: "Lẽ nào anh quên vì sao tôi ngất xỉu à? Tại vì bị anh làm cho bốc hỏa đấy! Có muốn tôi cho anh ngất xỉu một lần không?"

Lục Lập Phong lại cầm hộp cơm lên, đưa tới tận miệng cô: "Em rõ ràng vẫn đói, ăn miếng nữa nào."

Diêu Tinh Thần quay đi chỗ khác, nhất quyết không ăn, cánh tay anh đưa tới rất gần mặt cô, Diêu Tinh Thần hít hà, thấy có gì sai sai.

Sao trên người anh lại có mùi….

"Lục Lập Phong anh còn hút thuốc sao? Tôi không nghĩ anh cũng hút thuốc đấy!"

Chắc không phải đâu, bạn học đồ cổ dáng dấp thư sinh áo trắng, chắc chắn là một thanh niên nghiêm túc ngoan ngoãn! Sao hút thuốc được?

Lục Lập Phong đưa thìa tới miệng cô: "Ăn một miếng tôi nói cho em biết."

Diêu Tinh Thần nhìn anh với cặp mặt khác xưa, nghe lời ăn một miếng cơm.

Lục Lập Phong thu tay lại, lông mi anh tuấn nhếch lên, nhìn cô không rõ cảm xúc: "Em không cần biết nhiều…"

Diêu Tinh Thần đã lâu không hút thuốc, cơn nghiện nổi lên, nịnh hót anh, duỗi duỗi tay: "Còn không? Người anh em, tới một điếu."

"Không có, một bao hút xong rồi."

Khi cô đang hôn mê nằm trên giường bệnh, anh đứng ngoài hành lang hút một điếu lại một điếu, đến khi y tá nhắc nhở anh trong bệnh viện không được hút thuốc, anh mới dập điếu cuối cùng.

Diêu Tinh Thần than thở nằm trên giường, thay đổi sắc mặt xu nịnh vừa nãy, phiền não phất tay: "Đi đi, thấy khuôn mặt hả hê của ngươi bản cung phiền lắm, bản cung muốn đi ngủ."

Lục Lập Phong móc bao thuốc rỗng ra, ném lên người cô. Diêu Tinh Thần ngay lập tức bật dậy, ôm bao thuốc lá, dùng sức hít hà như chú lợn con.

Ngắm ô mai cũng không ngăn được cơn khát, Diêu Tinh Thần hung dữ trợn mắt nhìn người hại cô mang thai, cướp đi cuộc sống sinh hoạt hoàn hảo đáng ghen tị vốn có của cô. Cô nghiến răng nghiến lợi:

"Lục Lập Phong! Tôi hận anh!"

Lục Lập Phong nhìn dáng vẻ u uất của cô, không trả lời, nhàn nhã về ghế salon mở laptop làm việc tiếp, khóe miệng bất giác nhếch lên…

20. Chương 20: Mùa Hè Năm Ấy

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

EDIT BY CHERYL CHEN

"Tạm biệt Tiến sĩ Utonium."

"Ừ, tạm biệt Bong Bóng."

"Kết hôn rồi ở cùng nhau!"

"Ở cùng nhau sao?"

"Bố mẹ anh ấy, mẹ tôi, chú anh ấy, anh họ của anh ấy… một đại gia đình sống chung trong biệt thự."

"Không phải chứ… Thế kỷ 21 rồi còn có gia đình kiểu này à?"

"Nhanh nhanh, nghĩ cho tôi cách nào đó, tìm lí do để tôi không cần đến ở nhà bọn họ."

"Hay là cậu nói… nói cậu có bệnh truyền nhiễm?"

"Trình Trinh Trinh! Con mẹ nó cậu thật không đáng tin! Tạm biệt!"

Diêu Tinh Thần cúp điện thoại, ném cho trợ lý Hoàn Tử, bức tức ở studio.

Cách gì mà tồi thế! Bạn bè tốt trong giới này mà còn không đáng tin như vậy, cô thèm vào.

Phim trường loạn cào cào, tất cả nhân viên công tác còn chuẩn bị cho cảnh tiếp theo. Hoàn Tử lau mồ hôi trên trán cho cô, lo lắng nhìn: "Cô ổn không? Có chịu được không?"

"Chẳng sao cả, vì tiền bỉm sữa cho con!!" Diêu Tinh Thần nắm chặt tay tự cổ vũ mình, bước tới.

Cô vừa mới gọi điện thoại cho người bạn tốt tên là Trình Trinh Trinh. Trình Trinh Trinh đã trở thành tiểu hoa đán trong nước, vì phải chạy tới Đài Loan quay phim nên không thể nhận nữ chính phim này được, nên tận lực đề cử Diêu Tinh Thần cho đạo diễn. Đạo diễn cho Diêu Tinh Thần diễn thử, rồi phân cho cô vai nữ số ba, là mối tình đầu của nam chính, cảnh không nhiều lắm, Diêu Tinh Thần cũng nhiệt tình nhận.

Cảnh này quay ở rừng cây nhỏ nơi ngoại ô, cảnh sắc duy mỹ tươi mát. Nam chính cũng là diễn viên nổi tiếng, nhìn rất đẹp trai. Diêu Tinh Thần mặc đồng phục học sinh, váy ngắn, tóc buộc đuôi ngựa, diễn vai mối tình đầu, hai người có cảnh hôn lãng mạn.

"Tiêu Tình, chúng ta mãi mãi không xa rời, được không?" nam diễn viên chân thành thâm tình nhìn cô.

“Được ạ.” cô như con chim nhỏ nép mình, rúc vào ngực anh, nam chính cúi đầu, chậm rãi kề sát khuôn mặt. Một luồng ánh dương soi giữa bờ môi hai người, từ từ chạm vào nhau.

Diễn viên nam đã ăn kẹo cao su từ trước, môi rất mềm. Diêu Tinh Thần cảm thấy hai tay anh ôm ngang hông cô, cánh tay căng thẳng, ngực cô dán chặt vào người anh.

Diễn viên nam kia hôn sâu dần, đưa đầu lưỡi vào, Diêu Tinh Thần dán chặt vào người anh, cảm giác thân dưới anh có biến hóa.

Diêu Tinh Thần bắt đầu nhẹ nhàng đẩy anh ra, nhưng trái lại, anh ôm rất chặt.

Động tác của cô trong mắt đạo diễn trở thành uốn éo lên xuống.

“Cắt!!” Đạo diễn hơi tức giận: “Diêu Tinh Thần cô dẹo cái gì mà dẹo! Đây là phim thần tượng trong sáng thuần túy! Không phải Nhục bồ đoàn [1]!”

[1] Nhục bồ đoàn: phim 18+ của Trung Quốc.

Diêu Tinh Thần tức giận nghẹn ngực, không thể phát tiết được, rõ ràng cô bị chiếm tiện nghi!

Cô tức giận đẩy diễn viên nam đang dán chặt vào mình kia, người đó liếm liếm môi, nhìn cô cười.

Đạo diễn kêu: “Quay lại!”

…

Buổi chiều, Lục Lập Phong và Đường Bản vừa tan tầm đã lái xe tới địa điểm quay của Diêu Tinh Thần, định đón cô đến Lục gia ăn tối.

Diêu Tinh Thần tức giận lên xe, Lục Lập Phong nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ ửng, không nói gì, Đường Bản thiếu chuyện, liền hỏi: “Sao thế nữ hiệp? Giang hồ hung ác nên trúng đao rồi à?”

Diêu Tinh Thần bực bội nói: “Tôi không hiểu nổi, sao bây giờ nhiều người muốn nổi tiếng thế cơ chứ!”

Đường Bản nói: “Aiyo, còn không phải người nào đó à, trước đây lúc thi tốt nghiệp trung học báo danh vào Học viện Hý kịch, chắc tại không thi nổi vào trường khảo cổ?” Đường Bản nói rồi nhìn Lục Lập Phong cười.

Lục Lập Phong bâng quơ nói: “Mấy môn văn hóa thành tích không tốt, giờ học nghệ thuật cũng chẳng biết cầm kỳ thi họa, chỉ có gương mặt coi như đạt tiêu chuẩn, không báo danh Học viện Hý kịch thì làm gì bây giờ?”

Lời nói của Lục Lập Phong mang theo sự sầu khổ nhè nhẹ, nói với giọng trẻ em bị gia đình bỏ rơi.

Diêu Tinh Thần xù lông, đứng bật dậy rời khỏi chỗ ngồi, bóp cổ anh: “Lục Lập Phong tôi liều mạng với anh!!!”

“Ngồi xuống.” anh cau mày nhìn cô qua kính chiếu hậu, ánh mắt rất nghiêm túc, cảnh cáo cô anh đang lái xe.

Diêu Tinh Thần lộ vẻ tức giận, ngồi xuống, hít sâu một hơi, cau có nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một tin nhắn vừa được gửi đến, từ số của diễn viên nam kia.

“Tiêu Tình, không bằng chúng ta làm một lần đi!” Lời nói như xúi giục, anh gọi cô bằng tên trong kịch bản.

Diêu Tinh Thần thấy buồn nôn, cô cắn răng, nhanh chóng gõ chữ, trả lời:

“Tiêu Tiêu cái đầu mày!”

Diễn viên nam kia còn chưa trả lời, Lục Lập Phong nhìn cô qua kính chiếu hậu, thấy cô hôm nay rất không vui, liền hỏi: “Ai bắt nạt em?”

Diêu Tinh Thần không để ý tới anh, lẩm bẩm quay đầu đi chỗ khác, nhìn ra cửa sổ: “Đàn ông các người không có nổi điểm tốt nào!”

Đường Bản thấy thế, ngồi một bên cười trộm.

Xe đi ngang qua một đường phố quen thuộc, cô đúng lúc nhìn thấy một tiệm giặt ủi quần áo, tiệm Đình Chính.

Đó là hiện trường vụ cướp quần áo của Trì Mục, lòng Diêu Tinh Thần lặng đi, bỗng nhiên vô cùng muốn gặp anh.

Bây giờ quá bận bịu rối ren, cô không thể lo lắng anh suốt ngày, không biết Trì Mục làm công việc mới thế nào, có cảm mạo nóng sốt gì không….

"Lục Lập Phong, anh đưa tôi đến trường tiểu học gần nhà tôi đi, tôi muốn tìm một người."

Đường Bản nói: "Chị dâu, hôm nay tổ chức gia yến nhà họ Lục để chị chính thức gặp mặt trưởng bối lần đầu tiên. Trong nhà chuẩn bị xong hết rồi, Lục ca tan việc liền tới đón chị, chị muốn đi gặp ai thế?"

Lục Lập Phong mím môi không nói gì, cho xe chạy chậm lại.

Diêu Tinh Thần nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: "Tôi chỉ đi 10 phút thôi."

Đường Bản khổ sở nhìn Lục Lập Phong, Lục Lập Phong không nhìn anh, lông mi dày rậm hơi động, Đường Bản biết rằng, anh không vui.

Chẳng lẽ đi gặp người đánh nhau lần trước, Trì Mục?

Đường Bản quay đầu, khổ sở nhìn Diêu Tinh Thần, khuyên nhủ: "Chị dâu đừng đi, để người trong nhà chờ không tốt đâu."

Đúng lúc này, Lục Lập Phong phía trước quay xe lại, đánh tay lái.

Xe quay đầu đi ngược lại đến nơi cô cần.

Diêu Tinh Thần nhìn lướt qua Lục Lập Phong, không hé răng.

Không có gì là không tốt cả, anh và cô ngầm hiểu lẫn nhau, cô đã ngả bài cùng anh, anh hẳn đã hiểu.

Không khí trong xe bắt đầu trở nên quỷ dị, ai cũng không hé miệng.

Xe đã tới gần trường tiểu học, Diêu Tinh Thần đẩy cửa xuống xe, ánh mắt liếc ngang, thấy Lục Lập Phong ngồi ở buồng lái cúi đầu châm thuốc.

Anh vừa rồi rất muốn hút một điếu, nhưng có cô trên xe nên đành chịu đựng.

Diêu Tinh Thần xoay người rời đi, đẩy cánh cửa xe..

"Diêu Tinh Thần." giọng nói của anh trong trẻo nhưng ưu nhã tĩnh mịch, từng từ từng chữ bay ra khỏi buồng xe.

"Mười phút thôi."

Diêu Tinh Thần không quay đầu lại, tay làm động tác 'OK' rồi đi vào hành lang.

Nhà của Trì Mục mở cửa sổ, tất cả đều mở. Cha mẹ Trì Mục có khả năng không ở nhà, mỗi lần ra ngoài đều mở hết cửa sổ trong nhà ra, cho dù mùa đông lạnh lẽo cũng không ngoại lệ.

Diêu Tinh Thần gõ cửa, tiếng bước chân Trì Mục truyền tới, cô nghịch ngợm đưa mặt kề sát vào cạnh cửa, trừng mắt nhìn.

Ô mắt mèo bị mặt cô chặn hết, rất tối, Trì Mục không thấy rõ người tới là ai.

Diêu Tinh Thần có thể thấy được ánh sáng lúc có lúc không xuyên qua ô mắt mèo, cô biết, nhất định là Trì Mục bên trong đang ra sức xem bên ngoài thế nào.

"Bạn là ai?" Trì Mục hỏi.

Diêu Tinh Thần nói: "Tôi là Bong Bóng, nữ siêu nhân bay trên trời! Cho hỏi nơi này là chỗ ở của Tiến sĩ Utonium ạ?"

“Bong Bóng??” người bên trong hơi chần chừ, lắc đầu: “Bạn tìm nhầm người rồi. Đây không phải nơi Tiến sĩ Utonium ở.”

(*) Bong Bóng và Tiến sĩ Utonium là hai nhân vật trong phim hoạt hình The Powerpuff Girl.

Diêu Tinh Thần cười: “Hãy suy nghĩ thật kĩ nhé, tôi là Bong Bóng siêu nhân bay trên trời, cậu là Tiến sĩ Utonium à?”

Người bên trong dừng lại: “Tôi chính là Tiến sĩ Utonium.”

Diêu Tinh Thần phì cười, lắc lắc khuôn mặt trước mắt mèo, Trì Mục nhìn thấy một đôi mắt to đùng đang nhìn chính mình, hơi cảnh giác lùi về sau.

“Anh Trì Mục,” Diêu Tinh Thần bỗng cúi đầu, hai tay siết chặt, nhìn chân mình, nói: “Em sắp kết hôn rồi.”

Người bên kia lại đem con mắt đặt ở ô mắt mèo, nhìn cô, lông mi rất dài, không nghe rõ: “Bong Bóng, bạn nói bạn muốn vào nhà sao?”

“Không phải, em nói, em sắp kết hôn rồi, vào tuần sau.”

Diêu Tinh Thần ngẩng đầu, vẻ mất mát tràn trong đôi mắt.

“Chúng ta kết hôn sao?”

“Không phải không phải,” Diêu Tinh Thần bỗng cảm thấy mệt mỏi, nói nhiều về chuyện này làm vết thương trong lòng cô tái phát, cô không muốn lặp lại nữa: “Anh phải tự chăm sóc bản thân mình, đến khi em sinh con xong là lại tự do.”

Trì Mục vẫn nhìn cô qua mắt mèo.

Mắt Diêu Tinh Thần ngấn lệ, cô ngẩng mặt lên trời, để nước mắt chảy ngược vào trong.

Một lần nữa, cô lại miễn cưỡng vui cười lắc lắc khuôn mặt, nháy mắt đùa với anh.

Trì Mục trong nhà cũng cười.

“Chờ em ly hôn rồi, lúc đó là lần thứ hai em kết hôn, nhưng anh không được ghét bỏ em đâu đấy! Khi đó thì tốt rồi, em đã trở thành phụ nữ có con, lại còn tái giá gả cho anh, cha mẹ anh sẽ không cảm thấy uất ức cho em.”

“Anh Trì Mục, Bong Bóng phải đi rồi.” cô khẽ chạm vào câu đối trước cửa nhà, lại chạm vào ô mắt mèo mờ ảo: “Em sẽ thường xuyên đến thăm anh. Nếu không phải cha mẹ về, không được tự ý mở to cửa, anh nhớ kĩ nhé.”

“Nhớ rồi.”

“Tạm biệt Tiến sĩ Utonium.”

“Ừ, tạm biệt Bong Bóng.”

Diêu Tinh Thần nhắm chặt mắt lại, cắn răng, xoay người, từng bước xuống tầng.

Ký ức phảng phất. Cô nhớ lại mùa hè năm ấy, cô mặc váy ngắn quyến rũ, đón xe đi tới Đại học B. Đại học B đang tuyển sinh đón người mới, trước cổng trường thật nhiều hàng quán, do đàn anh đàn chị năm hai năm ba đem đồ cũ sách cũ không dùng nữa cho đàn em.

Diêu Tinh Thần đang đi, chợt nghe một tiếng huýt sáo.

“Hey, em gái! Quay lại đây!”

Ở Đại học Y của Trì Mục, tăng nhiều thịt ít [2], nam sinh rất đói khát, tự nhiên thấy một em gái mảnh mai đi trong sân trường là muốn phun máu mũi.

[2] Tăng nhiều thịt ít: nhiều nam ít nữ.

Trì Mục làm việc rất chăm chỉ, nên cũng đón học sinh mới, cùng bạn chung phòng Tiêu Dật bày một hàng vỉa hè, hai nam sinh cao kều ngồi xổm ở chỗ báo danh vào đại học B, rất giống hai nông dân, hai nông dân đẹp trai.

Tiêu Dật từ xa đã thấy Diêu Tinh Thần, huýt sáo, nhìn thấy Diêu Tinh Thần đi thẳng tới chỗ hai người thì hơi ngạc nhiên.

"Đàn em, nhìn đi, chỗ các anh cái gì cũng có!" Đôi mắt hẹp dài của Tiêu Dật nheo lại khi cười. Ánh mắt lưu luyến với bộ ngực mềm mại 36D của Diêu Tinh Thần, eo thon mông vểnh, quả là vật báu.

Diêu Tinh Thần không chú ý đến Tiêu Dật, dừng lại trước quầy hàng của Trì Mục, cười duyên: "Ui, sư huynh, anh chỉ bán sách thôi à, không có gì khác?"

Trì Mục đứng lên, cao hơn cô cả cái đầu, cúi đầu nhìn cô cười.

"Em đón xe tới sao?" Trì Mục hỏi.

Tiêu Dật đi tới, kinh ngạc hỏi: "Ui, em gái này không phải học sinh mới tuyển của Đại học Y à?"

Diêu Tinh Thần nói: "Không, em học Học viện Hý kịch."

Trì Mục đưa cho cô chai nước, giới thiệu: "Đây là bạn cùng phòng của anh, Tiêu Dật. Còn đây là…"

Diêu Tinh Thần cướp lời, nói với Tiêu Dật: "Anh ấy là gia sư tại nhà của em lúc em thi Cao đẳng, ở gần nhà, quan hệ không tệ lắm."

Trì Mục cười, gật đầu.

Tiêu Dật phủi bụi trên tay, cầm bàn tay mềm mại của cô, khàn khàn nói: "Anh là Tiêu Dật, vừa nhìn đã biết em là người Bắc Kinh, người ở đại học này, đều ăn bánh quy thôi mà cũng lớn thành khủng long…"

"Phì…" Diêu Tinh Thần cười, Trì Mục cũng nhìn cô cười.

Tiêu Dật cũng rất đẹp trai, cười rộ lên nhìn phúc hắc. Chắc hẳn rất nhiều cô gái thích, Diêu Tinh Thần phát hiện một điều, soái ca luôn tụ họp với soái ca, cái này đúng là vật họp theo loài.

"Anh Trì Mục, sau này em lên Đại học, ngày nào cũng tới tìm anh, anh đừng ngại phiền nhé." cô ngẩng đầu nhìn Trì Mục nói.

Ánh mặt trời chói mắt, Trì Mục chỉ cười không nói, giơ tay vuốt tóc cô. Tất cả dường như đều trở nên nhu hòa, tĩnh lặng.

…

Thời tiết nóng ran bay vào từ cửa sổ xe, mặc dù đã mở điều hòa như vẫn rất oi bức. Đường Bản nhìn đồng hồ đeo tay, rồi lại nhìn lên Lục Lập Phong ngồi ghế lái, hơi lo nghĩ.

Lục Lập Phong đang hút thuốc, một tay đặt lên cửa sổ xe, một tay cầm điếu thuốc, nhẹ nhàng hít một hơi, con mắt nheo nheo lại, nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ngón tay dài mảnh trắng nõn, ống tay áo sơ mi bị gió thổi, hô hấp nhẹ nhàng phập phồng, một nếp nhăn cũng không có, rất nghiêm túc quy củ.

Lẽ ra anh nghiêm nghị, quanh người tản ra dáng vẻ thư sinh thì không hợp hút thuốc, nhưng mỗi lần Đường Bản thấy tay anh cầm điếu thuốc đặt bên môi, đều cảm giác được mấy phần âm nhu mỹ cảm.

Bóng Diêu Tinh Thần hiện ra từ trong hành lang, thần sắc cô đơn, đang từ từ bước tới xe anh.

Đường Bản thuận miệng hỏi: "Lục ca, anh nói xem, Trì Mục kia thực sự ngốc à? Em thấy chẳng khác gì so với người thường cả."

Lục Lập Phong đặt điếu thuốc bên môi, hít một hơi, rồi dập đầu bỏ vào thùng rác, tay đặt lên tay lái, ngồi thẳng, ánh mắt chợt sáng chợt tắt:

"Tôi cũng rất muốn biết."

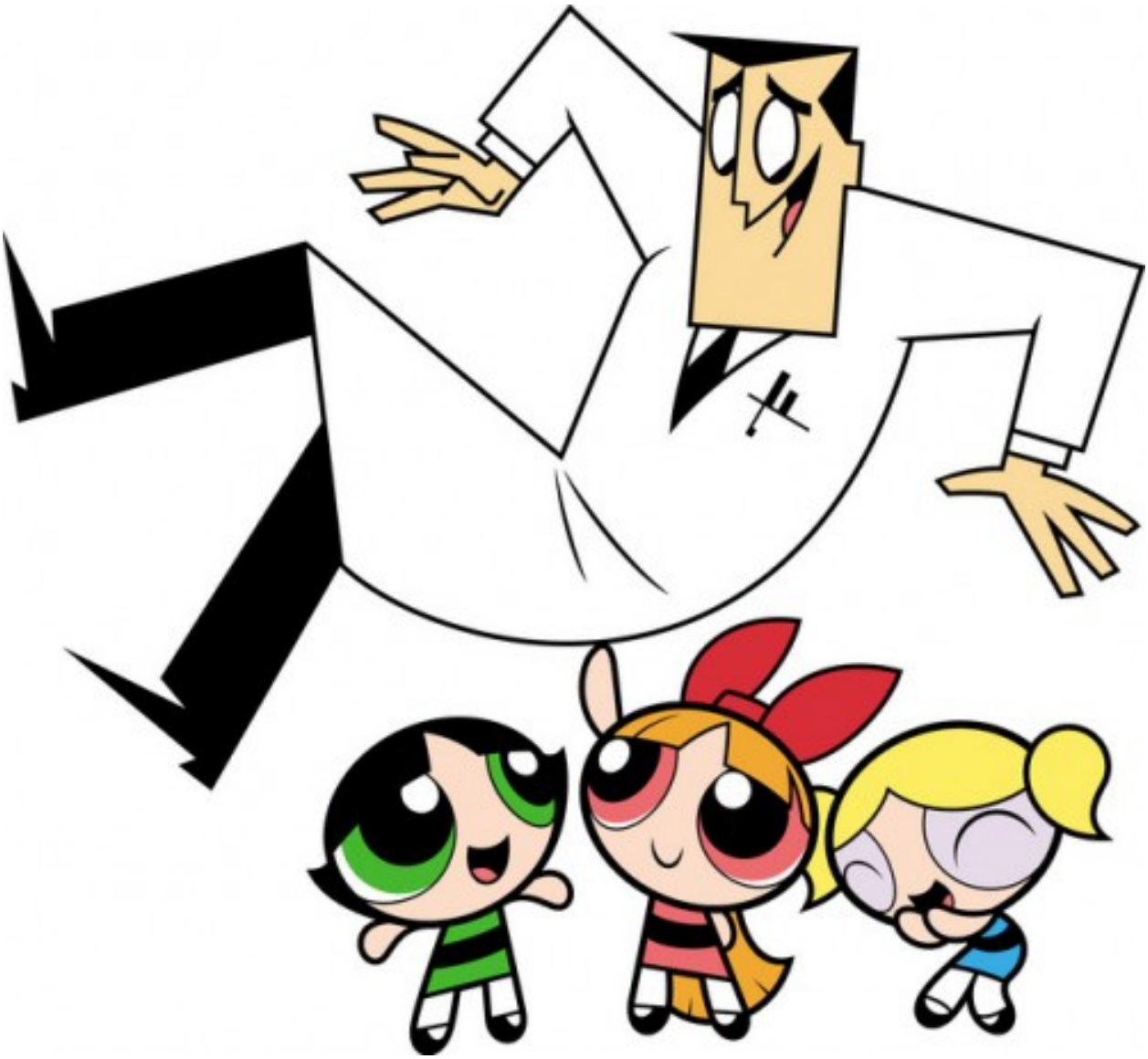

21. Chương 21: Dây Lưng Của Anh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

EDIT BY CHERYL CHEN

"Nếu như bạn đã từng có lần đầu tiên gặp mặt trưởng bối nhất định sẽ hiểu, bạn vốn chuẩn bị xong một bụng lời kịch hay ho, cuối cùng chỉ còn lại nụ cười, và lời nói không ngừng "Cháu không ăn, dạ cháu cảm ơn ạ, cháu không ăn."

Đi tới Lục gia, Lục Kiến Lâm, Hà Lâm, Lục Thiết Kim, Lục Quốc Bảo, Lương Mỹ Nhân, Lục Phong Hỏa, toàn bộ đều đã ở nhà chuẩn bị xong bữa cơm, chờ hai người trở về, Lục Lập Phong tiện đường đưa Đường Bản về nhà, nắm tay Diêu Tinh Thần vào cửa.

Diêu Tinh Thần thấy tay anh lành lạnh, nắm thật thoải mái, chính vì quá thoải mái, nên cô mới khe khẽ giật tay ra, đứng ở cửa chính Lục gia nhìn anh.

"Sao thế?" Lục Lập Phong quay người lại nhìn cô, kéo tay cô lần nữa.

Diêu Tinh Thần hỏi: "Tôi vừa nghĩ rằng, người lớn rất nghiêm túc chuẩn bị, nên tôi thấy có lỗi với họ, dù sao, tôi cũng ngây ngốc không được bao lâu... mà phải huy động hết lực lượng thế này... Người nhà anh đón tôi với tâm thế con dâu mãi mãi, tôi lại chỉ chực rời đi để đáp trả.

Lục Lập Phong nhìn cô, ánh mắt anh sâu thêm mấy phần, quay người đối diện cô, tay cắm trong túi áo, tùy ý nói: "Diêu Tinh Thần, em bây giờ là người nổi tiếng, kĩ năng diễn xuất cũng không có à?"

Diêu Tinh Thần vừa nghĩ, dù trong lòng hơi khó chịu, nhưng chuyện đã tới nước này, đương nhiên phải diễn rồi! Mấy người họ Lục này toàn lão tiền bối từng trải uy nghi khí khái, mà cô chỉ cần biểu diễn cho ra một cô gái khiêm tốn dịu dàng dễ nhìn là được.

Nghĩ tới đây, Diêu Tinh Thần lập tức thoải mái hơn, tiến lên một bước, khoác cánh tay Lục Lập Phong đang cắm trong túi quần, quyết tâm: "Đi thôi!!"

Lục Lập Phong bị cơ thể mềm mại của cô dán vào, nhìn dáng vẻ thấy chết không sờn của cô, dở khóc dở cười.

"Liều mạng thế sao?" Lục Lập Phong như cười như không, cúi đầu nhìn cô.

Diêu Tinh Thần gật đầu: "Đối với tôi, tôi muốn để lại ấn tượng tốt trong lòng trưởng bối. Đến khi ly dị, tìm lí do tại anh không tốt, rồi toàn thây rút lui. Sau này đến thăm đứa trẻ cũng thuận lợi."

Lục Lập Phong cười lạnh, vặn tay nắm cửa, dựng ngón cái trước mặt cô: "Rất thông minh..."

Anh phát hiện, với nhiều vấn đề phức tạp, dùng tư duy của Diêu thị suy nghĩ, luôn có thể cho ra đời nhưng ý tưởng rất hàm xúc....

Diêu Tinh Thần hả dạ, ngẩng cao đầu: "Bảo bảo sau này nhất định phải giống tôi, không thể làm mọt sách giống anh được!"

Lục Lập Phong không nói, mắt anh lóe sáng, nụ cười hạnh phúc, trong lòng gợn sóng.

Giống như anh... giống như em...

Trong phần lớn thời gian con người cảm giác mình tỉnh táo, thì càng khó phân biệt giữa hiện thực với giấc mơ.

Vào Lục gia, Diêu Tinh Thần cảm giác mình như đang nằm mơ, một đám người đứng trước mặt mời cô vào cửa, ngươi một câu ta một câu, tràn đầy tiếng nói tiếng cười.

Nếu như bạn đã từng có lần đầu tiên gặp mặt trưởng bối nhất định sẽ hiểu, bạn vốn chuẩn bị xong một bụng lời kịch hay ho, cuối cùng chỉ còn lại nụ cười, và lời nói không ngừng "Cháu không ăn, dạ cháu cảm ơn ạ, cháu không ăn."

Người Lục gia quá nhiệt tình, nhất là Hà Lâm và chú Hai, còn có Nhị thẩm dịu dàng không ngừng đưa hoa quả cho cô, mấy người trẻ tuổi, như Lục Quốc Bảo, Lương Mỹ Nhân, Lục Phong Hỏa, hôm nay cũng đẹp mắt kì lạ.

Nếu như Lục gia sáng lập một đoàn xiếc nam nữ, ba người này cộng thêm cả Lục Lập Phong, có thể ra ngoài kiếm cơm được.

Ngay cả Lục Kiến Lâm ngày thường nói năng thận trọng, khi đi qua cái kệ gần chỗ Diêu Tinh Thần, nói: "Đây đúng là cái tráp ba chân đời nhà Tống."

Diêu Tinh Thần không hiểu gì, cười cứng ngắc, đưa tay sờ bảo bối trước mắt, đồ cổ đúng là nghìn bài một điệu. Mỗi lần cô đụng vào, Lục baba điên đảo thần hồn muốn ngăn lại, Hà Lâm biết, Lục Kiến Lâm không thích nhất là người khác tùy tiện động vào đồ cổ của ông, sợ ông ngăn cản, liền dùng cánh tay đụng cùi chỏ của ông, Lục Kiến Lâm nín nhịn, biểu cảm kia rất giống như thấy thân thể mình bị sờ soạng mà không thể phản kháng, rất không tự nhiên.

Lục gia rất lớn, tầng trên tầng dưới, nhà Lục Kiến Lâm ở tầng một, ba phòng; nhà Lục Thiết Kim ở lầu hai, ba phòng, trong đó có một căn là từ đường Lục gia.

Diêu Tinh Thần không nghĩ tới, qua bao năm tháng rồi, vẫn còn có phòng để bài vị tổ tiên.

Bị ép tới từ đường, Diêu Tinh Thần vừa vào cửa, đã thấy ánh nến đỏ mờ khắp phòng, trong phòng kéo rèm cửa, vải điều, quy củ bày bài vị mấy đời tổ tiên, đều đề tên.

Hà Lâm là người giới thiệu cho Diêu Tinh Thần biết Lục gia khi đó thế nào. Diêu Tinh Thần không nói gì, rụt rè, chỉ lẳng lặng gật đầu, Tiểu Phong Hỏa đứng cạnh lạnh lùng nói: "Mẹ, mẹ nói với chị ấy nhiều thế chị ấy cũng không nhớ nổi, không bằng nói thẳng ra, ai chết thì đề tên ở đây."

Hắc, đứa bé lỗ mãng này.

Diêu Tinh Thần tỉ mỉ nhìn, bài vị để trên cao, làm từ gỗ cao cấp, duy chỉ có một cái bài vị rất nhỏ, đặc biệt như làm từ ván gỗ, phía trước bày một ít hoa quả.

Diêu Tinh Thần thấy kì quái, nhưng cách xa nên không thấy trên bài vị kia viết gì, cũng không muốn xem.

Đang ngẩn ngơ, Diêu Tinh Thần thấy mọi người quỳ xuống trên tám cái bồ đoàn [1]. Cái thứ chín, đặt bên cạnh Lục Lập Phong, Lục Lập Phong vẫy vẫy tay với cô, chỉ chỉ cái nệm, ý bảo cô qua đây.

[1] Bồ đoàn:

"Muốn tôi quỳ xuống sao?" tất cả mọi người đều đưa lưng về phía hai người, Diêu Tinh Thần dùng khẩu hình, không phát ra tiếng động hỏi.

Lục Lập Phong chỉ Lương Mỹ Nhân, nhắc nhở cô, cô cũng gần như phụ nữ Lục gia rồi.

Lấy chồng theo chồng…

Diêu Tinh Thần thở dài, làm động tác cắt cổ với Lục Lập Phong, không tình nguyện quỳ xuống.

Thấy Diêu Tinh Thần quỳ xuống rồi, Lục Kiến Lâm bắt đầu lẩm nhẩm với mấy cái bài vị.

Đại thể là, tổ tông trên trời có linh, phù hộ huyết mạch Lục gia gì đó, sau đó giới thiệu Diêu Tinh Thần…

"Tinh Thần, dập đầu vái tổ tông đi." Nhị thúc lần đầu tiên gọi cô với giọng nghiêm nghị như thế.

"Dập đầu… Dập đầu??"

Diêu Tinh Thần chưa từng làm mấy cái này, đột nhiên cảm thấy như xuyên không về thời Dân quốc, cô chỉ còn cách học theo dáng dấp diễn viên trên TV, chậm rãi cúi người, đỉnh đầu chạm xuống mặt đất, dùng con mắt hung hăng nhìn chằm chằm vào Lục Lập Phong đang cười khẽ.

Một nhà kì lạ….

Lục Lập Phong buồn cười nhìn cô, động tác dập đầu này cực kì khó coi.

Diêu Tinh Thần vẫn duy trì tư thế dập đầu, nghiến răng nghiến lợi dùng âm thanh chỉ hai người nghe thấy: "Lục Lập Phong, kết, thêm, thù, mới!"

Lục Lập Phong cười nhỏ, nhìn về phía trước.

Lục Thiết Kim và vợ Tống Ngọc Bình nhìn Diêu Tinh Thầm dập đầu, kéo Hà Lâm, nhỏ giọng vui mừng: "Em xem này, đứa nhỏ thật hiểu chuyện…"

Diêu Tinh Thần nghe rõ mồn một lời nói ấy, không khỏi đổ mồ hôi lạnh, chột dạ.

Bái xong bài vị tổ tiên, Diêu Tinh Thần theo mọi người ra khỏi từ đường, xuống tầng.

"Sao thế," Hà Lâm cười, kéo tay cô nói: "Cô đặc biệt vì cháu và Lập Phong mà thiết kế tân phòng, cháu và Lập Phong đi xem xem có thích hay không."

Diêu Tinh Thần vui vẻ đáp ứng, cười cứng ngắc bị Lục Lập Phong nắm tay, kéo tới cửa phòng anh.

Những người khác đều không quấy rầy, xuống phòng khách tầng một uống trà, đoán chừng là muốn hội ý, bình phẩm con dâu mới.

Lục Lập Phong đứng ở cửa, thấy người đi hết, liền buông tay cô, nhàn nhạt nói: "Xoa xoa mặt đi."

Diêu Tinh Thần cười đến nỗi da thịt cứng ngắc, không nói nổi, mặt liệt luôn.

Cô hung hăng xoa mặt, trừng mắt nhìn anh.

Lục Lập Phong đẩy cửa ra, nói: "Mang em lên xem tân phòng."

Diêu Tinh Thần vào cửa, căn phòng này thực chất là một căn hộ, có phòng khách, có giường nằm, có thư phòng, có cả nhà bếp nhỏ kiểu mở. Bố cục rất đẹp, trải đầy màu đỏ…

Lục Lập Phong đóng cửa lại, chỉ còn hai người họ, cách âm tốt, rất yên tĩnh.

"Thật ra tôi cũng không thích màu đỏ," Lục Lập Phong nói: "Nhưng kết hôn là phải thế này."

Diêu Tinh Thần đã bị đè nén cả đêm, tươi cười cả đêm, lúc này lại trầm tĩnh, giận không có chỗ phát tiết, xoay người đấm vào ngực Lục Lập Phong: "Cái tên lừa đảo này! Sớm biết nhà anh có mấy tập tục như giết người này thì lão nương làm mẹ đơn thân còn hơn!!!"

Lục Lập Phong đột nhiên nắm tay cô, đặt xuống ngực, như cười như không nhìn cô: "Mẹ em nói, mang thai không cho chúng ta vận động kịch liệt…"

Diêu Tinh Thần cảm thấy con mọt sách này rất biết câu dẫn người, dù chỉ một lời nói đùa cũng làm cho lòng cô dậy sóng.

"Đi chết đi!!" cô dùng sức rút tay về, xoay người ngồi vào ghế salon, vắt chéo chân đánh giá từng món đồ trong phòng.

Cho dù đã dán chữ 'Hỷ' hồng đến chói mắt, nhưng vẫn không giấu nổi sự lạnh lẽo cùng cảm giác hiện đại, xem ra Lục Lập Phong rất coi trọng cuộc sống tinh tế của đàn ông, có thể nhìn thấy từ máy làm ẩm không khí và máy lọc không khí trong phòng.

Cô đứng lên, đem điện thoại trong tay để vào tay anh: "Cho lãnh đạo cầm!"

Lục Lập Phong nhận điện thoại cô, cô chắp tay ra đằng sau, bắt đầu đi khám xét từng góc phòng, rất giống quan chức đi thị sát, Lục Lập Phong thì như thư kí, yên lặng đi theo sau.

Diêu Tinh Thần chán chết trong phòng, tới phòng đựng quần áo của anh, không khỏi thán phục.

"Ríu rít ríu rít, anh đúng là đại gia nhỉ, ngày nào cũng đi vào phòng quần áo, soi soi ngắm ngắm trước gương?"

Lục Lập Phong không trả lời, lấy điếu thuốc, không châm lửa, ngậm trên môi, hí hoáy nghịch điện thoại cô.

"Ừ." Lục Lập Phong híp mắt trả lời cô, mở danh bạ điện thoại cô, xem cô lưu số mình là gì.

Tiểu đồ cổ??

Lục Lập Phong bất giác bật cười.

"Về sau tủ quần áo này để tôi dùng."

"Được," Lục Lập Phong sửa tên mình, ngón tay thon dài cầm điếu thuốc, gõ trên bàn phím, xóa 'Tiểu đồ cổ' đi, đổi thành 'Ông xã'. Sau đó 'cạch' một tiếng, tắt màn hình.

"Lục Lập Phong sao anh nhiều dây lưng thế?" Diêu Tinh Thần chạm vào từng hộp nhỏ tinh xảo, bỗng nhiên khựng lại, nghĩ tới một bộ phim điện ảnh đang hot dạo gần đây "Năm mươi sắc thái: Xám"… Vai nam chính là một tổng tài đời sống phức tạp, có đặc điểm thích hành hạ khổ dâm…

"Lục Lập Phong," Diêu Tinh Thần cảnh giác nhìn anh, chỉ chỉ mấy cái dây lưng: "Anh chắc không có… khuynh hướng gì đó… nhỉ?"

Lục Lập Phong lấy điếu thuốc từ trên môi xuống, tay hạ xuống, chạm vào khóa thắt lưng, phòng để quần áo rất tối gương mặt anh tuấn của anh ẩn trong bóng đêm, trên mặt không có biểu cảm, hơi khó lường, nhìn cô: "Em nói sợ, vẫn còn cơ hội chạy…"

Diêu Tinh Thần nhìn dây lưng trong tay anh, còn có đôi mắt thâm trầm ấy, sợ run cả người, ôm bả vai run lẩy bẩy, lùi lại: "Tiểu đồ cổ, tôi rất sợ đấy! Anh không nên tới đây!"

Thái dương Lục Lập Phong đổ ra một giọt mồ hôi lạnh, thấy cô yêu thích diễn kịch như thế, liền thuận thế đến gần, dây lưng trong tay căng thẳng, cười tà kề sát vào, dồn cô tới góc tường trong phòng quần áo…

Hô hấp của anh rất rất gần, đang ở phía trên đỉnh đầu cô, anh chỉ cần động nhẹ môi là có thể hôn lên trán cô.

Diêu Tinh Thần tội nghiệp ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn nút áo sơ mi của anh, duỗi tay.

"Có chuyện gì?"

"Diễn đoạn này xong, trả thêm tiền …" cô ngẩng đầu, thay đổi bộ mặt con buôn. Rất giống một con quỷ đang giương nanh múa vuốt đột nhiên trở nên dễ nói chuyện, còn tốt bụng nói cho bạn rằng lối ra ở bên kia.

Không thú vị…

Lục Lập Phong thu lại nụ cười xấu xa, cất dây lưng đi, lắc đầu cảm thán: "Thật chuyên nghiệp."

Diêu Tinh Thần cúi đầu theo chuẩn mực, cảm ơn khán giả, rồi đẩy anh sang một bên, rời khỏi phòng quần áo, vào phòng ngủ.

Lục Lập Phong tựa vào tường phòng quần áo, lấy chiếc bật lửa tinh xảo châm thuốc, hung hăng hít một hơi, lập tức cảm thấy toàn thân thư thái, không khí cũng không nóng như trước. Nhìn váy ngắn chập chờn chỉ đủ che mông của cô, bóng lưng cô rời đi, trong đôi mắt hẹp dài hiện lên vẻ mê ly…

Có tin nhắn gửi đến, Lục Lập Phong quên mất đang cầm điện thoại cô, theo bản năng cầm lên nhìn, màn hình sáng, nổi lên cái tin nhắn.

"Thần Thần, khi ở phim trường không kìm chế được, là lỗi của anh, nhưng em quá hấp dẫn, khiến anh không tự chủ được. Hay là chúng ta thực sự làm một lần, anh đề cử vai chính cho em. Đêm nay 11 giờ, anh ở khách sạn Địa Trung Hải phòng 301 chờ em. Nếu em đồng ý, tới tìm anh."

Lục Lập Phong vuốt lên trên, thấy được câu "Tiêu cái đầu mày!" của cô, khóe miệng khẽ cười, nhẹ nhàng hít một hơi thuốc, rồi lấy xuống khỏi miệng.

Một lát sau, anh lại kẹp điếu thuốc lên môi, hai tay cầm điện thoại gõ thật nhanh, nhấn gửi đi.

Lục Lập Phong cầm điện thoại, nhẹ nhàng hít một hơi thuốc, nhả khói, nhìn màn hình.

"Được, chờ em."

22. Chương 22: Bố Cô – Bảo Sinh

EDIT BY CHERYL CHEN

"Lục Lập Phong sửng sốt! Lúc này bỗng nhiên suy nghĩ thông suốt, không khỏi hít một hơi lạnh! Nhưng tất cả đã muộn."

10 giờ tối.

Xe Lục Lập Phong chạy trên đường cái trong đêm, Diêu Tinh Thần ngồi ghế phụ lái, đầu dựa nghiêng ở chỗ tựa lưng, say ngủ.

Mặt cô hướng về phía anh, hơi ngước lên, đôi mắt bình tĩnh nhắm nghiền, ngủ rất say rất ngon.

Điện thoại Lục Lập Phong đổ chuông, cuộc gọi đến hiển thị tên người gọi là 'Mao Lợi'.

"Sao rồi?" Lục Lập Phong đeo tai nghe bluetooth, tay vẫn lái xe, mở miệng hỏi.

Mao Lợi ở đầu bên kia như đang hút thuốc lá, trong điện thoại truyền đến tiếng kim loại của bật lửa:

“Thoải mái rồi, vừa mới nôn trong WC xong, bây giờ quen rồi, hai người chúng em thay phiên nhau làm, hắn ta còn hơi hưởng thụ ấy.”

Lục Lập Phong nhíu mày, mi tâm hiện lên vẻ bài xích.

“Vậy được rồi, đừng để lại vết thương trên mặt hắn, chụp hai bức ảnh.”

Mao Lợi còn chưa kịp trả lời, anh em của hắn, Mao Kiệt đã giật điện thoại, khác với giọng nói tục tằng của anh mình, giọng Mao Kiệt lanh lảnh: “Anh Lục, chất lượng của cái này đúng là không tồi, anh cứ yên tâm, chúng em sẽ chụp lại ảnh, chắc chắn hắn không dám nói ra, dám khi dễ người của chú Hai à, cho hắn biết tay…”

“Được rồi,” Lục Lập Phong không thoải mái ngắt lời, “Cuối tuần tôi ra nước ngoài cử hành hôn lễ, đến lúc đó sẽ gọi điện thoại báo tin cho hai người.”

“Không thành vấn đề, nhất định sẽ có mặt.”

Lục Lập Phong cúp điện thoại, xe đã tới cửa nhà Diêu Tinh Thần.

Tắt động cơ, trong ô tô trở nên an tĩnh.

Hai tay anh đặt trên vai cô, muốn lay cho cô tỉnh lại, nhưng thấy chân mày cô động thật nhanh, chóp mũi rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, như đang trong ác mộng đáng sợ.

Lục Lập Phong thu tay lại, nghiêng người lẳng lặng nhìn cô. Mặt cô vốn trái xoan, bởi vì mang thai nên hai gò má đã có thêm thịt, nhìn rất dễ chịu. Cả ngày hôm nay cô vừa làm trò vừa ứng phó với một nhà gia trưởng, cực kì mệt mỏi, hơn nữa, phụ nữ có thai đặc biệt thích ngủ, lên xe một cái cô đã quay ra ngủ, thần sắc trầm lắng, hai gò má hồng nhạt, giống như một quả đào mật đầy đặn.

Yết hầu Lục Lập Phong chuyển động, trong ánh mắt mang theo sự dịu dàng như nước, khuôn mặt anh chậm rãi ghé sát, từ từ tới gần, môi dừng trước môi cô, hô hấp cùng nhau giao hòa.

“Bố ơi…” cô bất an, phát sinh một tiếng kêu yếu ớt, làm Lục Lập Phong khựng lại.

Phải cực kì lo lắng, sợ hãi hét lên trong mơ mới có thể phát ra tiếng nỉ non nho nhỏ ở bên ngoài, cô nhất định đang rơi vào ác mộng.

Lục Lập Phong không đành lòng để cô chìm trong cơn mê nặng nề ấy, ngồi thẳng người lại, tay đẩy vai cô: “Diêu Tinh Thần, Diêu Tinh Thần…”

"Vâng!" cô bỗng tỉnh lại, người dóng thẳng tắp, nhìn xung quanh xem hoàn cảnh mới khẳng định mình ở trong xe Lục Lập Phong, thở phào một hơi.

Lục Lập Phong cầm áo khoác ở ghế sau ném lên người cô, ý bảo cô lên nhà.

Diêu Tinh Thần không từ chối, khoác áo đẩy cửa xuống xe.

"Tôi đi đây!" Diêu Tinh Thần đóng cửa xe, rồi đi vào hành lang, đến nhìn cũng không nhìn anh, ánh mắt rã rời, mang theo sự xa cách.

Lục Lập Phong xuống xe, đóng cửa lại, ngẩng đầu, nhìn bóng dáng cô đi trong hành lang, một ngọn đèn sáng lên, ảm đạm tịch mịch.

Một hồi lâu, đèn ở hành lang vụt tắt, Lục Lập Phong rút một điếu thuốc, châm lửa, tựa vào xe hít một hơi.

Diêu Tinh Thần mở cửa nhà, Liêu Anh Hồng đã ngủ, cô tới phòng mình, lấy một khung ảnh ra từ ngăn kéo. Trong ảnh là cô lúc 14 tuổi, đang đứng trung bình tấn, làm tư thế Giáng long thập bát chưởng, bên cạnh là người bố với khuôn mặt hiền hậu, vóc dáng nhỏ nhắn đang vỗ bả vai cô, một chân đứng thẳng, tay đặt trước mắt làm tư thế Tôn Ngộ Không, trên mặt là nụ cười khờ khạo, hai bố con một người làm đại hiệp, một người làm Tôn Ngộ Không, máy ảnh dừng lại trong nháy mắt, có cảm giác mừng vui.

Ban đêm cô không mở đèn, trong phòng chỉ có một luồng sáng từ ánh trăng chiếu vào. Nương theo ánh trăng ấy, Diêu Tinh Thần ngắm nhìn tấm ảnh kia không chớp mắt, như thấy bố cô đang ở trước mắt mình.

"Tiểu tiểu thư, con nhìn này, bố có giống Tôn Ngộ Không không?" bố cô làm động tác 'Kim Kê Độc Lập', trừng mắt nhìn cô.

"Tôn Ngộ Không quá khó coi, đại hiệp mới dễ nhìn! Kiaaa! Giáng long thập bát chưởng!!"

Bên ngoài màn chụp ảnh là một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, chịu không nổi, khoác tay đi lên trước, hét lên: "Hai bố con đều thần kinh rồi! Rốt cuộc có chịu chụp ảnh đàng hoàng không!"

Bố cô, Diêu Bảo Sinh lập tức đứng thẳng, đẩy tay con gái bên cạnh: "Diêu Tinh Thần! Đứng ngay ngắn! Đại tiểu thư bực mình rồi!"

Ở Diêu gia, Liêu Anh Hồng vẫn được hưởng thụ địa vị của phụ nữ Thượng Hải thượng lưu, Diêu Tinh Thần chưa từng nghe thấy Diêu Bảo Sinh gọi Liêu Anh Hồng là 'bà xã', luôn nghe ông gọi bà là 'Đại tiểu thư', gọi Diêu Tinh Thần là 'Tiểu tiểu thư'.

Diêu Tinh Thần nhìn Liêu Anh Hồng nổi giận, lập tức đứng nghiêm, hai bố con như hai cây bạch dương đứng song song, hai cặp mắt đen như mực nghiêm túc nhìn Liêu Anh Hồng.

Nhiếp ảnh gia lắc đầu: “Tôi vẫn thấy hai bố con tạo dáng kiểu vừa rồi đẹp hơn.”

Vừa dứt lời, hai bố con lập tức khôi phục động tác cợt nhả vừa nãy, nhiếp ảnh gia tay chân nhanh nhẹn, nhấp chụp.

Liêu Anh Hồng tức giận thở phì phì, hai bố con ăn ý đập tay.

Trong biệt thự Lục gia, Lục Kiến Lâm và Hà Lâm đều chưa ngủ, Lục Kiến Lâm đang ngắm nghía mấy món bảo bối, tán gẫu cùng vợ.

“Tinh Thần hôm nay biểu hiện thật khéo léo.” Hà Lâm bên cạnh vừa đan áo len vừa nói: “Nói thật, bố nó mất sớm, một người mẹ đơn thân, dạy dỗ được đứa bé hiểu chuyện như thế cũng không dễ dàng gì.”

Nói tới Diêu Bảo Sinh, Lục Kiến Lâm vẫn lợn cợn trong lòng: “Bảo Sinh không nên đi sớm như thế, haizz, nghĩ đến năm đó, anh và anh ấy cùng học trong cửa hàng đồ cổ của bố, nhiều chuyện anh còn không tỉ mỉ cẩn thận bằng anh ấy.”

Hà Lâm nói: “Tôi nghe nói anh ấy trộm mộ, tuy giẫm đạp lên bản lĩnh nhưng vẫn dốc lòng dốc sức.”

Lục Kiến Lâm đáp: “Anh ấy là người lão luyện rồi, có thể khiến Thanh Long bỏ đi, Bạch Hổ phục tùng, Huyền Vũ cúi đầu, Chu Tước bay múa.. Con đường anh ấy đi rộng mở, mắt nhìn còn độc hơn chim ưng, tiểu tử Thiết Kim kia vừa từ Đông Bắc trở về đã đi tìm anh ấy, hăng say nghiên cứu bộ môn trộm mộ kia.”

Hà Lâm ngừng tay, nói: “Ông nói xem, Diêu Bảo Sinh xảy ra chuyện có liên quan gì đến chú Hai không?”

Ánh mắt Lục Kiến Lâm đột nhiên hiện lên vẻ trốn tránh, chưa nói, chỉ nghe ngoài cửa có tiếng bước chân.

Lục Kiến Lâm đúng lúc đổi chủ đề: “Con trai về rồi.”

Lục Lập Phong vào nhà, mở đèn trong phòng. Căn phòng dán chữ ‘Hỷ’ mừng vui, trong không khí thấp thoáng mùi nước hoa cô lưu lại.

Lục Lập Phong ngồi xuống ghế salon, kéo cà vạt, nhưng động tác dần dần ngừng lại.

Dáng vẻ cô trầm luân trong giấc mộng gọi tên bố lại hiện lên trong đầu anh.

Lục Lập Phong nhắm mắt, trầm ngâm dựa vào ghế salon..

Ký ức quay lại năm đó, anh về đại viện sau khi học năm thứ hai. Khi đó là mùa hè gian nan nhất anh phải

vượt qua. Mùa hè, thành phố B như cái lồng hấp lớn, không như Bắc Kinh phe phẩy quạt hai cái là thấy mát.

Xe cảnh sát vừa rời khỏi nhà Diêu Tinh Thần, có người nói, bố Diêu Tinh Thần bị nghi trộm mộ, cảnh sát tới nhà thẩm vấn nhưng không có chứng cứ nên chưa bắt người.

Lục Lập Phong đã vài ngày chưa thấy bóng dáng Diêu Tinh Thần, đôi khi anh cố tình đi tới nơi cô thường luyện võ công để đọc sách, hay đến chỗ chân tường cô hay chơi với kiến, nhưng chưa hề thấy cô.

Có một ngày, Lục Lập Phong thấy một đám con nít đào đất dưới cây.

Tin Diêu Bảo Sinh là cao thủ trộm mộ đã được đồn rộng rãi trong đại viện. Bọn nhỏ ở đây nhao nhao học theo, đào rất nhiều hố, rồi chôn một ít bát đĩa bình thường, lại đào tiếp, sắm vai trộm mộ.

"Thấy rồi thấy rồi! Đào được một cái bình hoa!" âm thanh hưng phấn của mấy đứa bé trai quanh quẩn bên sân cỏ, người lớn qua đường đều lắc đầu cười, cũng có mấy người chưa hết trẻ con, xông tới cùng ồn ào với bọn trẻ.

Lục Lập Phong chỉ đi ngang qua, thấy trò này buồn chán đến tột độ, đang định rời đi, lại nghe thấy một giọng nói the thé quát bọn nhỏ.

"Tất cả dừng tay hết cho tôi!" Diêu Tinh Thần vội vàng chạy tới, sắc mặt trắng bệch vì lo lắng.

Lục Lập Phong đang định rời đi cũng ngừng bước chân.

"Cái đó là do tôi chôn! Các người đừng hòng lấy đi!" Diêu Tinh Thần liều mạng đẩy một bé trai đang ngồi chỗ này, đi tới cái bình hoa, ngồi xổm xuống.

"Đây là bình nhà tôi hay cắm hoa! Tất cả mọi người giải tán đi!" cô nói chuyện hơi nóng nảy, nhưng lại cười khan, như đang lấy lòng mấy đứa bé này.

Khi đó, mọi nhà đều thích đặt trên bệ cửa sổ, trên bàn sách mấy cái bình hoa để trang trí, nhưng do thịnh hành trò trộm mộ, Diêu Tinh Thần ham chơi nên chôn bình hoa xuống đất cũng quá bình thường.

Lục Lập Phong tập trung nhìn vào bình hoa cô ôm trong tay, không phải đồ bình thường.

Anh tiến lên phía trước, ngồi xổm xuống, nhìn cô ôm bình hoa cẩn thận, vốn định trêu chọc cô một chút, nhưng nhìn thấy hoa văn họa tiết và màu sắc của bình, mặt anh biến sắc.

Anh lớn lên trong nhà ông nội, đồ đạc vừa qua mắt anh đã thấy rõ sự bất phàm. Thứ Diêu Tinh Thần ôm

trong tay là bình hồ lô, loại này phải nói là cực hiếm. Nhìn kĩ lại, thân bình được chạm trổ giàn bầu dài, cành lá tươi tốt, quả xum xuê, kết hợp với dáng hồ lô. quả thật nhân gian khó thấy. Dù trong chốc lát chỉ nghĩ được có vậy, nhưng Lục Lập Phong lập tức kết luận được, thứ đồ này không phải của Diêu Tinh Thần.

"Cô nói dối, đây là đồ cổ." anh đứng lên, bình tĩnh vạch trần cô.

Tất cả mọi người cả kinh, người vây quanh xem ngày càng nhiều.

Diêu Tinh Thần ôm bình kinh ngạc nhìn anh. Vẻ phẫn nộ trong mắt đã biến thành hoang mang, thậm chí là cầu xin, nhưng Lục Lập Phong khi đó trẻ tuổi, không hiểu ý cô, chỉ cảm thấy nhìn bộ dạng cô bị vạch trần lời nói dối vô cùng thú vị.

"Lập Phong, nghe nói cháu ở Bắc Kinh cùng ông nội nghiên cứu đồ cổ rất lợi hại, cháu thực sự khẳng định đây là đồ cổ sao?" một người lớn đứng xem, tò mò hỏi.

Diêu Tinh Thần hoàn toàn choáng váng, ôm chặt cái bình không buông tay. Lục Lập Phong cúi đầu nhìn bình hoa kia. Bây giờ nghĩ lại, anh thấy, lúc đó chính mình thật thiếu suy nghĩ. Khi còn trẻ anh còn sĩ diện, chỉ là một thiếu niên khoe khoang trước mặt cô gái mà mình thích.

"Sứ Thanh Hoa, màu xanh sâu lắng, bột nở men dày, dưới đáy ráp không sứ, thấy rõ ràng dấu vết đã từng bị đốt, phong cách cổ xưa tự nhiên, không thể nào sai được, đây là bình Thanh Hoa đời nhà Nguyên điển hình."

Dứt lời, đoàn người lại ồn ào.

"Đời Nguyên á!"

"Quả thật! Tôi nhìn cái chai không hề tục!"

"Đừng nói là Diêu Bảo Sinh đi trộm mộ, rồi gọi con gái đem đi chôn nhé!! Thảo nào cảnh sát lục soát toàn bộ Diêu gia cũng không tìm được bất kì chứng cứ gì!"

Lục Lập Phong nghe thấy trong đám người những tiếng xì xào, lại cúi đầu thấy con mắt Diêu Tinh Thần chứa ánh lệ, ôm cái bình, run rẩy nhìn anh…

Lục Lập Phong sửng sốt! Lúc này bỗng nhiên suy nghĩ thông suốt, không khỏi hít một hơi lạnh! Nhưng tất cả đã muộn.

"Đây là bình hoa nhà tôi hay dùng…" Diêu Tinh Thần lại ngẩng đầu lên cố chấp một lần nữa, cô nhìn Lục Lập Phong, nhưng vì tuổi còn nhỏ, khả năng phản kháng trước áp lực quá yếu, bị người vây quanh, nước mắt đã thua kém chảy xuống, khẳng định tất cả lời nói dối.

Lục Lập Phong khắc sâu trong đầu ngày Diêu Bảo Sinh bị đưa đi, Diêu Tinh Thần khóc lớn, đuổi theo xe cảnh sát.

Diêu Bảo Sinh bị còng tay, cảnh sát áp giải lên xe, Lục Lập Phong và chú Hai đứng ở cửa, cùng với những ngươi vây quanh.

Sắc mặt chú Hai không tốt, không ngừng hút thuốc, nhìn theo hướng xe cảnh sát, thất thần nói: "Còng tay… cũng không còng được anh ấy."

Trước khi lên xe, Lục Lập Phong thấy Diêu Bảo Sinh quay đầu nhìn Diêu Tinh Thần, không nói gì.

Cảnh sát thúc giục, ra khỏi quân khu, Diêu Tinh Thần thoát ra khỏi sự khống chế của mẹ, khóc đuổi theo, chạy nhanh như gió.

"Bố! Bố ơi!"

"Bố!"

Người vây xem nhiều như thế, hai mẹ con họ, tứ cố vô thân, mà cô kêu khóc đến thấu gan thấu phổi. Mỗi tiếng khóc đều như có khẩu súng bắn nát trái tim anh.

Lục Lập Phong rất muốn lao tới kéo cô về, thay cô lau nước mắt. Nhưng anh biết rõ, từ nay về sau, anh là hung thủ gián tiếp hại chết bố cô, cũng không thể làm bạn với cô.

Nghe nói, khi đó là ngày của bi kịch, Diêu Bảo Sinh không biết dùng cái gì cạy được còng tay, khi xe lái vào quốc lộ, ông đột nhiên nhảy xuống xe! Diêu Tinh Thần đuổi theo phía sau, đã thấy bố lao ra khỏi xe, vừa đứng dậy cười với cô, giây kế tiếp, đã bị nghiền nát dưới một chiếc xe vận tải chạy như bay tới…

23. Chương 23: Danh Chính Ngôn Thuận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

EDIT BY CHERYL CHEN

"Có lẽ Lục Lập Phong biết rõ rằng anh không thể, bởi chỉ cần quá khích một bước, cô sẽ lập tức né tránh, đồng thời chạy trốn ra xa, đến chết già cũng không qua lại với nhau."

Hôm đó lại là một ngày tươi sáng, mấy chú chim nhỏ đậu trên bệ cửa sổ, Liêu Anh Hồng vừa mở cửa đã dọa bọn nó chạy mất.

Liêu Anh Hồng cười cười, lấy tay cuốn lô từng xoăn xoăn, vừa ngâm nga tiểu khúc, vừa vẫy tay theo hướng chim non bay đi: "Quay lại đây! Chạy cái gì mà chạy!"

Tiện mắt nhìn xuống dưới tầng, Liêu Anh Hồng thấy một chiếc xe rất quen mắt đậu bên dưới.

"Lập Phong à! Lục Lập Phong!" Liêu Anh Hồng không hề để ý trên đầu vẫn cuốn lô, lớn tiếng gọi.

Sáng bảnh mắt! Kêu cái gì mà kêu! Có để ai ngủ không! Diêu Tinh Thần ở phòng cách vách mất ngủ cả đêm, đến hừng đông mới chợp mắt được, đột nhiên nghe tên Lục Lập Phong, cô phiền não vùi đầu vào trong chăn, ác liệt đạp chân, ngủ tiếp.

"Lập Phong!"

Xe dưới tầng gọi mãi không có ai ra ngoài, Liêu Anh Hồng thấy kì lạ, lầm bầm một câu, chuyển ánh mắt, thấy cách đó không xa một bóng người đi tới.

Không phải là con rể đẹp trai nhất của bà thì còn ai vào đây nữa?

Anh tay trái xách hai cái túi nilon, tay phải kẹp hai chiếc cốc giấy, nhìn dáng vẻ như vừa đi mua đồ ăn sáng.

Ahihi, Liêu Anh Hồng vỗ tay tán thưởng, đúng là con rể tốt nhất Trung Quốc!

Bà xoay người lẹt quẹt đôi dép, chạy vụt tới phòng Diêu Tinh Thần, dùng sức vỗ chăn con gái.

"Con ơi! Dậy đi! Chồng con tới!"

Diêu Tinh Thần bọc trong chăn như con nhộng lớn, bất động.

Liêu Anh Hồng nóng nảy, kéo chăn ra: "Nha đầu này! Sao lại không có lễ nghĩa như thế! Con nhìn con gái nhà người ta xem! Ai ai cũng duyên dáng yêu kiều hiểu cách làm người! Sao mẹ lại dạy dỗ mày thành ra một bà cô cà lơ phất phơ thế này! Dậy! Dậy ngay cho mẹ!"

Diêu Tinh Thần bực bội, sáng sớm đã nghe danh Lục Lập Phong, cảm giác như không muốn làm thêm giờ, cô kéo chăn trùm đầu, nói rầu rầu: "Mẹ ra ngoài đi! Con muốn đi ngủ!"

Tiếng bước chân của Lục Lập Phong vang lên từ hành lang, lòng Liêu Anh Hồng quýnh lên, tức giận đập con gái một chưởng, tay dùng sức, kéo chăn trên người cô ra!

Cửa vừa mở ra, Lục Lập Phong đã nhìn thấy cảnh này: Diêu Tinh Thần đầu tóc bù xù ngồi thở hổn hển, nhắm mắt lẩm bẩm tỏ ý ỳ ra, bên dưới chỉ mặc một chiếc quần lót tam giác bó sát, bên trên là chiếc áo lót hở rốn tinh xảo, bộ ngực sung túc theo động tác giật chăn của cô không ngừng dao động.

Không nghĩ rằng vừa mới tới, đã thấy một cảnh xuân mĩ lệ thế này…

Lục Lập Phong bất giác quay đầu đi chỗ khác, mím môi cười trộm, rồi cố ý ho nhẹ một tiếng.

"Khụ khụ!"

Liêu Anh Hồng nghe được tiếng con rể, ngẩn ra, lập tức đeo bộ mặt dịu dàng kiên nhẫn, nhẹ nhẹ vỗ chăn con gái, nói: "Con ơi, rời giường thôi, con xem, Lục Lập Phong nhà con cũng đến rồi này."

Diêu Tinh Thần nhân cơ hội này giật lại chăn, ngả đầu nằm ngủ. Liêu Anh Hồng không còn cách nào, đành ra khỏi phòng.

Lục Lập Phong thấy Liêu Anh Hồng ra ngoài, mỉm cười để bữa sáng trong tay lên bàn, âm thanh như ánh mặt trời lấp loáng ấm áp: "Dì, sáng nay con mua đồ ăn sáng, nhân lúc còn nóng dì ăn đi."

"Đứa trẻ ngoan, có lòng quá." Liêu Anh Hồng cười nhẹ nhìn con rể, nhìn thế nào cũng hợp mắt.

Lục Lập Phong hôm nay cũng đặc biệt nhẹ nhàng, áo sơ mi trắng kết hợp với quần jean, đồng hồ Jaeger Lecoultre phiên bản Master Ultra Thin Moon [1], trông ung dung thong thả nhưng cũng không giảm đi mấy phần cao quý.

[1] Đồng hồ của anh Lục đây:

"Cô ấy không dậy được ạ?" Lục Lập Phong hỏi.

Liêu Anh Hồng lườm lườm trong phòng: "Con bé này, cứ được ngày nghỉ là ngủ một mạch đến trưa, người thân cũng không ngó ngàng gì."

Lục Lập Phong mỉm cười, nhìn đồng hồ: "Vậy không được rồi, hôm nay con muốn dẫn cô ấy đi chụp ảnh cưới, để con đi gọi."

Anh vừa nói xong, nháy mắt với Liêu Anh Hồng. Liêu Anh Hồng như bị xẹt điện, cười cười chỉ anh: "Tiểu tử thối, đi đi!"

Lục Lập Phong cầm một cốc sữa đậu nành vào phòng Diêu Tinh Thần, từ từ đóng cửa lại.

Liêu Anh Hồng ngồi trong phòng khách ăn sáng, đại não cảm thán, ai da, một đứa trẻ ngoan như thế, sao lại nhìn trúng nha đầu thối Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần mụ mị, đang ngủ thì ngửi thấy vị sữa đậu nành ngọt ngào, cái bụng đang mang thai thầm thì gọi.

Sữa đậu nành sao? Mơ mơ màng màng, cô nhắm mắt lại, đầu vươn ra, lỗ mũi hít ra hít vào, giống con chuột chũi điên cuồng ngửi.

Lục Lập Pong cảm thấy đùa rất vui, nên kéo quần nửa ngồi xổm xuống, đưa ống hút đến gần miệng cô.

Diêu Tinh Thần không hề khách khí ngậm ống hút, sì sụt sì sụt, mấy ngụm sữa lớn, cô tỉnh lại.

Vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt tuấn tú của Lục Lập Phong gần trong gang tấc, con ngươi Diêu Tinh Thần co lại, bật dậy hung mãnh, bưng chăn như gặp quỷ!

"Ai cho anh vào đây! Anh không biết đây là khuê phòng con gái à!"

Lục Lập Phong đứng lên, dựa vào bàn học trước giường, môi mỏng ngậm ống hút, cổ tay nâng cao cốc sữa đậu nành cô vừa uống, tao nhã tự nhiên hút.

"Ôi ôi ôi, anh đừng uống hết, chừa lại cho tôi."

Rột rột rột….

Diêu Tinh Thần vừa dứt lời, cốc giấy đã phát ra tiếng rột rột nức nở, vô ích thôi.

Người nào đó đã cầm chiếc cốc không quơ quơ, nhìn cô như mắc nợ.

"Đói bụng à, rời giường tôi dẫn em đi ăn." Lục Lập Phong nói.

Diêu Tinh Thần giận dữ nằm xuống, che phủ nghiêm ngặt người mình, không vui đáp: "Lục Lập Phong, bây giờ mới mấy giờ, anh không biết rằng tôi không thấy anh một giờ thì sống thọ thêm mười năm à? Anh như thế này là bắt tôi tăng ca, bóc lột tôi."

Cô kêu la một trận, rồi lại chui vào chăn.

Lục Lập Phong đến gần, ngồi bên giường, bắt đầu đùa dai, anh vươn đầu ngón tay gãi gãi vào lòng bàn chân lộ ra ngoài chăn của cô, Diêu Tinh Thần lập tức đạp đạp chân, phát ra một chuỗi tiếng cười khó nín nhịn.

"Hahaha! Đừng cù đừng cù!"

Lục Lập Phong thấy cô có mặc áo, tay lại cào hai cái ở gan bàn chân cô, Diêu Tinh Thần bật dậy, cười nhìn anh.

Cô ngồi dậy như thế, khuôn mặt hai người rất gần. Lục Lập Phong ngẩn ngơ trong chớp mắt, anh còn chưa kịp suy nghĩ gì nhiêu, một cánh tay vươn ra tư trong chăn, chính xác bắt được dưới nách anh, cách lớp vải mỏng, chọc đến nỗi anh đau khổ khó nhịn!

"Anh cứ bày ra mấy cái chuyện xấu này! Bây giờ ăn miếng trả miếng!" Diêu Tinh Thần không bao giờ chịu thiệt, một tay che ngực, một tay cù Lục Lập Phong, đè anh xuống dưới.

Lục Lập Phong không ngừng phát ra tiếng cười giòn giã trong sáng, luôn miệng xin tha.

"Dừng lại đi, tôi sợ ngứa! Diêu Tinh Thần, dừng tay mau!"

Diêu Tinh Thần chưa từng thấy dáng vẻ thế này của anh, người ngày thường luôn luôn làm mặt lạnh như bị thiếu tiền. Trong nháy mắt, hứng thú trêu đùa của cô nổi lên, tiện thể giáo huấn anh một chút, không chịu dừng tay.

Lục Lập Phong nằm ngửa trên chiếc giường bé nhỏ của cô, cười không thở được.

"Xin tôi tha đi!" Diêu Tinh Thần ra lệnh!

Lục Lập Phong mạnh miệng không chịu cầu xin, Diêu Tinh Thần càng hừng hực khí thế làm anh ngứa, cuối cùng anh nhịn không nổi rồi, nắm lấy cổ tay cô, cười đến nỗi mắt ướt át.

"Tên cổ lỗ sĩ này, buông tay ngay cho tôi, nhanh! Tôi đếm đến ba…" Diêu Tinh Thần cười, nhìn cổ tay mình giãy giãy trong lòng bàn tay anh.

Nắng sớm soi rọi qua cửa sổ, chiếu tỏ khuôn mặt rạng rỡ của cô, còn cô, đang cười hoạt bát không chút phòng vệ. Khung cảnh hiếm có như vậy làm cho Lục Lập Phong thu dần nụ cười, ánh mắt nhìn cô thêm chăm chú.

Mặt cô gần đến nỗi anh ngước mắt lên là chạm tới, mấy lọn tóc rủ xuống, cọ vào cần cổ anh, khiến anh ngẩn ngơ, mà khuôn mặt kia không hề trang điểm mắt to môi đỏ, chỉ phảng phất hương vị tinh mỹ, làm cho Lục Lập Phong khao khát nếm thử.

Lúc này, anh rất muốn làm một chuyện…

Có lẽ Lục Lập Phong biết rõ rằng anh không thể, bởi chỉ cần quá khích một bước, cô sẽ lập tức né tránh, đồng thời chạy trốn ra xa, đến chết già cũng không qua lại với nhau.

Diêu Tinh Thần trố mắt nhìn dáng vẻ đè nén của anh, cho rằng anh bắt đầu bực mình, cô tức giận buông tay, nằm xuống, lẩm bẩm.

"Con mọt sách nhạt nhẽo, mỗi lần đùa giỡn là nằm không dậy nổi, không có một tí sức nào."

Lục Lập Phong ngồi xuống, nỗi mất mát to lớn kìm nén ở ngực, cảm giác như nghiện một thứ mà không được toại nguyện, rất rất khó chịu.

Anh đứng lên, hắng giọng, sửa sang lại tay áo cổ áo, vỗ vỗ chăn cô, nói: "Dậy đi, hôm nay đi chụp ảnh cưới."

"Ảnh cưới? Chúng ta cũng cần à?"

Lục Lập Phong nói: "Thật ra tôi cũng không thích chụp ảnh. Nhưng hình thức hôn lễ phải vậy, còn phải dùng hôm tiệc cưới nữa."

Diêu Tinh Thần không tình nguyện, đáp: "Lục Lập Phong, anh động não một tí đi, bỏ ra một vạn tệ chụp một album ảnh, rồi cuối cùng để lót chậu hoa, có đáng không?"

Lục Lập Phong giật khóe miệng: "Ai bảo tôi để lót chậu hoa…"

"Ơ không phải à?"

…

Bãi cỏ thật to, đằng sau là giáo đường, trời nắng chan hòa, nhiếp ảnh gia bận bịu đổ đầy mồ hôi.

Mấy việc đại loại như chụp ảnh có thể coi là nghề của Diêu Tinh Thần, cô mặc áo cưới thướt tha đứng bên Lục Lập Phong, như người mẫu dựa vào một chiếc xe lạnh như băng, tạo đủ kiểu dáng.

"Cô dâu tuyệt lắm! Chú rể cười một cái đi! Anh thật không phối hợp, cô dâu nổi giận đấy!" Nhiếp ảnh gia không ngừng ấn chụp ảnh, cười đùa.

Lục Lập Phong mặc cả người tây trang lễ phục trắng, tóc tạo kiểu, trang phục hoành tráng, càng thêm đẹp trai cao ráo, anh đứng bên cạnh Diêu Tinh Thần không ngừng phô bày mọi kiểu dáng, áp lực cực lớn.

"Cô ấy không giận đâu," Lục Lập Phong nói, "Anh cứ chụp mấy tấm, đại khái là được."

Không hề nghĩ tới chụp ảnh áo cưới lại tốn công sức như thế, Lục Lập Phong sắp nổi điên.

Diêu Tinh Thần nhìn anh mất tự nhiên, tay khoác lên người anh, châm chọc khiêu khích: "Anh xem, tôi nói rồi mà, hai chúng ta còn dùng ảnh cưới làm gì, trực tiếp chiếu mặt anh, gắn lên một bãi cỏ, photoshop thêm tôi vào, không cần chịu đựng."

Lục Lập Phong lạnh lùng nhìn cô: "Đừng có cọ tới cọ lui vào người tôi nữa."

Diêu Tinh Thần không cho là phải: "Thả lỏng đi đồ lạc hậu, coi như tôi là bình hoa cổ đi, anh không cần di chuyển, để tôi tạo dáng là được rồi."

Anh vẫn đứng im như một pho tượng, còn cô lại phóng khoáng chuyên nghiệp nhích tới nhích lui, khung cảnh cực kì quái dị. Nhiếp ảnh gia bao nhiêu năm kinh nghiệm rồi vẫn chưa bao giờ thấy một cặp vợ chồng thế này. Nhân danh tấm bằng nghề nghiệp, anh không thể nào chụp ra một tấm ảnh không hài hòa thuận mắt, nên đành buông máy ảnh, chỉ đạo —

"Chú rể ôm eo cô dâu, mặt hướng về cô ấy, cô dâu, nhón chân lên hôn chú rể!"

Lục Lập Phong khoác tay qua hông cô, mặt thật gần, anh không ngờ rằng, giây tiếp theo, môi cô phóng khoáng tới gần, chỉ cách 1 cm, Lục Lập Phong đè nén nhịp tim không an phận, cúi đầu, nhìn cô không chớp mắt.

"Úi giùi ui, còn xấu hổ, chuyên nghiệp tí xem nào." Diêu Tinh Thần quệt môi, xong lại chạm tới.

Lục Lập Phong buồn cười quay mặt đi, cô đột nhiên trở nên thế này, anh chưa thích ứng kịp.

Diêu Tinh Thần thấy khuôn mặt đỏ lựng của anh, bỗng nghĩ tới một chuyện hồi học cao trung.

Khi đó cô học lớp 10, đi quán điện tử đánh CS, hôm sau ngủ nguyên giờ tự học, bị chủ nhiệm phạt đứng.

Tất cả phòng học lớp 10 đều ở tầng một, mà phòng lớp 12 ở tầng ba, mỗi lần Lục Lập Phong đi học đều đi qua lớp Diêu Tinh Thần.

Sáng hôm đó, Lục Lập Phong cầm chổi lau nhà xuống tầng trực nhật, kéo dọc cầu thang, thấy cô bị phạt đứng, anh lại dùng khuôn mặt quen thuộc, coi cô như không khí, nghiêm túc làm việc.

Diêu Tinh Thần cố ý đi tới, "phì" nhổ kẹo cao su nhai trong miệng xuống nền gạch, chắp tay đằng sau như không tựa vào tường tiếp tục chịu phạt.

Lục Lập Phong rất dễ bắt nạt, anh yên lặng dùng khăn giấy gói kẹo của cô ném vào trong thùng rác, toàn bộ quá trình đều không ngó đến cô.

Diêu Tinh Thần nhìn anh như thế, lên tinh thần, móc một chiếc kẹo cao su từ túi ra, nhai nhai, săm săm chạy tới, tiếp tục nhổ kẹo.

Nhổ xong, Diêu Tinh Thần chạy đi nhanh như chớp, tiếp tục chịu phạt. Lục Lập Phong bây giờ mới ngẩng đầu nhìn cô, tay chống lên chổi lau nhà, nhíu mày.

Thế nào thế nào! Tôi nhổ tôi nhổ! Diêu Tinh Thần cau mặt với anh, đắc ý bừng bừng.

Không nghĩ rằng, Lục Lập Phong chỉ nhìn thoáng qua cô, không hề tức giận, lại nhặt bã kẹo lên bỏ vào thùng rác.

Một màn này, đúng lúc bị hoa khôi lớp Lục Lập Phong là Tô Tiểu Mạt nhìn thấy. Tô Tiểu Mạt luôn lợi dụng chức quyền làm lớp trưởng để xếp mình và Lục Lập Phong trực nhật cùng ngày, bình thường luôn giúp Lục Lập Phong xếp hàng lấy cơm ở căng tin.

"Diêu Tinh Thần! Cô quá đáng thế! Không biết người trực nhật hành lang cho các cô khổ cực thế nào à?" Tô Tiểu Mạt phẫn nộ đi đến trước mặt Diêu Tinh Thần, nhỏ tiếng chỉ trích.

Diêu Tinh Thần trừng cô, lại chạy tới, nhổ tiếp một viên kẹo cao su, rồi chạy về, làm vẻ mặt 'xem ai làm gì được ai'.

"Cô!" Tô Tiểu Mạt nổi trận lôi đình, chỉ vào Diêu Tinh Thần mà mắng: "Đúng là đàn em không có gia giáo! Trẻ con thiếu tình thương tức là thiếu giáo dục!"

Bởi vì đều ở trong một đại viện, nên hoàn cảnh cơ bản gia đình thế nào đều biết, Tô Tiểu Mạt thấy cô không có cách nào, vui vẻ sảng khoái mắng người.

Diêu Tinh Thần hất mặt, trong lòng khóc chịu, nhưng vẫn cố làm gương mặt tự cao, huýt sáo.

Lục Lập Phong đứng cách đó không xa nhìn cô, rồi lại cúi đầu tiếp tục làm việc.

Tô Tiểu Mạt đi tới, tay nắm tay anh, đau lòng ngăn cản anh: "Lập Phong, để tớ làm cho, cậu về lớp học đi."

Lục Lập Phong buông đôi tay mềm mại kia ra, nhàn nhạt nói: "Đừng chạm vào tôi."

Diêu Tinh Thần thấy thế, ở bên cạnh huýt sáo: "Cổ lỗ sĩ vẫn là cổ lỗ sĩ, cả đời thủ thân như ngọc làm xử nam!"

….

"Đúng rồi! Cô dâu hôn chú rể đi nào? Chú rể, nhúc nhích hộ tôi đi được không?" Dưới ánh mặt trời chói chang, nhiếp ảnh gia sắp bị chú rể cứng như đá làm cho tức ói máu rồi.

Diêu Tinh Thần thấy Lục Lập Phong khoác hông mình, quay đầu đi chỗ khác, bật cười, khuôn mặt trắng nõn của anh tự nhiên đỏ ửng hết sức khả nghi, Diêu Tinh Thần vui vẻ: "Lục Lập Phong, anh ổn chưa thế?"

Nhiếp ảnh gia cũng nói: "Hay là đổi dáng khác đi! Nóng quá! Tôi toát mồ hôi rồi!"

Diêu Tinh Thần giật giật, đang định đổi kiểu khác, bỗng hông cô tự nhiên bị người ta siết chặt!

Diêu Tinh Thần ngẩng đầu lên, thấy Lục Lập Phong đang nhìn cô cười, chưa kịp phản ứng, anh đã cúi đầu, khuôn mặt tuấn tú kề sát, môi mềm lạnh băng đè xuống, trằn trọc ma sát môi cô…

Danh chính ngôn thuận.

Lục Lập Phong được như ý nguyện, thưởng thức được đôi môi mềm mại khêu gợi của cô, quyến luyến không nỡ buông ra, hỏi nhiếp ảnh gia một câu, "Chụp xong chưa", rồi lại đè môi lên…

24. Chương 24: Sinh Mạng Trong Nhà Ma

EDIT BY CHERYL CHEN

"Nếu em bé sau này hỏi anh rằng, nó được sinh ra như thế nào, anh cứ nói nhặt ở bãi rác."

Lúc hôn Diêu Tinh Thần khi chụp ảnh áo cưới, Lục Lập Phong len lỏi đầu lưỡi vào miệng cô, khiến cô vô cùng khó chịu.

Hai người thay quần áo, ra khỏi khu chụp ảnh, lang thang kiếm thức ăn ở CBD *[1]*. Cô vẫn còn canh cánh trong lòng, ai cũng không mở miệng.

[1] CBD: viết tắt của Central Business District – là khu vực trung tâm hành chính và thương mại của một thành phố. Đây là nơi sầm uất, nhộn nhịp và tập trung rất nhiều nhà cao tầng. (Chú thích của chị Hàn Vũ Phi)

Tâm tình Lục Lập Phong dường như rất tốt, tay chắp sau lưng, đôi chân dài nhàn nhã bước đi, thỉnh thoảng nhìn các cửa hàng rực rỡ muôn màu, có khi lại cúi đầu nhìn xuống chân mình, mấy cô gái đi qua ai cũng chú ý để sượt qua người anh, muôn nơi đều là ánh mắt yêu thương.

Còn Diêu Tinh Thần vừa đói vừa chán chết nhưng vẫn tỏ ra tiêu sái bên cạnh anh. Đồ ăn Hàn, cơm Tây, cô rất rất thèm, trong lúc chưa quyết định được ăn gì, cô chỉ biết ôm bụng lêu lổng.

Hôm nay là ngày cuối tuần, CBD chính là nơi rất nhiều gái đẹp qua lại. Con gái thành phố B đều trắng trẻo. Mùa hè gió biển thổi qua, nhộn nhạo đáy quần các cô, đúng là ưu đãi dành cho đàn ông.

Diêu Tinh Thần xoay đầu liếc về phía Lục Lập Phong, vẫn thấy anh chắp tay sau lưng, cúi đầu nhìn mũi chân, yên lặng, khóe miệng mang theo nụ cười yếu ớt như có như không. Khi thấy cô đưa mắt tới, anh lại quay đầu đi chỗ khác, nhìn qua tủ kính bên đường phản chiếu bóng mình, có cả cái bóng của người phụ nữ có thai bụng sôi sùng sục.

"Bực bội thật." Diêu Tinh Thần 'hừ' lạnh, cũng chắp tay sau lưng, học theo dáng đi của anh.

"Tôi trêu chọc em à?" anh quay đầu nhìn cô, hai con ngươi đen sâu thẳm, anh mỉm cười, mang theo vẻ yêu nghiệt.

Diêu Tinh Thần lườm anh, khiêu khích: "Tôi nhìn mấy cô em trên đường cái, chắc bình thường ở nhà xem phim Hàn nhiều quá nên chỉ mới thấy anh có chút tư sắc thôi mà mắt đã trợn hết cả lên rồi. Chứ đâu ai biết có vài người mặt người dạ thú, khoác lên bộ cánh nghiêm túc tử tế, nhưng đời sống cá nhân lại thác loạn, chụp ảnh cưới cũng tìm cơ hội ăn đậu hũ. Đối xử với phụ nữ có thai như vậy, đúng là lòng lang dạ thú mà."

Lục Lập Phong cười lạnh.

Cô vẫn luôn khẳng định một mực, anh là công tử nhà giàu có đời sống thác loạn.

“Không nghĩ rằng em bảo thủ như thế.” Lục Lập Phong giật khóe môi, bình bình nói.

Diêu Tinh Thần lại liếc sang, cười mỉa, không thèm để ý đến anh.

Lục Lập Phong vẫn tiếp tục chắp tay thong thả bước, khóe môi nhếch lên tạo nụ cười nhạt nhòa.

“Anh cười cái gì?” Diêu Tinh Thần lạnh mặt hỏi.

“Tôi không được cười à?”

Đây là phụ nữ có thai tâm trạng thất thường nên kiếm cớ gây sự.

“Anh cứ cười là tôi cho rằng anh lại nghĩ chuyện đen tối.”

Lục Lập Phong nghe hiểu.

“Diêu Tinh Thần, nếu hormone trong cơ thể em rối loạn, cảm xúc bất ổn, muốn tìm người cãi nhau cùng thì cứ nói thẳng, tôi sẽ nghênh chiến trực diện.”

“Anh mới rối loạn hormone ấy! Sao không nhận là hèn đi?”

Mi tâm Lục Lập Phong có thêm vẻ nhàn hạ rảnh rang, phản đối ý cô, anh đi về phía trước: “Chỉ bị hôn một cái mà cũng tính toán tỉ mỉ thế à?”

Diêu Tinh Thần cảm thấy mình bị một tên cổ lỗ sĩ sỉ nhục.

“Tôi bảo thủ?? Lúc tôi ngủ với người khác, anh vẫn còn lái máy bay *[2]* trên giường đấy.”

[2] Lái máy bay: chỉ hành động “tự sướng” của đàn ông.

Lục Lập Phong sớm đoán ra cô sẽ nói như vậy, máy móc vỗ tay, không biểu cảm: “Giỏi, lợi hại lắm! Về phương diện này, tôi chịu thua.”

Diêu Tinh Thần bĩu môi: “Anh cũng đừng làm bộ làm tịch, bỏ thuốc con gái nhà lành thì khác gì Lý Tông Thụy *[3]* cơ chứ!”

[3] Tìm hiểu tại đây.

Lục Lập Phong nhíu mày, giải thích: “Thật ra, ngày đó không phải….”

“Đừng giải thích làm gì!” Diêu Tinh Thần thẳng thắn, đó là quá khứ đen tối của cô, cô không muốn nhắc lại: “Anh lợi dụng lúc tôi gặp khó khăn….”

“Nói vậy cũng được.” Lục Lập Phong quả quyết gật đầu, mắt nhìn về phía trước như đang hoài niệm.

Diêu Tinh Thần trừng mắt: “Tôi đã nói với anh rồi, anh làm tôi thành ra thế này, vĩnh viễn không tẩy trắng được. Nếu em bé sau này hỏi anh rằng, nó được sinh ra như thế nào, anh cứ nói nhặt ở bãi rác.”

Lục Lập Phong run rẩy, mỉm cười, lắc đầu: “Không được. Chúng ta phải giáo dục con cái cẩn thận, không thể dùng phương pháp truyền thống lệch lạc thất bại bao năm qua.”

Dứt lời, anh quay đầu nhìn cô chăm chú, dáng vẻ như thì thầm tâm tình, thêm cả khuôn mặt đẹp đẽ kia nữa, làm trong lòng Diêu Tinh Thần dậy sóng, khẽ tưởng tượng ra tương lai anh và cô cùng nhau chơi với con.

Diêu Tinh Thần quay đi, làm vẻ nôn ọe, lè lưỡi: “Lục Lập Phong, anh làm thế nào thì làm, đừng có tỏ ra phiền phức như thế!”

“Tôi cũng chỉ…”

Ý cười ở môi Lục Lập Phong sâu dần.

Hai người vừa đấu võ mồm vừa đi hết con đường. Diêu Tinh Thần là người mắc chứng sợ phải lựa chọn đồ ăn giai đoạn cuối, nhất là khi đói bụng, nên khi vào một phố thức ăn ngon, cô có thể dạo quanh 3 vòng.

Cuối cùng, Lục Lập Phong nghĩ tới lượng đường huyết của cô thấp, cả lần bị ngất hôm trước nên thúc giục cô quyết định nhanh. Diêu Tinh Thần cân nhắc kĩ lưỡng, cuối cùng dừng trước cửa một nhà hàng Tây. Đang định đi vào, điện thoại Lục Lập Phong lại reo lên.

Người gọi là Đường Bản, cuối tuần nào Đường Bản cũng gọi cho anh, thường là để hẹn đi tập gym.

Lục Lập Phong không nhận điện, ấn tắt.

Anh vừa đẩy cánh cửa phòng ăn ra, vừa dùng tay gõ tin nhắn với tốc độ tên lửa —

“Đang phục vụ vợ, không có thời gian.”

Đường Bản là người có năng lực phân biệt tốt, bình thường như vậy Đường Bản sẽ tự đi môt mình, không quấy rầy nữa. Nhưng lần này, anh ta lại gọi tới, Lục Lập Phong dừng lại, cảm thấy nhất định có chuyện gấp.

Diêu Tinh Thần cũng chưa vào cửa, đứng ngoài nhìn anh, thấy anh vừa nghe điện sắc mặt đã chuyển xấu, hỏi vị trí của đối phương, Diêu Tinh Thần loáng thoáng nghe thấy "Bệnh viện ma", "Cao ốc Bạc Kim".

"Sao thế?" Diêu Tinh Thần dõi theo khuôn mặt lo lắng của anh, bất an hỏi."

"Tiểu Hỏa xảy ra chuyện rồi." bỗng anh dắt tay cô, bước nhanh quay người lại, đi đến cao ốc Bạc Kim đồ sộ. Diêu Tinh Thần chưa kịp hỏi tay đã bị anh nắm, đi theo sau anh.

Cao ốc Bạc Kim cũng nằm ở khu phố này, đi hai phút là tới.

Vào cao ốc, lên tầng tám, mới mở thang máy, bầu không khí lạnh lẽo âm u đã bủa vây lấy người. Trên tường trắng, ai dùng sơn đỏ như máu viết to mấy chữ "Bệnh viện ma", như đưa người ta vào trong phim ma quỷ.

Diêu Tinh Thần nhìn qua bên trái, là một nhân vật vừa chạy trốn khỏi căn phòng bí mật, còn mũi tên bên phải chỉ vào đúng "bệnh viện ma" đó.

Dù sao cũng là con gái, cô hơi nhát gan, Lục Lập Phong vừa đi vừa dắt cô, tỉnh táo nói: "Đừng sợ, chỉ là nhà ma thôi."

Đẩy cửa của bệnh viện ma, trước mặt là một cái buồng kính để đăng kí, trên tủ có dán giá cả và chú ý: "Mỗi người 120 tệ, chống chỉ định cho người mắc bệnh tim."

Cửa tủ còn có móc treo vài bộ đồng phục y tá màu hồng, làm như thật.

Cửa thu lệ phí không một bóng người, Lục Lập Phong nắm tay cô đẩy cửa "bệnh viện" ra, trực tiếp xông vào. Đẩy cửa một cái, đèn trong phòng đều sáng, âm thanh hét chói tai cũng vang lên, đạo cụ bừa bãi trước mắt, mất đi bầu không khí kinh dị, còn một đám "quỷ" hình thù kì quái đang đứng thành một vòng tròn, khẩn trương mà hỗn loại.

"Tiểu Hỏa!" Lục Lập Phong buông tay cô, bước nhanh đến, đẩy nhóm 'quỷ' đang vây xem kia ra, thấy Lục Phong Hỏa.

Lục Phong Hỏa mắc bệnh tim bẩm sinh, lúc này đang nằm trong lòng Đường Bản. Còn Đường Bản không ngừng gọi tên, lay lay người cô.

"Chuyện gì thế?!" Lục Lập Phong ngồi xổm xuống, nhìn em gái đang hôn mê bất tỉnh, tự ôm cô.

Đường Bản chảy mồ hôi lạnh, nói: “Anh Lục, em gọi 120 rồi, nhân viên cấp cứu sẽ lập tức đến ngay! Đều là tại em không tốt! Không nên để cô ấy vào cái nhà ma này!”

Lục Lập Phong vừa tức vừa nóng lòng, Diêu Tinh Thần chưa từng thấy anh mất khống chế như vậy, cứ như trời sập, giọng nói cũng trở nên thô lỗ.

“Hồ đồ! Cậu không biết em ấy mắc bệnh tim à! Lại mang em ấy đến đây! Sao cậu không ngăn em ấy lại?”

Đường Bản phân trần: “Em có ngăn mà! Nhưng không ngăn được, đều do em cả! Tiểu Hỏa! Tiểu Hỏa? Em tỉnh lại đi.”

Diêu Tinh Thần đứng một bên, không biết làm gì cho phải.

Lúc này trách cứ Đường Bản thì chẳng được gì, cảnh tượng Lục Phong Hỏa đi với Đường Bản ai chả biết, một công chúa và một thái giám, nuông chiều lấy lòng còn không kịp, Lục Phong Hỏa muốn làm gì Đường Bản sao ngăn được?

Lục Lập Phong thở hổn hển, ngẩng đầu phẫn nộ nhìn mấy người nhân viên đóng giả quỷ, ánh mắt ấy như lấy mạng người.

Có một người mặc quần áo bệnh nhân, hóa trang ‘cương thi’ vội vãi giải thích: “Tiên sinh, ở đây chúng tôi có dán cảnh báo, người mắc bệnh tim không được vào, dán ở cửa đấy!”

Một ‘bác sĩ’ cầm cưa điện cũng nói: “Đúng rồi, đúng rồi!”

Còn có một cô gái vóc dáng nhỏ nhắn, đóng giả “hồn ma trẻ em” nói: “Cô gái này vừa nhìn thấy tôi đã thét lên, cái gì mà ‘Tiểu Bảo, Tiểu Bảo, đừng tới đây’, rồi ngất xuống luôn.”

Diêu Tinh Thần thấy vẻ ngạc nhiên giữa mi tâm Lục Lập Phong, hơi ngẩn ngơ, rồi lại nhíu chặt lại.

Lúc này, trong hành lang ‘bệnh viện’ truyền ra tiếng bước chân, mọi người đều nhìn, một người đàn ông mặc áo khoác trắng dáng dài chạy ra.

Người này khác với lũ quỷ trên mặt toàn trang điểm kia, trên mặt anh không có gì, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị lại tuấn tú, trừ vết máu vấy lên áo trắng anh mặc ra, thì nhìn không khác gì bác sĩ.

Lại còn là một bác sĩ đẹp trai nữa.

Người đó đi nhanh đến đây, nhìn Tiểu Hỏa, trên mặt hiện lên vẻ hung ác nguy hiểm, nhìn Đường Bản ôm Tiểu hỏa, lập tức tỉnh táo quát lớn: “Buông cô ấy ra, đặt cô ấy nằm ngang.”

Người đó lại đoạt lấy Tiểu Hỏa trong lòng Đường Bản, không nói gì thêm, đặt cô xuống đất, bắt đầu cởi áo khoác Tiểu Hỏa.

Lục Lập Phong theo bản năng, ngăn quái nhân kia lại, bóp cánh tay anh ta: "Anh muốn làm gì?"

Người đàn ông đó cũng không nhìn anh, bỏ qua tay anh, hai tay đặt lên áo cô.

"Không muốn để cô ấy chết thì cởi ra." âm thanh người đó lạnh lùng nhưng quyết đoán.

Lục Lập Phong định nói gì, nhưng Diêu Tinh Thần đã dùng sức đè tay anh, anh vừa quay đầu lại, đã thấy vẻ mặt khiếp sợ của Diêu Tinh Thần nhìn người kia, thật thà nói:

"Lập Phong… đừng cử động! Anh ta là…. bác sĩ…"

Biểu cảm của Diêu Tinh Thần rất phức tạp, làm cho Lục Lập Phong khó mà hiểu được.

Người đàn ông kia vừa sơ cứu, vừa quay đầu nhìn Diêu Tinh Thần…

Trong lúc nguy cấp, mọi người đều nín thở chờ đợi.

Tiểu Hỏa động đậy, người đó mở túi Tiểu Hỏa lấy thuốc trợ tim khẩn cấp ra, rồi cạy khớp hàm cô, đặt xuống dưới lưỡi. Toàn bộ động tác sơ cứu thành thạo chuyên nghiệp, liền mạch lưu loát.

Rất nhanh, Lục Phong Hỏa khôi phục ý thức.

Còn Diêu Tinh Thần, cả người cứng ngắt, ngẩn ngơ bất động.

25. Chương 25: Đôi Mắt Giống Cô

EDIT BY XIAO YU

"Mỗi lần đi sau lưng Lục Lập Phong, không biết có phải liên quan đến không khí hay không, nhưng Diêu Tinh Thần đều có cảm giác mình theo chân anh đi giết người, hơn nữa còn là đi diệt môn."

Lúc nhân viên y tế 120 đến, Tiểu Hỏa đột nhiên siết chặt tay người đàn ông kia.

Lục Lập Phong nhìn Diêu Tinh Thần giống như cô tựa hồ biết người này, anh cố gắng suy nghĩ lại một chút, tính trước tính sau thế nào cũng cảm thấy người này rất quen mặt, lục tung đầu óc của mình lên để tìm kiếm mặt mũi của cậu ta, nhưng từ đầu đến cuối đều không sao nhớ ra được tên người này.

Khí lực Tiểu Hỏa vô cùng yếu ớt, người đàn ông kia hất tay cô ấy ra, nhưng cô ấy lại càng nắm chặt.

Lục Lập Phong thấy vậy theo bản năng lập tức tiến lên phía trước, dùng sức cầm lấy cổ tay người đàn ông kia, ánh mắt không nghi ngờ gì nữa trông vô cùng bá đạo mạnh mẽ, chính là ánh mắt của người anh khi bảo vệ em gái.

Người đàn ông kia vùng ra, Lục Lập Phong lại dùng một chút lực nữa khiến anh ta không vùng ra được, anh ta nhàn nhạt nhìn Lục Lập Phong một cái, mím môi, nắm lấy tay Tiểu Hỏa.

Quá trình này tuy chỉ diễn ra trong chốc lát, nhưng lại để cho Diêu Tinh Thần thấy được một mặt khác không giống Lục Lập Phong ngày thường.

Ngoan cố, bá đạo, không giống với dáng vẻ "dễ bắt nạt" như mọi ngày.

Diêu Tinh Thần dường như có thể cảm nhận được tình yêu thương cưng chiều của Lục Lập Phong đối với Lục Phong Hỏa, cũng giống như bản năng bảo vệ của người anh trai khi thấy em gái của mình bị bắt nạt, không có lý trí, không có đúng sai, chỉ có bảo vệ.

Với cả thật không nhìn ra, anh lại có sức mạnh lớn như vậy, thế mà trước kia cô luôn một mực coi anh là thư sinh yếu đuối.

Người đàn ông kia rời đi cùng xe cứu thương, đám người Diêu Tinh Thần, Lục Lập Phong cùng Đường Bản dùng xe của ba người chạy đến bệnh viện.

Ngồi trong xe, sắc mặt Lục Lập Phong không tốt lắm, Đường Bản lại càng không tốt, lông mày Diêu Tinh Thần từ đầu đến cuối đều cau chặt, giống như đang nghi ngờ điều gì đó.

"Người này, có quan hệ thế nào với Tiểu Hỏa?" Lục Lập Phong hỏi Đường Bản.

Đường Bản hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng đưa một tay lên bên mép, làm động tác giống như vuốt vuốt râu.

"Chắc là người cô ấy thích …" Giọng nói Đường Bản rất thấp, rất thấp.

"Bạn trai?" Lục Lập Phong hỏi lại.

"Không phải, bọn họ kiểu như quen biết nhau lâu thôi. Trước kia Tiểu Hỏa nói với tôi, mấy năm trước, bệnh tim của cô ấy tái phát nên phải nằm viện một thời gian, khi đó …"

Khi đó Lục Phong Hỏa vẫn còn đang học lớp mười hai, là một thiếu nữ hoạt bát lại hướng ngoại.

Từ nhỏ, người nhà anh lúc nào cũng nuông chiều Lục Phong Hỏa, em gái nhỏ muốn cái gì cho cái đó, nhất là người làm anh trai như Lục Lập Phong đây, anh từng nói, chỉ lần cô ấy nghe lời anh, anh có thể để cuộc sống của Tiểu Hỏa giống hệt như công chúa. Quả thực khoảng vào năm lớp mười hai chẳng ngờ cô vì không muốn dậy sớm tự học, lại có thể giả bộ như bệnh tim của mình tái phát để nằm viện thêm mấy ngày nữa.

Lục Phong Hỏa lại không cảm thấy mình được nuông chiều từ bé, cô ấy chỉ cảm thấy cuộc sống này quá nhiệt tình với mình, hơn nữa lại quá đẹp đẽ mà thôi. Ví dụ như, cô ấy nằm trong phòng bệnh cũng có người mang đĩa CD có nhạc cô thích lên xua tan phiền muộn, lại có những loại hoa tươi có thể khiến mùi nước khử trong trong bệnh viện tan biến …

Người trong bệnh viện kì thực cũng không tính là nuông chiều vị đại tiểu thư này.

Y tá trưởng và các y tá khác mở ra một cuộc họp nhỏ, bảo một người đi khuyên nhủ vị đại tiểu thư này một chút.

"Tôi không đi đâu, người ta có tiền người ta muốn đem vip biến thành cái gì là quyền tự do của người ta. Chủ yếu là bởi vì anh trai của cô ấy quá đẹp thôi, tôi còn phải trông cậy vào cô em chồng trước mặt để lấy một phiếu cho tương lai của tôi chứ!"

"Tiền lệ thế nào?" Bỗng có một bác sĩ trẻ cả người mặc áo khoác dài màu trắng đi đến.

"Tiểu Tiêu à cậu tới đúng lúc thật đó!" Rốt cuộc y tá trưởng cũng tìm được cứu tinh của mình, kéo kéo cánh tay bác sĩ nọ: "Cậu là bác sĩ thực tập được nhiều cô gái trong viện chúng ta thích nhất đó …."

Lời còn chưa nói hết, đã có một y tá khác mở miệng xen vào: "Trừ Trì Mục nhà tôi ra!"

Ánh mắt Tiêu Dật lạnh lùng quét tới, y tá kia chống đỡ không nổi, vội vàng sửa lại: "Cậu đẹp trai nhất, cậu đẹp trai nhất! Đẹp trai nhất trong tất cả sinh viên năm nhất của đại học B luôn! Ha ha!"

Trên gương mặt Tiêu Dật không mảy may xáo động, yêu dã cười một tiếng, đưa tay véo chóp mũi của y tá kia một cái.

"Cái này thì không phải nói."

Y tá kia ngượng ngùng, cúi đầu mỉm cười.

Tiêu Dật chỉnh lại báo blouse trắng của mình, thu hồi vẻ đùa giỡn trên mặt, cao giọng, nghiêm túc nói: "Không cần mọi người nói, tôi đã sớm muốn chỉnh đốn lại cái người mắc bệnh công chúa này rồi, dì Trương phòng bên cạnh đã phản ánh với tôi bao nhiêu lần rồi, cô ta nghĩ nơi này là phòng riêng của cô ta chắc? Lại còn bật nhạc, ha."

"Vỗ tay!" Y tá trưởng nở nụ cười tuyên dương nhìn anh ta: "Chúc mừng thống soái Tiêu Dật của chúng ta xuất chinh!"

Tiêu Dật nhếch môi, tự phụ cười một tiếng, giữa bao ánh mắt chờ mong của những y tá khác, đẩy cửa bước vào phòng bệnh của Lục Phong Hỏa.

Lục Phong Hỏa đang nghe nhạc Michael Jackson, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông mặc áo blouse trắng lững thững đi tới, tắt loa của cô đi rồi tiện tay để sang chỗ khác.

"Anh làm gì thế?!" Lục Phong Hỏa chưa từng thấy ai ban ngày ban mặt mà dám lấy đồ mà cô thích, cả giận quát một tiếng.

"Người đẹp, chất lượng loa đài của cô thật đáng khen ngợi, tôi ở cách xa cô cả một tầng giữ xác mà vẫn còn nghe thấy, mấy thi thể kia nói với tôi muốn tới đây mượn dùng một chút, bọn họ ở âm phủ cùng MJ *[1]* chà đĩa suốt, nhưng mà bối cảnh thiếu mất âm nhạc."

[1] MJ: viết tắt của Michael Jackson.

Lục Phong Hỏa lập tức nổi giận: "Anh là ai hả! Dựa vào đâu mà dám động vào tôi?"

Tiêu Dật tung áo blouse trắng của mình một cái: "Không nhìn thấy sao? Bên ngoài là bác sĩ, bên trong là ân nhân cứu mạng của cô đó."

Lục Phong Hỏa bị chọc tức, đứng phắt lên, chân trần chạy tới đứng trước mặt Tiêu Dật, người cô ấy thấp hơn nhưng luận về khí thế không thua kém anh chút nào: "Đừng tưởng tôi không biết anh chỉ là một bác sĩ thực tập chưa tốt nghiệp đại học! Anh cứ thử động vào tôi xem, tôi sẽ mách với anh tôi!"

Tiêu Dật ôm loa đài quay người lại, mắt nhìn xuống người cô, trong lòng thoáng động, ánh mắt đột nhiên rét buốt, nguy hiểm nheo lại, đêm toàn bộ lời cô ấy nói ra trả lại:

"Đừng tưởng tôi không biết cô chỉ là một học sinh giả bệnh trốn học chưa tốt nghiệp cao trung, cô cứ thử đem bệnh viện biến thành nhà của cô xem, tôi sẽ đem chuyện cô giả bệnh ra mách với anh cô!"

"Anh!" Lục Phong Hỏa không phản bác được lời anh ta, ngược lại thêm chột dạ, tức giận giậm chân!

Tiêu Dật cúi đầu xuống, nhìn hai chân đang để trần của cô, nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, ôm loa đài rời đi.

Trước khi đi, anh bỗng để lại một câu khiến trái tim Lục Phong Hỏa loạn nhịp khó hiểu.

"Đi dép vào, lạnh."

"Bạn trai?" Lục Lập Phong hỏi lại.

"Không phải, bọn họ kiểu như quen biết nhau lâu thôi. Trước kia Tiểu Hỏa nói với tôi, mấy năm trước, bệnh tim của cô ấy tái phát nên phải nằm viện một thời gian, khi đó người này đang làm thực tập ở bệnh viện, không biết hai người họ quen biết nhau thế nào, Tiểu Hỏa … rất mê anh ta …"

Lục Lập Phong cầm tay lái, quay đầu nhìn sang Diêu Tinh Thần đang ngồi kế bên mình nay đang trầm mặc dị thường.

Dường như Diêu Tinh Thần cảm thấy ánh mắt của anh cứ chăm chú trên người mình, cô quay đầu lại liếc anh một cái.

"Anh nhìn tôi làm gì …?" Cô hỏi.

"Em chột dạ cái gì?" Lục Lập Phong thu hồi ánh mắt.

"Chột dạ? Anh chắc mình đang nói tôi đấy à? Tôi chột dạ? Con mắt nào của anh thấy tôi chột dạ vậy?"

Lục Lập Phong yên lặng vài giây: "Người kia, em biết đúng không?"

"… Biết!" Giọng Diêu Tinh Thần nhẹ bỗng.

Lục Lập Phong không biểu cảm gì, cũng không nói chuyện.

Đường Bản ngồi phía sau vẫn còn đang đắm chìm vào giữa suy tư của chính mình, bỗng nhiên giống như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên nói: "Đúng rồi, Tiểu Hỏa nói, người kia đã từng khen cô ấy, nói cô có đôi mắt rất đẹp, giống như người con gái mà anh ta yêu sâu đậm."

Lục Lập Phong không lên tiếng, biểu tình của Diêu Tinh Thần ngược lại lại có mấy phần thay đổi.

Đường Bản vỗ chỗ ngồi Lục Lập Phong một cái, oán hận nói: "Lục ca, anh nghe xem, người nói mấy lời này có phải đến chín mươi tám phần trăm là kẻ chuyên đi lừa tình không? Thủ đoạn tán gái quê mùa hết sức! Lại còn ánh mắt cô rất đẹp … giống như người con gái tôi yêu sâu đậm … Tôi nhổ vào! Anh ta coi mình là Dương Quá đấy à?"

Đến bệnh viên, Lục Lập Phong lái xe vào hầm đỗ xe.

Diêu Tinh Thần từ trước tới nay luôn bất hòa không cùng một chiến tuyến với Đường Bản, lúc này lại gật đầu khen Đường Bản: "Chuẩn chuẩn chuẩn, tôi cũng thấy thế!"

"Đúng không đúng không!" Đường Bản bị đố kị che mờ đôi mắt, dùng sức vỗ vai Diêu Tinh Thần một cái: "Tôi biết kiểu gì chúng ta cũng có tiếng nói chung mà!"

"Ha …" Bỗng nhiên Lục Lập Phong từ nãy đến giờ không nói gì lại cười lạnh một tiếng, xe vừa tắt máy, anh liền quay đầu nhìn về người phụ nữ bên cạnh.

Ánh sáng ở hầm đỗ xe hơi tối, ngũ quan trên gương mặt anh nhìn càng trở nên sâu sắc, ánh mắt lướt qua đôi môi màu mực trên gương mặt cô, cuối cùng dừng lại ở đôi mắt cô.

Diêu Tinh Thần không biết tại sao lại bị anh nhìn như vậy, rụt cổ lại, nhích người lùi về phía sau một chút.

"Sao lại nhìn tôi! Lục Lập Phong anh có biết anh làm như vậy trông đặc biệt giống biến thái không? Giờ anh qua cái bệnh viện kinh dị kia diễn xác chết biến thái sống dậy cũng không cần hóa trang đâu đấy."

Lục Lập Phong hơi nghiêng đầu, nghi hoặc nheo mày, nhẹ nhàng hít một hơi, trầm giọng nói: "Em không biết đôi mắt mà anh ta nói là của em à?"

"Hả?" Đường Bản kinh ngạc, vội vàng nhảy từ phía sau lên, bò lên ghế trước ngồi cách Diêu Tinh Thần rất gần, tỉ mỉ nhìn đôi mắt của Diêu Tinh Thần.

Cả người Diêu Tinh Thần bỗng cứng đờ chốc lát, đột nhiên lộ ra gương mặt so với Diêu Minh *[2]* còn khó coi hơn, *[3]* cười: "Ha – anh ta mù mẹ nó rồi! Mắt Tiểu Hỏa là mắt một mí mà!"

[2] Diêu Minh: là một cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp đã giải nghệ từng chơi cho đội tuyển Houston Rockets của National Basketball Association.

[3] : pinyin "jiong", biểu tượng khuôn mặt đớ ra, phiền muộn, bi thương, bất đắc dĩ, bó tay, tóc vàng hoe…

Đường Bản gật đầu liên tục: "Đúng đúng đúng, mắt Tiểu Hỏa một mí! Tinh Tinh của chúng ta là mắt hai mí, không giống nhau tý nào hết!"

Lục Lập Phong cười lạnh, lúc cô nhìn thẳng vào mắt anh, nụ cười kia khiến sau cổ Diêu Tinh Thần lạnh buốt, cô hung hãn nhéo anh một cái, làm một động tác cắt cổ, nói từng câu từng chữ: "Lục Lập Phong, xem ra anh muốn tôi diệt cái miệng của anh rồi."

Trong lòng Lục Lập Phong đã hiểu rõ, anh cười châm biếm, không nói gì thêm nữa, đẩy cửa xuống xe, ba người đi từ trong bãi đỗ xe ra, cô và Đường Bản đi theo sau lưng anh, bước vào bệnh viện.

Mỗi lần đi sau lưng Lục Lập Phong, không biết có phải liên quan đến không khí hay không, nhưng Diêu Tinh Thần đều có cảm giác mình theo chân anh đi giết người, hơn nữa còn là đi diệt môn.

Lục Phong Hỏa không có gì đáng ngại, đang nằm trên giường bệnh nhắm mắt nghỉ ngơi. Lục Lập Phong và Đường Bản cùng ngồi bên mép giường chông chừng cô ấy.

Diêu Tinh Thần đối với cô em chồng này không có hứng thú, ngay cả quan tâm cũng không muốn nói, ngồi ở trên ghế một lúc, sau đó liền lặng lẽ đi ra ngoài.

Hành lang bệnh viên rất dài, rất sáng, Diêu Tinh Thần nhìn về điểm cuối phía xa, cũng không tìm được người mà cô muốn tìm.

Đi được một đoạn, cô thấy một cánh cửa thoát hiểm, bên trong cửa thoát hiểm là một chiếc cầu thang, trong hành lang VIP cực kì yên tĩnh, chỉ cần thoáng qua cũng có thể nghe thấy âm thanh bóc giấy sột sột soạt soạt.

Diêu Tinh Thần dừng bước, lui về, tay đặt lên nắm đấm của cửa thoát hiểm, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

"Két —-"

Tiếng mở cửa vang lên, âm thanh sột soạt kia cũng ngừng lại.

Diêu Tinh Thần đứng bên cạnh cửa, mặt không cảm xúc ôm bả vai nhìn người đàn ông trước mắt mình.

Anh ta đang ngồi trên một bậc của cầu thang, đôi chân dài cong lại, cắn một miếng, thanh sô cô la bọc giấy chỉ còn một nửa, nhưng cậu chỉ cắn một miếng nhỏ, còn để lại dấu răng chỉnh tề rõ ràng.

Tiêu Dật, bạn học chung kiêm bạn cùng phòng thời đại học của Trì Mục, đều là hai nhân vật có chỉ số nhan sắc cao lúc nào cũng làm rung trời chuyển đất trong khoa, giờ nghĩ lại, cảm giác trong những ngày đến trường đó cũng thực thú vị.

Tiêu Dật trong lòng những nữ sinh ở đại học B thì chính là nhân vật luôn khiến người khác yêu mến, nhưng anh ta trước mặt Diêu Tinh Thần, cũng chỉ là một tên nam sinh thúi mà thôi.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi cảm thấy khoảng thời gian kia tuy có mấy phần đã phai mờ màu sắc, nhưng vẫn có những phần vẫn sáng tươi như cũ. Nhất thời, ưu tư phức tạp trong lòng cô nổi lên cuồn cuộn, có lẽ đối phương cũng nghĩ như vậy.

Tiêu Dật cũng ngẩng đầu lên nhìn cô.

Hai người yên lặng mặt đối mặt nhìn nhau mười giây, đột nhiên không hẹn mà cùng bật cười.

Tiêu Dật vẫn còn bộ dạng ngang ngược như trước, mang theo chút xấu xa và dáng vẻ không đáng tin của mình, trên gương mặt tuấn tú giờ đây có góc cạnh sâu sắc, da dẻ không còn non nớt như hồi đi học, ngoài ra không có gì thay đổi.

Tiêu Dật nhìn cô một chút, vỗ vỗ chỗ ngồi của bậc thang bên cạnh mình, cắn tiếp một miếng sô cô la.

Diêu Tinh Thần đi đến, ngồi xuống bên cạnh người anh ta, nhìn bộ đồ dùng để biểu diễn trong nhà ma anh ta vẫn chưa kịp cởi ra – áo blouse trắng nhuốm máu đỏ – giễu cợt cười.

"Em gái anh … Không phải con bé nói anh đang ở làm bác sĩ ngoại khoa mổ thận ở Singapore à?"

Tiêu Dật cười khổ lắc đầu: "Bệnh viện ngoại khoa mổ thận chứ không phải là bệnh viên tâm thần kinh dị à?"

Diêu Tinh Thần sửng sốt một chút, bệnh viện mổ thận … bệnh viện tâm thần …

Diêu Tinh Thần vỗ gáy: "Má nó! Thiếu chút nữa quên cmn mất quê của anh ở Thiểm Tây luôn!"

Tiêu Dật bật cười, lắc đầu một cái, lại cắn sô cô la.

"Thế làm sao, mắc bệnh đau bao tử nên đói hả?" Diêu Tinh Thần hỏi.

"Ừ, buổi sáng quên ăn."

Bởi vì đột nhiên xảy ra chuyện nên Diêu Tinh Thần cũng không ăn cơm trưa, vừa nhìn thấy anh ăn sô cô la, cô cũng sờ bụng mình một cái, nhất thời trong bụng phát ra âm thanh ọc ọc.

"Em cũng chưa ăn à?" Tiêu Dật nhìn cô, giống như đang cười nhạo.

"Em là phụ nữ có thai, mau đói."

Tiêu Dật sửng sốt một chút, trong mắt có mấy tia phức tạp xẹt ngang qua, lóe lên rất nhanh rồi chợt biến mất, đem thanh sô cô la đã ăn hết một nửa trong tay ra đưa cho cô.

“Cho em này.”

Diêu Tinh Thần nhìn thanh sô cô la vẫn còn dấu răng của anh, Tiêu Dật và cô nhìn nhau, cô nhận lấy, đưa lên miệng cắn một miếng.

Tiêu Dật chớp chớp mắt nhìn dáng vẻ cô ăn sô cô la chằm chằm, bỗng nhiên cúi đầu xuống, khủy tay đè lên đầu gối, xoa xoa tay, nhàn nhạt mở miệng:

“Thế nào, ý anh là cắt mắt hai mí có cảm giác thế nào?”

Bàn tay đang cầm sô cô la của Diêu Tinh Thần ngừng lại trong chốc lát, sau đó lập tức đưa tay dí vào đầu anh ta một cái: “Mồm miệng vớ vẩn! Anh nói ra làm gì! Đây là công việc của người ta yêu cầu nghe chưa, thời đại này người trong nghề chúng em ai cũng làm thế cả, xem ra anh muốn em diệt cái miệng của anh rồi đúng không?”

Đầu Tiêu Dật bị cô đẩy vụt một cái, nửa bên mặt nghiêng sang một bên, bật cười.

26. Chương 26: Tiêu Dật Năm Ấy

EDIT BY XIAO YU

“Ai là thủy quân chứ? Đừng nói riêng khoa khảo cổ, e rằng cả khoa y trường ta cũng có người thích Lục Lập Phong, Tinh Thần cô nhặt được bảo bối rồi đó. Tôi nhớ năm đó có người ở cạnh chủ tịch hội học sinh đã từng nói một câu, là, ‘Ngành khảo cổ học của các cậu chẳng qua chỉ là cái nghề đào đất, rồi chỉ huy nông dân đào đất, trên là trời xanh dưới là địa phủ, tầng dưới dưới cùng mới là phần tử tri thức.’ tôi nhớ lúc ấy Lục Lập Phong nói một câu khiến các nữ sinh hét chói tai không ngừng. Nguyên văn thế nào nhể?”

Trong phòng bệnh VIP của đại học B năm thứ nhất, Lục Phong Hỏa từ từ mở mắt ra, Đường Bản, Lục Lập Phong đều ngồi trước giường bệnh. Đường Bản đang gọt táo, còn Lục Lập Phong thì đang đứng bên cạnh cửa sổ hút thuốc.

“Nha đầu thúi, tỉnh rồi hả?” Đường Bản tức giận liếc nhìn cô một cái.

Lục Phong Hỏa chầm chậm ngồi dậy, vừa mở mắt đã muốn tìm Tiêu Dật: “Đường Bản, Tiêu Dật đâu?”

“Không biết, không nhìn thấy.” Đường Bản mặt không biểu cảm cúi đầu xuống gọt táo.

“Anh tìm anh ấy cho em, em muốn gặp Tiêu Dật.” Lục Phong Hỏa đẩy bả vai cậu một cái.

“Anh thật sự không biết, có thể cậu ta đã đi sớm rồi. Người ta cũng có thèm để ý đến em đâu chứ.”

“Em muốn gặp Tiêu Dật.” Lục Phong Hỏa lạnh lùng nói.

“Cậu ta chưa đi đâu.” Lục Lập Phong đang hút thuốc bỗng nhiên quay người lại, anh nhìn Lục Phong Hỏa một cái, lại đưa mắt sang nhìn Đường Bản, đưa điếu thuốc vào gạt tàn dập tắt làn khói, mềm mỏng nói: “A Bản, em đi gọi cậu ta đi!”

“Được rồi.” Đường Bản thầm hít vào một hơi, đứng lên.

Lục Phong Hỏa nhìn trái táo đã được gọt xong xuôi trên tay cậu, chìa tay ra đòi.

“Rắc rắc”, Đường Bản đưa lên miệng cắn một miếng rồi lại đưa trái táo tới trước mặt cô: “Còn cần nữa không?”

Phía hành lang bên kia, Diêu Tinh Thần đang ngồi ăn sô cô la thì thấy Đường Bản đi tới, cậu kinh ngạc nhìn hai người: “Ơ, thì ra hai người đang ở chỗ này, hai người thực sự biết nhau à?”

“Tìm bọn tôi có chuyện gì?” Diêu Tinh Thần đem thanh sô cô la chỉ còn lại một miếng nhét vào tay Tiêu Dật, đứng lên, phủi mông một cái.

Đường Bản nói với Tiêu Dật: “Anh này, Tiểu Hỏa nhà chúng tôi muốn gặp anh.”

Thế là Tiêu Dật cũng đứng lên, ăn nốt miếng sô cô la cuối cùng kia, còn vỏ thì nhét vào trong túi: “Tôi không có thời gian, đi trước đây.”

Tiêu Dật vừa dứt lời liền đi ra lối đi chỗ cửa thoát hiểm, bước vào thang máy, Đường Bản đi theo phía sau lưng anh ta, mồm miệng lanh lợi vô cùng hăng hái: “Này anh … Tôi thấy anh không phải kiểu người vứt rác linh tinh nên có lẽ anh là một người khá tốt, quan hệ của anh với Lục Phong Hỏa thế nào tôi không quan tâm lắm, nhưng cô ấy muốn gặp anh, anh lại bỏ đi như thế, có nên đi xin lỗi cô ấy trước không?”

Bước chân Tiêu Dật dừng lại, xoay người lại nhìn Đường Bản, cau mày: “Tôi đi xin lỗi cô ấy? Tim của tôi được cô ấy mua rồi sao? Cô ấy muốn gặp tôi làm gì vậy?”

“Tôi nói cái người này, tại sao anh lại không đáng yêu gì hết như vậy?” Đường Bản đi tới, vóc dáng thấp hơn Tiêu Dật mấy cm, ngẩng mặt lên nhìn anh ta: “Tiểu Hỏa vì muốn gặp anh nên mới vào phá tung nhà ma lên đấy …”

Tiêu Dật cắt ngang lời cậu: “Hành động này ở trong mắt cậu có lẽ là hành động dũng cảm, nhưng trong mắt tôi, đấy gọi là não tàn biết chưa.”

Diêu Tinh Thần nghe xong chỉ muốn phá ra cười, nhưng cô đột nhiên nhìn thấy bóng dáng Lục Lập Phong đang đứng ở cửa phòng bệnh viện nhìn Tiêu Dật, thế là Diêu Tinh Thần đành thu nụ cười của mình vào, tiến lên giảng hòa.

"Anh nhìn anh đi, tự hỏi bản thân xem mình như thế nào đi? Không khác gì một cái trục sắt mà!"

Ánh mắt Tiêu Dật lóe lên: "Anh là trục sắt ư?"

"Không phải à? Anh đã sớm biến thành cái trục sắt từ lâu rồi, đầu óc cứ như trẻ con ấy, anh vào thăm người đẹp một chút thì sao, anh phải đi chứ, ở đây õng a õng ẹo, người ta làm gì được anh? Đi ngay đi ngay, để cho cô nương nhà người ta nhớ nhung sinh bệnh bây giờ!"

"Anh …" Tiêu Dật bị cái miệng độc địa của cô mắng lại không biết nên trả lời thế nào, đột nhiên quay lại, hướng về phòng bệnh của Lục Phong Hỏa mà bước đi.

Đường Bản ném ánh mắt kỳ quái về phía Diêu Tinh Thần, giơ ngón cái: "Há, anh ta nghe lời cô thật đấy! Khí thế của nữ hiệp với người thường quả nhiên không giống nhau. Nhưng tôi vẫn phải tố cáo cô."

"Tố cáo cái gì cơ?" Diêu Tinh Thần hỏi.

Đường Bản đi tới bên cạnh Lục Lập Phong, trên gương mặt đầy vẻ gian xảo, nói nhanh: "Lục ca, hai người bọn ăn chung một thanh sô cô la."

Trong đầu Lục Lập Phong hiện lên câu nói của Lục Phong Hỏa "Phụ nữ chỉ ăn đồ người đàn ông của mình cắn qua", rồi nhàn nhạt nhìn cô một cái, đi vào phòng bệnh.

Bác sĩ thăm bệnh cho Lục Phong Hỏa – Mao Phong kiêm bạn tốt của Lục Lập Phong đang ở trong phòng bệnh, kiểm tra cho Tiểu Hỏa.

Mao Phong nhìn thấy mấy người đi vào, nhìn qua một loạt khuôn mặt, đột nhiên hơi sửng sốt.

"Diêu Tinh Thần? Là cô à?"

"Mao Phong?" Ngay lập tức, Diêu Tinh Thần đã nhận ra bác sĩ đeo kính tròn có vóc dáng hơi thấp đang đứng trước mặt mình.

Mao Phong bước qua cô nhìn chăm chú một người khác, thiếu chút nữa rơi lệ.

"Lão tứ …"

“Phong tử.” Ánh mắt Tiêu Dật dao động khôn tả, vô cùng kinh ngạc.

...

Ba giờ chiều, vào khoảng thời gian không sớm cũng chẳng muộn này, trong tiệm cơm không có bóng dáng người nào.

Trang phục trên người Mao Phong đã được đổi, anh ta vừa cởi cái blouse trắng ra đã lộ hết cái khí chất nông thôn của mình, cặp mắt nhỏ luôn bừng sáng nhìn Diêu Tinh Thần với vẻ vô cùng phấn khởi. Anh ta nhìn vợ chồng Lục Lập Phong và Diêu Tinh Thần ngồi bên trái mình, Đường Bản và Tiêu Dật thì ngồi bên phải, năm người một két bia, ngồi trước bàn cơm, bầu không khí không quá sôi nổi nhưng cũng may có Mao Phong lao lên nói mấy lời khuấy động mọi người.

“Ôi dào ơi trái đất này thật là nhỏ bé quá, thật là trùng hợp ghê đó, không nghĩ Diêu Tinh Thần cô lại có thể gả cho Lục Lập Phong, vậy là có phúc rồi. Lục Lập Phong với tôi ngày trước học đại học cùng tham gia đoàn đội với nhau, hai bọn tôi đến bây giờ vẫn thường xuyên đi ra đi vào uống rượu. Nhưng cái tên tiểu tử thúi Tiêu Dật này, làm bạn cùng phòng bốn năm năm trong khoa y của trường, tốt nghiệp xong một cái là không có thông tin gì về cậu ta hết, ông có lương tâm hay không hả? Phạt rượu!”

Có thể nhìn ra, hiện giờ tâm trạng Tiêu Dật cũng rất tốt, anh ta cầm ly rượu lên rồi ngửa đầu uống cạn: “Ông mập thành cái dạng này, tôi có đi trên đường cũng không nhận ra ông nổi đâu.”

“Trời ơi cái này là làm việc nhiều quá nên mới mập đó! Tính chất công việc của người học y chúng ta cũng không phải ông không biết, trực ban, kiểm tra phòng, giải phẫu suốt đêm, đến điện thoại di động cũng phải để bên gối. Hôm trước tôi nói với vợ tôi, nếu có một ngày tôi vĩnh biệt thế gian này, thì lý do chắc chắn là do ung thư não vì phóng xạ của di động, làm bác sĩ khổ lắm chứ. Lão tứ, bây giờ ông lăn lộn ở chỗ nào?’

Lão tứ là tên gọi khi còn là bạn cùng phòng, Trì Mục sinh sớm nhất gọi là Lão đại, Tiêu Dật so với ba người cùng phòng thì là người ít tuổi nhất, biệt danh là lão tứ.

Không đợi Tiêu Dật nói chuyện, Diêu Tinh Thần đã cướp lợi: “Ảnh bây giờ đang ở Singapore, hối lộ không tệ.”

Tiêu Dật nhìn Diêu Tinh Thần một cái, cúi đầu ợ rượu.

Từ đầu đến cuối Lục Lập Phong đều chăm chú nhìn Diêu Tinh Thần.

“Singapore hả? Được quá chứ còn gì nữa! Thế đó là bệnh viện nào?”

Học y rất ít người đổi nghề, căn bản là vì không rời được bệnh viện, nên Mao Phong mới biết rõ ràng như thế.

Tiêu Dật mỉm cười nhìn về phía Diêu Tinh Thần, xem cô làm thế nào để xịt cái câu được thổi phồng vừa nãy xuống.

Lần này Diêu Tinh Thần rơi vào thế khó, cô cũng không thể nói là "bệnh viện ngoại khoa mổ thận" chứ? Nguyên văn tên của bệnh viện không phải như vậy!

Đúng lúc Diêu Tinh Thần đứng giữa khó khăn, người ngồi bên phải cô bỗng lên tiếng.

"Tôi nghe Tiêu Dật nói là Alvernia." Lục Lập Phong nói một từ tiếng Anh vô cùng chuẩn, không nhanh không chậm yểm trợ cho cô.

Tiếng Anh của Diêu Tinh Thần không tốt, đương nhiên không biết đó là cái gì.

Tiêu Dật tiếp lời: "Không sai, là bệnh viện Alvernia ở Singapore. Bệnh viện nhỏ, chắc ông chưa nghe nói qua đâu."

"Ôi mẹ ơi … chưa từng nghe qua, nhưng mà lão tứ ông trâu thật đó! Singapore là nước tốt!" Mao Phong giơ ngón cái lên.

Diêu Tinh Thần thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nhìn về phía Lục Lập Phong, thế nhưng Lục Lập Phong lại quay đầu đi chỗ khác, nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Thường thì ngày trước còn đi học, Diêu Tinh Thần không thể nào thích nổi cái người tên Mao Phong này. Tuy nói anh ta là bạn cùng phòng của Trì Mục, nhưng kì thực anh ta cũng là một nam sinh cá biệt. Ai ném bít tất lên giường anh ta, ai ăn cơm không tính tiền, anh ta đều ghi hết vào một quyển sổ, gặp phải chuyện gì sẽ lấy ra nói, vô cùng keo kiệt.

Nhưng bạn nên biết, ai rồi cũng sẽ có trong mình chút tật xấu, dù bạn có không thích thì khoảng thời gian bạn ở cùng với người đó cũng đã trở thành một đoạn phim cũ rồi. Một ngày nào đó vào một năm nào đó, nếu như có gặp lại, tất cả đều trở nên gần gũi thân quen, khắng khít vô cùng.

Xem ra Mao Phong cũng không hề thay đôi, trước kia lúc học đại học gặp mấy chuyện linh tinh trẻ con vẫn còn xích mích với nhau, Diêu Tinh Thần xảy ra chút bất đồng với bọn họ, nhưng thật ra vẫn tiếp thu ý kiến. Dĩ nhiên, dù sao đến lúc Diêu Tinh Thần lên đại học thì thì mấy chuyện trong phòng bọn họ đã biến mất, Mao Phong nhìn về phía Lục Lập Phong nói.

"Tôi còn nhớ khi đi học lão tứ đặc biệt ki bo, toàn bộ phòng tầng chúng tôi đều biết tên. Lão tứ ông có nhận ông rất ki bo hay không?"

Một tay Tiêu Dật siết chặt ly rượu trên bàn, mặt đỏ bừng, xấu hổ cười cười rồi gật đầu một cái: "Thừa nhận, thừa nhận."

Mao Phong lại hỏi: “Hồi đại học phòng mấy người có hút thuốc không?”

Đường Bản nói: “Hút chứ, phòng chúng tôi cả bốn người đều hút.”

Lục Lập Phong nói: “Tôi bị lôi kéo thôi.”

Mao Phong nói: “Phòng chúng tôi trừ Trì Mục ra thì ai cũng hút thuốc, đồng bào ba người chúng tôi hít khói cả tháng, đến cuối tháng lúc hết tiền ăn uống thì bắt đầu ăn tiêu bớt xén. Người này, cái người này đây,” Mao Phong chỉ Tiêu Dật: “Lão tứ của chúng tôi thủ đoạn mánh khóe quá cao, tôi nhìn cậu ta lôi ra một hộp thuốc lá bèn hỏi xin một điếu? Thế là cậu ra rút ra một cây ngậm ngoài miệng, nói với chúng tôi, không cho, sau đó “Phiu”! một cái ném bao thuốc bay vào trong thùng rác. Mấy người chúng tôi chỉ biết đứng nhìn nhau, cũng không cần nữa. Về sau mỗi lần nhìn thấy cậu ta cầm bao thuốc lá, mỗi lần hỏi xin cậu ta, cậu ta đều không cho, rồi sau đó lại ném vào thùng rác. Cứ như vậy mấy người chúng tôi đều cảm thấy không thoải mái, cuối cùng có một lần đợi cậu ta ném bao thuốc xong rồi ra cửa, cậu ta vừa ra khỏi cửa, mấy người chúng tôi liền phi một bước vọt tới cạnh thùng rác, mở bao thuốc ra thì phát hiện bên trong còn tận hai cây!”

Diêu Tinh Thần bật cười: “Tôi phục Tiêu Dật rồi … Anh sẽ không thừa dịp bọn họ không chú ý lại chạy đến nhặt bao thuốc về đấy chứ?”

Tiêu Dật cũng cười, tựa hồ đang nhớ lại khoảng thời gian xưa.

Mao Phong nói tiếp: “Bấy giờ chúng tôi bị chọc tức! Hai người chúng tôi bị lừa dối bèn đi lật gối của lão Tứ lên, cô đoán xem kết cục như thế nào? Trong gối cậu ta nhét đầy thuốc lá!”

“Há há há!” Diêu Tinh Thần cười to, ngay cả Đường Bản cũng không nhịn được cười.

Mao Phong chốt một câu: “Tên tiểu thử này không chỉ biết ngủ với gái thôi đâu, cậu ta còn ngủ với thuốc lá nữa đấy!”

…

Mấy người trò chuyện cùng nhau, vừa uống vừa ăn, không biết từ lúc nào trời đã tối.

Đường Bản với Mao Phong càng uống càng nói nhiều, chém gió phần phật. Diêu Tinh Thần dịp này cũng mới biết thêm một chuyện, thì ra lúc học đại học Lục Lập Phong cũng là một nhân vật có tiếng.

“Tôi không tin đâu.” Diêu Tinh Thần cười dùng đũa gõ vào ly rượu, cô thèm rượu lắm nhưng không uống được.

“Thật đó,” Mao Phòng biết Diêu Tinh Thần quen Lục Lập Phong từ nhỏ, nói: “Khi đó cô theo đuổi Trì

Mục, hai mắt bị hào quang của cậu ta che mắt mất tiêu rồi còn đâu, cô không biết Lục Lập Phong thế nào cũng phải thôi. Lục Lập Phong nhà các cô trước kia ở đại học B cũng là nam thần người người ca tụng đấy."

Diêu Tinh Thần nghiêng đầu cười với Lục Lập Phong rồi nói: "Tiểu đồ cổ, thật ra anh anh không cần trăm phương ngàn kế tìm một thủy quân để chuyển đề tài về anh đâu, anh nhìn cái vị anh tìm về một chút đi, tai to mặt lớn nhìn một phát biết ngay là ngũ mao đảng ấy [1] chứ! Ha ha ha!"

[1] Ngũ mao đảng: là tên gọi của những dư luận viên mạng được chính phủ Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa thuê hoặc Đảng Cộng sản thuê để đưa các thông tin ủng hộ chính của Đảng nhằm định hình và hướng dẫn dư luận trên các diễn đàn Internet. Các dư luận viên được trả 5 hào cho một bình luận mang tính hướng dư luận ra xa các phê phán đảng hoặc các nội dung nhạy cảm trên các website trong nước, hệ thống diễn đàn hoặc chat room, hoặc đưa các thông tin ủng hộ đảng Cộng sản.

Lục Lập Phong nhàn nhạt cười, uống ly rượu của mình, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn gương mặt đang đỏ bừng của cô, không nói lời nào. Anh như vậy bỗng dưng lại khiến lòng cô ngứa ngáy.

Mao Phong không vui: "Ai là thủy quân chứ? Đừng nói riêng khoa khảo cổ, e rằng cả khoa y trường ta cũng có người thích Lục Lập Phong, Tinh Thần cô nhặt được bảo bối rồi đó. Tôi nhớ năm đó có người ở cạnh chủ tịch hội học sinh đặt đã từng nói một câu, là, 'Ngành khảo cổ học của các cậu chẳng qua chỉ là cái nghề đào đất, rồi chỉ huy nông dân đào đất, trên là trời xanh dưới là địa phủ, tầng dưới dưới cùng mới là phần tử tri thức.' tôi nhớ lúc ấy Lục Lập Phong nói một câu khiến các nữ sinh hét chói tai không ngừng. Nguyên văn thế nào nhể?"

Mao Phong nhìn về phía Lục Lập Phong.

Lục Lập Phong cười nhạt: "Tôi quên mất rồi."

Đường Bản vốn là đội trưởng đội cứu viện, giơ tay cướp lời: "Tôi nhớ tôi nhớ! Lục ca của chúng ta đã vô cùng bình tĩnh nói — người học khảo cổ ở đại học B bước ra ngoài nhất định sẽ trở thành nhà khoa học lý luận, bàn luận về con người, có năng lực chuyên môn và biết quản lý."

"Ôi má ơi đúng đúng đúng, chính là câu này!" Mao Phong và Đường Bản cụng ly cùng nhau.

...

Một đám người học chung trường gặp lại nhau, cùng nhau tiệc tùng, không có chút ngại ngùng nào uống say khướt cả bàn. Rượu qua, tình cũng qua, cánh cửa trường học cũng là hành lý trên người mình cũng qua, thậm chí khi rượu say ngấm vào lòng người, thiên biến vạn vật cũng khó để con người ta vứt bỏ tuổi tác thực sự của mình.

Say khướt, Đường Bản và Mao Phong trở về cùng nhau. Ba người Diêu Tinh Thần, Tiêu Dật, Lục Lập Phong cùng đi ra phía cửa tiệm cơm, bóng đêm trầm mặc như nước, đèn đuốc mờ ảo vô cùng.

“Thôi để em lái xe đưa anh về cho!” Diêu Tinh Thần khẳng khái nói.

Tiêu Dật khoát tay, nhìn Lục Lập Phong đang ngồi bên ghế lái phụ: “Không tiện.”

Phải nói thế nào về quan hệ của cô với Lục Lập Phong đây? Diêu Tinh Thần thờ ơ như không nói: “Có gì không tiện chứ, đi thôi!”

Tiêu Dật vẫn quyết không đi, tay đút vào túi quần, đứng trên bậc thang nhìn cô.

“Anh đi đây, hẹn gặp lại.” Anh ta lên tiếng, nhưng không chuyển động.

Diêu Tinh Thần chợt sửng sốt, lúc này mới gật đầu một cách máy móc: “Ừ, em đi đây …”

Không ai hỏi, không ai trả lời, không ai hàn huyên tâm sự, thậm chí ngay cả phương thức liên lạc với nhau cũng không lưu lại.

Tiêu Dật bình tĩnh nhìn cô, sau đó không lưu luyến chút nào xoay người lại, từng bước đi vào bóng đêm.

Diêu Tinh Thần trầm mặc, nhìn bóng lưng anh và bóng tối hòa vào làm một, trong lòng bỗng lướt qua một tia chua xót.

Chuyện cũ như gió thổi qua.

“Diêu Tinh Thần! Cmn nó cô xuống đây cho tôi! Cô ở đây gào thét bao nhiêu Trì Mục cậu ta cũng không nghe được đâu!” Khi đó anh mặc áo jacket màu đen, lưu loát trèo lên cột cờ.

Hai mắt anh đầy vẻ hung dữ và cố chấp, rõ ràng như vậy thế nhưng lại mang theo chút xót thương.

“Trì Mục! Đời này của em không phải là anh em nhất định sẽ không lấy chồng!”

Đêm hôm đó, cô không chịu bỏ bình rượu trong tay xuống, bị Tiêu Dật lôi về phòng ngủ.

Cô nhận được mẩu tin nhắn của Trì Mục, lập tức ném điện thoại di động đi, hung hăng ôm lấy cổ Tiêu Dật.

Ván giường trải chiếu từ trên xuống dưới đều cũ kỹ bị bọn họ làm cho kêu cọt kẹt, Tiêu Dật điên cuồng hôn trả cô, bất chấp mọi thứ bá đạo vô cùng.

Anh chọc thủng sự kiêu ngạo của cô, cô đau đến vừa khóc vừa cười.

Có người nói, đàn bà sau khi lên giường xong mới sinh ra tình cảm.

Nhưng Diêu Tinh Thần cảm thấy, cô cái gì cũng không có. Bên tai cô chỉ có hô hấp của Tiêu Dật và hương rượu cồn nồng nặc.

Anh đè trên người cô, phá vỡ mọi thứ của cô, nhưng cũng tự trói buộc bản thân mình.

Từ đó trở đi, chưa từng có một cô gái nào có thể khiến anh si mê nhường vậy, giống như cô.

Có người từng nói với Tiêu Dật, khác nhau không nhiều, nhưng kiểu con gái như Diêu Tinh Thần, anh ta phải giống như Trì Mục cứ ngó lơ cô, anh càng cưng chiều cô, trong mắt cô lại càng không có anh.

Tiêu Dật chỉ nói ba chữ.

Tôi nguyện ý.

Còn nhớ đêm đó, sau khi tất cả bình tĩnh quay trở lại, Tiêu Dật nằm trên người cô, dịu dàng lau vệt mồ hôi đang chảy giữa trán cô, đặt tay lên đó, nói:

"Em đã xem Hoàng tử bé chưa?"

Hai mắt Diêu Tinh Thần nhắm chặt, không nhìn anh, một dòng lệ trào ra khỏi khóe mắt, cô lắc đầu.

Tiêu Dật cũng nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng nói:

"Nếu em thuần phục cái gì, thì phải chịu trách nhiệm đối với thứ đó, chịu trách nhiệm vĩnh viễn."

"Diêu Tinh Thần …"

"Em phải chịu trách nhiệm với anh."

27. Chương 27: Tiêu Dật Năm Ấy (2)

EDIT BY CHERYL CHEN

Tâm lí phụ nữ, thường không chỉ có một người đàn ông, có thể yêu một người, đồng thời nhớ

đến một người. Nhưng người cô nhớ đến không làm tổn thương cô bằng người cô yêu, nên cô chọn người sau.

Diêu Tinh Thần vào trong xe, ngồi trên ghế lái, vì không uống rượu nên cô nghiễm nhiên trở thành tài xế của Lục Lập Phong.

Một xe đầy mùi rượu.

"À," Diêu Tinh Thần vừa lái xe vừa cười đùa, "Anh còn uy lực hơn cả nước hoa trên ô tô, mới vào trong xe năm phút thôi mà cả xe toàn mùi của anh!"

Lục Lập Phong ngồi ghế phụ, đầu ngước lên, cánh tay khoác lên trán, chỉ lộ ra chóp mũi và cằm, hơi thở nhẹ nhàng.

Nghe cô nói như vậy, Lục Lập Phong cười khổ, giọng nói miễn cưỡng hơi khàn: "Diêu Tinh Thần… cả xe đều tràn ngập mùi của em.. cả xe…"

Cả xe đều tràn ngập mùi của em…

"Tôi thật phiền phức.."

Diêu Tinh Thần sững sờ ngẩn ra, rồi đưa tay vỗ vai Lục Lập Phong, anh vẫn không nhúc nhích, chỉ có yết hầu động đậy.

Diêu Tinh Thần ngửi tay mình như con cún con, lại ngửi hai vai và tóc, chỉ thiếu mỗi nước ngửi chân, rồi đẩy mạnh vai anh!

"Anh uống lắm vào rồi sảng à! Tôi làm gì có mùi!"

Đúng là ngứa mồm, đã say thế này rồi còn cãi cô.

Diêu Tinh Thần cứ đẩy, tay đưa tới, Lục Lập Phong đang buông tay đột nhiên nắm lấy cổ tay cô.

Diêu Tinh Thần giãy dụa nhưng không tránh được, bị anh siết chặt!

Làm gì thế? Mượn lúc say giở trò lưu manh à? Diêu Tinh Thần cô sẽ không để mình lép vế.

Nhưng người say kia không hề mở mắt, chỉ dùng sức nắm cổ tay cô, thì thào:

“Đừng động đậy tay chân…”

“Tôi động đậy tay chân á? Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng! Anh buông tay cho tôi!”

Lục Lập Phong buông tay, thả cô ra, Diêu Tinh Thần rút tay về, đặt lên tay lái, tiếp tục lái xe.

Bóng đêm nặng nề, ráng chiều chợt tắt, thành phố B phồn hoa người qua lại như mắc cửi. Đã hơn mười giờ rồi, Diêu Tinh Thần mệt rã rời, không có gì giải trí, nói chuyện phiếm với anh vài câu rồi bắt đầu buồn ngủ.

“Em gái anh học năm mấy rồi?”

Người Lục Lập Phong thẳng tắp, dựa đầu vào cửa sổ, nhàn nhạt đáp: “Đại học năm tư.”

“Ồ, sắp tốt nghiệp rồi! Đứa trẻ này tính cách khá kì quái đúng không?”

“Trước đây không như thế.”

“Vì sao thế?”

Lục Lập Phong không đáp, dường như anh mệt quá nên ngủ mất.

Diêu Tinh Thần đánh tay lái, thân xe rung lên, Lục Lập Phong đập đầu vào cửa sổ ‘cục’ một tiếng.

Diêu Tinh Thần nhìn anh xoa đầu rồi ngồi xuống, nhìn cô bực tức, cô lập tức chột dạ cười, nói: “Ui chao, ngại quá, bình thường tôi toàn lái BMV Z4, lái con hổ này không ổn định lắm.”

Lục Lập Phong không so đo với cô, khoác vai, đầu ngả về phía cô như dựa vào vai cô.

Diêu Tinh Thần lùi vai ra xa, giữ khoảng cách với người đàn ông ‘đời sống phức tạp’ trong danh sách đen này.

Buồn ngủ quá, dăm mười phút nữa đến nhà rồi, Diêu Tinh Thần lại tiếp tục nói nhảm.

“Nghe này, hình như anh chưa mua nhẫn kim cương cho tôi đúng không? Lập tức làm hôn lễ.”

Lục Lập Phong nói: “Cầm thẻ của tôi đi, rồi giúp tôi chọn một cái đơn giản là được.”

“Ý này không tồi, tôi thích kim cương to.”

“Nông cạn.”

“Cảm ơn.”

Lục Lập Phong cười bất đắc dĩ, chậm rãi nhắm mắt, nhàn nhạt nói: “Lần sau ra ngoài nhớ mang theo mấy miếng socola, đừng có ăn chùa của người ta.”

Diêu Tinh Thần cảm thấy người đàn ông này đúng là như thần, sao anh biết cô ăn socola của Tiêu Dật?

“Không sao cả,” Diêu Tinh Thần dõng dạc nói: “Quan hệ giữa tôi và Tiêu Dật…”

“Quan hệ gì?” anh từ từ ngồi thẳng lên, mở mắt, nhìn chăm chú vào cô.

Chỉ nói chuyện phiếm thôi, Diêu Tinh Thần không nghĩ gì nhiều.

Bây giờ ngẫm nghĩ lại, người ta nói, quan hệ vợ chồng quá gần gũi, không có gì phải giấu diếm, nhưng có thể do Diêu Tinh Thần ít bạn bè, sau khi lĩnh giấy chứng nhận với tiểu đồ cổ, vẫn cùng hội cùng thuyền, chung sống hài hòa, nên trong tiềm thức của cô cho rằng, tiểu đồ cổ vẫn nằm trong phạm vi an toàn.

Phạm vi an toàn là gì? Đó là không có ác ý với cô, chỉ là người hướng nội giữ mồm giữ miệng, nên nói chuyện riêng với anh, không có gì phải giấu.

Hơn nữa hôm nay gặp Tiêu Dật, Diêu Tinh Thần có loại cảm xúc khó có thể nói nên lời, cảm giác này nén trong lòng là khổ sở, chi bằng nói ra, tìm người lắng nghe.

Diêu Tinh Thần nói: “Quan hệ gì à… giữ tôi và Tiêu Dật chỉ có thể dùng một cụm từ để hình dung, bài hát của Tiêu Á Hiên tên là gì nhỉ, ‘*Người xa lạ quen thuộc*‘.”

Lục Lập Phong cười mỉa: “Nói thẳng đi xem nào.”

“Không đúng không đúng, tôi đâu có yêu đương gì anh ấy.”

Ánh mắt Lục Lập Phong thoáng một tia nhẹ nhõm, anh nhắm mắt lại, ‘hừ’ một tiếng.

“Ừ.”

“Nhưng tôi lên giường với anh ta rồi.”

Mắt Lục Lập Phong lập tức mở to, nhìn về phía trước.

Nếu là vợ chồng nghiêm túc thì mấy lời này có thể nói ra thế à? Đương nhiên không thể. Nhưng Diêu Tinh Thần cảm thấy, cô và Lục Lập Phong không phải vợ chồng ghen tuông đố kị như người bình thường, nên nói với anh chẳng sao hết.

“Trì Mục ấy, anh cũng biết mà, từ cao trung tôi đã thích anh ấy, khi đó anh là gia sư mẹ tôi mời đến bổ túc cho tôi, lần đầu tiên tôi gặp anh ấy đã có cảm giác, tôi phải gả cho anh ấy mới được. Anh biết mà, giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhạy cảm.”

Lục Lập Phong cười lạnh, quay đầu đi nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Diêu Tinh Thần nhìn anh, nói: “Anh không phải chê cười tôi, tôi kết hôn với anh không gọi là ‘gả’, gọi là tạm thời yên thân. Nếu không phải đời sống sinh hoạt của anh quá thác loạn thì tôi có bước tới bước đường này không?”

Trước đây, Lục Lập Phong dị ứng nhất với hai chữ ‘xử nam’. Bây giờ thì hay rồi, ‘xử nam’ là hai chữ Diêu Tinh Thần tuyệt đối không bao giờ dùng để miêu tả anh, thay vào đó là câu cửa miệng ‘đời sống thác loạn.”

Xử nam, hay đời sống thác loạn? Vì sao anh trong mắt cô luôn là hai cực đối lập chứ không phải người bình thường?

Lục Lập Phong không tính toán với cô, lắc đầu cười khổ, đôi mắt đen bóng say sưa nhìn cô: “Diêu Tinh Thần, nếu đi theo tôi, đến cuối cùng em sẽ ra sao?”

Diêu Tinh Thần cảm giác từ ‘cuối cùng’ kia không thích hợp lắm. Mấy ngày này, chỉ cần cô muốn ăn, Lục Lập Phong sẽ đi theo. Dù anh ghét ăn tỏi nhưng vẫn ăn đồ Hàn với cô. Cô thích túi xách, Lục Lập Phong không ngần ngại quẹt thẻ…

Dù trong lòng cô đã rõ, Lục Lập Phong rất tốt, nhưng ngoài miệng cô vẫn mắng anh. Đó là thói quen, cũng là khuyết điểm bẩm sinh, không có giải pháp khắc phục.

Diêu Tinh Thần ho nhẹ, vênh mặt: “Ai thế nhỉ? Ai để cho một phụ nữ có thai đói đến nỗi ngất xỉu trên đường? Ai đây? Để cho phụ nữ có thai chụp ảnh cưới mà không được ăn trưa, phải chém giết người khác cướp socola ăn? Không phải là anh à?”

Lục Lập Phong nói không lại, cười không đáp, ngồi tám chuyện với cô cũng được rồi.

“Em tiếp tục nói về người xa lạ quen thuộc nhất kia đi.”

Giọng nói anh yếu ớt, Diêu Tinh Thần khó hiểu.

"Ngày xưa em thầm yêu Trì Mục, không phải anh ấy thì không lấy chồng."

"Nói thẳng trọng tâm." Lục Lập Phong nghe câu này chán rồi.

"Sau đó, em lên trường đại học tìm anh ấy, Tiêu Dật là bạn cùng phòng của Trì Mục…"

Đại học năm nhất ấy..

"Diêu Tinh Thần em lại đến đó à?" Mao Sơn khi vừa lên đại học luôn xem thường Diêu Tinh Thần, cảm thấy cô là con gái mà cứ vào kí túc xá nam, quá phiền phức.

"Mao Sơn, hôm qua em đi dạo phố, thấy một dải băng tay, nghĩ đến anh thích đánh cầu lông nên mua cho anh. Anh thử đi."

Cô lấy một chiếc túi đưa cho Mao Sơn như đang dâng châu báu.

Mao Sơn rất thích mấy thứ nhỏ nhặt, vừa nhìn thấy đã hớn hở, miệng rộng tới tận mang tai: "Nike à? Bao nhiêu tiền anh trả em!"

"Tiền nong cái gì, anh là anh của em mà!"

"Em gái ngoan! Tới đây thường xuyên đi, anh đưa em đi chơi cầu lông."

Cứ thế mà suy ra, Diêu Tinh Thần thường xuyên đến phòng của Trì Mục chăm lo cho anh, mua chuộc từng người bạn cùng phòng, ngay cả ông cụ dưới tầng cũng bị một hộp laoganma *[1]* chinh phục."

[1] Laoganma: tên một nhãn hiệu tương ớt của Trung Quốc.

Duy chỉ có một người, Tiêu Dật.

Tiêu Dật luôn không để ý đến cô, không quá nhiệt tình, cứ lạnh lạnh lùng lùng, đôi khi Diêu Tinh Thần chủ động bắt chuyện, anh không trả lời, hết sức khó xử.

Có một lần, Diêu Tinh Thần nghe được Tiêu Dật nói chuyện với Trì Mục —

"Nếu cậu không thích con gái nhà người ta, thì đừng để cô ấy đối tốt với cậu."

Trì Mục hỏi: “Ý cậu là sao?”

Tiêu Dật nói: “Bởi vì về sau, tôi muốn đối xử thật tốt với cô ấy.”

Nam sinh đại học rất ngây thơ, rất thuần khiết.

Bắt đầu từ hôm đó, Tiêu Dật thường xuyên chạy bộ qua Học viện Hí kịch, mua đồ ăn sáng cho cô, gom tiền mua đồ ăn vặt, mọi người đều biết, Tiêu Dật thích Diêu Tinh Thần, bình thường chỉ là vui đùa, nhưng lần này là thật.

“Tiêu Dật, đừng mua quà cho em nữa, chúng ta không có khả năng. Chuyện tình cảm đâu thể miễn cưỡng.”

“Trì Mục từng nói vậy với em à?” Tiêu Dật cười lười nhác, đón lấy ánh mặt trời, rất tuấn tú.

“Trì Mục không hề dông dài, từ chối em luôn.”

“Vậy sao em còn đối xử tốt với cậu ấy?”

Diêu Tinh Thần nghẹn lời trong giây lát.

“Cho nên anh thích em là chuyện của anh, em không phải tự gây áp lực.”

Sao lại không có áp lực được?

Khi đó Trì Mục, Diêu Tinh Thần, Tiêu Dật, và có cả một nhóm bạn nữa chơi chung, mọi người đều nói, Diêu Tinh Thần, mau chấp nhận Tiêu Dật đi, anh ta biến thành người khác rồi, không chơi game, không tán gái, ngày ngày ngâm trà đọc sách, làm thêm việc bán thời gian để có tiền cung phụng cô!

Đến lúc này, Tiêu Dật sẽ mặt dày mà nói, vợ tôi cuối cùng vẫn là vợ tôi.

Diêu Tinh Thần đáp, con mẹ nó Tiêu Dật nói bố láo, ai là vợ anh ta!

Tiêu Dật cợt nhả kéo vai cô: “Anh là vợ em!”

Diêu Tinh Thần có áp lực, hơn nữa áp lực rất lớn, khi bạn không thể cho anh ấy bất cứ thứ gì, trong khi anh ấy một mực hy sinh, thật làm người ta khó xử. Một lần, cô nói với Tiêu Dật: “Tiêu Dật, chúng ta nói chuyện riêng đi.”

Tiêu Dật mới từ phòng phẫu thuật ra ngoài, ngậm bánh mì, cố chấp nói: "Với em, ngoại trừ chuyện yêu đương ra, anh không còn gì để nói!"

Chuyện cũ kể đến đây, Diêu Tinh Thần mỉm cười, cười khổ, cười tự trách, Lục Lập Phong dựa vào ghế không nói gì, nghiêng đầu nhìn cô.

"Em đúng là con khốn, thật đấy, Lục Lập Phong, em làm chuyện đấy, mãnh liệt như lúc anh với em."

Đêm hôm đó, Trì Mục ở chung với Lương Mỹ Nhân, cô cầm bình rượu đi tới cột cờ mượn rượu làm loạn, bị Tiêu Dật túm về phòng ngủ.

Trì Mục trên bàn rượu, nhưng thật ra đang nhìn Diêu Tinh Thần buồn bã, cực đoan, anh rất lo lắng.

Trong phòng ngủ, cô gửi tin nhắn cho Trì Mục.

Trì Mục là người hiền lành, anh tốt như thế, ngay cả từ chối cô cũng nói rất uyển chuyển, nhưng khi đó thì không, anh có người con gái anh yêu, anh phải bảo vệ cô ấy, không để cô ấy chịu uất ức.

"Tinh Thần, chuyện tình cảm không thể ép buộc. Ngay cả Tiêu Dật yêu em lâu như thế, em còn không rung động, không đúng sao? Mong em tìm được đúng người, nếu em vẫn đối tốt với anh, thì đừng xuất hiện trước mặt Mỹ Nhân."

Lời sau cùng, Diêu Tinh Thần đọc lên, rất đau, cô bình tĩnh hít một hơi, nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu, nước mắt rơi.

Hèn mọn, vì sao khi yêu, người ta trở nên hèn mọn đến vậy, vì sao khi yêu, người ta trở nên quyết tuyệt như vậy..

Đau quá, tim thật sự rất đau, nhưng lại cảm giác mình thật đê tiện!

Không sai, cô rất đê tiện! Nỗ lực ba năm! Anh vẫn như hòn đá cứng đầu, kiên trì, một lời cuối cùng cũng không muốn nói, loại bỏ hoàn toàn tình cảm của cô.

Diêu Tinh Thần ném điện thoại xuống, Tiêu Dật ôm cô, thay cô lau nước mắt, cô hôn anh, Tiêu Dật sửng sốt, cũng điên cuồng đáp trả.

Khi đó cô có một ý nghĩ xấu xa, cô muốn, nếu cô thật sự thành đôi với Tiêu Dật, có phải là mối đe dọa bên cạnh Trì Mục?

Khi Tiêu Dật phá tan cô, cô rất đau đớn, anh lại cực vui sướng, không hề do dự, cũng không hề bật tâm cô

không thích ứng được, điên cuồng mãnh liệt, như sợ cô sẽ hối hận.

Sau đó, Tiêu Dật nói, Diêu Tinh Thần, em phải chịu trách nhiệm với anh.

Bởi vì cô thuần phục trước anh, thuần phục trước người Tiêu Dật không đáng tin cậy kia, nên anh mới trở thành người đàn ông tốt nhất.

Sau khi Diêu Tinh Thần tỉnh táo lại, mới thấy ý nghĩ đó nực cười và ích kỉ biết bao.

Cô lắc đầu, lạnh lùng cười nhạt: "Nhìn cái gì, Tiêu Dật, tình một đêm thôi."

Đến bây giờ cô vẫn nhớ biểu cảm Tiêu Dật khi ấy, không thể diễn tả thành lời.

Phụ nữ không có cảm tình gì với người đàn ông của mình à? Có, nhất định là có.

Tâm lí phụ nữ, thường không chỉ có một người đàn ông, có thể yêu một người, đồng thời nhớ đến một người. Nhưng người cô hoài niệm không làm tổn thương cô bằng người cô yêu, nên cô chọn người sau.

Diêu Tinh Thần nói cô không thể chịu trách nhiệm với Tiêu Dật, nuốt nước bọt, trong mắt có vài tia thương cảm, cô cười khổ.

Lục Lập Phong nghe, nhắm mắt lại như đang ngủ, trong lòng trĩu nặng, như bị đè nén, hô hấp rối loạn.

"Diêu Tinh Thần." Lục Lập Phong nhàn nhạt gọi tên cô.

"Ơi?"

"Chúng ta đừng làm hôn lễ nhé!"

"Vì sao?"

"Ở chỗ có người thân và bố mẹ mà dối trá, có thấy nực cười không?"

"Tôi hiểu mà, để tôi nói với người lớn, tôi không thoải mái trong người, không chịu đựng được, khi sinh con rồi cưới sau, anh nói đúng lắm, không nhất thiết phải giả dối."

Lục Lập Phong nhắm mắt lại, như ngủ.

…

Diêu Tinh Thần dừng xe, dìu anh lên tầng. Bố mẹ anh vẫn chưa ngủ.

"Tinh Thần à, hai đứa nghỉ ngơi sớm đi, chăm sóc Lập Phong nhé." Hà Lâm nói.

"Dì, dì lên đi, cháu không biết chăm lo người khác, hơn nữa, cháu phải về nhà!"

"Cháu ở đây đi! Mấy giờ rồi chứ! Về nhà làm gì! Tân phòng cũng chuẩn bị xong rồi!"

Lục Lập Phong khoác vai cô, yếu ớt nói cười trong cơn say: "Diêu Tinh Thần, không biết chăm sóc người khác à, em phải học …"

"Anh thật là…" Diêu Tinh Thần không thể chửi mắng trước mặt mẹ Lục Lập Phong, nên đành đỡ anh vào phòng ngủ, "Dì, anh ấy say rồi, để cháu chăm sóc cho, dì cứ yên tâm.

28. Chương 28: Đoạn Ghi Âm

EDIT BY CHERYL CHEN

"Lục Lập Phong, thế nhưng tôi biết người anh một mực đơn phương là ai, có muốn tôi nói thử không?"

Sáng sớm, nắng hè chói chang chiếu vào phòng như cố ý xâm lấn.

Cửa sổ hé mở, gió mát mẻ lùa qua, thổi bay mùi rượu còn sót trong phòng.

Giấc ngủ đêm nay.. quá mệt mỏi, toàn thân đều đau nhức.

Lục Lập Phong mở mắt, nhìn trần nhà, hít sâu một hơi, động đậy, lại phát hiện người mình có gì không đúng lắm.

Hai tay của anh bị một vật gì đó quấn quanh từng vòng, đặt trên bụng. Lục Lập Phong nhíu mày nhìn kĩ, hóa ra là một chiếc tất!

Đầu Lục Lập Phong 'ong' một tiếng! Anh trở mình muốn ngồi dậy, nhưng do cả người giữ nguyên tư thế rất lâu nên bắt thịt cứng lại, còn bị sái cổ nữa.

Tối hôm qua có chuyện gì xảy ra anh không thể nhớ nổi, chỉ loáng thoáng nhớ, anh được cô dìu vào phòng ngủ.

Mà bây giờ đâu có bóng dáng Diêu Tinh Thần, chắc hôm nay cô đi chụp ảnh, đến studio từ sớm rồi.

Lục Lập Phong nhìn tất trên tay mình, nhớ lại, không khỏi bật cười.

Anh cầm điện thoại, cong người, dùng tư thế vô cùng kì cục bấm số điện thoại Diêu Tinh Thần, không ngờ chuông điện thoại cô vang vọng ở phòng khác.

Cô chưa đi à?

Diêu Tinh Thần nằm trên ghế salon, nhận cuộc gọi: "Alo, gọi gì thế?"

Hai người cách nhau một bức tường, giọng bên ngoài và trong điện thoại đều nghe rõ mồn một.

Lục Lập Phong cười, ra lệnh: "Em vào đây cho tôi."

Diêu Tinh Thần nửa tỉnh nửa mê mỉm cười: "Anh bạn đồ cổ, hôm qua ngủ nghê thế nào? Tôi ngủ không ngon lắm, anh cứ một chốc lại muốn uống nước, lát sau lại kêu nóng quá, làm tôi không thể không dùng hình với anh. Anh không phải đã từng nói, tôi phải học cách chăm sóc người à? Sao, thấy tôi học thế nào?"

"Tốt lắm." Lục Lập Phong không những không giận, mà còn mỉm cười: "Sao em không đi studio?"

Diêu Tinh Thần hơi phiền não: "Đừng nói nữa, bệnh trĩ của tên nam chính cần phải phẫu thuật, thời gian gần đây, tôi toàn đi làm trò với đối thủ của anh ta. Nếu anh ta cứ kéo dài chậm chạp như thế, đến khi tôi lộ bụng bầu, không mặc được quần áo hở hang nữa."

Lục Lập Phong cười lạnh: "Cái gì mà làm trò? Đồng phục cao trung cũng cần hở hang à?"

Diêu Tinh Thần đứng dậy, vừa gọi điện thoại vừa vào toilet: "Không thèm nói chuyện với anh nữa, tôi đi thu dọn một chút rồi về đây."

Diêu Tinh Thần cúp điện thoại trước, mở khóa vòi nước, cúi đầu rửa tay.

Rửa xong, cô vẫy vẫy tay, đang định cầm khăn thì khi ngẩng đầu lên, đã thấy Lục Lập Phong dựa nghiêng vào cửa toilet, hình thể thon dài, khuôn mặt ung dung nhìn mình trong gương, trong tay anh, đang kéo một chiếc tất, đã tháo ra rồi, đùa nghịch trong tay.

Xong, anh tới trả thù.

Diêu Tinh Thần xoay người sang chỗ khác, thay đổi một bộ mặt tươi cười.

“Haha, chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng …” Dáng vẻ Lục Lập Phong cầm bít tất còn quyến rũ hơn cầm thắt lưng.

Diêu Tinh Thần húng hắng, nói chuyện khác: “Khụ, chuyện kia… hôm nay chúng ta cần thương lượng với bố mẹ chuyện không làm hôn lễ, anh còn nhớ không?”

“Nhớ kĩ.” Lục Lập Phong mỉm cười nhìn cô, con người tối đen, như đang tính toán trói tay cô hay trói chân cô.

“Trí nhớ rất tốt…”

“Vẫn ổn, tôi vẫn nhớ rõ, hôm qua sau khi em cởi tất, còn đạp mạnh vào chân tôi.”

“Hi hi, hôm qua anh bị trói, không ngừng giãy dụa, tôi nhìn thấy chu choa cặp mông rắn chắc làm sao, nên đạp thử mấy cái, ui dào, đâu có đau, người ta là thiếu nữ trói gà không chặt í nhé…”

“Trói gà không chặt á?” Lục Lập Phong tiến lên một bước, nhướn mày: “em buộc tôi thành cái gì?”

“Lục Lập Phong, tôi nói cho anh biết, anh đừng đến gần đây, tôi là phụ nữ có thai!”

“Tôi mặc kệ.”

“Chỉ trói hai tay nhỏ bé thôi mà! Cần gì phải tính toán chi li với phụ nữ chứ?”

“Hôm qua tôi có cho phép em trói “tay nhỏ” của tôi không?”

Diêu Tinh Thần định nói gì đó, cửa phòng bị đẩy ra.

Hai người đều ngạc nhiên, thấy anh cả Lục Quốc Bảo đi đến, đứng ở toilet, nhìn thấy hai người, lại nhìn thấy tất trong tay Lục Lập Phong.

Lục Quốc Bảo mặt đang nghiêm túc lập tức ửng đỏ, lúng túng che miệng ho nhẹ: “À.. ngại quá… anh quên gõ cửa… Bố mẹ gọi hai đứa ra ăn cơm…”

Diêu Tinh Thần và Lục Lập Phong vẫn đang giằng co, Lục Lập Phong gật đầu với anh, cảm thấy chẳng có gì, còn Diêu Tinh Thần lúng túng đến kì lạ, khóe miệng giật giật: "Em biết rồi."

Lục Quốc Bảo dường như không hề do dự, lùi nhanh ra ngoài, như kiểu 'tôi không biết gì cả', sợ bị diệt khẩu.

Lục Lập Phong lại bước lên trước, đột nhiên dùng bít tất quàng qua cổ cô, kéo cả người cô, nơi mềm mại trước ngực cô đè chặt vào lồng ngực rắn chắc của anh, cô kinh ngạc nhìn anh.

"Lục Lập Phong!"

Anh chưa từng thấy biểu cảm vừa vội vàng vừa ngại ngùng của cô, toàn thân anh lập tức tê dại, anh nheo mắt nhìn cô, lông mày, đôi mắt, chóp mũi, còn cô đôi môi đỏ mọng.

Em đối xử với tôi thế nào, tôi sẽ đối xử với em y hệt như thế, nhưng cách trả thù này, chỉ sợ làm cho Lục Lập Phong nghịch lửa. Lấy kỳ nhân chi đạo, còn chữa một thân thân, bất quá cái này cách chữa, chỉ sợ khiến cho Lục Lập Phong như nghịch lửa.

Hai người giằng co như phân cảnh vui đùa, hô hấp hỗn loạn.

Ánh mắt Diêu Tinh Thần căng thẳng, cô nheo mắt cảnh cáo: "Tôi nói cho anh biết, nếu anh còn làm gì tôi, tôi sẽ nói những lời của anh tối qua cho Tô Tiểu Mạt nghe!"

Lục Lập Phong bất ngờ: "Hôm qua tôi nói cho em cái gì?"

Diêu Tinh Thần đảo mắt, nhớ lại: "Đêm qua anh nói nhiều lắm, cái gì mà thầm mến người ta bao nhiêu năm, còn đối xử tệ với người ta nữa."

Lục Lập Phong căng da đầu, buông cô ra, cười lạnh: "Không thể nào! Thầm mến à? Sao có thể?"

Diêu Tinh Thần thấy anh nóng ruột, cười rộ lên: "Ai ui, mặt đỏ kìa. Không thừa nhận à? Tôi biết mà? May mà tôi đã có tính toán! Khi anh say rượu nói lời yêu, tôi ghi âm lại rồi! Muốn nghe không?"

Diêu Tinh Thần ngửa đầu cười to, đắc ý lấy điện thoại di động ra, quơ quơ trước mặt anh, hàng mi anh tuấn của Lục Lập Phong dựng thẳng, môi mỏng nhếch lên, định giơ tay công kích, Diêu Tinh Thần đã chạy mất!

Lục Lập Phong bước nhanh ra khỏi toilet, thấy cô ngồi trên ghế salon, hai chân bắt chéo, ngón tay ấn màn hình, phát đoạn ghi âm!

Âm thanh vang lên mang theo sự khó chịu, lúc đầu là Diêu Tinh Thần hắng giọng, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng Lục Lập Phong yếu ớt mà mê say.

"Đừng nhúc nhích… để cho tôi ngủ…" Lục Lập Phong rã rời nói.

"Đồ cổ nhỏ, ơ, tỉnh lại đi, đồ cổ nhỏ? Đến đi, tôi đã nói với anh về đêm đầu tiên của tôi rồi, giờ đến lượt anh."

"Diêu Tinh Thần.. cô có bệnh không?"

"Cái tên này… không nói về đêm đầu tiên được, thì nói về mối tình đầu đi?"

"Tôi không có mối tình đầu…"

"Không thể nào, anh đừng có giả vờ thanh thuần với tôi, đời sống cá nhân của anh thác loạn như thế, có phải vì trước đây bị tổn thương tình cảm không? Có bóng ma tâm lí à?"

"Diêu Tinh Thần, em còn phiền nữa, tôi sẽ hôn em!"

Nghe đến đó, Diêu Tinh Thần lại quơ điện thoại trước mặt Lục Lập Phong: "Nghe gì chưa! Uống say xong bao nhiêu đen tối lỗ lộ ra hết! Một mực muốn chiếm tiện nghi của tôi!"

Đoạn ghi âm truyền tiếp đến giọng tám chuyện của Diêu Tinh Thần: "Anh nói anh không có người yêu, không thể nào…"

"Tôi ghét cô ấy.. Tôi ghét cách cô ấy ghét tôi…."

"Có hy vọng rồi! Chính là cô gái này, nói về cô gái này đi!"

"Mỗi lần.. mỗi lần trực nhật.. tôi đều nhìn thấy cô ấy… Tôi không muốn thấy cô ấy, mặt khác lại muốn nhìn."

"Sau đó thì sao? Quan hệ của anh với cô ấy thế nào?"

"Kẻ thù? Bạn bè? Ah… tôi cũng không biết, nói chung, tôi đối xử rất tệ với cô ấy.. rất tệ, rất tệ…"

Đoạn ghi âm tạm dừng.

Cô đắc ý nhìn anh, ánh mắt đùa giỡn.

Lục Lập Phong nghe xong thì tiến tới, vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, duỗi tay: "Đưa điện thoại cho tôi."

Diêu Tinh Thần cảm thấy vô cùng thú vị, như ngửi thấy mùi thơm, cô trốn về phía sau: "Anh cứ nghe tiếp, đoạn đặc sắc ở cuối cơ!"

Trong đoạn ghi âm, Lục Lập Phong nói tiếp —

"Tôi thực sự không thích cô ấy. Trong một khoảng thời gian rất dài, rất dài, tôi trốn tránh cô ấy, vì tôi biết, cô ấy cũng chán ghét tôi, tôi cần gì phải luôn xuất hiện, khiến tâm trạng cô ấy không vui."

"Chậc chậc chậc, tình yêu là đau khổ!"

"Lên đại học, cuối cùng tôi cũng có thể gặp lại cô ấy. Đôi khi chạm mặt nhau, tôi sẽ là người quay đi trước. Chúng tôi chỉ gặp thoáng qua, mỗi lần như vậy, tôi đều đứng lâu tại chỗ, tự nói với mình, không nên quay đầu lại."

"Quá đau đớn, tôi muốn khóc rồi, tiếp đi!"

"Cô ấy rất đẹp, thật sự rất đẹp. Tôi thừa nhận, sự lương thiện của cô ấy luôn hấp dẫn tôi. Ánh mắt cô ấy rất giống em gái tôi, không dịu dàng như bao cô gái khác. Trong mắt cô ấy luôn lộ ra vẻ quật cường khó thuần phục. Đương nhiên, khi cô ấy nhìn tôi, cô ấy chỉ dùng ánh mắt ấy."

"Mắt giống em gái anh.. trực nhật cùng hồi cao trung.. lên đại học còn gặp gỡ.. vậy thì chắc là…"

"Khi tôi học bài, đi tới thư viện, gặp được cô ấy, nhưng cô ấy chưa bao giờ đến đây để học…"

"Còn không thích đọc sách nữa à? Đổ cổ nhỏ, cuối cùng anh có thích người ta không?"

"Không thích, chúng tôi dường như không hợp, tôi chưa từng nghĩ tới muốn có gì đó với cô ấy, hay là phát sinh quan hệ bí mật. Tôi chỉ luôn muốn nhìn thấy cô ấy, biết cô ấy có ổn hay không, lén nhìn cô ấy từ xa, vậy là đủ rồi."

"Một bài kiểm tra về tình yêu thầm kín đã hoàn tất."

"Đại học quá khô khan, rồi tốt nghiệp, rồi đi làm, có khi một năm mới thấy cô ấy một lần, vì chúng tôi từng ở cùng một khu trong đại viện.. Tôi khát nước, tôi muốn uống nước!"

“Khát cái gì mà khát! Nói tiếp! Tôi lờ mờ đoán được là ai rồi, anh nói tiếp đi!”

“Không còn gì để nói tiếp, về sau, hai chúng tôi làm công việc khác nhau, khoảng cách quá xa, không có gì phát sinh. Nhưng một ngày nào đó, chúng tôi vô tình gặp lại, trong một tình huống bất ngờ…”

“Vừa gặp đã yêu à?”

“Hừ, không phải…”

“Thế thì sao?”

“Binh đao lặp lại…”

“Đánh nhau à? Tên cổ lỗ sĩ như anh đánh con gái người ta?”

“… Ngày hôm đó gặp lại… tôi hơi khó kìm lòng… nóng quá, cho tôi nước đá…”

“Sao lắm chuyện thế! Làm loạn nữa tôi trói anh lại!”

Đoạn ghi âm kết thúc, Diêu Tinh Thần nhíu mày, cười đểu nhìn anh.

“Thế nào? Có đặc sắc không?”

“Diêu Tinh Thần, em rất quá đáng.” Lục Lập Phong đứng trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống, vẻ mặt tức giận khi bị xâm phạm.

“Lục Lập Phong, thế nhưng tôi biết người anh một mực đơn phương là ai, có muốn tôi nói thử không? Hử?”

“Em dám!”

Diêu Tinh Thần đứng thẳng, xoa xoa cằm, học dáng vẻ Conan: “Ở cùng một đại viện quân khu, mắt giống em anh, gặp nhau ở đại học, cùng trực nhật thời cao trung… nếu vậy, sjw thật chỉ có một mà thôi!”

“Không phải!” Lục Lập Phong hơi sốt ruột, như sợ bị tiết lộ bí mật, vội vàng phủ nhận.

“Là Tô Tiểu Mạt! Haha! Đúng không?”

Lục Lập Phong ngạc nhiên, nhíu mày: "Là ai?"

"Tô Tiểu Mạt không phải từng trực nhật với anh à? Cô ấy ở đại viện lớn, học cùng đại học với anh, quan trọng nhất là, anh đối xử rất tệ với cô ấy, đến nay tôi vẫn còn nhớ rõ, người ta chỉ muốn giúp anh, anh còn hất tay người ta ra, mặt lạnh lùng nói 'đừng chạm vào tôi'."

Lục Lập Phong hoàn toàn đớ người ra…

"Chả nhẽ không phải Tô Tiểu Mạt?" Diêu Tinh Thần thấy biểu cảm anh hơi sai sai, nhíu chặt mày, đoán lại: "Nếu không phải chị ấy, thì còn có ai phù hợp tất cả điều kiện này đâu. Để tôi nghĩ kỹ lại…"

"Không cần nghĩ nữa!" Lục Lập Phong cắt lời cô, vẻ mặt ung dung, nói: "Chính là cô ấy, Tô Tiểu Lạc."

"Tô Tiểu Mạt chứ không phải Tô Tiểu Lạc."

"… Ngược lại, là cô ấy."

29. Chương 29: Sự Cực Đoan Của Cô

EDIT BY CHERYL CHEN

Diêu Tinh Thần thích làm phiền Lục Lập Phong, sự phiền phức này giống như ăn cá sống, không quen miệng, Lục Lập Phong nhìn Diêu Tinh Thần không quen mắt, kiểu không quen này giống như ăn sushi không rải mù tạt.

Sau khi bàn bạc xong với Diêu gia và Lục gia về hôn lễ bổ sung sau khi sinh con, Diêu Tinh Thần rốt cuộc không cần lo lắng mình sẽ phải mặc áo cưới, đi trăng mật, và bị Lục Lập Phong sàm sỡ.

Thật ra, mục đích cuối cùng của cô là sinh đứa bé này an toàn, vậy là được. Cái gì có thể cắt bớt thì cứ cắt, đỡ tốn công tốn sức cô.

Buông bỏ tư tưởng, nằm nghỉ ở nhà, tác phẩm mới dù có thất bại, cô cũng không buồn quan tâm, thỉnh thoảng lên bài phỏng vấn cho một tạp chí không ăn khách, thỉnh thoảng nhờ người đại diện đăng weibo mấy tấm hình, những diễn viên hạng hai hạng ba trong khi mang thai đều như vậy.

Nói đến weibo, anh Tiểu Lâm đã tước mất quyền sử dụng của cô. Trước đây khi Diêu Tinh Thần còn được dùng weibo, nếu không phải mấy ảnh động hài hước, thì sẽ là tranh châm biếm, hoặc video gây cười. Ví dụ như một chú lợn đụng phải cây, mèo Tom dùng giọng Đông Bắc mắng người, Diêu Tinh Thần đăng xong còn nói mấy câu kiểu "Hahaha, buồn cười quá.", "Con lợn này ngốc nghếch ghê". Dù sao cũng là tài khoản

công chúng, mấy cái ảnh này sẽ có khoảng 200 nghìn comment, cô tổng hợp lại thì thấy vậy, rất nhiều cư dân mạng cũng comment rằng: "Thật nông cạn."

Sau này, anh Tiểu Lâm tìm cho cô một người quản lí weibo, bình thường đều đăng mấy câu danh ngôn đẹp đẽ, phù hợp với vẻ đẹp của cô, nên rất hiệu quả trong việc thu hút fan.

Diêu Tinh Thần sau khi bị tịch thu tài khoản, chỉ muốn lập một cái mới, đăng video hài hước, xem tranh châm biếm bộc trực, nói "Hahaha buồn cười quá đi", "Con chó này ngu quá."

Nhưng để đăng kí weibo phải xác nhận số điện thoại, Diêu Tinh Thần mở hộp tin nhắn, phát hiện một tin chưa đọc.

Là ngôi sao nam từng có ý định sàm sỡ cô.

"Chúng ta làm một giao dịch đi. Mấy tấm hình kia cần bao nhiêu tiền cô mới đưa to? Mấy ngày nay tôi ngủ không ngon, lo rằng cô sẽ thừa cơ hội hại tôi. Diêu Tinh Thần, chúng ta chưa đủ thù hận để biến thành mối quan hệ này.

Diêu Tinh Thần không hiểu gì, lướt qua tin nhắn, nhìn thấy một tin không phải do cô gửi đi "Tốt, chờ tôi."

Diêu Tinh Thần mơ hồ nhìn thời gian tin nhắn kia gửi đi, thử thăm dò: "Ảnh chụp gì cơ, tôi không biết?"

Tin nhắn hồi âm đến rất nhanh: "Cô không biêst? Đêm hôm đó, tôi hẹn cô đến khách sạn, kết quả cô tìm hai người đàn ông để dạy dỗ tôi, chụp hình ảnh khiếm nhã của tôi, không cô thì ai? Diêu Tinh Thần, cô quá độc ác, làm người không thể quá đáng như thế!"

Đêm hôm đó… Diêu Tinh Thần nghĩ kĩ lại, đêm đó cô ở nhà Lục Lập Phong!

…

Mùa hè sắp tới rồi, thành phố B nhiệt độ tăng cao như mọi năm, không hề giảm xuống, nhưng không ẩm như ngày trước.

Lục Lập Phong lên xe, muốn đi sang huyện khác, trước khi đi, cô gọi điện thoại cho anh.

"Có chuyện gì thế?" giọng nói của anh sạch sẽ mà trong suốt, như một làn gió mát phảng phất giữa mùa hè nóng nực.

"Tôi đọc tin nhắn đó rồi, Lục Lập Phong, cảm ơn anh!" Diêu Tinh Thần cười nói: "Nhưng mà, tôi thật sự không hiểu, cứ nghĩ anh sống quá hư hỏng, bây giờ mới hay, anh am hiểu chuyện nam nữ thật! Nhưng mà

thật sự anh đồng ý nghe tôi chuyện đám cưới giả à? Trời ơi, tôi rốt cuộc gả cho một người đàn ông như thế nào vậy, vẫn là một người đời sông thác loạn à?"

Cô nói một tràng giang đại hải, Lục Lập Phong nghe chẳng hiểu gì. Cái gì mà 'am hiểu chuyện nam nữ', 'đám cưới giả', 'đời sống hư hỏng', cô động não ghê thế à?

"Diêu Tinh Thần, em có biết không, từ khi mang thai, IQ của em đi xuống dốc?"

"Tôi rất nhanh trí mà! À, có phải anh thay tôi dạy dỗ tên đó không? Còn chụp ảnh khiếm nhã của anh ta nữa?"

Lục Lập Phong lập tức phản ứng, nụ cười thản nhiên: "Tính tình tôi rất tốt. Nhưng nếu dám bắt nạt bà xã của tôi, tôi không nhịn được."

Diêu Tinh Thần vốn ôm tâm tình muốn đùa giỡn mà gọi cho anh, nhưng một câu nói của anh cũng dễ dàng làm cho lòng cô rung lên.

Hô hấp dồn dập trong vài dây, Diêu Tinh Thần tìm được nguyên nhân.

"Tôi vừa phát hiện ra, mấy người đàn ông có một chút gì đó nữ tính, miệng đều ngọt, rất biết cách dỗ phụ nữ hài lòng, anh Tiểu Lâm của tôi cũng vậy. Đúng là phí của trời, mấy người đàn ông cao phú soái phong lưu phóng khoáng đều cong cả, để cho tầng lớp đàn bà đông đảo như chúng tôi đây phải hẹn hò với mấy người đàn ông thô kệch, chán chết đi được.

Lục Lập Phong bên kia cười không ngừng được, đỗ xe lại bên đường, đeo tai nghe Bluetooth, ung dung nói: "Diêu Tinh Thần, em nói xấu tôi như thế nào cũng được, nhưng riêng khuynh hướng giới tính, tôi không…"

"Không cái gì?"

Lục Lập Phong nghĩ đến vẻ mặt bát quái của cô lúc này, khẽ liếm môi, nói:

"Tôi có hứng thú với phụ nữ, hơn nữa, còn là vô cùng hứng thú."

"Vô cùng, tôi biết, tôi chứng kiến rồi." Diêu Tinh Thần trợn mắt, mới thế đã nổi giận rồi à.

Cô nghe thấy tiếng cười khe khẽ của Lục Lập Phong.

"Anh cười cái rắm ấy! Như thế không có nghĩa anh không có hứng thú với đàn ông, đúng không? Tôi nói nè, Đường Bản theo anh tháp tùng bao nhiêu năm rồi, hai người có phải…"

Cô phát hiện, bây giờ khi cô và Lục Lập Phong nói chuyện, có thể nói rất lâu, giữa hai người bắt đầu hình thành tiếng nói chung.

Tâm trạng Lục Lập Phong rất tốt, anh đáp: "Tôi vào đường lớn rồi, em còn muốn nói gì với tôi không?"

"Anh đi công tác bao lâu?"

"Nửa tháng."

"Nửa tháng tôi không gặp anh á?"

"Ừ."

"Cuối tuần trước tôi đi nhà thờ Chúa với mẹ nghe giảng đạo, tuần này sẽ đi tiếp."

"Yên tâm, nửa tháng trôi qua, em nhớ nghĩ đến tôi." anh vừa lái xe vừa nói.

Diêu Tinh Thần khẽ 'phì' một tiếng, biết anh muốn cúp điện thoại, vội vàng nói một câu: "Nói chung, cảm ơn anh."

"Không cần khách khí."

"Nhưng anh giúp tôi cũng để lại hậu quả, tên nam chính kia bị thương nên tôi không đi đóng phim được, tổn thất kinh tế này anh bồi thường cho tôi đi."

"Chờ anh về đưa em đi dạo phố."

"Lục Lập Phong, em muốn sinh con cho anh."

Lục Lập Phong bối rối, bất đắc dĩ nở nụ cười.

"Tâm ý của em, anh nhận."

...

Diêu Tinh Thần đặt điện thoại xuống, ngồi trên giường ăn me, ăn một quả xong lập tức cân nhắc.

Diêu Tinh Thần thích làm phiền Lục Lập Phong, sự phiền phức này giống như ăn cá sống, không quen miệng, Lục Lập Phong nhìn Diêu Tinh Thần không quen mắt, kiểu không quen này giống như ăn sushi không rải mù tạt.

Nhưng thật ra, nếu suy nghĩ lại, loại người như anh khi tiếp xúc thấy không tệ, thậm chí còn để lại cho cô ấn tượng tốt. Diêu Tinh Thần là mẫu người 'anh đối xử với tôi thế nào, tôi sẽ trả lại như thế', anh giúp cô nhiều việc, cô cũng khống chế sự ác độc trong người mình, về sau đối xử tốt với anh hơn.

Cô cứ thả mình suy nghĩ, Liêu Anh Hồng vào trong phòng.

"Cục cưng ơi, sắp ba tháng rồi à? Con nên đi kiểm tra định kì rồi. Lục gia hôm nay gọi cho mẹ, nói sắp xếp bác sĩ ổn thỏa rồi, con cứ đi đến là được."

"Đi thôi ạ, nghe theo mẹ hết."

"Con gái tôi sao từ khi gả cho Lập Phong lại ngoan ngoãn thế này?"

"Ngoan ngoãn thì liên quan gì tới anh ấy?"

Liêu Anh Hồng cười nói: "Ai da, bây giờ mẹ nhìn mày thấy đáng yêu làm sao. Con gái mẹ có khác, tinh mắt quá. Đúng không?"

Diêu Tinh Thần bị sự dịu dàng kì cục của mẹ làm cho áp lực, nếu còn tiếp tục thế này, hôn nhân giữa cô và Lục Lập Phong khó mà cắt đứt được.

Diêu Tinh Thần nhanh chóng đánh trống lảng: "Chậc chậc chậc, không cần lôi kéo mối quan hệ nữa. Ngày nào mẹ cũng phe phẩy quạt vào cuộc sống của con. Thôi được, đi kiểm tra ở bệnh viện nào ạ?"

Liêu Anh Hồng nói: "Bệnh viện tư nhân tốt nhất thành phố B, Lục gia có người quen trong đó, bác sĩ phụ khoa con cũng biết, ở cùng đại viện với chúng ta."

"Ai thế ạ? Yến Thu ạ?"

"Không phải, là người học cùng Lục Lập Phong, mẹ cũng không nhớ rõ họ tên, họ Tô à?"

"Tô? Tô Tiểu Mạt??"

"À đúng rồi, nhà đó với Lục gia quan hệ không tệ. Mẹ còn nghe dì Lưu nói, Tô Tiểu Mạt khá giống con, cũng lấy một nhà khảo cổ học, rồi ly hôn. Lí do ly hôn rất kì lạ, nói người đàn ông kia mất vệ sinh, ai da, đùng một cái là ly hôn, còn trẻ như thế mà kích động quá, không có chút trách nhiệm của người mẹ. May

mà Lập Phong nhà chúng ta ăn ở sạch sẽ…”

“Ly hôn rồi sao?”

“Đúng mà? Sao con lạ thế? Con biết nó mà? Mẹ nhớ con học cùng cấp hai với nó.”

Diêu Tinh Thần chớp mắt, thả tay vào túi đồ ăn vặt, ngẫm nghĩ, đột nhiên nghĩ đến người Lục Lập Phong thầm yêu.

“Mẹ, ngày mai con sẽ đi kiểm tra thai kì.”

…

Trong quán cafe bên ngoài bệnh viện B, Tô Tiểu Mạt quần đen áo choàng trắng, tóc dài hơi quăn, trên người phảng phất hương hoa nhài, uống một ly trà nhài, ánh mắt sâu thẳm nhìn người bạn thân ngồi đối diện, Lương Mỹ Nhân.

“Nếu bây giờ tớ nói, cậu sớm giải thoát được, hai chúng ta thuê nhà, giống như phim Mỹ ấy, sống cuộc sống độc thân ung dung tự tại, tìm kiếm giấc mộng xuân thứ hai.”

Lương Mỹ Nhân mặc áo sơmi đỏ, phối hợp với áo vest trắng, tóc dài ngang vai buông nhẹ, nhìn giỏi giang nhưng không kém phần mười mẻ, nghe Tô Tiểu Mạt nói vậy, không khỏi cười khổ sở: “Khi đi học, cậu thường tự tán thưởng chủ nghĩa độc thân. Cậu ly hôn vì trong lòng có người khác, còn tớ ly hôn vì trong lòng không có ai cả, cậu có thể tìm giấc mộng xuân thứ hai, còn tớ, ung dung đến nỗi không gượng dậy nổi.”

“Cậu đã sinh non ba lần rồi, còn có chuyện của Tiểu Bảo.. anh ấy…”

Lương Mỹ Nhân trầm mặc, ngắt lời bạn, cô không muốn nhắc lại, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, xe Lục Quốc Bảo đỗ bên ngoài, cửa sổ xe hạ xuống, khuôn mặt anh tuấn cương nghị của anh đối diện cô, đôi mắt đen sâu thâm thúy mà lạnh lùng.

Lương mỹ Nhân đứng lên: “Tiểu Mạt, hai người chúng ta ly hôn chỉ là chuyện sớm muộn, cậu không cần lo cho tớ, có chuyện gì cứ gọi cho tớ. Anh ấy tới đón tớ rồi.”

“Được, lúc rảnh rỗi cứ gọi tớ.”

Tạm biệt Tô Tiểu Mạt, Lương Mỹ Nhân ra khỏi quán cafe, khi lên xe, cô thậm chí còn không bắt chuyện, anh chỉ quay đầu liếc cô một cái, thấy cô không nhìn mình, Lục Quốc Bảo thu lại ánh mắt, lái xe.

Đi thẳng một đường không hề nói chuyện, về lại Lục gia, anh nắm tay cô lên nhà, vào phòng, vừa mới đóng cửa, anh đè cô vào cửa, một nụ hôn nóng bỏng rơi xuống.

"Thân thể đã khỏe chưa? Việc hồi phục thế nào?" Giọng nói của anh dịu dàng mà quyến rũ, đầu lưỡi lưu luyến trong khoang miệng cô, là sự kích động và triền miên mấy ngày nay tích tụ lại.

"Ổn rồi, có thể dùng được rồi." Lương Mỹ Nhân máy móc nghênh hợp anh, mang theo sự xa cách thoáng qua.

Có thể… dùng được rồi…

Những lời này làm cho sự kích tình của anh trong nháy mắt bị thổi tắt, đôi tay đang nắm cằm cô dừng lại.

Lương Mỹ Nhân lạnh lùng, không có một chút ấm áp của tình cảm vợ chồng.

Tính cách của cô, từ nhiều năm trước đến bây giờ, vẫn cực đoan, bén nhọn như vậy, không hề thay đổi.

Anh là mối tình đầu của cô.

Nhớ kĩ, năm 18 tuổi cùng cô yêu đương, cô vẫn cố chấp, quật cường như thế. Một mình kéo vali, rời khỏi nhà, kiểu ngạo nói với anh: "Lục Quốc Bảo, em bỏ nhà đi rồi. Để cho bố em và người đàn bà kia già đến bạc đầu."

24 tuổi, sau khi đã chia tay nhiều năm, anh gặp lại cô, trong mắt cô vẫn là sự cực đoan: "Lục Quốc Bảo, em có bạn trai rồi, anh ấy là Trì Mục, anh ấy đối xử với em rất tốt, không giống như anh."

Hai cơ thể cứ dán chặt vào nhau, giằng co bên tường,

Lục Quốc Bảo nhìn môi cô, yết hầu sôi sục, đôi mắt đen đậm nhìn cô, khóe môi giật giật, tựa như muốn nói.

Đột nhiên bên ngoài có người gõ cửa.

Là mẹ, Tống Ngọc Bình, cách cánh cửa, nói vọng vào: "Quốc Bảo, Mỹ Nhân, chiều nay Lập Phong đi công tác về, chú bảo muốn tổ chức bữa tiệc gia đình chính thức, chúng ta cũng phải tham gia."

Lục Quốc Bảo nhíu mày, cách cánh cửa, anh ôm cô, hỏi mẹ: "Tiệc gia đình là sao ạ?"

Tống Ngọc Bình biết hai người đang làm chuyện không tiện vào, nên nói: "Lập Phong và Tinh Thần không

phải không tổ chức hôn lễ sao? Nhưng hai đứa nó đã sớm lấy giấy chứng nhận kết hôn rồi, chú của mấy đứa với bố hôm nay đã ngồi nói chuyện, cảm thấy Tinh Thần nên tới đây ở, nhưng nhà chúng ta chưa chính thức mời, chỉ sợ con gái nhà người ta ngại chủ động nên định để con và Mỹ Nhân đến Diêu gia đón Tinh Thần. Hai đứa chuẩn bị một chút rồi lái xe tới Diêu gia đi!"

Lục Quốc Bảo nhìn thoáng qua Lương Mỹ Nhân, buông cô ra.

30. Chương 30: Đến Ở Lục Gia

EDIT BY CHERYL CHEN

Cảm giác thích một người chính là mê muội, bởi vì bạn dễ dàng tìm kiếm niềm vui từ trên người đối phương, dù đối phương chỉ cho bạn một nụ cười mỉm, một ánh nhìn chăm chú, bạn đều sung sướng đến điên lên.

Mùa hè nóng bức trôi qua, tiết trời đầu thu đẹp đến mức khiến người ta hít thở khó khăn.

Trời cao không khí trong lành, như đồ sứ không tì vết, không có dù chỉ một áng mây. Mỗi năm vào lúc này, Trì Mục và Diêu Tinh Thần đều thích được ở cùng nhau, nằm trên sân cỏ ở Quảng trường Văn hóa, nhìn quãng trời rộng.

Diêu Tinh Thần mặc quần áo thể thao, tóc dài rối tung, không trang điểm, như cô gái tuổi đôi mươi. Trì Mục nằm bên cạnh cô, ung dung nhìn ánh chiều tà, hương cỏ thoang thoảng, hai người thi thoảng sẽ nói đôi ba câu.

"Anh Trì Mục, bầu trời trong trẻo thế này, nhìn giống cái gì?" cô híp mắt, thích chí nsoi.

"Như sàn nhà bằng gạch men vừa lau xong." Trì Mục đáp.

"Giống thật, ha ha." Diêu Tinh Thần cười ngây ngô, hài lòng.

Trì Mục kê đầu vào tay, quay lại, ánh mắt dịu dàng, hỏi cô: "Còn em cảm thấy nhìn giống cái gì?"

Diêu Tinh Thần ngẫm nghĩ: "Ờ... em thấy giống bối cảnh chụp tạp chí của em. Khi đi học anh không phải từng xem à? Chính là nó đó."

Trì Mục lắc đầu, có lẽ anh không hiểu. Trong đầu anh chỉ tồn tại vài nhận thức đơn giản, không có bất kì khái niệm nào.

Diêu Tinh Thần đổi lại tư thế, chống tay lên bãi cỏ, nhìn anh rất gần.

"Anh đừng nhìn chằm chằm mặt trời như thế, hỏng mắt đấy." cô dặn dò.

Có đôi khi, Trì Mục đánh răng toàn chải ngang, Diêu Tinh Thần lại căn dặn anh phải chải thẳng.

Trì Mục thi thoảng rất không nghe lời. Bác sĩ nói, tình cảm của anh so với người bình thường thì nhạt nhẽo, thờ ơ hơn nhiều, hơn nữa, nhiều lúc anh chỉ biết đắm chìm trong thế giời mờ mịt của mình, ngăn chặn hết mối liên hệ giữa mình và người ngoài. Bệnh này cần người nhà, bạn bè kiên trì, nhiệt tình đến nói chuyện với anh.

Diêu Tinh Thần thấy anh không có phản ứng, sợ mắt anh bị mặt trời làm tổn thương nên ngẫm nghĩ, cầm bàn tay thon dài của anh, lắc lắc.

"Hello! Tiến sĩ Utonium! Em là siêu nhân Bong Bóng bay trên trời!"

Không hề có phản ứng, chiêu này không dễ dùng với anh.

Diêu Tinh Thần ngồi xuống, véo tai anh: "Chúng ta nhìn mặt trời lâu quá rồi, đi xem thứ khác được không?"

Trì Mục quay đầu lại, trong mắt tràn ngập sự hứng thú: "Đi xem cái gì?"

"À? Đi đến chỗ nào có trăng nhé?" Diêu Tinh Thần cầm tay anh, vẻ mặt khoa trương.

"Ở đâu?" Trì Mục nhíu mày nói.

Diêu Tinh Thần cầm tay anh, chỉ vào phần trắng ở móng: "Nhìn nè! Trên trời chỉ có một mặt trời thôi, còn trên tay Trì Mục có tận 10 mặt trăng.

Trì Mục nhìn kĩ móng tay, quả thật là ánh trăng.

Khóe miệng anh cong dần thành nụ cười, cúi đầu, xem từng ngón tay một.

Diêu Tinh Thần thanh thản nhắm mắt, không kìm được ý muốn dựa vào vai anh.

Thời gian cùng chung với Trì Mục luôn sáng sủa, thư thái như vậy, cô thậm chí không cần tốn công suy nghĩ nên nói gì với anh, chỉ cần một việc đơn giản cũng đủ để hai người hài lòng một lúc lâu.

Cảm giác thích một người chính là mê muội, bởi vì bạn dễ dàng tìm kiếm niềm vui từ trên người đối phương, dù đối phương chỉ cho bạn một nụ cười mỉm, một ánh nhìn chăm chú, bạn đều sung sướng đến điên lên.

Như hồi còn học lớp 12, anh làm thêm bằng việc làm gia sư cho Diêu Tinh Thần. Mỗi lần Diêu Tinh Thần nghe được từ hành lang có tiếng bước chân, là có thể phân biệt có phải Trì Mục đến hay không. Cứ mỗi lúc như thế, cô sẽ đứng ở cửa nhìn anh. Có lần, mẹ mua gạo ở dưới tầng, không xách được, Diêu Tinh Thần nghe thấy giọng nói trong suốt mà giản đơn của anh vang lên ở cửa:

"Dì ơi, để cháu làm cho."

"Tiểu Trì, cháu gầy như thế, không xách được đâu, để dì làm cho."

"Không có chuyện gì cả, bình thường gạo nhà cháu toàn do cháu xách."

Tiếng bước chân lên tầng của anh vang lên, có chút nặng nề, có chút gắng sức, có thể vì khi đó anh còn trẻ, sức khỏe tốt, túi gạo được anh xách lên nhanh chóng. Trì Mục đặt túi gạo xuống, khom người đứng ở cửa, hai tay chống đầu gối, toát đầy mồ hôi, thở hổn hển, nhìn thấy cô ở cửa, vừa thở gấp vừa mỉm cười.

"Làm xong bài tập chưa?" anh nhìn cô, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, mày rậm như tạc.

Trong nhát mắt, Diêu Tinh Thần nghe thấy tim mình phát ra âm thanh rất nhỏ, như mấy viên kẹo nổ tung.

Động lòng, rất ngọt ngào.

...

Điện thoại của mẹ Liêu Anh Hồng đánh thức Diêu Tinh Thần ra khỏi tâm tình thiếu nữ màu hồng.

"Cưng ơi, anh chị cả đang ở nhà, về nhà nhanh lên."

Lục Quốc Bảo và Lương Mỹ Nhân?

"Bọn họ đến làm gì?" Diêu Tinh Thần nhíu mày, nhìn lướt qua Trì Mục vẫn đang ngắm nghía tay mình.

"Để biểu đạt thành ý, hai đứa nó tự đến đón con vào Lục gia. Con đã cưới chồng rồi, mẹ biết chỗ này không thể giữ con lại được nữa."

Diêu Tinh Thần cúp máy, dắt tay Trì Mục về, sự sáng sủa trong trẻo trong lòng lập tức biến thành bầu trời đầy mây.

Biểu đạt thành ý? Nếu để biểu đạt thành ý thì phải cho người cô quý mến đến đón cô chứ, ví dụ như chú Hai, kể cả Lục Phong Hỏa còn tốt hơn hai người kia.

Diêu Tinh Thần đưa Trì Mục về trước cửa nhà anh, khoát tay áo: "Gặp lại sau nhé, em phải về rồi, nhưng bao giờ có thời gian em sẽ đến thăm anh, được không?"

Trì Mục đứng trước mặt cô, đột nhiên cầm tay cô.

Diêu Tinh Thần đỏ mặt, như một cô nữ sinh: "Anh làm gì thế? Không nỡ rời em à?"

Trì Mục nói: "Anh muốn xem mặt trăng của em…"

Diêu Tinh Thần nói: "Được, chờ em về sẽ chụp mặt trăng gửi weibo cho mẹ anh, bảo mẹ anh cho anh xem, có được không?"

"Được."

Diêu Tinh Thần quyến luyến không nỡ buông tay anh, xoay người rời đi.

…

Ngồi trong xe Lục Quốc Bảo, Diêu Tinh Thần cúi đầu nhìn móng tay, không nói lời nào. Lương Mỹ Nhân cũng im lặng không nói, dù sao Lục Quốc Bảo cũng là người lớn tuổi, lại rất lịch sự, nên thi thoảng cũng hỏi mấy câu không mặn không nhạt, tạo đề tài nói chuyện, Diêu Tinh Thần trả lời không nhiệt tình lắm.

Đến Lục gia thì đã là bốn giờ chiều, Lục gia đã chuẩn bị bàn cơm phong phú, mà trước khi Diêu Tinh Thần đến, xe Lục Lập Phong cũng đã vào trong gara.

Đại gia đình Lục gia ngồi xuống bàn cơm, làm cho Diêu Tinh Thần hơi choáng váng.

"Tiểu Thần, ngồi đi." Hà Lâm tự mình đứng dậy, đỡ cô vào chỗ ngồi, Diêu Tinh Thần nhìn thấy mẹ chồng ăn mặc chỉnh tề, mợ hai Tống Ngọc Bình còn làm tóc nữa.

Ôi mẹ ơi, muốn làm gì đây?

Suốt toàn bộ thời gian, Diêu Tinh Thần vẫn duy trì nụ cười cứng ngắc, máy móc ngồi một bên.

Trình tự ghế ngồi của Lục gia khi ăn cơm cũng có ý tứ.

Một chiếc bàn vuông bốn cạnh, Lục Kiến Lâm và chú Hai Lục Thiết Kim ngồi ghế chủ tọa song song, cạnh bên là Tống Ngọc Bình và Hà Lâm, đối diện là Diêu Tinh Thần, Lục Phong Hỏa và Lương Mỹ Nhân ngồi cùng một hàng, đối diện Lục Kiến Lâm và Lục Thiết Kim là Lục Quốc Bảo và Lục Lập Phong, giữa hai người là một người đàn ông vóc dáng nhỏ bé, là thầy phong thủy chú Hai mời tới.

Lục Lập Phong rửa sạch tay bước vào, ngồi xuống cạnh Lục Quốc Bảo, liếc sang Diêu Tinh Thần: "Béo lên, đen đi."

Nửa tháng không thấy, Lục Lập Phong cho dù phơi dưới ánh nắng chói chang vẫn là một bạn học đồ cổ thư sinh, trắng đến nỗi người đời đố kị.

Diêu Tinh Thần lườm một cái, quay đi không thèm để ý.

Bữa cơm này đặc biệt chính thức, trên cơ bản là từng thành viên trong nhà lần lượt lên tiếng biểu thị chào đón Diêu Tinh Thần, Hà Lâm nói lâu nhất, Lương Mỹ Nhân nói ngắn nhất, Lục Phong Hỏa nói lạnh lùng nhất, Lục Quốc Bảo nói chân thành nhất, Lục Kiến Lâm nói uy quyền nhất, chú Hai nói lớn nhất…

Ăn xong bữa cơm, chú Hai đưa thầy phong thủy tới tân phòng của Lục Lập Phong và Diêu Tinh Thần.

Tay Lục Lập Phong rất tự nhiên đặt lên hông Diêu Tinh Thần, theo sau thầy phong thủy.

"Móng vuốt của anh mau mau bỏ ra." Diêu Tinh Thần lườm lườm.

"Tiểu biệt thắng tân hôn, chúng ta không thể biểu hiện quá lạnh lùng." Lục Lập Phong nhìn về phía trước, bình tĩnh nói.

Diêu Tinh Thần nghĩ sắp tới rồi, cứ theo anh là được.

Thầy phong thủy nói gì đó với chú Hai, hai người không nghe thấy, Lục Lập Phong ôm cô từ phía sau, không hề nhìn cô, nhàn nhạt hỏi: "Nhớ tôi không?"

Diêu Tinh Thần cười lạnh: "Mấy hôm anh đi, mỗi ngày tôi ăn thêm mấy bát cơm."

"Nhìn thấy được." Lục Lập Phong đột nhiên véo một cái ở hông cô.

"Đau!" Diêu Tinh Thần đang muốn nổi khùng, nhưng thấy chú hai nói:

"Lập Phong à, cháu hiểu số mệnh con người đại sư nói không? Sàn nhà, rèm cửa, giường trong phòng phải đổi hết thành màu đỏ, như thế mới thúc giục tính nam, dễ dàng sinh con gái."

Diêu Tinh Thần nhìn đôi mắt to tròn của đại sư 'hiểu số mệnh con người', nở nụ cười: "Sinh con gái cũng tốt, ngày mai chuyển hết thành màu đỏ."

Cái gì mà đại sư, toàn giả thần giả quỷ cả, cũng chỉ bởi chú hai mê tín, tin những thứ này nên Diêu Tinh Thần mới cho ông ta vào phòng mình.

Chú hai thật thà cười: "Sinh cho chú một cháu gái tốt hơn cháu trai nhiều."

Diêu Tinh Thần nghe thấy, mỉm cười: "Thay đổi thế nào nghe theo chú hai hết."

Vị đại sư hiểu số mệnh con người kia bí hiểm gật đầu, còn tưởng Diêu Tinh Thần thật sự tôn trọng ông: "Trong phòng ngủ này không được lắp gương."

"Vì sao? Cháu còn phải trang điểm, chải tóc." Diêu Tinh Thần nói.

Vị đại sư: "Trong phòng tân hôn lắp kính tốt cho chồng hoặc vợ làm người nổi tiếng, nhưng nếu lắp thật thì có tiểu tam xuất hiện."

Chú hai thấy Diêu Tinh Thần bĩu môi, nói: "Cháu dâu của ta không trang điểm cũng khuynh quốc khuynh thành, mang thai hơn nữa không nên trang điểm nhiều, chú Hai nhìn cháu từ khi mang thai, da dẻ còn nhẵn nhụi hơn ấy."

"Thật sao ạ?" Diêu Tinh Thần cười, xoa mặt.

Lục Lập Phong đứng bên không khỏi cười lạnh.

Cô đúng là tai rất mềm, thích nghe xu nịnh.

Vị đại sư nhìn TV đối diện giường, nói: "TV cũng là vật phản quang giống gương, đều dẫn tới vợ chồng bất hòa, tốt nhất là phủ kín đi."

Diêu Tinh Thần nghe xong, lập tức úp mặt vào tay Lục Lập Phong cười không ngừng được, suýt tắc thở.

"Hahaha! Đại sư! Ngài vẫn nghĩ đây là thập niên 80 à? Còn bảo dùng rèm che TV *[*]*! Giỏi ôi buồn cười quá cơ =))) Lục Lập Phong, có muốn che TV bằng hoa không? =)))"

[*] Rèm che TV: xem hình ảnh ở đây

Diêu Tinh Thần vốn là người không dễ cười, bây giờ thành cái dạng này, chú Hai và Lục Lập Phong đều

vô thức mỉm cười, đại sư mang tiếng hiểu số mệnh tím mặt.

Vị đại sư lập tức cường điệu: “TV tính hỏa, vợ chồng mà gặp hỏa sẽ bị…”

Lời chưa nói xong, Diêu Tinh Thần lại phụt tràng cười: “Hahahahah =))) TV tính hỏa! Haha! TV nhà cháu thuộc tính heo cơ =))”

Vị đại sư hít sâu một hơi, không nhịn được nữa, phất tay áo bỏ đi.

Chú hai rất xấu hổ, đi theo ra ngoài.

Diêu Tinh Thần dựa vào người Lục Lập Phong cười đến nỗi mặt nở hoa.

Lục Lập Phong tiện tay ôm cô, vỗ vỗ lưng cô, dịu dàng nói: “Được rồi được rồi, em còn cười nữa sẽ bị đau bụng đấy.”

“Đúng là buồn cmn cười. Vị đại sư này bếch ở đâu ra thế? TV tính hỏa, hahah.” Diêu Tinh Thần dựa vào ngực anh, cười đến nỗi gãy cả lưng.

Lục Lập Phong nói: “Chú hai rất tin mấy thứ này, ông ta là vị đại sư chú hai nhất mực ngưỡng mộ, thế mà em không cho người ta tí thể diện nào.”

Diêu Tinh Thần cười khẽ hơn, đột nhiên phát hiện cô đang ngả vào lòng Lục Lập Phong, còn anh cũng rất thân mậtm tư thế này giống đang ôm nhau.

“Từ bao giờ anh lúc nào cũng chăm chăm sàm sỡ tôi thế?”

Lục Lập Phong kéo cà vạt, đi vào phòng ngủ: “Tại em ôm tôi trước.”

Diêu Tinh Thần theo sau, ngồi xuống giường, Lục Lập Phong ngừng động tác, đứng cạnh giường nhìn cô.

“Tôi ôm anh sao anh không tránh?”

“Chú hai đang ở đây, chẳng nhẽ tôi phải nói: Diêu Tinh Thần, em chú ý một chút, chúng ta không phải vợ chồng thật sự, em đừng chạm vào tôi… Tôi có bị điên không?”

“Anh quả thật muốn sàm sỡ tôi.”

Lục Lập Phong nhếch môi, đột nhiên cúi đầu, hai tay chống lên giường, tới gần cô, gương mặt tà mị: "Ai bảo đời sống cá nhân của tôi thác loạn cũng phải cẩn thận…"

Nước hoa mùi gỗ thoang thoảng, gương mặt anh gần trong gang tấc, hô hấp mơn trớn gương mặt cô, khiến lòng cô loạn như ma.

Diêu Tinh Thần lườm một cái, mạnh mẽ hất anh ra. Lục Lập Phong đứng thẳng người, nhìn giường lớn.

"Tôi vừa đi công tác về, chẳng nhẽ em không cho tôi ngủ à?"

Cô chỉ cửa phòng ngủ: "Về sau sofa ở phòng khác sẽ là chốn nương thân của anh, giường là của tôi!"

Lục Lập Phong gật đầu, xoay người.

Diêu Tinh Thần thở phào một hơi.

Nhưng bước được hai bước, anh đột nhiên vòng về, thần sắc bình tĩnh tới bên kia giường, không nói lời nào, nằm xuống, chiếm hơn nửa diện tích!

Diêu Tinh Thần nhìn thấy lập tức cởi giày lên giường, cầm chân anh lắc lắc: "Lục Lập Phong! Anh sẽ không để phụ nữ ngủ sofa đấy chứ?"

Lục Lập Phong chậm rãi nhắm mắt, vỗ vỗ chỗ bên cạnh: "Hay là nhún nhường một chút, ngủ chung đi, tôi không ngại đâu."

"Tôi ngại! Tôi nói cho anh biết, nếu bây giờ anh dám chọc tức tôi, tôi ngất cho anh xem."

"Em ngất một cái cho tôi xem đi nào?"

Vừa dứt lời, Diêu Tinh Thần trợn trắng mắt, ngã xuống giường.

"Tôi còn phải làm hô hấp nhân tạo nữa cơ à…"

"Rồi rồi, tôi tỉnh rồi."

31. Chương 31: Tranh Chấp Phòng Ngủ

EDIT BY CHERYL CHEN

Diêu Tinh Thần sở dĩ dậy sớm, cũng không vì để lưu lại ấn tượng tốt, chỉ vì cô muốn giữ thể diện cho Liêu Anh Hồng, để mẹ đỡ bị người Lục gia chê cười rằng không biết dạy con.

Vấn đề ai ngủ trên giường, cuối cùng Lục Lập Phong cũng chịu thỏa hiệp, cuốn gói ra sofa ngủ.

Diêu Tinh Thần an tâm nằm trên giường lớn, thoải mái kêu rên, dương dương đắc ý.

Cửa phòng ngủ không đóng, Lục Lập Phong thỉnh thoảng nghe thấy tiếng nỉ non của Diêu Tinh Thần, vô thức mỉm cười. Đôi chân dài gập lại trên ghế, anh ủ rũ nhắm mắt.

"Lục Lập Phong, Lục Lập Phong?" một phụ nữ có thai dường như không thèm ngủ lắm.

"Ơi…" anh nhắm mắt lại, đáp lại lấy lệ.

Diêu Tinh Thần lấy từ vali ra một lọ nước hoa, đi tới cửa, nhìn anh: "Tôi xịt nước hoa vào giường được không?"

Lục Lập Phong dù buồn ngủ cũng không quên dặn dò: "Phụ nữ có thai không nên xịt nước hoa."

Diêu Tinh Thần khổ sở nói: "Không được, tôi không thích mùi nước hoa hương gỗ trên giường anh."

Lục Lập Phong đáp: "Tôi có xịt nước hoa trên giường đâu."

Diêu Tinh Thần ngẫm nghĩ rồi biểu cảm bỗng trở nên sợ sệt, đi tới ghế salon, xịt hai cái vào người Lục Lập Phong như xịt thuốc xịt gián.

Hành động này quá đột ngột, mùi hương nồng nặc đập vào mặt khiến Lục Lập Phong trong chớp mắt tỉnh táo, anh lập tức ngồi dậy.

"Em làm gì thế!" anh cau mày, nhìn áo sơ mi.

Diêu Tinh Thần vẻ mặt sợ sệt, cầm lọ nước hoa nhìn anh: "Trên người anh hình như không chỉ có hương gỗ mà còn có …, anh nghiên cứu xác ướp cổ gì đó, có lẽ bám mùi formalin rồi. Anh không tắm à?"

"Diêu Tinh Thần," Lục Lập Phong vừa cởi nút áo sơmi, vừa nói một cách khoa trương: "Tôi không phải

pháp y, hơn nữa, tôi có tắm."

Lục Lập Phong vừa cởi áo vừa vào nhà vệ sinh, Diêu Tinh Thần hớt hải cầm nước hoa đi theo: "Về sau chúng ta chung sống hài hòa, anh đừng dùng nước hoa hương gỗ nữa nhé?"

Lục Lập Phong cởi áo xong ném luôn vào rổ đựng đồ giặt, trong chớp mắt, thân hình cường tráng phơi bày trước mặt cô.

Diêu Tinh Thần không có hứng thú, vẻ mặt chính nghĩa ngời ngời, nhìn không chớp mắt: "Dù sao cũng không cho anh dùng nữa, tôi không thích."

Cô làm sao mà nói được rằng chỉ ngửi mùi này thôi, cô lại nhớ tới chuyện đêm đó?

Lục Lập Phong nhìn cô, gật đầu: "Được, nhưng điều kiện rằng em phải đáp ứng tôi, không được xịt nước hoa."

"OK, không thành vấn đề."

Lục Lập Phong lướt qua cô, đi tới ghế salon trong phòng khách, chuẩn bị nằm xuống, Diêu Tinh Thần lại tiến gần.

"Hay là để tôi ngủ sofa? Đến sáng mai đổi ga giường thì tôi nằm giường."

Lục Lập Phong nằm trên ghế salon, cau mày, vén chăn lông trên người: "Được thôi, nằm chung đi!"

Diêu Tinh Thần bối rối: "Hả?"

Lục Lập Phong vừa nhấc tay lên đã giữ chặt được cổ tay cô, Diêu Tinh Thần không phản ứng kịp, bị anh lôi vào trong lòng, nhào vào lồng ngực anh.

Nơi mềm mại trước ngực cô ép chặt vào cơ bắp trên ngực anh, Lục Lập Phong đảo mắt, nhìn không sót một chút phong cảnh trong cổ áo cô, Diêu Tinh Thần xấu hổ, đấm một phát vào ngực anh, dường như dùng hết sức mạnh trong người.

Lục Lập Phong suýt thì ho ra máu, nhưng anh lợi dùng thời cơ ôm eo cô, cố định cô trên người mình.

Gái trên trai dưới, thêm không gian ghế salon nhỏ hẹp, hai người thở hổn hển, bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí vô cùng mờ ám.

Diêu Tinh Thần nghiến răng ken két, cắn cổ tay anh, giằng giằng, nói: “Mau buông tôi ra!”

Lục Lập Phong đùa cũng có chừng mực, cười tủm tỉm bỏ tay ra, cô lập tức đứng lên, mặt đã đỏ ửng, nhìn anh chằm chằm như bị chọc giận, hất tóc ra đằng sau rồi bỏ đi.

Cơ thể mềm mại của cô bỗng rời đi, trên người Lục Lập Phong vẫn lưu lại mùi của cô, bỗng chốc cảm thấy mê mẩn, trong mắt anh cũng thêm phần mờ ám.

“Lục Lập Phong! Anh được lắm! Sàm sỡ tôi như thế còn thấy chưa đủ à?”

Diêu Tinh Thần vừa dứt lời đã chạy vào phòng ngủ, lấy điện thoại trong vali ra, mở tệp ghi âm, tìm một đoạn đối thoại, nhấn phát ra.

Lục Lập Phong nghe, bản ghi âm này vào trước hôm hai người đi đăng kí, trong quán mì cay.

Lục Lập Phong: “Cô sinh con ra, chúng ta đã đâu vào đấy, cô tự do như trước, chẳng qua làm đúng như kỳ vọng của người lớn mà thôi. Phí hôn lễ tôi sẽ chi trả, nhẫn kim cương, xe xịn, coi như tôi tặng cô làm kỉ niệm.”

Diêu Tinh Thần: “Tôi còn có một yêu cầu chưa nói ra, trong lúc kết hôn, không được phát sinh quan hệ.”

Lục Lập Phong: “Được.”

Diêu Tinh Thần đập mạnh điện thoại lên bàn.

“Nói! Người đáp ứng tôi trong đây có phải anh không?”

Lục Lập Phong lướt qua cái di động, đứng lên đi vào phòng ngủ, vừa đi vừa nói: “Kiếp trước em làm gián điệp à?”

Diêu Tinh Thần cho là anh không phản bác chính là chột dạ, đeo bám không tha: “May mà tôi để ý, Lục Lập Phong, tôi nói cho anh biết, Diêu Tinh Thần tôi từ xưa đến nay đều không chịu thiệt bao giờ. Anh muốn sàm sỡ tôi? Không có cửa đâu!”

Lục Lập Phong nằm uỵch xuống giường, hai tay đặt dưới gáy, nhắm mắt, không dùng sức lực ứng phó cô: “Vậy em muốn sao? Tôi cho em sàm sỡ nhé?”

Diêu Tinh Thần tức đến hộc máu, đứng ở cửa chần chừ, dùng ánh mắt thể hiện sự khiển trách nặng nề.

Lục Lập Phong thấy cô không có động tĩnh, trợn mắt nhìn về phía cửa, phát hiện cô đang bấu lấy khung cửa gỗ, móng tay vì dùng lực nên chuyển trắng.

Lục Lập Phong hơi hối hận, cô vốn nóng nảy, chọc tức cô thì sao ổn được. Vì vậy anh ngồi dậy, mắt chớp chớp, giơ tay đầu hàng: "Tôi sai rồi, là lỗi của tôi, tôi là đồ khốn kiếp, em đừng tức giận có được không? Ghế sofa tặng cho em, em thích ngủ ở đâu thì ngủ ở đó."

Đúng là 'nhân phẩm còn chưa đủ, phải có nhan sắc góp vào', gương mặt bô giai ấy chỉ cần thể hiện biểu cảm bất đắc dĩ và áy náy cũng có thể dễ dàng được tha thứ.

Diêu Tinh Thần nhìn mắt anh, anh thành khẩn thể hiện, cũng cảm giác mình phản ứng hơi quá, vào ở ngày đầu tiên, mới trêu nhau một tí mà đã rùm beng, sau nay sống chung sao được? Hơn nữa, phụ nữ khi mang thai hay bực dọc, đứa bé sinh ra cũng chẳng vui vẻ.

Diêu Tinh Thần vốn kém cỏi, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt chân thành của Lục Lập Phong, xoa xoa má, tâm trạng dịu hơn nhiều.

"Lục Lập Phong, tôi hiểu anh mà."

Lục Lập Phong nghe xong trừng mắt nhìn: "Cái gì cơ?"

"Loại người thác loạn như anh, ở chung một mái nhà với người có cả dáng vóc lẫn gương mặt, vẻ đẹp lẫn trí tuệ như tôi, khó tránh khỏi có lúc không khống chế được bản thân mình."

Vẻ đẹp lẫn trí tuệ….

Lục Lập Phong "phụt", không nhịn được cười, rồi giơ tay lên che một mắt, lại cười khằng khặc một tràng dài, như vừa nghe thấy truyện hài buồn cười nhất thế giới.

Diêu Tinh Thần không tức giận, khoác tay, lẳng lặng nhìn anh cười xong, bình tĩnh nói: "Cười to cũng không thể che giấu tâm địa xấu xa của anh, Lục Lập Phong, không nhịn được với phụ nữ, nói lời quá đáng cũng là một loại bệnh phải trị."

Lục Lập Phong không biết nên nói cái gì cho phải, cười gật đầu, vén chăn lên nằm trên giường: "Được, tôi sẽ tận lực kiềm chế, sẽ cố gắng hết sức."

Diêu Tinh Thần hài lòng, không so đo nữa, vào phòng ngủ mở vali, bắt đầu cầm đồ trang điểm, quần áo, giày dép.

"Anh ngủ đi, tôi dọn dẹp một chút đã, tôi sẽ nói nhỏ thôi." Diêu Tinh Thần ngồi xếp bằng dưới đất, bắt đầu gấp quần áo.

Lục Lập Phong nằm nghiêng, nhìn bóng lưng của cô, khóe miệng nổi lên ý cười.

Đột nhiên cảm giác buổi tối thế này dường như là ân huệ trời ban, hai người như những đôi yêu nhau khác, anh đi công tác về nằm trên giường ngủ bù, còn cô buộc tóc bằng dây thỏ ngây thơ, làm việc nhà chăm chú.

Đương nhiên, ý nghĩ này cũng chỉ do Lục Lập Phong đơn phương tạo nên, còn trong lòng Diêu Tinh Thần là như thế này:

Cô là một khách qua đường ở tạm, trên giường là một tên ngựa đực hư hỏng, thế nên mỗi khi cô cầm nội y để gấp, đều phải cảnh giác liếc anh một cái.

Vừa quay đầu liếc đã chạm mắt ngựa đực.

"Anh nhìn tôi đủ chưa?" Diêu Tinh Thần cảnh giác nói.

Lục Lập Phong rũ mắt, nằm trên giường, nhắm mắt lại, mệt mỏi nói: "Tôi muốn nhắc em đừng ngồi dưới đất, lạnh."

Diêu Tinh Thần lẩm bẩm rồi vẫn đứng lên, cầm cây xương rồng của mình đặt lên bệ cửa sổ.

"Diêu Tinh Thần…" người trên giường nhắm mắt, an tĩnh gọi cô, giống như đang ngủ, cũng giống như có chuyện gì quên chưa dặn.

"Anh ngủ thôi mà nói nhảm lắm thế!"

"Tôi có chuyện… muốn nói cho em…"

"Không nghe!"

"…" người nào đó rất nghe lời, im lặng.

Diêu Tinh Thần nổi tính tò mò, xoay người lại nhìn anh: "Anh nói đi, có chuyện gì thế?"

"Bàn trong phòng khách làm bằng đá cẩm thạch…"

Diêu Tinh Thần nhíu mày, bàn trà á? Bàn trà kể cả có làm bằng vàng đi chăng nữa thì liên quan gì đến cô?

Đá cẩm thạch…

Chết mẹ! Đá cẩm thạch!

Diêu Tinh Thần như bị sét đánh, vun vút lao ra ngoài phòng khách, cầm điện thoại cô vừa đập xuống bàn.

"Đập vỡ rồi!!"

Vừa nãy cô đập điện thoại vào bàn, vì quá phẫn nộ nên dùng lực quá mạnh…

Người nằm trong phòng ngủ trở mình, ngủ ngon mơ đẹp, nhếch miệng khẽ cười.

…

Ban đêm, quanh quẩn bên mấy giấc mơ, Lục Lập Phong hốt hoảng tỉnh dậy nhiều lần, cảm giác có phụ nữ ngủ bên ngoài không quen lắm.

Nửa đêm, Lục Lập Phong rời giường ra tủ lạnh cầm chai nước khoáng, vặn nắp bình rồi vừa uống nước vừa nhìn người phụ nữ đang ngủ say bên ghế salon.

Cô ngủ rất ngon, chỉ mỗi tội dáng ngủ không tốt lắm, chăn tuột xuống chân, gần như rơi xuống đất.

Lục Lập Phong tiến gần kéo chăn lên cho cô, ngồi trên bàn đá cẩm thạch nhìn cô một lúc, rồi nhìn chiếc điện thoại vỡ nát, vô thức mỉm cười, đứng dậy về phòng ngủ.

Buổi sáng đầu tiên ở Lục gia, mặt trời đã lên cao. Liêu Anh Hồng đã nói, đừng có nằm ỳ ra, phải dậy sớm lưu lại ấn tượng tốt cho bố mẹ chồng.

Diêu Tinh Thần sở dĩ dậy sớm, cũng không vì để lưu lại ấn tượng tốt, chỉ vì cô muốn giữ thể diện cho Liêu Anh Hồng, để mẹ đỡ bị người Lục gia chê cười rằng không biết dạy con.

Sáng sớm, Hà Lâm mẹ Lục Lập Phong đã nhẹ nhàng gõ cửa, bà đã nghĩ rằng, nếu như hai đứa vợ chồng son này nghe được tiếng đập cửa, bà sẽ đưa bữa sáng đã mua vào, còn nếu không nghe được, bà sẽ không vào.

Tấm lòng người mẹ luôn cẩn thận như vậy, không cần hồi đáp, tình nguyện phục vụ con cái.

Nhưng không ai ngờ, bà vừa gõ, cửa đã mở ra.

"Tiểu Tinh Thần à, sao dậy sớm thế?" Hà Lâm mỉm cười đi vào.

Diêu Tinh Thần cũng cười: “Con không dậy sớm mẹ Liêu sẽ đánh con đấy!”

“Mẹ con dạy con cũng rất dụng tâm, ngủ sớm dậy sớm cơ thể khỏe mạnh, ăn sáng đi nào. Ôi da, sao trên ghế salon còn có chăn gối? Tinh Thần, con ngủ ở đây à?” Hà Lâm kinh ngạc nói.

Diêu Tinh Thần nhíu mày, trên mặt lập tức hiện lên vẻ bất đắc dĩ, uất ức, muốn nói nhưng không thể nói, cô cắn môi, gật đầu.

Hà Lâm lập tức vọt vào phòng ngủ tìm con trai tính sổ.

Diêu Tinh Thần theo sau, hả hê cười trộm.

“Con đứng lên cho mẹ! Lục Lập Phong! Đừng có ngủ!”

Lục Lập Phong bị đánh thức, duỗi người, sự lười biếng tản ra xung quanh, gương mặt dưới nắng sớm đặc biệt trắng trẻo: “Mẹ?”

Hà Lâm lập tức chất vấn: “Con giải thích đi, có chuyện gì xảy ra? Vì sao con ngủ trên giường cả đêm, còn vợ con lại nằm salon phòng ngoài?”

Diêu Tinh Thần diễn vai nữ hai bạch liên hoa vô cùng trôi chảy: “Lập Phong.. không phải em mách mẹ.. mà là mẹ vào đưa đồ ăn sáng.. nhìn thấy chăn trên ghế salon.”

Lục Lập Phong máy mắt, nhìn Diêu Tinh Thần, không nói gì, xuống giường. Ở Lục gia, khi mẹ vào phòng, anh sẽ rời giường.

Anh bây giờ chỉ mặc một chiếc quần trong tứ giác, vóc người săn chắc nhìn không sót cái gì, vừa mặc quần vừa nói: “Mẹ đừng nóng giận, nghe con giải thích đã.”

Hà Lâm định nói gì, đã bị Diêu Tinh Thần tiến đến giữ cánh tay: “Mẹ, mẹ đừng giận, là con chủ động muốn ngủ ở ghế salon, con đang mang thai, Lập Phong anh ấy lại.. không kiềm chế giỏi… con sợ ảnh hưởng đến đứa bé.. cho nên… nằm khác giường anh ấy cũng không phải chịu giày vò…”

Lục Lập Phong hít một ngụm khí lạnh, đang mặc dở quần cũng phải ngẩng lên nhìn cô.

Diêu Tinh Thần, biểu cảm không sai chút nào, Oscar không trao tượng vàng cho em tôi không đồng ý!

Diêu Tinh Thần đứng ở nơi Hà Lâm không nhìn thấy, dùng ánh mắt đánh nhau với anh: Cưng ơi, dám sàm sỡ chị, đánh một trả một!

Hà Lâm vừa nghe thấy 'đứa bé bị ảnh hưởng' lại càng giận dữ: "Con giải thích đi, giải thích cho bố nghe ấy!"

"Mẹ! Nghe con nói đã!"

Hà Lâm xoay người rời đi, Lục Lập Phong mặc quần rồi đuổi theo, Diêu Tinh Thần ung dung xem kịch vui, Lục Lập Phong đuổi được nửa đường thì quay về.

Anh đột nhiên tiến tới, hai tay nắm hờ cổ cô lắc lắc, Diêu Tinh Thần giả bộ lè lưỡi trợn trắng mắt, vô cùng khoa trương.

"Trẻ hư phải bị ăn đòn! Người đâu!"

Lục Lập Phong lập tức bịt miệng cô, Diêu Tinh Thần cũng không trách, cười hừ hừ khiêu khích, cơ thể giãy dụa có nhịp điệu, hưởng thụ chiến thắng một cách vui vẻ.

"A Lục Lập Phong? Đừng buông tay chứ, cứ bóp tiếp đi!"

"Diêu Tinh Thần, trong vòng một tháng tới, đừng hòng tôi đưa em đi dạo phố!"

"Anh nhìn anh kìa, xí! Chúng ta có nói chuyện rõ ràng rồi nhé, tôi còn một tủ quần áo trống rỗng cần được lấp đầy đấy!"

32. Chương 32: Chiến Tranh Với Em Chồng

EDIT BY CHERYL CHEN

Một người mắc bệnh công chúa giai đoạn cuối, tính tình thờ ơ, một người lại thẳng như ruột ngựa, tính như lửa nóng, nếu không đánh nhau thì chắc khói xanh bốc lên từ mộ Lục gia mất.

Diêu Tinh Thần không hề nghĩ rằng trò đùa dai nho nhỏ của cô sẽ khiến Lục Kiến Lâm tức giận đến vậy.

Trong Lục gia, quan hệ cha con quả thực theo truyền thống từ thế kỉ trước, Diêu Tinh Thần từ nhỏ đã được vui đùa với bố chưa từng thấy bao giờ.

Diêu Tinh Thần một mình đứng trong hành lang, lỗ tai dán lên cửa nghe trộm, chỉ nghe thấy Lục Kiến Lâm đang trách mắng, đại khái nói rằng anh lớn đầu rồi mà không biết chừng mực, không tôn trọng phụ nữ, không cần thể diện vân vân mây mây, Lục Lập Phong rất tôn trọng bố nên anh đứng thẳng trong thư

phòng, không kêu ca một tiếng.

Diêu Tinh Thần âm thầm cảm thán trong lòng, dưới sự giáo dục nghiêm khắc của gia đình chính thống này sao lại xuất hiện công tử Lục Lập Phong ăn chơi xa hoa trụy lạc chứ? Không khoa học lắm thì phải.

Một lát sau, tay nắm cửa xoay lại, có người muốn mở cửa.

Diêu Tinh Thần như tên trộm mèo, ôm vai băng băng chạy vào góc. Trong hành lang có trải thảm nuốt sống tiếng bước chân của cô, Lục Lập Phong không phát hiện ra.

Lục Lập Phong đóng cửa phòng, đứng ở ngoài nghe điện thoại.

"A Bản, đặt cho anh vé máy bay đi Italia."

"Được, việc dự thảo sửa lại anh có thể đi họp. Gửi tư liệu về sự phát triển của tinh túy văn vật cho anh."

Diêu Tinh Thần nghĩ Đường Bản vừa nói một câu đùa giỡn nên Lục Lập Phong cười khổ, giọng nói cô đơn: "Cô ấy luôn thích ứng được với hoàn cảnh mới, không cần anh đâu."

Diêu Tinh Thần nín thở.

Thì ra anh đi công tác về sớm hơn là do sợ cô không quen ở nhà anh sao? Cho nên định về hầu hạ cô?

Diêu Tinh Thần buông thõng tay, biểu cảm trên gương mặt như bị quét sách, yên lặng trở lại.

Tại sao cô lại cảm thấy thương đồ cổ nhỏ thế này?

Sao cô lại cảm thấy trò đùa dai biến cô thành tội nhân thiên cổ thế?

Diêu Tinh Thần ôm ngực lắc đầu, cảm thán về phòng, trong lòng nói —

Diêu Tinh Thần, trên đời này sao lại có cô gái thiện lương như mày cơ chứ?

Hạnh phúc, mày, xứng đáng được có.

...

Lục Lập Phong về phòng của hai người, thấy Diêu Tinh Thần mặc áo Tshirt trắng rất rộng, trên đầu buộc dây buộc tóc thỏ màu tím nhạt, lông mi rất nhạt, hai chân ngồi vắt chéo trên giường, dùng lan hoa chỉ cầm một cái bánh rán, xem chương trình tạp kĩ, vừa cười ngây ngô vừa ăn, lại ăn thêm bánh quẩy.

Lục Lập Phong mặt biểu cảm đi tới, đóng cửa lại, thu chăn gối trên ghế salon, vứt hết mấy cái túi nilon vào trong thùng rác.

Diêu Tinh Thần thấy anh bận rộn làm không nói gì, hơi gượng gạo nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh, giả vờ bực mình hét lên: "Lục Lập Phong, giúp tôi thu vỏ hạt dưa trên giường đi!"

Lục Lập Phong đi ra từ toilet, cầm theo thùng rác đi tới bên giường, bàn tay to đảo qua, đống hạt dưa vào hết thùng rác.

"Này! Tôi chưa ăn xong sao anh đã vứt hết đi rồi?"

Lục Lập Phong không hề nhìn cô, cười nhạt, tiếp tục dọn dẹp: "Em chưa xem phim '*Lạc đà tường tử*' à? Nữ chính tên Thiên Thiên ăn nhiều hạt dưa, cuối cùng khó sinh mà chết."

Diêu Tinh Thần cau mày: "Đồ cổ nhỏ, sao miệng anh lại độc như thế? Thôi lượn nhanh cho nước nó trong. Tôi thấy anh là bực bội, tốt nhất mỗi tháng anh đi công tác hai lần, mỗi lần khoảng nửa tháng, đến khi tôi sinh xong, đỡ để tôi phải nhìn sắc mặt anh, phiền lắm."

Lục Lập Phong đổi sắc mặt, không biết có phải là ảo giác không mà cô cảm thấy ánh mắt anh hơi bi thương.

"Em thực sự muốn tôi đi?" anh cầm thùng rác, đứng cạnh giường, nhìn cô không chớp mắt.

Anh cầm thùng rác mà cũng như đang đóng quảng cáo, Diêu Tinh Thần thừa nhận, cô luôn mềm lòng với mấy người có nhan sắc.

"À cũng không hẳn, chúng ta chẳng phải là đồng minh bạn bè tốt à, tôi luôn hi vọng anh từng giây từng phút đều làm bạn với tôi!"

"Được, bây giờ tôi sẽ ở cùng em từng giây từng phút."

"Ái… tôi thấy thỉnh thoảng cũng phải giữ chút khoảng cách, nhất là với người có cả nhan sắc lẫn vóc dáng, xinh đẹp và thông minh……"

"Thôi." Lục Lập Phong cắt lời cô: "Tối nay tôi bay rồi, đi Italia."

“Chúc anh thuận buồm xuôi gió, nhân tiện nhớ mang một ít quà về nhá, như kiểu Versace…”

Diêu Tinh Thần vẫn chưa nói hết, Lục Lập Phong lại ngắt lời: “Bao giờ em mới hết nông cạn như vậy?”

Diêu Tinh Thần uất ức xoa bụng cúi đầu, lại ngẩng đầu, đôi mắt đen láy mở to, sáng long lanh, chớp chớp:

“Nhưng mà.. nhưng mà bây giờ tôi là người phụ nữ của anh mà… đến cả tư cách nhận quà cũng không có à?”

Câu nói ‘tôi là người phụ nữ của anh’ khiến Lục Lập Phong cứng đờ người, lùi về sau một bước, dùng tư thế sẵn sàng phòng thủ, tay giơ lên, chính nghĩa nói:

“Diêu Tinh Thần, vô dụng thôi, sự giảo hoạt của em tôi biết thừa.”

Diêu Tinh Thân lập tức thu lại mắt đen láy to đùng, lườm anh một cái, cắn bánh quẩy tiếp tục xem TV.

Lục Lập Phong đi từ bao giờ cô không biết, sau khi xem chương trình tạp kĩ xong đã là buổi trưa, Diêu Tinh Thân chưa quen với cảnh vật Lục gì lắm nên cô mặc áo khoác định đi lòng vòng.

Đi loanh quanh ở tầng một, cô gặp bố mẹ chồng, Diêu Tinh Thần lên tầng hai, đây là nơi ở của nhà chú hai Lục Thiết Kim, chú hai mợ hai không ở đây, hành lang tầng hai tĩnh lặng.

Vừa lên cầu thang, cửa phòng ngủ của Lục Quốc Bảo đột nhiên mở ra, Diêu Tinh Thần đúng lúc đi ngang qua, thấy ngay Lương Mỹ Nhân hoang mang rối bời đi ra, tóc tai lộn xộn, áo sơ mi mất hai cúc, trên mặt đỏ ửng đáng ngờ.

Diêu Tinh Thần là người trưởng thành, đại khái hiểu được chuyện gì vừa xảy ra, để tránh xấu hổ, cô trốn vội vào chỗ rẽ ở hành lang, thấy cô ấy đẩy cửa từ đường, chốc lát sau, từ đường vọng ra tiếng khóc nho nhỏ.

Diêu Tinh Thần chau mày, đứng yên tại chỗ, cô không rõ chuyện gì vừa xảy ra, chỉ thấy tiếng khóc của Lương Mỹ Nhân rất kìm nén, như thể hụt hơi thở.

Ngay sau đó, từ phòng Lục Quốc Bảo loáng thoáng truyền ra âm thanh của vật gì bị đánh vỡ.

Bình hoa cổ, chắc chắn là bình hoa cổ, Lục gia nhiều nhất là bình hoa, ôi anh cả tức thành cái dạng gì rồi.

Diêu Tinh Thần nhếch miệng, đôi trẻ cãi nhau, cô cũng không cần phải quan tâm làm gì, vì thế cô quyết định xuống tầng, vừa quay người lại đã kinh hãi! Một bóng người đằng sau cô.

“A!!!!!!”

Thần kinh Diêu Tinh Thần căng thẳng cao độ, tim suýt thì vỡ tan tành.

Cô nhìn, thì ra là Lục Phong Hỏa mặc cả cây đồ đen.

“Em làm chị sợ muốn chết!” Diêu Tinh Thần trừng mắt, tay xoa xoa ngực như nhìn thấy yêu quái.

“Chị mới làm em sợ chết ấy!” Lục Phong Hỏa nói nhẹ bẫng.

Diêu Tinh Thần đối với cô em chồng cổ quái này không để ý lắm, xoay người rời đi. Lục Phong Hỏa ở sau lưng lại gọi cô.

“Này! Chị chờ một chút!”

Diêu Tinh Thần cứ thế đi xuống, không hề dừng bước: “Chị không tên là ‘Này’, nhưng chị cũng không trông mong gì em sẽ gọi chị là chị dâu.”

Lục Phong Hỏa nói: “Chị làm người mẫu rồi, có phải biết rất nhiều người mẫu không?”

Thái độ này không khác gì vênh mặt hất hàm sai khiến.

Diêu Tinh Thần hơi khó chịu, dừng bước, quay lại nhìn: “Có chuyện gì cần giúp đỡ?”

Lục Phong Hỏa lúc đầu tự cho mình là em gái nhỏ, chị dâu thế nào cũng phải đối xử tốt với cô, nhưng không ngờ người phụ nữ trước mắt này không biết thói đời, Lục Phong Hỏa định mở miệng, nhưng thấy thái độ của chị dâu, bỗng nhiên không muốn xin giúp đỡ nữa.

“Không có gì cả.”

“Chị hỏi lần cuối cùng, có việc gì không?”

Lục Phong Hỏa nghe xong, thấy người phụ nữ này không bao giờ chịu nhịn nhục, biết đâu lại giúp cô thì sao, cô lập tức giả vờ lãnh đạm mở miệng: “Bọn em có show trình diễn thời trang để tốt nghiệp, em đã thiết kế mấy tác phẩm rồi, nhưng chưa tìm được người mẫu.”

Diêu Tinh Thần gật đầu: “Ăn ở thế nào mà không tìm được vậy?”

Lục Phong Hỏa nóng nảy: "Không giúp một tay thì thôi lại còn đi châm chọc, sao lại có người như chị nhỉ? Chị giúp cũng được, không giúp cũng chẳng sao."

Diêu Tinh Thần ăn mềm không ăn cứng, trong lòng nói, con nhóc xấu xa, khi chị bằng tuổi em em còn chưa quấn tã đâu, ai nuông chiều em đến nỗi ăn nói như vậy? Cô nhún vai: "Em lợi hại như vậy thì tự đi tìm người mẫu đi, tính tình em xấu như vậy, chị không cân được."

Cô nói rồi đi xuống tầng, không mảy may giữ thể diện cho em chồng.

Lục Phong Hỏa giận đến nỗi mặt từ xanh huyển hồng, giậm chân xuống tầng.

Lục Phong Hỏa đi tới sân cỏ đằng sau biệt thự, thấy bóng dáng Lục Lập Phong, chạy thật nhanh tơi, tức giận la lớn:

"Anh! Anh ơi!"

Lục Lập Phong đang ngồi bên một cái bàn gỗ, dưới chân đầy vật liệu gỗ nguyên bản, anh bình thường rất thích làm tượng gỗ, mấy thứ này đều do khi còn bé ở nhà ông bà, mưa dầm thấm đất, anh làm nhiều thành thích.

Mặt trời treo trên cao, đầu thu không nóng lắm, trên sân cỏ, không khí trong lành sạch sẽ, mang theo mùi bùn đất và cỏ cây, Lục Lập Phong tập trung cưa một miếng gỗ, giơ tay phủi vụn gỗ, lấy một vật liệu ra thử, vừa vặn.

Ánh nắng soi sáng mặt anh, ngũ quan trắng nõn, dịu dàng như ngọc, trầm tĩnh như đồ sứ dưới đèn magie.

"Anh!" Lục Phong Hỏa chạy tới, khuôn mặt cỡ chừng bàn tay tái nhợt, lông mi nhàn nhạt rung rung, thở nhẹ.

Lục Lập Phong không nhìn em, vẫn tập trung vào miếng gỗ, mở miệng: "Đã bảo bao nhiêu lần rồi, đừng chạy."

Lục Phong Hỏa uất ức mách tội: "Anh không đi quản lí vợ anh à? Thân làm con dâu Lục gia mà sao lớn lối như thế!"

Lục Lập Phong cười nhạt, nhìn em gái: "Chúng ta đồng bệnh tương liên, anh cũng bị cô ấy làm cho tức chết nên mới ra đây."

Lục Phong Hỏa vừa nghe, giận không có chỗ xả: "Anh, anh thử phân xử xem! Em nhờ chị ấy tìm giúp vài người mẫu để diễn trong show diễn tốt nghiệp của em, chị ấy không những từ chối mà còn móc mỉa em."

“Em có gọi chị ấy là chị dâu không?” Lục Lập Phong vừa làm việc vừa đối đáp với em gái.

“Em.. em không có thói quen đó.”

“Vậy thì vấn đề là thái độ ở em, em thất lễ trước.”

“Có mà chị ấy không biết mình ấy? Chị ấy chẳng giống chị dâu gì cả! Em là em nhỏ, lẽ nào chị ấy không phải chiều theo ý em à?”

Lục Lập Phong cầm dao cố định hai đầu khối gỗ, mặt không đổi sắc nói: “Khuê nữ nhà người ta ở nhà cũng là công chúa, giờ đến đây làm vương phi, không phải làm thị nữ cho Tiểu Hỏa.”

Lục Lập Phong nói năng nhẹ nhàng, nếu đây là Đường Bản, chắc anh sẽ nói, Tiểu Hỏa, bệnh công chúa phải chữa thôi.

Lục Phong Hỏa hít thở sâu, giống như vừa chịu sự uất ức cực lớn: “Được rồi, em hiểu rồi, anh luôn bảo vệ vợ anh, suốt ngày nói đỡ hộ chị ấy!”

Lục Lập Phong bị lời nói của em gái kẹp ở thế bí, không thể cử động.

Loại mâu thuẫn này anh đã sớm dự tính đến.

Một người mắc bệnh công chúa giai đoạn cuối, tính tình thờ ơ, một người lại thẳng như ruột ngựa, tính như lửa nóng, nếu không đánh nhau thì chắc khói xanh bốc lên từ mộ Lục gia mất.

Lục Lập Phong đặt gỗ xuống, tay để trên bàn, mỉm cười nhìn em gái.

Trong mắt anh đầy dịu dàng, chớp mắt đã làm sự hấp tấp của Lục Phong Hỏa nguội đi.

“Tiểu Hỏa, chị dâu em là một người thẳng tính, không biết a dua nịnh hót, nếu em nhờ chị ấy, muốn chị ấy lấy lòng em, thì em nhầm rồi, nhưng Tiểu Hỏa của chúng ta là một cô gái thông minh, nếu đối phương ăn mềm không ăn cứng, hay là chúng ta thử cách khác.”

Giọng nói của em mềm mại êm tai, giải thích thay cho Diêu Tinh Thần, lại giữ thể diện cho Lục Phong Hỏa, anh kiên nhẫn, xóa tan sự bực bội trong người Lục Phong Hỏa.

Nhưng ngoài miệng, cô vẫn cứng đầu: “Dựa vào cái gì mà bắt em đi chiều theo ý chị ấy…”

Lục Lập Phong nói: “Em nói không phải rồi, lần này, cô đánh chúng ta, chúng ta phải đánh lại, cho cô ấy

biết sự lợi hại của Phong Hỏa."

Lục Phong Hỏa nghe thấy, liền ngồi xuống: "Đúng đúng! Nhưng làm thế nào mới cho chị ấy thấy được sự lợi hại của em?"

"Một người không xinh đẹp, hâm mộ người khác ở điều gì?"

"Đương nhiên là sự xinh đẹp rồi!"

"Một người đầu óc ngu si, đối với ai sẽ nhìn bằng cặp mắt khác?"

"Người có trí thức."

"Cho nên, em bây giờ đang đối mặt với một cô gái đơn giản nhất thế giới này, chỉ cần dùng trí tuệ của em làm cảm động chị ấy, thuyết phục chị ấy, để chị ấy giúp em."

"Dùng trí tuệ kiểu gì?"

"Đầu tiên, em phải đối xử với chị ấy với tư cách là chị dâu, thứ hai, em phải phát hiện ưu điểm của chị ấy, đồng thời thử mở lòng với chị ấy, tìm hiểu chị ấy, như thế em mới tiếp cận được đối phương. Sau đó, em dùng thái độ lễ phép, tôn trọng nói ra lời thỉnh cầu, như thế, chị ấy sẽ giúp em."

Lục Phong Hỏa không bảo gì, mở to mắt nhìn anh.

Nói cả nửa ngày, không phải để cô đi làm vui lòng bà xã anh à!

Đúng là chăm chỉ dụng tâm thật…….

Anh sao lại bất công như vậy…….

Lục Lập Phong thấy em gái do dự, nói: "Nếu không tin, chúng ta cá cược, nếu chị ấy đáp ứng em, coi như anh thắng, nếu chị ấy vẫn đối xử với em như cũ, anh thua, anh sẽ mời em ăn với người em thích, thế nào?"

Lục Phong Hỏa vừa nghe, kích động nói: "Anh! Anh đồng ý để em quen Tiêu Dật rồi à?"

"Nếu anh thua."

Lục Phong Hỏa nhanh chóng tính toán, nếu dựa theo lời chỉ dẫn của Lục Lập Phong, show diễn tốt nghiệp

của cô giải quyết xong, nếu không thành công, Diêu Tinh Thần vẫn không để ý đến lời của cô, Lục Lập Phong sẽ mời Tiêu Dật đi ăn cơm, tính đi tính lại, thế nào cô cũng không thiệt.

Lục Phong Hỏa đứng lên: "Bây giờ để em đi dùng trí tuệ rù quyến chị ấy =)))"

"Ghi nhớ lời anh dặn, chị ấy là người ăn mềm không ăn cứng." Ánh mắt anh sâu thẳm, như muốn đem hồn người ta hút vào.

"Em biết rồi!" Lục Phong Hỏa tràn đầy ý chí, phấn khởi bừng bừng về biệt thự.

Lục Lập Phong nhìn bóng lưng em gái xa dần, nhẹ nhàng thở phào rồi mỉm cười.

Tẩy não mấy người phụ nữ còn mệt hơn cả khắc gỗ nữa.

33. Chương 33: Tình Cảm Ngầm Phát Sinh

EDIT BY CHERYL CHEN

Đó chính là con gái, có bản lĩnh cả đời không qua lại với nhau, tuy miệng cười nhưng trong lòng đầy thù hận.

Chạng vạng tối, Lục Lập Phong về phòng sắp xếp hành lý, chuẩn bị đi Italia công tác.

"Không ngờ được anh lại là chính nhân quân tử, cảm ơn nha."

Diêu Tinh Thần cầm điện thoại anh mang đi sửa trong tay, hài lòng nhìn ngắm.

Trưa nay cô tìm mãi không thấy điện thoại, mãi mới biết Lục Lập Phong đem nó đi sửa rồi. Vừa nãy chủ tiệm sửa điện thoại cho người đi giao hàng, màn hình đã được thay mới.

Hơn nữa, mấy file ghi âm hôm cô và anh đi đính hôn vẫn được giữ lại, không mất cái nào.

Diêu Tinh Thần bây giờ mới cảm thấy anh rất có thành ý thực hiện hiệp ước giữa hai người.

"Không phải khách khí." Lục Lập Phong đang bận rộn thu dọn hành lí.

Diêu Tinh Thần nhìn dáng vẻ anh yên lặng dọn dẹp, chợt nhớ tới buổi sáng chính cô hãm hại anh, hại anh không thể không rời khỏi nhà đi, trong lúc nhìn bóng lưng anh, cô cảm thấy hơi bi thương.

Vì thế, Diêu Tinh Thần lấy từ ngăn kéo ra một chiếc gương cỡ A4, vừa soi gương vừa nói:

"Đồ cổ nhỏ, anh nói xem, tên đại sư phong thủy kia cũng biết đùa thật, nói dùng gương trong phòng ngủ sẽ xuất hiện tiểu tam, hại tôi mỗi lúc soi gương đều phải lấy từ ngăn kéo ra, càng soi càng thấy béo."

Lục Lập Phong kéo vali, đứng trước gương to bên ngoài đeo caravat: "Tội gì mà không nhắc nhở chính mình, càng soi càng thấy béo."

Diêu Tinh Thần lườm: "Dù cho tôi có rời khỏi đây, đến một ngày tôi sinh con, tôi cũng trở thành một người mẹ cay độc."

Lục Lập Phong nói: "Tôi mỏi mắt mong chờ."

Diêu Tinh Thần ngồi trước bàn đọc sách, con ngươi chuyển động, nghĩ làm sao để đền bù cho anh, làm thế nào để khiến anh vui vẻ? Vì thế, cô xoay người, nói với Lục Lập Phong vẫn đang thắt caravat:

"Được rồi, tôi vẫn muốn nói với anh chuyện này! Anh có biết bác sĩ khám thai cho tôi là ai không?"

"Tôi còn không đưa em đi khám."

"Là Tô Tiểu Mạt, người tình trong mộng của anh, Tô, Tiểu, Mạt."

Lục Lập Phong sửng sốt, xoay đầu lại nhìn nàng: "Người tình trong mộng của tôi????"

Diêu Tinh Thần bật ngón cái, cười gian: "Haha! Tôi biết ngay là biểu cảm này mà! Hưng phấn không? Không sai, đúng là người tình trong mộng của anh."

Lục Lập Phong đen mặt, bất đắc dĩ cười lắc đầu, quay đi, coi cô như không khí.

Từng nghe đến "bị đối xử quá đáng", "bị ép tự tử" nhưng chưa từng nghe đến "bị gán ghép người tình trong mộng".

"Bác sĩ khám thai cho vợ tôi là người tình trong mộng của tôi, chuyện này làm người ta hưng phấn á? Tôi có bị biến thái đâu?"

Diêu Tinh Thần mở gương: "Anh đừng lo lắng, tôi có biện pháp."

Cô chưa nói xong, bên ngoài có người gõ cửa.

Diêu Tinh Thần còn lễ phép hỏi: "Ai thế ạ? Vào đi ạ."

Cửa bị đẩy ra, là Lục Phong Hỏa đang cầm trong tay một hộp cơm nhỏ tuyệt đẹp.

Lục Phong Hỏa vẫn làm mặt lạnh lùng, nhưng sau khi thấy Lục Lập Phong liếc mắt, ngoan ngoãn gọi cô "chị dâu".

"Vào đi, đừng đứng ở cửa." Diêu Tinh Thần nhàn nhạt nói.

Lục Phong Hỏa lặng lẽ thở dài, đóng cửa lại, hơi ngập ngừng, đi tới trước mặt Lục Lập Phong: "Anh, em mới làm sushi xong, anh có muốn thử không?"

Lục Lập Phong đã áo mũ chỉnh tề, nhìn em gái: "Không phải nói chị dâu em không thấy ngon miệng nên ăn ít, em làm cơm cho chị ấy sao? Mời anh làm gì?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Phong Hỏa đỏ lên, thật sự cô muốn dùng món này để lấy lòng Diêu Tinh Thần, nhưng khi cô vừa vào phòng, nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của Diêu Tinh Thần, cô lập tức đổi ý.

Cô được nuông chiều từ nhỏ, ai cũng phải nhường nhịn, dựa vào cái gì mà bắt cô đi lấy lòng người ngoài.

Diêu Tinh Thần vểnh tai nghe, ho nhẹ rồi nói: "Em làm sushi à, cho chị thử một miếng."

Chủ động nói lời này là vì Diêu Tinh Thần thấy Lục Phong Hỏa xấu hổ, nên cô quyết định cho em chồng một lối thoát.

Lục Phong Hỏa cầm hộp cơm đi tới cạnh giường, mở nắp hộp, không nói gì, con mắt cũng không biết để đâu mới phải.

Diêu Tinh Thần bỗng mỉm cười: "Không ngờ tiểu thư như em, làm mấy thứ này rất ngon."

Lục Phong Hỏa nghe xong, nhàn nhạt đáp: "Vậy chị ăn đi ạ…"

Diêu Tinh Thần ngồi trên giường, định lấy một miếng, Lục Phong Hỏa nhìn lướt qua Lục Lâp Phong, nói: "Đừng… hay là chị xuống giường ăn đi… anh của em mắc bệnh sạch sẽ. nếu ai mang đồ ăn lên giường anh ấy, anh ấy sẽ mắng mỏ…."

Diêu Tinh Thần "úi" một tiếng, bừng tỉnh, nhìn về phía Lục Lập Phong: "Anh mắc bệnh sạch sẽ à?"

Lục Lập Phong chỉ cười không nói, kéo vali đến cửa, nhìn Lục Phong Hỏa: “Tiểu Hỏa, thay anh chăm sóc tốt chị dâu. Anh đi đây.”

“Chào anh.” Lục Phong Hỏa vẫy tay.

Diêu Tinh Thần nhìn sang chỗ anh, chỉ thấy anh bây giờ đã đặt tay lên cửa, quay lại nhìn cô.

Ánh mắt của anh, vẻ mặt của anh, khi anh mím môi, phất tay áo, rồi đi luôn không quay đầu lại, như cuộn phim quay chậm trong đầu cô, làm trái tim Diêu Tinh Thần xẹt qua một tia thương cảm mơ hồ…

Dường như có vị đắng chát khi anh không nói gì mà đã đi,

Giống như rất lâu trước đây, cô nhổ kẹo cao su xuống đất, anh chẳng nói gì, cúi khom lưng nhặt lên, ngay lúc đó… cảm xúc này được chôn sâu.

Lục Lập Phong đi rồi, Lục Phong Hỏa nhìn cô đờ ra, hỏi: “Chị có ăn không ạ?”

Diêu Tinh Thần giương mắt nhìn Lục Phong Hỏa, nhìn đường nét của cô rất giống anh, bỗng mỉm cười: “Chị ăn ở bàn kia.”

Luc Phong Hỏa vì nụ cười của cô mà dễ chịu hơn, đem hộp cơm để lên bàn, ngồi xuống.

Diêu Tinh Thần cũng ngồi, cầm đũa gắp một miếng.

Diêu Tinh Thần hỏi: “Anh trai em mắc bệnh sạch sẽ thật à?”

“Đúng ạ, không những mắc, mà còn cực kì nghiêm trọng.”

“Hình như sáng sớm hôm nay… chị uống sữa đậu nành, ăn bánh quẩy trên giường anh ấy… Anh ấy…”

“Uống sữa đậu nành????? Lại còn ăn bánh quẩy????? Anh ấy không nói gì với chị à?” Biểu cảm của Lục Phong Hỏa khoa trương hơn, mở to mắt kinh ngạc.

Diêu Tinh Thần ăn một miếng sushi, gật đầu.

Biểu cảm của Lục Phong Hỏa từ khó tin bất ngờ đến đố kị, lạnh lùng: “Chị có thể được ghi vào sử sách rồi.”

Lục Phong Hỏa cố tình làm mặt lạnh hơn: “Lúc đầu em định làm bạch tuộc cay, nhưng nghĩ đến chị là phụ

nữ có thai, em lại thôi."

Diêu Tinh Thần gật đầu, lại ăn tiếp miếng nữa: "Ăn ngon lắm, rau cải cũng không tệ."

Có đôi khi quan hệ giữa người với người rất kì diệu. Bạn chủ động nói chuyện với đối phương, bạn âm thầm nghĩ mưu kế trong lòng, càng nghĩ càng thấy chán ghét, nhưng chỉ cần đối phương chủ động bắt chuyện, lấy lòng bạn, bạn sẽ tự động xóa bỏ mọi mưu kế xấu xa.

Đó chính là con gái, có bản lĩnh cả đời không qua lại với nhau, tuy miệng cười nhưng trong lòng đầy thù hận.

Lục Phong Hỏa chống cằm nghịch điện thoại, không nói gì.

Diêu Tinh Thần nói: "Trong điện thoại có thiết kế của em không?"

"Có ạ."

"Cho chị xem một chút."

Lục Phong Hỏa mở điện thoại di động, lật từng bản thiết kế cho cô xem.

"Không tồi, đến lúc đó chị cho em mượn mấy cô người mẫu, em may quần áo theo bọn họ là được."

"Để em thêm weixin của chị nha!" Lục Phong Hỏa nói.

Cả hai thêm bạn trên weixin, Diêu Tinh Thần nói: "Cho chị xin weixin của anh em."

Lục Phong Hỏa rất ngạc nhiên: "Chị không có weixin của anh???"

Cả hai người họ đã kết hôn rồi thế mà không có weixin của nhau?

Diêu Tinh Thần cười: "Bảo em đưa thì em cứ đưa đi, nói nhảm nhiều thế."

Lục Phong Hỏa đờ người, há hộc miệng, nhưng vẫn đưa nick weixin của Lục Lập Phong cho Tinh Thần.

...

Lục Phong Hỏa ngàn vạn lần không ngờ được, người mẫu Diêu Tinh Thần mời đến giúp đỡ cô lại là người mẫu nam nổi tiếng nhất Trung Quốc Tề Tuấn, minh tinh điện ảnh Trình Trinh Trinh và người mẫu Tương Ca.

Từ thiết kế đến thi thố, trong thời gian hai tuần, lại còn có người mẫu chuyên nghiệp, Lục Phong Hỏa chưa từng mong chờ một cuộc tranh tài nào đến vậy.

Rốt cuộc ngày này rồi cũng đến, cuộc thi quyết định kết quả tốt nghiệp, học sinh và giáo viên ngồi kín phòng, y như mong đợi, khi Tề Tuấn mặc quần áo Lục Phong Hỏa thiết kế bước lên sân khấu, toàn trường chấn động.

"Trời đất, thật sự là Tề Tuấn sao? Ai mời tới vậy??"

Trong phòng hóa trang sau hậu trường, vài hoa khôi giảng đường tầm cỡ người mẫu đang bàn luận ầm ĩ.

Lục Phong Hỏa đến phòng đạo cụ lấy đồ, Diêu Tinh Thần đứng phía sau Trình Trinh Trinh, nghiêm túc trang điểm.

Mấy cô gái ríu ra ríu rít, đầu tiên là si mê Tề Tuấn, lát sau lại nói về Lục Phong Hỏa.

"Thật là cô ấy không vậy? Bình thường chả bao giờ hé răng, không ngờ có thể mời được vị Phật này diễn trên sân khấu nhỏ của trường ta."

Một cô gái khác nói: "Chắc dựa vào gia thế thôi, cô ấy có tính tiểu thư, tôi cũng biết sơ qua, nói chuyện rất khó chịu, như kiểu ai cũng thiếu nợ mình."

"Nghe nói bạn cùng phòng cô ta đều bài xích cô ấy, không thèm nói chuyện!"

Trình Trinh Trinh cũng đang ngồi trong phòng hóa trang than mấy tiếng, mở mắt, cam chịu để Diêu Tinh Thần trang điểm cho: "Cậu bấm mi chứ có phải cắt lông mi đâu! Nhẹ tay chút!!"

Trình Trinh Trinh là bạn đại học của Diêu Tinh Thần, khi tham gia cuộc thi người mẫu ở trường có nảy sinh mâu thuẫn vì trang phục, cứ tưởng sẽ là kẻ thù, ai ngờ thành bạn tốt.

Hai người có tính cách giống một các đáng sợ, đều là nữ hán tử, chỉ có điều Trình Trinh Trinh may mắn hơn Diêu Tinh Thần, vừa tốt nghiệp đã nhận được tác phẩm lớn, rồi cứ thế nổi tiếng đến bây giờ, còn Diêu Tinh Thần vẫn là một diễn viên vô danh.

Diêu Tinh Thần nhéo mặt cô: "Sao cậu lắm chuyện thế! Nói cho cậu biết, hôm nay em tớ trình bày tác phẩm tốt nghiệp, tốt nhất là cậu nên ngồi yên để tớ trang điểm."

“Biết rồi, thật không nhìn ra, cậu cũng để ý nhà khảo cổ kia phết! Chuyện của em gái người ta mà rình rang như vậy, mời tớ tới thì không nói rồi, đến Tề Tuấn mà cậu cũng mời được á?”

“Tề Tuấn nợ tớ một món nợ ân tình.”

“Ân tình gì? Nợ phong lưu à?” Máu bát quái trong người Trình Trinh Trinh bắt đầu nổi lên.

“Biến biến biến.” Diêu Tinh Thần nhìn đồng hồ đeo tay: “Tương Ca đã đồng ý đến hôm nay, sao giờ vẫn chưa thấy bóng dáng?”

Trình Trinh Trinh hừ lạnh: “Cô ta á? Chắc tí nữa gọi điện nói mình có việc bận, không đến được ấy mà. Người ta bây giờ nổi lắm nha, đến bạn đại học cũng không rảnh giúp đỡ.”

Quả nhiên Trình Trinh Trinh vừa dứt lời, Tương Ca gọi đến.

Diêu Tinh Thần bĩu môi, liếc Trình Trinh Trinh, mở loa ngoài, giọng của Tương Ca vang lên: “Chết rồi, sao bây giờ, ngại quá, tớ có việc bận đột xuất, không đến được rồi…”

Trình Trinh Trinh bĩu môi cười châm biếm, liếc Tinh Thần, ý nói, thế nào, chị đây là người từng trải.

Diêu Tinh THần phiền não, nếu không tới được cứ việc nói thẳng, đừng có đồng ý với người ta, rồi nói có việc bận, lại thiếu người, càng thêm phiền toái.

Trình Trinh Trinh thấy Diêu Tinh Thần tức giận nghiến răng nghiến lợi, ra hiệu bằng ánh mắt, hai người ăn ý hướng về phía loa điện thoại, đếm 1, 2, 3 rồi hét lớn:

“Chết đi bitch!”

“Ha ha ha! Quá thoải mái!” Diêu Tinh Thần cười rạng rỡ, cúp điện thoại.

Trình Trinh Trinh nhéo cô, nói: “Nghịch ngợm! Bướng bỉnh!”

Quả thật, Trình Trinh Trinh chính là người bạn duy nhất của Diêu Tinh Thần trên thế giới này, người có thể cùng cô lật bàn chửi đổng.

Lục Phong Hỏa ra khỏi phòng đạo cụ, sắc mặt vui vẻ, nói với Trình Trinh Trinh: “Chị có thể giúp em kí vài chữ được không ạ? Mấy người bạn học của em rất thích chị.”

Trình Trinh Trinh sảng khoái đồng ý: “Không thành vấn đề! Đừng nói là mấy tờ, có một xe tải, chị dâu

em bắt chị kí, thì chị vẫn phải cúi đầu tuân lệnh thôi!"

Diêu Tinh Thần cười đẩy đẩu cô.

Trình Trinh Trinh để tờ giấy lên bàn rồi kí, Lục Phong Hỏa hỏi Diêu Tinh Thần: "Tương Ca đâu rồi chị? Sao chưa thấy tới?"

Diêu Tinh Thần ngại nói mình bị người ta chơi một vố, đành nói: "Cô ta bị ốm, không đến được."

Lục Phong Hỏa nhíu mày: "Vậy sao bây giờ, vòng thi thứ ba ai làm người mẫu?"

Diêu Tinh Thần chớp mắt: "Đừng lo lắng, để chị xoay sở cho."

Lục Phong Hỏa lập tức nói: "Không được, chị đang có thai."

Diêu Tinh Thần giả bộ nghiêm túc: "Nếu không mặc đồ hở bụng, em có nhìn ra chị có thai không? Bớt nói nhảm, mau tìm quần áo với giày cho chị."

Thiện cảm của Lục Phong Hỏa với Diêu Tinh Thần tăng vọt, vâng lời: "À mà, 12cm chị đi được không?"

"Không thành vấn đề."

...

Tề Tuấn hâm nóng sân khấu, hoàn thành vòng đầu tiên, Trình Trinh Trinh nổi tiếng hơn Diêu Tinh Thần nhiều, nên đổi thành vòng cuối, Diêu Tinh Thần chuyên nghiệp đi thay quần áo, chuẩn bị đi ở đợt thứ hai.

Nói thế nào thì nói, vốn xuất thân người mẫu, Diêu Tinh Thần vừa mặc quần xong, bao nhiêu khí chất phô ra hết, Lục Phong Hỏa chưa từng thấy chị dâu xinh đẹp như bây giờ, oán thầm trong lòng.

Từ lúc mang thai, cô rất ít đi giày cao gót, nhất là 12cm, sau khi đi vào cả người lảo đảo, rất khó chịu.

Nhưng để giữ mặt mũi cho Lục Phong Hỏa, Diêu Tinh Thần cố nhịn, nín thở, tự tin lên sân khấu.

Bước đi có tiết tấu, tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Diêu Tinh Thần catwalk xong, vào hậu trường, biến mất sau ánh đèn.

Quay lại hậu trường, Lục Phong Hỏa hưng phấn, chào đón từ xa: "Chị đi thần thái vượt mức bình thường!"

“Thế mà cũng nói, không nhìn chị dâu làm nghề gì à!”

Diêu Tinh Thần cười đắc ý, nhưng chưa bước được hai bước, đôi chân đã bủn rủn, cơ thể mất đi sự cân bằng, cô vốn rất cao, lại đi thêm giày cao gót, lảo đảo ngã vào bàn trang điểm, hai tay gắng sức chống vào thành bàn để không khuỵu xuống.

Lục Phong Hỏa sợ hãi, vội chạy đến đỡ chị.

“Chị không sao chứ?”

Diêu Tinh Thần nhợt nhạt nhưng vẫn nghiêm mặt, hơi sợ hãi, nhưng cũng chỉ là sợ bóng gió một lát, xua tay: “Không có việc gì…”

Đã đến lượt Trình Trinh Trinh, thấy cô không có việc gì, đi lên sân khấu.

…

Đến khi Trình Trinh Trinh catwalk xong, chỉ thấy Lục Phong Hỏa đang ngồi xổm bên cạnh Diêu Tinh Thần, nhìn cô, còn Diêu Tinh Thần ôm bụng, không ngừng hít sâu, sắc mặt trắng bệch…

Trình Trinh Trinh vội vã hỏi: “Thế này là thế nào??!”

Lục Phong Hỏa cuống đến phát khóc, lắp bắp nói: “Chị ấy… chị ấy đột nhiên thấy đau bụng.”

Trình Trinh Trinh run rẩy lấy điện thoại di động gọi 120, nói với Lục Phong Hỏa: “Gọi điện cho anh em đi.”

34. Chương 34: Cùng Trải Qua Gian Khổ

EDIT BY CHERYL CHEN

Sự bận rộn huyên náo này của mọi người, cùng với sự bất lực trong giây lát tạo thành sự so sánh rõ ràng. Hóa ra có gia đình ở bên cạnh, khi đau lòng có mọi người cùng chia sẻ chính là cảm giác được yêu thương, bao bọc trong một lớp vỏ dày.

Lục Lập Phong vừa xuống máy bay đã nhận được điện thoại của Lục Phong Hỏa, nghe tin Diêu Tinh Thần xảy ra chuyện, đến xe cũng không để ý nữa, bắt một chiếc xe màu đen, nhanh chóng phóng tới bệnh viện.

Đây là lần đầu tiên Diêu Tinh Thần kinh hãi, sự cứng đầu của cô gây ra một tai họa, nó tệ và khủng khiếp đến nhường nào.

Khi cô xuống sân khấu, đạp trên đôi cao gót 12cm, cảm thấy từng bước đi đau nhói, tiến một chút lại có cảm giác bụng căng lên, Diêu Tinh Thần xoa xoa theo bản năng, bụng cô cứng như đá, cô chưa từng trải qua chuyện như thế này lại càng hoảng sợ, da đầu căng ra, suýt thì ngã sấp xuống.

Rồi sau đó cô nằm úp dựa vào bàn, nửa phút sau sự đau nhức biến mất, cảm giác khó chịu tiêu tan, cô lại ung dung như không.

Tiểu Hỏa vẫn khăng khăng cô cần đi bệnh viện, Diêu Tinh Thần thấy không có vấn đề gì rồi, ngại phiền phức nên nói không cần.

Nhưng ai ngờ được, một lát sau cơn đau lại đến như đánh trận, Diêu Tinh Thần dựa vào bàn thở không ra hơi. Tuy thế, sự đau đớn vẫn ở mức độ chịu đựng được, cô kéo tay Tiểu Hỏa, lay lay, như thể muốn được đi bệnh viện, không ai biết hai chân cô tê cứng.

Tiểu Hỏa còn nhỏ, không hề biết những bệnh này, nhìn sắc mặt cô trắng bệch, lập tức luống cuống không biết làm sao.

Đúng lúc này Trình Trinh Trinh xuống sân khấu, quay ra thấy gương mặt Diêu Tinh Thần, cô nhắm chặt mắt biểu lộ sự đau đớn, chóp mũi đổ mồ hôi, khuôn mặt không còn một giọt máu, Trình Trinh Trinh vừa giận vừa gấp gáp, quyết định gọi 120.

Trình Trinh Trinh không đợi nổi mấy phút, cô là người nóng tính, thấy gần đây có một bệnh viện, cùng Lục Phong Hỏa đỡ Diêu Tinh Thần, lái xe đưa cô đến bệnh viện.

Đến nơi, bác sĩ sờ bụng cô nghe tim thai, nói cổ tử cung có dao động, hai cô gái nghe không hiểu nổi, liên tiếp hỏi bác sĩ có sao không, bác sĩ không trả lời mà bảo phải siêu âm loại B.

Trình Trinh Trinh: “Vậy bác sĩ nhanh giúp chúng tôi siêu âm với!”

Bác sĩ đáp: “Muộn quá rồi, bệnh viện chúng tôi buổi tối không có người siêu âm. Các cô nên đi bệnh viện khác làm.”

Hai cô gái lại đưa Diêu Tinh Thần đến bệnh viện lớn hơn,

Diêu Tinh Thần vừa đau vừa vội, cô từ bé đến lớn sức khỏe rất tốt, gần như chưa bao giờ vào bệnh viện, có mỗi một lần khi bé giành đồ chơi cùng chú chó nhỏ nên bị cắn, phải đi tiêm.

Đến bệnh viện khác, Diêu Tinh Thần hôn mê bất tỉnh, rất đông người, Trình Trinh Trinh lấy một tờ giấy

đăng kí, đưa cô vào một phòng khám bệnh.

Bác sĩ tuổi không lớn lắm, thái độ rất thờ ơ, nghe Diêu Tinh Thần nói xong, bình tĩnh hỏi: "Có chảy máu không?"

Diêu Tinh Thần đáp: "Không."

Bác sĩ nữ kia nói: "Vậy không sao."

Trình Trinh Trinh nói: "Bệnh viện vừa nãy bảo chúng tôi phải làm siêu âm loại B."

Bác sĩ nữ kia trả lời thờ ơ: "Phòng siêu âm loại B máy móc không tốt lắm, có siêu âm thì cũng không rõ ràng. Cô gái này bị co thắt tử cung, có siêu âm cũng vô tác dụng."

Lục Phong Hỏa tức giận: "Các người làm bác sĩ kiểu gì giống nhau y hệt! Chị dâu tôi chịu đựng bao nhiêu lâu rồi! Nếu có chuyện gì các người chịu trách nhiệm sao? Nói không sao là không sao à?"

Vị bác sĩ kia không để ý tới thái độ của Phong Hỏa, cúi đầu nhìn tấm lịch trên bàn, nói với Diêu Tinh Thần: "Cô mới mang thai 17 tuần, tử cung co thắt hơi sớm, trước hết cứ tiêm an thần, xem xét tình huống. Về sau sẽ được chú ý hơn."

Diêu Tinh Thần không thoải mái, thấp thỏm hỏi: "Bác sĩ, an thần là thuốc gì?"

Bác sĩ kia đáp: "Chẳng nhẽ mỗi bệnh nhân đến khám bệnh tôi lại phải giảng giải về thuốc cho họ nghe à? Đó là thuốc tiêm cho dễ ngủ, nhưng khoa chúng tôi hiện nay thiếu giường, chỉ có mấy cái giường nằm tạm trong hành lang thôi."

Trình Trinh Trinh hỏi: "Thuốc này truyền mất bao lâu?"

Vị bác sĩ kia nói: "Truyền thuốc qua tĩnh mạch mất ít nhất một tiếng, nhiều nhất mười hai tiếng."

Trình Trinh Trinh và Lục Phong Hỏa đồng thanh: "Mười hai tiếng sao?!"

Lục Phong Hỏa nói: "Cô để chúng tôi nằm ở hành lang 12 tiếng?"

Vị bác sĩ hơi thiếu kiên nhẫn, nhưng vẫn bình tĩnh đáp: "Không phải nằm mà là ngồi, bây giờ ở hành lang mỗi giường bệnh treo hai cái ống truyền dịch, những phụ nữ có thai bị như cô rất nhiều."

Cả ba người đều không chắc chắn lắm về tình huống hiện tại.

Lục Phong Hỏa chưa lăn lộn ngoài xã hội, cái gì cũng không biết.

Trình Trinh Trinh tuy từng trải, kiến thức xã hội cũng phong phú, nhưng nhìn vẻ ngoài không đáng tin của người bác sĩ này, cũng không dám quyết định.

Còn Diêu Tinh Thần lại càng không biết gì, mấy hiểu biết về mang thai đều không rõ, co thắt tử cung, thuốc an thần, cổ tử cung yếu,… chả hiểu gì. Trong giây lát cô không còn lập trường, người ta nói gì làm nấy.

Lục Phong Hỏa nói cho anh địa chỉ bệnh viện, gọi điện thoại cho bố, vừa nói được hai câu đã khóc, Lục Kiến Lâm vừa an ủi con gái vừa căn dặn, trước tiên nghe bác sĩ truyền dịch đã, để ông liên hệ với bệnh viện tư nhân, đợi đến khi đỡ hơn lập tức chuyển viện.

Giằng co hơn một tiếng, Diêu Tinh Thần ngồi ở hành lang bệnh viện, từng giọt thuốc chảy xuống.

Khi Lục Lập Phong chạy tới bệnh viện, áo sơ mi đã thấm đẫm mồ hôi, cổ áo phanh ra, áo khoác cũng chẳng biết ở đâu rồi, lo lắng chạy tới hành lang khoa Sản, tìm kiếm bóng hình Diêu Tinh Thần.

Đến cuối hành lang, Lục Lập Phong thấy cô.

Lục Phong Hỏa đứng bên cạnh nghe điện thoại, Trình Trinh Trinh cũng nghe điện thoại, còn cô cùng một sản phụ khác ngồi ngây người, ngơ ngác dựa vào tường, khuôn mặt không biểu cảm, cả người như bị hút hết sinh lực, mệt mỏi rã rời. Ngày trước tràn đầy tự tin biết bao nhiêu thì bây giờ trắng bệch như tờ giấy, dưới ánh đèn vàng lờ mờ giống như vừa từ âm phủ chạy thoát ra.

Trái tim của Lục Lập Phong như bị người ta nắm chặt, bóp thật mạnh. Hàng lông mày đen nhíu lại vì đau lòng.

Anh nhìn cô không chớp mắt, rảo bước tới.

Diêu Tinh Thần vừa cố gắng vượt qua giai đoạn tử cung co thắt mạnh, đang thả lỏng thần kinh ngồi ngây người, đã thấy một bóng dáng cao lớn quen thuộc đứng trước mặt.

"Em sao rồi? Còn đau không?" Ánh mắt anh hiền hòa mang theo sự đau lòng, cúi đầu nhìn cô.

Diêu Tinh Thần nghe thấy giọng nói ấy, ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt anh.

Không hiểu sao, khi cô vừa nhìn thấy anh, giống như một người thấy được ánh sáng khi đang chìm sâu trong bóng tối của sự sợ hãi. Tất cả những sợ hãi, bất bình, uất ức vừa trải qua như chực trào. Diêu Tinh Thần run rung, viền mắt ươn ướt.

Lục Lập Phong cả kinh, bị nước mắt của cô dọa sợ.

Diêu Tinh Thần nghẹn ngào, bụng cô rất đau, co rất sợ, sợ bác sĩ thờ ơ không quan tâm, sợ bạn bè lo lắng, cũng bởi vì sự vô tri, bất lực không quyết định được gì của chính mình, tất cả bùng phát.

"Lục Lập Phong, sao bây giờ anh mới đến…"

Chưa bao giờ có khoảnh khắc nào, cô cảm thấy mình vô dụng, bất lực như bây giờ.

Lục Lập Phong ngay lập tức hiểu rõ tất cả cảm xúc trong giọng nói run rẩy của cô, yết hầu khẽ động, nhẹ nhàng ôm cô tựa vào lòng.

Anh đứng, cô ngồi tựa vào hông anh, nước mắt rơi lã chã.

Cô thút thít không ngừng, trong tiếng khóc xen lẫn sự uất ức và sợ hãi, đây là lần đầu tiên anh và cô ôm nhau, không kìm nén được, giống như hai người lênh đênh trên chiếc thuyền nhỏ, chỉ biết nương tựa vào nhau mới có thể đi qua bão táp, hướng đến tương lai.

Đây có lẽ là cảm giác kì diệu, khi trái tim và khối óc cùng liên kết chặt chẽ với nhau, cùng bảo vệ một đứa bé.

Lục Lập Phong cảm thấy rất hối hận. Ngay khi anh biết chuyện, anh không nên giận cô.

"Được rồi được rồi," Lục Lập Phong vuốt tóc cô, nhẹ nhàng ôm cô dỗ dành: "Ngoan, đừng khóc, nếu em còn khóc nữa sẽ ảnh hưởng đến bảo bối đấy."

Diêu Tinh Thần cũng thấy đau đầu, vì đứa bé, cô kiểm soát cảm xúc của mình, hít thở thật sâu, đè nén sự khổ sở.

Lục Lập Phong lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay đưa cho cô, Diêu Tinh Thần buông tay, ngồi lau nước mắt.

Tâm trạng dần ổn định lại, Diêu Tinh Thần thấy mình hơi thất lễ.

"Bác sĩ nói như thế nào?" Lục Lập Phong ngồi xuống cạnh cô, nghiêng đầu nhìn cô, nhìn đôi mắt, sống mũi, đôi môi như thể chưa bao giờ nhìn thấy.

Diêu Tinh Thần khóc xong mắt sưng lên như chú thỏ, bị anh nhìn thấy hơi ngượng, vừa lau nước mũi vừa nức nở: "Đừng nói đến bác sĩ với em, thời buổi này nhân dân đi khám bệnh sao khó khăn thế! May mà em không sao, nếu có mệnh hệ gì thật, đến lúc họ chẩn đoán ra bệnh thì hoa cúc trên bàn thờ cũng tàn rồi."

“Hóa ra em bị bác sĩ bắt nạt nên mới khóc như vậy?” Lục Lập Phong cười.

“Bệnh viện vừa nãy nói em phải làm siêu âm loại B, bệnh viện này lại nói có siêu âm cũng vô ích, xếp hàng đăng kí rõ lâu, mãi mới vào được phòng khám bệnh. Đau chết mất.”

Diêu Tinh Thần vừa thấy Lục Lập Phong, không ngừng phỉ nhổ, kể hết chuyện vừa xảy ra. Lục Lập Phong yên lặng ngồi nghe, tảng đá treo trĩu nặng trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Cô còn sức mà phỉ nhổ người ta, chắc không có chuyện gì.

“Trong tương lai, anh sẽ cố gắng ít đi công tác nhất có thể, em cũng phải xem nhiều sách liên quan đến việc mang thai.” Lục Lập Phong nói.

“Em từ bé đến lớn ghét nhất là đọc sách…”

“Em đang có thai, có ghét cũng phải xem.”

Diêu Tinh Thần nói: “À, ra là sinh con phải đọc sách, thế sao anh không đọc? Em sinh con cho ai??”

Lục Lập Phong thấy cô vui vẻ hơn, lập tức giơ tay đầu hàng: “Được, vậy anh cũng đọc.”

Diêu Tinh Thần lườm nguýt, bỗng nhiên nghĩ ra, Lục Lập Phong mắc bệnh sạch sẽ, nhét ngay đống giấy lau nước mũi vào tay anh.

“Giúp em vứt đi.”

Lục Lập Phong nhíu mày nhìn đống giấy, rồi chuyển sang ánh mắt khiêu khích của Diêu Tinh Thần, không nói gì, yên lặng cầm giấy đến thùng rác.

Đúng lúc này, Lục Kiến Lâm và Hà Lâm cũng đã tới bệnh viện, hai người già hỏi chuyện rồi có vẻ yên tâm.

Hà Lâm nói: “Tinh Tinh à, mẹ chuyển viện cho con nhé, chúng ta không ở nơi tồi tàn này nữa.”

Diêu Tinh Thần ngoan ngoãn gật đầu.

Lục Kiến Lâm biết cháu nội mình gặp chuyện không may, cũng hoảng hốt, nghiêm túc nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lục Phong Hỏa vừa không dám nói cho anh biết, giờ thấy sắc mặt trầm ngâm của bố, thẳng thắn còn được khoan hồng, Diêu Tinh Thần thấy vậy vội vàng cướp lời.

"Con tham dự lễ tốt nghiệp của Tiểu Hỏa, căng tin trường đại học ấy có món kem rất ngon, con thèm quá nên ăn rất nhiều, bị lạnh bụng ạ."

Lục Phong Hỏa cảm kích nhìn cô.

Diêu Tinh Thần vội đổi đề tài: "Ui cha, sao mà đói thế…"

Cũng vì thế mà mọi người hối hả hơn, Lục Kiến Lâm giao nhiệm vụ cho từng người, ai đi mua cơm, ai đỡ Tinh Thần lên xe, người trong nhà giúp cô chuyển viện.

Trình Trinh Trinh cầm tay cô, dặn dò mấy câu rồi rời đi.

Khi mới vào Lục gia, Diêu Tinh Thần và Trình Trinh Trinh vẫn hay phỉ nhổ, sau khi kết hôn mà vẫn ở với cha mẹ chồng, một đại gia đình đông đúc sống dưới một mái nhà ở thế kỉ 21 đúng là kì quái.

Nhưng hôm nay, cô mới nhận ra, có lẽ do gia đình cô ít người nên trong một thời gian cô không chấp nhận được kiểu sống đông người như vậy. Nhưng Lục gia quả thực đối với cô không tệ. "Gia đình kì lạ" kia lại làm cô cảm thấy ấm áp.

Sự bận rộn huyên náo này của mọi người, cùng với sự bất lực trong giây lát tạo thành sự so sánh rõ ràng. Hóa ra có gia đình ở bên cạnh, khi đau lòng có mọi người cùng chia sẻ chính là cảm giác được yêu thương, bao bọc trong một lớp vỏ dày.

Kết cấu gia đình truyền thống của Trung Quốc vẫn chiếm được ưu thế, dù xã hội hiện nay thường tung hô lối sống của Tây Âu.

…

Hà Lâm đưa cô vào xe, nói: "Mẹ vừa gọi điện thoại cho Tiểu Tô rồi, con không cần lo lắng đâu. Bác sĩ Tiểu Tô đang chờ chúng ta ở bệnh viện rồi."

Diêu Tinh Thần nói: "Mẹ, là bác sĩ Tô Tiểu Mạt á?"

"Đúng rồi, bố nó và bố con là bạn tốt, yên tâm đi không có chuyện gì đâu."

Diêu Tinh Thần quay sang nhìn lướt qua Lục Lập Phong, nheo mắt ngầm ra ám hiệu, cười cười.

Lục Lập Phong lạnh lùng nhìn cô, anh hướng ra ngoài cửa sổ, trầm mặt.

Cười cái gì mà cười…

Ngu ngốc…

35. Chương 35: Tranh Giành

EDIT BY CHERYL CHEN

"Nếu không có tình yêu, dựa vào cái gì mà một người phụ nữ có thể dễ dàng tha thứ cho một người đàn ông lôi thôi lếch thếch?"

Nếu cô không bị ốm thì sẽ không hề hay biết, người mẹ Liêu Anh Hồng thường ngày không đánh thì mắng cô là nữ ma đầu, lại rất quan tâm đến cô, biết sức khỏe cô không tốt, nhất quyết ở lại bệnh viện cùng Diêu Tinh Thần một đêm, đuổi cũng không đi, đúng là có hoạn nạn mới biết được chân tình.

Ngày hôm sau, Lục Lập Phong và Lục Phong Hỏa đến bệnh viện thăm cô, mang theo hai phần cơm do Hà Lâm tự tay chuẩn bị ở nhà.

Lục Lập Phong cầm hộp cơm đưa tận tay mẹ vợ, ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: "Mẹ, mẹ nếm thử tay nghề của mẹ con đi."

Liêu Anh Hồng nghe thấy Hà Lâm làm, đang định động đũa bỗng khựng lại.

Diêu Tinh Thần ngồi gặm táo, nửa cười nửa không nhìn mẹ: "Mẹ lo lắng gì, nếm thử đi! Thế này mới biết hơn hai mươi năm mẹ ngược đãi con, nhìn con nhà người ta kìa, ăn cái gì cũng tươi ngon mọng nước, phải không Lục Lập Phong?"

Quần áo Lục Lập Phong hôm nay có vẻ "tươi ngon mọng nước".

Mọi ngày quần áo của anh không phải màu trắng thì sẽ là màu đen, dáng người anh rất đẹp, trắng và sạch sẽ, mặc quần áo trắng thì giống nghiên cứu sinh, mặc đồ đen lại giống như thuốc độc, riêng hôm nay lại mặc áo sơ mi sọc đỏ trắng kết hợp với quần tối màu, trông như nam diễn viên Hàn Quốc, chỉ có người da trắng như anh mới mặc được màu đỏ này.

Lục Lập Phong đưa hộp cơm cho cô, mặt không biểu cảm: "Anh ăn rồi, đâu có khó ăn như em nói."

Liêu Anh Hồng lườm Diêu Tinh Thần: “Thế mới đúng.”

Lục Phong Hỏa ngồi bên giường, đưa điện thoại của mình đến trước mặt cô để xuống: “Chị dâu nhìn này, em biết một ứng dụng gọi là ‘Quản lí thai kỳ’, chỉ cần nhập vào ngày dự sinh của chị, sẽ hiện ra trạng thái của đứa trẻ. Đứa bé đã được 17 tuần rồi, nặng 170g, dài 139mm.”

“139mm??” Diêu Tinh Thần dùng hai tay đón lấy: “Thế thôi á? Đứa bé chỉ thế thôi sao?”

“Đúng rồi, hơn nữa đứa bé đã được xác định giới tính rồi. Nếu như là con trai thì đang giương tiểu JJ.” (=))) tiểu JJ là gì tự hiểu nha) Lục Phong Hỏa nói đến đây, che miệng cười duyên, thể hiện sự thẹn thùng của khuê nữ.

Diêu Tinh Thần nhìn điện thoại, trên màn hình có hình ảnh 3D một đứa bé đang nhún nhảy theo bài hát.

“Thật thú vị,” Diêu Tinh Thần kinh ngạc xoa bụng: “Nhưng sao chị chả cảm thấy gì cả, không biết đứa bé đã có mắt mũi chưa. Lục Lập Phong, anh mau lại đây xem.”

Lục Lập Phong vừa nghe hai người nói chuyện, rất muốn qua xem thử nhưng ngại nói. Diêu Tinh Thần đã mở lời, anh chầm chậm đứng lên đi tới xem điện thoại của Lục Phong Hỏa.

“Cái này thì có gì mà nhìn.” anh chắp tay sau lưng, biểu cảm thờ ơ, không hứng thú, nhưng khi đưa mắt đến hình động đứa bé, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Lục Lập Phong cười: “Sao đầu to thế nhỉ…”

Lục Phong Hỏa nói: “Chị dâu, chị đăng kí tài khoản xong có thể cùng bố đứa bé viết nhật kí sinh hoạt khi mang thai, chị nhìn xem, mấy người phụ nữ dự sinh như chị ai cũng ghi nhật kí hết.”

Diêu Tinh Thần cầm điện thoại xem, quả nhiên có rất nhiều phụ nữ mang thai biểu lộ trạng thái, ví dụ như: “Không chịu nổi rồi, tính tình tôi không tốt anh ấy cũng không chịu nhường nhịn.” hay “Ngày hôm nay té nhào một vòng, may mà không có mệnh hệ gì.” v..v… Diêu Tinh Thần trả điện thoại cho Lục Phong Hỏa, nói:

“Chị với anh em không cần, đây chỉ là điều hòa tình cảm vợ chồng thôi.”

Lục Lập Phong nhìn cô, không lên tiếng.

Một lát sau, mẹ Lục Quốc Bảo là Tống Ngọc Bình tới thăm Diêu Tinh Thần, rồi nói chuyện phiếm với Liêu Anh Hồng, hai bà già bắt đầu tranh luận xem đến khi sinh con nên ở bệnh viện công hay bệnh viện tư nhân.

Tống Ngọc Bình nhỏ giọng, vô cùng nhã nhặn: “Mẹ Tinh Thần à, tôi thấy bệnh viện tư nhân rất tốt, bác sĩ phục vụ tốt, quang cảnh sạch đẹp. Tinh Thần nhà ta sẽ thoải mái được hơn chút.”

Liêu Anh Hồng nói: “Phương tiện máy móc ở bệnh viện công vẫn tiên tiến hơn, bác sĩ có kinh nghiệm dày dạn, hơn nữa, bệnh viện tư nhân không có kho máu, rất nguy hiểm. Mấy bệnh thường gặp ở phụ nữ có thai chạy chữa cũng tiện hơn. Đồng nghiệp của tôi có cô con gái, khi mang thai ở bệnh viện tư nhân, tự luyện yoga, kết quả sỏi thận rơi vào trong ống dẫn niệu, đau không chịu nổi, bệnh viện tư không chữa được, phải chuyển đến bệnh viện công, suýt thì xảy ra án mạng.”

Hai người già cứ mỗi người một câu, suýt thì phá hư mấy câu đùa giỡn của Diêu Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần cười nói bô lô ba la: “Mẹ này! Con thấy chỗ này rất tốt, thái độ phục vụ của bác sĩ hơn bệnh viện công nhiều. Hơn nữa mẹ cứ yên tâm, con sẽ không để sỏi thận rơi vào trong ống dẫn niệu đâu Hahahaha!”

Diêu Tinh Thần đang hi ha thì có người vào trong phòng bệnh, đó là bác sĩ Tô Tiểu Mạt.

Bác sĩ Tô mặc cả cây trắng lóa, cũng trùng hợp thật, bên trong là áo sơ mi màu hồng, quần đen, giày búp bê, mái tóc dài xoăn đuôi buộc gọn thành đuôi ngựa, trông hiền lành lương thiện. Cô bước vào kiểm tra tình hình, khuôn mặt u ám.

“Không ai nói cho cô biết là không được cười to à? Thể trạng của cô bây giờ rất không tốt, phần bụng chịu lực sẽ gây co thắt tử cung, có làm sao thì chắc không cười nổi được như bây giờ đâu.”

Bác sĩ khuyên bảo bệnh nhân vài câu, vốn là chuyện chính đáng, ai cũng không để ý. Chỉ có mỗi Lục Lập Phong đứng bên cạnh nhìn cô, nhíu mày, trên mặt có vẻ không vui.

Liêu Anh Hồng nhỏ giọng ghé vào tai Tống Ngọc Bình: “Chị coi thử xem, thái độ phục vụ ở bệnh viện tư thế này đây.”

Tống Ngọc Bình gật đầu: “Đúng.”

Lục Phong Hỏa đứng nhìn, vốn tưởng rằng với tính khí nóng nảy bộc trực, Diêu Tinh Thần sẽ tức giận, không ngờ cô rất nghe lời, nhẹ nhàng gật đầu, đùa với Tô Tiểu Mạt: “Ngại quá bác sĩ Tô, tôi không kiềm chế được.. Mẹ tôi vừa kể chuyện có người tập yoga, sỏi thận rơi vào ống dẫn niệu, hahahaha…”

Diêu Tinh Thần nói xong không kìm được cười lớn, Tô Tiểu Mạt sầm mặt, Lục Lập Phong đổ mồ hôi lạnh.

Tô Tiểu Mạt làm theo nhiệm vụ, hỏi Diêu Tinh Thần mấy câu, viết vào bệnh án, rồi đến bên cửa sổ kéo rèm, nói với người trong phòng:

“Người nhà bệnh nhân về đi, ở đây chỉ cần một người trông là được rồi, nhiều người quá sẽ ảnh hưởng đến phụ nữ có thai nghỉ ngơi.”

Liêu Anh Hồng và Tống Ngọc Bình vội đứng dậy toan đi, Tiểu Hỏa muốn ở lại với chị dâu, nhưng nhìn vị bác sĩ mặt lạnh đó, cũng đành ra ngoài theo trưởng bối,

Người đi hết rồi, trong phòng bệnh chỉ còn ba người Lục Lập Phong, Diêu Tinh Thần và Tô Tiểu Mạt.

Diêu Tinh Thần ho nhẹ, duỗi người: “Kéo rèm cửa sổ ra làm tôi buồn ngủ quá.”

Dứt lời, cô chui ngay vào chăn, quay lưng về phía hai người kia giả vờ ngủ, trong khi đó, lỗ tai dựng lên nghe lén.

Phụ nữ sinh ra đã có máu bát quái, tật xấu này không bỏ được.

Lục Lập Phong ban đầu không muốn nói chuyện, nhưng Diêu Tinh Thần lại giả vờ ngủ, anh và Tô Tiểu Mạt cùng ở trong phòng bệnh, hơn nữa cô lại là bác sĩ của Tinh Thần, không chào hỏi có vẻ hơi thất lễ.

Vì thế Lục Lập Phong vẫn chủ động mở lời xua tan sự xấu hổ: “Bác sĩ Tô, đã lâu không gặp.”

Tai Diêu Tinh Thần dựng lên, che miệng cười trộm, thầm nghĩ: “Tiểu đồ cổ nhịn không nổi rồi.”

Tô Tiểu Mạnh thờ ơ, đang sắp xếp mấy thứ, thấy anh chủ động nói mới ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn anh, lạnh nhạt đáp: “Đúng là đã lâu không gặp, vừa gặp cậu đã có đời nối tiếp rồi.”

Lục Lập Phong nói: “Cậu cũng kết hôn rồi phải không?”

Tô Tiểu Mạt càng lạnh hơn: “Ly hôn rồi.”

Lục Lập Phong hơi xấu hổ, được rồi, anh không rành nói chuyện với phụ nữ.

Anh tới cạnh giường kéo chăn lên cho Diêu Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần thầm mắng anh ngu ngốc như heo, lúc này còn kéo chăn cái gì, tình yêu đẹp sẽ rất dễ tan tành.

Cô lại đạp chăn ra.

Lục Lập Phong rỗi việc, đang rất xấu hổ, lại kéo chăn lên cho cô.

Diêu Tinh Thần mở mắt quay đầu lại, ánh nhìn gây phân tâm, Lục Lập Phong đang mơ hồ, cười với cô một cái.

Tô Tiểu Mạt nhìn thấy tình yêu hai người bồi đắp nên, cũng không lảng tránh, chỉ có sắc mặt ngày càng trầm hơn.

Nhớ hồi cấp ba lần đầu tiên đi dã ngoại, cô cũng đắp chăn cho anh như thế, kết quả anh tỉnh dậy, ngồi trong lều, nghiêm túc nói với cô: "Cậu không về lều của mình đi à?"

Tô Tiểu Mạt khi đó rất xấu hổ, vụt chạy về lều của mình. Hôm sau, cô và một cậu bạn theo đuổi cô khá lâu nắm tay nhau.

Tốt nghiệp trung học, cô và nam sinh kia chia tay, thi được vào cùng trường đại học với Lục Lập Phong, khi đó cô học y, anh học khảo cổ. Bình thường cô rất hay đến phòng nghiên cứu của anh, bởi anh có thể nghiên cứu văn vật cả ngày không ăn không uống, cô thường mang bánh mì tới chỗ anh.

"Lập Phong, ăn chút bánh mì nhé?" Cô xé túi bánh, xé một miếng đưa tới miệng anh.

Lục Lập Phong ngừng tay, nhíu mày nhìn cô cầm túi bánh, trịnh trọng nói: "Tô Tiểu Mạt, tôi nói lần cuối cùng, tôi học đại học không muốn kết giao với bạn nữ, hơn nữa, tôi mắc bệnh sạch sẽ."

Tô Tiểu Mạt lại bị đả kích, chạy ra ngoài, rồi lại yêu đương với một nam sinh cùng khoa.

Tốt nghiệp đại học xong, Tô Tiểu Mạt vẫn chưa tìm đúng người. Gia đình sốt ruột, giới thiệu cho cô một chàng trai ưu tú cũng học khảo cổ, cô bị bố mẹ thúc ép đến mức không chịu nổi, bực lên rồi kết hôn với người kia.

Ai biết buổi tối đầu tiên sau khi kết hôn, chàng trai vừa cởi áo sơ mi, Tô Tiểu Mạt thấy dưới nách áo ố vàng, thấy thật buồn nôn, kêu anh đi tắm rồi giả bộ ngủ.

Từ sau đó, cô không ngừng tìm đủ loại lí do để không làm chuyện đó với chồng. Người chồng kia không nhịn nổi nữa, viết giấy ly hôn, nhưng Tô Tiểu Mạt lại sĩ diện, nói với bên ngoài là mình muốn ly hôn, lý do là người kia sinh hoạt kém điều độ, không chú ý vệ sinh,

Vì vậy đến khi ly hôn, cô vẫn là xử nữ.

Thật ra không phải tại người kia sai, Tô Tiểu Mạt hiểu rõ, nhưng cô không chịu được.

Nếu không có tình yêu, dựa vào cái gì mà một người phụ nữ có thể dễ dàng tha thứ cho một người đàn ông lôi thôi lếch thếch?

Vì thế, trong giai đoạn trống rỗng của ly hôn, cô hơn một lần nghĩ đến Lục Lập Phong, nhớ vẻ ngoài sạch sẽ của anh, nhớ mùi gỗ thơm thoang thoảng mỗi khi anh đi qua, nhớ dáng vẻ anh giơ tay đánh tennis,…

Sau đó, Hà Lâm uống cà phê với cô, nói Lục Lập Phong chưa kết hôn, Tô Tiểu Mạt vô cùng ngạc nhiên, vui sướng, nhưng tin tức tiếp theo lại làm cô khiếp sợ.

Khi đó Lục Lập Phong đúng là chưa kết hôn, nhưng bạn gái của anh có thai, chuẩn bị kết hôn

Tô Tiểu Mạt thất vọng thấu tim gan, cũng tò mò, kiểu con gái như thế nào mới có thể làm Lục Lập Phong động lòng.

Cho đến khi thấy Diêu Tinh Thần, cô không nhịn được cười nhạt, loại phụ nữ quyến rũ khêu gợi, đối lập hoàn toàn với cô, ai nhìn cũng rõ.

Đó là một người rất cởi mở, điều này làm cho Tô Tiểu Mạt không khỏi hoài nghi, nếu bây giờ cô đứng trước mặt anh nói —

Lục Lập Phong, tớ vẫn thích cậu, mỗi người tớ từng yêu đều mang cái bóng của cậu. Cũng vì cậu mà tớ thủ thân như ngọc.

Lục Lập Phong nhất định sẽ đáp: “Xin lỗi, tôi không thích xử nữ.”

…

Thấy Tô Tiểu Mạt kiểm tra xong rồi sắp đi, kế hoạch giả vờ ngủ của Diêu Tinh Thần thất bại, Lục Lập Phong lại không có chí tiến tới, không nắm bắt được thời cơ. Diêu Tinh Thần hơi nóng vội, lại đạp chăn Lục Lập Phong đắp cho cô ra, thấy Tô Tiểu Mạt ra tới cửa rồi, cô đẩy Lục Lập Phong, thân thiết gọi Tô Tiểu Mạt lại —

“Bác sĩ Tô, tối nay ăn cơm cùng nhau không?”

36. Chương 36: Bậc Thầy Tình Yêu

EDIT BY CHERYL CHEN

"Lục Lập Phong nhíu mày nói: 'Thực ra người anh thích không phải Tô Tiểu Mạt. anh luôn thích em, chỉ mình em."'

Hai giờ chiều, Tô Tiểu Mạt gọi điện hẹn Lương Mỹ Nhân ra ngoài, cô đang đứng trước cửa tiệm trà sữa gần bệnh viện của Diêu Tinh Thần, nói có chuyện cần bàn.

Thật ra trước đây Lương Mỹ Nhân không vào bệnh viện tư nhân trả tiền lương cao như Tô Tiểu Mạt, cô muốn có thời gian riêng của mình. Bệnh viện công tuy cũng bận bịu nhưng khác với bác sĩ Tô, mỗi khi sản phụ sinh xong phải đợi 24 tiếng. Cô thầm mong có ít sản phụ thôi, nếu có chuyện gì thì gọi bác sĩ.

Nhưng hôm nay lại khác, cô hi vọng mình có thể bận rộn, cô và anh sẽ không phải đụng mặt nhau ở nhà.

Lương Mỹ Nhân ngồi trong xe Lục Quốc Bảo, tháo dây an toàn, lạnh nhạt nói: "Buổi tối anh không cần đón em đâu, em tự về cũng được."

Lục Quốc Bảo thấy cô một mạch xuống xe không quay đầu lại, kéo tay cô: "Vợ à…"

"Có chuyện gì thế?" Lâu rồi anh chưa gọi cô như vậy.

"Hôm nay là sinh nhật anh." Lục Quốc Bảo nhìn cô, ánh mắt sáng ngời như đang trông mong điều gì đó.

Lương Mỹ Nhân dừng lại, nhìn về phía ghế sau, quả nhiên đằng sau có một đống đồ, rất nhiều hộp được đóng gói tinh xảo, còn có mấy túi thức ăn cho chó, xích chó ngao Tây Tạng chuyện dụng lấp lánh dưới ánh nắng.

Lần đầu tiên cô tặng quà sinh nhật cho anh là một túi đồ ăn cho Gale. (1)

Khi đó cô còn cười nói, sao thức ăn cho chó lại thơm thế. Lục Quốc Bảo đáp rằng, em yêu chó thật hay giả vờ để ăn vụng đồ ăn cho chó?

Lục Quốc Bảo cười ôm cô, cắn tai cô: "Anh cũng ngửi thấy thế, hay em nếm thử đi?"

Lương Mỹ Nhân đỏ mặt đẩy anh ra: "Không muốn! Thối lắm!"

Hai người nói cười rộn rã trong trại chó. Lục Quốc Bảo hồi đó rất thiếu nghiêm túc, tay cũng thật hư, vừa đi vừa sờ tới sờ lui trên người cô.

Trại chó này là của một người bạn Lục Quốc Bảo. Lục Quốc Bảo rất thích những con chó lớn, chó anh nuôi đều thuần chủng, rất đẹp. Mỗi một con đều có tên riêng, anh giới thiệu hết cho cô. Đây là "Donahue", đây là "Emmanuel", Lục Quốc Bảo thích nhất Gale – một con chó ngao Tây Tạng, bộ lông bóng lưỡng, oai

phong uy vũ, Lục Quốc Bảo nói, chó ngao Tây Tạng là tượng trưng cho lòng trung thành và sự dũng cảm.

Giới thiệu xong, Lục Quốc Bảo đứng trước một đống chó, cao giọng nói: "Mọi người, hôm nay cho gia giới thiệu một chút, đây là bạn gái của tôi, cô Lương Mỹ Nhân. Về sau, cô ấy chính là nữ chủ nhân của các người, cô ấy là người tôi rất vất vả mới theo đuổi được, cũng là vợ tương lai của tôi, các người cũng phải trung thành với cô ấy!"

Lương Mỹ Nhân cười muốn tắc thở, bàn tay trắng muốt giả vờ đấm lên ngực anh: "Lục Quốc Bảo! Anh đúng là điên!"

Lục Quốc Bảo bắt được cú đấm của cô, nhíu mày, trong mắt mang theo vẻ nghịch ngợm của một bé trai: "Trước mặt nhiều anh em thế này, phải giữ thể diện cho anh chứ!"

Lương Mỹ Nhân cười đến mức tựa đầu vào ngực anh: "Có phải trước đây mỗi lần anh theo đuổi con gái, đều dẫn đến đây khoe khoang trước mặt anh em?"

Lục Quốc Bảo cau mày, suy nghĩ nghiêm túc: "Hay là… anh dẫn em ra mắt bố mẹ anh?"

Lương Mỹ Nhân bất ngờ: "Anh thật sự muốn kết hôn sao? Xin anh đấy, chúng ta mới có 19 tuổi! Anh đùa em à?"

Lục Quốc Bảo nghiêm nghị: "Anh không đùa em, Lương Mỹ Nhân, trên thế giới này không thể tìm được người con gái nào làm anh si mê bằng em. Anh thề, nếu không cưới em…"

Lương Mỹ Nhân che miệng anh, cười kiêu ngạo: "Đừng nói nữa, mấy lời thoại chuyên để lừa gạt thiếu nữ lên giường của công tử các anh tôi lạ gì!"

Lục Quốc Bảo nhướn mày, uất ức nhìn cô: "Anh đâu có lừa em lên giường?"

Lương Mỹ Nhân hừ lạnh, quay đi.

Lục Quốc Bảo bỗng bật cười, thủ thỉ gần sát cô: "Anh sẽ không lừa gạt em, anh muốn em cam tâm tình nguyện… lên giường."

"Lục Quốc Bảo!" Lương Mỹ Nhân vừa tức vừa buồn cười, đuổi theo anh.

…

Sự ngọt ngào ấy phảng phất trong quá khi, càng ngọt càng khiến người ta đau đứt ruột gan.

Lương Mỹ Nhân nói: "Vậy thì chúc mừng sinh nhật. Mong sinh nhật này anh sẽ thật vui vẻ bên đàn chó."

Lục Quốc Bảo hít sâu, buông tay cô ra, quay đầu đi, gương mặt trầm ngâm mang nét thất vọng và tức giận.

Lương Mỹ Nhân thấy anh không còn kiên trì, nhấc tay lên nhìn vết máu đông ở tay, lạnh lùng nói: "Lục Quốc Bảo, nếu không chịu nổi anh có thể ly hôn. Sao anh phải khổ thế?"

Lục Quốc Bảo chợt nhìn cô, nheo mắt, nói dõng dạc từng chữ: "Anh sẽ không ly hôn!"

Lương Mỹ Nhân lạnh lùng nhìn anh, đôi mắt ướt nhòe, cười: "Vậy cứ như chó của anh, sống qua ngày đi…"

"Em!" Lục Quốc Bảo quay lại đã thấy cô đẩy cửa xuống xe. Xuyên qua cửa sổ xe, anh thấy bóng lưng cô đằng xa, nhẹ nhõm, cũng vui vẻ.

Lục Quốc Bảo chợt rùng mình, đập mạnh vào vô lăng,

…

Lương Mỹ Nhân hít sâu, cố xua tan vẻ mặt căng thẳng, đẩy cửa tiệm trà sữa. Tô Tiểu Mạt đang chống cằm, trĩu nặng tâm sự cắn ống mút.

Lương Mỹ Nhân ngồi xuống, Tô Tiểu Mạt ngay lập tức như tìm được cứu tinh.

"Sao thế này, có chuyện gì mà bác sĩ Tô buồn bã đến vậy?"

Tô Tiểu Mạt đẩy trà sữa tới trước mặt Lương Mỹ Nhân, nói: "Mỹ Nhân, em dâu của cậu lai lịch thế nào?"

Lương Mỹ Nhân hỏi: "Em ấy chọc giận cậu sao?"

Tô Tiểu Mạt đập mạnh lên bàn: "Cô gái này khiêu chiến mình!"

Lương Mỹ Nhân khựng lại: "Em ấy biết cậu thích thầm Lục Lập Phong nhiều năm rồi à?"

Tô Tiểu Mạt nói: "Chắc chắn có biết! Cô ấy từ lúc bắt đầu làm sinh kiểm đã nhìn chằm chằm vào mình, cười mờ ám, luôn cố tình làm quen với mình. Cậu biết không, hôm nay lúc mình kiểm tra phòng cô ấy, Lục Lập Phong cũng ở bên trong, cô ấy đột nhiên nói mình mệt, muốn đi ngủ. Mình biết thừa là muốn đuổi mình đi, không muốn để Lục Lập Phong nói chuyện với mình. Nhưng mình còn phải làm việc, vì thế cô ta giở trò, cố tình để Lục Lập Phong đắp chăn cho. Cậu xem xem, thế không phải cố tình khoe khoang tình

yêu đẹp trước mặt mình à? Bực chết đi được!"

Lương Mỹ Nhân cười: "Chồng nhà người ta đắp chăn cho vợ, cậu tức cái gì?"

Tô Tiểu Mạt vẻ ai oán: "Cậu nghe mình nói đã, mình chưa nói hết mà! Mình xem xong hết một cảnh tình yêu đẹp đẽ rồi liền đi ngay, vừa đi đến cửa, cô ấy đã gọi mình lại, cười ha hả rủ, bác sĩ Tô, tối nay ăn cơm cùng nhau không?"

Nụ cười Lương Mỹ Nhân nhạt dần: "Loại người như Diêu Tinh Thần, nói cho cậu biết, nếu so trí tuệ, tuyệt đối không phải đối thủ của cậu. Cậu không cần nghĩ nhiều."

Tô Tiểu Mạt cũng cười lạnh: "À, tớ từ chối ngay từ đầu, nói có việc không đi ăn được. Ai ngờ rằng, cô ta còn cố tình nói để tối mai!! Cậu xem, mình là người quen của cô ta à? Đương nhiên không quen biết, ăn cái gì mà ăn. Mình muốn biết rốt cuộc cô ta muốn giở trò gì."

Lương Mỹ Nhân tâm trạng không tốt lắm, thấy cô bạn không có chuyện gì to tát, liền lắc đầu cười, không đáp.

Tô Tiểu Mạt nhìn cô mà mất hứng, hỏi: "Mình thấy Lục Quốc Bảo vừa đưa cậu tới, hai người làm lành rồi à?"

"Không, hôm nay là sinh nhật anh ấy, đi tìm mấy con chó rồi."

Tô Tiểu Mạt bĩu môi: "Anh ấy đi tìm chó sao? Thôi cho anh ta sinh nhật luôn với chó đi!"

Lương Mỹ Nhân ngẩn người, vừa nãy khi cô nói như vậy với Lục Quốc Bảo, chỉ là tiện miệng chế giễu, bây giờ nghe lời này từ miệng người khác, thật chói tai.

Nghĩ đến khi nãy, anh nhất định rất giận.

...

Ngày thứ hai có hẹn với bác sĩ Tô ở một nhà hàng cao cấp lãng mạn, Diêu Tinh Thần kéo Lục Lập Phong tới trước nửa tiếng.

Lục Lập Phong như đang xem trò vui, ngồi dưới ánh đèn màu đỏ, chống cằm, rất hứng thú nghe cô thuyết giảng, toàn là kinh nghiệm xương máu.

Ánh sáng yếu ớt hơi ám muội, Lục Lập Phong vốn rất đẹp, dưới ánh đèn ngũ quan càng thêm rõ ràng, làn da như tỏa ra ánh sáng mềm mại, khiến người ta hơi chìm đắm vào đôi mắt đen nhánh của anh.

“Đúng rồi, chút nữa anh cứ nhìn cô ấy bằng ánh mắt này, đảm bảo cô ấy sẽ mềm nhũn.” Diêu Tinh Thần nói.

Lục Lập Phong nhếch miệng cười xấu xa: “Vậy em đã mềm nhũn chưa?”

Diêu Tinh Thần lườm: “Anh đang trêu đùa một phụ nữ mang thai có hoocmon dồi dào đấy, đúng là vô nhân tính.”

Lục Lập Phong không nói nữa, con mắt lướt trên người cô. Nhìn đôi mắt, chóp mũi, đôi môi của cô. Thời khắc này, hai người như đang ước hẹn.

Diêu Tinh Thần ho nhẹ, nói vào chủ đề chính: “Này bạn học Lục, bạn có muốn biết không, nhiều năm như vậy rồi, đoán xe bác sĩ Tiểu Mạt còn thích bạn không?”

Thấy Lục Lập Phong không đáp, Diêu Tinh Thần nhắc nhở anh: “Nói nhanh, muốn biết không–?”

Lục Lập Phong bắt chước cô kéo dài âm cuối, để kệ cô suy diễn: “Muốn–“

“Tốt,” Diêu Tinh Thần bắt đầu trở thành một chuyên gia, tay để trên bàn, lưng thẳng tắp: “Để đoán xem một cô gái có thích anh không, có vài cách, chúng ta hãy chọn thử một người: bác sĩ Tiểu Mạt. Chiêu thứ nhất, anh thử nói đùa một câu, nếu cô ấy thích anh sẽ hùa theo anh nói tiếp, cười thật tâm, nếu cô ấy không thích anh, sẽ cười lấy lệ.”

Lục Lập Phong nhíu mày nói: “Thật ra người anh thích không phải Tô Tiểu Mạt, anh luôn thích em, chỉ mình em.”

“Ha, ha, ha” Diêu Tinh Thần miệng cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Thấy không, khi anh nói mấy câu vớ vẩn thế này, em sẽ giả vờ cười.”

Lục Lập Phong liếc cô, gương mặt trầm xuống.

Diêu Tinh Thần mím môi, ghé mặt lại gần, mắt to chớp chớp, long lanh nhìn anh, đồng tử tối màu như viên ngọc châu.

Lục Lập Phong cũng ghé sát lại, nhìn từ xa, hai người trông như đang hôn nhau.

Lát sau, Lục Lập Phong dựa lại vào ghế ngồi, uống muộn ngụm cà phê: “Diêu Tinh Thần, mang thai mà cũng trang điểm mắt, em trang điểm cho ai xem?”

Diêu Tinh Thần lườm anh, sờ sờ đôi mắt: “Mặt mộc rất ghê, không cho người ta trang điểm mắt à…”

Lục Lập Phong chán nản nhìn đồng hồ đeo tay: “Mãi chưa tới.”

Diêu Tinh Thần tranh thủ thời gian thuyết giảng: “Chiêu thứ ba rất quan trọng, khi một cô gái thích anh, anh chỉ cần trêu cô ấy một chút, cô ấy sẽ vừa tức vừa cười, đôi khi còn đánh trêu lại anh nữa. Nếu anh làm vậy mà cô ấy đánh trêu lại anh, chứng tỏ cô ấy bị anh hấp dẫn rồi.”

Lục Lập Phong híp mắt: “Em muốn anh trêu cô ấy?”

Diêu Tinh Thần lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy xe Tô Tiểu Mạt đang đỗ ở cửa. Diêu Tinh Thần nói rất nhanh: “Tiểu Mạt của anh đến, còn nhiều điều em chưa kịp nói, ví dụ như khi cô ấy thấy anh thì không ngừng vuốt tóc, đôi khi còn cắn môi, luôn nhìn anh,.. Mấy cái này đều phải chú ý, nhiệm vụ hôm nay là xác nhận tâm ý đối phương.”

Lục Lập Phong nghe không lọt tai câu nào, nhưng vẫn nghiêm túc phối hợp: “Anh hiểu rồi, cô giáo Diêu.”

Diêu Tinh Thần nói: “Em đi vệ sinh, Lục Lập Phong fighting!”

Lục Lập Phong thầm cười trong lòng.

Tiếng Anh còn chưa qua mức trung bình, fight cái gì mà fight?

Trong ánh nhìn mong đợi của Diêu Tinh Thần, anh lười biếng vươn tay ra, khóe miệng hơi nhếch lên, cúi đầu uống cà phê, còn Diêu Tinh Thần đập tay mình vào tay anh, cười gian xảo rồi chạy mất.

37. Chương 37: Bảo Vệ Lẽ Phải

EDIT BY CHERYL CHEN

“Thành công rồi,” Diêu Tinh Thần nói: “Tiểu đồ cổ, thấy anh hạnh phúc, em cũng rất vui vẻ, thực sự.”

Tô Tiểu Mạt đẩy cửa vào nhà hàng, Diêu Tinh Thần trốn đằng sau cửa nhà vệ sinh, liếc qua liếc lại hai người.

Tô Tiểu Mạt ngồi phía đối diện Lục Lập Phong, hỏi một câu, đoán là hỏi Diêu Tinh Thần đi đâu rồi, Lục Lập Phong chỉ hướng nhà vệ sinh trả lời cô. Ánh mắt anh âm thầm nhìn Diêu Tinh Thần, Diêu Tinh Thần giơ ngón cái khen ngợi.

Lục Lập Phong nhếch miệng, thu ánh mắt lại nhìn Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt áo trắng quần đen, cách ăn mặc rất khéo léo. Không thể không khen ngợi rằng, từ khi bắt đầu đến trường, cô đã là một nữ sinh ưu tú, cao ráo xinh đẹp, đôi mắt luôn tỏa ra sự kiêu ngạo. Cô luôn là người đứng đầu đội hình, rất thích mách lẻo. Mấy nam sinh đều sợ cô, có người còn rất ghét cô.

Sau khi lên đại học, cô đột nhiên thay đổi phong cách, không còn buộc đuôi ngựa thật cao mà uốn xoăn đuôi, thường mặc quần áo trắng, dùng nước hoa hương nhài như một đóa hoa ưu mỹ. Nam sinh yêu thích cô ngày một nhiều, chỉ có Lục Lập Phong biết, sự mạnh mẽ, tùy hứng của cô, vĩnh viễn không thay đổi.

Diêu Tinh Thần thấy hai người không nói lời nào, rất lo lắng. Nhưng may thay, lát sau Lục Lập Phong rót một ly nước trắng dưa d cho Tô Tiểu Mạt.

Trời khá lạnh, động tác của anh như một vị thân sĩ, nhưng cũng rất thân mật.

Tô Tiểu Mạt nhận ly nước cám ơn, ngồi dựa vào ghế vuốt tóc, cúi đầu cắn môi.

Vẫn im lặng.

Diêu Tinh Thần thấy Lục Lập Phong rút di động gửi tin nhắn cho cô.

"Sàn nhà vệ sinh rất trơn, em ra ngoài đi."

Diêu Tinh Thần cúi xuống nhìn, có nước trên sàn gạch.

Ánh mắt anh ý gì đây? Trông như ngàn vạn mũi đao.

Diêu Tinh Thần bước ra khỏi phòng vệ sinh.

"Bác sĩ Tô!" Diêu Tinh Thần ngồi cạnh Lục Lập Phong, vừa cười vừa chào.

Tô Tiểu Mạt cũng rất hào phóng: "Khi cô nói hẹn tôi ở đây tôi rất thích thú, vì… điểm tâm ở đây ăn cực ngon, cô biết không?"

"Thật sao?" Diêu Tinh Thần nói: "Thế thì để Lục Lập Phong cho chúng ta thử từng món một, Lục Lập Phong, anh gọi R đi."

"Đồng ý với anh, về sau nói chuyện đừng dùng tiếng anh."

Bình thường chọc ghẹo cô một hai câu, cô luôn đùa giỡn lại. Nhưng không hiểu tại sao cô bỗng nhiên trừng mắt nhìn anh: "Em cứ thích thế đấy, anh ngứa mắt thì cứ việc tìm người khác sinh con cho anh."

Lục Lập Phong bị phản ứng của cô hù dọa, hơi bất ngờ, Tô Tiểu Mạt cúi đầu uống nước, giả vờ như không thấy.

Diêu Tinh Thần chớp chớp mắt với anh, Lục Lập Phong mới biết là cô đang diễn, mặt không biểu cảm đứng dậy: "Anh đi toilet."

"Đi lâu một chút, tốt nhất đừng để em nhìn thấy anh."

Mặc dù biết là cô cố ý, nhưng thấy cô nói như vậy, Lục Lập Phong hơi khó chịu, nhưng vì phải phối hợp nên anh vẫn nhẹ nhàng đi về hướng nhà vệ sinh, rồi từ cửa sau ra ngoài, lên xe hút thuốc.

Lục Lập Phong vừa đi, Diêu Tinh Thần đã thở ngắn thở dài.

Phụ nữ đúng là giả dối, rõ ràng không ưa người ta nhưng vẫn có thể thân thiết chuyện trò.

Tô Tiểu Mạt thấy hai người như vậy, thận trọng khuyên răn: "Không nên tức giận làm gì, cô đang mang thai phải chú ý sức khỏe."

Diêu Tinh Thần than thở: "Cô có biết không, mấy người như Lục Lập Phong rất độc miệng, tôi sắp chịu hết nổi rồi…"

Tô Tiểu Mạt trong lòng nói, sao tôi không hiểu anh ấy được chứ? Tôi đã bị anh ấy dùng lời độc địa từ chối vô số lần, nhưng đương nhiên không thể nói ra ngoài.

"Tôi là bạn học của anh ấy, sao lại không hiểu chứ? Anh ấy quả thật có những lúc không biết cách dỗ dành phụ nữ."

Diêu Tinh Thần lắc đầu: "Nếu không phải vì đứa bé này, tôi sẽ không làm đám cưới giả với anh ấy, cũng không bị anh ấy làm cho tức giận."

Vừa dứt lời, Tô Tiểu Mạt khiếp sợ tột độ.

Diêu Tinh Thần suýt bật cười, nhưng nhanh tay bụm miệng.

"Đám cưới giả?" Tô Tiểu Mạt tò mò hỏi.

Diêu Tinh Thần buông thõng tay, lại thở dài: "Bác sĩ Tô, thật ra, tôi không hề có bạn bè gì. Chuyện này tôi chưa nói cho ai hết, chỉ giữ trong lòng rất khó chịu. Cô đã biết chúng tôi từ nhỏ, lúc đầu tôi muốn mời cô ăn cơm, không muốn làm cô chê cười,"

Tô Tiểu Mạt nghĩ thầm, tôi đến để chê cười cô đấy. Sau khi thăm dò cẩn thận, cô cảm thấy trong lời nói kia có rất nhiều tin tức, như muốn nói rằng, hôn nhân với Lục Lập Phong thật ra có ẩn tình.

Tô Tiểu Mạt không thể buông tha cơ hội bát quái này, sờ cổ mình, cười: "Thật ra, tôi vẫn luôn hiếu kì, lúc cô đi học với anh ấy như nước với lửa không thể dung hòa, không nghĩ rằng hai người có thể về cùng một nhà."

"Chỉ là uống rượu gây họa." Diêu Tinh Thần thở dài.

Tô Tiểu Mạt vừa nghe đã thấy quả thật Diêu Tinh Thần như lời Lương Mỹ Nhân nói, không có tâm cơ, nói mớm một hai câu là moi được hết chuyện.

Tô Tiểu Mạt hết sức chân thành nhìn cô, xoa xoa bàn tay cô, dịu dàng nói: "Tinh Thần, cô còn nỗi khổ tâm gì cứ nói ra, tôi sẽ giữ kín cho cô."

Diêu Tinh Thần: "Cô hứa là sẽ không nói với người khác đi."

"Đương nhiên rồi."

"Tôi và Lục Lập Phong kết hôn đều là vì đứa bé, hai nhà chúng tôi rất thân nhau, có một lần tụ tập gặp nhau, uống mấy chén, say rượu mất hết lí trí, bị trúng chiêu. Mẹ tôi là tín đồ cơ đốc giáo, nhà anh ấy vừa có chị dâu đẻ non, Lục Lập Phong xin tôi sinh đứa bé này ra, sinh xong rồi ly hôn."

Tô Tiểu Mạt kinh động: "Tại sao… hai người lại kết hôn được?"

"Chúng tôi đều không chịu nổi đối phương, anh ta mắc bệnh sạch sẽ, tôi lại là người tùy tiện. Nhiều thói quen sinh hoạt cũng không giống, tôi đành chịu đựng một thời gian, đợi sinh đứa bé ra rồi ly hôn."

Nửa thật nửa giả, Diêu Tinh Thần chắp vá câu chuyện sao cho có lợi với Lục Lập Phong.

Tô Tiểu Mạt mắt sáng ngời, Diêu Tinh Thần vừa nhìn đã rõ, cô ta chưa từ bỏ ý định với Lục Lập Phong, còn thể hiện rõ rành rành.

Diêu Tinh Thần không khỏi cảm động: Tiểu đồ cổ, anh mà biết Tiểu Mạt vẫn đang chờ anh, nhất định sẽ cảm động phát khóc. Tốt quá rồi, thế này mới là chân ái!

Thấy Tô Tiểu Mạt sung sướng không nói nên lời, Diêu Tinh Thần lấy điện thoại ra để lên bàn, nói: “Bác sĩ Tô…”

“Gọi là Tiểu Mạt, Tinh Thần, về sau cứ gọi tôi là Tiểu Mạt.”

“Tiểu Mạt, thực ra, tôi hẹn cô ra đây có một việc cần kiểm chứng.”

“Tinh Thần, cô cứ nói đi.”

“Cả tôi và Lục Lập Phong trong lòng đều đã có người thương. Tôi thích người đàn ông của tôi, còn anh ấy cũng có một người con gái không buông bỏ được, nhưng tính tình anh ấy kì quái, canh cánh trong lòng. Có một lần uống say còn gọi tên cô.”

“Không thể nào!” Tô Tiểu Mạt cười tự giễu: “Tinh Thần, cô đang đùa tôi!”

Tô Tiểu Mạt mặt lúc hồng lúc trắng vì bị kích.

“Tôi nghe rõ ràng mà,” Diêu Tinh Thần vô cùng nghiêm túc: “Anh ấy gọi tên cô. Sau đó còn thừa nhận mà.”

“Không thể nào…” cô bị anh cự tuyệt nhiều như vậy, thái độ rất lạnh lùng.

Diêu Tinh Thần bật nửa đoạn ghi âm đằng sau cho Tiểu Mạt nghe, đoạn ghi âm rất dài, có tiếng bọn họ trêu đùa. Diêu Tinh Thần sợ Tô Tiểu Mạt nghe xong khó chịu trong lòng nên tua luôn, tìm đến câu quan trọng.

Giọng nói của Lục Lập Phong vang lên qua điện thoại —

“Mỗi lần… mỗi lần tôi trực nhật đều có thể thấy được cô ấy… Tôi nửa không muốn nhìn, nửa muốn nhìn…”

“Khi lên đại học, cuối cùng tôi cũng tình cờ gặp được cô ấy. Đôi khi chạm mặt nhau, tôi sẽ là người quay đi trước. Chúng tôi chỉ gặp thoáng qua, mỗi lần như vậy, tôi đều đứng lâu tại chỗ, tự nói với mình, không nên quay đầu lại.”

“Đại học úa khô khan, rồi tốt nghiệp, rồi đi làm, có khi một năm mới thấy cô ấy một lần, vì chúng tôi từng ở cùng một khu trong đại viện..”

…

Diêu Tinh Thần nhấn nút tạm dừng, nhìn biểu cảm của Tô Tiểu Mạt: "Ở chung một khu đại viện, là cô đúng không?"

"Không sai… nhưng…"

"Cùng trường đại học, đôi khi tình cờ gặp, mỗi lần gặp đều đi lướt qua nhau, là cô đúng không?"

"Quả thật anh ấy và tôi luôn lướt qua nhau… Những lúc thấy gương mặt lạnh lùng của anh ấy, tôi đương nhiên sẽ không bắt chuyện."

"Chính anh ấy cũng nói, mỗi lần đều khống chế bản thân không được quay đầu lại nhìn cô."

"Nhưng sao anh ấy phải khắc chế tình cảm của mình? Tôi vẫn thấy chuyện này không thể xảy ra."

"Sau khi tốt nghiệp, hai người mỗi năm chỉ gặp một lần thôi à?"

Tô Tiểu Mạt gật đầu: "Bố tôi hàng năm thường sang nhà anh ấy chúc Tết, rồi bố con anh ấy cũng sẽ sang nhà tôi một chuyến, mỗi năm một lần gặp mặt… Nhưng mà, mỗi lần như vậy anh đều rất lạnh nhạt, đôi khi còn khó chịu với tôi, như tôi thiếu nợ anh ấy vậy."

Diêu Tinh Thần nói: "Tôi thề, hôm sau anh ta tỉnh rượu, lúc tôi cho nghe ghi âm, anh ấy chính miệng thừa nhận, người anh ấy yêu là cô, Tô Tiểu Mạt. Nếu trước đây anh ấy vẫn kìm nén tình cảm của mình, nói không chừng cô thực sự nợ anh ấy cái gì, hay làm điều gì khiến anh ấy tổn thương tâm hồn."

Tô Tiểu Mạt cau mày, ra sức suy nghĩ: "Thực sự tôi đâu có làm gì có lỗi với anh ấy… À! Hồi cấp ba tôi cũng hay yêu đương, lên đại học cũng quen mấy người…"

Diêu Tinh Thần vỗ tay: "Đúng rồi!"

Anh ta rất tức giận, vì cô không ngừng hẹn hò với bạn trai.

Tô Tiểu Mạt ngẩng đầu, trong mắt lấp lánh: "Tinh Thần… lời cô nói đều là thật đúng không?"

Diêu Tinh Thần sờ bụng mình: "Tuyệt đối đúng."

Tô Tiểu Mạt mau chóng phân tích một cách tỉnh táo trong đầu: Diêu Tinh Thần không có bất cứ lí do gì để lừa gạt mình, cho dù là nói đùa, bình thường phụ nữ đâu thể đem chồng mình đi bày tỏ với người khác, chứng tỏ rằng Diêu Tinh Thần không thích cuộc hôn nhân này là sự thật.

Diêu Tinh Thần trượng nghĩa, thành thật nói: "Tiểu Mạt, cô có thể kiểm tra thử xem, anh ấy là người tốt, tôi thật lòng hy vọng hai người có thể hạnh phúc."

Diêu Tinh Thần nói, bỗng nhiên nhớ lại cảnh Lục Lập Phong chạy đến bệnh viện, áo sơ mi mướt mồ hôi, lúc anh cầm giấy xì mũi của cô đi vứt…

Nhiều năm như vậy, toàn là cô bắt nạt anh.

"Thật vậy sao? Cô thực sự nghĩ như vậy?" Tô Tiểu Mạt hít sâu, lại dấy lên lòng tin, tươi cười rạng rỡ.

Mãi qua bao nhiêu năm, đến hôm nay cô mới biết, cô và Lục Lập Phong yêu nhau là đúng chính xác.

"Nói thật," Diêu Tinh Thần nói: "Hiện tại tôi và Lục Lập Phong là bạn bè, thực sự không muốn anh ấy cứ trượt dài, đứa bé này tôi sẽ sinh ra, cho anh ấy một gia đình ổn định."

…

Lục Lập Phong ở trong xe, ngón tay kẹp điếu thuốc, kề lên môi nhẹ nhàng hít một hơi, anh mở cửa sổ, duỗi tay ra bên ngoài, tàn thuốc lá rơi rơi.

Bên trong xe là một tấm ảnh bình hoa cổ, anh cứ nhìn mãi, không biết qua bao lâu, vừa lơ đãng hướng mắt lên đã thấy hai người phụ nữ bước ra từ nhà hàng.

Tô Tiểu Mạt và Diêu Tinh Thần khoác tay nhau, vỗ lưng đối phương, vẫy tay chào tạm biệt. Tô Tiểu Mạt trước khi đi còn nhìn anh một cái thật sâu rồi mới lên xe của mình.

Lục Lập Phong thấy Diêu Tinh Thần bước tới, vội vàng mở điều hòa, mở to cửa sổ xe.

Diêu Tinh Thần mở cửa xe, ngồi ghế phụ, không nói.

Lục Lập Phong cài dây an toàn cho cô, nhìn mặt cô như chực khóc, liền hỏi: "Diêu Tinh Thần, em làm sao thế?"

Diêu Tinh Thần quay lại, nước mắt vòng quanh.

Lục Lập Phong đang định nói đã bị cô ôm chặt.

"Sao vậy" Lục Lập Phong hơi bận tâm.

Cô vẫn không nói, chỉ vỗ vỗ đằng sau lưng anh.

Lục Lập Phong thấy có gì đó không ổn, tại sao cô lại như vừa trải qua sinh ly tử biệt, anh nhẹ đẩy cô ra, thấy giọt nước mắt long lanh nơi khóe mắt, chưa chảy xuống đã bị lau đi.

"Trời, anh nhìn em xem, từ lúc mang thai trở nên đa sầu đa cảm đến mức này." Diêu Tinh Thần cười cười, cầm khăn tay lau nước mũi.

Lục Lập Phong mù tịt: "Rốt cuộc em xúc động vì cái gì?"

"Thành công rồi," Diêu Tinh Thần nói: "Tiểu đồ cổ, thấy anh hạnh phúc, em cũng rất vui vẻ, thực sự."

Lục Lập Phong bỗng nhớ lại ánh mắt hàm chứa bao tình cảm của Tô Tiểu Mạt lúc ra về.

"Diêu Tinh Thần, em…"

"Em nói ra hết rồi, đúng là một cuộc hội thoại đánh động từ trí tuệ đến tâm hồn. Tô Tiểu Mạt bị tình cảm của anh làm cho xúc động, càng làm em thấy đồng cảm, cảm giác giống như em thích Trì Mục, hai người các anh nhất định sẽ hạnh phúc."

Diêu Tinh Thần nói xong mím môi, bật ngón cái.

Cuộc hội thoại đánh động từ trí tuệ đến tâm hồn…

Lục Lập Phong cười gượng, gương mặt tuấn tú bỗng trắng bệch, đáy mắt bỗng hiện nét đau đớn xuất phát từ dạ dày.

Diêu Tinh Thần thấy anh ôm bụng, hai mắt nhắm nghiền, không lái xe, liền hỏi: "Anh sao thế? Sung sướng đến nỗi thắt tim à?"

Lục Lập Phong cắn môi, uống một viên thuốc dạ dày, bị sự ngốc nghếch của cô chọc cười:

"Xem ra anh nên đi thắp hương, cầu mong con của chúng ta sinh ra rồi ngàn vạn lần đừng giống như em."

38. Chương 38: Hướng Dẫn Sử Dụng Chồng

EDIT BY CHERYL CHEN

"Thực sự phóng khoáng, không biết tâm cơ là gì, có thể chỉ vì một câu nói của người mà toàn lực cố gắng."

Ở chỗ rẽ cầu thang lên tầng hai của Lục gia, có một cửa kính hình hoa theo trường phái Gothic, rất giống cửa kính gạch men trong "Kim Lăng Thập Tam Thoa" (1), Lương Mỹ Nhân đứng trước cửa sổ, dùng tay nhẹ nhàng vuốt lên từng hoa văn, ánh mặt trời chạng vạng tối xuyên qua lớp thủy tinh chiếu lên gương mặt cô, vô cùng xinh đẹp.

(1) Kim Lăng Thập Tam Thoa: bộ phim chính kịch nổi tiếng của đạo diễn Trương Nghệ Mưu.

Lương Mỹ Nhân cầm điện thoại, cười khẽ: "Cậu tin thật à?"

Tô Tiêu Mạt cười lạnh: "Khinh tớ ngốc à? Ai mà biết cô ta đang muốn làm gì."

Lương Mỹ Nhân ngẫm nghĩ rồi nói: "Diêu Tinh Thần không phải người xấu, tớ nghĩ, cô ta nói cho cậu mấy chuyện này, có lẽ là hiểu lầm cái gì, biết đâu tất cả đều là sự thật, cô ta muốn tác hợp cho cậu và Lục Lập Phong."

Tô Tiểu Mạt nói: "Tớ không tin cô ta tốt bụng như thế, nhưng mặc kệ Lục Lập Phong có thích tớ hay không… ít nhất, tớ còn biết rõ giữa hai người họ không có tình cảm."

Lương Mỹ Nhân tỉnh táo nhắc nhở cô: "Cứ coi như giữa hai người họ không có tình cảm đi, tớ cũng không hy vọng cậu trở về thuở đầu, Tiểu Mạt, "Một, tốt nhất là không gặp, không gặp sẽ không yêu." (2) Tớ mong cậu hiểu rõ ý nghĩa câu nói này, nếu cậu vẫn giẫm lên vết xe đổ sẽ rất nguy hiểm."

(2) Trích từ bài thơ "Tương tư thập giới thi" của vị Đại Lai Đạt Ma đời thứ 6 Thương Ương Gia Thố (Tsangyang Gyatso). Cuộc đời của vị Đạt Ma này rất thú vị, các bạn có thể tham khảo thêm ở đây và đây.

Nguyên văn bài thơ:

"*Một, tốt nhất là không gặp, không gặp sẽ không yêu.*

Hai, tốt nhất đừng quen biết, không quen chẳng tương tư.

Ba, tốt nhất không làm bạn, không bạn sẽ chẳng nợ nhau.

Bốn, tốt nhất là không thương, không thương làm sao nhớ.

Năm, tốt nhất chưa từng yêu, không yêu thì sẽ chẳng bao giờ chia tay.

Sáu, tốt nhất không có quan hệ gì, đã không quan hệ hà cớ phải gặp nhau.

Bảy, tốt nhất không gây lỗi lầm, như vậy không cần phụ rẫy.

Tám, tốt nhất không hứa hẹn để người khỏi mang lòng chờ đợi.

Chín, tốt nhất không phụ thuộc, như vậy chẳng sinh ra dựa dẫm.

Mười, tốt nhất nữa là không tình cờ gặp mặt, mãi mãi không ở bên nhau.

Nhưng vừa gặp được, liền vừa hiểu. Có gặp không gặp khác gì nhau? Đành cùng người quyết ý đoạn tuyệt, tránh một lúc thương nhớ đến sống chết"

Tô Tiểu Mạt rơi vào trầm mặc, nhàn nhạt nói: "Tớ không cam lòng, một phụ nữ ngu ngốc trần tục như thế, dựa vào đâu mà sinh con cho Lục Lập Phong? Đến tớ còn chưa được nhận một ánh mắt tiếc thương nào của anh ấy? Tô Tiểu Mạt này có gì không tốt? Dựa vào cái gì?"

Lương Mỹ Nhân nghe cô nói thế, hít sâu, nói một cách thành khẩn: "Tiểu Mạt, tớ sẽ không nói nhiều, cậu cứ nghĩ về kết cục của tớ."

Tô Tiểu Mạt chấn động, không lên tiếng.

Lương Mỹ Nhân nói: "Tiểu Mạt, cậu có biết cuộc đời này tớ hối hận nhất là gì không?"

Tô Tiểu Mạt ngắt lời: "Mỹ Nhân, cậu đừng nói nữa."

"Điều tớ hối hận nhất chính là khi nói với Trì Mục, mỗi lần nằm mơ đều cười tự giễu mình nói dối."

Lương Mỹ Nhân nhẹ nhàng nói tiếp: "Tiểu Mạt, cứ nhìn về phía trước! Cuộc đời rất ngắn, vì sao cứ phải để tâm đến người không yêu cậu, biến mình trở nên nhỏ nhen."

Tô Tiểu Mạt nói rất chậm, that thần: "Nhưng tớ đã bỏ rất nhiều công sức, tập trung tinh thần, tớ đâu thể buông bỏ dễ dàng thế. Nếu bây giờ tớ bỏ cuộc, tất cả đều lãng phí."

Lương Mỹ Nhân nghe cô nói vậy, thực sự không còn cách nào để khuyên giải, giống như nhìn thấy chính "bản thân" hồi đó, đã từng ngu ngốc, cũng đáng.

Trì Mục, anh xem, đời người rất ngắn, vì sao cứ phải trọn đời theo đuổi người không yêu mìinh?

Cô đã từng nói dối không biết ngượng như thế.

Lương Mỹ Nhân nhớ rất rõ, khi đó Trì Mục bị cô hành hạ đến mức ba ngày liền không ăn, râu ria đã mọc đầy chiếc cằm thon gầy, đôi mắt thâm thuý tràn đầy sự thất vọng, tựa vào hành lang, nhìn cô không chớp mắt.

Tiêu Dật trong phòng có lẽ nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, nhịn không được xông ra ngoài, chỉ thẳng vào mặt cô nghiến răng nghiến lợi:

"Loại điếm!"

Trì Mục vì câu sỉ nhục của anh mà nhíu mày, mệt mỏi nói: "Tiêu Dật, cậu ra ngoài đi."

Tiêu Dật nheo mắt, ánh nhìn sắc lẹm: "Lương Mỹ Nhân, hai năm qua, Trì Mục đối với cô như thế nào?"

Lương Mỹ Nhân hồi đó rất hơn thua, nói nhẹ bẫng: "Tiêu Dật, hai năm qua anh đối xử như thế nào với Diêu Tinh Thần? Tại sao cô ấy chưa ở bên anh?"

Tiêu Dật bị lời nói của cô làm nghẹn họng, Mao Sơn đứng ở cửa gọi Tiêu Dật: "Lão tứ, cậu mong bình thường lại cho tôi! Hai người người ta chia tay thì ảnh hưởng gì đến cậu? Thôi đi!"

Tiêu Dật cắn răng, quay đầu vào phòng, đóng cửa "rầm" một tiếng.

Trì Mục nhẹ nhàng hít sâu, đưa mắt nhìn cô, nhìn gương mặt quật cường mạnh mẽ, bỗng nhiên cười khẽ.

Anh hiểu được diễn xuất của cô, có sai vẫn là sai một cách oai phong lẫm liệt, không có mấy lời chia tay ướt át sến rện, không để lại cho anh một chút hy vọng, có lẽ cô cảm thấy tổn thương anh là đúng.

"Em đi đi." Trì Mục bỗng nói.

Mắt Lương Mỹ Nhân ánh lên, hơi khó thở.

Một câu trách móc anh cũng không nói sao?

Thấy cô đờ đẫn, Trì Mục bỗng thu lại nụ cười, ánh mắt u ám nhìn cô, lạnh lùng vĩnh biệt.

"Cút."

...

Lương Mỹ Nhân dựa vào tường, đến nay mỗi khi nhớ đến bóng hình anh, cô đều không thở nổi. Có thể nói, đây là câu nói có lẽ trọn đời cô không thể quên.

Bất tri bất giác, nước mắt đã thấm ướt khuôn mặt.

Lương Mỹ Nhân đưa tay lau nước mắt, hít một hơi, cất điện thoại chuẩn bị về phòng, bỗng nghe thấy tiếng cười từ tầng một.

Diêu Tinh Thần bị cả nhà vây quanh, cô vừa từ bệnh viện về, bố mẹ chồng hỏi han ân cần, ngay cả Lục Phong Hoả luôn lãnh đạm với mọi người, cũng một tiếng "chị dâu", hai tiếng "chị dâu" bên cô làm nũng.

Lương Mỹ Nhân từ trước đã nhìn không lọt mắt loại phụ nữ như Diêu Tinh Thần.

Nhưng khi Tô Tiểu Mạt hoài nghi suy nghĩ của Diêu Tinh Thần, cô vẫn không kìm được nói đỡ. Bởi Lương Mỹ Nhân hiểu rõ, cô gái thô tục vụng về như thế, thực sự là một người tốt.

Cô nhớ rõ thời đại học, Lương Mỹ Nhân biết Diêu Tinh Thần thích Trì Mục, khi vừa mới yêu, con gái đều không có cảm giác an toàn, cô cũng không phải ngoại lệ, cô từng nổi máu ghen, ép Trì Mục cắt đứt với Diêu Tinh Thần. Trì Mục luôn chiều lòng cô, không nói hai lời, gửi tin nhắn cho Diêu Tinh Thần. Sau đó hơn một học kì, Diêu Tinh Thần chưa từng một lần xuất hiện trước mặt hai người.

Còn có một lần, Lương Mỹ Nhân khoác tay Trì Mục đi vào nhà hàng Hàn Quốc, đúng lúc Diêu Tinh Thần đang ăn cơm ở đó, Diêu Tinh Thần thấy hai người bước vào, cầm ví đi ngay, chủ nhà hàng cho rằng cô quỵt tiền, đuổi theo chửi ầm lên, cuối cùng vẫn là Trì Mục thay cô trả tiền.

Hôm sau Diêu Tinh Thần tới quán trả lại tiền mới biết Trì Mục đã thanh toán thay cô. Cô tìm Lương Mỹ Nhân trả lại tiền.

Lương Mỹ Nhân nhớ rất rõ, khi đó Diêu Tinh Thần cũng rất kiêu chảnh, như kiểu vứt tiền vào tay Lương Mỹ Nhân, nói:

"Em biết chị rất có áp lực với tình địch như em, nhưng chị đừng hiểu lầm, em và Trì Mục chẳnh có gì, không như lời đồn. Hai người hạnh phúc nhé."

Lương Mỹ Nhân không nghĩ cô sẽ nói mấy câu như thế, cười, trả lại tiền: "Coi như chị mời em ăn cơm."

"Không quen không biết mà cho không, chắc chị đang lo lắng, muốn thử lòng em, chị nhầm người rồi."

Diêu Tinh Thần nói xong bước về phía trước, so đo vóc dáng với Lương Mỹ Nhân, nhìn quần jean bảo thủ cô đang mặc, dõng dạc nói: "Em ăn mặc thế này, chắc chị thấy thua kém."

Lương Mỹ Nhân bị sự tự luyến của cô chọc cười, nói: "Tự tin như thế, em giúp chị một chuyện được không?"

"Giúp?" Diêu Tinh Thần nhìn cô dò xét.

"Một tuần sau chị tham gia giải hùng biện của khoa, cần một đoàn biểu diễn văn nghệ, chị thì không biết gì về nghệ thuật, nghe nói em đa tài đa nghệ, giúp chị được không? Bữa cơm này coi như chị mời em."

Diêu Tinh Thần ngạc nhiên: "Ai nói với chị em đa tài đa nghệ? Mù à?"

"Tiêu Dật đó," Lương Mỹ Nhân cười xoà: "Tiêu Dật thấy em làm gì cũng hơn người."

"Có cái rắm!"

Diêu Tinh Thần đảo mắt, suy nghĩ một hồi: "Để chị mở miệng nhờ một lần cũng không phải dễ, chuyện này em giúp chị, nhưng em không có gì với Trì Mục đâu."

"Chị biết rồi," Lương Mỹ Nhân mỉm cười đưa tay ra: "Chị thấy em rất thú vị, hay là chúng ta kết bạn?"

Diêu Tinh Thần lạnh lùng nói: "Em không cần thêm bạn, có Trình Trinh Trinh rồi."

Lương Mỹ Nhân cũng không miễn cưỡng, thu tay về.

Không nghĩ rằng hôm sau, cô đưa Mộng Vũ đoàn nổi tiếng nhất học viện kịch tới phòng tập luyện.

"Đây đều là bạn học của em, chúng em sẽ sáng tạo ra vũ đạo. Nhưng đạo cụ là mô hình xương người, sẽ giúp chị được điểm sáng tạo. Nhưng đạo cụ chị phải làm, chị có ý kiến gì không?"

Lương Mỹ Nhân mừng rỡ: "Em thực sữ… đưa Mộng Vũ đoàn đến đây?"

Cô chỉ muốn kết bạn với Diêu Tinh Thần, không ngờ em ấy để tâm như vậy.

Từ biên đạo động tác đến tập luyện, Diêu Tinh Thần đều cẩn thận tỉ mỉ như đang làm cho mình, đôi khi Lương Mỹ Nhân nhìn dáng vẻ chăm chú của cô, không khỏi hoài nghi mục đích cô muốn gì.

Vào hôm thi hùng biện, Diêu Tinh Thần mang đến tiết mục vô cùng đặc sắc. Trên sân khấu, ngọn đèn sáng rực, mỗi bước nhảy của cô đều rất đẹp, đặc biệt là bộ trang phục quyến rũ. Tiêu Dật ngồi dưới trợn trắng mắt.

Mao Sơn hưng phấn gọi tên Diêu Tinh Thần, Tiêu Dật vỗ vào đầu anh

"Im lặng chút! Vợ anh đây đang nhảy!"

Hôm đó khi nàng biểu diễn xong, tháo đồ trang sức, giống như học sinh trở về trường, Lương Mỹ Nhân gửi tin nhắn hẹn cô ra ăn cơm, cô trả lời một câu ngắn:

"Hai người nhất định phải hạnh phúc."

Không có lí do lớn lao để từ chối, cũng không có lời giải thích hợp lí lẽ. Câu nói đơn giản của Diêu Tinh Thần làm cho Lương Mỹ Nhân nhận ra, hoá ra trên đời có một người con gái như Diêu Tinh Thần.

"Thực sự phóng khoáng, không biết tâm cơ là gì, có thể chỉ vì một câu nói của người mà toàn lực cố gắng."

…

Hà Lâm đang nói chuyện phiếm với Diêu Tinh Thần, ngẩng đầu lên đã thấy Lương Mỹ Nhân đang đứng dựa vào lan can. Hà Lâm dịu dàng gọi cô: "Mỹ Nhân à, xong việc rồi sao? Xuống đây nói chuyện một chút nhé?"

Lương Mỹ Nhân nhếch miệng, từ chối: "Không được rồi, cháu hơi mệt, muốn đi nghỉ một lát ạ."

Hà Lâm nói: "Mau đi nghỉ đi!"

Lương Mỹ Nhân vừa đi, Hà Lâm liền hỏi Lục Lập Phong đang đọc tạp chí trên ghế salon: "Anh con hôm nay lại chọc giận chị dâu à?"

Lục Lập Phong nói: "Sáng nay anh ấy đã bay rồi, chắc không đâu ạ."

Lục Phong Hoả đưa điện thoại đến trước mặt Diêu Tinh Thần, hai người cười đùa xem hình động đứa bé.

Lục Phong Hoả nói: "Chị nhìn xem, 17 tuần 3 ngày, bảo bối đã bắt đầu có cổ."

Diêu Tinh Thần thoả mãn gật đầu: "Nghe có vẻ thú vị."

Hà Lâm nhìn Lục Phong Hoả nói: “Tiểu Hoả, con chỉ nói chuyện với chị hai thôi, đừng bất công như thế, cả ngày kè kè.”

Lục Phong Hoả lạnh lùng nhìn lướt qua tầng trên: “Con không thích, chị cả sống nội tâm, nói chuyện với chị ấy rất mệt.”

Hà Lâm trách cứ Lục Phong Hoả: “Đứa trẻ bốc đồng!”

Diêu Tinh Thần nói: “Mẹ, hai ngày nay chân và hông con rất đau, con muốn tìm thợ massage đến thư giãn một chút.”

“Đứa trẻ ngốc này,” Hà Lâm đáp “Phụ nữ có thai không được đấm bóp.”

“Sao lại thế ạ?” Diêu Tinh Thần hỏi.

Lục Lập Phong đang xem tạp chí bên cạnh, đến mắt cũng không đảo qua, lật một trang, nhàn nhã nói: “Trên cơ thể phụ nữ có thai có rất nhiều huyệt vị, nhất là lòng bàn chân, đấm bóp khiến máu lưu thông qua các huyệt, có thể gây co thắt tử cung dẫn tới sinh non.”

Diêu Tinh Thần kinh ngạc mở to mắt: “Tiểu đồ cổ, anh biết thật nhiều nha!”

Lục Lập Phong giơ bìa quyển tạp chí trong tay ra trước mặt cô, Diêu Tinh Thần tập trung nhìn, trên bìa viết “Mang thai”.

Thì ra mấy hôm nay anh làm bộ làm tịch xem tạp chí dành cho phụ nữ có thai!

Diêu Tinh Thần bật ngón cái khen ngợi: “Đúng là bể học không bờ bến.”

Hoá ra gả cho mọt sách cũng có cái tốt, bình thường hễ đọc sách là cô buồn ngủ, bắt cô học kiến thức mang thai ai mà chịu được.

Đang nói chuyện, Hà Lâm không biết lấy ở đâu ra một chai tinh dầu, nói với Lục Lập Phong: “Hôm nay mẹ đi mua sắm, mua cho Tinh Thần tinh dầu giúp thư giãn, hoàn toàn từ thiên nhiên, lát nữa con về phòng xoa bóp cho vợ thì dùng nhé.”

Lục Lập Phong nhận chai tinh dầu, lưỡng lự: “Nhưng… con không biết xoa bóp.”

Hà Lâm nghiêm túc nhìn anh: “Thế sao con không học? Xoa bóp chân tay có gì mà không biết?”

Lục Lập Phong nhíu mày nhìn về phía Diêu Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần cũng mất tự nhiên nhìn anh, nói với Hà Lâm: "Thật ra con… không có thói quen để người ta xoa bóp.. Mẹ, không cần phiền anh ấy…"

Lời chưa nói hết đã bị Lục Lập Phong chặn họng.

"Đi nào, chúng ta về phòng." anh đứng lên kéo tay cô.

"Làm gì?" Diêu Tinh Thần cảnh giác nhìn anh.

Lục Lập Phong lắc lắc chai tinh dầu trong tay: "Xoa bóp cho em."

"Đúng đúng đúng, mau lên, làm chồng tốt chính là ở chỗ này, Lập Phong à, nhớ chú ý lực, không được quá sức."

Lục Lập Phong kéo tay Diêu Tinh Thần vào lồng ngực mình, ôm cô, mỉm cười: "Mẹ, con sẽ chú ý mà."

Diêu Tinh Thần nhìn Lục Phong Hoả cầu cứu, Lục Phong Hoả lại che miệng cười trộm.

Lục Lập Phong vừa ôm cô vào phòng, vừa dán đôi môi lên tai cô nói: "Đi thôi bà xã, làm chồng tốt là phải thế này."

"Anh mà đụng vào em thì biết tay ngay…!!"

39. Chương 39: Hương Thơm Cám Dỗ

EDIT BY CHERYL CHEN

"Đây là lần đầu tiên Diêu Tinh Thần cảm thấy mùi hương này không khiến người ta bài xích mà còn có phần dễ chịu."

"Bên trái bên trái, đúng đúng, chỗ mắt cá chân í,… aa thật thoải mái…"

Diêu Tinh Thần ngâm nga, đầu hơi ngẩng, nhắm mắt hưởng thụ.

Tay Lục Lập Phong nhẹ nhàng xoa bóp, ngẩng đầu nhìn cô, thấy cần cổ thon dài hơi ửng, đôi môi khẽ mở, biểu cảm sung sướng.

Lục Lập Phong nhếch môi cười: "Không phải vừa nói, anh mà đụng vào em thì chết chắc sao?"

Diêu Tinh Thần đặt hai tay trên bụng an nhàn hưởng thụ, khen ngợi: "Ai biết được tiểu đồ cổ anh lại có tay nghề tốt thế, không hề kém người massage chuyên nghiệp. Học ở chỗ nào thế?"

Lục Lập Phong cười khẽ, nói: "Đâu cần học, sờ chân phụ nữ là thiên phú của đàn ông."

"Đi chết đi!" Diêu Tinh Thần đạp anh một cái, trên mặt thẹn thùng.

Lục Lập Phong nhanh tay nhanh mắt giữ chân cô.

Bàn tay anh nắm bắp chân cô, phối hợp cùng nhiệt độ lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa nắn, giúp chân và bụng cô đỡ dần cơn đau. Thực sự rất thoải mái.

Hai người giống như đôi vợ chồng son, người vợ mang thai tận hưởng tình yêu thương của chồng.

Diêu Tinh Thần ngồi đầu giường, anh ngồi cuối giường, TV đang phát quảng cáo, màn đêm lặng lẽ phủ xuống.

Trong phòng không bật đèn, ánh sáng TV loé lên, chiếu rọi gương mặt Diêu Tinh Thần, soi tỏ cả vai áo sơ mi Lục Lập Phong.

Diêu Tinh Thần lẳng lặng nhìn anh đang rũ mắt, tay áo sơ mi xắn gọn, động tác tay khiến cơ bắp phập phồng, sợi tóc đen anh đen bóng, trên người toả ra mùi gỗ thơm nhàn nhạt, như đang đưa người ta vào rừng trúc tĩnh mịch nhưng đẹp đẽ.

Đây là lần đầu tiên Diêu Tinh Thần cảm thấy mùi hương này không khiến người ta bài xích mà còn có phần dễ chịu.

Giác quan con người là kết quả của sự thống nhất trong vận động của các cơ quan cảm giác, chính vì vậy mà mọi người thường nói: "Nghe bài hát này tôi chỉ muốn quay lại khoảng thời gian ấy..".

Trong mũi người, trung bình có 10 triệu tế bào khứu giác phân bố trên năm cm vuông của màng nhầy, do đó, trí nhớ khứu giác là sâu đậm nhất.

Giống như khi bạn thân thiết với một người, nếu ngửi được mùi dầu gội đầu anh ta thường sử dụng, bất giác sẽ nhớ tới anh ấu.

Diêu Tinh Thần ma xui quỷ khiến bị mùi hương của Lục Lập Phong gợi lại ký ức, nhắm mắt lại, mỗi tế bào và lỗ chân lông trên người đều nhớ tới cảm giác đêm hôm ấy. Cô bị che mắt, nằm trên mảnh chăn mềm mại, còn anh trên da thịt cô, từng tấc từng tấc nâng niu,

Khí lực cả người cô như bị hút hết, ý thức cũng dần tan rã, môi của anh, nụ hôn của anh vẫn rõ ràng.

Trong không khí đều là mùi gỗ thơm, như hương thơm cám dỗ, Diêu Tinh Thần đang mong đợi điều gì đó, cô điên rồi, cảm giác đêm đó là niềm vui thích trước nay cô chưa từng có.

Xấu hổ quá, cô lại nghĩ về kích thích đêm đó.

Tay anh xoa bóp bắp chân, nhẹ nhàng mơn trớn đầu gối cô. Diêu Tinh Thần thoải mái nhắm nghiền mắt, đại não như bị tên nào đó xâm lược, hoàn toàn đánh mất chính mình.

Ngón tay anh linh động đầy ma lực, đè ép bắp thịt đau nhức của cô, nhào nặn cơ bắp bên trong toàn axit lactic, từ từ tiến về phía trước, đầu gối rồi đến bắp đùi.

Khi bàn tay của anh vuốt lên bắp đùi cô, Diêu Tinh Thần lập tức kháng cự, nhưng chút ý thức tỉnh táo này nhanh chóng bị choáng ngợp bởi làn sóng dữ dội, mỗi khi bàn tay anh xoa bóp đùi cô, trái tim cô như bị treo lên cao, rồi lại bị thả xuống. Khi anh vuốt ve lần nữa, tim cô bắt đầu đập nhanh, thần kinh bị kích thích.

Một đôi bàn tay lớn đột nhiên chạm vào phần bên trong đùi cô, và từ từ di chuyển đến gốc đùi cô, rất ngứa.

Đối với đôi mắt nguy hiểm của anh, Diêu Tinh Thần đột nhiên hoảng hốt bắt lại cổ tay anh.

"Anh!" cô mở to mắt nhìn anh, thấy cơ thể Lục Lập Phong lập tức trùm lên người cô, mặt của anh cách cô vài cm…

Mê hoặc… đáy mắt anh tràn đầy sự mê hoặc.

Diêu Tinh Thần nuốt nước bọt, cô nghe rõ từng động tĩnh phát ra từ cơ thể, bộ gõ từ màng nhĩ kích thích, trái tim như bị sét đánh, đinh tai nhức óc. Mắt Lục Lập Phong lướt đến ngực áo đang phập phồng của cô, che đôi mắt đầy vẻ hoảng sợ, kề sát khuôn mặt anh vào…

Diêu Tinh Thần lại nghe thấy từng âm thanh mỗi khi cử động, toàn thân như bị hạ bùa chú, không thể động đậy, cô tỉnh táo nhìn đôi môi anh chậm rãi rơi xuống môi cô, biến thành một nụ hôn chậm rãi.

Môi cô hơi khô, ngược lại với anh, mềm mại ma sát.

Diêu Tinh Thần ma xui quỷ khiến nhắm hai mắt lại, chưa từng căng thẳng như lúc này, như thể đây là nụ hôn dầu… Mỗi giây phút đều có pháo hoa sáng chói.

Hai tay của cô đặt cạnh người, nắm chặt ga giường, nhẹ nhàng hấp thụ mùi hương dễ chịu kia, từ tỉnh táo đến rơi vào trầm luân…

Trong khi hai đôi môi cọ sát, cô cảm thấy có thứ ẩm ướt liếm cánh môi khô khốc của cô, như bút lông đẫm mực tô lên bức tranh.

Môi của cô hơi mở, như một tín hiệu, đầu lưỡi rục rịch.

Động tóc của anh bắt đầu không còn dịu dàng như trước, dần nhanh hơn, không kìm nén được, hôn lưỡi với cô không chút cố kị. Với sự thúc đẩy háo hức, cô bị choáng ngợp bởi sự ngây ngất và những nụ hôn xoay tròn, môi anh từ từ tìm thấy cằm sắc bén của cô, nhẹ nhàng cắn cằm cô bằng răng.

Ý thức của Diêu Tinh Thần bị sự đau đớn dễ chịu này kéo về, cô rên rỉ chấp nhận bị đầu lưỡi anh cướp đoạt, cơ thể bắt đầu nống lên, một xung động mãnh liệt chiếm cứ đầu óc cô, thật khó khăn.

Cô không tự chủ đưa tay lên sờ lên cổ áo sơ mi mở rộng để lộ xương quai xanh của anh.

Còn Lục Lập Phong vừa hôn cô, vừa nâng mặt cô, dùng ngón cái êm ái vuốt ve gương mặt cô.

Động tác lau nước mắt quen thuộc…

Động tác quen thuộc ấy làm trong đầu Diêu Tinh Thần chợt đổ cơn mưa.

Trời mưa tầm tã, anh đuổi theo cô, Diêu Tinh Thần điên cuồng chạy.

Diêu Tinh Thần! Đừng chạy! Nghe tôi nói!

Đứa bé là của tôi…

Giọng nói tỉnh táo của anh vang lên trong đầu!

Không thể nào! Tại sao có thể là anh! Lục Lập Phong!

Nỗi đau xé rách tim gan cùng sự tuyệt vọng như tập kích cô, trong trí nhớ, mưa rất to, nước mưa lạnh như băng thấm ướt toàn thân, cơ thể Diêu Tinh Thần như ngọn nến đang cháy nóng bỏng bỗng tắt lịm, toả ra làn khỏi trắng, như ảo giác chướng mắt… Cô chầm chậm mở mắt, người đang hôn cô cũng mở to đôi mắt

đen nhánh nhìn cô, như thợ săn thưởng thức con mồi đang đầu hàng…

Diêu Tinh Thần chợt đẩy anh ra, nặng nhọc thở hổn hển.

Lục Lập Phong như đã đề phòng sẵn, linh hoạt nhảy ra, đứng cạnh giường, hai tay làm động tác đầu hàng.

Diêu Tinh Thần tỉnh táo lại nhìn chính mình, áo trước ngực mở toang, chả biết từ bao giờ có vài dấu ấn hồng hồng, trên môi có cảm giác hơi tê, cúc áo sơ mi của anh cũng bị giật đứt, lồng ngực và cơ bụng đều phơi bày trước mặt cô, xương quai xanh hơi đỏ, là kiệt tác của cô…

Trời ạ…

Diêu Tinh Thần hít mạnh một hơi, trong lồng ngực có cảm giác kìm nén đuổi không đi, cả người sắp nổ tung.

Anh phanh áo sơ mi, đứng bên cửa sổ nửa cười nửa không, quả thật rất hấp dẫn, làm Diêu Tinh Thần không thể không vỗ vỗ vào mặt để lấy lại ý chí.

Lục Lập Phong vốn tưởng Diêu Tinh Thần sẽ chửi ầm lên, hoặc tát mình một cái, không ngờ rằng, cô sáng suốt nhìn anh, rồi mang dép xuống giường, chạy nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Lục Lập Phong căng thẳng, đuổi theo cô, thấy cô vào nhà vệ sinh, gập người, mở vò nước, tát nước vào mặt mình.

Vài giọt nước trượt trên gò má, cô thấy dần thoải mái hơn, hai tay chống trên bồn rửa, thở nhẹ…

Lục Lập Phong không nói gì, liếm liếm môi, nghĩ đến dư vị vừa rồi, dáng vẻ ý loạn tình mê của cô, không khỏi bật cười.

Lục Lập Phong bắt đầu suy xét, sợ cô ngẫm nghĩ ra cái gì rồi chạy mất, nên định nói lời xin lỗi dỗ dành cô, ai ngờ anh vừa định mở miệng, Diêu Tinh Thần đã quay đầu nhìn anh.

“Thật ngại quá, em xin lỗi.” Diêu Tinh Thần né tránh ánh mắt anh, nhìn anh rất nhanh rồi cụp mắt nhìn gương mặt ửng đỏ của mình trong gương.

Lục Lập Phong sửng sốt, nỗi bất an canh cánh trong lòng.

Vì sao cô lại xin lỗi?

Diêu Tinh Thần vỗ vỗ mặt mình, trầm tĩnh lại sau cơn căng thẳng, hơi sụp đổ, hai tay nâng mặt, miệng bị ép thành miệng cá, ảo não nhìn anh.

"Lục Lập Phong, có phải phụ nữ có thai đều như thế không…"

Nghe nói trong lúc mang thai, hoocmon dồi dào làm cơ thể thay đổi, vừa nãy cô không kiềm chế được muốn ăn tươi nuốt sống Lục Lập Phong, Diêu Tinh Thần nghĩ mà ghê.

Lục Lập Phong đã sớm chuẩn bị ăn mắng, không ngờ lại thành người bị hại, dở khóc dở cười, ánh mắt nhìn cô có thêm mấy phần nhu tình.

Thật là đáng yêu…

Diêu Tinh Thần sao em lại ngốc nghếch như thế…

Thật là biết trêu chọc lòng người…

Anh không kìm được bước tới muốn ôm chặt cô, an ủi người phụ nữ có thai này, không nghĩ rằng vừa tiến được hai bước, cô đã đưa tay cản anh.

"Dừng lại chút." Diêu Tinh Thần lùi về sau, tránh anh rất xa: "Chúng ta sau này phải giữ khoảng cách thôi, xoa bóp chân tay đều là hành động nguy hiểm."

Lục Lập Phong khựng lại, nhíu lông mày, nửa cười nửa không nhìn cô: "Tại sao?"

Diêu Tinh Thần nuốt nước bọt, trong lòng không xoá được cảm giác đã gây ra tội ác.

Cô thấy rất có lỗi với Trì Mục, cô dám mê loạn hôn người đàn ông khác! Không phải nói là không tiếp xúc, tương kính như tân (1) à?

(1) tương kính như tân: tôn trọng như khách.

Xem ra vẫn không thể tránh khỏi.

Diêu Tinh Thần nghĩ vậy thì hơi sầu não, chợt nhớ ra vừa rồi là anh chủ động hôn, lập tức trách móc:

"Lục Lập Phong, anh nói anh không phải là hoa hoa công tử, buổi đêm không đi bar pub, cuối cùng lại ở nhà quấy nhiễu tôi… Anh đúng là không hề vô vị! Massage cái gì.. vừa nằm xuống đã xảy ra chuyện!? Em vốn tưởng rằng anh có thể khống chế được mình nên không đề phòng, ai ngờ chính mình lại thất thủ! Em

bây giờ đang có thai, hoocmon rất dồi dào… Anh nói xem, sau này sống làm sao huhu!"

Lục Lập Phong nghe cô nói xong, bỗng thấy trong ánh mắt thường bỡn cợt của cô có chút né tránh.

"Sống kiểu gì chả được, anh thấy rất tốt." Lục Lập Phong hoà nhã cười, quay người ra ngoài, tới ghế salon ngoài phòng khách ngồi xuống, chân gác lên ghế, cầm một ly nước chanh, ngậm ống hút.

Diêu Tinh Thần ra khỏi nhà vệ sinh nhìn anh, không biết gan ở đâu ra, khi đi qua ghế salon bèn trừng mắt lườm anh, rồi lao vào phòng ngủ, khoá trái cửa.

Trong phòng không có tiếng bước chân, Lục Lập Phong đoán, cô đang tựa vào cửa mà phiền muộn.

Lục Lập Phong chợt suy nghĩ, đột nhiên cao giọng nói với người trong phòng: "Diêu Tinh Thần, thắt lưng của anh vẫn ở trong!"

Trong phòng Diêu Tinh Thần cứng người, vội vã mở cửa, thò đầu ra, kinh ngạc nhìn anh: "Vừa rồi em tháo thắt lưng của anh à?"

"Ừm!" giọng rất cao, chữ "ừm" mang đầy vẻ uất ức.

Diêu Tinh Thần buồn bã vò đầu, quay vào phòng tìm thắt lưng.

"Ở đâu thế? Lục Lập Phong."

Lục Lập Phong vừa cắn ống hút vừa không kìm được cười khẽ, thích thú nói:

"Anh lừa em đấy…"

Diêu Tinh Thần mở rộng cửa thò đầu ra, Lục Lập Phong chỉ chỉ thắt lưng trên hông mình, hút một ngụm nước chanh gây ra tiếng rột roạt.

Cô rùng mình: "Bố nhà anh!"

Cửa phòng ngủ lần nữa đóng sầm lại, người đàn ông nằm trên ghế salon nở nụ cười.

40. Chương 40: Mua Dây Buộc Mình

EDIT BY CHERYL CHEN

"Khi một cô gái thích anh, anh chỉ cần trêu cô ấy một chút, cô ấy sẽ vừa tức vừa cười, đôi khi còn đánh trêu lại anh nữa. Nếu anh làm vậy mà cô ấy đánh trêu lại anh, chứng tỏ cô ấy bị anh hấp dẫn rồi."

Thành phố B chỉ có mùa hè và mùa thu, mùa đông vốn không như mùa đông ở nơi khác.

Khi đã mang thai được 21 tuần, Diêu Tinh Thần dừng hết mọi công việc, chính thức trở thành phụ nữ có thai bụng bự.

Cô tăng lên 2 cân, mỗi khi đi bộ, Diêu Tinh Thần đều thấy đau nhức, sưng chân. Thỉnh thoảng cô rất muốn được Lục Lập Phong xoa bóp cho, nhưng nghĩ đến hôm đó nên cuối cùng vẫn giữ khoảng cách với anh.

Hôm nay, Lục Lập Phong tan tầm về nhà đúng giờ, vừa mở cửa ra đã thấy Diêu Tinh Thần ngồi trên ghé salon, nhìn chằm chằm vào quả lê bày trên bàn.

Cô mặc áo phông rộng, búi tóc, trên mặt không hề trang điểm, nhìn qua thấy hơi tiều tuỵ, buồn bã ỉu xìu.

Lục Lập Phong để tập tài liệu lên bàn, kéo cà vạt, nhìn cái bụng tròn như trống của cô, hỏi: "Em đang nhìn gì thế?"

Diêu Tinh Thần nâng mặt, đặt cằm vào giữa đầu gối, đưa tay ra sờ quả lê, rồi lại rụt về.

"Mẹ em nói, bây giờ đứa trẻ trong bụng giống như một quả lê to."

Lục Lập Phong kéo quần, ngồi xuống bên cạnh cô, bắt chước dáng ngồi của cô, cùng nhau nhìn quả lê.

"Thật á?"

"Thật," Diêu Tinh Thần sờ bụng, mỉm cười nhìn quả lê nói: "Xem ra, em phải đặt tên cho quả lê này mới được."

Lục Lập Phong cầm quả lê trong tay, sờ sờ, nhìn nhìn, rồi đột nhiên đưa tới bên miệng, khẽ cắn "rộp", quả lê mất gần một nửa.

Diêu Tinh Thần hít một hơi lạnh, rống lên như sư tử Hà Đông —

“Lục! Lập! Phong!”

Lục Lập Phong nhàn nhã thích chí gật đầu: “Quả thật rất ngọt.”

Diêu Tinh Thần vừa bực vừa buồn cười, vung nắm đấm vào vai anh: “Em gái nhà anh! Nhổ ra ngay!”

Bảo bối cô nhìn cả buổi cứ thế mà bị anh ăn…

Lục Lập Phong đỡ được cú đấm của cô, trong đầu đột nhiên hiện lên một câu cô từng nói —

“Khi một cô gái thích anh, anh chỉ cần trêu cô ấy một chút, cô ấy sẽ vừa tức vừa cười, đôi khi còn đánh trêu lại anh nữa. Nếu anh làm vậy mà cô ấy đánh trêu lại anh, chứng tỏ cô ấy bị anh hấp dẫn rồi.”

Suy nghĩ của Lục Lập Phong lập tức ngưng trệ, nắm tay cô, nhìn đôi đồng tử to tròn linh động của cô, bỗng nhiên nhớ tới nụ hôn hôm đó, cô ý loạn tình mê đáp lại.

Trong đầu anh, sự động tâm nhẹ nhàng lướt qua, anh buông tay cô ra.

“Muốn nếm thử không? Ngọt lắm.” anh đưa quả lê tới miệng cô.

“Cút đi!” Diêu Tinh Thần không thèm, đẩy ra.

Lục Lập Phong nhíu mày: “Diêu Tinh Thần, hứa với anh, sau này sẽ không nói tục nữa.”

Diêu Tinh Thần không nghĩ mình thích nói tục, chỉ do thói quen thôi, lơ đãng nói: “Anh quan tâm hơi nhiều rồi đấy.”

Lục Lập Phong nghiêm túc quay đầu lại, nhìn thẳng vào cô, nhắc nhở: “Không phải là anh quản em, em nghĩ đi, nếu đứa bé sinh ra rồi chửi mắng người ta trước mặt em thì sao?”

“Đánh chứ! Dám ở trước mặt em chửi mắng người khác à…”

Lục Lập Phong ánh mắt ghét bỏ, nói nhẹ: “Nếu như đến lúc đó, con cãi lại em, rằng sao mẹ mắng chửi được người ta còn con thì không. Em trả lời thế nào?”

Diêu Tinh Thần im lặng, lầu bầu đôi câu, rồi gật đầu: “Được, về sau em nhẫn nhịn, không ăn nói thô tục nữa, sẽ cố gắng xây dựng môi trường giáo dục tốt cho quả lê này.”

Lục Lập Phong đưa tay xoa đầu cô: “Thật vâng lời.”

Diêu Tinh Thần cảnh giác né tránh: “Anh đừng có lúc nào cũng táy máy tay chân.”

Thực ra là cô chột dạ.

Mỗi lần anh ở gần, hay cử chỉ hơi thân mật, tim cô sẽ đập rộn lên một cách khó lí giải.

Chắc cô bị mắc bệnh háo sắc, Lục Lập Phong lại đẹp tới nỗi hoa gặp hoa nở, hay là do cô đang mang thai hoocmon dồi dào.

Lục Lập Phong thấy cô né tránh mình, lạnh lùng nói: “Nói chung anh động tay động chân là có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?”

Lục Lập Phong làm biểu cảm không thể tưởng tượng được, xoa cằm nói: “Không biết em có phát hiện ra hay không, từ lúc em mang thai càng ngày càng xinh đẹp.”

Diêu Tinh Thần nhích lại gần anh, không tự tin: “Sao có thể! Em cảm giác xấu hơn trước đây nhiều!”

Dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng phụ nữ vốn là loài sinh vật thích nghe mấy lời hay, Diêu Tinh Thần cũng không ngoại lệ, nhìn boọ dạng không hề giả dối của Lục Lập Phong, ý cười khuếch trương.

“Thật hay giả đấy, đừng có nói ngon ngọt dỗ em.”

Lục Lập Phong cười khẽ: “Anh đâu cần dỗ em? Da của em trắng sáng hơn nhiều, cho dù không đánh phấn cũng trong suốt bóng mượt, hơn nữa em đâu biết, mỗi cử chỉ bây giờ của em đều bộc lộ hương vị phụ nữ.”

“Thật vậy sao!” Diêu Tinh Thần chả biết lấy đâu ra cái gương nhỏ, soi trái soi phải: “Nhưng em đang thấy rất tự ti, không kẻ mày nhìn rất mệt mỏi, không được đánh mắt trông rất tiều tuỵ.”

Lục Lập Phong phản đối: “Lông mày nhàn màu nhưng tự nhiên, mắt không trang điểm cho đỡ già, anh thấy rất đẹp.”

Diêu Tinh Thần bị mấy câu nói của anh chọc cười, vui như mở cờ trong bụng, vừa nãy còn tiều tuỵ tự ti, giờ đã khác hẳn. Cả người đều tự tin, đĩnh đạc đặt tay lên vai anh: “Haizz! Cũng khổ cho anh, một người đời tư không trong sáng lắm, mỗi ngày đều phải thấy một phụ nữ có thai quyến rũ thướt tha, còn không thuộc về anh, tiểu đồ cổ, em hiểu nỗi khổ của anh.”

Lục Lập Phong nhếch miệng cười tà ác, nhìn cô khiến tim cô đập rộn: “Vậy hay là chấp nhận theo anh?”

“Ta nhổ!” Diêu Tinh Thần lập tức lè lưỡi: “Anh…”

Lục Lập Phong nhanh chóng ngắt lời cô: “Vừa mới đồng ý với anh sẽ không nói tục nữa.”

‘Nhưng em không nhịn được…”

“Về sau một lần định văng tục, hãy tìm từ khác thay thế.”

“Từ gì giờ?”

“Một từ em thích.”

“Em thích prada.”

‘Thế thì dùng prada thay cho mấy từ nhạy cảm.”

Lục Lập Phong nói xong, bỗng tiến gần, hôn nhẹ lên gò má cô, rồi nhanh chóng lùi ra đằng sau.

Diêu Tinh Thần trợn mắt, che mặt, kinh ngạc nhìn anh, hít một hơi, há mồm toan chửi bậy.

Lục Lập Phong giơ ngón tay, ngăn lời cô.

“Thay từ bậy đi.” Lục Lập Phong nhắc nhở cô.

Diêu Tinh Thần nhịn nửa ngày trời, khuôn mặt bị bịt đỏ hết lên, rồi hung bạo văng một câu–

“Prada!!!”

“P” là âm bật, Lục Lập Phong bị nước miếng của cô văng đầy mặt, bình tĩnh lau đi, cười với cô. Diêu Tinh Thần bị chọc tức, đứng dậy đuổi theo anh định đánh. Lục Lập Phong vừa đùa cô vừa lùi lại.

Hai người chí choé ầm ĩ, Hà Lâm đang làm mấy món tráng miệng trong bếp, nhắc nhở đôi vợ chồng son một câu, bọn họ hoàn toàn không nghe thấy.

Hà Lâm từ trong bếp đi ra, đứng trong phòng khác nói: “Hai đứa bọn con đừng náo loạn nữa! Tiểu Tinh

Thần, con chú ý đứa bé!"

Diêu Tinh Thần bây giờ mới dừng lại, thở hổn hển ngồi trên ghế salon, lườm anh, giơ tay quạt quạt cho hạ hoả.

Lục Lập Phong buồn cười nhìn cô, hỏi: "Hôn một cái thôi, ai ngờ em lại ngây thơ như thế, nóng hết cả lên."

"Cút!!!"

"Em không muốn văng tục."

Lục Lập Phong hài lòng gật đầu, nửa cười nửa không nhìn cô.

Hà Lâm đi tới để đĩa hoa quả trước mặt Diêu Tinh Thần: "Tiểu Tinh Thần, con có bị thai máy (1) không?"

(1) Thai máy là cách gọi khác của các cử động thai.

Diêu Tinh Thần nói: "Cảm giác duy nhất của con với việc mang thai bây giờ là quả lê kia, nhưng bị chó ăn mất rồi."

Lục Lập Phong nhíu mày, Diêu Tinh Thần bồi một câu, thay từ bậy đi: "Bị prada ăn mất rồi ạ."

Lục Lập Phong phì cười, có cảm giác thành tựu.

Hà Lâm nói: "Vậy con mau đến để bác sĩ Tô kiểm tra xem tim thai có bình thương không. Theo lý thuyết, khi được 5 tháng đã cảm nhận được thai máy rồi."

Lục Lập Phong dần thu lại nụ cười, hơi để tâm: "Mẹ, phiền mẹ ngày mai đưa Tiểu Tinh Thần đi kiểm tra ạ."

Diêu Tinh Thần đảo mắt, đột nhiên cười bỉ ổi, nhìn Lục Lập Phong: "Mai anh bận gì à? Bác sĩ Tô là bạn tốt của em, còn nói sẽ khám bệnh tại nhà 24/24 nếu cần, bây giờ anh đi với em cũng được mà."

Lục Lập Phong nhìn đôi đồng tử khẽ dao động của cô, nắm thóp được suy nghĩ của cô, từ chối: "Hôm nay cũng đâu có gấp, cần gì phải làm phiền bác sĩ Tô."

Hà Lâm nói: "Tinh Thần muốn hôm nay đi, con đưa vợ đi đi. Làm phiền cái gì chứ, bác sĩ Tô thu của chúng ta cũng không ít tiền, chút chuyện nhỏ này đều có lí lẽ. Huống gì bây giờ mới có hơn năm giờ, Lập Phong, con đi với vợ đi, nếu không đêm nay người mẹ này ngủ không ngon giấc."

Lục Lập Phong nhìn về phía Diêu Tinh Thần, Diêu Tinh Thần nhíu mày, nhỏ giọng nói: "Sao thế, anh không nỡ phiền bác sĩ Tô à?"

Lục Lập Phong lạnh lùng nhìn cô, xoay người đi.

...

Khi gọi điện thoại cho Tô Tiểu Mạt, không ngoài dự liệu, cô không hề cảm thấy phiền khi đã hết giờ làm, ngược lại còn thoải mái nhận lời bảo bọn họ cứ đến bệnh viện.

Vào phòng khám, đẩy cửa ra, Lục Lập Phong đã thấy Tô Tiểu Mạt thay quần áo trắng, cô đang mặc trang phục thường ngày ngồi tron phòng. Khác với lần trước gặp gỡ, cô không mặc đồ vest sắc sảo mạnh mẽ, mà mặc váy liền màu vàng nhạt, tóc tai gọn gàng như vừa chải xong, son trên môi rất nhẹ, lấp lánh dưới ngọn đèn.

Diêu Tinh Thần thấy trang phục dịu dàng của Tô Tiểu Mạt cũng kinh ngạc, nhìn Lục Lập Phong sau lưng trợn mắt.

Diêu Tinh Thần không nhịn được cười nhạt trong lòng, haizz, vừa mới nói gì mà hương vị phụ nữ, giờ thấy tình cũ váy vóc diễm lệ, mất cả hồn.

Tô Tiểu Mạt cơ bản không hề kiểm tra gì với cô, chỉ hỏi tình hình rồi cười: "Tinh Thần, mỗi lần sinh kiểm đều có kết quả: thai nhi của cô phát triển rất tốt, không cần lo lắng."

Diêu Tinh Thần hiểu, Tô Tiểu Mạt biết rõ Diêu Tinh Thần không có bệnh gì, nhưng vẫn đi bệnh viện kiểm tra để cô được gặp Lục Lập Phong, đúng là ý tại ngôn ngoại.

Sau cuộc hội thoại đánh động từ trí tuệ đến tâm hồn, Tô Tiểu Mạt và Diêu Tinh Thần đã thấu hiểu lẫn nhau.

Diêu Tinh Thần nói: "Vậy thì tốt quá."ư

Tô Tiểu Mạt kéo tay cô, nói: "Tinh Thần, có thể bình thường cô không chú ý, thai máy bình thường đều xảy ra khi thai phụ lơ đãng, cảm giác như là bướm đập cánh, cá lội trong nước."

Giọng nói của cô vang vọng trong phòng, dịu dàng hơn bình thường.

Lục Lập Phong lúc này đang đứng ở kệ sách sau lưng Tô Tiểu Mạt, ánh mắt bị hấp dẫn bởi một bình hoa. Anh ngắt lời Tô Tiểu Mạt: "Lời cô nói hơi hoa mĩ, em ấy không hiểu được."

Diêu Tinh Thần ngẩng đầu lườm anh: “Ai nói em nghe không hiểu?”

Diêu Tinh Thần nhìn Tô Tiểu Mạt, nói: “Đôi khi tôi thấy trong bụng ùng ục, tôi tưởng là tiêu chảy hay chướng bụng. Có phải thai máy không?”

Tô Tiểu Mạt mừng rỡ đáp: “Đúng rồi đó, mỗi phụ nữ đều có cảm giác thai máy khác nhau. Cô không cần lo lắng, theo thời gian phát triển, thai máy sẽ càng ngày càng rõ và thường xuyên hơn.”

“À.” Diêu Tinh Thần nói: “Vậy nếu không có việc gì, chúng tôi về nhé?”

Cô nói rồi đứng lên, Tô Tiểu Mạt cũng đứng dậy theo.

“Được, không cần lo lắng. Tôi tiễn hai người ra ngoài, cũng về luôn.” Tô Tiểu Mạt nói xong đi lên trước, đột nhiên giày cao gót trẹo một cái, cô suýt ngã sấp xuống. Còn Lục Lập Phong đúng lúc đang đứng đằng sau, thấy cô suýt ngã, đỡ cô theo bản năng.

Tô Tiểu Mạt nghiêng người, tựa vào lòng Lục Lập Phong.

Diêu Tinh Thần thấy cảnh này, hít sâu, nhíu mày kinh ngạc nhìn hai người.

Lục Lập Phong lập tức buông cô ra.

Tô Tiểu Mạt đứng vững, lông mi yếu đuối nhíu lại.

Diêu Tinh Thần hiểu rõ, liền hỏi: “Chân cô đau à?”

“Ừ, đau quá…” Tô Tiểu Mạt ngồi xổm xuống, bị thương không nhẹ.

Diêu Tinh Thần nhíu mày nhìn Lục Lập Phong: “Tiểu đồ cổ, hay anh đưa bác sĩ Tô về nhà đi? Chân cô ấy đau rồi không thể lái xe.”

Lục Lập Phong nhìn ánh mắt cô, nhíu mày không biểu lộ cảm xúc: “Em chắc chứ?”

Tô Tiểu Mạt kéo tay anh không hề e dè Diêu Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần bỗng rất muốn hút thuốc, miệng khô lưỡi khô, ho khan mấy tiếng, né tránh ánh mắt, rồi nhìn về phía anh với vẻ mặt ‘không sao cả’: “Chắc chứ, em đón xe về là được.”

Dứt lời, không để anh có thời gian từ chối, Diêu Tinh Thần xoay người ra khỏi phòng, trước khi đi còn vô tâm ra ám hiệu ánh mắt cho Tô Tiểu Mạt.

Ngầm hiểu lẫn nhau.

Diêu Tinh Thần đi một mình trong hành lang, không biết vì sao, cô bỗng buồn phiền, muốn mắng chửi người.

Không được, cô không thể ở trước mặt bảo bối mà văng tục.

Diêu Tinh Thần nắm chặt tay, xoa xoa lồng ngực đang khó chịu, nhíu mày mắng nhỏ: "Prada…"

41. Chương 41: Giấc Mộng Năm Đó

EDIT BY CHERYL CHEN

""Thông minh hơn anh em, lương thiện hơn anh em, chung thuỷ hơn anh em, phong độ hơn anh em, quan tâm chị hơn anh em!"

Lục Phong Hoả xấu hổ cười gượng: "Ưu tú như thế sao… anh ấy tên gì ạ?""

Diêu Tinh Thần ra ngoài, định đón một chiếc xe về nhà. Bây giờ đang là giờ cao điểm mọi người tan ca, xe trống rất ít, cô đứng ven đường cái, trong lòng vô thức oán trách,.

Trọng sắc khinh bạn, Lục Lập Phong đúng là trọng sắc khinh bạn. Cô đang mang thai, lại còn là con của anh, thế mà anh nỡ đưa người yêu cũ về, để cô một mình lề đường hít khói ô tô…

Biết là cô chủ động đưa ra yêu cầu, nhưng anh… ít nhất.. cũng phải có chút lương tâm hỏi lại ý của cô chứ? Anh nghĩ giả vờ giả vịt hỏi câu "Em chắc chứ?" là xong à? Cứ như sợ cô đổi ý.

Cô đứng lặng lẽ oán trách được một lát, Lục Lập Phong và Tô Tiểu Mạt cùng đi ra, anh đỡ cô, vẻ thận trọng, bước từng bước xuống bậc thang.

Diêu Tinh Thần đang bực bội lập tức mỉm cười.

Lục Lập Phong nhìn cô, hỏi: "Em chắc là nếu anh không đưa em về, em sẽ không giận chứ?"

“Em giận cái gì?” cô cười lớn, lộ vẻ khoa trương.

Diêu Tinh Thần nhìn thấy Tô Tiểu Mạt đang cảm kích cười với mình, lại liếc nhìn Lục Lập Phong, đầu ngón tay chọc chọc ngực anh, nói nhẹ bẫng: “Đừng prada …! Enjoy yourself.”

Tô Tiểu Mạt nhíu mày: “Tinh Thần, cô nói tiếng anh mà sao tôi không hiểu?”

Diêu Tinh Thần cười tít mắt: “Tôi cổ vũ anh ta ấy mà! Tiếng lóng, tiếng lóng!”

Tô Tiểu Mạt nhìn cô mờ ám, cảm kích cười.

Lục Lập Phong không hề lưu luyến thu ánh mắt lại, gật đầu, đỡ tay Tô Tiểu Mạt, dẫn cô đến xe mình.

“Để ý chút.” Lục Lập Phong nói với Tô Tiểu Mạt.

Tô Tiểu Mạt được anh chăm sóc, cừoi dịu dàng, dựa sát vào tay anh, bóng lưng hai người vô cùng xứng đôi.

Diêu Tinh Thần quay người đi, bĩu môi, bắt chước giọng Lục Lập Phong lẩm bẩm:

“Để ý… để ý chút… ai dà Tô Tiểu Mạt em phải cẩn thận chứ…”

Cô lập tức rùng mình, ra sức lắc đầu.

Đột nhiên, bụng cô động đậy.

Diêu Tinh Thần khựng lại, ngạc nhiên nhìn bụng mình.

Cái bụng lại động.

“Con à?” cô ngạc nhiên gọi một tiếng, đứa bé trong bụng không biết thế nào lại động đậy.

Đây là lần đầu tiên Diêu Tinh Thần cảm nhận được thai máy rõ ràng như thế, rất giống đứa trẻ con được ăn kẹo, vui sướng khó nói nên lời.

Diêu Tinh Thần sờ bụng, bên trái bụng chợt gồ lên một khối nhỏ, rất nhanh lại biến mất, Diêu Tinh Thần đứng bên đường cười khúc khích một mình, đột nhiên cô nghĩ tới Lục Lập Phong, cô muốn quay lại gọi anh tới chia sẻ sự sung sướng trong khoảnh khắc này, nhưng có lẽ hai người họ đã lên xe rồi.

Diêu Tinh Thần vuốt ve bụng, thất thần nhìn dòng xe xa xa, chiếc Land Rover của tên háo sắc Lục Lập Phong từ từ đi ra ngoài, chạy vào đường cái.

Diêu Tinh Thần giương mắt nhìn đuôi xe xa dần, nơi nào đó ở trái tim như bị cắt đi, khó diễn tả.

Giống như khi còn bé, bị người ta lấy mất búp bê vải.

Diêu Tinh Thần hít thở thật sâu.

Không đúng, cô chưa từng chơi búp bê vải.

Lục Lập Phong lái xe lên đường cái, nhìn vào gương xe tìm kiếm bóng dáng cô, thấy cô nhàn nhã đứng ở ven đường, tay cầm ví tiền, không hề giống phụ nữ có thai, chưa biết chừng còn đang huýt sáo hát vang.

Lục Lập Phong lạnh lùng cụp mắt, khuôn mặt tuấn tú bỗng trở nên nặng nề, đạp chân ga phóng nhanh.

Diêu Tinh Thần đúng là đang hát, nhưng trong khoảnh khắc này, chỉ có một ca khúc mới hát được lên tiếng lòng cô.

Tay cô đút trong túi quần, ễnh bụng, ngẩng đầu, giọng yếu nhưng cứ thích với lên cao, Diêu Tinh Thần bỗng thấy mình thật thảm thương.

"Lang thang trong đêm đông gió lạnh — gió thổi giấc mộng tung bay — í a"

…

Đến tối cô mới hậm hực về nhà, Lục Phong Hoả thấy cô không vui, vẫn ở trong phòng cùng cô, hai người cùng xem bộ phim điện ảnh Nhật "Bầu trời tình yêu". Lục Phong Hoả khóc chùi hết nửa cuộn giấy, Diêu Tinh Thần không có cảm giác gì, ngồi nhai bỏng ngô.

"Chị dâu," Lục Phong Hoả lau nước mắt, đột nhiên hỏi: "Chị đã từng điên cuồng thích ai chưa?"

Diêu Tinh Thần đặt túi bỏng lên đùi, lạnh lùng nói: "Đương nhiên là rồi."

"Anh của em à?"

"Có cái rắm…" Diêu Tinh Thần bĩu môi: "Không phải."

“Rất rất rất thích sao?”

Diêu Tinh Thần trịnh trọng gật đầu: “Rất rất rất rất rất thích ấy.”

Lục Phong Hoả ngồi xếp bằng, nhìn cô, hỏi: “Người đó như thế nào ạ?”

Đôi mắt Diêu Tinh Thần lúng liếng: “Thông minh hơn anh em, lương thiện hơn anh em, chung thuỷ hơn anh em, phong độ hơn anh em, quan tâm chị hơn anh em!”

Lục Phong Hoả xấu hổ cười gượng: “Ưu tú như thế sao… anh ấy tên gì ạ?”

Diêu Tinh Thần bật thốt: “Trì Mục.”

Lục Phong Hoả ban đầu chỉ đơn thuần muốn tâm sự cùng chị, nhưng không hiểu vì sao, bỗng dừng lại cau mày nhìn cô.

“Trì Mục? Chính là anh Trì Mục bị người ta hại thành đần độn ạ?”

Diêu Tinh Thần cũng rất kinh ngạc: “Sao em biết Trì Mục?”

Lục Phong Hoả nói: “Em nghe Tiêu Dật kể, hai người là anh em tốt.”

Diêu Tinh Thần tiếp lời: “Chờ đã, em vừa mới nói, bị người ta hại thành đần độn là có ý gì?”

Lục Phong Hoả khựng lại, né tránh ánh mắt của cô: “Em không biết nữa… “

Diêu Tinh Thần bỗng trở nên nghiêm nghị, nắm chặt bả vai Lục Phong Hoả, Lục Phong Hoả bị biểu cảm của cô doạ, lùi về sau.

“Tiểu Hoả, Trì Mục vốn tự sát, Trì Mục đốt than củi tự sát, sao em lại nói anh ấy bị hại? Có phải em biết chuyện gì không?”

Lục Phong Hoả lập tức đẩy tay cô, cười khẽ, vẻ mặt không tự nhiên: “Chị dâu… em… em có biết gì đâu chứ, em còn không biết anh ấy.”

Diêu Tinh Thần còn muốn nói nữa, Lục Phong Hoả đã xuống khỏi giường, nói mình có việc cần làm, lúng túng ra khỏi phòng ngủ Diêu Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần cứ cảm giác có gì đó không ổn, Lục Phong Hoả vô tình tiết lộ một câu, đưa sự thật nhiều năm qua cô không dám nghĩ tới ra ngoài.

Diêu Tinh Thần chợt nghĩ tới ngày đó, khi Trì Mục vẫn đang thực tập ở bênh viện B.

Đó là ngày u tối nhất trong trí nhớ của cô.

Khi Trì Mục bị đưa đến bệnh viện đã rơi vào trạng thái hôn mê, anh phải phẫu thuật mở nội khí quản, nhưng tình trạng hôn mê vẫn không chuyển biến. Bác sĩ thông báo bệnh tình nguy kịch, bên tai Diêu Tinh Thần văng vẳng tiếng khóc tê tâm liệt phế của mẹ Trì Mục.

Đốt than củi tự sát, Diêu Tinh Thần trước sau vẫn không thể chấp nhận được sự thật này, không thể nào, anh Trì Mục không thể tự sát.

Hôm sau, Trì Mục bị chuyển sang bệnh viện khác, sau khi chẩn đoán, anh được đưa vào phòng oxy hyperbaric để điều trị. Mỗi ngày nửa tiếng trị liệu, sau bốn ngày, kì tích đã xảy ra, anh có thể cử động tay, di chuyển mắt. Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Đốt than củi tự sát, là lí do Trì Mục cho thầy cô, bạn bè, người thân và phóng viên biết.

Ngay cả cảnh sát cũng nói vậy.

Diêu Tinh Thần không thể không nhớ tới, lần anh chảy nước mắt tự thú.

Anh nói: Tinh Thần, anh là tội nhân.

Tội nhân…

Trong đầu Diêu Tinh Thần có một tia chớp xẹt qua, cô lập tức xuống giường, tìm điện thoại, lục số điện thoại bạn cùng phòng Trì Mục, cũng đang làm tại bệnh viện B, Mao Sơn.

“Mao Sơn, là em đây.”

“Tinh Thần à, tìm anh có việc gì không?”

“Em muốn hỏi anh, vì sao năm đó Tiêu Dật đang thực tập đột nhiên dừng lại?”

Mao Sơn hơi khó nói: “Chuyện đó anh cũng không rõ lắm, bởi vì sau khi anh được điều tới bệnh viện B, rồi nhìn thấy Tiêu Dật, anh mới thấy nghi Tiêu Dật đang làm bên Canada là nói dối. Anh vốn nhiều chuyện,

hỏi một đồng nghiệp cùng khoá với Tiêu Dật vì sao năm đó Tiêu Dật lại rời đi… Tinh Thần, em hỏi chuyện này làm gì?"

Diêu Tinh Thần bắt đầu thở dồn dập, vội giục: "Mao Sơn, anh nói đi!"

Mao Sơn bảo: "Cũng không phải chuyện gì hay ho, anh không nên truyền ra ngoài. Tinh Thần, em đừng làm khó anh."

Diêu Tinh Thần nói: "Mao Sơn, anh đừng giả ngốc với em. Quan hệ giữa em và Tiêu Dật thế nào anh biết rõ, bọn em rất thân thiết với anh mà? Anh nói cho em đâu phải nhiều chuyện, anh nói đi!"

Mao Sơn nghĩ ngợi, trầm giọng nói: "Anh ấy ngồi tù rồi."

Ngồi tù!

"Gì cơ?" Diêu Tinh Thần sét đánh ngang tai: "Không phải người nhà nói anh ấy xuất ngoại à?"

"Gia đình cậu ấy nói như thế vì sợ mất mặt, cụ thể anh không rõ, anh chỉ nghe nói là đốt xe của người khác gây ra hoả hoạn, phạt ba năm tù giam."

Diêu Tinh Thần cúp điện thoại, ngơ ngác ngồi xuống giường, mắt nhìn xa xăm.

Trong đầu cô bỗng nhớ lại, ngày hôm ấy sau khi uống rượu, dáng vẻ Tiêu Dật đứng trong gió đêm.

Tóc của anh ngắn hơn trước đây, tay đút túi quần, đứng trên bậc thang nhìn cô. Trong ánh mắt anh, những câu chuyện chồng chất theo thời gian, phức tạp nhìn cô.

Anh phải đi rồi, vĩnh biệt.

Anh nói câu tạm biệt, nhưng chân không hề di chuyển.

Khi đó, anh lưỡng lự không rời, rốt cuộc muốn nói gì với cô?

Ôm một bầu tâm sự như thế, anh vẫn bình tĩnh nhìn cô lần cuối, quay người biến mất trong bóng đêm. Đến cách liên lạc cũng không để lại.

Diêu Tinh Thần vẫn miên man hồi tưởng lại bóng hình Tiêu Dật, đôi mắt cô đơn của anh, quần áo trắng đến kì lạ, nhớ đến ánh mắt của Lục Phong Hoả khi anh giúp cô, khi anh nheo mắt nhìn Lục Lập Phong, chợt cô tìm ra điều gì đó…

Những mảnh vỡ này dần chắp lại với nhau, nhưng vẫn không rõ ràng.

Diêu Tinh Thần bỗng nghĩ đến nơi làm việc của anh là "bệnh viện ma", cầm máy tính bảng tìm kiếm.

Thì ra, anh diễn vai bác sĩ giải phẫu ở đó, mỗi ngày nhận tiền lương 200 nhân dân tệ, đôi khi còn bị khách đánh.

Diêu Tinh Thần nhớ kĩ địa chỉ nơi anh làm việc, nằm trên giường miên man suy nghĩ.

Đốt xe của người khác, người này là ai, anh ta và Trì Mục có quan hệ gì?

Tiêu Dật, chỉ có Tiêu Dật mới nói được chân tướng sự việc cho cô, cô nhất định phải gặp Tiêu Dật một lần…

42. Chương 42: Gặp Lại

EDIT BY CHERYL CHEN

"Có lẽ trên đời có một loại tình cảm như thế, một khi yêu rồi dù không có được nhau cũng chẳng sao."

Sáng hôm sau, Diêu Tinh Thần ngồi trước gương, trang điểm, chuẩn bị đi gặp Tiêu Dật.

Cô vỗ vỗ mặt, chỉnh trang đầu tóc, nhìn gương mặt hơi sưng trong gương, hơi sầu não.

Lục Lập Phong rửa mặt xong xuôi chuẩn bị đi làm, nhẹ nhàng tới phòng để quần áo chọn cà vạt, nhìn thấy ai đó đang vỗ vỗ mặt trước gương.

Lục Lập Phong tối qua vừa về đã sầm mặt, vẻ rất không vui, chẳng biết vì sao, Diêu Tinh Thần cũng lười hỏi, hai người trầm mặc cả đêm.

Anh đứng sau lưng cô chọn cà vạt, ngón nay thon dài lướt qua từng chiếc cà vạt màu sắc đa dạng, nghe thấy tiếng cô vỗ mặt, không kìm được chế giễu: "Cuối cùng em cũng biết chính mình đáng trách rồi à?"

Diêu Tinh Thần bứt tóc quay lại: "Bàn tay này phải vỗ vào mặt anh mới đúng, nếu không phải sinh con cho anh, mặt em sao có thể sưng như đầu heo thế này?"

Lục Lập Phong giương mắt nhìn, khuôn cằm sắc sảo biến mất, má núng nính bụ bẫm nhưng không hề xấu xí, cười nhạt: "Đầu heo cũng tốt."

Diêu Tinh Thần lườm anh như muốn khoét da khoét thịt: "Đi đi đi, đi nhanh lên, đi mà nghiên cứu đồ cổ của anh, nhìn anh là đã thấy phiền rồi."

Lục Lập Phong nhíu mày, hỏi ngược lại cô: "Diêu Tinh Thần, anh vẫn luôn tò mò, rốt cuộc em thấy anh phiền ở chỗ nào?"

Cô luôn nói thấy anh rất phiền, từ bé đến giờ vẫn vậy.

Lục Lập Phong nghĩ rằng, ấn tượng của mình với mọi người tuy chưa đến mức người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, nhưng chắc chắn rằng anh không phải kiểu đáng ghét, bố mẹ rất ít khi phải giáo huấn anh, anh chị em đều rất tôn trọng anh, đồng nghiệp hay bạn học với anh đều rất hoà hợp, nhưng hết lần này đến lần khác, Lục Lập Phong bị cô ghét bỏ.

Diêu Tinh Thần khoa tay múa chân: "Thấy anh phiền còn cần lí do à? Khi nhìn anh, cơ thể tôi sẽ tiết ra lượng lớn catecholamine gây cảm giác bất thường. Đó là phản ứng sinh lí, giống như anh không ngửi được mùi chanh và sầu riêng."

Lục Lập Phong rũ mi, tiến lên một bước, ép cô vào tường, khuôn mặt hạ thấp thật gần, cám dỗ nói: "Em có chắc chắn đó không phải do hormone không?"

Môi anh ghé rất gần, tựa như hơi cúi đầu sẽ hôn cô, lúc anh nói chuyện có hương bạc hà từ kem đánh răng, làm thần kinh cô hưng phấn.

Diêu Tinh Thần không phòng bị trước, lập tức đỏ mặt, muốn chửi bậy, nhưng vì đứa bé nên cô nhịn, kìm nén nhịp tim đập loại, giả vờ bình tĩnh đáp: "Anh… Nếu anh còn tiếp tục trêu chọc em, mai em sẽ dùng nước hoa vị chanh, dầu gội đầu hương sầu riêng, thoắt ẩn thoắt hiện trước mặt anh!"

Lục Lập Phong lập tức nghĩ đến hai mùi đấy trộn lẫn, rùng mình, nhíu mày, không ép chặt cô nữa. lấy một chiếc cà vạt khoác lên cổ.

"Thắt cà vạt cho anh được không?" anh hỏi.

Diêu Tinh Thần ngẩn người, đã từng có một người đứng trước mặt cô, cười hỏi: "Vợ, thắt cà vạt cho anh được không?"

Đó là lần thi hùng biện ở đại học, Tiêu Dật được học viện chọn đi tham dự cuộc thi vì khẩu khí hùng hồn và hào quang mạnh mẽ của mình, anh bị bắt mặc vest, thắt cà vạt, vẻ mặt không thích ứng được đứng trước cô, uất ức xin được giúp đỡ.

Diêu Tinh Thần nhớ lại mảnh kí ức đó rồi rất nhanh tỉnh táo lại, cô ngước mắt nhìn anh.

Lục Lập Phong nhìn cô, vốn nghĩ cô sẽ từ chối, nhưng Diêu Tinh Thần lại ngoắc tay nói với anh: "Qua đây."

Lục Lập Phong không hề do dự bước tới, đứng trước mặt cô, cúi đầu.

Diêu Tinh Thần kiễng chân lên, dựng cổ áo anh quàng cà vạt vào, thắt rất nghiêm túc.

Tiếng vải ma sát lan truyền trong phòng quần áo, Lục Lập Phong cúi đầu nhìn đôi mắt cô, đen nhánh loé sáng, đôi môi khẽ cắn, trên mặt có sự chuyên tâm hiếm thấy.

Lục Lập Phong cảm nhận rõ, anh động lòng, trái tim như muốn nổ tung, lại như được rắc một lớp đường.

Tay Diêu Tinh Thần vừa buông xuống, chiếc cà vạt được thắt đẹp đẽ.

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Lập Phong, ngỡ như gương mặt trẻ con của Tiêu Dật.

"Học từ ai thế? Có phải em từng thắt cho người khác không?" Trong giảng đường, Tiêu Dật nhướn mày, nổi máu ghen.

Diêu Tinh Thần đĩnh đạc đấm một cú vào ngực anh: "Khi còn bé em từng thắt cho bố."

Tiêu Dật thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn cô càng thêm nóng rực: "Tiêu rồi…"

"Tiêu cái gì?"

"Cà vạt em thắt xấu như vậy, chốc nữa thi anh sẽ phân tâm."

"Anh phân tâm cái rắm ấy! Xấu như vậy sao? Để em xem lại?" Diêu Tinh Thần đặt tay lên cà vạt điều chỉnh, đột nhiên bị anh tóm lấy tay.

Ánh mắt Tiêu Dật nhìn cô sáng rực, biểu cảm chăm chú đến lạ lùng, mỗi khi anh lộ re vẻ mặt đó, Diêu Tinh Thần đều cảm thấy rất ác lực, giống như một đêm kia, anh muốn cô chịu trách nhiệm.

"Bởi vì anh sẽ không kìm được mà muốn hôn em."

Diêu Tinh Thần trố mắt, đẩy anh ra, đấm một cú: "Hôn cái đầu anh!"

Tiêu Dật nhếch miệng xấu xa, biểu cảm lại như thường, phất tay gửi nụ hôn gió: "Khi anh ở trên sân khấu, đẹp trai quá cũng đừng nhìn không chớp mắt nhé!"

Tiêu Dật mỗi khi nói chuyện mắt sẽ mở rất to, vừa buồn cười vừa đáng yêu, Diêu Tinh Thần bị sự tự luyến tột đỉnh của anh chọc cười, quay đi tìm một chỗ ở dưới khán đài.

Hồi ức chỉ trong nháy mắt lại là vĩnh hằng.

Diêu Tinh Thần đúc kết lại rằng, có lẽ trên đời có một loại tình cảm như thế, một khi yêu rồi dù không có được nhau cũng chẳng sao.

Diêu Tinh Thần nhớ đến hình ảnh ấy, nụ cười ấy, lần đầu tiên cảm thấy không nỡ vì Tiêu Dật.

Anh từng tuyên bố, ở khoa y, Trì Mục là "thanh niên có ý chí" số một, Tiêu Dật anh là số hai, người kia đang giải phẫu ngây người hướng về phía Tiêu Dật đang ăn bánh mì, sao lại nghèo túng như vậy… (đoạn này mình cũng không hiểu lắm T.T)

Lục Lập Phong vuốt chiếc cà vạt được thắt gọn gàng, nhìn vào gương nói: "Không tồi."

Dáng vẻ dịu dàng của cô rất mê người.

Diêu Tinh Thần cảm khái trong lòng, hơi phiền muộn, nhàn nhạt nói: "Anh đi làm đi, muộn đến nơi rồi."

Lục Lập Phong nhìn dáng vẻ hơi yếu ớt của cô, yết hầu căng lên, đột nhiên giơ tay nâng mặt cô, nhân lúc cô chưa kịp phản ứng, động tình hôn lên môi cô.

Diêu Tinh Thần sợ ngây người, mắt mở to nhìn anh.

Lục Lập Phong lướt qua bụng cô, giấu đầu hở đuôi: "Morning kiss."

Diêu Tinh Thần chưa kịp phản ứng lại, Lục Lập Phong đã rời khỏi phòng quần áo, có vẻ như nụ hôn thân mật hồi nãy là chuyện rất bình thường.

Lục Lập Phong sờ chiếc cà vạt, mặc áo khoác, cầm lấy tập tài liệu, bỗng bật cười.

Nếu như trong hoàn cảnh vừa rồi anh không hôn được cô thì ngày làm việc hôm nay sẽ rất phân tâm.

…

Khi đến trước cửa bệnh viện ma, Diêu Tinh Thần gỡ kính râm xuống, lẳng lặng đánh giá quang cảnh xung quanh. Bình tĩnh nhìn, đây chính là ngôi nhà ma có tâm nhất Diêu Tinh Thần từng vào.

Nổi bật trong bệnh viện ma là bầu không khí ghê rợn, hành lang cầu thang đều bị vẩy bụi, trên vách tường có mấy dòng chữ đỏ.

Đến cửa "phòng phát số", "y tá nhỏ" đang ngủ, Diêu Tinh Thần thận trọng nói: "Mỹ nữ, tôi muốn gặp một người."

Y tá nhỏ mở mắt, lười biếng nói: "Đến nơi này chỉ có tìm ma, không có tìm người."

Diêu Tinh Thần ho nhẹ: "Tôi là bạn của Tiêu Dật, có phải anh ấy làm ở đây không? Tôi muốn gặp anh ấy."

Y tá nhỏ lúc này mới tỉnh táo lại, nhìn cô một hồi: "Ớ? Chị có phải người trên TV…"

Nghĩ nửa ngày trời cũng không nhớ nổi tên, cô bé đột nhiên vỗ tay thành tiếng: "Chị có phải đóng vai tiểu tam trong "Người vợ trả thù" không? Tên là Diêu… Diêu gì ấy nhỉ?"

Diêu Tinh Thần trừng mắt, đeo kính râm lên: "Cô nhận nhầm rồi."

"À… chị muốn tìm Tiêu Dật ạ? Chị là gì của anh ấy?" Trong mắt cô y tá nhỏ không giấu được vẻ ghen tị và cảnh giác.

Diêu Tinh Thần nói dối: "Tôi là bạn gái của anh ấy."

"Em biết thừa," y tá nhỏ nói giọng the thé: "Ai tìm Tiêu Dật chẳng nói là bạn gái anh ấy, chả nhẽ em đều cho vào hết à? Chị yêu ơi, ở đây có thu phí!"

Y tá nhỏ dùng móng tay gõ lên thông báo thu lệ phí trên cửa kính.

Diêu Tinh Thần thấy thế khó mà nói tiếp, đành móc trong ví ra hai tờ 100 tệ đặt xuống: "Cho tôi một vé!"

Y tá nhỏ nhận tiền, trả lại tiền thừa, nói theo thông lệ: "Khuyến cáo, người mắc bệnh tim và phụ nữ có thai không được vào."

Diêu Tinh Thần khi tới cố tình mặc áo gió rộng thùng thình, bụng cô vốn nhỏ còn bị giấu đi, không nhìn kĩ sẽ không phát hiện.

Diêu Tinh Thần bình tĩnh nói: "Đây là lời khuyên à? Sao tôi tìm hoài không thấy ý tốt nhỉ?"

Y tá nhỏ chỉ lên vài dòng chữ màu đỏ trên tường: "Chị à, đây là bệnh viện ma, đâu phải trung tâm chăm sóc? Phong cách chủ đạo ở đây không phải ấm áp mà là kinh dị. Rốt cuộc chị có vào không?"

Ặc, sao bây giờ mấy cô gái 17 18 tuổi mà mồm mép lưu loát thế?

Diêu Tinh Thần không rảnh chấp nhặt, cầm "hồ sơ bệnh án" đẩy cửa vào nhà ma. Cô mở bệnh án ra xem: Mắc chứng tâm thần phân liệt và ảo tưởng bị hãm hại.

Diêu Tinh Thần lắc đầu, cười bất đắc dĩ.

Đẩy cửa ra, hiệu ứng âm thanh kinh khủng vờn quanh, Diêu Tinh Thần từ nhỏ đã to gan, là kiểu con gái có thể ngủ trong nhà ma, vào đây ngoại trừ thấy hơi u ám, còn lại chả thấy sợ gì.

Một cương thi máu me đầy mặt tiến gần, thổi khí bên tai cô, Diêu Tinh Thần bĩnh tĩnh nói: "Nói cho mi biết tay ta rất mạnh, không muốn ăn đập thì tránh xa ra."

Cương thi kia quả nhiên lùi ra sau, những người đóng giả ở đây thường bị du khách đánh vì quá sợ hãi, thi thoảng may mắn gặp người tỉnh táo, cảm thấy rất biết ơn.

Đi qua thang máy, nhà xác, Diêu Tinh Thần mở đèn pin ở điện thoại, trong lũ quỷ múa loạn ở đây, tìm kiếm bóng hình Tiêu Dật, đi rất nhiều phòng vẫn chưa thấy.

Diêu Tinh Thần mãi mới biết được, Diêu Tinh Thần nhất quyết không làm "quỷ mặt liệt" nên bị ông chủ xếp ở phòng cuối cùng, chỉ cần đứng trong phòng kính làm phẫu thuật, thỉnh thoảng ngước mắt nhìn du khách, giữ nguyên tư thế cả ngày.

Ông chủ nhà ma này có khi nghĩ rằng không cần anh đóng, nhưng có rất nhiều khách nhát gan sẽ bị doạ ngất, hoặc xảy ra sự cố ngoài ý muốn, mỗi ngày hầu như đều phát sinh, biết Tiêu Dật tốt nghiệp khoa y ở đại học B, lại rất quen thuộc với những tình huống cấp cứu thông thường, nên sắp xếp anh trong đây. Có chuyện gì xảy ra anh sẽ giúp đỡ giải quyết, nên tiền lương Tiêu Dật cao hơn hẳn những diễn viên còn lại, dù chỉ cần đứng trong phòng kính.

"Tiêu Dật! Tiêu Dật?" Diêu Tinh Thần đi vào rất nhiều phòng vẫn không thấy anh, bên tai thỉnh thoảng vọng đến tiếng hét chói tai của một cô gái, cô không thể không thấy phiền, hết kiên trì nổi, lớn tiếng gọi tên anh.

"Tiêu Dật! Em là Diêu Tinh Thần! Tiêu Dật!"

Cô nói rất lớn, nhưng lại bị tiếng hét kia át mất.

Diêu Tinh Thần soi đèn pin thận trọng đi.

Một cô gái đột nhiên hét bên tai.

Diêu Tinh Thần bị làm phiền, rất bực, quay đầu nhìn cô gái kia: "Kêu cái quái gì! Tôi đâu phải quỷ?"

"A —" cô gái kia lại gào lên, chỉ ra đằng sau Diêu Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần vừa quay lại, một gương mặt dữ tợn kề đến, giương nanh múa vuốt với cô.

Bất thình lình, Diêu Tinh Thần rất hoảng sợ, da đầu căng ra, lùi về sau.

Con quỷ này rất ghê người, có lẽ đây là trạm cuối cùng của nhà ma nên độ kinh hoàng tăng gấp bội.

Con quỷ kia trợn mắt đi về phía Diêu Tinh Thần, cô sợ hãi lùi về sau, giẫm vào một cánh tay giả, trượt chân mất trọng tâm.

Khi cô đang chông chênh sắp ngã sấp, bỗng một cánh tay có lực ôm chặt eo cô, Diêu Tinh Thần chỉ thấy mình dựa vào một lồng ngực vững chãi, cô ngẩng đầu nhìn, là Tiêu Dật.

Lại thêm một con quỷ không chuyên nghiệp đi tới, Tiêu Dật giấu cô trong lồng ngực mình, vươn cánh tay dài đẩy con quỷ ra, có lẽ anh hơi căng thẳng nên con quỷ kia bị đẩy lảo đảo, dựa vào tường.

Diêu Tinh Thần chưa tỉnh hồn, úp mặt trong ngực anh. Tiêu Dật kéo tay cô, bước nhanh đưa cô ra khỏi nơi nhiều người, đẩy cửa phòng kính của mình, kéo cô vào, đóng sầm cửa.

Tiêu Dật đứng trước mặt cô, lập tức buông tay cô ra. Tay anh đút vào túi áo blouse trắng cũ nát, dính vài vệt máu, biểu cảm lạnh lùng nghiêm túc nhìn cô, dưới ngọn đèn toả ra ánh sáng xanh thẳm, có chút âm trầm.

"Em tới đây làm gì?"

Giọng nói của anh rất lạnh, có sự xa lạ rất mực.

43. Chương 43: Bất Hối

EDIT BY CHERYL CHEN

"Đàn bướm lượn quanh bờ tường, dấu chân chim nhạn trên tuyết. Bắt được thì bẩn tay, để tuột mất thì đúng là ngu ngốc."

Diêu Tinh Thần nhìn căn phòng không rộng lắm, một chiếc thủ cấp giả màu đỏ đặt trên bàn giải phẫu, cô nheo mắt: "Tiêu Dật, đây là bàn mổ của anh? Đây là bệnh nhân của anh sao?"

Cô thật sự không tưởng tượng nổ, mỗi ngày trôi qua đều phải làm việc trong hoàn cảnh bế tắc ở đây sẽ như thế nào.

Cô nhìn kĩ mặt Tiêu Dật, đôi tay của anh, đều trắng đến bất thường, thậm chí trắng hơn cả cô gái như cô.

Có lẽ do lâu ngày không nhìn thấy ánh mặt trời.

Diêu Tinh Thần vốn thương xót anh, nhưng biết rõ chính mình không có tư cách làm điều đó, đành tuôn ra lời trào phúng.

Tiêu Dật nghe cô nói, trên mặt hơi ửng, nhưng vẫn nhìn cô, anh tựa vào tường, lấy điện thoại, nhấn một tin.

Anh không để ý đến cô, Diêu Tinh Thần nói: "Rốt cuộc anh sao vậy? Ba năm tù giam là vì cái gì?"

Tiêu Dật kinh ngạc, không biết vì sao cô biết chuyện này, cau mày, đứng thẳng lưng, lạnh lùng nhìn cô: "Liên quan gì đến em?"

Lời từ chối tuyệt tình, có lẽ Tiêu Dật không muốn có quan hệ gì với cô.

Diêu Tinh Thần hít sâu, lời muốn nói ra nhưng tắc nghẹn: "Không liên quan gì đến em…"

"Vậy em hỏi làm gì? Quan tâm tôi?"

Diêu Tinh Thần trầm ngâm rồi nói: "Em không quan tâm anh, em chỉ muốn hỏi, chuyện Trì Mục tự sát, có phải có ẩn tình gì không?"

Tiêu Dật bỗng mỉm cười, nụ cười yếu ớt bên ngoài nhưng đau đáu trong tâm khảm: "Vẫn là Trì Mục…"

Từ trước đến giờ, cô chưa từng cho anh một chút hy vọng, lập trường rất rõ ràng, Tiêu Dật, em không thích anh, cũng không thể yêu anh, anh đừng nên lãng phí tuổi xuân để thích em, đó là thái độ bền vững của Diêu Tinh Thần.

Bởi vì cô hiểu rõ đạo lí, nếu bạn không yêu một người, nhất định không được do dự, nên nói cho anh ta biết, tuyệt đối đừng do dự, đó mới là cách báo đáp tốt nhất.

Nhưng hôm nay, đối mặt với Tiêu Dật sa sút như vậy, Diêu Tinh Thần bỗng không đành nỡ, sợ anh đau lòng.

Giọng nói của cô dịu dàng hơn: "Tiêu Dật, chuyện anh ngồi tù em đã biết. Em sẽ không can thiệp vào cuộc sống riêng của anh, cũng không vờ vịt quan tâm anh, bởi vì em đâu có tư cách, em chỉ muốn biết chuyện Trì Mục tự sát, anh có biết gì không. Nếu như anh biết, có thể nói cho em được không?"

Tiêu Dật cúi đầu, không nhúc nhích, hơi ngước mắt, nhìn đôi tay cô đang siết chiếc đầu người giả, bỗng mỉm cười: "Em có thể buông chiếc đầu người ra rồi nói chuyện với tôi được không? Đúng là không thể có dáng vẻ của con gái."

Diêu Tinh Thần bây giờ mới giật mình nhận ra cô vẫn cầm chiếc đầu người kia.

Cô lập tức đặt xuống, lại đưa tay vuốt tóc cho hình nhân kia. Càng vuốt càng cảm thấy không ổn, lỡ dùng lực mạnh làm rơi đầu xuống, cô vụng về nhặt lại rồi hí hoáy lắp.

Tiêu Dật bình tĩnh nhìn cô, đi tới lấy chiếc đầu ra khỏi tay cô rồi lắp lại ngay ngắn vào mô hình.

Diêu Tinh Thần lè lưỡi, tự cảm thấy mất mặt, sĩ diện lẩm bẩm: "Cái đầu hỏng sẵn ấy chứ…"

Tiêu Dật quay người đứng cạnh cô, phủi tay, ánh mắt rơi xuống bụng cô.

"Mấy tháng rồi?"

Diêu Tinh Thần tuỳ tiện đáp: "Hơn năm tháng."

"Con trai hay con gái?"

"Em chưa kiểm tra, em cảm giác chắc chắn là một bé gái, em thường thèm ăn cay, với mỗi khi thấy một chiếc váy đẹp, em đều đứng tẩn ngẩn không nhúc nhích."

Tiêu Dật cúi đầu, tay miết theo mép bàn phẫu thuật: "Em vốn như thế, không phải sao?"

Thích ăn cay, nhìn thấy váy đẹp là không muốn đi.

Diêu Tinh Thần chớp mắt, trong giây lát, cô ngẩn ngơ ngỡ như quay về thời đại học, hai người đang ngồi

bên bờ sông gió thổi nói chuyện phiếm.

Hai tay anh chống ở đằng sau, dựa vào bàn phẫu thuật, không nhìn cô, giọng rất trầm: "Chuyện của tôi, em không có tư cách quản."

"Em biết…"

Tiêu Dật nhìn cô, lại cụp mắt: "Chuyện của Trì Mục, anh nghĩ em cũng không cần quan tâm. Giờ em đã là vợ người khác."

Diêu Tinh Thần không nói nên lời.

Giữa cô và Lục Lập Phong, vài ba câu không thể nói rõ.

Diêu Tinh Thần buồn bực, ưỡn bụng, chân hơi mỏi, cô nhìn quanh phòng, không có ghế, đành ngồi lên bàn giải phẫu, sờ bụng theo bản năng, nói: "Tiêu Dật, anh nói đều rất đúng, em không thể giải thích dông dài với anh, nhưng chuyện của Trì Mục, em nhất định phải biết, em xin anh. Nếu anh biết thì hãy kể cho em."

"Tôi chẳng biết chuyện gì." Tiêu Dật cũng ngồi lên bàn phẫu thuật, đưa cho cô một cái nệm nhỏ sạch sẽ.

Diêu Tinh Thần ngồi lên chiếc nệm, cúi đầu, nói giọng đau đớn: "Mấy năm nay, mỗi khi em suy nghĩ, mỗi khi em nằm mơ đều muốn biết ngày Trì Mục tự sát, đã có chuyện gì xảy ra? Tiêu Dật, Mao Phong nói anh đốt xe của người khác, rốt cuộc anh đốt xe của ai? Vì sao lại đốt? Người kia có quan hệ gì với Trì Mục? Có phải là… Lục Quốc Bảo không?"

Tiêu Dật không đáp ngay, trầm mặc mấy giây, mặt không biểu cảm hỏi ngược lại: "Nếu như là anh, anh hại Trì Mục, em định làm gì?"

Diêu Tinh Thần nghe câu hỏi của anh, sững sờ, nhìn gương mặt anh tuấn: "Anh nói dối."

Tiêu Dật sao có thể hại Trì Mục? Hai người là anh em tốt, khi Trì Mục tự sát, cũng là Tiêu Dật phá cửa mới cứu được một mạng, sao có thể là anh làm hại.

"Em không biết." Cô bị lời nói của anh làm khó.

Tiêu Dật hơi kinh ngạc, anh cứ ngỡ cô đã biết, nhưng cô chẳng biết gì.

Chẳng qua anh chỉ nói một giả thiết đau lòng, nhưng đáp án nhận lại làm anh vui mừng.

Diêu Tinh Thần thấy Tiêu Dật mím môi, không nói gì, đẩy anh một cái: "Anh cũng đừng để một phụ nữ có thai vì anh mà hao tốn sức lực, anh biết cái gì nói với em đi."

Tiêu Dật quay người, nhìn thẳng vào mắt cô, chẳng biết vì sao, đôi mắt đẹp của anh hơi ướt: "Tôi không định đôi co với em, chồng em sẽ đến ngay."

"Lục Lập Phong? Anh nói cho Lục Lập Phong là em ở đây?" Diêu Tinh Thần lập tức nhảy xuống bàn.

Tiêu Dật cúi đầu nhìn điện thoại: "Em gái anh ta cứ quấn lấy tôi, tôi có số của anh ấy."

Diêu Tinh Thần không chần chừ được nữa, lẩm bẩm: "Tiêu rồi, Lục Lập Phong mà biết em ở đây, em chết chắc."

Tiêu Dật nhìn dáng vẻ bối rối của cô, ánh mắt thêm phần thâm thuý, không nói gì.

"Tiêu Dật, dù anh không nói, em vẫn sẽ tìm, nếu Trì Mục không tự sát, em nhất định sẽ không bỏ qua người hại anh ấy." Diêu Tinh Thần vừa nói, vừa đẩy cửa ra ngoài, không ngoái lại nhìn dù chỉ một lần.

Tiêu Dật nhảy khỏi bàn, bước nhanh đuổi theo cô, giữ tay cô lại: "Tôi tiễn em."

Bây giờ để anh một mình đi qua nhà ma này, có khi anh vẫn sợ.

Hai người ra khỏi phòng phẫu thuật, đi vào bóng tối, anh dìu cô đi qua tiếng ma quỷ thét chói tai, thận trọng bảo vệ cô.

Trong nhà ma chật hẹp sâu thẳm, Diêu Tinh Thần trốn trong lồng ngực ấm áp của anh, chân theo bước anh, nhiệt độ cơ thể rất ấm, cô luôn cảm nhận được sự biến động ở cánh tay anh, anh không ngừng đẩy mấy người giả quỷ ra, mở đường hộ tống cô.

Cảm giác an toàn, là thứ cuối cùng Tiêu Dật có thể cho cô.

Thấy ánh sáng chứng tỏ đã gần đến cửa, Diêu Tinh Thần bỗng dừng bước, một câu nói luôn kìm nén trong lòng hoá thành một đoạn trầm mặc, cô lưỡng lự.

Cô nợ anh một lời xin lỗi, không phải sao?

Cô luôn lờ đi ý định của mình.

Cô không thể cho anh tình cảm như anh mong muốn.

Thuở thiếu thời, anh luôn cho cô cảm giác an toàn.

Sau bữa tiệc rượu kia, anh nói anh sẽ chịu trách nhiệm với cô.

Cô nợ anh rất nhiều.

"Sao vậy?" giọng nói của Tiêu Dật truyền tới.

Diêu Tinh Thần lắc đầu, vẫn cảm thấy không nên nói.

Khi bạn nợ một người rất nhiều, dù có nói thiên ngôn vạn ngữ, cũng đều là già mồm.

Cánh tay dài của Tiêu Dật khẽ đẩy, cửa liền mở ra, ánh mặt trời nhức mắt chiếu sáng gương mặt cô.

Diêu Tinh Thần vô tình nhìn thấy cằm anh cạo chưa hết gốc râu, không giống da thịt nhẵn nhụi thuở trước.

Anh giữ cửa, nhẹ nhàng đẩy, Diêu Tinh Thần ra khỏi ngôi nhà ma.

Cửa ở nhà ma là cửa gỗ theo phong cách thập niên 80, Tiêu Dật vẫn giữ của, nửa người ở ngoàim nhìn cô.

"Đi đi," anh dừng lại rồi nói: "Bảo vệ thật tốt chính mình."

Diêu Tinh Thần nhìn rõ ánh mắt anh, tình cảm năm xưa đã khắc sâu, không có sự nghịch ngợm của tuôi trẻ, không giấu được sự dịu dàng như nước.

Là do cô không hiểu chuyện, không nhìn thấu ánh mắt anh.

Diêu Tinh Thần hít sâu một hơi, cố xua đi tâm trạng khổ sở quyến luyến, cô quay người muốn đi, nhưng lại thấy phía đối diện cửa có dang người cao to đang đứng.

"Lục Lập Phong…" Diêu Tinh Thần bỗng chột dạ, quay đầu nhìn lướt qua Tiêu Dật, rồi chạy chầm chầm tới.

Ánh mắt Lục Lập Phong trước sau vẫn ở trên người Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng nhìn anh.

Hai người đàn ông nhìn nhau.

Nhất thời không gian bị sự tĩnh mịch vây lấn.

Diêu Tinh Thần bước đến, hơi lúng túng chạm tay anh, bị anh nắm cổ tay.

Lục Lập Phong cúi đầu nhìn cô, muốn bốc hoả nhưng cố nén lại, ánh mắt sắc bén của anh nhìn gương mặt phúng phính của cô liền dịu dàng hơn rất nhiều.

"Em có sợ không?" Ngón tay hai người đan chặt vào nhau.

Diêu Tinh Thần chớp mắt, lắc đầu: "Em không sợ…"

"Giỏi lắm, về nhà tính sổ."

Lục Lập Phong không cho cô cơ hội phản bác, dắt tay cô, mắt anh nhìn sâu vào Tiêu Dật rồi kéo cô đi.

Tiêu Dật vẫn đứng ở cửa nhìn hai người rời đi, bóng tối cùng tiếng kêu thảm thương sau lưng dường như muốn bao trùm lên anh.

Thì ra không phải cô không biết sợ ai, cũng có người cô quan tâm, cô lo sợ.

Từ khi Tiêu Dật biết cô, đây là lần đầu tiên thấy cô sợ một người. Nỗi sợ này không đơn thuần như sợ hãi, mà là bị người ta kiểm soát, trở nên vâng lời như một cô gái nhỏ.

Một Diêu Tinh Thần từng chơi bời điên cuồng, một Diêu Tinh Thần từng phũ phàng lạnh nhạt với anh mà cũng có lúc trước mặt người đàn ông khác sợ như chuột với mèo, cúi đầu lè lưỡi, không chút lưỡng lự đi theo anh ấy.

Khoé môi Tiêu Dật nhếch lên một nụ cười khổ.

Xét cho cùng, anh không phải người đàn ông có thể kiểm soát cô.

Vậy thì em đi đi, tôi không tiễn.

Trong tâm khảm mỗi người luôn có một người mình không thể quên.

Người mình niêm phong cất vào hòm ký ức, đến bản thân cũng không có chìa khoá mở.

Nếu như đã thích đến mức dù không là gì của nhau cũng không sao, thì đúng là chuyện hoang đường chỉ có

ở thanh xuân, từ nay về sau mỗi người một ngả.

Đàn bướm lượn quanh bờ tường, dấu chân chim nhạn trên tuyết. Bắt được thì bẩn tay, để tuột mất thì đúng là ngu ngốc.

Mà sau đó, đời người như ván cờ, mãi mãi không hối hận.

44. Chương 44: Trống Trải Trong Lòng

EDIT BY CHERYL CHEN

"Miệng Lục Lập Phong nhếch lên tạo thành một nụ cười nhạt: "Cuối cùng em cũng hiểu được chân lí này rồi.""

Đường Bản cũng đi cùng, Lục Lập Phong dắt Diêu Tinh Thần đến bên cạnh xe mới buông tay cô.

Anh mở cửa xe đằng sau, Đường Bản ngồi ở ghế phụ, còn Diêu Tinh Thần ngồi sau.

Lục Lập Phong không nói chuyện, sắc mặt trầm ngâm, trong xe không khí cũng loãng, Đường Bản mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, quay lại nhìn Diêu Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần chột dạ nhưng không muốn chịu thua, ngoái nhìn ngoài cửa sổ xe, hà hơi, giấu đi sự chột dạ của mình.

Đường Bản thấy cô không có chút ý thức về hành động sai trái của mình, hơi tức giận nhưng trước mặt Lục Lập Phong không thể lộ ra, đành nửa đùa nửa thật giễu cợt, bật ngón cái khen ngợi: "Đúng là tài nữ, chưa thấy phụ nữ nào mang thai mà dám đi nhà ma! Đúng là cố chấp!"

Diêu Tinh Thần cũng biết mình đã mạo hiểm, bây giờ nghĩ lại thấy sợ. Nhưng lúc đó cô đâu muốn vào nhà ma, chỉ là thấy cô y tá cứ ba hoa nên bực lên mua vé.

Lục Lập Phong nghiêm mặt không nói, chạy ra xe khởi bãi đỗ, tay sờ sờ hai túi quần, đó là thói quen mỗi khi anh tìm thuốc lá.

Đường Bản nhìn túi anh rỗng, móc từ túi quần mình ra một hộp thuốc đưa anh, nhưng Lục Lập Phong từ chối.

Anh lấy từ xe ra một hộp kẹo cao su, đổ ra hai viên rồi nhét vào miệng, để xua tan cơn nghiện thuốc lá.

Động tác của anh hơi giống uống thuốc.

Đường Bản thấy anh như thế, thấy bất công thay cho anh em mình, nói: "Chị biết không, anh Lục đang bàn việc trong phòng với chú nhiệm, nghe tin chị đang ở đây, lập tức gạt chủ nhiệm sang một bên. Tí nữa bọn em về chắc chắn bị ăn mắng."

Lục Lập Phong mất kiến nhẫn nhìn Đường Bản: "Nói nhảm nhiều thế làm gì."

Đường Bản bĩu môi, oán giận.

Diêu Tinh Thần biết Lục Lập Phong vì lo cho đứa bé mà gạt luôn cả công việc, thấy anh không nói cô cũng im lặng.

Xe chạy được một lát, đôi mắt đen láy của Diêu Tinh Thần nhìn lên kính, thấy mắt Lục Lập Phong nhìn thẳng phía trước, nhíu mày suy tư.

Đừng thấy bình thường Diêu Tinh Thần luôn trêu đùa với Lục Lập Phong, khi anh thực sự tức giận cô vẫn rất sợ, huống gì trong chuyện này cô là người sai.

Lục Lập Phong thấy ánh mắt cô, lập tức nhìn lại.

Diêu Tinh Thần ngồi thẳng, đánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Lục Lập Phong nhìn gương mặt ủ rũ của cô, tiếp tục lái xe.

"Ục ục ục…"

Trong xe đang yên lặng bỗng xuất hiện tiếng động kì lạ, tuy nhỏ nhưng rất rõ.

Lúc sáng sớm cô mới chỉ uống một cốc sữa đậu nành, bây giờ cái bụng trống không bắt đầu biểu tình.

Diêu Tinh Thần xoa bụng, nuốt nước bọt, cô rất đói nhưng ngại không dám nói, đành cứng người chịu đựng.

"Ục ục ục…"

Lại thêm một chuỗi âm thanh kì quái.

Đường Bản thấy Lục Lập Phong không nói gì, đành hỏi Diêu Tinh Thần: “Chị dâu, chị đói bụng à?”

Diêu Tinh Thần bình tĩnh đáp: “Thai máy.”

Đường Bản nhìn gương mặt cố tỏ ra bình tĩnh của cô, phì cười, trên đời có một số chuyện không nhất thiết phải bóc trần.

Lúc này Lục Lập Phong vẫn luôn trầm mặc bỗng lên tiếng, hỏi Đường Bản: “Cậu muốn ăn gì?”

Đường Bản hiểu rõ Lục Lập Phong, biết anh vốn muốn hỏi Diêu Tinh Thần, liền hỏi cô: “Chị dâu, chị muốn ăn gì ạ?”

Diêu Tinh Thần lập tức tưởng tượng ra một bàn đầy đồ ăn ngon, có pizza, lẩu cay, vịt quay Bắc Kinh, cá nấu thuyền chài, đùi dê nướng, thịt bò kho chay kiểu Hồi giáo,…

Tưởng tượng xong, Diêu Tinh Thần nhàn nhạt đáp: “Không thấy ngon miệng, không muốn ăn gì.”

Đường Bản nửa cười nửa không nhìn Lục Lập Phong, Lục Lập Phong nói:

“Đi ăn đồ chay nhé.”

“Bây giờ sao ạ?”

“Ừ.”

Đường Bản chớp mắt liên tục: “Đại ca, nhưng chúng ta đang trốn việc mà! Hơn nữa, chủ nhiệm đang…”

Lục Lập Phong mỉm cười, như thể tên mặt than vừa nãy không phải anh, nhẹ nhàng nói:

“Trốn cũng trốn rồi, đơn giản là đi phục vụ bà xã của anh một hôm.”

Anh nói lời này với giọng điệu bất thường.

Diêu Tinh Thần nghe vậy rất ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn lên kính chiếu hậu, thấy anh đang nhìn đằng trước, đánh tay lái về hướng nhà hàng chay cô thích ăn nhất.’

Diêu Tinh Thần cố nén nụ cười, nhưng không kìm nổi, sợ bị người khác thấy, đành mím môi, giấu mặt ra đằng sau.

Thịt bò kho…

Diêu Tinh Thần cười ngọt ngào, không khỏi tưởng tượng.

Chỉ có tham ăn mới làm cô cười ngây ngô như thế…

Thật không có tiền đồ!

…

Vào nhà hàng, gọi một bàn toàn món cô thích, thịt bò kho, thịt rang mắm, bánh bao nhân cừu, xíu mại, sữa ngô,… Dù Diêu Tinh Thần đã được Liêu Anh Hồng huấn luyện về cung cách ứng xử trên bàn ăn từ nhỏ nhưng chú sâu háu ăn trong bụng đâu phải muốn giấu là giấu được.

Đường Bản thấy cô ăn xíu mại, đưa giấm chua cho cô, Lục Lập Phong nói: "Cô ấy không thích giấm."

Đường Bản ngạc nhiên: "Chị không ăn giấm à? Phụ nữ có thai đều thích ăn chua mà, không phải sao?"

"Từ nhỏ chị đây đã không ăn giấm, mang thai rồi vẫn không ăn." Diêu Tinh Thần nói.

Đường Bản rất hào hứng, vỗ vai Lục Lập Phong: "Lục ca! Anh nên ăn mừng rồi! Ăn chua đẻ con trai, ăn cay đẻ con gái, chị dâu không thích ăn chua, nhất định là một bé gái!"

Lục Lập Phong lặp lại câu nói, cầm giấy ăn lau miệng, đáy mắt chan chứa ý cười, chưa gì đã tưởng tượng ra một bé gái dễ thương trước mắt.

Diêu Tinh Thần cúi đầu, dùng đũa xé vỏ xíu mại, ăn nhân trước rồi mới ăn vỏ.

Cách Diêu Tinh Thần ăn có rất nhiều điểm độc đáo.

Ví dụ như khi ăn hamburger, phải ăn rau trước rồi mới ăn đến nhân khác, Lục Lập Phong từng hỏi cô vì sao, vừa ăn hamburger vừa ăn salad được, đúng là lạ.

Hai người không biết nói gì, Đường Bản rất vất vả mới tiếp được câu chuyện.

"Anh Lục thích con gái, Diêu Tinh Thần, chị thích con trai hay con gái?"

"Chị à, chị thích váy vóc, thích túi xách."

Lục Lập Phong nhìn cô: “Diêu Tinh Thần, sao em không đi làm đạo diễn?”

Diêu Tinh Thần nói: “Em có một tài khoản weibo để giao lưu với mấy người thích viết kịch bản đấy.”

Đường Bản mỉm cười: “Em hỏi chị thích con trai hay con gái mà?”

“Đương nhiên là con gái!” Diêu Tinh Thần đáp.

“Vì sao?” Đường Bản hỏi, Lục Lập Phong cũng tò mò nhìn cô.

“Người ta đều nói con trai giống mẹ, con gái giống bố. Lục Lập Phong đẹp trai cao ráo, IQ EQ đều cao hơn chị, vì nòi giống đời sau nên chị mong sinh bé gái giống anh ấy, đừng ngốc như chị.”

Miệng Lục Lập Phong nhếch lên tạo thành một nụ cười nhạt: “Cuối cùng em cũng hiểu được chân lí này rồi.”

Diêu Tinh Thần gõ đũa vào bát, trợn mắt: “Đắc ý cái gì, khen anh là heo anh cũng vui chắc!”

Lục Lập Phong nói: “Sinh bé gái thì tuyệt vời.”

Diêu Tinh Thần thấy vẻ mặt anh, hỏi: “Tiểu đồ cổ, anh thích con gái sao không nói với em?”

Lục Lập Phong nhìn cô, chưa kịp đáp, Đường Bản đã ngắt lời: “Ôi cha! Nói đến đây, Lục Lập Phong rất thích con gái. Có một lần, em và anh ấy đi công tác ở huyện khác. Nơi đấy rất nghèo, một người phụ nữ dắt tay một bé gái, bé gái kia muốn ăn kẹo đường ở vỉa hè, người mẹ lại không cho, kéo đứa bé đi, anh Lục liền nói với em, con gái của anh ấy, muốn mặt trăng trên trời anh ấy cũng hái xuống cho!”

Đường Bản cười, Lục Lập Phong uống một ngụm nước, ý cười lan toả.

Diêu Tinh Thần lườm anh: “Con gái em đâu phải chó sói, ăn trăng cái gì!”

“Chó sói… hahahaha…!”

Diêu Tinh Thần cũng bật cười, Lục Lập Phong nheo mắt. Bốn mắt chạm nhau rồi rời đi rất nhanh.

…

Ăn xong bữa trưa mới 12 giờ, ánh mặt trời không quá gay gắt, trời cũng không lạnh, ra khỏi cửa tiệm cơm,

cô được ăn no nên rất sáng khoái.

Đường Bản và Lục Lập Phong theo sau cô, thấy cô vương vai, Đường Bản nói: "Anh Lục, có phải anh nhốt vợ trong nhà không cho ra khỏi cửa không? Chị ấy kích động, một mình chạy đến nhà ma tìm vui kìa!"

Lục Lập Phong nhếch miệng: "Có thể cô ấy không đến để chơi."

"Em đến chơi mà." Diêu Tinh Thần giấu đầu hở đuôi: "Từ lúc mang thai, em như đang ngồi tù, không được đóng phim, không được quay quảng cáo, ngày nào cũng ở nhà mắt lớn trừng mắt nhỏ với mấy món đồ cổ, em ở nhà anh như con chuột nơm nớp lo sợ cái bẫy, lúc nào cũng lo lắng đề phòng, sợ một chút sơ ý làm vỡ món gì sẽ bán nhà đi trả mất."

"Uất ức đến vậy sao?" Lục Lập Phong dừng bước nhìn cô.

Diêu Tinh Thần lập tức mở to mắt, giả vờ đáng thương: "Đúng đúng đúng, em vốn là một con thú hoang cần được tự do."

Lục Lập Phong mỉm cười nhìn cô: "Vậy em muốn đi đâu?"

Diêu Tinh Thần tránh ánh mắt anh, cúi đầu: "Đi công viên!"

"Công viên á?" Đường Bản nói: "Chị dâu, chị đang mang thai đấy, sao đi công viên được?"

Diêu Tinh Thần chỉ Lục Lập Phong: "Hai người đâu có mang thai, đi được mà!"

"Em không thích," Đường Bản xua tay: "Em và anh Lục đều không thích chơi mấy trò đó."

Diêu Tinh Thần nói: "Từ khi ra mắt, chị chưa dám đi công viên, nhớ lắm rồi."

Đường Bản nói: "Chị dâu phải ngôi sao lớn gì, ai nhận ra mà sợ?"

Đôi mắt đẹp của Diêu Tinh Thần trợn trừng: "Sao không ai nhận ra? Bình thường chị đi trên phố đều có người bắt được hỏi, có phải chị diễn vai đặc vụ, tiểu tam… không? Rất nhàm chán."

Diêu Tinh Thần nói xong cười khổ: "Bối cảnh chị không tốt, toàn diễn mấy vai phụ, đường thăng tiến chật hẹp."

Lục Lập Phong nói: "Tiểu tam là vai diễn khó đóng nhất đấy.. Đi, đi công viên."

Đường Bản nói: “Anh Lục, đi thật sao? Chủ nhiệm…”

Lục Lập Phong nghiêm túc nhìn cậu ta: “Hay là cậu về công ty đi.”

Đường Bản luôn luôn hiểu Lục Lập Phong, xua tay từ chối: “Thôi thôi, em đi với hai người! Pháp luật không thể xử cả cộng đồng, một mình em nói chuyện với chủ nhiệm còn thảm hơn.”

Lục Lập Phong chớp mắt: “A Bản, không phải cậu ghét nhất là đi công viên à?”

Diêu Tinh Thần khởi xướng nói: “Cùng đi đi! Thêm người thêm vui!”

Đường Bản nháy mắt: “Không sao đâu anh, anh có thể tự phục vụ vợ mình, bỏ qua em đi! Thêm người thêm vui mà!”

Lục Lập Phong thấy Diêu Tinh Thần hào hứng lên xe, rất khó chịu với chiếc bóng đèn 100W này, ngẩng đầu nhìn lên trời, lại nhìn về phía Đường Bản, mở cửa xe, lạnh lùng bật ra câu:

“Vui cái rắm!”

Đường Bản kinh ngạc, ơ, vừa nãy, một người vô cùng văn minh tiên tiến chửi bậy với anh à?

45. Chương 45: Ngược Cẩu Phu Phụ

EDIT BY CHERYL CHEN

“Có lẽ khi chúa trời sáng tạo ra chữ “yêu”, người đang độc thân nhưng lại bị một cặp đôi ngược đến thảm thương, nên trên chữ ‘hữu’ mới có một chữ ‘trảo’ (nanh vuốt)”

Tuy đang là mùa đông nhưng công viên vẫn rất đông người. Vòng quay rực rỡ cao chọc trời, khinh khí cầu nhiều màu như trong phim hoạt hình, đôi tình nhân tay trong tay, đứa trẻ líu ríu bên cha mẹ, khiến Diêu Tinh Thần cảm nhận được vẻ đẹp của cuộc sống đã lâu không nhận ra.

“Anh nhìn cô bé kia kìa.” Diêu Tinh Thần kéo tay Lục Lập Phong, chỉ vào một bé gái đầu nấm, cười nói: “Đầu bự thật, có phải khi còn bé đầu anh cũng to như thế không?”

Lục Lập Phong nhìn tay cô đang kéo tay mình, thuận thế nắm tay cô, động tác không được tự nhiên lắm, Diêu Tinh Thần cau mày.

“Anh làm gì thế?” Cô rút tay ra, nhưng bị anh dùng lực kéo lại, nhét vào túi áo khoác.

“Ở đây đông đúc như vậy, anh phải bảo vệ con gái của anh.”

Diêu Tinh Thần cảm thấy một dòng ấm áp trào dâng từ đáy lòng, nhưng vẫn phản kháng theo thói quen: “Con gái của em không cần bảo vệ, anh buông…”

Lục Lập Phong siết chặt tay cô, nhét sâu vào trong túi như cất một món bảo bối vô giá, tâm trạng anh rất tốt, mỉm cười, nét mặt thanh lãng: “Em nói ‘buông ra’ với một người đàn ông đời tư thác loạn nghe thật là ngứa.”

Diêu Tinh Thần đá vào chân anh: “Ngứa cái đầu anh! Lớn rồi còn..”

Lục Lập Phong không vui, nhíu mày: “Không phải chúng ta đã hứa với nhau không dùng từ ngữ thô tục, đẩy mạnh lối ứng xử văn minh tiến bộ à?”

Diêu Tinh Thần không phục, lườm anh: “Prada!”

Cứ anh một câu em một câu chí choé, cô quên mất tay của mình vẫn bị anh nắm rất mờ ám, còn cảm thấy có người đàn ông che chở cho mình, rất ấm áp, trong đám đông huyên náo như vậy, cô vẫn có cảm giác an toàn.

Diêu Tinh Thần tiếp tục đề tài ban nãy: “Anh vẫn chưa trả lời em, có phải hồi xưa anh cũng là bạn học đầu lớn không?”

Lục Lập Phong vừa nắm tay cô, vừa dùng tay còn lại móc ví tiền đưa cho cô. Diêu Tinh Thần rút ra hai tờ 100 tệ, phối hợp ăn ý, đưa qua cửa sổ bán vé.

Lục Lập Phong nói: “Anh cũng muốn biết, có phải lúc nhỏ em là bạn học không có lông mày đúng không?”

Diêu Tinh Thần đưa tay sờ lên hàng lông mày mộc mạc, nhạt màu: “Anh không biết à? Trên thế giới có một loại phụ nữ, khi kẻ lông mày và không kẻ giống như hai người khác nhau. Không kẻ thì rất thanh tú, kẻ lên lại là nữ thần. Đó chính là em.”

Lục Lập Phong nhìn cô cười tự luyến, bỗng nhiên nhớ lại dáng vẻ khi mười bốn, mười lăm của cô, quần xắn ống, áo hải quân sọc xanh trắng, giày cao su màu xanh lá cây, tóc bện thành hai bên rất dài. Khác với những cô bé trong ban nhạc, cô luôn cầm cây gậy và hò hét.

Khi đó cô không được coi là mắt to mày rậm, da cô rám bóng, ánh mắt luôn lộ ra khí thế của một bé trai ham chơi.

Vừa nói chuyện vừa mua vé, ba người vui vẻ vào công viên. Diêu Tinh Thần và Lục Lập Phong nắm tay nhau, cho dù câu chuyện rất nhạt, không có chút muối nào, nhưng vẫn nói không biết mệt, quả thực không khác gì những cặp yêu nhau bình thường. Đường Bản đi sau hai người, không hề chen lời, đột nhiên ý thức được mình là cái bóng đèn.

Ba người đi qua trò chơi ném phi tiêu. Diêu Tinh Thần hưng phấn dừng lại, kéo tay áo không cho Lục Lập Phong đi tiếp. Lục Lập Phong không thấy hứng thú, từ chối thẳng thừng: "Anh không thích."

Anh không muốn để cô chơi trò gì cần dùng sức lực.

Diêu Tinh Thần nói: "Em chơi ném phi tiêu vào bóng bay rất giỏi, anh để em thể hiện chút đi."

Lục Lập Phong thấy cô rất muốn chơi, nổi lên hứng thú, kéo tay áo xuống: "Nếu anh thua em một tiêu, anh sẽ nghe em, nếu em thua anh một tiêu, em phải nghe anh."

"Nghe cái gì chứ?" Diêu Tinh Thần nói.

Lục Lập Phong đáp: "Nghe lời."

Diêu Tinh Thần nóng tính, nghe thấy chơi là thích rồi, không để ý điều kiện, đáp ứng ngay: "Được! Nếu anh thua em một tiêu thì em được sai khiến anh một lần, đến đây mau!"

Hai người nói chuyện rồi mua mỗi người mười cái phi tiêu.

Đường Bản đứng bên cạnh nghe, đổ mồ hôi lạnh.

Anh Lục trở nên ngây thơ như vậy từ bao giờ…

Đường Bản bắt đầu hối hận, vì sao anh vốn là một tên chó độc thân, nhưng lại phải đi ngắm nghía cặp đôi ân ái này đến mức mình đầy thương tích? Đúng là không biết yêu bản thân mình.

"Đường Bản, anh làm trọng tài cho chúng tôi."

Không nghe nhầm, câu nói cực ngây thơ này là Lục Lập Phong nói.

Đường Bản cười gượng: "Được.. em nguyện ra sức trâu ngựa…"

Vừa dứt lời, phi tiêu giữa ngón tay thon dài của Lục Lập Phong bay ra nhanh như chớp, một cái, hai cái, "đùng", "đùng". Mỗi khi tay anh hạ xuống, trên bia ngắm không ngừng vang lên tiếng bóng vỡ.

Mười cái phi tiêu, bóng bay vỡ hết, không chỉ có mặt ông chủ đen lại, mặt Diêu Tinh Thần cũng tái đi…

Lục Lập Phong thả tay xuống, quay đầu nhìn Diêu Tinh Thần, ý bảo cô có thể bắt đầu rồi, đôi mắt đang nhìn Diêu Tinh Thần có vài ý cười nhạo.

Diêu Tinh Thần nhìn nhìn, so cái gì chứ! Thua chắc!

Một người phụ nữ có thai nào đó mặt tối sầm, phi tiêu trong tay đập hết lên bàn, xấu xa nói: "Lục Lập Phong em không chơi với anh!"

Cô toan xoay người đi, nhưng bị một bàn tay mạnh mẽ giữ cổ tay: "Chịu thua sao, em nói muốn so tài mà."

Bây giờ, anh ngược lại rất nghiêm túc, nửa cười nửa không, không cho cô ăn vạ.

"Em! Em quên mất! Người có đời sống thác loạn như anh, nhất đinh từng đi ném phi tiêu ở mấy quán đêm không ít lần, sao em so được với anh!"

"Em thua rồi, đáng ra phải nghe lời anh mười lần, nhưng anh rút xuống còn năm lần, thế nào?"

"Ba lần!"

"Bốn lần!"

"Một lần!"

"Diêu Tinh Thần, có phải em quen thói ăn vạ từ bé đến giờ không?"

"Sao anh biết! Anh nhìn lén em đúng không?"

"Em… đi mà, một lần cũng được."

Đường Bản đi theo sau hai người, nghe cuộc hội thoại ngốc nghếch này, há hốc miệng, sùi bọt mép, mắt trợn trắng.

Có lẽ khi chúa trời sáng tạo ra chữ "yêu", người đang độc thân nhưng lại bị một cặp đôi ngược đến thảm thương, nên trên chữ 'hữu' mới có một chữ 'trảo' (nanh vuốt).

Diêu Tinh Thần khinh thường nhìn ai đó dùng mười chiếc phi tiêu thắng được gấu bông, nuốt không trôi

cục tức này, mắt cô nhìn lên chiếc tàu lượn siêu tốc, tìm thấy cơ hội trả thù rồi.

"Lục Lập Phong, em muốn ngồi tàu lượn siêu tốc."

"Em đừng có đùa anh."

"Vậy anh chơi là được mà."

Lục Lập Phong nhìn theo phía tay cô chỉ, thấy chiếc tàu lượn trên cao đang lao rất nhanh, người trên đó la hét chói tai.

Diêu Tinh Thần thấy dáng vẻ do dự của anh, khó chịu, kéo Đường Bản đang im lặng đến dị thường: "A Bản à, có muốn thử một chút không?"

Đường Bản vội vã xua tay: "Em, em không muốn!"

Không biết vì sao, loại sinh vật như đàn ông khoẻ mạnh hơn phụ nữ, lá gan cũng lớn hơn, nhưng mỗi khi đến công viên lại sợ độ cao rồi nôn mửa, kì lạ là, bình thường phụ nữ thấy ma quỷ liền la hét chói tai, nắp chai nước cũng không mở được lại không bao giờ từ chối những trò chơi mạo hiểm điên cuồng.

Lục Lập Phong cũng lắc đầu, lừa cho cô dời ánh mắt đi: "Chúng ta đi ngồi ngựa gỗ, thế nào?"

Diêu Tinh Thần mất hứng, ôm vai, nheo mắt nhìn Lục Lập Phong: "Khi anh nói anh đi chơi với em một ngày, em còn xúc động…"

Lục Lập Phong cười xấu hổ: "Diêu Tinh Thần.. anh sợ độ cao."

Đường Bản mau lẹ: "Đúng đúng… em cũng sợ độ cao!"

Diêu Tinh Thần không vui ngoác miệng ra, trừng mắt: "Vậy coi như xong, đưa em về đi."

Đường Bản giảng hoà: "Đừng vậy mà chị Tiểu Tinh Thần, hay là chúng ta đàm phán một chút?"

Diêu Tinh Thần nhìn Lục Lập Phong, nói: "Tiểu đồ cổ, nếu anh dám chơi, em sẽ nghe anh, cái gì cũng làm theo ý anh."

"Thật sao?" Lục Lập Phong chớp mắt, vẻ mặt kì quái.

“Lục Lập Phong, trong đầu anh có phải đang nghĩ đến cảnh 18+ không!”

“Không…”

“Trừ món đấy ra, anh muốn em làm gì em đều đáp ứng, được không?”

Đường Bản khinh khỉnh chen lời: “Chị đúng là thú tính. Thấy người ta bị ngược đãi mới thấy thoải mái. Anh cũng liều thật.”

“Được thôi.” Lục Lập Phong vẻ mặt trấn tĩnh, nhìn cô: “Một lời đã định.”

“Nhanh nào nhanh nào! Chúng ta đi xếp hàng!” Diêu Tinh Thần chạy ra sau anh, giống như sợ anh hối hận, thúc anh đi.

Lục Lập Phong rất tự nhiên nắm tay cô, nhét vào trong túi áo.

Mùa đông mà nắng vẫn chiếu trên đầu, khắp nơi tràn ngập tiếng cười vui.

Tay Diêu Tinh Thần bị Lục Lập Phong nắm, giống như một bé gái nhích tới nhích lui.

Dưới tàu lượn có rất nhiều người xếp hàng, hai người xếp hàng phía trước là một bé trai đầu trọc được ông bà đưa đi chơi. Đứa bé rất bước bỉnh, luôn chạy loạn quanh Diêu Tinh Thần, bắt nạt bà nội đi đứng chậm chạp, lúc thì trốn phía trước, lúc thì vòng ra sau.

Đến khi bé trai lại chạy đến gần Diêu Tinh Thần, Lục Lập Phong nhẹ tay kéo nó lại.

Diêu Tinh Thần ngờ vực nhìn anh, thấy anh kéo tay đứa bé, ngồi xổm xuống, ba phần dỗ dành bảy phần uy hiếp nói: “Bạn nhỏ này, trong bụng dì có em bé, cháu đừng chạy tới chạy lui quanh dì nữa.”

Diêu Tinh Thần mỉm cười nhìn đứa bé.

Đứa bé tránh tay Lục Lập Phong, chạy đến bên bà không nói gì.

Người bà kia quay lại nhìn Diêu Tinh Thần, cười dịu dàng: “Mấy tháng rồi cháu?”

Diêu Tinh Thần giơ một bàn tay: “Năm tháng rồi ạ.”

Lục Lập Phong nghe kĩ, rõ ràng trong giọng nói của cô có chút dịu dàng.

Bà cụ cười nói: “Năm tháng à? Để bà nhìn một cái, ôi, bụng nhọn, tám phần là bé trai.”

Người bình thường nghe là con trai đều sẽ vui vẻ, bà cụ nói như vậy không nghĩ rằng Diêu Tinh Thần lại kinh ngạc: “Không thể nào!”

Ông cụ nói: “Sinh con gái bụng tròn, sinh con trai bụng nhọn, khi vợ ông mang thai bụng giống y như cháu, rồi sinh cho ông một bé trai! Chồng cháu nhất định sẽ rất vui!”

Diêu Tinh Thần cười gượng, ngẩng đầu nhìn Lục Lập Phong. Lục Lập Phong kéo tay cô rồi nắm chặt, mỉm cười.

“Xong rồi,” anh cúi đầu nói vào tai cô, giọng hấp dẫn: “Em sinh con gái xong mà đưa đến Thiếu Lâm tự tập võ thì cũng hỏng.”

“Đi chết đi!!”

Diêu Tinh Thần muốn giơ tay đánh anh, nhưng lại bị anh nắm.

Tàu lượn đã về đích, mọi người lảo đảo xuống, đến lượt Lục Lập Phong vào,

Diêu Tinh Thần giễu cợt nhíu mày, ác ý nói: “Tiểu đồ cổ, tay anh đổ mồ hôi sao?”

Lục Lập Phong buông tay cô, bóng lưng bi tráng, không quên quay đầu nhắc cô: “Đừng quên lời em nói.”

“Một lời đã định, tứ mã nan truy.”

46. Chương 46: Một Hộp Táo Gai

EDIT BY CHERYL CHEN

“Khi vào một căn phòng toàn hoa cỏ, sẽ không ngửi được hương thơm bên ngoài; vào căn phòng toàn cá mú, sẽ không ngửi thấy sự hôi thối. Khi chị ăn quen một loại gia vị, hay quen thuộc với một người, chị sẽ không có cảm giác người đó đẹp đến mức nào.”

Cô thấy Lục Lập Phong ngồi lên tàu lượn, anh không cậy mạnh mà ngồi hàng đầu, cũng không cậy yếu mà ngồi hàng cuối, anh chọn hàng thứ ba, nhân viên lần lượt thắt dây an toàn cho từng du khách, ngồi bên cạnh Lục Lập Phong là một nữ sinh đang che miệng cười, không ngại ngùng nói chuyện với anh.

Lục Lập Phong luôn ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng phía trước, không để tâm.

Diêu Tinh Thần cười với Đường Bản: "Cậu xem kìa, tới chỗ nào cũng có nữ sinh để hú hí."

Đường Bản nói: "Xã hội bây giờ chỉ quen nhìn hình thức, anh Lục của em nhan sắc bùng nổ, từ nhỏ đến lớp đều đẹp trai."

Diêu Tinh Thần nói: "Chẳng lẽ mắt thẩm mĩ của chị đây có vấn đề à? Sao không thấy anh ta có xíu mị lực nào hết?"

Đường Bản nói: "Việc nhìn người cũng rất giống với nguyên lí của khứu giác. Vì sao mình không thể tự ngửi mùi của bản thân nhưng người khác lại ngửi được, đó là vì khứu giác rất dễ bị mệt mỏi và tác động trầm cảm. Khi vào một căn phòng toàn hoa cỏ, sẽ không ngửi được hương thơm bên ngoài; vào căn phòng toàn cá mú, sẽ không ngửi thấy sự hôi thối. Khi chị ăn quen một loại gia vị, hay quen thuộc với một người, chị sẽ không có cảm giác người đó đẹp đến mức nào."

Đầu Diêu Tinh Thần đầy sao bay quanh: "Chắc giống như chị có một anh họ. Một lần kia, chị dẫn anh ta tới trường, nữ sinh khác đều khen anh ta đẹp trai, nhưng chị chẳng thấy như thế."

Xem ra, Diêu Tinh Thần vẫn không hề nhận ra vẻ đẹp của Lục Lập Phong.

Đường Bản nói: "Chị thật là hạnh phúc, anh Lục chưa từng đối xử tốt với bất cứ cô gái nào như chị."

Diêu Tinh Thần lẩm bẩm: "Anh ta dám không tốt với chị á? Chị đang mang thai đời kế tiếp của Lục gia đó."

Mải mê nói chuyện, công tác chuẩn bị an toàn đã xong, một hồi chuông lớn gióng xuống, tàu lượn lập tức lao đi.

Đường Bản lo lắng nói: "Dạ dày anh Lục không tốt lắm, không biết nếu lộn vòng vòng như thế có khó chịu không."

Diêu Tinh Thần cuộn chặt tay thành nắm đấm: "Tiểu đồ cổ, bình thường cứ cáu kỉnh với em đi! Giờ sắp nôn hết mật xanh mật vàng ra mất."

Lục Lập Phong ngoái đầu nhìn lại thấy nụ cười xán lạn của cô dưới ánh mặt trời, khoé miệng nhếch lên, quay lại nhìn thẳng, vẻ thấy chết không sờn.

Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng khóc thê lương của cô thuở bé.

“Cha! Cha!”

“Đây là bình hoa nhà cháu vẫn thường dùng mà… thật đó…”

Cô khi đó nhỏ bé, ôm cái bình, ngồi lặng trong đám người, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt đầy sự cầu xin.

Tàu lượn đi chậm lại, Diêu Tinh Thần hài lòng, hả hê la hét: “Tiểu đồ cổ! Thấy sợ thì hét lên đi! Đừng có sĩ diện!”

Lục Lập Phong quay đầu nhìn cô, tay giơ lên ra hiệu đồng ý.

Giây tiếp theo, tàu lượn lại lao đi như một mũi tên.

…

Khi Lục Lập Phong bước xuống tàu, không có biểu cảm gì, Diêu Tinh Thần và Đường Bản vẫy tay hò reo rất hưng phấn.

Diêu Tinh Thần bước lên nghênh đón, cau mày lo lắng hỏi: “Ui, anh không sao chứ?”

“Anh không sao.” Lục Lập Phong rất bình tĩnh, gương mặt không có chút sợ hãi nào như Diêu Tinh Thần hằng mong đợi, nhưng sắc mặt anh hơi tái.

Diêu Tinh Thần nhìn anh quả thật không sao cả, trong lòng nhẹ nhõm, đấm anh một cái: “Tiểu đồ cổ, cho em và con chút thể diện đi!”

Một đấm của Diêu Tinh Thần chẳng may vào đúng dạ dày anh, mặt Lục Lập Phong lập tức đổi sắc, ôm bụng chạy nhanh tới thùng rác, khổ sở nôn ra liên tục.

Diêu Tinh Thần lập tức choáng váng, vuốt vuốt sau lưng anh: “Khó chịu đến vậy sao? Nôn ra hết rồi!”

Cô vỗ vỗ mấy cái, anh nôn ra hết, lại đứng thẳng.

Đường Bán mua một chai nước ở hàng tạp hoá, Lục Lập Phong súc miệng. Sắc mặt anh cũng khá hơn nhiều.

Diêu Tinh Thần áy náy, tự trách mình gây khó dễ cho anh, sự đau lòng che giấu không được viết đầy trên mặt.

"Biết thế em đã không như vậy, nhưng anh có thể không đồng ý mà?" Diêu Tinh Thần đứng trước mặt anh, lấy từ túi ra một viên ô mai đưa cho anh.

Lục Lập Phong thấy sự đau lòng của cô, vặn nắp chai nước, sự khó chịu tan đi, vẻ mặt giãn ra, lấy viên ô mai rồi vỗ vỗ vai cô: "Không sao cả."

Đường Bản cảm thán bên cạnh: "Giờ mới lĩnh ngộ được thế nào là làm cho nhân gian giận dữ vì hồng nhan!"

Lục Lập Phong ném chai nước vào thùng rác, xoay người dắt tay cô, bừng bừng sức sống, nhẹ nhàng nói: "Đi thôi, em muốn chơi trò gì nữa?"

Mắt Diêu Tinh Thần sáng ngời nhìn anh, nhìn vẻ mặt đầy sự cưng chiều của anh, trái tim bỗng đập thình thịch.

Đường Bản nói rất đúng, có lẽ cô nhìn quá quen Lục Lập Phong rồi, giây phút này, cô mới nhận ra, hoá ra người đàn ông vừa rồi mới nôn khan, súc miệng chuẩn bị tiếp tục chiến đấu với mấy trò mạo hiểm vì cô lại đẹp trai đến vậy.

Diêu Tinh Thần hơi bối rối, kéo tay anh đi về hướng cổng công viên: "Em hơi mệt, không chơi nữa."

Đường Bản trêu cô: "Không được, tiếp tục đi chứ, phải nôn hết mật xanh mật vàng mới được."

Diêu Tinh Thần kéo Lục Lập Phong bước nhanh: "Cậu thích nôn thì cứ việc chơi tiếp! Chúng tôi không chơi nữa."

Đường Bản trêu ghẹo: "Ui chao, không nỡ sao?"

Diêu Tinh Thần hung dữ lườm cậu ta.

Lục Lập Phong ở đằng sau cô, tuỳ ý để cô kéo đi, ý cười trên môi lan dần…

…

Sau hôm Lục Lập Phong nôn mửa, Diêu Tinh Thần ngoan ngoãn mấy ngày liền, nhưng cô luôn lo lắng Lục Lập Phong trả thù, không ngừng hỏi anh: "Lục Lập Phong, anh muốn em đồng ý với anh một việc, đó là gì thế?"

Đó là ván cược của hai người.

Lục Lập Phong đang hít đất trên tấm thảm yoga của cô, nói: “Anh chưa nghĩ ra.”

Diêu Tinh Thần tắt TV, bước tới trước mặt anh.

Lục Lập Phong đang mặc bộ đồ thể thao kéo khoá màu xám, cơ bắp ở tay xuôi theo những chuyển động hít đẩy, hấp dẫn ánh mắt Diêu Tinh Thần.

Bị cô nhìn một lúc, Lục Lập Phong mới phát hiện ra, trở mình ngừng lại, hai tay chống ở đằng sau, ngồi dưới đất thở sâu.

“Đẹp trai không?” mồ hôi chảy thành dòng, anh nhíu mày nhìn cô.

“Đẹp… ý em là lưng ấy.” Diêu Tinh Thần ngồi xuống ghế salon, giấu đầu hở đuôi.

Anh nghĩ gì chứ, ngày nào cũng khoe thân thể tráng kiện trước mặt phụ nữ có thai, đường cong còn quyến rũ như thế, chắc chắn anh muốn trả thù cô.

Diêu Tinh Thần thấy nóng trong người, đứng lên: “Em ra ngoài một lát.”

“Không được chạy loạn đâu đấy.” Lục Lập Phong thấy cô càng ngày càng giống một đứa trẻ.

Diêu Tinh Thần cầm áo khoác đi xuống tầng. Vừa ra khỏi Lục gia, cô nhận được điện thoại mẹ Trì Mục gọi đến/

Sau khi Trì Mục bị viện sa thải, người môi giới việc làm giới thiệu cho anh việc dọn dẹp nhà máy thực phẩm. Gần hết năm rồi, nhà máy phát cho mỗi công nhân mấy hộp đồ ăn, Trì Mục cũng nhớ ra đã lâu không gặp Diêu Tinh Thần.

Mẹ Trì Mục nói: “Dì nhớ hôm qua nghe thấy nó lẩm bẩm “Diêu Diêu”, chắc là nhớ cháu rồi, vừa đúng lúc nhà máy phát đồ ăn, cô bảo nó mang cho cháu nếm thứ.”

Diêu Tinh Thần khựng lại, nghi hoặc nói: “Diêu Diêu?”

Mẹ Trì Mục nói: “Không phải cháu thì là ai, có lẽ Trì Mục đặt biệt danh cho cháu, Tinh Thần à, cháu có rảnh không?”

“Có ạ, dì, cháu đến ngay đây.”

Khi Diêu Tinh Thần đến Mục gia, bố mẹ Trì Mục đã đi làm, Trì Mục thấy cô tới, nở nụ cười như lẽ thường.

Răng anh rất trắng, còn rất đều, dù thân thể có khiếm khuyết, nhưng nếu dùng nụ cười thân thiện thế này đi làm, chắc luôn phát huy được tác dụng.

Khi anh vào công ty thực phẩm kia làm, nhân viên quản lí đã nói: "Một thanh niên được như vậy, cười rất đẹp trai, đáng tiếc lại vào đây làm. Để tôi bảo đồng nghiệp quan tâm chiếu cố Trì Mục một chút."

Diêu Tinh Thần ngồi trên ghế salon, hỏi: "Anh Trì Mục, đồng nghiệp có tốt với anh không?"

"Có." Trì Mục gật đầu, đưa tay sờ cái bụng tròn trịa của co.

Diêu Tinh Thần giơ bụng như đang dâng vật quý: "Bảo bối, động một cái cho bác Trì Mục xem nào."

Đứa bé trong bụng rất phối hợp, động đậy môt cái, Trì Mục cười tươi.

Diêu Tin Thần chỉ mấy hộp đồ ăn trên mặt bàn: "Chao ôi, đây là anh Trì Mục cầm về sao?"

Trì Mục cảm thấy hãnh diện, mở hộp ra, nhìn cô, ý bảo cô đến lấy.

Diêu Tinh Thần không thích ăn đồ hộp, nhưng cũng chiều ý anh: "Quá tuyệt vời! Em thích ăn hoa quả lắm, anh Trì Mục phải ngày càng giỏi giang, kiếm thật nhiều tiền, mua thật nhiều đồ ăn ngon cho em, có được không?"

Trì Mục cúi đầu mỉm cười.

"Ăn đi, Dao Dao."

Lung lay…

Diêu Tinh Thần đang định cầm một hộp, bỗng khựng lại.

Trì Mục nhìn cô, ánh mắt mong đợi.

Ánh mắt kia, trong veo đến mức khổ sở.

Dao Dao, là nhũ danh của Lương Mỹ Nhân.

Trì Mục không thích gọi tên chị ấy, anh nói: "Mỹ nhân tuổi xế chiều" không phải thành ngữ hay, nên gọi Dao Dao.

Chông chênh…

Tình yêu của người có đầu óc trẻ con vốn rất ngọt ngào.

Tim Diêu Tinh Thần như bị bóp chặt, đau đến căng cả người, tuỳ tiện cầm hai hộp. Cô nở nụ cười mỉn cưỡng, cố giả vờ hài lòng: “Em lấy hai hộp nước vải được không?”

Trì Mục lắc đầu, lấy ra một hộp táo gai, giúi vào tay cô.

“Dao Dao, ăn nhiều một chút.”

…

Về đến nhà, mọi người đã đi làm hết, Diêu Tinh Thần hơi khó chịu không biết vì sao, nhìn hai hộp vải không muốn nếm thử, tiện tay cầm hộp táo gai, mở ra.

Hà Lâm vừa đi chợ về, vào nhà đã thấy Diêu Tinh Thần cầm đồ hộp, vừa xem TV vừa ăn.

“Con ăn đồ hộp à? Đồ hộp không tươi đâu, ăn ít một chút.” Hà Lâm đi tới nói.

“À, một người bạn của con được công ty phát nhân dịp cuối năm, ăn không hết, bắt con phải ăn hộ. Mẹ muốn ăn không ạ?”

Diêu Tinh Thần đưa hộp ra, mấy viên táo gai ngâm trong nước đường.

Hà Lâm tập trung nhìn, mặt biến sắc: “Đứa nhỏ ngốc! Sao con lại ăn táo gai?”

Diêu Tinh Thần nhìn phản ứng của mẹ, hoảng sợ không thôi: “Mẹ, con ăn hết một hộp rồi. Sao vậy mẹ? Con không được ăn táo gai à?”

Cô chỉ biết không được ăn cua, còn táo gai thì không hề biết.

Hà Lâm nóng nảy, giật chiếc hộp: “Phụ nữ có thai không được ăn táo gai. Táo gai kích thích tử cung co thắt, dẫn đến sinh non!”

Diêu Tinh Thần ăn rất ngon, thấy mẹ nói như vậy, không thoải mái lắm, nửa tin nửa ngờ: “Nghiêm trọng đến vậy sao mẹ…”

Hà Lâm quá chu đáo rồi, bà chăm sóc Diêu Tinh Thần mang thai rất cẩn thận, nên thi thoảng có chút chuyện bé xé ra to.

"Để mẹ gọi cho bác sĩ Tiểu Tô. Con ngồi yên đừng cử động nhé."

...

Buổi tối, Lục Lập Phong tan làm, sắc mặt u ám chạy đến bệnh viện. Diêu Tinh Thần đang nằm trong phòng, chán chết đi được, cô nghịch móng tay. Tô Tiểu Mạt, Hà Lâm và cả Liêu Anh Hồng đều ở đây, vây quanh Diêu Tinh Thần giáo dục tư tưởng.

Diêu Tinh Thần vừa thấy Lục Lập Phong vào, ngỡ như cứu tinh, uất ức nói: "Lục Lập Phong, anh xem, em bị ép đến bệnh viện."

Tô Tiểu Mạt nhìn lướt qua Lục Lập Phong, cười với Diêu Tinh Thần: "May mà thể chất của cô vốn tốt, không có ảnh hưởng gì nghiêm trọng. Dì Hà Lâm cũng lo cho cô thôi, đưa cô đến bệnh viện khám cẩn thận, sao cô có vẻ không thoải mái vậy?"

Diêu Tinh Thần nói: "Tôi chỉ ăn vài quả táo gai, mọi người đừng chuyện bé xé ra to."

Lục Lập Phong đi đến, để tập công văn xuống: "Ai mua táo gai cho em vậy?"

Diêu Tinh Thần không hề nghĩ ngợi, nói luôn: "Ở công ty bạn em phát..."

"Bạn... nào?" Lục Lập Phong lạnh mặt.

"Trì Mục ạ."

Lục Lập Phong lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt có sự phẫn nộ khó mà kìm nén, quay ra ngoài hút thuốc.

Người trong phòng nhìn nhau, Tô Tiểu Mạt liếc trộm Diêu Tinh Thần, môi nhếch lên nụ cười lạnh lùng.

47. Chương 47: Trốn Tránh Mà Thôi

EDIT BY CHERYL CHEN

"Khi anh thích một người, dù người kia đối xử tệ bạc với anh, luôn làm anh đau lòng, anh

vẫn sẽ hẹn mọn mà đi đối tốt với người đó."

Sau đó, Diêu Tinh Thần có tìm hiểu, phụ nữ có thai đúng là phải kiêng ăn táo gai, nhưng có lẽ do thể chất của cô tốt, cô không có cảm giác khó chịu ở đâu hết.

Ban đầu cô muốn xuất viện ngay trong ngày, nhưng Tô Tiểu Mạt nói, tình trạng của cô cần nằm vài ngày quan sát thêm.

Diêu Tinh Thần thừa biết dụng tâm của cô ta, nhân lúc cô nằm viện, cô ta tạo ra cơ hội để gần gũi với Lục Lập Phong, Diêu Tinh Thần đã tự tác hợp hai người họ, hiểu ngầm lẫn nhau, lại thêm người lớn trong nhà cứ chuyện bé xé ra to, một mực nghe lời bác sĩ. Chỉ thế thôi, vì một hộp táo gai, Diêu Tinh Thần bị nhập viện một cách khó hiểu.

Hà Lâm về nhà lấy đồ dùng cá nhân. Trong phòng bệnh chỉ còn Diêu Tinh Thần và Liêu Anh Hồng.

Vừa rồi xem sắc mặt Lục Lập Phong, ánh mắt Liêu Anh Hồng vốn rất tốt, đám người vừa đi, Liêu Anh Hồng dùng sức vỗ vai cô, trách mắng: "Vừa rồi có chuyện gì thế? Hà? Lập Phong đang tức giận phải không?"

"Mẹ, con lớn thế này rồi mẹ còn đánh con!"

Liêu Anh Hồng chọc chọc gáy cô: "Con còn nhận thức được rằng con đã trưởng thành rồi à? Hả? Con nhìn con xem, làm mẹ đến nơi rồi, mọi chuyện lúc nào cũng phản ứng như đứa trẻ con chẳng biết chừng mực!"

"Mẹ, chẳng qua chỉ là một hộp táo gai thôi. Sao ai cũng dùng nhiều từ ngữ kì lạ mắng con thế?"

"Chẳng thế thì sao!" Liêu Anh Hồng lườm cô: "Mẹ vừa ra ngoài thấy Lập Phong đứng ngoài hành lang hút thuốc, còn hút rất nhiều, thùng rác đầy tàn thuốc. Chắc chắn nó tức giận vì con lắm."

Diêu Tinh Thần cũng thấy vậy, ngoạc mồm ra nhưng chẳng nói gì.

Liêu Anh Hồng nói thêm: "Chưa chắc đã phải vì một lon sơn trà và sức khoẻ của con? Chắc là tại quan hệ của con với Trì Mục. Bé con à, đôi khi con mắt của người đàn ông chỉ hẹp như lỗ kim, rất thích ăn giấm."

"Nổi máu ghen á?" Diêu Tinh Thần nhíu mày lắc đầu, lập tức cười hềnh hệch dửng dưng: "Không thể nào, mẹ suy nghĩ nhiều rồi!"

"Mẹ cả đời xem kịch Quỳnh Dao, Trương Ái Linh, lẽ nào đàn ông ghen cũng không nhận ra à?"

Diêu Tinh Thần như bị nói trúng tim đen, trong tiềm thức bỗng nảy sinh loại cảm giác né tránh, lờ đi, sống

trong bóng tối nhưng đột nhiên thấy ánh sáng, cũng giống như đang nóng hầm hập bị hắt nước vào người, "crack", hơi nóng bốc lên mờ mắt.

Lục Lập Phong đang ghen ư? Không phải tức giận vì sức khoẻ của đứa bé, mà vì Trì Mục nên ghen?

Liêu Anh Hồng nhìn cô đang bần thần đến trố mắt, nói: "Về sau con không được gặp Trì Mục nữa."

Diêu Tinh Thần mới sực tỉnh: "Không thể nào."

Liêu Anh Hồng đối mặt với cô con gái bướng bỉnh cố chấp như thế, muốn bốc hoả, nhưng thấy dáng vẻ đang mang thai nhưng lại tiều tuỵ nằm trên giường bệnh của con, lòng tê dại, bà nén tính khí, dùng giọng nói thành khẩn: "Con à, con và mẹ khi trẻ rát giống nhau, kiêu căng tuỳ hứng, lại mạnh miệng, đối với mọi chuyện đều không để tâm đến cảm nhận của người khác, chỉ biết chính mình. Nhưng như vậy sao được hả con?"

Khi Liêu Anh Hồng không nổi nóng, Diêu Tinh Thần trái lại sẽ rất nghe lời, không cãi câu nào.

"Mẹ nhớ hồi đó, khi con muốn bước chân vào ngành giải trí, mẹ lập tức không đồng ý, nơi đó rất hỗn loạn, nổi tiếng là chuyện không phải muốn là được, phải hy sinh rất nhiều thứ," Liêu Anh Hồng nói đến đây lộ ra vẻ vui mừng: "Cũng may con vào nghề nhiều năm rồi nhưng vẫn là ngôi sao không có danh tiếng, mẹ sớm đoán được kết quả đó, con vốn ăn nói không giỏi, cũng sẽ không chấp nhận mấy quy tắc tiêu cực, trong một đống mĩ nữ như vậy sao có thể…"

"Liêu nữ sĩ, kính đề nghị trong khi dạy dỗ con gái không đặt câu hỏi." Diêu Tinh Thần khó chịu ngắt lời mẹ.

Người già Liêu Anh Hồng thở dài: "Mẹ chỉ muốn biết rằng bao giờ con mới chín chắn được đây, hiếu thảo với bố mẹ chồng, dịu dàng quan tâm chồng, ứng xử đúng mực với bạn bè, giống như cách sống của Lục Lập Phong."

"Sao con phải giống anh ấy chứ?" Diêu Tinh Thần cười.

"Nó giống đồ cổ, còn con là bình hoa, hai đứa chẳng phải là một cặp rất xứng sao? Vợ vợ chồng chồng, càng ngày càng hạnh phúc." Liêu Anh Hồng trêu con gái.

Diêu Tinh Thần ôm một bụng đầy tâm sự, trầm mặc.

"Lời mẹ nói với con phải nhớ kĩ đấy."

"Vâng ạ… thật dong dài."

“Chuyện hôm nay con ăn linh tinh, mẹ chồng con cũng giận, nhưng mẹ vẫn nhận ra, vốn mẹ chồng nàng dâu không ưa nhau, nhưng người ta ra sức chăm sóc con như vậy, con cũng phải đối đãi với người ta như mẹ ruột, con hiểu không?”

“Con mà đối đãi với mẹ chồng con giống mẹ chắc bà tức điên mất.”

“Bậy bạ! Tóm lại con đừng để mẹ mất mặt, đến khi mẹ chồng con mất, con không làm đến nơi đến chốn, người đời sẽ nói mẹ không biết dạy con.”

“Chao ôi, mẹ nói hẳn ra đi, mẹ không muốn con làm mẹ mất mặt trước bố Lục Lập Phong.”

“Tiểu Xích lão! Về sau cấm con trêu mẹ chuyện Lục Kiến Lâm nữa. Mẹ nói cho con biết, không vương vấn người cũ mới đạt được hạnh phúc, nhất là phụ nữ, đừng có ăn nồi nhớ chậu, chỉ tổ hại người hại ta.”

Liêu Anh Hồng căn dặn như vậy, từng câu từng chữ trôi vào lòng Diêu Tinh Thần, mẹ tuy nói hơi thô nhưng rất có lí, kinh nghiệm cả đời của mẹ sẽ chỉ đường cho cô.

Nói mấy câu cuối, Lục Lập Phong đẩy cửa vào, hỏi Liêu Anh Hồng: “Mẹ, căng tin mở rồi, mẹ có muốn đi ăn cơm tối không ạ?”

“Được, mẹ đi đây, con trông nom Tinh Thần nhé.” Liêu Anh Hồng đứng dậy.

Áo vest của Lục Lập Phong thoáng mùi thuốc lá, anh vắt lên ghế salon, ngồi lên chiếc ghế tựa, chân rất dài, ngồi rất thẳng, lặng nhìn cô.

Ánh mắt của anh lạnh lẽo sắc sảo, hàng mày anh tuấn như hai chiếc roi da treo trước cổ cô, thật u ám, gió lạnh tưởng như thổi khắp phòng.

Anh nhìn dò xét, làm Diêu Tinh Thần đứng ngồi không yên, bối rối ho khan vài tiếng rồi quay đi chỗ khác.

Cô ngồi trên giường, anh ngồi trên ghế, hai người im lặng không nói.

Tình thế giằng co trong im lặng kéo dài được hai phút, Diêu Tinh Thần tu vi thấp, vốn không chịu nổi cực hình này, nhịn nửa ngày trời, cô vẫn là người mở miệng trước.

“Anh không ăn cơm đi ngồi nhìn em làm gì?” cô hỏi.

Lục Lập Phong cười giễu cợt, trầm giọng nói: “Anh nhìn con gái anh.”

Diêu Tinh Thần âm thầm mắng trong lòng, nổi máu ghen cái gì, anh ta chắc chắn vì lo cho con gái nên mới tức giận.

Diêu Tinh Thần cười xoà: "Không phải dạ dày anh yếu à? Phải ăn uống đúng bữa, đi ăn cơm đi!"

Lục Lập Phong nhẹ nhàng nhìn cô, môi mỏng giật giật: "Không ăn, bụng tức no rồi."

Diêu Tinh Thần bỗng nhiên thấy anh chẳng khác gì đứa trẻ con.

"Được thôi, không ăn thì không ăn, cứ việc nhìn con gái anh, nhìn tí là no ấy mà." Cô nói dứt lời thì thấy đói bụng, tiện tay cầm quả cam, đặt bên môi, lẩm bẩm: "Chao ôi, không biết quả cam này có ăn được không? Lục Lập Phong, anh mau ăn thử cho em xem!"

Lục Lập Phong liếc quả cam trong tay cô, nói: "Ở đây rất an toàn, không ai hại em đâu."

Diêu Tinh Thần đang định bóc vỏ bỗng khựng lại, đông cứng.

"Lục Lập Phong, anh nói ai muốn hại em cơ??"

Tay anh dựa vào ghế vịn, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ theo nhịp, nhìn cô không đáp.

Diêu Tinh Thần thấy thật nực cười, lắc đầu: "Anh nghĩ xấu về người khác quá rồi. Anh Trì Mục đã thành ra như vậy, sao có thể hại em?"

"Có thể đối tượng của anh ta không phải em, mà là đứa con của Lục gia." Lục Lập Phong tỉnh táo phân tích.

Diêu Tinh Thần vốn đang ung dung bỗng trở nên nhạy cảm, cô đứng phắt dậy, nhìn đôi mắt đen nhánh của anh, khẳng định: "Trì Mục, tuyệt đối không phải người như anh nói."

Từng câu từng chữ rõ ràng rành mạch, Diêu Tinh Thần hận không thể đóng câu đó lên tường.

Lục Lập Phong vẫn bình tĩnh, không nhanh không chậm nói: "Đứa bé của Lục gia, đâu phải anh ta chưa từng hại đến?"

Diêu Tinh Thần hít một ngụm khí lạnh, nuốt thế nào cũng không trôi.

Tinh Thần… anh là tội nhân…

Âm thanh tuyệt vọng vang lên bên tai.

Mắt Diêu Tinh Thần bỗng loé lên, cúi đầu xoa tay.

"Lục Lập Phong, anh không biết đâu, Trì Mục rất đáng thương."

"Anh nghĩ anh không cần phải biết."

Diêu Tinh Thần cười khổ: "Anh vốn đạp lên vai người khác mà lớn lên, đương nhiên không cần để tâm đến sự khó khăn của người khác. Anh biết không, sự hoài nghi của anh làm em tức giận, vô cùng tức giận."

Nếu khi nãy Liêu Anh Hồng không căn dặn cô nên thay đổi bản tính dễ xúc động, anh nói như vậy, chắc chắn Diêu Tinh Thần sẽ mắng anh te tua.

Diêu Tinh Thần nhìn anh, giơ tay phải lên.

"Nhìn thấy vết sẹo này không?"

Lục Lập Phong nhìn ngón cái của cô, dưới móng tay có vết không lớn, nhìn kĩ mới thấy.

"Sao lại thế?" anh hé mắt hỏi.

"Năm đầu tiên Trì Mục bị khiếm khuyết, em dẫn anh ấy đến bệnh viện trên khắp toàn quốc, nhưng không trị được. Em còn tìm người đưa anh ấy đi nước Mỹ, kí cam kết sẽ khôi phục được sức khoẻ, nhưng vẫn thất bại. Anh ấy mãi mãi điên điên dại dại."

Diêu Tinh Thần nói xong, nghẹn ngào dừng lại.

Lục Lập Phong im lặng nhìn cô, ánh mắt sâu hơn.

"Cuối cùng, mẹ Trì Mục rất lạc quan, còn lạc quan hơn cả em, nói rằng, còn sống là tốt rồi, khoẻ hay yếu đều không tính toán nữa. Em thực sự không chịu nổi, anh ấy ưu tú biết bao? Khi anh ấy đi thực tập, là học sinh giỏi nhất khoa tim mạch, bây giờ anh ấy nhìn vẫn như lúc trước, nhưng lại mắc bệnh thiểu năng."

"Vậy nên một ngày kia, em và anh ấy tới trường đúng dịp thực tập trên mô hình, đưa hết dao kéo phẫu thuật từng là niềm đam mê một thời cho anh ấy, chờ đợi sự hồi phục như xem một màn kịch trên TV, cứ nghĩ sẽ kích thích được trí nhớ của anh, và kì tích xảy ra, nhưng cuối cùng…"

Cô thu tay lại, nhìn vết sẹo: "Cuối cùng, Trì Mục cầm dao phẫu thuật thân yêu đi cắt hoa quả, đó chính là

cái dao được anh ấy tôn sùng như thánh vật… Em muốn đoạt lại, vô tình bị anh ấy cắt vào tay."

Diêu Tinh Thần nói xong, tâm trạng cũng nhẹ hẳn, chăm chú nhìn anh: "Lục Lập Phong, anh sẽ không để bụng một bệnh nhân đúng không?"

Sở dĩ cô hỏi như vậy, vì cô phát hiện, hình như chính bản thân cô cũng không biết người đàn ông của cô rất tốt tính.

Nhớ rõ một lần kia, cô bị một diễn viên nam sàm sỡ, Lục Lập Phong không biết dùng cách gì, đánh người ta nằm viện.

Cô sợ anh dùng thủ đoạn đối phó với Trì Mục.

Lục Lập Phong không biểu cảm, đứng lên, lấy quả cam trong tay cô, lại ngồi xuống bóc vỏ.

Diêu Tinh Thần nhìn anh trầm mặc, cảm thấy không yên tâm, hỏi lại lần nữa, giọng nói của cô mang theo ý khẩn cầu và hiền hoà: "Lập Phong… anh sẽ không trả thù anh ấy đúng không?"

Lục Lập Phong vừa lột cam vừa ngước mắt nhìn cô: "Đừng vì người đàn ông khác mà lấy lòng anh, hơn nữa, gọi thêm cả chữ Lục."

Diêu Tinh Thần bĩu môi, thầm mắng anh hẹp hòi, nhưng lời nói ra rất hoà nhã: "Lục Lập Phong, anh sẽ không trả thù đúng chứ?"

Lục Lập Phong nhàn nhạt nói: "Nếu em còn gặp anh ấy thì anh không hứa trước được điều gì."

"Sao anh lại thế chứ!"

"Anh nói này, trước khi sinh con, em hãy ở cạnh anh, đừng chạy loạn. Đồng ý với anh nhé."

"Nói cho anh biết, từ bé đến lớn em có bao nhiêu nỗi sợ rồi, anh không phải uy hiếp em."

"Em không tin thì cứ thử, dù sao anh ta không có trí tuệ, chắc chân tay cũng yếu."

"Anh! Đồ xã hội đen!"

Lục Lập Phong cười, ném vỏ cam vào thùng rác: "Sao em thích anh ấy đến vậy chứ? Theo anh được biết, anh ta cơ bản là đâu có đối tốt với em."

Diêu Tinh Thần thở dài, vẻ cam chịu: "Haizz. Mọi người đều khuyên em như vậy, nhưng đâu ai hiểu lòng em? Khi anh thích một người, dù người kia đối xử tệ bạc với anh, luôn làm anh đau lòng, anh vẫn sẽ hẹn mọn mà đi đối tốt với người đó."

Lục Lập phong đứng lên, ngồi xuống canh giường, tách đôi quả cam ra, đưa tới miệng cô, ngẫm nghĩ lời cô nói. Miệng anh nhếch lên một nụ cười chua chát:

"Anh hiểu."

48. Chương 48: Nụ Hôn Dò Xét

EDIT BY CHERYL CHEN

"Hừng hực ý đồ gán ghép anh với Tô Tiểu Mạt, nhưng thực tế lại là người ăn giấm chua, đúng là "cùi" (low)"

Nằm viện được hai ngày, Diêu Tinh Thần luôn nghĩ đến Tiêu Dật, lời cuối cùng anh nói, ánh mắt lo lắng, giống như đoạn phim ngắn được tua lại.

"Bảo vệ tốt bản thân."

Anh dặn cô hãy bảo vệ tốt bản thân.

Anh không dùng từ "chăm sóc" mà lại là "bảo vệ".

Anh đốt xe của ai? Có phải của Lục Quốc Bảo không?

Khi cô hỏi điều vốn canh cánh trong lòng, anh không phủ nhận.

Diêu Tinh Thần không thể không nghĩ đến buổi mừng thọ hôm đó, vì Lương Mỹ Nhân sinh non mà Lục gia đại loạn, Tống Ngọc Bình đau lòng mất Lục Quốc Bảo —

"Đồ súc sinh! Mày muốn Lục gia tuyệt hậu sao? Súc sinh!"

Tống Ngọc Bình nói vậy, có lẽ Lương Mỹ Nhân đẻ non là do Lục Quốc Bảo gây ra.

Loại người như Lục Quốc Bảo, rất kiệm lời, Lương Mỹ Nhân vốn bằng mặt nhưng không bằng lòng với anh,

chắc chắn anh ta có vấn đề!

Diêu Tinh Thần nghĩ vậy, gọi điện cho Mao Phong. Cô muốn kiểm chứng chuyện hôm đó của Trì Mục, Mao Phong là bạn cùng phòng chắc sẽ biết anh gặp ai, ở đâu.

Mao Phong chắc đang bận nên không nghe máy.

Khi Diêu Tinh Thần cúp điện thoại, nhắn tin cho anh, Tô Tiểu Mạt bước vào.

"Sau này cô nên hạn chế dùng điện thoại, phụ nữ có thai mà chẳng để ý gì hết." Tô Tiểu Mạt cười đi tới.

Hôm nay cô ta trang điểm hơi đậm, đôi mắt như được phóng đại, tâm tình vui vẻ.

"Đã cuối tuần rồi còn khiến bác sĩ phải tăng ca, thật phiền quá." Diêu Tinh Thần để điện thoại sang một bên, cười cười.

Đúng lúc này, Lục Lập Phong đi ăn sáng về, đẩy cửa vào. Tô Tiểu Mạt quay lại nhìn anh, chớp mắt: "Không phiền phức chút nào, công việc mà."

Diêu Tinh Thần cười khan, đi đến bên cửa sổ ngắm cảnh.

Hai ngày nay nhìn dáng vẻ mập mờ của đôi nam nữ này cũng đủ rồi.

'Diêu Tinh Thần, em uống sữa đậu nành hay sữa tươi?" Lục Lập Phong ở đằng sau hỏi.

"Uống sữa tươi. Mẹ nói uống sữa đậu nành dễ tiêu chảy." Diêu Tinh Thần đi tới, thấy Lục Lập Phong đang cắm ống hút cho mình.

Tay anh rất đẹp, cầm ống mút cắm vào ly, nhưng không sao cắm được.

Lúc này, một bàn tay phụ nữ đưa tới, Diêu Tinh Thần nhìn, là Tô Tiểu Mạt cầm cốc sữa từ tay anh.

"Khi cắm ống hút phải cách xa một chút, rồi dùng sức, làm như vậy là được." Tô Tiểu Mạt dịu dàng nhìn anh, đưa sữa bò nóng tới.

Lục Lập Phong nhận cốc sữa, khách sáo nói: "Cảm ơn."

Tô Tiểu Mạt nhìn anh, không kìm nén được nụ cười: "Lục Lập Phong, anh là heo à?"

Diêu Tinh Thần bỗng không muốn uống cốc sữa kia.

Đây là câu nói của riêng cô, bây giờ nghe thấy người phụ nữ khác nói anh như vậy, trong lòng thật khó chịu.

Diêu Tinh Thần cắn ống hút, lại đi đến bên cửa sổ giả vờ ngắm nghía, nhưng hai tai dựng đứng.

Tô Tiểu Mạt nói: "Em mang đến."

Lục Lập Phong kinh ngạc: "Thật sao?"

Tô Tiểu Mạt nói: "Đi xem không? Trong phòng làm việc của em."

Lục Lập Phong đáp: "Được."

Diêu Tinh Thần mải mê suy nghĩ, vừa quay đầu lại, hai người kia đã ra ngoài rồi.

Diêu Tinh Thần đi quanh phòng như đi dạo, bỗng cảm thấy mình như đang ngồi tù, một ngọn lửa vô cớ nghẹn trong lồng ngực, lẳng lặng bùng lên.

Diêu Tinh Thần chờ chờ chờ, uống xong sữa rồi, Lục Lập Phong vẫn chưa về.

Hai người kia, cùng ở trong phòng làm việc, rốt cuộc là làm cái gì?

Trong đầu cô bỗng hiện ra hình ảnh Lục Lập Phong cười gian.

Làm gì ngoài chuyện đó! Cô nam quả nữ! Anh tình em nguyện! Đương nhiên là làm chuyện nên làm!

Diêu Tinh Thần đứng lên, hơi lúng túng, lại ngồi xuống, rồi lại đứng trước cửa sổ, luôn thấy tức ngực, đến thở cũng khó khăn.

Đúng, trước đây cô có ý tác hợp Lục Lập Phong và Tô Tiểu Mạt, nhưng hai người đó nói chuyện yêu đương cũng đâu cần bỏ mặc phụ nữ có thai như cô?

Chỉ ăn một hộp táo gai, không có biểu hiện gì xấu, nhưng vẫn khăng khăng nhét cô ở bệnh viện mấy ngày, cũng tốt, hai người họ 'mưa dầm thấm đất' rồi, cả ngày dính nhau không biết đang giở trò quỷ gì, mắt mày đưa tình, nói toàn mấy câu cô không hiểu. Cô vẫn là thảm nhất, vô duyên vô cớ làm bia đỡ đạn, ngày nào cũng ngồi trong phòng bệnh như ở tù.

Đúng là mua dây buộc mình, sớm biết cô đã không xen vào chuyện của người khác mà giúp đỡ họ.

Không được, cô muốn gọi Lục Lập Phong về, ngồi tù cũng phải cùng nhau ngồi!

"Lục Lập Phong," cô cầm điện thoại hùng dũng nói: "Em buồn bực trong lòng, anh mau quay về phòng!"

Lục Lập Phong ở đầu kia điện thoại nhíu mày: "Em vừa nãy mới…"

"Tại sữa anh đưa em bị hỏng…"

"Sữa anh mua còn mới mà, không phải đâu… Em bị đau dạ dày à?"

"Em tức ngực! Mau quay về!!!" Diêu Tinh Thần lạnh lùng nói.

Lục Lập Phong cúp điện thoại, Tô Tiểu Mạt nghi hoặc nhìn anh.

"Sao vậy?"

"Cô ấy nói bị tức ngực."

Phụ nữ có thai đều mắc tật xấu này sao? Lục Lập Phong cười bất đắc dĩ.

Tô Tiểu Mạt mở ra một chiếc bình có quai hoạ tiết Phúc Tho xinh xắn, mở lớp vải đỏ, mắt long lanh nhìn anh: "Anh… có xem không?"

Lục Lập Phong đưa tay sờ, trong mắt có sự tiếc nuối khó che giấu: "Men sứ Long Tuyền, đúng là hiếm thấy."

"Đúng rồi đó, cái này được bố em tìm thấy lúc ông đang sửa ngôi nhà cũ, sáng hôm anh đưa em về thì tìm thấy nó. Anh không nói em chẳng biết nó quý giá như thế."

Lục Lập Phong yêu thích không nỡ rời tay: "Hoa văn tinh xảo, men sứ sáng loáng, được bảo tồn hoàn hảo, chính là đại bảo bối nhà Tống. Đúng là mở mang tầm mắt."

"Mở mang tầm mắt là sao?"

"Ngôn ngữ trong ngành."

“Trị giá bao nhiêu tiền vậy?” Tô Tiểu Mạt ghé lại gần anh, đôi mắt to dõi theo từng đường nét của anh.

Lục Lập Phong nghĩ ngợi một chút: “Từ 80 đến 150 vạn tuỳ theo.”

Tô Tiểu Mạt mừng rỡ: “Đáng tiền vậy sao? Anh xem kĩ một chút đi!”

Lục Lập Phong đứng lên, ánh mắt không rời khỏi món đồ cổ: “Không được, tôi phải quay về.”

Tô Tiểu Mạt nói: “Nhìn một lát thôi!”

Lục Lập Phong nhìn lướt qua mặt Tô Tiểu Mạt, nhíu mày, cười: “Không được, tôi còn có một thứ quan trọng hơn cần xem.”

Tô Tiểu Mạt ngạc nhiên, lập tức cắn môi cười xấu hổ, nụ cười mang ý trào phúng: “Việc quan trọng hơn là xem tim Diêu Tinh Thần sao?”

Cô vẫn không hiểu nổi, Lục Lập Phong bỏ qua người ưu tú như mình, đi theo người phụ nữ ngực lớn nhưng không có đầu óc kia.

Vốn tưởng rằng với tính khí của Lục Lập Phong, lời vừa nãy của cô sẽ làm anh tức giận, nhưng không ngờ anh nhìn chằm chằm cô, nhẹ nhàng thốt ra một chữ:

“Đúng.”

...

Diêu Tinh Thần đang bực bội, lát sau, Lục Lập Phong đẩy cửa vào phòng.

Diêu Tinh Thần đứng bên cửa sổ, giả vờ tập trung tập yoga, cánh tay hướng ra phía trước, ép bên trái, ép bên phải, nhắm mắt lại, coi như không thấy anh.

Lục Lập Phong đi tới, đứng sau lưng cô, giơ tay vén mái tóc tán loạn của cô, ngón tay đùa giỡn.

“Em khó chịu chỗ nào? Để anh xem.” Anh nói một cách nghiêm túc.

Diêu Tinh Thần nhắm mắt phình bụng, không để ý tới anh.

Lục Lập Phong cười, chậm rãi kề sát cô.

Diêu Tinh Thần cảm thấy một luồng khí mạnh mẽ bao phủ đằng sau mình, cô thậm chí còn cảm nhận được hơi thở của anh.

Tim cô đập rộn ràng, gương mặt nóng bừng, Diêu Tinh Thần cố ổn định tâm trạng, nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng nhiên, một đầu ngón tay lạnh như băng đặt lên cổ cô, tay anh trượt dọc theo cần cổ trắng nõn của cô xuống xương quai xanh, còn định xuống tiếp nữa…

Hơi thở mát lạnh của anh kề sát tai cô, lay động sợi tóc tơ yếu ớt đằng sau gáy của cô, ngứa ngứa.

"Có phải chỗ này không? Muốn anh giúp em không?"

Giọng nói của anh cực kì quyến rũ.

"Bỏ móng vuốt của ngươi ra khỏi người bản cung! Ta đếm ba tiếng 1, 2 –"

"3– anh không sợ em cắn anh à?" Diêu Tinh Thần nói, cúi đầu nhìn tay anh đang gần trong gang tấc.

Tay Lục Lập Phong đưa tới miệng cô, vờn quanh: "Cắn sao? Cắn hỏng cái tay này, ai massage cho em …"

Anh cúi đầu nhìn lồng ngực phập phồng để lộ đường cong của cô, mím môi cười.

Diêu Tinh Thần tức giận, mở miệng cắn, nhưng bị tay anh nắm cằm.

Bàn tay Lục Lập Phong nắm cằm nhọn của cô, ngón cái dịu dàng mơn trớn đôi môi ướt át, giống như vuốt bảo bối vô giá.

"Anh bớt đi!" Diêu Tinh Thần không nhúc nhích, biết Lục Lập Phong đang trêu mình, quay người nhìn anh, giận tái mặt: "Anh ứng phó xong với người trong lòng lại còn câu dẫn em. Mới đầu cứ nghĩ anh và Tô Tiểu Mạt nhớ mãi không quên, thật si tình chung thuỷ. Giờ anh táy máy tay chân với người phụ nữ khác. Thật cùi."

Lục Lập Phong mỉm cười nghe cô nói, thu tay lại, ôm vai cô, biểu cảm đắc ý, cũng có chút thưởng thức: "Anh cùi sao? Thật không vậy? Hừng hực ý đồ gán ghép anh với Tô Tiểu Mạt, nhưng thực tế lại là người ăn giấm chua, đúng là cùi."

"Ăn giấm chua??" Diêu Tinh Thần cười khinh khỉnh: "Em á? Anh nói em sao?"

"Anh đang nói đến người phụ nữ ngốc nghếch nào đó bị tức ngực." Lục Lập Phong vui vẻ nhìn cô.

“Lục Lập Phong, sao anh nực cười vậy? Lẽ nào anh quên quan hệ của chúng ta vốn như thế nào?”

Nụ cười Lục Lập Phong nhạt dần, anh tiến lên một bước, ánh mắt bức người: “Anh vẫn luôn nhớ rõ, chỉ sợ có người đã quên.”

Tim Diêu Tinh Thần giống như bị xé, bị động muốn né tránh sự dò xét của anh, lại bị anh dồn đến cửa sổ.

Bốn mắt nhìn nhau, khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Diêu Tinh Thần lại tránh, bị anh cầm tay!

Lục Lập Phong cơ bản là không để cho cô bất cứ cơ hội nào suy nghĩ, cúi đầu, chính xác hôn lên môi cô…

Nụ hôn này, không có sự manh bạo như lần trước, dịu dàng mềm mại, lặp đi lặp lại, môi anh trằn trọc đụng chạm môi cô, ma sát, không có sự ràng buộc nào, anh vừa hôn, vừa mở mắt thưởng thức sự bối rối của cô.

Một luồng gió thổi qua, lá cây khô xào xạc.

Diêu Tinh Thần cứng ngắc như tượng, mọc rễ dưới chân, tiếp nhận nụ hôn ngắn ngủi nhưng thật sâu.

Lục Lập Phong buông cô ra, không rõ biểu cảm, đáy mắt chứa sự chăm chú, anh giơ tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, từ trên cao nhìn xuống: “Diêu Tinh Thần, em thích Trì Mục, nhưng có lẽ em yêu anh.”

Diêu Tinh Thần hít mạnh, như bị anh nắm lấy trái tim, há miệng không thốt nên lời.

Đúng là ác mộng.

Lục Lập Phong không để cho cô cơ hội phản kháng, vuốt ve mặt cô rồi quay người, để lại cho cô một bóng lưng và không gian riêng để suy nghĩ.

Em thích Trì Mục…

Em yêu anh…

Chuông điện thoại vang lên đánh thức người phụ nữ đang trố mắt suy nghĩ, Diêu Tinh Thần nhìn điện thoại, là Mao Phong gọi tới, ổn định cảm xúc, cô nhận máy.

“Tinh Thần, có chuyện gì không?”

"Mao Phong, em muốn hỏi anh… hỏi anh… À! Nhớ ra rồi. Anh có nhớ hôm Trì Mục gặp chuyện, anh ấy đi đâu, gặp ai không?"

Mao Phong nói: "Để anh nhớ lại… hôm đó, anh nhớ rất rõ, Trì Mục đi gặp tình địch, mấy người bọn anh còn hỏi có cần đi cùng không, nhỡ anh ta bị đánh còn có người chống đỡ cho, nhưng Trì Mục từ chối, anh ta nói chỉ đi uống rượu thôi, bọn anh nghĩ nhiều rồi."

"Lục Quốc Bảo đúng không?"

"Không sai, chính là tên phú nhị đại họ Lục."

49. Chương 49: Cái Tên Kì Lạ

EDIT BY CHERYL CHEN

"Thích đến nỗi thần trí mơ màng, thích đến nỗi mù loà hai mắt, thích đến nỗi cả thế giới cũng chỉ còn hai màu đen trắng, chỉ trên người anh ấy mới có màu sắc."

Buổi chiều, Diêu Tinh Thần chuẩn bị xuất viện, bắt đầu thu dọn đồ đạc, Tô Tiểu Mạt đến gần cô, dịu dàng khuyên nhủ: "Tinh Thần, ở lại quan sát thêm vài ngày xem sao."

Diêu Tinh Thần thừa hiểu suy nghĩ của cô, áy náy cười từ chối: "Tiểu Mạt, có lẽ tôi không giúp được cô nữa."

"Cô nói gì cơ?" Tô Tiểu Mạt biến sắc.

Diêu Tinh Thần không nói gì, tiếp tục gấp quần áo.

Tô Tiểu Mạt bước lên, bàn tay lạnh băng đè đôi tay đang gấp quần áo của cô, cười thảng thốt: "Tinh Thần… cô chơi tôi à?"

Diêu Tinh Thần ngừng lại, chăm chú nhìn cô ta: "Tôi không hề chơi cô, từ đầu đến giờ hoàn toàn không có ý đó."

Tô Tiểu Mạt cười lạnh, nhìn xa xăm: "Ý đó là ý gì? Đừng nói rằng cô nổi máu ghen, thật ra cô có tình cảm với Lục Lập Phong."

Diêu Tinh Thần khựng lại mấy giây rồi tiếp tục thu dọn đồ đạc, đến mắt cũng không buồn liếc sang:

“Chuyện tình cảm tôi không tài nào khống chế được, đến tôi còn không hiểu rõ. Hãy cho tôi thời gian suy nghĩ.”

Tô Tiểu Mạt đổi giọng nhẹ nhàng: “Tinh Thần, cô đã đồng ý sẽ giúp tôi mà.”

Diêu Tinh Thần hơi nhíu mày: “Tôi đã xin lỗi cô rồi, không giúp được cô nữa.”

Tô Tiểu Mạt giận đến nỗi không thở được: “Cô muốn tranh với tôi sao?”

Diêu Tinh Thần chợt phát hiện ra, người phụ nữ trước mắt lật mặt còn nhanh hơn lật sách, nhưng cũng may cô đã sớm hiểu, tình hữu nghị giữa phụ nữ với nhau luôn là gió quỷ mây quyệt.

Diêu Tinh Thần không trở mặt, cười nhẹ nhàng: “Tiểu Mạt, để tôi giải thích, lời đầu tiên, tôi muốn xin lỗi cô, khi tôi tác hợp cô với Lục Lập Phong là tôi thật lòng, nhưng bây giờ đến tôi cũng không rõ tình cảm giữa tôi và Lục Lập Phong, nên chuyện hai người tôi không thể giúp đỡ. Thứ hai, tôi không muốn tranh đoạt gì với cô, vì anh ấy vốn đâu phải của cô, nếu tôi thực sự yêu Lục Lập Phong, nói cho cô biết, nếu cô không từ bỏ, chúng ta cạnh tranh công bằng.”

Nói xong, Diêu Tinh Thần chợt phát hiện bản thân có sự thay đổi.

Không biết có phải do sắp làm mẹ hay không, đứng trước một Tô Tiểu Mạt ánh mắt nóng như lửa, Diêu Tinh Thần không sợ hãi, cũng không bực dọc, cô nhìn Tô Tiểu Mạt chỉ như nhìn một người phụ nữ ngoan cố đáng thương.

Chẳng bao lâu sau, cô cũng giống như Tô Tiểu Mạt, thích một người đàn ông đến nỗi hoá chấp niệm.

Trong lòng Diêu Tinh Thần có chút cảm kích, cảm kích việc Lục Lập Phong cho cô thời gian suy nghĩ.

Sau khi xuất viện, Lục Lập Phong còn nhận việc đi công tác một tháng, chuyện này làm Diêu Tinh Thần thở dài thườn thượt.

Sau khi anh đi công tác, Diêu Tinh Thần thường buôn chuyện với bác hai Tống Ngọc Bình, nhằm moi được chút chuyện của Lục Quốc Bảo.

Người như Tống Ngọc Bình rất có khí chất, giọng nói nhẹ nhàng, thể hiện phẩm chất của hoàng hoa khuê nữ.

“Tinh Thần, cháu vào phòng thím một lát.”

Hôm nay cô lại bị gọi vào phòng, bác hai cầm một ít bùa bằng giấy vàng, vẽ rất nhiều chữ kì lạ bằng bút

lông, nói đó là bác trai cầu cho cô.

Diêu Tinh Thần thấy những vật mê tín dị đoan này rất phản cảm, có lẽ bác trai bác gái rất tin những thứ này, cô cũng muốn làm trưởng bối vui lòng, để tuỳ họ làm.

Tống Ngọc Bình vừa phất phất lá bùa vừa nói: "Bác biết mấy thanh niên các cháu không tin vào thứ này, nhưng cháu phối hợp một chút coi như làm cho bác trai an lòng."

Diêu Tinh Thần nhìn lá bùa màu vàng, hỏi: "Mấy chữ này là ai vẽ vậy ạ?"

"Đại sư nhìn được số mệnh cho chữ."

"Bác trai vào Nam ra Bắc, chưa cái gì là chưa thấy qua, sao lại tin mấy vật thế này ạ?"

Bác gái thở dài: "Haizz. Không lừa cháu đâu, bác trai của cháu hồi trẻ học không giỏi, toàn đi theo người ta trộm mộ, đào phải phần mộ tổ tiên nhà người ta, có thầy bói nói với ông ấy, mạng ông ấy có sát tinh xuất hiện, là mạng đoạn tử tuyệt tôn (không con không cháu)."

"Bác trai vốn ngang ngược như vậy mà cũng tin vào lời này sao ạ?"

"Vốn ban đầu ông ấy không tin," Tống Ngọc Bình lộ vẻ bi ai: "Mỹ Nhân đã sảy thai ba lần, bác trai cháu không thể không lo sợ, Tinh Thần, cháu là niềm hy vọng của cả Lục gia, làm gì cũng phải cẩn thận đó."

"Vâng ạ. Dạo này ngày nào cháu cũng xem sách hiểu biết cho phụ nữ có thai, về sau chuyện ăn uống bừa bãi tuyệt đối sẽ không xảy ra ạ." Diêu Tinh Thần cười, vén tóc cho bác Tống Ngọc Bình.

"Bác hai."

"Ơi?"

"Có phải anh cả từng bị đốt xe không ạ?" Diêu Tinh Thần thận trọng hỏi.

Tống Ngọc Bình không đổi biểu cảm: "Cháu nghe ai nói vậy?"

Diêu Tinh Thàn nghe, bác không hề phủ nhận, chắc chắn có chuyện này.

"Cháu nghe Tiểu Hoả nói."

Tống Ngọc Bình "hừ" một tiếng: "Thằng nhãi đó, bỏ tù nó ba năm đều lợi cho nó cả, nó đâu chỉ phóng hoả không còn là sát nhân nữa, nếu không phải Lục Quốc Bảo khi đó không ở trong xe, nói không chừng sẽ có án mạng."

"Bác có biết chuyện cụ thể xảy ra không?"

Tống Ngọc Bình nói: "Bác trai cháu không cho bác thẩm vấn, nhưng bác đoán được vài phần, khi anh cả cháu còn trẻ, tính tình không tốt, rất hung bạo, rất hay đánh nhau, có khi gây thù ở đâu bị người ta trả thù."

"À..."

Diêu Tinh Thần gật đầu, vẻ nghĩ ngợi.

Nói như vậy, ngày Trì Mục xảy ra chuyện đã gặp Lục Quốc Bảo uống rượu, nhưng Lục Quốc Bảo tính tình tồi tệ lại không động gì đến Trì Mục, điều này thật trái với lẽ thường. Nhưng sau khi Trì Mục uống rượu với anh ta, trở về căn nhà nhỏ ở ngoại ô thuê cùng Lương Mỹ Nhân, đốt than củi tự sát,

Nếu Trì Mục bị người khác hãm hại, nghi phạm đầu tiên không phải Lục Quốc Bảo thì là ai? Tiêu Dật có lẽ lúc đó nghi ngờ giống cô, nên mới kích động đi đốt xe Lục Quốc Bảo cho hả giận.

Suy nghĩ này của cô có lẽ cảnh sát đã từng điều tra, Lục Quốc Bảo hôm đó có thật là uống rượu với Trì Mục, nhưng anh ta lại không uống một giọt rượu nào, hai người sau khi tách ra, Lục Quốc Bảo nhanh chóng quay về cơ quan hàng không ở căn cứ.

Dạo gần đây, trong đầu Diêu Tinh Thần toàn là chuyện này, nghĩ thế nào cũng không tìm ra manh mối.

Bụng cô càng lúc càng lớn, từ bây giờ đến ngày dự sinh còn chưa đầy ba tháng, Lục Lập Phong đã đi công tác về.

Khi Lục Lập Phong về đến nhà, Diêu Tinh Thần, Lương Mỹ Nhân, Tống Ngọc Bình và Hà Lâm đang ăn cơm, Hà Lâm thấy con trai trở về, bật dậy đón, Tống Ngọc Bình vừa ăn vừa trêu ghẹo: "Mọi người nghĩ một chút, làm dâu Lục gia thật không dễ dàng, con cả là phi công, Lập Phong là nhà khảo cổ, một người ở dưới đất, một người ở trên trời, đến cái bóng cũng không thấy đâu."

Lương Mỹ Nhân cười, cúi đầu không nói, Diêu Tinh Thần cũng im lặng đến lạ, vùi đầu ăn.

Anh cởi áo khoác ngồi trước bàn, đôi mắt lướt trên người Diêu Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần, em yêu anh rồi.

Cô thừa nhận, một tháng xa nhau, cô không ngừng nhớ anh, đôi khi nghe tiếng cổng nhà mở, cô rất vui mừng, đoán xem có phải là anh đã về hay không, nhưng người đi vào đâu phải anh, cô lập tức buồn thương.

Cô vừa muốn gặp anh, vừa sợ nhìn thấy anh, sợ ánh mắt anh, sợ chính mình không thể đối diện với trái tim.

Một bàn tay đưa tới dưới bàn, sờ lên bụng cô, Diêu Tinh Thần vừa quay đầu đã trông thấy đôi mắt tao nhã của anh.

"Có nhớ anh không?"

Không để ý đến người khác, Lục Lập Phong đột nhiên hỏi một câu mờ ám.

"Không nhớ." Diêu Tinh Thần trả lời theo bản năng.

Lục Lập Phong cười: "Anh hỏi con gái, em vội phủ nhận làm gì?"

Đôi mắt đen nhánh của anh rất sâu, Diêu Tinh Thần thẹn đỏ mặt lườm anh, đẩy tay anh ra.

Lục Lập Phong thu tay về, cầm đũa ăn, cơm đưa đến miệng, ngẩng đầu hỏi Hà Lâm ngồi đối diện: "Mẹ, trong thời gian con không ở nhà, bà xã con có ngoan không?"

Diêu Tinh Thần khẽ cắn môi, đạp mạnh vào chân anh ở dưới gầm bàn, Lục Lập Phong bình tĩnh như thường cười với cô, đến mắt cũng không chớp.

Hà Lâm nói: "Tinh Thần của chúng ta sao lại không ngoan chứ. Ngày nào cũng đọc sách, hôm qua còn cùng mẹ với bác Hai khiêu vũ ngoài sân, múa rất đẹp."

Lục Lập Phong nhíu mày, nhìn cái bụng phình to của cô: "Bây giờ em vẫn khiêu vũ được sao?"

"Khoa tay múa chân vài cái thôi ấy mà." Diêu Tinh Thần nói.

Hà Lâm nói: "Đúng đó, Bánh Gato Nhỏ cũng thật ngoan, rất khoẻ mạnh."

"Bánh Gato Nhỏ là ai?" Lục Lập Phong nhíu mày nhìn Diêu Tinh Thần.

Bánh Gato Nhỏ là cái quỷ gì?

Diêu Tinh Thần chỉ vào bụng: “Biệt danh của con gái chứ sao!”

Lục Lập Phong biểu cảm ghét bỏ: “Thật khó nghe.”

Hà Lâm cũng thấy hơi khó nghe, nhưng con do con dâu mình đẻ ra, biệt danh con đặt đương nhiên không chê trách được, không biết làm gì đành cắm đầu ăn.

“Sao lại không hay,” Diêu Tinh Thần nghiêm túc quay đầu nhìn Lục Lập Phong: “Bây giờ đang thịnh hành mốt dùng tên thức ăn đặt cho trẻ con. Anh xem, con gái Dương Mịch là Gạo Nếp Nhỏ, con Diêu Thần là Khoai Tây Nhỏ. Chẳng qua em chọn loại thức ăn cao quý nhất thể hiện địa vị của con chúng ta, Bánh Gato Nhỏ, thật khí phách, tên này đi báo danh ở nhà trẻ, mấy đứa nhóc khác chắc chắn không dám bắt nạt con mình.”

Lục Lập Phong bị lí luận của cô làm cho dở khóc dở cười.

Gạo Nếp Nhỏ, Khoai Tây Nhỏ mấy cái tên này nghe thật đáng yêu, nhưng Bánh Gato nhỏ thì không.

“Anh không đồng ý.” Lục Lập Phong từ chối rõ ràng.

Muốn anh mỗi ngày đều gọi “Bánh Gato Nhỏ ơi,” “Bánh Gato Nhỏ à.” anh không làm được.

“Vậy được, anh chọn đi! Em thích ăn uống, anh chọn một món đi.” Diêu Tinh Thần giơ tay đếm:

“Giò Heo Nhỏ, Lòng Nhỏ, Dưa Nhỏ, Thịt Lợn Hầm Nhỏ, Lạp Xưởng Nhỏ,…”

“Dừng lại.” Lục Lập Phong bỗng nhiên thấy no, đặt đũa xuống, hay tay chống lên bàn, chăm chú nhìn cô: “Diêu Tinh Thần, anh không chọn được. Em không có cái tên nào ít dầu mỡ à?”

“Dưa Chua Nhỏ Muốn ăn lẩu cá dưa chua quá đi…” Diêu Tinh Thần xoa bụng.

Lục Lập Phong bất đắc dĩ bóp trán, đau khổ lắc đầu.

Diêu Tinh Thần thấy anh phản kháng đến cùng, đảo mắt, vỗ vai anh: “Hay là gọi Tiểu Điềm Điềm (ngọt ngào) nhé bố Tiểu Điềm Điềm. Nghe thật dễ thương.”

Lương Mỹ Nhân nhìn Diêu Tinh Thần rồi lại cắm mặt ăn.

Xem ra mối quan hệ giữa bọn họ không hề giống như Tô Tiểu Mạt nói, là không có tình cảm.

Lục Lập Phong cân nhắc một hồi, cảm thấy biệt danh này nghe rất bình thường, so với Giò Nhỏ Lòng Nhỏ hay hơn nhiều.

"Tuỳ em vậy."

Anh bất đắc dĩ gật đầu đồng ý, tay thân mật vuốt ve cằm Diêu Tinh Thần, Diêu Tinh Thần quay đầu đi đỏ mặt, rồi lại cắm đầu ăn.

Hà Lâm nói: "Tiểu Điềm Điềm… tên này rõ ràng là tên con gái, nhỡ sinh ra một bé trai thì sao giờ?"

"Không thể nào."

"Không thể nào."

Đôi vợ chồng son đồng thanh trả lời.

50. Chương 50: Bốn Người Chạm Mặt

EDIT BY CHERYL CHEN

"Có thể nói, đời người có quá nhiều thứ không đành lòng, Trì Mục là như vậy, Diêu Tinh Thần không đành lòng vứt bỏ, dù có biến cố gì xảy ra, cô cũng không nỡ để một mình anh ngây ngốc, để anh lọt thỏm giữa cuộc sống bao la."

Dựa trên tư tưởng của bậc trưởng bối, chắc chắn là mong trong bụng Diêu Tinh Thần là một bé trai.

Nhưng thanh niên bây giờ, quan niệm bình đẳng nam nữ rất mạnh, không những bệnh viện quy định không cho phép thử giới tính thai, dù có kiểm tra được, những cặp vợ chồng trẻ cũng không muốn làm. Dù sao sinh con trai hay con gái đều giống nhau, thà không biết lúc sinh ra còn có chút ngạc nhiên.

Hà Lâm thấy hai người đều muốn con gái, uyển chuyển nói: "Con gái cũng tốt, con gái rất thân thiết với cha mẹ. Nếu hai con lần đầu sinh một bé gái, thì sinh tiếp lần hai! Tốt nhất là nhà ta có một nam một nữ, coi như viên mãn."

Lục Lập Phong nhìn Diêu Tinh Thần, nhếch miệng cười mờ ám, Diêu Tinh Thần giả bộ không thấy, tự gắp đồ ăn, trong lòng bỗng thấy hụt hẫng.

Cô và anh, liệu còn có thai lần hai sao?

Cuộc hôn nhân này rõ ràng xong rồi, duy trì đến khi Tiểu Điềm Điềm ra đời thôi.

Mà bây giờ, thảm hại nhất là cô phát hiện tim mình bắt đầu nghiêng về phía anh, nhưng chính mình không hề hay biết.

Lương Mỹ Nhân vẫn còn ngồi trên bàn cơm, đang cúi đầu ăn không nói lời nào, Hà Lâm chợt ngẫm nghĩ, thấy có lẽ mấy người họ bàn chuyện con cháu quá rôm rả, làm Lương Mỹ Nhân từng mất con cảm thấy không tự nhiên, Hà Lâm buông đũa, nói với Lương Mỹ Nhân.

"Mỹ Nhân à, hôm nay Quốc Bảo về đúng không?"

"Vâng, chắc anh ấy cũng sắp về rồi ạ." Lương Mỹ Nhân nhìn đồng hồ mỉm cười.

Hà Lâm nói: "Bốn người các con khó mà tề tựu đông đủ, nên tụ tập một chút nha!"

Trong mắt Hà Lâm, sau khi Lục Lập Phong kết hôn, Lương Mỹ Nhân và Lục Quốc Bảo làm anh chị rất ít quan tâm đến em. Vốn bốn người đều cùng khoảng tuổi, nên cùng đi chơi nhiều. Nhưng thái độ của Mỹ Nhân với Tinh Thần rất lạnh nhạt, làm Hà Lâm thấy rát không vui, muốn tìm cơ hội kết nối mấy thanh niên này, nhiều câu chuyện nhiều tình cảm.

Lục Lập Phong biết mẹ nghĩ gì, nhưng quan hệ giữa Lương Mỹ Nhân và Trì Mục anh cũng biết chút ít, Diêu Tinh Thần và Lương Mỹ Nhân không muốn ở cùng nhau, nên từ chối: "Mẹ, bụng Tinh Thần lớn rồi, cử động cũng bất tiện, chơi cái gì mới được?"

Hà Lâm thấy con trai thật không hiểu chuyện, trách móc nhẹ nhàng: "Bụng lớn lại càng phải đi lại nhiều, Tinh Thần hơi lười, ngày nào cũng ở nhà xem TV, không vận động gì, về sau lúc đẻ sẽ rất khó. Các con có thể đi đến công viên gần nhà, tản bộ tán gẫu."

Lục Lập Phong nhìn Diêu Tinh Thần như hỏi ý kiến.

Diêu Tinh Thần không bận tâm, gật đầu: "Được ạ, con không có ý kiến."

Cô đã sớm muốn gặp Lục Quốc Bảo.

...

Vài ngày nữa là bước sang năm mới, đường phố vắng vẻ lạ kì, thành phố B có rất nhiều người nước ngoài, gần tết âm lịch đều về nhà hết, đường xá vỉa hè như thiếu một một nửa, người dân thưa thớt, đặc biệt yên tĩnh.

Lương Mỹ Nhân lái xe, Lục Quốc Bảo ngồi ở ghế phụ, vợ chồng Lục Lập Phong ngồi đằng sau, xe lái đến sân cỏ gần nhất.

Diêu Tinh Thần và Lương Mỹ Nhân đương nhiên không phản đối, có lẽ Lục Lập Phong và Lục Quốc Bảo là anh em, vốn quan hệ rất tốt, vừa lên xe hai người đã trò chuyện công việc gần đây. Lục Quốc Bảo sợ Diêu Tinh Thần thấy buồn chán, thỉnh thoảng hỏi han cô vài cô, Diêu Tinh Thần đều trả lời lạnh nhạt.

Trong khi nói chuyện, Diêu Tinh Thần biết được, Lục Quốc Bảo rất thích chó, còn nuôi rất nhiều chó to.

"Tinh Thần, em thích chó à?" Lục Quốc Bảo khách sáo hỏi.

Diêu Tinh Thần nhìn từ gương chiếu hậu thấy Lương Mỹ Nhân khẽ nhíu mày, giống như chữ "chó" nghe rất phản cảm.

Diêu Tinh Thần cười điềm đạm, trả lời: "Em không thích, nhưng em nhớ hồi đi học, em có người bạn rất thích chó. Khi đó cô ấy nuôi một chú Samoyed nhỏ rất dễ thương. Kí túc xá không cho nuôi, bạn em rất buồn, nhưng bạn trai cô ấy rất chiều cô ấy, thuê tầng trệt ở một toà nhà gần trường, sửa sang lại rất đẹp rồi sống vui vẻ với chú chó kia."

Vừa dứt lời, Lương Mỹ Nhân đột nhiên đạp mạnh phanh, xe phanh gấp.

Lục Lập Phong ôm chầm lấy Diêu Tinh Thần theo bản năng, xe dừng hẳn lại, anh vội vã hỏi: "Em thế nào? Có sao không?"

Diêu Tinh Thần vô cùng hoảng sợ, nhưng cũng may không phải chuyện gì to tát, không sao cả.

Cô vừa định nói với anh rằng không sao, một chiếc Volkswagen bất ngờ đâm vào đuôi xe.

Cũng may chủ xe kia kịp thời phanh lại, đầu xe quẹt qua đuôi xe họ rồi xoay một vòng, không đâm hẳn vào xe.

Tiếng phanh xe bén nhọn làm Lục Lập Phong sợ hãi.

Vợ chồng Lục Quốc Bảo Lương Mỹ Nhân lập tức xuống xe giải quyết, cửa xe vừa đóng, trong xe chỉ còn hai người.

Diêu Tinh Thần chưa từng thấy anh như thế này, khuôn mặt trắng bệch, liền an ủi: "Em không sao thật mà."

Lục Lập Phong nói: "Em chắc chứ?"

Diêu Tinh Thần gật đầu: "Người của em sao em không biết."

Lục Lập Phong hít sâu một hơi, nhìn sang chỗ khác, cố gắng đè nén cảm xúc hỗn loạn rồi quay lại, tức giận: "Diêu Tinh Thần! Rốt cuộc em muốn gì!"

Diêu Tinh Thần bị giọng nói vang vọng của anh làm cho sợ run, lùi dần về sau: "Anh sao lại… tức giận rồi…"

Lục Lập Phong mím môi, không kiềm chế được nhìn chằm chằm vào cô, rồi nhắm hai mắt, hỏi: "Đi gặp Tiêu Dật, lục lọi điện thoại anh, thăm dò anh trai anh, em muốn gì?"

Sau hôm Diêu Tinh Thần đến nhà ma tìm Tiêu Dật, Tiêu Dật gửi tin nhắn cho Lục Lập Phong: Đừng để Tinh Thần điều tra chuyện năm đó.

Lục Lập Phong vẫn thấy, với chỉ số IQ của Diêu Tinh Thần, có đi thăm dò cũng không điều tra được gì, huống chi năm đó Trì Mục tự sát hay bi hại vẫn không ai rõ.

Không ngờ rằng trước đó, anh phát hiện cô lục lọi điện thoại mình, lén lút ghi lại số Tiêu Dật.

Diêu Tinh Thần vẫn bình tĩnh, hàng mi rung rung, nói: "Không sai, em muốn biết rõ ràng chuyện năm đó. Trì Mục không thể đang yên đang lành thành như vậy."

Lục Lập Phong cắn răng, nheo mắt: "Em nghĩ anh ta bị thiểu năng thật sao?"

"Lòng tiểu nhân," Diêu Tinh Thần tức giận nhìn anh: "Anh chưa từng giao thiệp với Trì Mục…"

"Anh chưa từng giao thiệp với Trì Mục…" Lục Lập Phong phiền não nở nụ cười: "Chắc em đang đếm thời gian, ngóng trông từng giờ từng khắc sinh con ra để cùng anh ta như hình với bóng đúng không?"

Diêu Tinh Thần nghẹn họng, cắn môi, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

"Diêu Tinh Thần, trả lời anh." anh dùng sức kéo tay cô.

Diêu Tinh Thần nhìn ra ngoài, bỗng dưng ánh mắt trở nên căng thẳng.

Còn Lục Lập Phong nhìn theo hướng cô nhìn, cũng ngẩn người.

Diêu Tinh Thần đẩy cửa xuống xe, chạy nhanh tới, Lục Lập Phong cũng xuống xe.

Đứng đối diện Lục Quốc Bảo và Lương Mỹ Nhân là mẹ Trì Mục, Trì Mục đang ngồi trong xe, nhàm chán nghịch móng tay.

Trùng hợp như vậy…

Mẹ Trì Mục mới mua một chiếc Volkswagen, hai người cũng định lái xe đến công viên văn hoá để đi dạo, không ngờ xe trước mặt đột nhiên dừng lại, mẹ Trì Mục mới học lái, phản xạ thật nhanh mới không đâm vào đuôi xe trước, hai xe mới va quẹt một chút, mẹ Trì Mục định xuống xe cãi nhau, lại thấy chủ xe kia là Lương Mỹ Nhân và chồng cô ta.

Khi Trì Mục yêu Lương Mỹ Nhân, mẹ Trì Mục từng gặp cô ta, sau khi Trì Mục tự sát, mẹ Trì Mục vẫn cảm thấy chính con bé này là người hại anh thành ra bây giờ.

Bà đã lớn tuổi, còn mắc bệnh tim, Lương Mỹ Nhân chưa kịp nói, bà đã ôm ngực thở hổn hển.

Lương Mỹ Nhân thấy bà sắp ngất xỉu, vội tiến lên đỡ, nhưng bị mẹ Trì Mục kiên quyết đẩy ra.

Diêu Tinh Thần vừa trên xe xuống, định chạy tới đỡ, bị Lục Lập Phong kéo lại.

“Lục Lập Phong! Anh buông em ra! Bà mắc bệnh tim!” Diêu Tinh Thần lo lắng nhưng không địch được sức anh.

Lục Lập Phong lấy điện thoại gọi 120, tỉnh táo nói với cô: “Bây giờ em cử động không tiện, không những không cứu được bà ấy, có thể còn bị động thai, huống gì bây giờ còn có hai người là bác sĩ. Trước khi 120 đến, bọn họ tự biết cách cấp cứu.”

Hai bác sĩ, anh nói Lương Mỹ Nhân và Trì Mục ngồi trong xe.

Lương Mỹ Nhân định đến gần cấp cứu cho mẹ Trì Mục, nhưng bà ấy càng giãy dụa, phản kháng, tim lại càng đập nhanh, sắc mặt bà đã biến thành tái nhợt, Trì Mục vẫn không xuống xe.

Anh vẫn cúi đầu, chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Anh nhìn phần trắng ở ngón tay, tựa như thực sự tin rằng trên tay anh có mười vầng trăng khuyết.

Lục Lập Phong nhìn phản ứng của anh, kinh ngạc thật sự.

Mẹ mình đang nguy kịch ngoài xe, nằm co quắp trên mặt đất, mà anh ta lại không hề hay biết.

Nếu như anh giả vờ ngây ngốc, chắc chắn đến tận giờ phút này sẽ không bình tĩnh, tự nhiên như thế.

Diêu Tinh Thần có chút tuyệt vọng.

Khi cô bị Lục Lập Phong kéo lại, dù không tin vào suy đoán máu lạnh của anh, nhưng trong lòng vẫn dấy lên một tia hy vọng, cô luôn hy vọng kì tích xảy ra, Trì Mục bước xuống cấp cứu cho mẹ.

Diêu Tinh Thần giằng tay ra khỏi tay anh, quay đầu nhìn anh, ánh mắt thất vọng, rồi chạy về phía chiếc Volkswagen.

Lục Lập Phong khẽ buông tay, nhìn bóng lưng cô, hít một hơi thật sâu.

"Lục Quốc Bảo! Giúp em tìm xem trên người bà có thuốc không!" Lương Mỹ Nhân không để ý đến sự phản kháng của mẹ Trì Mục, cố làm cấp cứu.

Cơ thể cao to của Lục Quốc bảo ngồi xổm xuống, lục trên người mẹ Trì Mục.

Còn Diêu Tinh Thần chạy đến cửa xe, lo lắng kéo ra.

"Trì Mục! Anh đừng thờ ơ như vậy! Dì xảy ra chuyện rồi!"

Trì Mục vừa nhìn Diêu Tinh Thần, vừa cười kéo tay cô.

Diêu Tinh Thần dùng sức kéo anh từ xe xuống.

Trì Mục ngốc nghếch bị cô kéo như vậy suýt ngã sấp xuống.

Diêu Tinh Thần chỉ người mẹ đang nằm trên đất, vội vàng nói: "Anh Trì Mục! Anh nhìn đi! Bệnh tim của mẹ anh tái phát rồi! Anh thấy không? Anh là sinh viên giỏi nhất của khoa tim mạch mà! Sao anh không cấp cứu cho bà?"

Diêu Tinh Thần cảm giác tan vỡ, hai tay cầm tay anh không ngừng run rẩy.

Cô nhớ lại khi Trì Mục thực tập ở bệnh viện, mặc áo blouse trắng, dáng vẻ nhiệt tình, đẹp trai, thoải mái.

Còn bây giờ, mẹ anh sõng soài dưới chân, nhưng anh không động tĩnh.

Tại sao ông trời có thể giầy vò một người đến mức này?

Cho đến hiện tại, Diêu Tinh Thần vẫn không thể chấp nhận sự thật này.

Bây giờ Trì Mục mới thấy mẹ nằm trên mặt đất, thở hồng hộc, giống như giây tiếp theo anh sẽ không thở nổi nữa, sẽ chết theo.

Tình cảm của Trì Mục dù nhạt nhoà hơn người thường, nhưng vẫn sốt ruột, thấy cảnh này, anh rất sợ, không ngừng kéo tay Diêu Tinh Thần, ngón tay chỉ mẹ trên đất, miệng mấp máy, đường nét tinh tế trên gương mặt nhíu lại.

"Mẹ… mẹ…"

"Đúng! Mẹ của anh đấy!" Diêu Tinh Thần nhất thời cũng trở nên mù quáng, khóc nức nở lay vai anh: "Vì sao anh không cứu! Vì sao anh không cứu bà!"

Lục Lập Phong tay cuộn chặt thành nắm đấm, nhét trong túi quần, lông mày nhíu chặt nhìn cô khóc, khóc thương tâm như vậy, không biết có bao nhiêu tuyệt vọng.

Trì Mục bị cô lay cũng trở nên sợ hãi, lùi về sau.

Đúng lúc này, 120 đến, Lương Mỹ Nhân đứng dậy, giao mẹ Trì Mục cho nhân viên cấp cứu đẩy lên băng ca rồi lên xe.

Trước khi lên xe, ánh mắt Lương Mỹ Nhân vẫn dừng trên người Trì Mục.

Trì Mục nhìn mẹ bị đưa lên xe cứu thương, lại dùng sức kéo tay Diêu Tinh Thần.

"Mẹ! Mẹ bị đưa đi rồi!"

Diêu Tinh Thần nhìn vẻ mặt sợ hãi của anh, nhận thức được vừa rồi mình mất kiểm soát, anh đã thành như vậy, trách anh chẳng phải quá nực cười sao?

Diêu Tinh Thần lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn Trì Mục lo lắng không nói nên lời, lau mồ hôi trên trán anh: "Đừng sợ, nhất định không có chuyện gì đâu."

Lục Quốc Bảo không biết đã lên xe từ bao giờ, Lục Lập Phong không cử động đứng sau hai người, vẻ mặt thâm trầm.

"Mẹ… có chết hay không?" Trì Mục nhìn Diêu Tinh Thần, giống như cả thế giới của anh chỉ có cô.

“Không đâu.” Diêu Tinh Thần nói: “Bà chỉ đi bệnh viện khám một chút rồi về ngay thôi.”

Trì Mục tin là thật, hàng lông mày thoáng giãn ra.

Diêu Tinh Thần nhìn lướt qua người anh, đột nhiên thấy ánh mắt Lục Lập Phong.

Đôi mắt anh thâm trầm, đen nhánh, phức tạp vô cùng.

Khi Diêu Tinh Thần mất tập trung, một khối rất nặng như đổ lên người cô.

Trì Mục ôm cô.

Diêu Tinh Thần biết anh lo sợ, thả lỏng vỗ vỗ lưng anh, như dỗ đứa trẻ con.

Cô thấy Lục Lập Phong tiến lên hai bước định qua đây, nhưng thấy ánh mắt cô, khựng lại.

Diêu Tinh Thần thất vọng nhìn anh, cụp mắt, ôm lại Trì Mục.

“Mẹ nói em sẽ không đến thăm anh.” Trì Mục đột nhiên nói.

Diêu Tinh Thần cứng họng, đau lòng vuốt lưng anh.

“Ngốc ngếch, em sẽ không bỏ mặc anh.”

Giờ đây, ngoại trừ bố mẹ, người duy nhất bên anh chỉ có Diêu Tinh Thần.

Anh chỉ còn cô.

Mỗi ngày anh đều không ngừng nhìn ngón tay mình, nhìn mười vầng trăng, là ý nghĩa duy nhất của cuộc đời anh.

Có thể nói, đời người có quá nhiều thứ không đành lòng, Trì Mục là như vậy, Diêu Tinh Thần không đành lòng vứt bỏ, dù có biến cố gì xảy ra, cô cũng không nỡ để một mình anh ngây ngốc, để anh lọt thỏm giữa cuộc sống bao la.

Mẹ Trì Mục được đưa lên xe cẩn thận, nhân viên y tế nhanh chóng đóng cửa sau xe. Khoảnh khắc hai cánh cửa đóng sầm lại, giống như đoạn phim quay chậm, cắt đứt ánh mắt Lương Mỹ Nhân, cũng chia tách hai bóng hình đang ôm nhau.

Anh cúi đầu, dáng vẻ như lúc mới gặp, sạch sẽ anh tuấn, tựa như không nhận ra cô.

Lương Mỹ Nhân đỡ trán, nhắm chặt mắt, một trận đau nhức tập kích tim cô, giống như muốn đem cô lăng trì.

Đều tại cô, tất cả, đều do cô gây ra.

51. Chương 51: Cam Tâm Tình Nguyện

EDIT BY CHERYL CHEN

"Tình yêu, là ánh sáng giữa trời đông mịt mù giá rét. Tình yêu, là con dao qua lại giữa máu thịt. Tình yêu, là khi bạn có được bao nhiêu cũng thấy không đủ. Tình yêu, là anh ở phía bên kia vực thẳm, còn em lại dưới chân cầu."

Ở cửa sổ nộp phí của bệnh viện, Lương Mỹ Nhân nộp hết phí, nhận hoá đơn, rồi quay người lại, một bóng người cao to đứng đằng sau cô.

Lương Mỹ Nhân giật mình, rồi nhìn anh, ánh mắt lạnh như băng, cầm hoá đơn lên tầng.

"Bà ấy vừa mới tỉnh dậy, anh nghĩ chắc chắn bà ấy không muốn thấy em." Giọng Lục Quốc Bảo rất trầm, rất lạnh.

Lương Mỹ Nhân dừng chân, người run run. Cô chợt xoay người, nheo mắt nhìn anh.

Sắc mặt Lục Quốc Bảo cũng không tốt, hai người giằng co qua lại như vậy là tình cảnh thường gặp nhất trong cuộc sống vợ chồng.

"Lục Quốc Bảo, ý tốt của anh em ngại nhận." Lương Mỹ Nhân bước lên, ánh mắt đe doạ sắc lạnh: "Nếu không nhờ anh, sao Trì Mục lại thành thế này!"

Lục Quốc Bảo cười lạnh: "Cuối cùng em cũng chịu thừa nhận."

Đã nhiều năm trôi qua, cô ngày càng thờ ơ với anh, vì cô luôn nghĩ anh là hung thủ biến Trì Mục thành như vậy.

Lương Mỹ Nhân không đáp, như đang cố gắng đè nén điều gì, một tờ hoá đơn rơi xuống bay phất phơ, bị đoàn người đi qua giẫm nát.

Những bước chân kia ngỡ như giẫm vào trái tim cô.

Cô nhớ tới hôm Trì Mục gặp chuyện, cô nghe tin anh tự sát, chạy như điên vào bệnh viện, quá nhiều người, quá nhiều bước chân, cô lạc trong bệnh viện to lớn.

"Em vốn đâu muốn nói với anh." Gương mặt Lương Mỹ Nhân uể oải, cô quay đầu định đi, nhưng bị Lục Quốc Bảo nắm cổ tay kéo lại.

Lương Mỹ Nhân chỉ dừng bước, không quay đầu.

"Không phải em muốn ly hôn à?" Lục Quốc Bảo nhìn cô, trong mắt có toà thành vốn kiên cố nhưng giờ đây dần sụp nát, anh nuốt một ngụm, nói từng chữ: "Anh đồng ý."

Lương Mỹ Nhân ngạc nhiên nhìn anh, không biết nên phản ứng thế nào.

Lục Quốc Bảo nói: "Đúng, Trì Mục không phải tự sát."

Lương Mỹ Nhân lập tức quay lại, bấu chặt cổ áo anh, viền mắt đỏ ửng: "Anh! Anh làm đúng không!"

Tim Lục Quốc Bảo lập tức bị lời nói của cô làm cho vỡ nát, anh đẩy cô ra, lùi về sau,…

"À…" anh cười nhạt, đau khổ nhìn cô.

Từ khi kết hôn đến giờ, giữa hai người chỉ có chiến tranh lạnh, ở riêng, khắc khẩu.

Người ta nói rằng, yêu là có thể bao dung tất cả, trước chữ 'yêu' là chữ 'tình', cũng là sự ích kỉ làm người ta giận đến mức muốn buông dây cương.

Anh thực sự muốn buông tay.

Dây cương này, anh dùng tất cả sức lực để nắm, da thịt cọ xát, máu me be bét, rất đau.

Lương Mỹ Nhân thấy anh không giải thích, viền mắt lại ửng lên.

"Lục Quốc Bảo, nói đi, có phải anh không?!" Lương Mỹ Nhân lại kích động túm cổ áo anh.

Lực của cô lớn đến đáng sợ, Lục Quốc Bảo cao to bị cô lay, cúc áo tuột mất mấy cái.

Cúc áo lăn qua lăn lại, rồi biến mất sau vết chân của ai đó.

Không ai quan tâm đến cảnh cãi nhau hay khóc lóc ở bệnh viện, mỗi ngày đều có bi kịch, nước mắt hay cãi vã chỉ là nhạc nền mà thôi.

Lục Quốc Bảo nói hai chữ nhẹ nhàng mà kiên định: “Không phải.”

Lương Mỹ Nhân lập tức bối rối.

Nếu Trì Mục không tự sát, thì người hại anh không phải Lục Quốc Bảo thì là ai?

Lục Quốc Bảo chậm rãi đẩy cổ ra, trong lòng lạnh lẽo, anh giơ tay mệt mỏi xoa mi tâm, nói: “Sau chuyến bay của anh về, chúng ta đi làm thủ tục li hôn.”

Câu nói nặng trịch, nhưng anh nói nhẹ bẫng, giống như một linh hồn bị bỏ rơi, rời khỏi phần xác cùng máu thịt, nhẹ nhàng nhưng lạnh băng.

Anh nói xong quay người, nhưng không hề cất bước.

Nếu như anh đã quyết, sao còn muốn chờ?

Đợi cô níu lại à?

Đúng là buồn cười.

Người phụ nữ sau lưng rơi một giọt nước mắt, không hề níu kéo.

Cô không giữ anh lại, một câu “em không bỏ được anh” cũng không có.

Lục Quốc Bảo đau lòng nhắm hai mắt, cắn răng, bước ra khỏi bệnh viện.

Bóng lưng anh nghịch sáng, thu nhỏ dần mỗi giây phút, bị ánh mặt trời nuốt chửng.

Lương Mỹ Nhân nhìn điểm đen biến mất, bỗng cảm giác như bị người ta giáng một búa trời đất quay cuồng, nhưng lại thanh thản, trong đau đớn, cô như trút được gánh nặng.

…

Mẹ Trì Mục được cứu rồi, nhưng phải làm phẫu thuật stent tim, phí phẫu thuật do Diêu Tinh Thần trả. Bố Trì Mục không đồng ý, nhưng mấy năm nay, ông tích góp bao nhiêu dùng chữa bệnh cho Trì Mục hết. Diêu Tinh Thần nói với bố Trì Mục, cứ coi như cô cho vay, bố Trì Mục đành nhận lời.

Ngày mẹ Trì Mục phẫu thuật, bà vỗ nhẹ vào tay Diêu Tinh Thần, không nói chuyện, rơi nước mắt.

Mắt Diêu Tinh Thần cũng ướt nhoà, nhưng vẫn cười bình tĩnh: "Không sao cả, nhỡ dì có mệnh hệ gì, cháu thay bác bảo vệ anh ấy."

Mẹ Trì Mục nín khóc, nở nụ cười: "Đứa trẻ này, sao nói toàn câu rủi, sao dì chết được? Dì còn sống đến 100 tuổi, 1000 tuổi với con."

Diêu Tinh Thần vuốt mái tóc bị mồ hôi thấm ướt của bà, nghiêm túc nói: "Dì, chưa nuôi con chưa biết lòng cha mẹ, cháu đang mang thai mới biết làm mẹ vĩ đại thế nào. Dì là người mẹ lạc quan, vĩ đại nhất cháu từng thấy, dì nhất định sẽ bình an, sống lâu trăm tuổi."

Mẹ Trì Mục luôn thấy một Diêu Tinh Thần trẻ con, mãi không chịu trưởng thành, giờ thấy cô nói vậy, nghẹn ngào không kìm được, cầm tay Diêu Tinh Thần.

"Con à, có một chuyện, dì luôn thầm nghĩ nếu được quay lại."

"Chuyện gì ạ?"

"Con còn nhớ không, ngày con tỏ tình với Trì Mục?"

"Con vẫn nhớ rõ," Diêu Tinh Thần nói to, còn pha chút ngượng ngùng: "Khi đó cháu còn ngu si viết cho anh ấy một bức thư tình nữa."

"Hôm đó, dì dọn nhà thấy bức thư của cháu. Với Trì Mục, từ bé đến lớn, dì vừa là mẹ, vừa là bạn, chuyện tình cảm nó cũng không giấu dì. Dì hỏi nó có thích cháu không, nó nói cháu là cô gái rất tốt, muốn tiến thử xem sao. Dì khi đó trông mặt mà bắt hình dong, thấy cháu hơi quái, không hợp với nó nên khuyên nó suy nghĩ lại. Sau này, dì vẫn nghĩ, nếu thời gian quay lại, Trì Mục ở bên cháu thì tốt biết bao, sẽ không thành ra bây giờ. Nếu khi đó nó nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình, cháu nói thử xem, nó có hối hận vì đã chọn Lương Mỹ Nhân thay vì người tốt như cháu không?"

Diêu Tinh Thần rơi vào trầm mặc.

Đúng vậy, mấy năm nay, người ở bên anh là cô. Nếu Trì Mục có thể nhìn thấu tương lai, anh có chọn cô không?

Chắc là không.

Anh nhận thư tình của cô, nói muốn cân nhắc chuyện hẹn hò với cô, nhưng nếu anh thật lòng thích cô, sẽ không vì một câu nói của mẹ mà chần chừ do dự.

Anh là con người thuần khiết như vậy, lúc nào cũng cho đi tình cảm.

Mẹ Trì Mục thấy cô không nói lời nào, ý thức được mình lỡ lời, vội nói: "Tinh Thần, nhiều năm trôi qua rồi, dì không muốn làm liên luỵ cháu, cháu là một cô gái tốt, dì hy vọng tương lai của cháu sẽ đong đầy hạnh phúc. Đừng chấp niệm với người nào, vừa tổn thương người vừa tổn thương mình, cháu nhìn Trì Mục xem, không phải ngốc nghếch như thế sao?"

Diêu Tinh Thần gật đầu, mẹ Trì Mục vào phòng phẫu thuật.

Cô ngồi trên hàng ghế trước cửa phòng, nặng nề tâm sự.

Trì Mục ngồi bên cạnh cô, đang dùng móng tay cào lên tờ giấy dán trên tường.

Diêu Tinh Thần túm lấy tay anh, kiên nhẫn dỗ dành: "Anh Trì Mục, không được phá hoại của công."

Trì Mục quay đầu, trong đôi mắt đen có vài phần chán nản: "Anh mệt.. anh muốn ngủ…"

Diêu Tinh Thần vỗ bả vai mình: "Được, tựa vào vai em, đợi mẹ phẫu thuật xong."

Trì Mục rất vui, cái đầu nặng gối lên vai cô.

"Anh Trì Mục, cô gái hôm qua cấp cứu cho mẹ anh, anh biết không?"

Trì Mục lắc đầu: "Không biết."

"Chính là cô gái mắt rất to, rất xinh đẹp ấy."

"Không phải em nói rằng em xinh đẹp nhất sao?" Trì Mục ngẩng đầu nhìn cô rồi lại gối đầu vào vai cô, ôm cô như ôm con.

Diêu Tinh Thần lắc đầu cười khổ.

Cô ngẩng đầu nhìn tấm biển "Phòng phẫu thuật" phát sáng, nhẹ nhàng nói: "Em kể cho anh một câu chuyện cũ nhé.."

“Được.” Trì Mục nhắm mắt, hàng mi rung động.

“Rất lâu về trước, có một chàng trai tên là Trì Mục.”

“Chính là anh.”

“Đúng, chính là anh đó!” Điêu Tinh Thần bị anh chọc cười, bóp bóp mặt anh.

“Trì Mục yêu nữ sinh ưu tú nhất Đại học Y. Hai người vì một đồng tiền xu mà nhất kiến chung tình, rồi trở thành cặp đôi yêu nhau bình thường…”

Giống như các cặp yêu nhau khác, Trì Mục rất nuông chiều Lương Mỹ Nhân, đến nỗi bạn bè còn cười anh không nghiêm khắc với bạn gái, Lương Mỹ Nhân thỉnh thoảng cũng sẽ ở phòng Trì Mục chơi game, cùng anh nằm trên salon ngủ cả đêm.

Lương Mỹ Nhân có một con Samoyed đáng yêu, là kỉ vật giữa cô và bạn trai cũ.

Lục Quốc Bảo và Lương Mỹ Nhân yêu nhau từ thời cao trung (cấp ba), rồi Lục Quốc Bảo đỗ Trường Hàng Không, phải đi Mỹ huấn luyện hai năm. Mối tình đầu hồn nhiên bị khoảng cách đánh bại, một ngày nào đó vào năm hai Đại học, hai người chia tay.

Một năm sau chia tay, Lương Mỹ Nhân gặp Trì Mục ở nhà ga, cô đã nghe danh Trì Mục trong trường từ lâu, anh là nam thần của đại học B.

Hai người vừa gặp đã yêu, trong hệ học y 5 năm, giằng co cuồng nhiệt ba năm, anh và cô trở thành cặp trai tài gái sắc.

Cảm giác khi ở bên Trì Mục khác hoàn toàn với ở bên Lục Quốc Bảo.

Trước đây, luôn là Lục Quốc Bảo nắm thế chủ động, đều đưa cô đi xem mấy con chó, đưa cô đi xem mô hình máy bay, đều là ý của anh. Lương Mỹ Nhân thích anh, nhưng cũng hay oán giận điều này.

Nhưng ở bên Trì Mục thì lại khác.

Trì Mục vốn ấm áp hiền lành, đều nhờ hoàn cảnh lớn lên của anh. Anh chăm sóc Lương Mỹ Nhân chu đáo, điều mà đứa trẻ sống trong gia đình đơn thân như cô chưa từng được nhận.

Anh nuôi chú Samoyed nhỏ của cô, thuê một ngôi nhà dân gần trường, bên ngoài tầng trệt là một cái sân, trong sân là hai hàng cây ăn quả, hai người cùng nhau lắp đặt nội thất, cùng nhau vun vén, căn nhà nhỏ được sửa thành căn biệt thự nhỏ.

Mỗi khi bạn bè tụ họp, Lương Mỹ Nhân sẽ treo lên cây một dải đèn rực rỡ sắc màu, Trì Mục đứng dưới đất đỡ thang, không nói gì, chỉ lặng nhìn cô.

'Hoảng Hoảng, anh nhìn em làm gì?"

Trì Mục vốn sĩ diện, chỉ khi ở nhà cô mới goi anh như vậy.

Trì Mục cũng lắc cái thang thật. (Hoảng Hoảng nghĩa là lắc lắc)

Lương Mỹ Nhân sợ đến nỗi tím tái mặt mày: "Trì Mục, anh có bệnh không vậy!"

Trì Mục cười: "Không phải em muốn anh lắc thang sao?"

"Thế thì lần sau em trèo lên, anh gọi em là Dao Dao, em cũng lung lay rồi ngã mất." (Dao là dao động)

Trì Mục thấy cô giận, lập tức nóiL "Anh sai rồi, nữ vương xin tha mạng."

"Tiêu Dật hôm nay dám cười em!" Lương Mỹ Nhân thở mạnh, nói.

"Cười em cái gì?"

"Nói chúng ta sống cùng nhau thế này, em bắt đầu sống cuộc sống của người đã có chồng."

Trì Mục cưng chiều nhìn cô: "Em phải trêu lại chứ."

'Đương nhiên rồi, em nói, đằng nào cũng hơn anh ta chỉ biết đi theo đuổi người khác. Tiêu Dật nói anh ta cam tâm tình nguyện, làm em tức chết."

Trì Mục cúi đầu cười, đột nhiên ngẩng đầu, ngón tay gõ vào thang: "Dao Dao, em gả cho anh nhé?"

Lương Mỹ Nhân thẹn thùng, lắc đầu: "Còn dám nói!"

Trì Mục mím môi cười, lắc nhẹ thang.

"Aaa! Đừng rung thang, em rất sợ!"

"Em có gả cho anh không đây?"

“Gả gả gả, em gả là được mà.”

…

Đêm Trì Mục và Lương Mỹ Nhân chia tay, anh ngồi một mình trong mảnh sân nhỏ, trèo lên thang, ngồi cả ngày.

Diêu Tinh Thần hút thuốc dưới tàng cây, ngọn lửa soi sáng mặt cô trong đêm.

“Anh xuống đi, ngồi cả ngày rồi.” Diêu Tinh Thần không nỡ, nhưng cố nói giọng bình thường.

“Tinh Thần, để anh một mình đi.”

“Để anh một mình cái đầu anh! Tiêu Dật bị anh đánh đến mức chảy máu miệng chỉ vì anh ta mắng Lương Mỹ Nhân một câu. Vì chị ấy mà làm tổn hại tình nghĩa bao năm giữa các anh. Anh có biết Tiêu Dật buồn lắm không?”

Mặt Trì Mục tái nhợt, ánh đèn chợt tắt.

“Cô ấy không phải loại con gái lăng nhăng. Anh rất hiểu cô ấy, cô ấy đã sai, nhưng không chịu nói xin lỗi, nên đành đuối lý mà chia tay.. Con mẹ nó, anh lại đồng ý…”

Trì Mục nói “Cút” là do đầu óc bị đố kị làm cho mê muội.

“Con mẹ nó, anh đúng là hèn, không có cách nào à.” Diêu Tinh Thần nhàn nhạt bồi thêm, hút thuốc.

“Nếu anh không quan tâm thì sao?” Mắt Trì Mục bỗng sáng ngời: “Anh có nên đi tìm cô ấy, nói rằng anh không để bụng không? Anh thực sự không để bụng! Chỉ là lên giường thôi đúng không? Ai mà chẳng mắc sai lầm?”

Trì Mục xuống thang.

“Anh anh… anh làm gì thế!?”

“Anh muốn đi tìm cô ấy.”

Diêu Tinh Thần ngây người, nhìn bóng lưng anh liều mang chạy đi, ngơ ngẩn một lúc lâu.

Anh muốn đi tìm cô ấy, anh không hề để tâm.

Diêu Tinh Thần cảm thấy thật nực cười, rồi không khỏi tự giễu.

Đến khi thuốc lá bén vào tay, cô mới chợt tỉnh.

Cô lại châm thuốc, hít một hơi, bỗng mỉm cười nhưng mắt nhoè lệ.

Thì ra, không có ai có lỗi với ai…

Chỉ có cam tâm tình nguyện.

…

Diêu Tinh Thần nói rất nhiều, thấy trên vai ngày càng nặng.

Trì Mục không nghe, đã ngủ rồi.

Bác sĩ nói, trong thế giới của người thiểu năng, trừ việc sống chết, cảm giác so với người bình thường ít hơn nhiều.

Đèn trong phòng phẫu thuật vẫn sáng. Diêu Tinh Thần đưa tay sờ mặt anh, nhìn gương mặt ngủ say của anh.

Trì Mục, anh còn nhớ rõ không, yêu là thế nào?

Tình yêu, là ánh sáng giữa trời đông mịt mù giá rét.

Tình yêu, là con dao qua lại giữa máu thịt.

Tình yêu, là khi bạn có được bao nhiêu cũng thấy không đủ.

Tình yêu, là anh ở phía bên kia vực thẳm, còn em lại dưới chân cầu.

52. Chương 52: Sự Thoả Hiệp Của Anh

EDIT BY CHERYL CHEN

"Bây giờ, cô không còn mua súng đồ chơi mà chọn một hộp búp bê Barbie đẹp nhất."

Đã sang năm mới, khí trời dần ấm áp.

Diêu Tinh Thần rời giường từ sáng sớm, đỡ bụng vào nhà vệ sinh, thấy trên ghế salon chỉ còn một cái chăn.

Hôm nay là thứ bảy, Lục Lập Phong đã đi sớm về muộn cả tuần giờ lại không thấy đâu.

Trong một tuần này, quan hệ hai người gần như khôi phục lại trạng thái trước khi kết hôn, anh tan làm thường đi gặp bạn bè, về rất khuya, còn cô thỉnh thoảng đến bệnh viện, xem tình hình mẹ Trì Mục, có khi lại đi uống trà cùng Trình Trinh Trinh. Lần đầu tiên cô cảm nhận được cuộc sống vô vị của phụ nữ có thai.

Diêu Tinh Thần đẩy cửa phòng, định đi tìm Lục Phong Hoả lấy vài thứ đồ. Khi đến tầng một, cô nghe được lời Hà Lâm tâm sự với Tống Ngọc Bình.

"Lục gia chúng ta, đã kết hôn sẽ không có chia lìa, chị khuyện Mỹ Nhân đi, đừng kích động nhất thời."

"Haizz, lòng Mỹ Nhân đã không đặt ở cái nhà này nữa rồi, hơn nữa lần này là Quốc Bảo muốn ly hôn." Tống Ngọc Bình than thở.

"Vậy sao bác hai có vẻ đủng đỉnh thế?" Hà Lâm hỏi.

"Trời! Cả nhà toàn người bướng bỉnh, làm thế nào cho thoả đáng mới được."

"Ơ? Tinh Thần, con dậy rồi à? Con ăn sáng chưa?" Hà Lâm thấy Diêu Tinh Thần đi ra, vội đứng lên chuẩn bị bữa sáng.

Diêu Tinh Thần cười: "Mẹ, chào buổi sáng. Bác hai, chào buổi sáng. Con tìm Tiểu Hoả lấy mấy thứ đồ rồi ăn ngay ạ."

Hà Lâm chỉ tay ra ngoài: "Tiểu Hoả đi tìm anh nó ở sân sau ấy, không có trong phòng đâu."

"Vâng, con ra sân sau tìm nó."

Diêu Tinh Thần ra khỏi cửa lớn, nhưng trong giây lát cô mở cửa kia, từ khe cửa truyền đến giọng nói của

Hà Lâm.

"Đứa con dâu này của em, dường như lòng nó cũng không để ở chốn này…"

…

Sân sau là một bãi cỏ lớn, sau bãi cỏ là rừng cây nhỏ, trong bãi cỏ, có một tán ô lớn, một cái bàn dài được đặt dưới ô, trên bàn bày rất nhiều loại gỗ, cùng công cụ của thợ mộc.

Lục Lập Phong đang ngồi cạnh bàn, tay đánh bóng con ngựa gỗ nhỏ. Con ngựa gỗ đường nét mịn màng, tinh tế, được đẽo rất cẩn thận. Dù chưa được tô màu, nhưng vẫn nhìn thấy chất gỗ rất đẹp.

Diêu Tinh Thần dừng bước từ xa.

Cô thấy Lục Lập Phong để con ngựa lên bàn, lấy tay đẩy mấy lần, con ngựa liền chuyển động trước sau.

Lục Phong Hoả đứng cạnh anh, cười nói gì đó, còn Lục Lập Phong gật đầu, mỉm cười nhìn chú ngựa.

"Ở công viên, em đã nói sẽ đồng ý với anh một chuyện. Bây giờ anh muốn em thực hiện."

Hôm đó, từ bệnh viện về, anh bỗng đẩy cửa phòng ngủ, nói vậy.

Diêu Tinh Thần vì giúp mẹ Trì Mục nên đã mệt mỏi cả ngày, buồn ngủ đến nỗi mơ màng, thấy cửa phòng ngủ bị mở ra, trợn tròn mắt, thấy anh đứng cạnh cửa, ánh sáng từ phòng khách rọi vào, còn anh đưa lưng về nguồn sáng, biến thành một bóng đen cao gầy,

"Anh muốn em làm gì?" Diêu Tinh Thần dụi mắt, mệt mỏi nói.

"Đừng gặp anh ta nữa." Giọng nói Lục Lập Phong nhẹ nhàng nhu hoà, nhưng rất nghiêm túc.

Diêu Tinh Thần nhất thời không phản ứng kịp, định hỏi, anh đã nói thêm.

"Trì Mục."

Đừng gặp Trì Mục nữa.

Diêu Tinh Thần rơi vào trầm mặc.

Cô ngẩng đầu nhìn bóng dáng anh, ánh sáng vây quanh bốn phía, cô nhắm mắt lại.

Trong phòng im lặng, cô không phát ra tiếng động.

Cô do dự.

Nếu như trước đây, cô nhất định sẽ không chút do dự từ chối chuyện này, sẽ nói như đinh đóng cột với Lục Lập Phong rằng, muốn cô không gặp lại Trì Mục nữa, không bao giờ.

Nhưng giờ đây, anh đứng đó giằng co, cô nhìn anh, ánh sáng chiếu lên vách tường, chiếu lên một tấm thẻ dạy chữ cho trẻ em, bên trên là từ "bố" được viết bằng Hán tự và bính âm, bên dưới là chỗ ghép vần.

Diêu Tinh Thần dù thế nào cũng không nên từ chối anh.

Một khoảng trầm lặng rất lâu, anh thở dài.

"Em ngủ tiếp đi."

Anh từ từ đóng cửa lại, ánh sáng trong phòng ngủ bị thu lại từng tấc từng tấc, để lại bóng tối vô tận.

"Anh, đúng là bất ngờ! Chắc chắn sẽ rất bất ngờ!" Diêu Tinh Thần nghe Lục Phong Hoả nhìn con ngựa khen không dứt lời.

Thì ra anh làm con ngựa này để cho cô một sự bất ngờ.

Mắt Diêu Tinh Thần ửng đỏ, cô sợ sẽ phá huỷ sự bất ngờ của anh, vội vã quay người rời đi không một tiếng động.

Lục Lập Phong nhìn lơ đãng ra đằng sau Lục Phong Hoả, thấy bóng lưng cô rời đi.

Nhìn theo hướng cô đi, ánh mắt anh sâu thêm vài phần.

...

Diêu Tinh Thần lại đến bệnh viện thăm mẹ Trì Mục. Hôm nay là thứ bảy, bệnh viện rất đông, Diêu Tinh Thần xuống khỏi taxi, đi rất cẩn thận, nhìn trái nhìn phải, tránh bị đẩy ngã.

Một bóng người vội vã chạy đến, Diêu Tinh Thần vững vàng dừng bước, nhường đường cho người đó, nhưng

trong giây phút nhìn lướt qua, cô nhận ra khuôn mặt quen thuộc.

"Hoàn Tử?" Diêu Tinh Thần gọi người đó lại, bước đến.

Hoàn Tử dừng lại, cười với cô: "A? Sao em lại ở đây?"

Sau khi Diêu Tinh Thần kết hôn rồi mang thai, Hoàn Tử phải làm việc với một diễn viên khó tính, mấy tháng trời không thấy mặt.

"Chị sao thế, chạy vội như vậy, có chuyện gì ạ?" Diêu Tinh Thần nghĩ ngay đến Tiểu Hoàn Tử, con Hoàn Tử.

Hoàn Tử bước chậm lại, buồn thiu nói: "À, con gái chị lần trước làm phẫu thuật không mấy thành công. Hai hôm nay ngực lại đau, phải nằm viện, tí nữa chị còn phải đi "hầu hạ chủ tử" (ý nói đi hầu hạ cô diễn viên kia), bây giờ phải mua đồ ăn sáng mang cho con. Chết! Muộn rồi! Không kịp mất rồi! Thôi quên đi, không ăn một bữa cũng chả chết được."

"Sức khoẻ của con vẫn là quan trọng nhất." Diêu Tinh Thần nhíu mày, bắt đầu nhìn trách cứ.

"Đương nhiên là quan trọng nhất rồi!" Hoàn Tử nhét bữa sáng vào tay cô: "Nhưng chị phải nuôi con, không có tiền con gái chị sao sống được! Em giúp chị đưa cho nó nhé, phòng 601."

Hoàn Tử nói xong lao đi như bay.

Diêu Tinh Thần nhìn túi sữa đậu nành trong tay, lại nhìn bóng lưng Hoàn Tử, xúc động vô cùng.

Thì ra, trước đây cô nhiều lần bắt chị ấy đi mua cà phê nóng, cà phê lạnh, đều ép từ người con gái chị ấy ra.

Suy bụng ta ra bụng người, giờ cô sắp làm mẹ, thực cảm thấy trước đây mình khó chiều, rất quá đáng.

Diêu Tinh Thần mang sữa đậu nành vào bệnh viện, bỗng ngừng lại, đi tới cửa hàng bán đồ chơi gần đó.

Bây giờ, cô không còn mua súng đồ chơi mà chọn một hộp búp bê Barbie đẹp nhất.

Bé gái kia nhìn thấy nhất định sẽ rất vui vẻ.

...

Sau khi thăm Tiểu Hoàn Tử, Diêu Tinh Thần tới phòng mẹ Trì Mục nằm.

Đẩy cửa phòng bệnh, trong phòng truyền đến tiếng cười của mẹ Trì Mục.

Diêu Tinh Thần ngạc nhiên, Trì Mục đang làm ở nhà máy thực phẩm, bố Trì Mục cũng đi làm, bà nói chuyện với ai?

Bước vào, Diêu Tinh Thần thấy rõ một bóng dáng anh tuấn đang ngồi cạnh giường bệnh, ngây người.

"Lục Lập Phong?"

Lục Lập Phong ngồi cạnh giường, nói chuyện với mẹ Trì Mục, trên tủ đầu giường có chiếc cặp lồng giữ nhiệt.

Lục Lập Phong thấy cô, cười rất tự nhiên: "Em ra ngoài quên mang theo canh."

Đúng thật, cô đã đặc biệt chuẩn bị canh cho mẹ Trì Mục, nhưng sáng sớm thấy anh khắc con ngựa, lòng nặng nề tâm sự, quên khuấy đi mất.

Cô không bao giờ nghĩ được, Lục Lập Phong sẽ mang canh cho mẹ Trì Mục.

Mẹ Trì Mục dù không thích Lương Mỹ Nhân, nhưng dù sao Lục Lập Phong cũng là chồng Diêu Tinh Thần, bà vẫn nể mặt tiếp đãi anh, không ngờ Lục Lập Phong khiêm tốn lễ độ, nói chuyện một lúc, mẹ Trì Mục rất thích anh.

Diêu Tinh Thần đi tới, hơi xấu hổ, không nói gì, lẳng lặng mở cặp lồng, đổ canh vào bát, thổi cho nguội.

Mẹ Trì Mục nhìn cô, nói với Lục Lập Phong: "Tinh Thần đối với dì như mẹ ruột, dì cũng coi nó là con gái. Nó là cô gái tốt nhất trong mắt dì."

Lục Lập Phong nhìn cô đang cụp mắt thổi canh, vẻ mặt hiền dịu tĩnh lặng, nói: "Cô ấy cũng là cô gái tốt nhất trong mắt cháu."

Cái thìa trong tay Diêu Tinh Thần đang khuấy thì ngừng lại, cô nhìn anh.

Ánh mắt Lục Lập Phong cũng quét qua, cô chột dạ cụp mắt.

Mẹ Trì Mục nói: "Đúng thật, nhiều năm như vậy, chuyện lớn nhỏ trong nhà, Diêu Tinh Thần giúp dì không ít, có tình có nghĩa. Dì vẫn luôn lo lắng chuyện chung thân đại sự cho nó, nhưng hiện tại xem ra, nó gả cho

người chồng tốt như cháu, dì cũng yên tâm."

Mẹ Trì Mục ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng chua xót, nếu Trì Mục không thành như kia, bà bất kể thế nào cũng phải bắt nó cưới Tinh Thần, sao có thể giương mắt nhìn Tinh Thần gả vào nhà người khác.

"Dì ăn canh nhé." Cô đưa thìa tới, khéo léo nói.

Mẹ Trì Mục nhận canh, cười nói: "Có chuyện dì vẫn không biết có nên nói ra không."

"Dì với cháu thì có gì mà ngại ạ." Diêu Tinh Thần nói.

"Tinh Thần, dì nhận cháu là con gái nuôi, cháu có chịu không."

Con gái nuôi…

Mẹ Trì Mục thông minh đến mức nào, nói như vậy trước mặt Lục Lập Phong là vì sợ anh biết chuyện Trì Mục với Diêu Tinh Thần rồi suy nghĩ nhiều.

Diêu Tinh Thần cúi đầu không đáp.

Con gái nuôi…

Như thế thì Trì Mục rõ ràng sẽ thành anh trai cô.

Lục Lập Phong nhận lời, mỉm cười nói: "Mẹ nuôi, con và Tinh Thần sau này sẽ là con của mẹ."

"Tốt, tốt quá." Mẹ Trì Mục nhìn Diêu Tinh Thần như đang dỗ dành trẻ con, dịu dàng nói: "Tinh Thần à, chồng con lên tiếng rồi kìa…"

Diêu Tinh Thần chỉ có thể gật đầu, trúc trắc nói: "Con biết rồi ạ, mẹ nuôi…"

"Ôi chao!" Mẹ Trì Mục xúc động, vừa ăn canh vừa chớp mắt thật nhiều, giấu đôi mắt ướt nhoè trong làn khói bốc lên.

…

Lúc về nhà, trong xe Lục Lập Phong, Diêu Tinh Thần ngồi rất yên lặng.

Lục Lập Phong lái xe vào đường lớn, không khí tĩnh lặng, tiếng "tít tít" vang lên, Lục Lập Phong phá vỡ bầu không khí, nhắc cô: "Diêu Tinh Thần, dây an toàn."

Diêu Tinh Thần không nghe thấy, cô đang nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt đất rải đầy pháo đỏ, công nhân vệ sinh đang dọn dẹp.

Lục Lập Phong từ từ đỗ xe ở ven đường, nói với cô: "Em ngồi đằng sau đi, ngồi ghế phụ nguy hiểm lắm."

Diêu Tinh Thần rốt cuộc nghe thấy, "à" một tiếng, xuống xe mở cửa sau.

Xe tiếp tục di chuyển, Lục Lập Phong nhìn lướt qua công nhân bảo vệ môi trường ven đường, nói: "Trì Mục làm ở nhà máy thực phẩm chắc là vất vả lắm nhỉ?"

Diêu Tinh Thần trĩu nặng tâm sự, đáp: "Làm việc trong dây chuyền sản xuất rất vất vả."

Lục Lập Phong suy nghĩ: "Sở nghiên cứu của anh có việc xử lí phế liệu rất nhẹ nhàng. Để anh liên lạc thử cho Trì Mục nhé."

Diêu Tinh Thần nhìn anh: "Anh tìm việc cho Trì Mục sao?"

Lục Lập Phong nói: "Việc rất nhẹ, còn có anh, người khác sẽ không bắt nạt được anh ta, em đỡ phải lo nhiều."

Diêu Tinh Thần đột nhiên thấy cảm động, áp mặt vào sau ghế anh ngồi, cách anh rất gần: "Lục Lập Phong, sao bỗng dưng anh tốt thế?"

Nếu có được công việc như vậy chắc chắn sẽ đỡ mệt hơn làm ở nhà máy kia nhiều.

Lục Lập Phong nhìn trong kính chiếu hậu thấy gương mặt tròn tròn của cô, vì mang thai, không những mặt cô tròn hơn, chân cũng bị sưng, sự xinh đẹp kinh diễm ngày trước dần bị mỡ ăn mòn.

Lục Lập Phong tự nhiên đáp: "Đến sinh con cho anh em còn làm được, anh làm gì cho em cũng đều không đủ."

Diêu Tinh Thần nghe xong mắt liền ướt, nhìn anh không nhúc nhích.

"Sao vậy? Cảm động đến mức nước mắt lưng tròng à?" Khoé miệng anh ẩn chứa nụ cười, thản nhiên hỏi.

Diêu Tinh Thần tựa vào ghế, hít mũi không nói gì.

Không phải cảm động, không chỉ là cảm động.

Lục Lập Phong, em chợt phát hiện…

Dường như em thực sự… thích anh.

53. Chương 53: Bóng Dáng Xiêu Vẹo

EDIT BY CHERYL CHEN

"May mắn lớn nhất trong đời em không phải là quen anh, mà là sau khi yêu anh, em nhận thấy chính mình cũng trở nên tốt đẹp hơn."

Tối hôm đó, Diêu Tinh Thần lật chăn Lục Phong Hoả lên, nhẹ giọng:

"Em xem cái gì thế?" Diêu Tinh Thần hỏi.

"Tiểu thuyết á!" Lục Phong Hoả đắp chăn kín mặt, đang cầm một quyển sách vẻ thích thú.

"Chị dâu, chị muốn đọc không? Em nhiệt liệt đề cử, sắp chuyển thành phim rồi."

Không hề lạnh lùng giống như ấn tượng lần đầu gặp mặt, bây giờ Lục Phong Hoả đối với Diêu Tinh Thần như Lục Lập Phong, lúc nào cũng làm nũng, ngày càng thân thiết.

Diêu Tinh Thần khoát tay chê bai: "Tiểu thuyết tình yêu còn lâu chị mới đọc. Chị còn không nhìn nổi chữ nào."

Lục Phong Hoả nói: "Hay lắm, thật đấy. Trong sách viết là, tai trái nối liền với trái tim, muốn nói lời ngon ngọt cứ nói cho tai trái nghe. Thật thú vị."

Diêu Tinh Thần nặng nề kéo chăn, buồn rầu nói: "Gần tim nhất không phải dzú trái sao? Đàn ông muốn nói lời đường mật cứ nói cho nó nghe."

Lục Phong Hoả bật cười: "Chị dâu sao lại tục tĩu thế!"

"Chị dâu của em là người thế đấy."

“Nói chung, nam chính rất đẹp trai, xấu xa, lạnh lùng. Em rất thích kiểu như thế.”

Lục Phong Hoả tiếp tục đọc, Diêu Tinh Thần nằm trên giường lăn qua lăn lại.

“Chị khó chịu ở đâu à? Em gọi anh nhé.”

“Đừng gọi anh ấy.”

“Hai người cãi nhau à?” Lục Phong Hoả buông quyển sách, ân cần nhìn cô.

Diêu Tinh Thần trên mặt viết đầy tâm sự, thở than: “Tiểu Hoả, em nói xem… nếu như lỡ yêu một tên rất xấu tính thì làm sao bây giờ?”

“Kiểu cặn bã á?”

“Không đến mức cặn bã chứ… Chị cũng không rõ anh ta có thể coi là cặn bã hay không… Dù sao, đây là kiểu đàn ông đời sống rất thác loạn, không dễ đoán được cảm xúc, thi thoảng anh ta đùa giỡn, làm em tức giận, nhưng đôi khi lại làm em cảm động rưng rưng.”

Lục Phong Hoả sừng sốt, sắc mặt nghiêm trọng: “Chị dâu, có phải tinh thần của chị đang lệch hướng không?”

“Hướng cái gì mà hướng, bạn, bạn của chị ấy mà! Nó là kiểu nếu người ta tốt với nó, nó sẽ tốt lại gấp đôi, nhưng lại gặp phải kiểu đàn ông như vậy, hoàn mỹ vô khuyết, có những lúc làm nó cảm động, thỉnh thoảng rất quyến rũ, sau đó.. không biết nó đã yêu anh ta từ bao giờ. Phải làm sao đây?”

Lục Phong Hoả nói: “Chị có từng nghĩ, trái tim là một toà thành, có rất nhiều công chúa, còn có rất nhiều đàn ông làm vú nuôi?”

“Có lẽ, anh ta làm cho bạn chị cảm giác như mình là công chúa, nhưng thực tế chẳng qua chỉ là một vú em.”

“Hu hu, loại đàn ông cặn bã mà luôn là trung tâm của sự chú ý à, cố bình tĩnh đi, chị phải ngả bài với anh ấy thôi.”

“Không phải chị… Là bạn chị mà…”

“Chị phải làm cho bạn chị và anh ta thẳng thắn với nhau. Chị nói cho anh ta biết, hoặc là cố tìm cách sửa chữa, điều hoà mối quan hệ, không thì biến đi.”

“Nhỡ mọi người cho rằng anh ta chỉ đùa giỡn tình cảm thôi thì sao? Hết lần này đến lần khác bạn chị không chịu tiến tới, chỉ số IQ EQ chỉ tạm chống đỡ được, thảm quá đi…”

“Thế thì chị và anh ta nên cắt đứt quan hệ, chị phải biết quý trọng cuộc sống, rời xa mấy tên tệ bạc đi, từ nay về sau sống sung sướng.”

“Đã bảo không phải chị mà.. bạn chị thôi.”

…

Đã khuya, Diêu Tinh Thần đang ngủ thì tỉnh dậy.

Tiểu Hoả ngủ rất không ngoan, cứ coi cô như gối nhung mà ôm chặt. Diêu Tinh Thần sợ Tiểu Hoả động đậy chạm vào bụng mình, liền rón rén xuống giường, chuẩn bị về phòng ngủ.

Đi tới cửa, cô lại quay lại, kéo chăn cho Tiểu Hoả.

Về lại phòng ngủ của cô và Lục Lập Phong, căn phòng rất tối, ngoài cửa sổ chỉ có mảnh trăng tàn.

Ghế salon trống không, có lẽ anh nghĩ cô ngủ lại phòng Tiểu Hoả nên ngủ ở trên giường.

Từ khi cô đến ở Lục gia, Lục Lập Phong chưa từng ngủ trên giường.

Nghĩ tới đây, tim cô nhói lên sự đau lòng, không nỡ.

Diêu Tinh Thần nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, nhìn vào trong, ánh trăng màu xanh nhạt thanh lạnh, anh nằm nghiêng trên giường, vai rất rộng, tiếng thở rất nhỏ, chỉ lặng lặng ngủ say.

Cô nhẹ nhàng bước tới, ngồi trên giường nhìn anh.

Đó là loại cảm xúc rất nhiều năm rồi cô chưa từng cảm nhận được, từ trên xuống dưới, thậm chí xung quanh người anh đều có luồng khí trong veo sạch sẽ.

Đây là tiểu đồ cổ cô từng chán ghét, cô từng cho rằng dù có kết hôn cô cũng chẳng có ý đồ xấu xa gì, những từng giây từng phút thay đổi cô.

Vì có anh, cô không uống rượu, ngay cả cơn nghiện thuốc lá cũng tiêu tan.

Vì có anh, cô không còn ăn nói lỗ mãng, luôn bị khí chất ung dung của anh lấn át, rồi học theo.

Vì có anh, cô dần học được cách sống luôn suy nghĩ cho người khác, lại rất khoan dung.

Vì có anh, cô dần hiểu được, điều khó khăn nhất trong cuộc đời là đem hình bóng mình khắc vào trong lòng người khác, nếu muốn làm được, phải thấu hiểu lẫn nhau.

Có người từng nói thế này: May mắn lớn nhất trong đời em không phải là quen anh, mà là sau khi yêu anh, em nhận thấy chính mình cũng trở nên tốt đẹp hơn.

Gặp đúng người, có lẽ là như thế.

Diêu Tinh Thần nghĩ vậy rồi khẽ mỉm cười, kéo chăn cẩn thận cho anh.

Tiếng chăn cọ vào da thịt sột soạt, trong màn đêm yên vắng có vẻ đột ngột. Lục Lập Phong ngủ không sâu, mí mắt giật giật, từ từ mở mắt.

Diêu Tinh Thần vội đứng lên, không biết phản ứng sao, giống như bị bắt quả tang đang ăn trộm.

Lục Lập Phong mở đôi mắt đang nhập nhèm vì buồn ngủ, giọng nói lười biếng nhưng mang theo từ tính khêu gợi: “Em làm gì thế?”

Quá nửa đêm rồi mà đứng cạnh giường, ma quỷ doạ người à.

Diêu Tinh Thần ưỡn ngực, cười nói: “Em đi vệ sinh, về phòng đã thấy anh “cáo cướp nhà gà trống” rồi, ai cho anh ngủ giường em??”

Lục Lập Phong ngồi dậy, bật đèn đầu giường, phòng ngủ lập tức sáng lên: “Nếu anh nhớ không nhầm thì đây là giường của anh.”

Diêu Tinh Thần liếc bụng mình, hùng hồn nói: “Lục Lập Phong, ai sinh con cho anh?”

Lục Lập Phong bị sự ngây thơ của cô chọc cười, chăn đang đắp trên đùi, thân trên để trần, lồng ngực vững chãi cùng xương quai xanh quyến rũ dưới ánh đèn ấm áp toả ra ánh lộng lẫy, tự luyến nói: “Muốn sinh con cho anh… có nhiều lắm…”

Diêu Tinh Thần thu lại nụ cười, hung dữ lườm anh: “Không biết xấu hổ!”

Cô không nói lời nào tiến đến phía bên kia giường, nằm xuống, kéo hết chăn trên người anh quấn vào người

mình.

“Anh sinh con cho anh thì được ngủ ở giường! Đừng đắp chăn của em! Dính hết mùi của loại người hư hỏng!”

Cô nói rất to, âm thanh chắc phải đạt đến quãng tám, làm Lục Lập Phong giật mình.

“Em ăn thuốc nổ hay mơ phải ác mộng vậy?” Lục Lập Phong hỏi một câu ngu ngốc.

Diêu Tinh Thần lập tức ngồi dậy, khuôn mặt bầu bĩnh đỏ hồng dưới ánh đèn: “Ác mộng lớn nhất đời em chính là sinh con cho anh!”

Nói xong, cô bực tức nằm quay lưng lại với anh.

Lục Lập Phong không hiểu mô tê gì, tư duy còn đang trong giấc mơ, chưa phản ứng kịp.

“Anh lại nói gì làm em giận rồi?” Anh cười hiền hoà.

“…”

Diêu Tinh Thần nhắm chặt mắt lại, không nói lời nào.

Lục Lập Phong ngẫm nghĩ lại từng câu cô nói, tới gần, vỗ nhẹ vào vai cô: “Có phải em mơ sắp sinh con rồi nên hơi căng thẳng phải không?”

“…” Diêu Tinh Thần không để ý đến anh, nhưng trong lòng bực bội gào thét: Không phải…

Anh kiên nhẫn giảng giải: “Không sao đâu, bác sĩ nói rất nhiều phụ nữ mang thai có chứng sợ hãi tiền sản, đây là điều bình thường, em có cần anh xin vào phòng đẻ cùng em không?”

“Không!!” Diêu Tinh Thần xoay người lại, đĩnh đạc từ chối: “Đừng bao giờ làm thế! Anh coi việc sinh đẻ như thi đấu thể dục thể thao à? Còn mang đội cổ vũ đến? Em không mong vào thời điểm em đau đớn xấu xí nhất lại có khán giả ngồi xem.”

Quan trọng nhất là, vị khán giả thưởng thức khoảnh khắc xấu xí của cô lại là Lục Lập Phong, cảm giác rất tệ.

Lục Lập Phong tự nhiên nằm lại trên giường, nghiêng người, chống tay nhìn cô.

“Anh không vào phòng sinh, anh chờ em ở ngoài.”

Diêu Tinh Thần nhớ ra cái gì đó: “Được! Anh nhất định phải giúp em một việc, các cụ thường nói, đứa bé từ phòng sinh ra ngoài, ai ôm đầu tiên thì tính cách của nó sẽ giống người đó. Anh nhất định phải xông lên tiền tuyến, là người đầu tiên đón con gái rượu đấy, em không muốn người khác ôm nó! Danh sách đen của em có bác hai, Đường Bản,…”

Lục Lập Phong nghe cô luyên thuyên một hồi không ngơi nghỉ, cười, cụng đầu vào đầu cô, đôi mắt sâu sắc lưu chuyển trên gương mặt cô: “Sao lại để anh ôm đầu tiên?”

Mắt anh rất đẹp, dường như có thể hút được linh hồn người khác.

Diêu Tinh Thần làm như không để ý nói: “Đứa bé sẽ giống anh, tính cách rất tốt…”

Lục Lập Phong cảm giác được sự thoải mái dần dâng trào, cong khoé môi, giọng nói ôn nhu: “Anh cứ nghĩ anh cũng nằm trong danh sách đen của em cơ.”

Trước đây người cô coi thường nhất chính là anh, cô luôn có khả năng tìm ra từ người anh một đống tính cách làm cô ghét bỏ, thậm chí câu cửa miệng của cô là, Lục Lập Phong, sao anh phiền thế.

Mà bây giờ, không ngờ rằng Lục Lập Phong lại là hy vọng của cô, mong đứa trẻ của họ giống anh hơn một chút.

Đây có phải dấu mốc quan trọng trong một mối quan hệ không?

“Người như anh, rất được, tốt hơn em… ít nhất… học cao hơn em…”

Diêu Tinh Thần nói vậy, thấy chân anh lộ ra, liền đắp ít chăn cho anh.

Lục Lập Phong vẫn lấy tay chống đầu, nhìn cô: “Em nói xem, nếu con gái giống anh, lẽ nào sẽ được mến mộ quá mà sinh ra buồn phiền không?”

“Không biết xấu hổ!” Diêu Tinh Thần nhéo mặt anh, vặn vặn, Lục Lập Phong không tránh né, khoé miệng chứa ý cười mờ mờ: “Sao anh tự luyến thế!”

“Anh nói sự thật thôi.”

“Xem ra em phải ăn chay niệm Phật, cầu mong con gái em đừng gặp phải người luôn là trung tâm của mọi sự chú ý như anh.”

“Trung tâm cái gì?” Lục Lập Phong nhướng mày.

“Chính là kiểu đàn ông cặn bã lợi dụng tình cảm.”

Lục Lập Phong giơ tay nắm cằm cô, nghiến răng nghiến lợi nói: “Diêu Tinh Thần, sao em không nghĩ tới ưu điểm của anh?”

“Em gái anh!”

“Còn mắng anh nữa?” Lục Lập Phong nắm cằm cô không chịu buông, như đang bắt nạt con thú nhỏ.

“Ý em là em gái anh nói với em mà!” Diêu Tinh Thần bị anh kề sát, bỗng chốc đỏ mặt, gương mặt nóng bừng.

“Nói anh thế nào?”

Lục Lập Phong bỗng nhiên kề sát cô, nheo mắt, môi mỏng gần trong gang tấc, hô hấp phả trên mặt cô, giống như cố định cô lại, khiến cô không dám nhúc nhích.

Cả người Diêu Tinh Thần đều nằm im, chỉ có môi cử động, trái tim đập hỗn loạn, lắp bắp nói: “Nó nói… anh hư…”

Lục Lập Phong cười khẽ, quyến rũ môi cô một hồi, không hôn cô, chỉ trêu đùa: “Anh hư hỏng đến mức nào… em đều thấy rồi mà…”

“Thấy rồi thấy rồi…!” Diêu Tinh Thần hốt hoảng đẩy anh ra, vẫn căng thẳng không thôi.

Lục Lập Phong nhìn cô, cô cũng nhìn Lục Lập Phong, bốn mắt chạm nhau, trong hơi thở có tình cảm mờ ám lưu chuyển, cơ thể nóng ran.

Diêu Tinh Thần cố bình tâm lại, vỗ vỗ mặt mình: “Anh đi quyến rũ một phụ nữ có thai thế này quả thật quá bất nhân, mau xuống giường xuống giường xuống giường!”

Lục Lập Phong nhìn bụng cô, yết hầu căng thẳng, cuối cùng bất đắc dĩ xuống giường.

“Anh ra ngoài sô pha,… ngủ ngon.” Anh đi tới cửa, lưu luyến đóng lại.

“Ngủ ngon… Lục Lập Phong, anh chờ một chút…”

Đôi tay đang định đóng cửa khựng lại: “Sao thế?”

Diêu Tinh Thần ngồi trên giường, hai tay chắp lại như đang van nài: “Biết anh “thân kinh bách chiến” (người đã từng trải qua hàng trăm trận chiến), đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, mong đừng khiêu khích em như thế nữa! Xin anh đó!”

Thân kinh bách chiến, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi? Lục Lập Phong lắc đầu cười khổ.

Anh chậm rãi đóng cửa lại, rồi lại mở ra, vẻ mặt chính khí lẫm liệt nói:

“Diêu Tinh Thần, cây ngay không sợ chết đứng.”

“Cút!” một cái gối bay ra ngoài!

Lục Lập Phong né rất nhanh, kịp thời đóng cửa lại.

Anh xoay người, đứng cạnh cửa, mỉm cười.

54. Chương 54: Nếu Bàn Về Bị Coi Thường

EDIT BY CHERYL CHEN

“Nếu bàn về không có lòng tự trọng, Lục Lập Phong có thể viết tự truyện, làm cho hai người phụ nữ này xấu hổ chết thì thôi.”

Mẹ Trì Mục phẫu thuật xong phục hồi rất tốt, vừa ra viện, bố Trì Mục lập tức gọi cho Diêu Tinh Thần báo tin vui.

“Tinh Thần,” bố Trì Mục cảm kích nói: “Hôm nay chú đến cơ quan chồng cháu làm, đưa Trì Mục đi nhận việc. Công việc này tốt thật, đồng nghiệp đều rất nhiệt tình, rất nể chồng cháu, xem ra chú không phải nơm nớp lo sợ Trì Mục bị bắt nạt nữa rồi. Cảm ơn các cháu nhiều.”

Diêu Tinh Thần nói: “Không phải chú nói chúng ta là người một nhà à, không cần khách khí đâu ạ. Nhìn anh Trì Mục sống khổ sở, cháu cũng không cam lòng.”

“Đứa trẻ ngốc,” bố Trì Mục vô tư nói: “Người sống ở trên đời, chỉ cần cống hiến công sức cho xã hội, dù là bác sĩ chăm sóc người bệnh, hay là công nhân thu phế liệu, đều đáng được kính trọng. Con chú giờ nửa ngây nửa dại, nếu nó cũng “tay làm hàm nhai” được, thì mới là niềm tự hào của chú!”

Câu nói lạc quan của ông làm cho Diêu Tinh Thần cảm động không thôi, mũi cay cay, gật đầu: "Vâng, cháu cũng hãnh diện vì anh ấy."

Cúp điện thoại, Lục Lập Phong đẩy cửa vào, vẻ mặt mệt mỏi rã rời.

"Làm sao thế? Em ngồi trong phòng cũng nghe thấy tiếng bác hai oang oang." Diêu Tinh Thần đứng lên, đỡ bụng rót cho anh một ly nước ấm.

"Cảm ơn." Lục Lập Phong nhận nước, uống một hớp, vài nếp gấp mờ nhạt giữa hàng lông mày anh tuấn: "Anh cả vừa về nhà đã quỳ ở từ đường, nói muốn ly hôn."

Diêu Tinh Thần vốn không để tâm đến chuyện giữa Lục Quốc Bảo và Lương Mỹ Nhân, nghe thấy tiếng bác hai bực tức la mắng bên ngoài, thở dài: "Ly hôn trong nhà anh cứ như bùng nổ chiến tranh, nhỡ chúng ta…"

Cô nói được nửa câu thì nghẹn họng, vì Lục Lập Phong đột nhiên quay đầu, nheo mắt nhìn cô.

Diêu Tinh Thần nghĩ đến tương lai mịt mờ, tâm tình buồn bực, vì thế nhanh chóng gạt chủ đề này đi, ôm bụng đứng trước mặt Lục Lập Phong như hiến vật quý.

"Tiểu Điềm Điềm, con tỉnh ngủ chưa? Con nhìn bố này, nhíu mày trông giống con hổ không? Lục Lập Phong, để tay lên đi."

Cô cầm tay anh đặt lên bụng mình.

"Tiểu Điềm Điềm ngoan, con nói với bố đi, rằng đừng nên vì chuyện vặt mà phiền não. À được rồi, mẹ quên mất con chưa nói được, vậy con đá bố một cái, báo cho bố biết là con không vui đi."

Diêu Tinh Thần vừa dứt lời, điểm nào đó trên bụng quả thật gồ lên một khối!

Hai người ngạc nhiên mừng rỡ nhìn nhau!

Hàng mày nhíu chặt của Lục Lập Phong lập tức giãn ra…

"Con nghe hiểu được này!" Lục Lập Phong cười vui vẻ.

"Tri kỉ sao?" Diêu Tinh Thần nhìn anh, vẻ mặt kích động, kiêu ngạo ngẩng đầu: "Người ta thường nói rằng con gái là áo bông nhỏ tri kỉ của bố mẹ, con gái cưng của em, chắc chắc là áo lông cực dày, hơn nữa còn là lông ngỗng trắng muốt mịn như nhung!"

Lục Lập Phong mãn nhãn, hạnh phúc nhìn bụng cô, nói: "Hôm nay bố Trì Mục gặp anh, trả lại tiền phẫu thuật, còn đưa thêm một vạn, nói là cho con."

Diêu Tinh Thần nói: "Nhiều vậy sao? Em không nhận đâu. Hai ông bà già sống đâu dễ dàng."

Lục Lập Phong nói: "Anh tự quyết định rồi, dùng một vạn đó làm tiền quà, Trì Mục mới đến, chắc hẳn có nhiều sai sót, anh nghĩ em cũng mong đồng nghiệp Trì Mục chăm sóc anh ấ nhiều hơn."

Diêu Tinh Thần gật đầu, con ngươi chuyển động: "Vẫn là anh chu đáo."

Đang nói chuyện, Lục Phong Hoả hoảng hốt đẩy cửa vào phòng.

"Anh! Đến đồn công an với em!"

Lục Lập Phong nghe vậy, lập tức nhẹ nhàng tựa đầu vào bụng Diêu Tinh Thần, nhắm mắt lại, lười biếng nói:

"Bà xã à.. tim anh mệt lắm.."

Diêu Tinh Thần ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên anh gọi cô như vậy.

Vừa giống đùa giỡn, vừa giống làm nũng.

Diêu Tinh Thần đỏ mặt, để anh tuỳ ý dựa, còn giả vờ rất phóng khoáng vỗ vỗ gương mặt tuấn tú của anh, cười với Lục Phong Hoả: "Lục đại tiểu thư, em để cho anh trai tiết kiệm tâm tư chút được không? Trái tim đâu thể điều khiển được."

Lục Lập Phong ôm hông cô, gương mặt vẫn dán trên bụng cô thoải mái cọ cọ, gật đầu.

Từ lớn đến nhỏ đều không làm cho người ta bớt lo lắng.

Lục Phong Hoả rất vội, không có tâm trạng xem tình yêu đẹp đẽ của hai người, bước đến kéo tay Lục Lập Phong, nói: "Anh, Đường Bản đang ở đồn công an. Đánh người ta chứ!"

Lục Lập Phong bây giờ mới ngồi thẳng người, sự lười biếng trong nháy mắt biến mất.

"Có chuyện gì rồi?"

Lục Phong Hoả nhìn ánh mắt doạ người của Lục Lập Phong, cúi đầu, xoa tay: "Bởi vì… vì Tiêu Dật.."

Lục Lập Phong nghe thấy hai chữ này, lập tức hít sâu, lâu sau vẫn chưa thở ra.

Khi Lục Lập Phong không nói chuyện rất đáng sợ, Diêu Tinh Thần cũng không dám lên tiếng.

"Đi thôi." Lục Lập Phong đứng lên, mặc áo khoác.

"Em đi cùng hóng hớt được không?" Diêu Tinh Thần nhìn anh, nói: "Nếu anh không muốn, em ở nhà cũng được…"

Tay áo khoác Lục Lập Phong hơi vướng, anh xuyên mạnh tay qua, mặc ngay ngắn, không rõ biểu cảm.

"Muốn đi thì đi."

Diêu Tinh Thần nhanh chóng lấy khăn quàng cổ quấn hai vòng, đi theo.

Trên đường đến đồng công an, Lục Lập Phong hận "sắt không rèn được thành thép" (1) quở trách em gái.

(1) Sắt không rèn được thành thép: ý nói bỏ công sức mà không được toại nguyện.

"Em không nên dây dưa dùng dằng với loại người này, không biết à? Bình thường anh khuyên em thế nào? Hả?"

Diêu Tinh Thần ngồi đằng sau, nhẹ giọng hoà giải: "Lái xe đi, đừng tranh cãi."

Lục Phong Hoả là cô gái được nuông chiều từ bé, chưa bao giờ nghe anh trai nói giọng cứng rắn như vậy với mình, mím môi, nước mắt vòng quanh, nhỏ giọng nói: "Em thật sự thích anh ấy… chính em cũng không khống chế được…"

Lục Lập Phong nóng nảy: "Nói cho em biết, em đúng là xem quá nhiều tiểu thuyết tình cảm, mấy thứ có ý nghĩa sao không đọc? Con gái vừa nông cạn tuỳ hứng, lại không có nội hàm, sao lập gia đình đây?"

Lục Phong Hoả lau nước mắt, cãi lại: "Chị dâu em đâu có thích đọc sách, không phải vẫn gả cho anh à?"

Diêu Tinh Thần trầm mặc, vỗ nhẹ ghế lái của Lục Lập Phong: "Lục Lập Phong, anh chỉ cây dâu mắng cây hoè, nói ai hả? Ai không chịu đọc sách? Ai nông cạn tuỳ hứng?"

Lục Lập Phong nói gì trong cổ họng nhưng không thành tiếng.

Lục Phong Hoả hả hê nhìn Lục Lập Phong, cười lạnh.

Lục Lập Phong nói: “Em giống chị dâu em, nhưng chị dâu em lại gặp được anh, chưa chắc em đã tốt số thế.”

Diêu Tinh Thần nhịn cười nhìn ra cửa sổ, nhỏ giọng: “Khổ tám đời thì có…”

Lục Phong Hoả nói: “Em thích anh ấy, dù không theo đuổi được em vẫn thích, anh ấy đối xử tệ bạc với em, em càng thích.”

Lục Lập Phong càng nghe càng tức, mím môi thành một đường.

“Em thế này là bị người ta coi thường.” anh nói chắc như đinh đóng cột.

“Anh!” Lục Phong Hoả thở mạnh, hung hăng nhìn Lục Lập Phong, lại không cam lòng quay lại nhìn Diêu Tinh Thần: “Chị dâu!”

Cô gọi Diêu Tinh Thần phân xử vụ này.

Diêu Tinh Thần cong mắt, ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Tiểu Hoả, thực sự là em bị coi thường mà.”

Lục Phong Hoả mỉa mai đáp lại: “Không lẽ hai người không cam lòng giúp đỡ người bị coi thường?”

Diêu Tinh Thần chột dạ xua tay, chỉ Lục Lập Phong: “Anh của em chưa từng như thế.”

Lục Phong Hoả nghịch ngợm khiêu khích: “À, không có lửa sao có khói?”

Lục Lập Phong nói không lại hai cái miệng trong xe, trầm mặc cười lạnh, không chấp nhặt.

Nếu bàn về không có lòng tự trọng, Lục Lập Phong có thể viết tự truyện, làm cho hai người phụ nữ này xấu hổ chết thì thôi.

…

Câu chuyện Lục Lập Phong và Diêu Tinh Thần suy đoán là, Đường Bản bực chuyện Lục Phong Hoả đi tìm

Tiêu Dật, nhưng không hề đánh Tiêu Dật.

Không ngờ rằng họ chỉ đoán đúng phần đầu, không đoán đúng phần sau.

Câu chuyện bắt đầu từ lúc Lục Phong Hoả xin bố Lục Kiến Lâm, dùng quan hệ để đưa Tiêu Dật về làm việc ở bệnh viện. Nhưng không ngờ Tiêu Dật kiên quyết từ chối, không chịu nghe theo. Lục Phong Hoả liền tìm bố mẹ Tiêu Dật, mong họ khuyên bảo, nhưng bố mẹ Tiêu Dật vẫn không hề biết chuyện anh không làm ở bệnh viện, rất giận dữ. Sau đó Tiêu Dật biết, bực vì Lục Phong Hoả thích xen vào chuyện của người khác, nói cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Lục Phong Hoả chạy đi tìm Đường Bản khóc lóc kể lể, Đường Bản lập tức tới nhà ma gây chuyện.

Khi ba người tới đồn công anh, thấy trên mặt Đường Bản có ba vệt máu, trên cổ có một vệt, tóc lộn xộn, một cô gái ngồi cạnh anh đang khóc lóc kể lể nhưng không hề thấy Tiêu Dật.

Diêu Tinh Thần thấy vậy, rất không trượng nghĩa mà bụm miệng cười.

"Có chuyện gì thế?" Lục Lập Phong cau mày hỏi.

Đường Bản thấy Lục Lập Phong đến, giống như có được chỗ dựa vững chắc, vỗ bàn: "Anh Lục đến thật đúng lúc! Thằng nhãi Tiêu Dật kia khinh người quá thể!"

"Ngồi xuống!" Cảnh sát nhân dân vỗ mạnh vào bàn, nghiêm túc khiển trách.

Đường Bản nhìn lướt qua Lục Phong Hoả, giận dữ quay đầu đi.

Diêu Tinh Thần tiến lên, vỗ vai cậu ta, "bỏ đá xuống giếng" *(2)* nói: "Đường Bản, không ngờ thằng nhãi cậu thật quá thể, đánh nhau với con gái đến mức phải lên đồn!"

(2) Bỏ đá xuống giếng: thấy vui khi người khác gặp hoạ.

Đường Bản kích động: "Em đánh cô ta á? Chị nhìn mặt em toàn vết máu đây này."

Một cô gái chừng 20 tuổi, đang lấy khẩu cung với cảnh sát.

"Đại ca cảnh sát, anh ta ra tay trước, em chỉ tự vệ thôi."

Diêu Tinh Thần chăm chú nhìn, cô gái này không phải người thu phí ở nhà ma đây sao? Hôm đó cô đi tìm Tiêu Dật, cô gái này vừa thấy cô nói dối là bạn gái của Tiêu Dật, lập tức xem thường cô. Diêu Tinh Thần vẫn ấn tượng.

Thì ra Đường Bản thấy Lục Phong Hoả vừa buồn vừa tức giận nên mới tìm Tiêu Dật tính sổ, Đường Bản khi ấy hơi kích động, kéo cổ áo Tiêu Dật doạ dẫm, cô gái thu lệ phí cũng thích Tiêu Dật, sốt ruột bảo vệ cho nam thần, lúc đó nóng nảy, không nói gì đùng một cái cào cấu Đường Bản. Đường Bản không đánh con gái, nên mặt mới bị cào tím như thế.

Lục Phong Hoả nhìn Đường Bản bị thương, trong lòng khó chịu, nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn, lẩm bẩm: "Anh còn đi đánh người ta nữa…"

Đường Bản tâm trạng không vui, lập tức cười lạnh: "Lục đại tiểu thư, em không nỡ à? Nói cho em biết, khi anh xông đến kéo cổ áo anh ta, anh ta chẳng buồn nhúc nhích, trong ánh mắt đều là sự khinh bỉ, thể hiện rõ ràng: Sau này kéo cô ta tránh xa tôi một chút!"

Đường Bản nhấn mạnh câu kia, mọi người trong phòng đều nghe thấy.

Gương mặt nhỏ nhắn của Lục Phong Hoả trở nên trắng bệch, cắn môi, nhìn chòng chọc vào anh.

Lục Lập Phong không nói gì, vẻ mặt không vui, Diêu Tinh Thần đứng một bên định hoà giải, nhưng không biết nên nói thế nào.

Lời nói quyết tuyệt như thế, có lẽ là Tiêu Dật nói thật. Vốn Tiêu Dật rất quan tâm đến cảm xúc của người khác, nhưng Lục Phong Hoả đi tìm anh, có lẽ đã khiêu chiến với giới hạn của anh, nên anh không hề nể mặt.

Đường Bản nhìn vẻ uất ức của cô, giận không có chỗ trút, khác hẳn với sự nhường nhịn mọi ngày, từ ngữ dùng rất nặng nề: "Lục Phong Hoả! Em từng nói, một cô gái tốt như em, sao lại đi chuốc khổ vì một người lạnh lùng vô tình như thế? Người ta không thích em! Chẳng lẽ em cứ đi theo người ta cả đời à!"

Lục Phong Hoả mặt trắng bệch, nước mắt rơi từng giọt: "Nếu không phải vì anh cả, Tiêu Dật sẽ không chán ghét em như thế!"

Cô nói xong, quay đầu chạy đi.

Lục Lập Phong không đuổi theo, kéo tay Diêu Tinh Thần, chọc đầu Đường Bản, hận "sắt không rèn được thành thép" mắng: "Phạm tội, hèn hạ."

Đường Bản sững sờ, Diêu Tinh Thần cũng phu xướng phụ tuỳ *(3)* học theo Lục Lập Phong, chọc đầu cậu ta:

(3) Phu xướng phụ tuỳ: Chồng định làm gì, vợ cũng làm theo

"Đúng, cậu ấy à, đúng là phạm tội, hèn."

Đường Bản kìm nén đến phát điên rồi, không có chỗ trút, đánh mạnh vào bàn!

"Tôi đúng là con mẹ nó bị coi thường!"

Đồng chí cảnh sát hung dữ khiển trách: "Cậu ngồi xuống!"

55. Chương 55: Làm Nũng Nổi Máu Ghen

EDIT BY CHERYL CHEN

"Bà xã đang mang thai, người yêu cũ ngày nào cũng trang điểm xinh đẹp, cận thuỷ lâu đài, anh nói xem giải quyết thế nào?"

Khi Diêu Tinh Thần và Lục Lập Phong vào nhà, Tiểu Hoả cũng vừa mới về, bác hai Lục Thiết Kim và Lục Kiến Lâm đang ngồi ở tầng một bàn bạc chuyện gì đó, Lục Phong Hoả đùng đùng lửa giận bước vào.

"Lục Quốc Bảo đâu rồi ạ?" Lục Phong Hoả hỏi thẳng.

Lục Kiến Lâm giật mình: "Con bé này! Không dưng nổi điên cái gì? Không thấy bố và bác hai đang nói chuyện à?"

Lục Phong Hoả không quan tâm đến lời ông, nhìn thẳng về phía Lục Thiết Kim: "Bác hai! Lục Quốc Bảo đâu ạ?"

Lục Lập Phong và Diêu Tinh Thần thấy Tiểu Hoả hơi kích động, Diêu Tinh Thần vỗ vai Lục Phong Hoả: "Tiểu Hoả, Đường Bản nói một hai câu, em đừng để trong lòng."

"Đi ra hết đi!" Lục Phong Hoả giơ tay, suýt nữa động vào bụng Diêu Tinh Thần.

Lục Lập Phong thấy vậy, lập tức bước đến đẩy Tiểu Hoả ra.

Tiểu Hoả vốn gầy nhỏ, bị anh đẩy một cái ngã vào ghế salon.

"Lục Lập Phong! Anh làm gì vậy?" Diêu Tinh Thần nóng tính, thấy Tiểu Hoả gầy yếu như vậy, trách anh dùng sức quá mạnh.

Lục Lập Phong thấy em gái mắt ướt đẫm nhìn mình, hơi hối hận, nắm chặt tay cô không nói lời nào.

Lục Kiến Lâm chỉ vào Lục Phong Hoả đang nghiêng người trên ghế salon, mắng: "Con xem mẹ con nuông chiều con thành thế nào rồi? Quả thật chẳng coi ai ra gì! Lục Quốc Bảo là để cho con gọi à? Đấy là anh con đấy!"

"Anh ta đâu phải anh con!" Lục Phong Hoả vừa bực bội vừa uất ức, quát đến đau lòng: "Anh ta là hung thủ giết người!"

Mọi người hít sâu một hơi.

"Con nói bậy bạ gì thế!" Lục Kiến Lâm vẻ mặt hung dữ, chắp tay ra đằng sau, nặng giọng khiển trách.

Diêu Tinh Thần mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng, nhìn hết cái này đến cái kia.

Bác hai vẻ mặt đông cứng, người run rẩy, quay lại, gương mặt chữ quốc ( ) khó khăn lắm mới tạo được một nụ cười phức tạp, nói với Lục Phong Hoả: "Tiểu Hoả, ai nói với cháu vậy?

"Chẳng lẽ không đúng ạ? Nếu không phải gì Lục Quốc Bảo mang chó ngao Tây Tạng về nhà, sao đứa bé lại có thể chết thảm như vậy?"

Lục Lập Phong buông tay Diêu Tinh Thần, kéo Lục Phong Hoả: "Lục Phong Hoả, em điên rồi sao!"

"Em phải nói! Nếu Lục Quốc Bảo không hại bạn trai cũ Lương Mỹ Nhân, sao chị ấy có thể ngày nào cũng đòi li hôn?"

Diêu Tinh Thần nhìn người một nhà cãi vã, bỗng nhiên nhận ra mình chỉ là người ngoài cuộc, bọn họ như cùng giữ một bí mật, ngầm hiểu với nhau.

Diêu Tinh Thần vô ý lùi về sau một bước, tỉnh táo nhìn nhận, duy trì khoảng cách.

Trong giây lát, mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Lục Phong Hoả cảm thấy cả thế giới đều bắt nạt mình, uất ức khóc to.

Bác hai đứng dậy, bả vai rộng lớn như chùng xuống, thở dài, âm thanh như từ quan tài gỗ vọng lại.

"Thì ra hai đứa nó đòi ly hôn là vì thế này… Con bác cõng mối oan lớn như vậy mà bác còn bắt nó quỳ cả ngày…"

Diêu Tinh Thần kinh ngạc.

Lời của bác hai, ý là Trì Mục bị hại không phải do Lục Quốc Bảo làm.

Đôi mắt ưng của bác hai nheo lại, nhìn về phía Lục Phong Hoả: "Bác hỏi, ai nói với cháu là Lục Quốc Bảo hại người yêu cũ Lương Mỹ Nhân?"

"Tiêu Dật…" Lục Phong Hoả thở dồn dập.

Bác hai ngẫm nghĩ điều gì đó, bỗng nói: "Có phải thằng nhãi đốt xe Quốc Bảo không?"

"Vâng ạ." Lục Phong Hoả đáp.

Bác hai nói: "Bác nhớ là, khi đó anh ta báo án, ở hiện trường chỉ có một mình anh ta. Nếu suy luận logic của cháu làm người khác mắc oan, bác cũng có thể nghi ngờ Tiêu Dật là hung thủ đúng không?"

"Không thể nào!"

"Không thể nào!"

Hai giọng nói đồng thanh vang lên.

Lục Lập Phong quay đầu thấy ánh mắt kiên định của Diêu Tinh Thần.

Bác hai cười bất đắc dĩ: "Vậy nên Tiểu Hoả, cháu cảm thấy người đó không thể nào gây ra chuyện như vậy, thì bác càng có lòng tin ở con trai bác. Mấy thanh niên các cháu động vào tình cảm thì không biết lí trí."

Lục Lập Phong nói: "Bác hai, Tiểu Hoả còn nhỏ, bác đừng giận."

Bác hai nói: "Lập Phong, cháu bảo anh cháu về phòng nghỉ ngơi đi, không quỳ nữa. Bác đi tìm Mỹ Nhân nói chuyện."

…

Qua một trận ầm ĩ của Lục Phong Hoả, chuyện giữa Lục Quốc Bảo và Lương Mỹ Nhân tuyệt nhiên không có tiến triển.

Bác hai không lớn tiếng răn dạy Lục Quốc Bảo, trong nhà cũng không có bóng dáng Lương Mỹ Nhân, Lục Phong Hoả về trường học chuẩn bị tốt nghiệp, thế giới xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Chớp mắt, ngày dự sinh của Diêu Tinh Thần sắp tới.

Tô Tiểu Mạt đặc biệt gọi điện cho Hà Lâm, khuyên Diêu Tinh Thần nằm viện chờ sinh. Vì vậy một lần nữa cô bị mọi người vây quanh, bệnh viện thẳng tiến.

Vừa vào bệnh viện, thím hai Tống Ngọc Bình đã đến khóc lóc kể lể một hồi với Hà Lâm, nói hai đứa đi làm thủ tục li dị rồi.

"Tinh Thần à, nghe thím này, cháu và Lập Phong hãy sống thật tốt, đừng học theo anh chị cháu." Tống Ngọc Bình nói.

Hà Lâm đáp: "Đó là đương nhiên, nhìn Tiểu Tinh toe toét vậy thôi, thật ra vẫn rất tình cảm với Lập Phong đấy!"

Tống Ngọc Bình vỗ vỗ tay Diêu Tinh Thần, nói: "Cháu phải cố giữ tâm trạng tốt, đừng mắc phải cái gì mà hội chứng u sầu tiền sản ấy."

Diêu Tinh Thần đùa giỡn đáp: "Hai người ngày ngày nhắc con, con sao mắc được!"

Đang nói chuyện, Lục Lập Phong đã tan làm đến bệnh viện, hai bà già căn dặn vài câu rồi về nhà.

Lục Lập Phong vừa để túi văn kiện xuống, đứng cạnh giường nhìn cô: "Hội chứng u sầu cái gì? Mẹ và thím nói gì với em?"

Diêu Tinh Thần thở dài thườn thượt: "Thím hai dặn em là đừng học theo anh chị cả đòi ly hôn, mẹ anh dặn em phải xây đắp tình cảm với anh. Quái lạ, hôm đó rõ ràng nghe mẹ anh nói lòng của em không đặt ở Lục gia, nhưng bây giờ lại nói tốt trước mặt em, lẽ nào đây là sống chung với mẹ chồng trong truyền thuyết?"

Lục Lập Phong ngồi cạnh giường, Diêu Tinh Thần đưa quả cam cho anh, anh nhận lấy bóc vỏ, nhàn nhạt hỏi: "Lòng của em ở Lục gia sao?"

Diêu Tinh Thần bị hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Tâm tư ai đó cũng để hết trên người bác sĩ Tô nhỉ?"

Lục Lập Phong mỉm cười: "Làm sao? Em ghen à?"

Diêu Tinh Thần ngẩng cổ, cười khinh thường: "Em mà ghen á?"

Đang nói thì Tô Tiểu Mạt vào phòng.

Áo blouse trắng, gương mặt trang điểm tinh tế, khí chất toả sáng động lòng người vừa vào cửa đã khiến cho phụ nữ có thai bụng bự Diêu Tinh Thần phải ngước nhìn.

"Bác sĩ Tô hôm nay thật xinh đẹp nha!" Diêu Tinh Thần lập tức đổi vẻ mặt hớn hở.

Lục Lập Phong bĩu môi, trong lòng nói phụ nữ thật giả dối.

Tô Tiểu Mạt cười quyến rũ, liếc Lục Lập Phong: "Đừng nói nữa, hôm nay bận muốn chết à, thai phụ phòng bên cạnh gặp chút chuyện, đứa bé suýt nữa thì..., tôi phải làm việc thông trưa."

"Có chuyện gì thế?" Diêu Tinh Thần bây giờ mỗi khi nghe thấy phụ nữ có thai nào gặp nguy hiểm, lòng bắt đầu bồn chồn.

Gương mặt Tô Tiểu Mạt hơi mất tự nhiên, nhỏ giọng nói: "Khi mang thai nhưng không chú ý chuyện chăn gối, suýt nữa thì xảy ra nguy hiểm. Nhưng hai người thì không cần dặn dò cũng yên tâm rồi."

Câu cuối cùng cô ta nói rất mập mờ, còn cười với Lục Lập Phong cũng rất mập mờ.

Diêu Tinh Thần từng đề cập với Tô Tiểu Mạt về quan hệ giữa hai người, cô ta biết bọn họ sẽ không phát sinh gì cả nên mới nói như vậy.

Tô Tiểu Mạt kiểm tra một lượt rồi ra ngoài, tiện gọi luôn Lục Lập Phong ra, nói là đi lấy đồ gì đó. Diêu Tinh Thần thấy bóng dáng hai người cùng rời đi, trong ngực như bị cục tức dồn ép, buồn bực, vừa chua xót vừa đau đớn.

Không bao lâu sau, Lục Lập Phong đã về.

Anh nhìn quả cam đã bóc vỏ cẩn thận nhưng không nhúc nhích xíu nào, hỏi: "Sao không ăn cam? Ngồi ngốc nghĩ gì thế?"

Diêu Tinh Thần lườm anh một cái, hỏi kiểu quái gở: "Ui da, về nhanh thế? Giải quyết nhanh thế à?"

Lục Lập Phong cau mày: "Giải quyết cái gì?"

"Bà xã đang mang thai, người yêu cũ ngày nào cũng trang điểm xinh đẹp, cận thuỷ lâu đài *(1)*, anh nói xem giải quyết thế nào?"

(1) Cận thuỷ lâu đài: Ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví việc ở gần thì được ưu tiên.

Luồng ghen tuông lập tức tràn đầy căn phòng.

Lục Lập Phong nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ, khoé miệng mang theo nụ cười thản nhiên.

"Anh chỉ đi theo cô ấy lấy đồ dùng cho em thôi." Anh giải thích không mặn không nhạt, không nhanh không chậm.

Diêu Tinh Thần cười nhạt: "À, nếu anh cảm thấy em cản trở chuyện tốt của anh, cứ nói thẳng, khỏi cần phải lo chuyện ở đây, trả lại quả cam cho em! Sao lại bóc cam của em!"

Cô đập quả cam trên bàn.

Vừa dứt lời, cửa đã đẩy ra, Tô Tiểu Mạt lại vào.

"Lập Phong, anh xem đầu óc của em này, đây cũng là đồ Tinh Thần cần dùng. Vừa quên không đưa cho anh!"

Tô Tiểu Mạt bước tới, Diêu Tinh Thần lập tức thu lại vẻ tức giận vừa nãy, để quả cam vào lòng bàn tay Lục Lập Phong.

"Đút cho em!"

"Cái gì?" Lục Lập Phong nhất thời không phản ứng kịp.

Diêu Tinh Thần sẽ không làm nũng, nhưng vừa thấy ánh mắt mập mờ Tô Tiểu Mạt nhìn Lục Lập Phong, tim phổi cô rất khó chịu, lắc đầu một cái, không nhìn anh:

"Em muốn anh đút cam cho em ăn…"

Lục Lập Phong lập tức mỉm cười: "Em làm gì thế…"

Đột nhiên giống như trẻ con, còn rất đáng yêu nữa.

Diêu Tinh Thần mài răng, ngoác miệng: "Nếu anh không đút cho em, Tiểu Điềm Điềm cũng đừng hòng ăn được quả cam này."

Lục Lập Phong nắm cằm cô, để cô nhìn thẳng mình, dở khóc dở cười nói: "Diêu Tinh Thần muốn làm nũng đây mà, nhưng phải đáng yêu hơn một chút."

“Ai làm nũng…”

Lục Lập Phong bỗng ấn một nụ hôn lên môi cô, nhẹ nhàng, rời đi rất nhanh.

Anh nhìn ánh mắt cô, gương mặt rất sáng, dịu dàng nói: “Bác sĩ Tô còn ở đây, em xem em thật không hiểu chuyện.”

Diêu Tinh Thần sửng sốt, trên mặt lập tức đỏ một mảng, đốt nóng đến tận tai.

Ánh mắt của anh tràn ngập sự cưng chiều, ngoài miệng nói bác sĩ Tô vẫn còn ở đây, nhưng ngược lại càng thân mật với cô.

Mắt Tô Tiểu Mạt loé lên, lùi về sau, lúng túng nói: “Tôi.. tôi ra ngoài là được..”

Lục Lập Phong mỉm cười, khoát tay áo.

Tô Tiểu Mạt như chạy trốn, tiếng cửa rất vang.

Diêu Tinh Thần hoàn toàn ngẩn người.

Lục Lập Phong tách một múi cam đưa tới miệng cô, nhíu mày, vẻ mặt rất dịu dàng.

“Hửm?” Đưa tới miệng cô rồi mà cô không ăn, Lục Lập Phong cố tình hỏi: “Không phải muốn anh đút cho em sao?”

Diêu Tinh Thần trố mắt chỉ vào cửa phòng vừa Tô Tiểu Mạt tức giận rời đi, lúng túng hỏi: “Anh.. Anh không sợ cô ấy tức à?”

Lục Lập Phong lại cố ý hỏi: “Cô ấy tức giận á? Vì sao?”

Diêu Tinh Thần lắp bắp: “Anh… cô ấy… không phải anh thích bác sĩ Tô à?”

Lục Lập Phong nhét múi cam vào miệng cô, chặn họng cô, đáp lại nhẹ bẫng:

“Anh thích em mà…”

56. Chương 56: Vạn Chủng Nhu Tình

EDIT BY CHERYL CHEN

"Sự dịu dàng chăm sóc của mẹ toàn bộ đều ở trong ảo tưởng không có thực, dành hết cho người mẹ nhớ mãi không quên, nhưng không hề yêu mẹ."

"Ssss… Đau quá đau quá!" Diêu Tinh Thần ngoác miệng, nhíu mày, đường nét cau hết lại, gương mặt tròn hồng hồng, ánh mắt trời soi xuống gương mặt cô, vô cùng ưa nhìn.

Liêu Anh Hồng cầm thìa, không nhịn được cười: "Con của con sắp ra đời rồi, sao lưỡi lại nổi mụn nước lớn thế, khoang miệng cũng bị loét, làm sao mới khỏi đây… Này, cây kim ngân xả nước, con uống hai cốc đi."

"Mẹ, con không muốn uống, miệng đau quá à…"

"Con đúng là, lớn đầu như thế rồi mà ăn miếng cam cũng cắn phải lưỡi."

Diêu Tinh Thần che miệng, buồn bực đẩy cốc kim ngân ra, không ngừng há miệng thở.

Câu nói kia của Lục Lập Phong vẫn lởn vởn bên tai, giống như chú ngữ làm người ta hoảng hốt.

Anh thích em mà…

Ánh mắt của anh chân thực phản chiếu bóng dáng cô, miếng cam trong tay đưa tới, dịu dàng ấm áp, mang theo sự cưng chiều mờ ám.

Diêu Tinh Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng phục hồi tinh thần, nhìn Liêu Anh Hồng hỏi: "Mẹ, mẹ nói xem, một người trong lòng có thể chứa cùng lúc hai người không?"

Liêu Anh Hồng bị câu hỏi cảm tính của con làm cho khựng lại, nụ cười biến mất: "Tiểu Xích lão, con trả lời thật đi, có phải trong lòng con vẫn canh cánh chuyện Trì Mục không?"

Diêu Tinh Thần xoa lòng bàn tay, cúi đầu, trong giọng nói có chút thất vọng mà thổ lộ: "Con đối tốt với anh ấy đâu phải chỉ một hai nắm, loại cảm giác này quá mức đến nỗi trở thành thói quen. Nhưng sau khi gặp Lục Lập Phong, con lại có cảm xúc khác, ngày càng mãnh liệt… Mẹ, sao con lại lằng nhằng thế? Cảm giác mình yêu Lục Lập Phong, nhưng không nỡ bỏ Trì Mục. Đối với hai người đó đều là mang tội."

Liêu Anh Hồng hiếm khi thấy con gái có thể nghiêm túc bàn luận chuyện tình cảm với mình, dò xét ánh mắt cô.

“Vậy trừ Lục Lập Phong ra còn ai cho con cảm giác như vậy không?”

Diêu Tinh Thần ngẫm nghĩ, Tiêu Dật chăng?

Không phải, đối với Tiêu Dật, cô có nhiều áy náy, giống như có người vào thời điểm bạn khó khăn, tặng cho bạn nhiều đồ vật quan trọng, còn bạn lại nghèo rớt mồng tơi không cho người đó được cái gì.

Cô lắc đầu: “Không có ạ.”

Liêu Anh Hồng bĩu môi: “Vậy không coi là lăng nhăng. Lục Lập Phong quả thực là một người đàn ông được yêu thích, có được nó là do số con tốt, dùng từ ngữ hiện nay nói thế nào? Kiếp trước con cứu cả dải ngân hà.”

Diêu Tinh Thần cúi đầu mỉm cười.

Đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cảm xúc, thôi thúc cô phải liều mạng quý trọng tình cảm này.

Quý trọng cảm giác thoải mái ngọt ngào hiện tại, quý trọng cô phải cứu cả dải ngân hà mới gặp được anh.

Liêu Anh Hồng nhìn vẻ mặt hạnh phúc của con gái, gương mặt giãn ra thoải mái nhưng cũng trộn lẫn sự lo lắng: “Bé con à, mẹ nói này, đừng nên do dự, đừng tự đặt ra vấn đề cho mình, yêu thì yêu thôi, lòng phụ nữ không thể chứa cùng lúc hai người. Người này qua rồi thì người khác tới, quý trọng người trước mắt mới là quan trọng nhất.”

“Còn bố thì sao?? Mẹ đối với bố không phải như vậy à?” Nhiều năm rồi, Diêu Tinh Thần mới hỏi ra câu hỏi đè nặng trong lòng.

Khi còn bé cô luôn thấy rằng, giữa bố và mẹ, bố luôn là người chủ động. Mẹ ở trước mặt bố kiêu ngạo như công chúa, bố luôn gọi mẹ là “đại tiểu thư”, tất cả sự tuỳ hứng, tục trần của mẹ đều thể hiện ra trước mặt bố.

Mẹ không biết nấu cơm, bố sẽ nấu. Mẹ thấy chó mèo sẽ la hét, bố sẽ nói muốn làm thịt chúng nó. Trước mặt bố, mẹ giảo hoạt tuỳ hứng, vô lễ già mồm đến đâu cũng không lo bố sẽ bỏ mẹ.

Còn mẹ trước mặt Lục Kiến Lâm lại là bộ dáng khác. Hiểu biết, uyển chuyển hàm xúc, luôn mặc loại quần áo Lục Kiến Lâm thích. Có một lần đến làm khách nhà Lục Kiến Lâm, Diêu Tinh Thần nói mẹ không biết nấu cơm, Liêu Anh Hồng hồi đó trẻ tuổi còn giẫm thẳng vào chân cô dưới bàn.

“Diêu Bảo Sinh à…” ánh mắt Liêu Anh Hồng bỗng trôi thật xa: “Hiện tại mẹ không dám nghĩ đến ông ấy, vừa nghĩ đến đã cảm thấy thế giới này thật nhàm chán, không hề thú vị…”

Từng có một người thú vị, ngày ngày làm mình vui vẻ, rồi đột nhiên rời đi, giống như vừa tỉnh lại sau giấc mơ dài.

Diêu Tinh Thần há miệng, mũi cay cay, nhìn mẹ.

Mỗi khi Liêu Anh Hồng nhắc tới bố hoặc nhớ lại chuyện cũ, đều sẽ ngồi đó, người run run, đáy mắt ngập sương mù, giống như che giấu điều gì.

"Mẹ trước đây ở với bố, thấy dáng vẻ lôi thôi của bố, thấy bố ăn cơm ngấu nghiến, mẹ phát bực, mẹ cho rằng đấy không phải kiểu đàn ông mẹ thích, không có khí chất. Con biết không? Lần đầu tiên mẹ và bố đi xem "Titanic", đến đoạn kết, mẹ khóc đến nỗi trước đây chưa từng thấy, bố ngáy khò khè vang động trời. Khi đi ra khỏi rạp chiếu phim, mẹ hỏi bố, Diêu Bảo Sinh, chúng ta xem phim gì vậy? Bố nói không nhớ, hình như là thuyền lớn… Haha," Liêu Anh Hồng lắc đầu, cười hoài niệm: "Sau đó mẹ lại tự an ủi mình, quên đi, con lớn như vậy rồi, chấp nhận cho qua."

Diêu Tinh Thần thẳng người, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, vô thức sờ bụng.

Liêu Anh Hồng nói tiếp: "Sau khi bố con đi, để lại mình mẹ, chưa giây phút nào mẹ ngừng tự trách. Vì sao khi bố lôi thôi luộm thuộm, mẹ không mua cho ông ấy một bộ quần áo. Vì sao khi bố ăn uống ngấu nghiến, mẹ không đưa cho ông một ly nước ấm. Sự dịu dàng chăm sóc của mẹ toàn bộ đều ở trong ảo tưởng không có thực, dành hết cho người mẹ nhớ mãi không quên, nhưng không hề yêu mẹ."

Diêu Tinh Thần quay người, kinh ngạc nhìn bà.

Liêu Anh Hồng vỗ vai cô: "Ngày đó con kết hôn, mẹ gọi điện cho Lục Kiến Lâm bàn chuyện hôn lễ. Hình như nhà bên đó không có ai, chuông rung khá lâu rồi vẫn chưa có người nhận. Mẹ vẫn cầm điện thoại, không muốn tắt, một lúc lâu sau, có giọng báo cắt đứt tín hiệu."

"Con à, có lẽ khi đã yêu thật lâu rồi mà chưa được đáp lại, thượng đế sẽ cắt đứt tín hiệu của con. Thượng đế tạo ra tình yêu, không phải để con người yêu theo cách như vậy."

Diêu Tinh Thần như có điều suy nghĩ, trầm mặc một hồi.

"Liêu nữ sĩ, thật không nhìn ra, đúng là phụ nữ văn nghệ. Ngày mai cho mẹ xuất bản sách, phổ biến rộng rãi đạo lí mẹ tốn cả nửa đời mới ngộ ra cứu vớt những thiếu nữ sa chân lỡ bước."

"Là phụ nữ đã có chồng sa chân lỡ bước." Vừa dứt lời, có âm thanh từ ngoài cửa truyền đến.

Diêu Tinh Thần nhìn sang, là Lục Lập Phong vừa tan làm.

Lục Lập Phong để cái túi đựng đầy hoa quả xuống, đến trước mặt Diêu Tinh Thần, nhéo cằm cô, ân cần

hỏi: “Để anh xem nào, may mà vết thương ngoài miệng không nhiều.”

“A…” Diêu Tinh Thần ngoan ngoãn há miệng, lật môi cho anh xem: “Anh nhìn này, loét hết rồi, ăn cái gì cũng đau… Tiểu Điềm Điềm cả ngày nay chưa ăn gì rồi..”

Diêu Tinh Thần liếc gương mặt anh tuấn của anh, nhìn đến sắc mặt nghiêm trọng của anh, đắc ý thầm trong lòng.

Đây có lẽ là những thứ Lục Lập Phong có thể cho cô.

Không cần giả vờ giả vịt, chỉ dùng sự chân thật của chính mình, sẽ được anh đáp lại.

“Mẹ, đưa cho con.” Lục Lập Phong buông cằm cô, nhận nước cây kim ngân từ tay Liêu Anh Hồng, đút tới bên miệng cô. Diêu Tinh Thần ngoan ngoãn uống một ngụm.

“Diêu Tinh Thần, xem ra từ nay về sau phải thường xuyên nói mấy câu dễ nghe với con để rèn luyện thôi, nếu không với sức chịu đựng này của con, nghe một câu đã cắn vào lưỡi.”

Diêu Tinh Thần uống một hớp, bũi môi: “Mẹ mà nói mấy câu đấy với con, lỗ tai con vốn mềm, tưởng thật đấy.”

Lục Lập Phong nhìn Liêu Anh Hồng, cười không nói.

Liêu Anh Hồng thức thời rời đi, để lại đôi vợ chồng son.

Lục Lập Phong nói: “Hôm nay Lương Mỹ Nhân tìm anh, nhờ anh giúp cô ấy gặp Trì Mục.”

Lục Lập Phong dù là em rể Lương Mỹ Nhân, nhưng Lương Mỹ Nhân vẫn rất tín nhiệm Lục Lập Phong. Thường thường có gì tâm sự đều nói với Lục Lập Phong. Cho dù ly hôn Lục Quốc Bảo, rời khỏi Lục gia, cô vẫn coi Lục Lập Phong là bạn.

Lương Mỹ Nhân biết Trì Mục làm ở cơ quan Lục Lập Phong, đành mở lời nhờ anh.

Diêu Tinh Thần nghe vậy cau mày, đẩy cốc nước ra, nói: “Chị ấy muốn gặp Trì Mục? Sau khi Trì Mục xảy ra chuyện, bố mẹ anh ấy chưa bao giờ cho phép chị đến gặp.”

Khi Trì Mục vừa gặp chuyện, có một lần Lương Mỹ Nhân đến nhà tìm anh, mẹ Trì Mục nhất quyết không chịu mở cửa, Lương Mỹ Nhân cũng đứng lì không chịu đi. Mẹ Trì Mục tức giận, thêm cả căm hận, giội một chậu nước lạnh từ trên tầng xuống, Lương Mỹ Nhân ướt đẫm.

Chuyện này là về sau mẹ Trì Mục căm phẫn mà kể cho Diêu Tinh Thần.

Lục Lập Phong thấy phản ứng của cô, giọng nói mang vẻ đã đoán được: "Anh nói để anh về hỏi ý em, nếu em đồng ý thì được, còn em không đồng ý thì anh cũng hết cách. Anh và Trì Mục không quen biết, không thể tự quyết định."

Diêu Tinh Thần đáp lại ánh mắt anh, Lục Lập Phong cúi đầu múc một thìa, không nhìn cô.

Anh từ trước đến giờ đều rất tôn trọng cô, không cần biết chuyện lớn hay nhỏ, anh luôn cẩn thận chu đáo.

Diêu Tinh Thần đột nhiên cảm thấy đau lòng, nắm cổ tay anh.

"Tiểu đồ cổ, em đồng ý." Cô chân thành nhìn anh, mắt lấp lánh.

Có lẽ cho đến bây giờ, cô chưa bao giờ dịu dàng kiên nhẫn nói chuyện với Lục Lập Phong, sự kiên nhẫn của cô dành hết cho Trì Mục.

Liêu Anh Hồng nói: Sự dịu dàng chăm sóc của mẹ toàn bộ đều ở trong ảo tưởng không có thực, dành hết cho người mẹ nhớ mãi không quên, nhưng không hề yêu mẹ.

Nhưng khoảnh khắc này, khi cô thấy Lục Lập Phong trở nên thận trọng trước mặt cô, thậm chí chu đáo tỉ mỉ đến từng tiểu tiết, cô bỗng muốn đem hết muôn vàn dịu dàng của cuộc đời này đặt hết lên anh, không hề lãng phí.

Vẻ mặt Lục Lập Phong có sự ngạc nhiên thoáng qua: "Em đồng ý?"

Diêu Tinh Thần nói: "Chị ấy đã ly hôn, hiện tại đang độc thân. Sao em phải sợ chị ấy và Trì Mục vướng víu không rõ?"

Lục Lập Phong nhìn cô giống như trút được gánh nặng.

Anh nhìn đồng hồ, gật đầu: "Nửa tiếng nữa Trì Mục tan làm."

Diêu Tinh Thần nói: "Vâng, mẹ nuôi nhờ chúng ta đưa Trì Mục đi ăn, hôm nay bà ấy không đến đón được. Nếu Lương Mỹ Nhân gặp riêng anh ấy, Trì Mục sợ người lại, chắc không chịu đâu. Anh đưa Trì Mục đến đây đi."

Lục Lập Phong nhìn cô: "Được."

Anh vừa quay người định đi, Diêu Tinh Thần kéo tay anh lại.

Lục Lập Phong cúi đầu nhìn tay mình, lại ngẩng lên nhìn cô.

Diêu Tinh Thần cầm chiếc áo khoác anh mới cởi ra, khoác lên vai anh, bụng cô to, động tác hơi chậm chạp nhưng rất chăm chú.

"Anh mặc áo vào rồi hẵng ra ngoài, bên ngoài đang mưa rất lạnh đó."

Lục Lập Phong mặc áo khoác rất nhanh, chỉnh trang lại rồi búng một cái lên trán cô, mắt rất sáng.

"Hôm nay em bị nhiệt miệng nên anh tha."

Anh nói xong, làm bộ lạnh lùng ra khỏi phòng bệnh, không thèm quay lại một cái.

Diêu Tinh Thần đỏ mặt, không kìm được đưa tay chạm lên đôi môi đang cười, nhưng lại động vào vết thương…

"Ui da…"

57. Chương 57: Không Mặc Quần

EDIT BY CHERYL CHEN

"Bởi vì anh không biết mình còn gì có thể cho em…"

Khi Lương Mỹ Nhân đến bệnh viện, tóc ngắn đi một chút, tóc đen tầm ngang vai, trang điểm nền nã. Hình như từ khi Diêu Tinh Thần vào Lục gia chưa từng thấy cô trang điểm, hai mắt rất to, cằm nhọn, na ná Trương Hâm Nghệ.

Khi cô đẩy cửa bước vào, Trì Mục đã ngồi trong phòng bệnh, đang đặt một tay sau lưng, tay kia chạm vào nút gọi khẩn cấp ở đầu giường, phân vân có nên ấn không.

"Anh Trì Mục," Diêu Tinh Thần đi tới kéo ta anh: "Đừng nhấn nút đó. Anh mà nhấn sẽ có rất nhiều bác sĩ đến."

Lục Lập Phong chống hai tay ở thành cửa sổ, miệng ngậm một điếu thuốc chưa châm, nhìn Diêu Tinh

Thần không chớp mắt.

"Rất rất nhiều bác sĩ á?" Tay Trì Mục khựng lại, ngây ngốc nói: "Đến để tiêm anh à?"

Lương Mỹ Nhân đứng ở cửa, nhìn bóng lưng Trì Mục, hai mắt ánh lên, cô siết chặt túi, khẽ cười.

Diêu Tinh Thần mỉm cười: "Đâu phải đâu, đến tiêm em mới đúng."

Trì Mục lạnh nhạt quay đi, đặt tay lên nút.

Diêu Tinh Thần quay đầu nhìn Lương Mỹ Nhân, nói: "Chị vào ngồi đi, đừng đứng ở cửa."

Lương Mỹ Nhân vào phòng, đặt quà cho Diêu Tinh Thần lên bàn.

Diêu Tinh Thần nói: "IQ của Trì Mục chỉ như đứa trẻ 5, 6 tuổi. Anh ấy thích mấy nút bấm, mỗi lần đi thang máy, em đều hỏi ngừoi khác muốn đi tầng mấy để anh ấy bấm."

Lương Mỹ Nhân cúi đầu: "Ừ…"

Diêu Tinh Thần nhìn đống đồ mang tới, hỏi: "Chị mua táo gai à?"

Lương Mỹ Nhân khoanh tay, nói: "Anh ấy thích ăn…"

Diêu Tinh Thần kéo tay Trì Mục: "Anh Trì Mục, anh nhìn này, có người mua táo gai cho anh, ui cha, không phải anh thích ăn nhất đây à?"

Trì Mục nghe vậy, quay đầu: "Ở đâu thế?"

"Ở đây ở đây." Diêu Tinh Thần dẫn anh đến trước bàn đầy táo gai.

Mấy quả táo gai đều được bảo quản trong hộp, từng quả từng quả đỏ óng ánh, mọng nước, đã được rửa sạch.

Lương Mỹ Nhân cắn môi, đẩy hộp sang, nhưng anh không buồn quay đầu.

Diêu Tinh Thần cầm một quả, đưa cho anh: "Cho anh này, ăn thử xem có chua hay không."

Trì Mục ăn một viên, rồi lại cầm một viên đưa tới miệng cô.

"Em cũng ăn đi." Trì Mục nhìn Diêu Tinh Thần.

Lục Lập Phong rút điếu thuốc trên môi ra, bước tới.

"Tôi cũng nếm thử." Lục Lập Phong lấy quả táo gai Trì Mục đưa cho Diêu Tinh Thần, bỏ vào miệng.

Diêu Tinh Thần nhìn dáng vẻ kì quặc của anh, cười lắc đầu, nhưng vẫn kiên nhẫn nói với Trì Mục: "Sau này đừng đưa em mấy đồ như thế này. Anh hỏi chị kia đi, xem chị ấy có muốn ăn không."

Cô chỉ Lương Mỹ Nhân.

Lương Mỹ Nhân cúi đầu, hơi căng thẳng, nhưng rồi ngẫm nghĩ một chút lại ngẩng đầu lên, mong đợi nhìn về phía Trì Mục.

Trì Mục lúc này mới hướng ánh mắt sang Lương Mỹ Nhân, ánh mắt kia trống rỗng, giống như thấy người xa lạ.

Mắt Trì Mục chỉ dừng lại hai giây, không có hứng thú, lại nhìn Diêu Tinh Thần.

"Có sâu." Trì Mục ngừng nuốt.

Diêu Tinh Thần đang muốn nói, đã thấy tay Lục Lập Phong khoác lên vai mình.

Anh dán vào tai cô nhỏ giọng nói: "Chúng ta ra ngoài đi."

Diêu Tinh Thần nhìn Lương Mỹ Nhân mặt mày như đưa đám, lại nhìn đôi mắt sâu thẳm của Lục Lập Phong, hít một hơi, gật đầu.

Lục Lập Phong kéo tay cô, hai người ra khỏi phòng bệnh.

Phòng bệnh có một cửa sổ nhỏ, Diêu Tinh Thần đứng ngoài nhìn vào, thấy Lương Mỹ Nhân đứng trước mặt Trì Mục, đưa tay đặt dưới miệng anh.

"Hột táo gai không ăn được," Lương Mỹ Nhân lắc đầu, chăm chú nhìn anh: "Hoảng Hoảng, nhổ ra đi."

Trì Mục ngây ngốc nhìn lên, rồi lại cúi đầu, miệng nhổ ra một cái hột rơi vào lòng bàn tay Lương Mỹ Nhân.

Gương mặt căng thẳng của Lương Mỹ Nhân lộ ra nụ cười… rồi cô che miệng khóc.

Trong chốc lát, Diêu Tinh Thần cũng xúc động, lòng tê rần, không nhìn nữa, quay người lại dựa lưng vào cửa phòng bệnh. Cô ngẩng dầu lên, đối diện ánh mắt Lục Lập Phong.

"Mẹ ơi… doạ em rồi…" Cô vỗ vỗ ngực.

Đôi mắt anh âm u tĩnh mịch, nhìn thẳng cô, thật đáng sợ.

Lục Lập Phong lùi mấy bước cách xa cô, châm một điếu thuốc, tưa vào tường hút vài hơi.

Diêu Tinh Thần cười bỉ ổi tiến đến, tay chắp đằng sau, dùng cái bụng bự đẩy đẩy tay anh.

"Tiểu đồ cổ?"

Lục Lập Phong miệng ngậm thuốc, hai tay nắm chặt bả vai cô, đưa cổ về lại cánh cửa, còn anh lại về chỗ rất xa kia.

Lục Lập Phong cầm thuốc hút một hơi: "Xem tiếp đi, em xem tiếp đi…"

"Hic, anh đúng là…" Diêu Tinh Thần lại bước đến, chọc chọc lồng ngực anh: "Em phải để ý xem Trì Mục có tìm em không…"

Lục Lập Phong hút thuốc, quay đi không nhìn cô, tiếp tục nhả khói.

Diêu Tinh Thần lại dùng bụng bự đẩy tay anh.

Không hiểu vì sao, mỗi khi thấy anh nổi máu ghen, Diêu Tinh Thần lại càng muốn đùa dai.

Lục Lập Phong lại ngậm điếu thuốc, hai tay nắm chặt vai cô xoay người cô đưa lưng về phía mình, tiếp tục hút thuốc.

Ý là tránh xa anh một chút, thật phiền…

Diêu Tinh Thần quay đi, bụng bự ưỡn ra, gật gù đắc ý đi trong hành lang.

"Ai da, biên khuông chức lâu, toàn tại thu khẩu *(1)*. Em cực nhọc vất vả chăm sóc cho người đàn ông này mấy năm liền, cuối cùng lại mất trắng trên tay người khác."

(1) Biên khuông chức lâu, toàn tại thu khẩu: ý là tốn thời gian công sức làm gì đó nhưng lại bị người khác lấy mất thành quả.

Lục Lập Phong cười lạnh, nhả ra một vòng khói xinh đẹp: "Làm sao? Không cam lòng? Không từ bỏ được à?"

Diêu Tinh Thần phiền muộn nói: "Cái gì mà bỏ được hay không, từ trước đến giờ vẫn chưa từng bỏ nha."

Lục Lập Phong lạnh nhạt nhìn cô, hút thuốc không nói gì.

Diêu Tinh Thần nói: "Anh biết vì sao lúc trước em không dám bỏ đứa bé này không?"

Lục Lập Phong lắc đầu.

Diêu Tinh Thần đứng đối diện anh, dựa vào tường.

Hai người cách một hành lang rộng lớn, nhìn nhau.

Diêu Tinh Thần nói: "Vì lần đầu tiên Lương Mỹ Nhân phá thai, là em đưa chị ấy đi."

…

Hôm đó, cô đột nhiên nhận được tin nhắn của Lươn Mỹ Nhân, bảo cô đến kí túc xá đưa chị ấy đến bệnh viện.

Khi Diêu Tinh Thần đến, trừ việc sắc mặt hơi tái, Lương Mỹ Nhân vẫn không có gì khác thường.

"Chị sao thế? Sao lại đến bệnh viện?"

Lương Mỹ Nhân vừa mặc áo vừa nói: "Chị cũng không muốn phiền em, nhưng Tô Tiểu Mạt đang ở phòng thí nghiệm. Chị không còn cách nào đành gọi em."

"Nhưng chị sao vậy?" Diêu Tinh Thần thấy sắc mặt cô không tốt, lo lắng hỏi.

Sau đó cô mới biết, Lương Mỹ Nhân đã uống thuốc nạo thai.

Loại thuốc này không dễ mua ở hiệu thuốc. Tô Tiểu Mạt khi đó thực tập ở Phụ khoa, lấy giúp cô.

Mặt Lương Mỹ Nhân càng lúc càng trắng, bỗng ngồi thụp xuống ghế, nhíu mày: "Tinh Thần, chị cố gắng hết sức mới xuống được dưới tầng, em có xe đúng không? Lái vào đây, dìu chị xuống, rồi đưa chị đến bệnh viện, đúng rồi, không được đến bệnh viện B, nhớ đấy."

"Mẹ nó! Chị đừng có làm em sợ!" Diêu Tinh Thần cảm thấy không đúng, hỏi: "Nếu chị bị bệnh nghiêm trọng, phải gọi 120 chứ!"

Lương Mỹ Nhân bỗng nhiên nắm chặt tay cô: "Không được gọi 120, gọi 120 thì mọi người sẽ biết… Không thể để Trì Mục mất mặt."

Khi Diêu Tinh Thần dìu Lương Mỹ Nhân vào trong xe, thấy quần chị ấy dính máu, liền hiểu mọi chuyện đã xảy ra.

Diêu Tinh Thần vừa lái xe vừa vội vàng hỏi: "Lương Mỹ Nhân, không phải chị từng nói, chị muốn trở thành bác sĩ nhiệt tình chu đáo nhất khoa nhi sao? Chị xem giờ chị định làm gì?"

Khoảng thời gian đó, Lương Mỹ Nhân sút mất 10 cân, da bọc xương nằm trên ghế, môi tái nhợt, lẳng lặng như đợi điều gì đó, thoạt nhìn đã thấy đau lòng.

"Hôm qua Trì Mục tới tìm chị… "

"Em biết anh ấy đến tìm chị, hôm qua anh ấy ngồi trong sân nhà chị uống 17 chai bia…" Diêu Tinh Thần nói.

Lương Mỹ Nhân mệt mỏi dựa vào ghế, giống như nói với chính mình: "Anh ấy khóc, bóp cổ chị nói, nếu như không có đứa bé này, anh ấy có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra."

"Cho nên chị định làm chuyện ngu xuẩn như vậy?"

Lương Mỹ Nhân trầm mặc hồi lâu, tay bóp trán. Có lẽ mấy ngày vừa qua chị đã quá kìm nén, trong lòng đổ vỡ, không biết nên khóc hay nên cười:

"Chị muốn thử xem…"

"…"

Diêu Tinh Thần không nói nữa, đạp chân ga, xe lao nhanh về phía bệnh viện nhỏ.

Đến bệnh viện, bác sĩ nhìn lướt qua rồi nói, cần phải nạo thai.

Diêu Tinh Thần khi đó vẫn là một nữ sinh, ngồi ngoài phòng phẫu thuật, hoang mang lo sợ, phân vân không biết có nên gọi cho Trì Mục hay không. Lát sau, bác sĩ phẫu thuật đi ra, găng tay cao su đầy máu.

Diêu Tinh Thần bối rối.

Bác sĩ nói, lúc nạo thai xuất huyết nhiều, chuyển đến bệnh viện B gần đó.

Khi Lương Mỹ Nhân được đẩy ra ngoài, Diêu Tinh Thần sợ hãi đông cứng cả người, Lương Mỹ Nhân nhắm mắt như chết rồi.

Trước mắt cô toàn là máu.

…

Lục Lập Phong đã hút xong một điếu thuốc, lẳng lặng nhìn cô.

Hai người cứ như vậy, dựa vào hành lang, không ai nói gì.

Diêu Tinh Thần hít sâu một hơi, bỗng nhiên đi tới trước mặt anh, đứng thẳng, đôi mắt to nhìn anh như để lấy dũng khí.

"Lục Lập Phong… Mẹ em nói, lòng phụ nữ không thể chứa cùng lúc hai người đàn ông, nếu không sẽ hại người hại mình."

Ví dụ trong thực tế cô đã thấy rất nhiều.

Lục Lập Phong hai tay đút túi quần, không phủ nhận mà gật đầu, cũng như đang đợi điều gì đó: "Thế nên?"

"Thế nên… Thế nên là…" Diêu Tinh Thần rất muốn bày tỏ, nhưng lời đến miệng cứ như bị kẹt. Trong bụng có cả vạn lời nói bơi qua bơi lại nhưng không lôi ra được câu nào.

Diêu Tinh Thần bỗng nhíu mày.

"Em làm sao thế?"

"Em đau bụng…"

Lục Lập Phong cười giễu cợt: “Đừng giả vờ…”

“Em đau thật mà…” Diêu Tinh Thần bỗng ôm bụng, hít thật sâu, vì trước đây đã từng trải qua cảm giác này, trong đầu cô lập tức hiện ra: “Là co thắt tử cung!”

Lục Lập Phong sửng sốt, lập tức thu lại vẻ uể oải, vừa chờ mong vừa lo lắng đỡ cô: “Muốn sinh à?”

Cơn đau đi qua, Diêu Tinh thần thả lỏng, giống như chưa có gì: “Không biết nữa, hết đau rồi…”

Lục Lập Phong nhíu mày: “Không đau nữa? Vậy nói nốt mấy lời vừa nãy đi.”

“Gì thế? Em quên rồi…”

“Lòng phụ nữ không thể chứa cùng lúc hai người đàn ông.” Lục Lập Phong nhắc cô.

“Ôi… ssss… lại đau rồi.”

…

Diêu Tinh Thần không giả vở, vào ban đêm, cô bị từng cơn đau hành hạ. Hôm sau, bác sĩ kiểm tra, đẩy cô vào phòng chuẩn bị sinh. Lúc này, cô kiên quyết không gặp Lục Lập Phong.

Vào phòng sinh, cô đau đến mức không nói thành lời.

Y tá nói: “Chồng cô muốn xem cô thế nào, anh ấy ở ngoài lo lắng lắm.”

Diêu Tinh Thần chịu đau hừ hừ nói: “Đã nói không gặp rồi mà! Tôi không mặc quần cô không thấy à?”

Y tá lần đầu tiên thấy cảnh này, khó chiu mở cửa sau phòng sinh, nói với Lục Lập Phong: “Sản phụ nói cô ấy không mặc quần, không muốn gặp anh.”

Lục Lập Phong bất ngờ, Liêu Anh Hồng bên cạnh cầm phong bì và một chai nước suối: “Y tá, y tá, nói cho nó là nhất định phải chịu đựng! Nói cho nó là mẹ nó đang đợi bên ngoài nha.”

Y tá vui vẻ nhận phong bì và chai nước, gật đầu quay đi.

Lục Lập Phong thấy y tá đi vào, gọi giật lại, cởi chiếc nhẫn ngọc đẹp đẽ từ ngón tay xuống: “Y tá, đưa cái này cho cô ấy, để cô ấy nắm.”

Y tá nói: “Được, anh đừng lo lắng.”

Lục Lập Phong quay đi, vò đầu, đi đi lại lại ở hành lang..

Trong phòng sinh truyền ra âm thanh tê tâm liệt phế.

Một tiếng… Hai tiếng…

Cuối cùng, tiếng trẻ sơ sinh khóc vang dội, lập tức làm cho vẻ mặt người đứng ngoài thả lỏng mấy phần.

…

Khi Diêu Tinh Thần được đẩy ra, người nhà đều xông tới.

Diêu Tinh Thần yêu ớt gọi Liêu Anh Hồng: “Mẹ, đắp chăn cho con… Con… không mặc quần.”

Hà lâm kích động xông lên, trong mắt lấp lánh ánh lệ: “Đại công thần! Đắp liền, đắp liền!”

Diêu Tinh Thần hé mắt, kiếm tìm một ánh mắt sâu nhất, duỗi tay.

Lục Lập Phong lập tức cầm tay cô: “Diêu Tinh Thần, em giỏi quá!”

“Đương nhiên rồi!” Diêu Tinh Thần cấu tay anh: “Anh đúng là đần độn… Đưa nhẫn này cho em làm gì? Không phải cái này là nhẫn ông nội anh để lại à? Hại em lúc sinh không dám dùng sức nắm chặt, sợ làm nát mất…”

Lục Lập Phong nắm tay cô chạm vào mặt mình, mắt ướt ướt.

“Bởi vì anh không biết mình còn gì có thể cho em…”

“Em muốn ngủ…” Cô mệt mỏi nhắm mắt, rồi lại mở mắt: “Tiểu Điềm Điềm của em đâu?”

Lục Lập Phong bỗng bất ngờ, lập tức mỉm cười, bất đắc dĩ nói:

“Anh nghĩ… hình như chúng ta phải đổi tên rồi…”

58. Chương 58: Ra Ngoài High

EDIT BY CHERYL CHEN

"Đồng chí Diêu Tinh Thần, cảm tạ đồng chí đã cống hiến cho tổ chức, bình sữa quý giá này ngài hoàn toàn xứng đáng được nhận."

Diêu Tinh Thần sinh con trai, đối với Lục gia là đại hỉ, ngay cả Lục Quốc Bảo vừa ly hôn vẫn còn buồn bã đến vợ chồng Lục Thiết Kim, ai cũng mừng rỡ khoa tay múa chân.

Họ hàng bạn bè cứ người tới tôi đi, biến phòng bệnh của Diêu Tinh Thần thành vườn bách thú.

Đến tặng quà, thăm hỏi, ôm đứa bé, nói mấy câu đại loại như "Đứa bé này lớn lên giống Lục Lập Phong", "Lông mày giống Diêu Tinh Thần", đối với cô hoàn toàn vô nghĩa.

"Anh nhìn đi, Tiểu Điềm Điềm không có lông mày, sao giống em được?" Người đi hết rồi, trong phòng chỉ còn Lục Lập Phong, Diêu Tinh Thần bĩu môi tỏ vẻ không vui.

"Không phải em cũng không có lông mày à?" Lục Lập Phong ôm đứa bé đang được bọc trong tấm vải đỏ mềm, trái tim cũng mềm nhũn theo.

"Anh mới không có lông mày ấy…" Diêu Tinh Thần lườm anh, rồi cúi xuống sờ cằm con trai.

Thằng bé này đầu chỉ bằng quả đấm, tóc tơ lấm tấm, đôi mắt hơi hé nhìn thế giới xung quanh, thân hình nho nhỏ, rất đáng yêu.

"Con trai, có nhìn thấy bố không?" Lục Lập Phong ôm đứa bé trong lòng, thích mê.

Diêu Tinh Thần cười nói: "Con vừa mới chào đời còn bị cận thị, thị lực rất kém, chỉ nhìn được khoảng mười centimet."

Lục Lập Phong cúi đầu, dùng chóp mũi nhẹ nhàng chạm vào mũi nhỏ của con, mùi thơm của trẻ sơ sinh truyền đến, đôi đồng tử đen láy của trẻ con nhìn anh, đầu lưỡi hơi thè ra, môi động đậy.

"Nó nhìn anh kìa!" Diêu Tinh Thần vui sướng nói.

Lục Lập Phong cười hạnh phúc, đặt con vào lòng Diêu Tinh Thần: "Con trai, nhìn bố rồi nhìn mẹ một chút đi."

Diêu Tinh Thần cũng học theo anh, dùng mũi chạm vào mũi con.

“Bảo bối, chơi tiếp nào, bố mẹ muốn dạy con làm mắt lác.” Diêu Tinh Thần ngẩng đầu, cưng chiều nói.

“Lục Lập Phong… anh xem đầu của con sao lại dài thế?”

Lục Lập Phong nói: “Mẹ nói trẻ sơ sinh vừa ra đời đều có hình dạng kì lạ. Em xem con trai chúng ta bây giờ, mặt cau lại, mũi khó nhìn, miệng cũng khó nhìn, mắt một mí…”

Diêu Tinh Thần bỗng nhiên nhìn anh, ánh mắt chân thành: “Em thề, toàn bộ mặt em, trừ mắt hai mí là làm ra, tất cả còn lại đều nguyên đai nguyên kiện!”

Cô vừa nói vừa xoa cằm xoa mũi.

“À…” Lục Lập Phong buồn cười: “Anh không để ý, ngực thật là được rồi.”

Diêu Tinh Thần đẩy anh: “Sao anh lại bỉ ổi thế!”

Cảnh xuân trước ngực cô sau khi sinh xong ngày càng phát triển, một cái đẩy vừa rồi như làm sóng cuộn lên, Lục Lập Phong vội nhìn về phía con trai, không dám nhìn thẳng.

Diêu Tinh Thần vẫn chưa phát hiện ra sự kì lạ của anh, tới gần, nhìn cục thịt nhỏ trong lòng anh, dù vui mừng nhưng vẫn hơi tiếc nuối: “Tiểu Điềm Điềm là con gái thì tốt.”

“Em vẫn muốn gọi nó là Tiểu Điềm Điềm?”

“Em từng nói, con gái gọi là Tiểu Điềm Điềm, con trai gọi là Bánh Gato Nhỏ, anh đã đồng ý rồi nha!”

“Anh nghĩ sau này con lớn lên sẽ rất để ý mấy cái tên này…” Lục Lập Phong lý trí nói.

Diêu Tinh Thần nói: “Hiện tại ngoại trừ tên này, mấy tên khác đều không biểu đạt được hết tình cảm em dành cho con. Em hận không thể mỗi ngày nói với con một trăm lần ‘Mẹ yêu con’, tâm can bảo bối, sợ buồn nôn quá không chịu được. Em không quan tâm nhiều đến thế, em cứ gọi là Tiểu Điềm Điềm đấy.”

“Thật tuỳ hứng.” Lục Lập Phong lắc đầu, bất đắc dĩ mỉm cười.

Tiểu Điềm Điềm nằm trên giường, không biết đang nghĩ cái gì mà đôi tay nhỏ bé cứ huơ huơ trên không trung.

Lục Lập Phong nhìn con, nói: “Đứa bé này ra đời làm cho anh phát hiện lòng hư vinh của mình mãnh liệt đến nhường nào.”

Diêu Tinh Thần thấu hiểu: "Anh từ nhỏ có phép tắc, học rất giỏi, chắc chắn được khen ngợi không ít, nhưng nghe người khác khen Tiểu Điềm Điềm càng làm anh đắc ý hơn đúng không?"

Lục Lập Phong nói: "Em từ nhỏ đã không có quy củ, học tập lại làng nhàng, bây giờ chắc đuôi vểnh lên trời rồi nhỉ?"

Mặc dù bị chế giễu, nhưng bây giờ cô nghe cái gì cũng thấy sướng hết, Diêu Tinh Thần dương dương tự đắc ngaảng đầu lên, gương mặt tròn trịa hồng hào, nói: "Phải nói là đuôi của em đã vểnh ra ngoài vũ trụ rồi! Quả thật giống như đạt được thành tựu cả đời."

Lục Lập Phong bỗng đứng thẳng lên, thuận tay cầm cái bình sữa ở trên bàn, trịnh trọng dâng bằng hai tay: "Đồng chí Diêu Tinh Thần, cảm tạ đồng chí đã cống hiến cho tổ chức, bình sữa quý giá này ngài hoàn toàn xứng đáng được nhận."

Diêu Tinh Thần lập tức nhập vai, nhướng mày, khóc lóc sụt sùi nhận bình sữa, nhìn quanh phòng một vòng, xúc động dạt dào nói: "Cảm ơn bố, cảm ơn mẹ, cảm ơn…"

Lục Lập Phong chỉ chính mình.

Diêu Tinh Thần hít một hơi, trong mắt long lanh nước: "Cảm ơn đồng chí Lục Lập Phong dạt dào tình hữu nghị đã tài trợ."

"Dạt dào tình hữu nghị đã tài trợ là ý gì?"

…

Từ khi có Tiểu Điềm Điềm, Diêu Tinh Thần phát hiện có rất nhiều chuyện trở nên xấu hổ, ví dụ như cho con bú.

Ở cữ xong, Diêu Tinh Thần về Lục gia, nhờ có bà vú chăm sóc, còn chăm chỉ rèn luyện cơ thể sau khi sinh, Diêu Tinh Thần đã khôi phục được cân nặng trước khi mang thai, trừ bộ ngực đầy hơn một chút, những nơi khác đều nhìn không giống mẹ một con.

Hà Lâm mời người thân tới nhà thăm Diêu Tinh Thần, mấy bác mấy dì này chả khác gì bác sĩ vây quanh giường Diêu Tinh Thần chật như nêm.

"Ui cha, Hà Lâm, trông con dâu bà kìa, vừa nhìn đã thấy tốt sữa rồi." Một bác gái đeo kính nhìn chằm chằm vào ngực Diêu Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần ôm Tiểu Điềm Điềm vào lòng, đi đi lại lại trong phòng. Lục Lập Phong ngồi trên ghế gọt táo cho cô.

Diêu Tinh Thần nhìn lướt qua Lục Lập Phong, lúng túng nhỏ giọng nói với Hà Lâm: "Mẹ, Lập Phong còn ở đây mà…"

Sữa cái gì mà sữa… Bà bác này đem khái niệm "giới tính" vứt ra ngoài sân rồi.

Hà Lâm mỉm cười: "Cô con dâu này của tôi à, bình thường nhìn tuỳ tiện vậy thôi, da mặt rất mỏng, chỉ cần Lập Phong ở đây, đánh chết cũng không chịu cho con bú."

"Ui, cái này thì có gì," Một dì kia nói: "Khi đó chúng ta ở trên đường vén áo lên là cho con bú."

Lục Lập Phong thấy Diêu Tinh Thần thật xấu hổ, chen vào một câu: "Dì Lâm, thời đại khác nhau mà."

Đúng lúc đứa bé khóc rống lên.

Mấy dì đồng thanh: "Đứa bé đói bụng rồi?"

Hà Lâm nhìn đồng hồ, nhắc nhở: "Tinh Tinh, nên cho nó bú rồi."

Diêu Tinh Thần dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Lục Lập Phong.

Lục Lập Phong rất phối hợp buông dao xuống, đưa cho cô quả táo vừa gọt xong: "Ăn đi rồi cho con bú, anh ra ngoài hút thuốc, xong thì gọi anh."

"Được." Diêu Tinh Thần cảm kích nhìn anh.

Lúc này có một dì nói: "Ui dào! Lần đầu thấy cặp vợ chồng như này! Con muốn bú thì vén áo lên cho bú, sao phải tránh chồng?"

Lục Lập Phong mỉm cười, thưởng thức vẻ mặt quẫn bách của cô.

Hà Lâm nói: "Con dâu nhà chúng tôi xấu hổ nha, à dì Lan, bình thường Tinh Thần nói hay bị căng trướng ở ngực, ở phương diện này dì cực kì có kinh nghiệm, chỉ cho nó cách xoa bóp đi."

Xoa bóp???

"Không cần không cần!" Diêu Tinh Thần lắc đầu nguầy nguậy.

Lục Lập Phong cũng đỏ mặt, rút một điếu thuốc, qua loa nói: "Mẹ, mẹ học rồi chỉ cho con, con ra ngoài

hút thuốc."

Anh nói xong lập tức bước nhanh.

Lục Lập Phong vừa đi, một dì béo đến nỗi dồn ép cả mặt mũi bước tới, thận trọng nhìn Diêu Tinh Thần: "Tinh Thần à, cơ thể cháu khôi phục thế nào rồi?"

Diêu Tinh Thần nói: "Có lẽ do cháu thể chất tốt nên khôi phục cũng không tồi lắm ạ."

"Đúng là tuổi trẻ phải khác chứ, biết thế dì cũng khuyên con dâu dì muốn sinh thì sinh sớm chút rồi luyện tập, nhìn Tinh Thần nhà người ta kìa, thật thon thả, chỗ ra chỗ vào."

"Đúng đó, con dâu tôi nói vơi tôi, phải sống cuộc sống của riêng vợ chồng mấy năm đã, chờ qua ba mươi mới sinh, mấy bà nói xem đây đúng là làm bậy mà? Tuổi càng lớn, sinh xong càng khó hồi phục."

Mấy bà nhìn nhau trò chuyện rôm rả.

Đầu Diêu Tinh Thần bị tiếng líu ríu liên hồi làm cho quay mòng mòng, cho Tiểu Điềm Điềm ăn xong nhanh chóng chuồn về phòng, hít thở không khí.

...

Nhoáng cái từ lúc sinh con đến giờ đã là hai tháng, trong nhà có thêm một đứa bé đúng là rộn ràng hơn nhiều.

Cuối cùng, Diêu Tinh Thần quyết định ra ngoài hít thở không khí dưới sự quan sát của một nhóm người thân thiết.

Lục Lập Phong đang đứng bên cửa sổ hút thuốc, nhìn cô một cái, lại tiếp tục nhả khói, Diêu Tinh Thần không nói gì, đi thẳng vào phòng quần áo.

Không biết bao lâu sau, trong phòng quần áo phát ra âm thanh, Lục Lập Phong đi tới, gõ cửa.

"Diêu Tinh Thần, em làm gì ở trong thế?"

Cửa bỗng nhiên bị kéo ra, Diêu Tinh Thần đứng trước mặt anh, khí khái như thường, đạp giày cao gót, quay hai vòng: "Nhìn xem! Thế nào? Có giống phong thái năm đó không?"

Lục Lập Phong vuốt cằm, nhìn chiếc váy hồng kiểu Âu cô đang mặc, lắc đầu.

“Vậy thử màu đen xem.”

Diêu Tinh Thần lại đóng cửa, phòng quần áo lại vang lên âm thanh.

Chốc lát sau, cô lại xuất hiện trước mặt anh.

“Cái này thế nào?” Cô thấp thỏm tưởng như tóm lấy từng biến hoá nhỏ trong mắt anh.

Lục Lập Phong bật ngón cái: “Cũng không tệ.”

Diêu Tinh Thần nghe vậy, lộ ra nụ cười tự tin.

“Ui mẹ ơi…” Cô nhìn vào gương, muôn vàn cảm khái: “Suýt nữa thì em cho rằng, nếu em dựa vào mặt mà kiếm cơm thì sẽ ăn xin cả đời.”

Nụ cười Lục Lập Phong nhạt dần: “Cũng được, có thể tiếp tục làm bình hoa.”

Diêu Tinh Thần đột nhiên bước tới, nhíu mày nhìn anh: “Tiểu đồ cổ, chúng ta ra ngoài chơi đi.”

“Gì cơ?”

“Không nói cho bố mẹ biết, em tìm bạn em high, anh tìm bạn anh high?” Diêu Tinh Thần như con chim vừa được thả khỏi lồng sắt, nhao nhao lên.

“Đi đâu chơi?”

Diêu Tinh Thần cười đểu: “Quán ăn đêm, bar, mấy nơi high một chút, thế nào?”

Lục Lập Phong không hứng thú lắm: “Buổi tối anh có hẹn gặp một người bạn giám định vài thứ.”

Diêu Tinh Thần kéo tay anh: “Đừng giả bộ nữa! Lâu lắm rồi anh chưa high, chắc nhịn sắp điên rồi! Đi thôi đi thôi, em thề không nói cho bố mẹ biết.”

Lục Lập Phong nhìn gương mặt phong lưu của cô, thấy thật ngon miệng: “Anh thấy hình như em mới đang nhịn thì có.”

“Nói cái gì thế, em đi xả stress chút thôi.” Diêu Tinh Thần buông tay anh, tao nhã đạp giày cao gót đi ra khỏi phòng quần áo.

Lục Lập Phong theo sau: “Anh không thích đến mấy nơi đấy.”

Diêu Tinh Thần vừa đeo túi vừa nói: “Anh vẫn còn ra vẻ nữa.”

Anh nắm cổ tay cô, giọng nói nhẹ nhàng hơn: “Ở nhà với anh với con không được à?”

Diêu Tinh Thần nói: “Em hẹn mấy người bạn đi chơi thư giãn một chút, đâu phải làm chuyện gì quá giới hạn. Một năm nay em nhịn sắp điên rồi. Chúng ta mạnh ai nấy chơi, trở về trước khi trời sáng.”

Lục Lập Phong nhíu mày, đưa ra một vấn đề: “Nếu buổi tối Tiểu Điềm Điềm muốn ăn sữa thì làm sao?”

“Vừa rồi em vắt sữa rồi, đủ cho con ăn.”

Lục Lập Phong mấp máy miệng, không giữ được cô nữa rồi.

Mắt thấy cô định đi, anh lại kéo tay cô.

“Anh đồng ý, nhưng chúng ta phải đi chung.”

Diêu Tinh Thần dừng lại, cười: “Được thôi, tiểu đồ cổ, anh không nhịn nổi nữa à?”

Lục Lập Phong hít sâu, quay người đi thay quần áo, gật đầu:

“Cũng hơi hơi.”

59. Chương 59: Biểu Đạt Tấm Lòng

EDIT BY CHERYL CHEN

“Lục Lập Phong, em yêu anh.”

Đã qua chín giờ tối, Trình Trinh Trinh đang đợi hai người trong quán bar nổi tiếng nhất thành phố B, đi với cô còn có mấy người trong ngành. Quán bar là do một minh tinh lớn trong nước đầu tư, tầng hai được xây dựng như khu vực VIP riêng biệt. Khu vực này chỉ có những sao lớn trong vòng tròn quan hệ được vào.

Khi Diêu Tinh Thần và Lục Lập Phong đi vào, Trình Trinh Trinh đặc biệt ra đón tiếp.

"Hiu hiu, sao cậu có thể khôi phục dáng người nhanh như thế? Lần gặp trước cậu chẳng khác gì heo mẹ cả!" Trình Trinh Trinh mặc quần áo bình thường, giọng rất thấp, đội mũ lưỡi trai, vừa bước đến đã ôm cô.

Diêu Tinh Thần chê bai đẩy ra, cười với Lục Lập Phong: "Bọn em toàn nói chuyện như vậy, anh đừng để ý nhé."

"Không đâu." Lục Lập Phong đưa tay bắt tay Trình Trinh Trinh, xem như chính thức gặp gỡ bạn thân của vợ.

Lần đầu tiên Trình Trinh Trinh nhìn rõ Lục Lập Phong, thoạt nhìn rất hài lòng: "Bố của đứa bé, chào anh, đại danh đã nghe như sấm bên tai."

Lục Lập Phong ngược lại rất phóng khoáng, cười: "Vợ tôi nói xấu gì tôi vậy?"

"Nói anh…"

"Nói anh đối xử với em rất tốt!" Diêu Tinh Thần vội vàng cắt ngang.

"Đúng đúng, nói anh đối xử với Tinh Thần nhà chúng ta rất tốt." Trình Trinh Trinh nói: "Đây là lần đầu tiên Tinh Thần dẫn đàn ông đi chơi, hôm nay phải tiếp đón hai người thật tốt mới được. Đi thôi, mời vào."

Trình Trinh Trinh làm dáng xin mời, Lục Lập Phong bước vào quán bar.

Diêu Tinh Thần nhìn bóng lưng cao ráo, sạch sẽ của anh, kéo tay Trình Trinh Trinh, nhỏ giọng cảnh báo: "Nói cho cậu biết, dạ dày anh ấy không tốt, không uống được nhiều, cậu đừng ép anh ấy."

Trình Trinh Trinh chậc lưỡi, khoác tay cô, thấy thật lạ: "Ui cha, đây có phải Diêu Tinh Thần chuyên nói lời độc địa vô nhân tính mà tớ biết không? Không phải hôm qua cậu nhờ tớ đặt một cái bẫy, thử xem chồng cậu có phải "hỗn thế đại ma vương" hay sao? Sao? Không nỡ à? Tóm lại có uống hay không đây?"

"Haizz, đừng mà."

"Cậu cứ như thế này, không chơi với cậu nữa." Trình Trinh Trinh lườm cô, kéo tay cô vào quán bar.

"Cậu ăn mặc phách lối như vậy không sợ bị truyền thông tóm à?" Trình Trinh Trinh hỏi.

"Tớ phải nhanh trở lại làm việc, anh Tiểu Lâm để tớ ra ngoài nhiều tăng nhân khí."

"Cậu chuẩn bị quay lại làm việc à? Vậy ngày mai tớ đăng weibo hai tấm chúng ta chụp chung, tìm người

viết mấy dòng ca ngợi tình bạn, đúng lúc tận dụng được ngày lễ Tình bạn, như vậy cậu có thể sử dụng chút nhân khí của tớ."

Diêu Tinh Thần lập tức nép vào người bạn như chim nhỏ làm nũng: "Tiểu thiên hậu, xin được ôm bắp đùi."

Trình Trinh Trinh trượng nghĩa nhếch môi: "Cậu đấy, không có chí tiến thủ gì cả, may mà đục nước béo cò…"

"…"

Hai người vừa đi vừa trò chuyện đã lên khu vực VIP tầng hai.

Người ở đây rất đông, nhảy nhảy nhót nhót, tán trai tán gái, cờ bạc súc sắc, thỉnh thoảng còn đụng mặt vài gương mặt quen thuộc trong làng giải trí.

Mấy người bạn của Trình Trinh Trinh uống rất hưng phấn, cocktail đổi thành nước hạt tiêu, thật điên cuồng.

Lục Lập Phong và Diêu Tinh Thần tiến đến chào hỏi. Lục Lập Phong từ lúc vào đến giờ đều ung dung, trong vẻ thân thiện mang theo cả phong độ mê người. Có hai cô gái xinh đẹp cứ dán mắt vào anh, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Diêu Tinh Thần nhìn thấy hết, có chút đắc ý.

Nhưng không thể phủ nhận, khí chất sạch sẽ của Lục Lập Phong ở nơi xa hoa đồi truỵ này thật hiếm, dù dưới ngọn đèn lờ mờ, vẫn thanh sạch rõ ràng, không màng vật chất, mỗi động tác đều mang theo sự thanh nhã tuấn tú, làm cho mấy cô gái say đắm muốn tranh giành.

Trình Trinh Trinh mang rượu bày trước mặt hai người. Lục Lập Phong lấy một ly nước lọc đặt trước mặt Diêu Tinh Thần, ghé bên tai cô nói: "Em không thể uống rượu, không cần anh nhắc đúng không?"

Diêu Tinh Thần ngoan ngoãn gật đầu: "Đúng đúng, vì con em sẽ không uống rượu."

Lục Lập Phong hài lòng xoa đầu cô.

Trình Trinh Trinh thấy hai người như vậy, cười nói: "Mẹ không uống, nhưng bố không cần bú sữa nha?"

Trên mặt Lục Lập Phong hiện lên vẻ lúng túng, nhìn Diêu Tinh Thần.

Ánh mắt anh có chút khẩn cầu giúp đỡ, cô vừa không nỡ vừa do dự.

Không nỡ vì tửu lượng của anh không tốt, do dự vì rõ ràng đã nhờ bạn thân kiểm tra anh.

"Uống đi, tiểu đồ cổ, đừng để em mất mặt nhé." Diêu Tinh Thần nhắm mắt nói.

Lục Lập Phong nhíu mày, tay cầm ly rượu, bỗng hiểu ra.

...

Trình Trinh Trinh đúng là không hề hàm hồ, Diêu Tinh Thần ngồi một bên uống nước lọc ăn hoa quả, thực không nhìn nổi.

Phụ nữ đã ly hôn sao lại độc ác như thế...

Trình Trinh Trinh có lẽ cảm nhận được đang bị ăn chửi, quay đầu nhìn Diêu Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần lập tức mỉm cười hiểu ý, giơ tay: "Chị Trinh, uống được đấy!"

Trình Trinh Trinh dùng ánh mắt chỉ về phía nhà vệ sinh, Diêu Tinh Thần lập tức phối hợp đứng lên, vỗ vai Lục Lập Phong: "Em đi vệ sinh nha."

Lục Lập Phong quay đầu, đường nét gương mặt dưới ánh đèn càng thêm lập thể, anh nâng chén hướng về phía cô, môi mỏng khẽ mở: "Đi đi."

Diêu Tinh Thần nhìn anh, không đành đi.

Không lâu sau, Trình Trinh Trinh đến gần kéo cô ra ngoài, nhìn Lục Lập Phong đang say từ xa, bên cạnh anh có hai mỹ nữ đứng nhìn chằm chằm.

Trình Trinh Trinh nói: "Anh ấy đâu giống như cậu nói, bình thường đi ăn chơi thế này chắc chắn con mắt phải đảo như bi, nhưng anh ấy luôn nhìn vào ly rượu, cứ như bên trong ly có mỹ nhân tuyệt sắc nào đấy. Chị em tớ nói, nếu anh ấy nhìn người ta với ánh mắt ẩn chứa tình ý như nhìn ly rượu đấy, ai cũng sẽ mềm lòng."

Diêu Tinh Thần bực bội nói: "Ai, ai mềm lòng cơ? Nói cậu này Trình Trinh Trinh, cậu đưa mấy cô gái kiểu gì đến đây vậy, chưa nhìn thấy đàn ông bao giờ hay sao?"

"Mọi người ra mà xem cái tính độc chiếm của Tinh Thần này," Trình Trinh Trinh chọc gáy cô: "Nếu cậu sợ

bị đoạt mất bảo vật thì nên ôm trong lòng đừng mang ra ngoài chứ. Từ bao giờ cậu trở nên như vậy!"

Diêu Tinh Thần buồn bực mở vòi hoa sen, dùng sức xoa tay: "Tớ cứ như vậy thôi, tớ thích bản thân mình bây giờ."

Trình Trinh Trinh nói: "Khi còn đi học, tớ thấy phiền nhất là ba loại người. Loại thứ nhất, nửa đêm đang ngủ thì đi đi gọi điện thoại. Loại thứ hai, dùng sạc của người khác sạc điện thoại mình. Loại thứ ba, chính là cậu đây, muốn người khác khảo nghiệm chồng mình như lại léo nha léo nhéo không nỡ."

Diêu Tinh Thần cắn môi, nhìn chằm chằm bạn: "Trinh Trinh, tớ không muốn dò xét anh ấy nữa, tớ muốn về nhà."

Trình Trinh Trinh thu lại nụ cười uể oải, đặt tay lên vai cô: "Được, vậy cậu đưa anh ấy về đi. Lần khảo sát của bạn thân này, mình chấm anh ấy 95 điểm, nghiêm chỉnh quy cách, biết chăm lo cho gia đình, đã vậy còn đẹp trai, trừ năm điểm là cứng nhắc không thú vị, có vẻ bình thường không hay ăn chơi đâu."

Diêu Tinh Thần thở dài: "Cậu thấy vậy thật sao?"

"Một lần gặp gỡ có thể nhìn ra cái gì? Khảo sát của tớ và đồng chí Tiểu Lục còn một chặng đường xa." Trình Trinh Trinh vỗ vai cô: "Tinh Thần, nếu cậu có lòng hãy giao trái tim cho anh ấy, anh ấy nóng hay là lạnh, tự cậu biết được."

Diêu Tinh Thần chăm chú nhìn ánh mắt bạn, mắt cô long lanh lay động.

Trình Trinh Trinh dương dương tự đắc nói: "Ai, tớ biết thừa trong lòng cậu nhất định đang cảm thán rằng: có bạn thân thế này, còn mong chờ gì nữa. Đúng không?"

Diêu Tinh Thần lắc đầu, chỉ mắt cô.

"Lông mi cậu rụng kìa."

Trình Trinh Trinh lập tức soi gương: "Ở đâu? Ở đâu?"

Diêu Tinh Thần nói: "Đây, tớ giúp cậu lấy ra."

...

Chưa đến hai giờ sáng, Diêu Tinh Thần dìu Lục Lập Phong ra khỏi quán bar.

Anh rất cao, ôm chặt lấy vai cô, Diêu Tinh Thần cảm giác được, cơ thể anh hơi lảo đảo, cô vòng tay qua hông anh ôm chặt.

Lên xe, cô đặt anh ở ghế phụ lái. Diêu Tinh Thần thắt dây an toàn cho anh, anh hơi đau đầu, đưa tay đỡ trán, nhắm mắt lại.

Diêu Tinh Thần bất mãn lẩm bẩm: "Trình Trinh Trinh thối, cho chồng em uống cái gì đây…"

Lục Lập Phong vẫn nhắm mắt, trả lời: "Anh không say, chỉ hơi nhức đầu thôi. Trong túi anh có thuốc giải rượu, em lấy cho anh hai viên."

Diêu Tinh Thần lập tức sờ túi anh, quả thật có thuốc.

"Tiểu đồ cổ, anh cầm thuốc đi từ bao giờ thế?" Cô ngạc nhiên hỏi.

Lục Lập Phong thấy hơi khó chịu: "Nhỡ anh phải uống rượu, phải dùng thuốc giải rượu mới tỉnh táo trông chừng em được."

Lòng Diêu Tinh Thần nảy lên một cái, mím môi, lấy hai viên đưa cho anh.

Đúng là nhanh trí, trước khi đi anh bảo về nhà lấy đồ, hoá ra đoán phải uống rượu từ sớm rồi.

Cô xấu hổ nói thật: "Tiểu đồ cổ, cái "nhỡ" này là em sắp xếp."

Lục Lập Phong không nhúc nhích, một tia kinh ngạc cũng không có, anh nhếch môi cười: "Bạn thân em chấm bao nhiêu điểm?"

Anh biết hết rồi?

Được thôi…

Lại bị nhìn thấu rồi…

Diêu Tinh Thần bực bội dựa vào ghế ngồi, nhìn qua cửa kính xe thấy ở cửa quán bar có người đàn ông say rượu ôm một cô gái ra ngoài, nói: "95 điểm."

"Năm điểm trừ ở đâu thế?" Lục Lập Phong mở mắt, lười biếng nghiêng đầu, ánh mắt say đắm nhìn cô.

Giọng Diêu Tinh Thần trầm buồn: “Trừ năm điểm vì bên cạnh anh có một người phụ nữ béo như heo.”

Lục Lập Phong nhìn gương mặt mất mát của cô, giơ tay vuốt tóc cô, dỗ dành: “Sao thế? Vừa nãy mới đùa thật vui, sao gương mặt nhỏ nhắn lại ủ ê rồi?”

Diêu Tinh Thần cúi đầu xoa tay, cô muốn nói thật nhiều nhưng dường như tư duy logic có vấn đề, không biết biểu đạt thế nào.

Mỗi người đều có một cái rađa, cứ khi nào đi qua khu vực tình cảm là lại nhiễu.

Cô vốn không nhìn thấu anh, cứ coi như cảm giác được điều gì nhưng vẫn mơ hồ vô định, với anh vô định, với tương lai cũng vô định.

Vất vả tốn sức, khư khư cố chấp nhiều năm như vậy, chưa bao giờ có khoảnh khắc như lúc này, muốn một tình yêu anh tình em nguyện.

Cho nên anh luôn cẩn thận từng chút một, bảo vệ trái tim mình, từng giây từng phút hướng tới hạnh phúc, sợ cãi vã không vui.

Diêu Tinh Thần vốn nghiện thuốc, nhưng đã bỏ thuốc lâu rồi, tay đỡ đầu tựa ở cửa sổ xe, nói không nhanh không chậm:

“Tiểu đồ cổ, sao anh hiểu em như vậy mà em không cách nào hiểu được anh.”

“Khi kết hôn với anh, em đã thực sự nghĩ rằng mình sẽ rút lui.”

“Chuyện của mẹ em, chuyện của Lương Mỹ Nhân như những lời cảnh báo với em.”

“Em đối với Trì Mục chỉ là bạn bè thôi. Lòng em giờ chỉ có một người, toàn tâm toàn ý yêu một người.”

Diêu Tinh Thần hít sâu một hơi rồi thở ra, không còn tự nói chuyện với mình nữa, lấy dũng khí quay đầu đối diện với ánh mắt ngày càng sâu của anh:

“Lục Lập Phong, em yêu anh.”

“Vậy anh… có muốn cùng với em…”

“…”

Đôi mắt say đắm của Lục Lập Phong bỗng trở nên trấn tĩnh...

Ánh mắt này, cô không đoán được, cũng làm cô thêm bất an.

Môi anh giật giật, vừa định nói, Diêu Tinh Thần lập tức đưa cho anh chai nước suối, chỉ vào hai viên thuốc trong tay anh, căng thẳng nói:

"Uống thuốc giải rượu đi, tỉnh rồi trả lời em."

60. Chương 60: Chọn Em Như Lẽ Sống

EDIT BY CHERYL CHEN

"Rồi em sẽ từ từ hiểu được, chữ "yêu" vốn rất dài, là những thứ nhỏ nhặt trong đời thường, dùng cả đời nói cho em nghe."

Lục Lập Phong lặng thinh không nói gì, gương mặt tuấn nhã, ánh mắt tối đen.

"Này." Diêu Tinh Thần đưa nước cho anh, đợi anh uống thuốc.

Đầu ngón tay lạnh như băng của Lục Lập Phong nhẹ nhàng nắm cổ tay cô, đôi mắt trước sau chỉ chăm chú nhìn cô, anh dùng tay kia nhận chai nước, bình tĩnh nói: "Anh uống thuốc đã."

"Ừm." Diêu Tinh Thần thấy anh ngửa đầu nâng chai nước, yết hầu cuộn lên, nuốt thuốc xuống.

Diêu Tinh Thần lái xe, hai người đều im lặng.

Lục Lập Phong thỉnh thoảng quay đầu nhìn cô, Diêu Tinh Thần cảm nhận được nhưng vẫn nhìn thẳng, tập trung lái xe, người cố ngồi thẳng.

Miệng anh nở nụ cười quyến rũ mờ nhạt, đôi mắt lơ lửng lưu động như tầm nhả tơ.

Cảm giác chờ đợi đáp án thật giày vò.

Nhưng cô lại không thể thúc giục anh, bởi yêu hay không là chuyện không phải nói một hai câu mà rõ được.

Tâm trang phức tạp này giống như mang lựu đạn bên người, đứng ngồi không yên.

Xe đã lái đến nhà, Diêu Tinh Thần lập tức đẩy cửa xuống xe, nói với anh: “Em đi tắm, người bẩn quá.”

Lục Lập Phong cười: “Mau đi đi.”

Người nào đó chạy vù vù như chạy nạn.

Tiểu Điềm Điềm ngủ trong phòng ngủ của bố mẹ, đã muộn rồi, dù hơi nhớ con nhưng Lục Lập Phong vẫn không quấy rầy, vào thẳng gian phòng mình.

Trong phòng tắm vọng ra âm thanh leng keng, có lẽ cô hơi căng thẳng nên tay chân động phải cái gì.

Lục Lập Phong lững thững bước tới, gõ lên cửa kính mờ hơi nước của phòng tắm: “Diêu Tinh Thần, anh tỉnh rượu rồi, chờ em ở ngoài.”

“Rầm rầm, bịch” không biết cái gì vừa rơi.

“À! Được!” Người trong phòng tắm cao giọng trả lời.

Lục Lập Phong mỉm cười, tựa ở cửa, anh ngẩng đầu khẽ thửo dài.

Niềm vui sướng nhẹ nhàng dâng lên, tâm hồn thổi bay theo gió, mỗi làn sóng đều là vì cô.

Từng câu cô nói, từng ánh mắt mong đợi đều là ân huệ tuyệt đẹp thượng đế ban tặng, rốt cuộc anh đã đợi được.

Cô ngốc nghếch, luôn qua loa đại khái, nhưng trong tình yêu lại rất tỉ mỉ.

Không lâu sau, Diêu Tinh Thần khoác khăn tắm bước ra, bất ngờ thấy Lục Lập Phong đang đứng ở cửa.

“Anh cũng đi tắm à?” Diêu Tinh Thần chỉ phòng tắm.

“Ừm.” Lục Lập Phong nói: “Anh tắm nhanh thôi.”

“Em đi xem TV.” Diêu Tinh Thần nói xong, quay người đi.

“Diêu Tinh Thần.”

“Ừm?”

“TV ở bên kia…”

“À…”

…

Sau khi Lục Lập Phong tắm xong thoải mái ra ngoài, cô đang bỏ khăn tắm quấn trên đầu xuống, cầm lược chải tóc.

T-shirt đen dài, quần sooc bình dị ở trên người cô đẹp đẽ thanh thuần.

Lục Lập Phong thay quần áo xong lấy máy sấy ngồi xuống cạnh cô.

Sô pha mềm nhũn vì sức nặng của anh mà lún xuống, Diêu Tinh Thần cảm thấy cả người đều bị hơi thở của anh bao phủ, trái tim nảy lên thình thịch.

“Sấy khô tóc rồi mới được ngủ.” Anh giơ tay lên rất tự nhiên, thay cô vén tóc ra đằng sau, bật máy sấy chậm rãi sấy cho cô.

Làn gió ấm áp lướt qua cổ cô, ngón tay anh linh động vuốt ve, giống như thực hiện loại ma pháp dịu dàng lên mỗi sợi tóc.

“Trước đây anh cũng sấy tóc cho người khác thế này à?” Diêu Tinh Thần hỏi.

“Không có.” Lục Lập Phong trả lời.

“… Vậy anh từng có mấy bạn gái?” Cô ôm đầu gối ngồi ngoan, giống như một cô gái nhỏ đang lo lắng.

Lục Lập Phong nghĩ ngợi một chút: “Ba người, đều do bố mẹ giới thiệu, lâu nhất một tuần, ngắn nhất một ngày, không có gì đặc sắc.”

Diêu Tinh Thần kinh ngạc quay đầu nhìn: “Á? Tại sao lại chia tay?”

Lục Lập Phong nhàn nhạt nói: “Anh không thích, họ không xinh đẹp như em.”

Diêu Tinh Thần bĩu môi: “Lừa em…”

Lục Lập Phong đáp: “Anh nói thật.”

Diêu Tinh Thần nói: “Sao anh không hỏi gì em?”

Lục Lập Phong nói: “Anh biết hết.”

“…”

Hai người ngừng trò chuyện trong chốc lát.

Cô lại đưa lưng về phía anh, để anh sấy tóc đằng sau.

“Tiểu đồ cổ, khuyết điểm lớn nhất của anh là gì?”

Lục Lập Phong nói: “Cố chấp.”

“À, vậy ưu điểm lớn nhất?”

“Kiên trì.”

“Ừm.” Diêu Tinh Thần gật đầu, giống như cô nghĩ.

Người đàn ông cố chấp, nhưng cũng rất kiên nhẫn.

Nhớ tới dáng vẻ anh ngồi một mình dưới ánh mặt trời đẽo gọt chú ngựa gỗ, trong lòng Diêu Tinh Thần cảm giác mỹ mãn.

“Anh thích màu gì nhất?”

“Ghét màu đỏ của em, anh thích màu trắng.”

“Em thực sự rất thích màu đỏ,” Diêu Tinh Thần chà đầu gối, lại hỏi: “Anh thực sự thích Tô Tiểu Mạt à?”

“Là giả.”

“Hả? Thế lời anh nói lúc uống say là thế nào…”

“Thật ra,” Lục Lập Phong nói: “Trong lòng anh có người khác, không phải cô ấy.”

Diêu Tinh Thần gật đầu: “Phải vậy chứ, lớn như vậy rồi chẳng lẽ không có người trong lòng? Thế thì thành đồ cổ thật.”

Lục Lập Phong nhẹ nhàng xoa tóc cô, cô không thấy được nụ cười của anh: “Em còn muốn hỏi gì?”

“Ừm… để em nghĩ… Anh thích kiểu phụ nữ thế nào?”

Lục Lập Phong vuốt tóc cô, nhìn cô: “Hoạt bát, chân thật, tốt tính, ngốc một chút càng tốt, nếu không anh sẽ rất mệt mỏi.”

Diêu Tinh Thần quay đầu, nhíu mày nhìn anh: “Vậy chắc diễn viên nhỏ bé lạnh lẽo cô quạnh như em đây không lọt được vào mắt xanh của anh rồi?”

Lục Lập Phong buồn cười: “Còn phải hài hước nữa.”

“Phì…” Diêu Tinh Thần không nhịn được mỉm cười, đôi bàn tay trắng nõn đưa tới, bị Lục Lập Phong bắt lại.

Đôi mắt anh tối đen sâu sắc, lông mi rung động như sóng nước làm cho lòng cô như chiếc thuyền nhỏ lảo đảo, không sao yên lại được.

“Em còn muốn hỏi gì? Anh đều trả lời em.”

Anh để bàn tay nhỏ bé của cô bao chặt trong lòng bàn tay, đặt lên tim mình.

“Tinh Thần, nếu cậu có lòng hãy giao trái tim cho anh ấy, anh ấy nóng hay là lạnh, tự cậu biết được.” Trình Trinh Trinh nói.

Đôi mắt sáng của Diêu Tinh Thần chớp động, chân thành nhìn anh, hỏi:

“Em muốn hỏi, có phải cảm giác của anh giống của em đúng không?”

Lục Lập Phong nắm tay cô, sóng mũi cao, mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa nhu tình vạn năm, gật đầu, giọng nói trầm trầm từ tính:

“Đúng, nhưng sâu sắc hơn em một chút.”

Diêu Tinh Thần kinh ngạc: “Anh…”

“Cảm giác với em có lẽ bắt đầu từ sự xấu hổ vì chuyện của bố em.”

Diêu Tinh Thần ngẫm nghĩ, đột nhiên hiểu ra anh muốn nói gì. Chuyện kia vốn đã trở thành hộp khoá phủ bụi ở đáy lòng cô, rất lâu chưa từng mở ra.

Diêu Tinh Thần cười nhạt nhoà, lắc đầu: “Anh xấu hổ cái gì… Em thừa nhận sau việc đó, em thấy anh rất phản cảm nhưng em không hề nghĩ là anh hại bố em. Mẹ em nói, bố em trộm mộ, còn định buôn lậu văn vật sang tận nước ngoài, đây là phạm pháp.”

Lục Lập Phong xoa tóc cô: “Với tình tình của em đương nhiên sẽ không bao giờ hận ai, nhưng anh không thể quên được lúc em khóc rống lên, khoảnh khắc đó như con quỷ ám ảnh trong lòng anh, đôi khi anh còn nằm mơ thấy.”

Diêu Tinh Thần nửa tin nửa ngờ: “Cho nên anh muốn nói… anh đã sớm thích em?”

Lục Lập Phong cụp mi, gật đầu.

“Không thể nào…” Quá đột ngột, cô không tin.

Lục Lập Phong cầm điện thoại cô, mở file ghi âm bật to.

“Chính em lưu lại bằng chứng mà, em nghe đi.”

Diêu Tinh Thần sửng sốt, dựng tai nghe anh say rượu mà nói về người trong lòng, lúc này mới giật mình, thì ra mỗi câu đều nói về cô.

“Mẹ ơi… Lục Lập Phong” Cô nhìn anh như nhìn loài sinh vật đáng sợ nào đó, đáy mắt có chút ngọt ngào: “Anh thật là đáng sợ.”

Lục Lập Phong đặt điện thoại xuống, bình tĩnh nhếch môi.

Diêu Tinh Thần khoanh hai tay che trước ngực như bảo vệ mình, nói: “Cho nên ngay từ đầu anh có ý định tiếp cận em? Còn thoả thuận trước khi cưới của chúng ta thì sao? Lời thề son sắt làm quân tử của anh là để lừa em chứ gì?”

Lục Lập Phong thản nhiên lắc đầu: "Đều là suy tính trong đầu anh rồi."

Diêu Tinh Thần há miệng, quơ quơ điện thoại trước mặt anh: "Sao có thể! Anh quên rằng lúc đó em ghi âm lại rồi à. Anh vừa có cơ hội xoá bỏ chứng cứ này đi nhưng anh ngốc nghếch quá, giờ em bật cho anh nghe."

Lục Lập Phong không nhúc nhích, ung dung bình thản chờ cô.

Trong ghi âm, Lục Lập Phong nói với cô như tẩy não:

"Cô sinh con ra, chúng ta đã đâu vào đấy, cô tự do như trước, chẳng qua làm đúng như kỳ vọng của người lớn mà thôi. Phí hôn lễ tôi sẽ chi trả, nhẫn kim cương, xe xịn, coi như tôi tặng cô làm kỉ niệm."

"Lục Lập Phong, mấy lời này anh nói đúng không?"

Lục Lập Phong nói: " 'Đâu vào đấy' và 'tự do như trước' có rất nhiều cách giải thích. sinh con xong em cũng có thu hoạch còn gì? Anh nói để cho em tự do, chứ không phải ly hôn."

Diêu Tinh Thần đột nhiên cảm thấy mình thật ngu, sự khôn khéo hai mươi mấy năm qua bị đánh bại bởi câu "đâu vào đấy" "tự do như trước" của Lục Lập Phong.

"Cho nên cuộc hôn nhân này đều do anh làm chủ phải không?"

Lục Lập Phong giơ tay vuốt ve cằm cô, nở nụ cười chiến thắng: "Không sai."

Diêu Tinh Thần vừa bực bội vì bị đùa giỡn, vừa vui vẻ vì được yêu thương, hai người lộn xộn đứng lên, dở khóc dở cười.

Cô làm nũng gỡ tay anh ra, tức giận nói: "Anh có biết anh rất đểu giả không! Đáng lẽ phải nói trước với em, nhưng anh chả nói gì cả."

Lục Lập Phong bỗng nhiên mỉm cười, gương mặt kề sát tới, trán chạm vào đầu cô thân mật cọ cọ, nhẹ nhàng nói: "Em mới là tiểu hỗn đản…"

"Từ giây phút chúng ta kết hôn, mỗi câu nói, mỗi quyết định của anh đều báo với em…"

Giọng nói anh trong sáng, ngữ điệu ấm áp khiến cô động lòng:

"Tinh Thần, rồi em sẽ từ từ hiểu được, chữ "yêu" vốn rất dài, là những thứ nhỏ nhặt trong đời thường,

dùng cả đời nói cho em nghe."

61. Chương 61: Hạnh Phúc Bình Yên

EDIT BY CHERYL CHEN

"Dường như anh... chưa từng xuất hiện trong thanh xuân của em..."

Diêu Tinh Thần nằm mơ.

Ánh nắng sớm long lanh, chú chim nhỏ đập cánh sà vào cửa sổ, tiếng trẻ em khóc như tiếng búa đập vào thuỷ tinh trong giấc mơ, nứt thành nhiều mảng.

Cảnh trong mơ vẫn chưa bị phá, cô vẫn đi trong sân trường đại học B, qua căng tin, thư viện, qua phố ăn vặt ngoài trường, bên tai là giọng nói của Trì Mục, tìm mãi cũng không thấy bóng dáng Lục Lập Phong.

Tiếng trẻ em khóc lóc nỉ non to dần, giấc mơ như tấm kính bị hổng một lỗ nhỏ.

Lục Lập Phong, anh có ở đây không? Cô vừa đi vừa hỏi.

"Oa–" Tiếng khóc vang dội của Tiểu Điềm Điềm hoàn toàn đập vỡ giấc mơ của cô.

Diêu Tinh Thần đầu tóc bù xù nhấc chăn ra, vội vàng xuống giường, người mặc đồ ngủ chạy ra ngoài, đụng phải lồng ngực Lục Lập Phong.

"Ui da! Chào buổi sáng!" Diêu Tinh Thần xoa trán chào hỏi.

Tối hôm qua, anh nói những lời giống như bày tỏ khiến tim cô đập thình thịch, còn anh vẫn chưa hết cơn say, thuận tiện nằm luôn ở ghế salon, gối lên đùi cô nói chuyện. Diêu Tinh Thần hỏi rất nhiều vấn đề, anh đều lời ít ý nhiều đáp trả rồi khép mắt ngủ lúc nào không biết.

Diêu Tinh Thần đặt anh ngay ngắn lên ghế salon, đắp chăn, lại ngắm gương mặt anh một hồi mới về phòng ngủ. Chỉ là đêm qua, cảnh trong mơ đã đóng lại, tâm tư trong lòng cô lại được mở ra.

"Chào buổi sáng," Lục Lập Phong giơ tay thay cô vuốt mái tóc rối bời, cúi đầu nhìn cô: "Tối qua ngủ có ngon không?"

“Rất ngon, còn anh?” Cô nhàn nhạt hỏi rất tự nhiên, nhưng thật ra trước sự thân mật của anh, tim cô vẫn đập loạn.

Lục Lập Phong bỗng nhìn chằm chằm cô không đáp.

“Sao vậy?” Diêu Tinh Thần sờ mặt mình: “Mặt em dính nhọ à?”

Không nghĩ rằng Lục Lập Phong bỗng kéo tay cô: “Đi theo anh.”

Hai người một trước một sau đi đến thư phòng. Trên bàn trong phòng đặt một ly sữa nóng mới uống một nửa, đương nhiên có người đã ngồi đây rất lâu rồi.

“Anh dậy sớm đọc sách à?” Diêu Tinh Thần hỏi.

Lục Lập Phong đi tới trước bàn, cố dùng một tay đưa quyển sách dày cộp cho cô.

“Anh ở đây nghĩ tên cho Tiểu Điềm Điềm.”

“Đặt tên à!” Mắt Diêu Tinh Thần lập tức sáng lên, nhao nhao muốn tham gia: “Em cũng muốn em cũng muốn, chúng ta cùng nhau đặt.”

Lục Lập Phong như cười như không ôm lấy cô, kéo ghế cho cô: “Được, anh rất mong tên con trai do em đặt.”

Diêu Tinh Thần vỗ vai anh: “Bạn chí cốt à! Nhất định không phụ sự kỳ vọng của bạn!”

Lục Lập Phong làm dáng mời ngồi, Diêu Tinh Thần ngồi xuống.

Cô cúi đầu nhìn quyển sách trong tay, quay đầu hỏi anh: “Sở Từ? Tiểu đồ cổ, anh đưa Sở Từ cho em làm gì?”

Lục Lập Phong đứng sau lưng cô, người hơi cúi, mùi gỗ thơm nhàn nhạt bao phủ quanh cô, rất dễ chịu.

Anh kề sát vào cô, nói: “Nữ Kinh Thi, nam Sở Từ, văn luận ngữ, võ chu dịch, em nghe chưa?”

Diêu Tinh Thần lắc đầu, trong lòng có dự cảm bất thường.

Lục Lập Phong nói: “Đây là một cách đặt tên. Trước đây anh vẫn nghĩ Tiểu Điềm Điềm là con gái, nghiên

cứu Kinh Thi rất lâu, nhưng bây giờ em học Sở Từ bù lại chắc vẫn kịp."

"Học bù Sở Từ?!" Diêu Tinh Thần lật quyển sách đọc không hiểu kia, giương mắt đờ đẫn, không nói nên lời.

Lục Lập Phong phó mặc vỗ vai cô: "Mẹ Điềm Điềm, em có thể."

"Em có thể cái rắm ấy…" Diêu Tinh Thần chán nản đập sách: "Anh biết em ghét nhất đọc sách mà…"

Lục Lập Phong không đồng tình, lắc đầu, đứng thẳng người: "Mẹ vốn không thích đọc sách, nhưng lại lật tung "Sở Từ" đặt tên cho con. Em nghĩ xem, Tiểu Điềm Điềm lớn lên không biết sẽ cảm động thế nào?"

Diêu Tinh Thần tưởng tượng theo lời anh nói, dường như thấy con trai khi đã lớn. Trong lòng bỗng tràn ngập tình yêu: "Cũng đúng ha…"

Lục Lập Phong vỗ vỗ đầu cô, rất tự nhiên ấn một nụ hôn lên mặt cô: "Anh đi làm, buổi tối về chờ kiệt tác của em."

Diêu Tinh Thần lập tức phấn chấn: "Đi đi đi đi! Lão nương không tin trong quyển sách dày thế này lại không trích nổi hai chữ cho con!"

"Diêu Tinh Thần, cố gắng nha!"

…

Chạng vạng, trong thư phòng vang lên tiếng ngáp.

Lục Phong Hoả đẩy cửa vào, quần áo liền màu đen, lạnh lùng tao nhã.

"Đây là cái gì thế…" Diêu Tinh Thần vò đầu bứt tai viết viết vẽ vẽ trên giấy, đọc tác phẩm cổ cả ngày trời đầu cô sắp rụng rồi.

"Chị dâu, chị làm gì thế?" Lục Phong Hoả ngồi xuống cạnh cô.

"Tuyệt phân ai nhi thục vưu hề… Tuyệt phân… Tiểu Hoả, gọi là Lục Tuyệt Phân được không?"

"Lục Tuyệt Phân?" Lục Phong Hoả bĩu môi: "Chị dâu, chị không thấy còn khó nghe hơn tên em à?"

“Tiểu Hoả, mau giúp chị, chị sắp điên rồi.”

“Em sắp đi chơi với Đường Bản rồi, không giúp được…”

Lục Phong Hoả nói vài câu chuyện phiếm rồi đi.

Không lâu sau, Lục Kiến Lâm đến.

“Tinh Thần à, ngồi trong đây cả ngày rồi sao không ra ngoài?” Lục Kiến Lâm chắp tay đằng sau, vẻ mặt nghiêm túc.

“Bố, con đang nghiên cứu Kinh Thi, à không, là Sở Từ.”

Vẻ mặt Lục Kiến Lâm có vài phần hài lòng, nói: “Nữ Kinh Thi, nam Sở Từ, con đặt tên à?”

“Vâng ạ, con băn khoăn muốn chết. Lục Lập Phong cho con đề bài khó quá. Bố, bố thấy cụm “Lục Ly” trong câu “Ban lục ly kỳ thượng hạ” thế nào? “Lục Ly” nghĩa là tiền đồ xán lạn rực rỡ.”

Lục Kiến Lâm nhìn rồi lắc đầu: “Chữ ‘Ly’ (1) không tốt lắm.”

(1) Ly là rời bỏ, chia ly.

Diêu Tinh Thần chống cằm, như quả bóng xì hơi: “Vậy bố đưa ý kiến thử xem.”

Lục Kiến Lâm đẩy kính mắt, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Làm đàn ông chân chính ý chí phải đặt ở thế giới. Cháu của bố sinh ra trong thời kì thinh vượng, đất nước ta lại đề cao sự hài hoà, con xem gọi là “Lục Hoà Hài” thế nào?”

“Lục Hoà Hài?” Diêu Tinh Thần nhướn mắt, nghĩ tới tên của Lục Quốc Bảo là do Lục Kiến Lâm đặt, lạnh cả người…

“Bố, con thấy rất được, nhưng để con nghiên cứu Sở Từ thêm đã…”

May mắn thật, may là tên cô và Lục Lập Phong là do Liêu Anh Hồng đặt từ một bài thơ. Nếu không hôm nay, cô sẽ gả cho một người đàn ông tên là “Lục Phát Triển”.

“Thật ra tên Lục Xương Thành cũng không tệ.” Lục Kiến Lâm chắp tay nói.

Diêu Tinh Thần híp mắt cười gượng: “Bố, ý kiến của bố con ghi nhận, để chọn lựa, để chọn lựa ha!”

“Còn chọn lựa nữa à? Bố lại nghĩ ra cái tên nữa hay không kém, Lục Chấn Hưng, con viết thêm đi!”

“Vâng vâng, thật ra con thấy Sở Từ rất thú vị, để con xem tiếp…”

Lục Kiến Lâm chắp tay rời đi.

Diêu Tinh Thần liên tục toát mồ hôi lạnh.

Ách… Xem ra Lục Lập Phong để cô đặt tên không phải không có lý. Lục Lập Phong là con trai Lục Kiến Lâm, từ trước đến nay bố nói gì con nghe nấy. Nếu như Lục Lập Phong đặt tên, chắc chắn Lục Kiến Lâm sẽ đưa ý kiến. Nhưng dù sao cô cũng là con dâu, LụcKeién Lâm ít nhiều cũng nhượng bộ cô, thấy cô hao tâm tổn sức tìm tên, ông cũng không tiện phản bác.

…

Buổi tối anh xong việc về, cô vẫn ngồi trong thư phòng, bật đèn bàn lật văn cổ bình thường cô không bao giờ động đến.

Lục Lập Phong tắm xong, đứng im ở cửa nhìn một lúc rồi mới vào.

“Sao rồi?” anh hỏi.

Diêu Tinh Thần vặn lưng: “Mới đọc được một nửa. Đúng là không dễ, anh biết không, hôm nay bố anh vào xem, bảo em đặt cho Tiểu Điềm Điềm là Lục Hoà Hài, em nhịn cười đến mức xuất huyết bên trong rồi.”

Lục Lập Phong cũng cười: “Vậy em đối phó thế nào?”

“Em nói rằng Sở Từ rất hàm súc, ông cũng không nói gì, haha.”

Diêu Tinh Thần cười nói một hồi, quay đầu lại, thấy anh đang mặc áo choàng tắm trắng tinh, tóc ướt nhẹp ngồi cạnh cô.

Nụ cười của cô lập tức đông cứng, lúng túng quay mặt đi.

Lục Lập Phong tay chống đầu lười biếng đặt trên bàn, đôi mắt bình tĩnh có chút nóng bỏng: “Gần một năm nay anh đều ngủ ở sô pha. Nữ vương đại nhân bao giờ mới cho ta danh phận đây?”

Diêu Tinh Thần bị nhìn đến mức mất tự nhiên, gương mặt hơi nóng, giả vờ không câu nệ đập bút lên bàn, nói: "Hôm nay gia lâm hạnh ngươi, ngươi lên giường chờ ta, ta đi tắm!"

Lục Lập Phong buồn cười: "Anh chỉ nói làm muốn ngủ giường, đâu có nói ngủ với em…"

"Loảng xoảng," Diêu Tinh Thần cảm thấy cõi lòng làm bằng thuỷ tinh của mình vỡ nát.

"Em muốn ngủ với anh, được không?"

"Được chứ, cứ vậy đi." Lục Lập Phong vẫn chống đầu, trong mắt chứa đựng hào quang mị hoặc.

Diêu Tinh Thần thấy dáng vẻ tự đắc của anh thật đáng ghét, giống như cả thế giới đều ở trong lòng bàn tay anh.

Biểu cảm như đối mặt với cầm thú của cô làm Lục Lập Phong cười vui vẻ.

"Thế còn tắm cái gì mà tắm? Tới luôn bây giờ đi?" Anh nhếch miệng, hai tay bỗng nắm chặt vai cô, đứng dậy áp cô lên trên bàn.

"Này này này! Đừng quấy đừng quấy…" Cơ thể cô mất đi sự cân bằng, bị anh dồn trên bàn không thể nhúc nhích.

Môi Lục Lập Phong đè lên môi cô rồi dừng lại: "Sao thế? Sợ à?"

"Chúng ta về giường không được sao? Ở đây… đau mông lắm…"

"Anh làm đệm cho em." Anh nói rồi bàn tay đặt ở mông cô bóp mạnh…

Diêu Tinh Thần còn định nói gì, nhưng lông mi dài của anh đã khép lại, nụ hôn nóng bỏng rơi lên môi cô…

Dường như tất cả nguồn sáng trên thế giới đều tụ ở mắt cô, cơ thể của anh, hô hấp trở nên khó khăn.

Sự mạnh mẽ có thể nuốt chửng cả người lại lần nữa đột kích, thân thể tráng kiện của anh nghênh hợp, não bộ không còn chút ý thức, trở thành cái xác không hồn, bị môi lưỡi của anh hút hết.

Diêu Tinh Thần ôm lấy cơ thể anh, ngông cuồng lật mình, hai tay chống ở mặt bàn chặn thân thể anh, vội vàng phân chia quyền làm chủ.

Cô nghe thấy tiếng cười khẽ trong cổ họng anh, hai tay anh dùng sức, đè cô ở dưới thân như đánh trận.

…

Quá điên cuồng, như đang đánh lộn, hai người khiêu khích lẫn nhau, so với anh cô càng muốn nhiều hơn, anh lại muốn nhiều hơn nữa, quấn quýt si mê lên xuống, ngay cả quần áo của cô còn chưa cởi đã lập tức công thành đoạt đất.

Thời gian dường như bị mồ hôi và hormone xen lẫn dệt thành cái lưới, chầm chậm dừng lại.

Không biết đã qua bao lâu, anh mặc quần áo, trán anh chạm vào trán cô, mỉm cười tràn trề niềm vui. Diêu Tinh Thần cũng ôm anh, ỷ lại xụi lơ xuống.

…

Trên giường mềm mại, cô mặc T-shirt rộng thùng thình, đọc "Giải thích Sở Từ" dưới ánh đèn ngủ, còn Lục Lập Phong nằm nghiêng cạnh cô, thân trên để trần cường tráng, tay vươn vào trong chăn vuốt ve chân cô.

"Lục Lập Phong, đủ rồi đó…" Diêu Tinh Thần chăm chú đọc sách, lười biếng cảnh cáo anh.

Tay Lục Lập Phong dọc theo người cô tiến lên phần ngực dồi dào: "Anh còn chưa phục…"

"Không phục em cũng chịu," Diêu Tinh Thần cầm quyển sách gõ đầu anh, "Em không có cách nào thật đó, vừa nãy anh đúng là mưu sát."

"Em đọc cả ngày trời mới hết nửa quyển à?" Tay Lục Lập Phong nhẹ nhàng lướt qua da thịt cô, vuốt ve từng tấc.

"Hiền tuấn mộ nhi tự phụ hề, câu này thật hay, gọi Hiền Tuấn được không?" Diêu Tinh Thần hỏi.

Anh nói: "Không được, như tên Hàn Quốc ấy."

Sự kiên trì của Diêu Tinh Thần đã đạt đến giới hạn: "Mẹ ơi… Anh không đặt thì thôi sao cứ giày vò em thế? Lục Lập Phong, anh đưa ý kiến đi…"

Lục Lập Phong lúc này mới nói:

"Trong "Chương 9 – Quất tụng" có câu "Hậu hoàng gia thụ, quất lai phục hề", anh rất thích, gọi Lục Gia Thụ thế nào?"

Lục Gia Thụ… Lục Gia Thụ….

“Có câu này sao?”

“Trang 241.”

Diêu Tinh Thần lật đến trang 241, đột nhiên khựng lại…

Lục Lập Phong gối đầu lên đùi cô, mắt nhắm lại, khoé miệng thể hiện rằng anh đang rất thoả mãn.

Diêu Tinh Thần đờ đẫn cầm lên tấm hình kẹp ở trang này, người trong hình là cô.

Đó là lúc cô hỗ trợ tiết mục cho Lương Mỹ Nhân, người cô mặc trang phục biểu diễn, cúi đầu chào khán giả bên dưới.

“Diêu Tinh Thần! Cố gắng lên!” Trên khán đài vang vọng tiếng cổ vũ của Tiêu Dật và Mao Sơn. Ở hàng sau cũng có tiếng cổ vũ khiêm tốn của ai đó.

“Tiết mục không tệ đúng không? Lục Lập Phong, giờ thực nghiệm sắp bắt đầu rồi, cậu có đi không?” Bạn học ngồi cạnh hỏi.

“Có.” Lục Lập Phong đứng lên, rời khỏi thính phòng huyên náo.

Đi tới cửa, anh đột nhiên quay đầu lại.

Trên sân khấu, cô kiêu ngạo ngẩng đầu bước xuống.

Ánh mắt anh nhìn từ lúc cô bước đi, đến lúc cô vào phòng, khoé miệng nhướng lên.

Diêu Tinh Thần, cố gắng lên.

Anh nhẹ nhàng thu lại ánh mắt, xoay người lặng lẽ rời đi.

…

Diêu Tinh Thần nhìn bức ảnh, kinh ngạc hỏi: “Lâu lắm rồi em còn chẳng nhớ rõ, khi đó biểu diễn ở đại học B, anh cũng ở đó à?”

Lục Lập Phong nhàn nhã nhắm mắt: "Ừm."

Cô nắm chặt tấm hình, nghe tiếng tim mình đập thình thịch.

Cô khép sách lại, nằm xuống ôm anh. Lục Lập Phong vẫn nhắm mắt, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô, điềm tĩnh mà hạnh phúc.

Còn cô lại cảm thấy thoả mãn không sao sánh được.

Diêu Tinh Thần ôm chặt anh, dưới ánh đèn lờ mờ, thì thầm nói:

"Sáng sớm hôm nay, em ở trong giấc mơ…"

"Mơ thấy cái gì?" Anh hỏi.

"Giấc mơ của em trở về khi còn đi học, em đi hết khắp ngõ ngách quanh trường anh, nhưng không hề thấy anh. Dường như anh… chưa từng xuất hiện trong thanh xuân của em…"**HOÀN CHÍNH VĂN**

62. Chương 62: Phiên Ngoại 1

EDIT BY CHERYL CHEN

"Em sẽ chăm sóc cậu ta cả đời?"

"Bằng tất cả những gì em có."

"Chúc em hạnh phúc."

"Tôi cảnh cáo cô, đừng lén gặp con tôi sau lưng tôi, tôi mà bắt gặp thì không chỉ giải quyết bằng xô nước như năm đó đâu!"

"Ầm." Tiếng cửa chống trộm đóng sầm lại làm cô sợ đến mức lùi về sau.

Sự chán ghét, oán hận truyền tới từ phía sau cánh cửa, giống như một tường thành vĩnh viễn không có cách nào phá huỷ.

Cô không trốn tránh sự căm hận này, đã thành thói quen rồi.

Lương Mỹ Nhân thất thần đứng một hồi, vừa quay người lại, giày cao gót dưới chân chệch đi, mắt cá chân đau đớn, cô cúi xuống xoa xoa, khập khễnh xuống tầng.

Bên ngoài đang mưa, giữa trưa đáng lẽ nên nắng to giờ lại u ám như sẩm tối.

Lương Mỹ Nhân che dù, mưa to cùng cơn gió xối xả, làm ướt quần áo cô, lạnh quá.

Một chiếc xe quen thuộc từ đằng xa lái đến, Lương Mỹ Nhân nhìn thấy lập tức che thấp ô xuống khuất mặt mình.

Cả thế giới bị tiếng mưa rơi xâm chiếm, cô cúi đầu, im lặng đợi chiếc xe kia đi qua.

Nhưng chiếc xe kia ngược gió ngừng lại.

"Sầm," tiếng cửa xe mở ra.

Lương Mỹ Nhân giơ dù cao hơn, lúng túng nhìn về phía người đang ngồi im lặng trong xe.

"Đừng cố che, anh nhận ra em từ lâu rồi." Lục Quốc Bảo thu mắt, hút thuốc, không bảo cô đi lên, chỉ mở cửa như thế.

Sau khi hai người li dị, không ngờ lại trùng hợp gặp lại trên đường.

Mưa càng ngày càng lớn, bên tai tràn đầy âm thanh ồn ào.

Lương Mỹ Nhân siết ô, đốt ngón tay trắng bệch, khựng lại trong giây lát.

Những lời này dường như xuyên qua thời gian, gợi về một ngày nào đó chồng chéo trong đầu.

'Đừng cố che, anh nhận ra em từ lâu rồi."

(Chú thích: Đoạn đằng sau là ở thởi điểm trước khi Lương Mỹ Nhân và Lục Quốc Bảo cưới nhau, không phải sau khi ly hôn.)

Đêm đó anh ngồi trên ghế ở quầy bar, ánh mắt khó nhìn rõ cảm xúc nhìn cô, khoé miệng chứa đựng nụ cười.

"Tới nào các cô em, để anh đây giới thiệu anh em của mình, đây là phi công vừa từ Mỹ về, Ken." Hàn Cương nói.

Sau hai năm chia tay lại gặp nhau lần nữa, phải nói là trùng hợp, khi Lương Mỹ Nhân học Luật có một người bạn tốt tên là Hàn Cương. Hôm đó là sinh nhật Hàn Cương, cậu ta gọi bạn bè đến quán bar vui chơi, không ngờ Hàn Cương cũng quen Lục Quốc Bảo, ở ghế dài trong góc phòng, cô đã thấy gương mặt anh tuấn quen thuộc, theo bản năng dùng chén rượu che mặt mình, lúng túng vùi đầu uống rượu.

'Đừng cố che, anh nhận ra em từ lâu rồi." So với lúc rời đi hai năm trước, anh cao gầy khoẻ mạnh hơn rất nhiều.

Cô cười gượng, nâng chén với anh: "Sống tốt lắm à?"

"Rất tốt, còn em?" Anh không biểu cảm.

"Cũng không tệ." Trong khoảnh khắc đó, cô bỗng nhớ đến Trì Mục, cúi đầu cười.

Lục Quốc Bảo hơi cau mày, hai người không nói, ly rượu nâng trên môi lặng lẽ nhấp, Lương Mỹ Nhân cũng cảm nhận được sự lúng túng, ngồi im uống rượu.

Đêm hôm đó chơi rất vui vẻ, Hàn Cương uống rất được, mấy người đi cùng đã ngà ngà, chỉ có Ken và Lương Mỹ Nhân lẳng lặng ngồi trong góc uống.

Sau đó không biết vì sao, hai người ngồi chung một chỗ.

Khi đó trò chuyện những gì? Cô không rõ lắm, cô chỉ nhớ anh nói rất nhiều về việc huấn luyện ở Mỹ, còn cô nói chuyện Trì Mục, hai người đều xấu hổ, dựa vào men rươu, giống như hai người bạn già lâu không gặp mặt.

Xét cho cùng, cuộc chia ly năm đó vốn yên bình, không có thù oán.

Cô liên tục bị vẻ lạnh lùng của anh chọc cười, tiếng ly thuỷ tinh va chạm làm cho mí mắt cô nặng trĩu.

Lương Mỹ Nhân vốn ít uống rượu, nhưng lần kia đúng là uống hơi nhiều, đầu óc như bị cồn dính chặt, không nhớ gì hết.

Hôm sau, cô tỉnh lại ở khách sạn. Quần áo không có ở trên người mà đang tung bay ngoài ban công.

Đầu Lương Mỹ Nhân nổ "đùng" một tiếng hiểu ra, kinh hoàng nhìn quanh phogng như không thấy ai.

Nếu không phải Hàn Cương và mấy người bạn tiết lộ, lời đồn truyền đi muôn nơi, nói Lương Mỹ Nhân và Lục Quốc Bảo thuê phòng cắm sừng Trì Mục, Lương Mỹ Nhân nhất định sẽ không nhớ đêm đó cô ở cùng ai.

Thấp thỏm một thời gian, cô phát hiện mình mang thai.

"Chào cháu, bác không phải Lục Quốc Bảo, bác là bố nó, cháu là ai thế?" Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói nghiêm nghị.

Dựa vào trí nhớ, cô vẫn có thể gọi vào số máy bàn Lục gia.

"Chú… Con là Lương Mỹ Nhân…" Trước khi yêu anh, cô đã gặp bố mẹ Lục Quốc Bảo, họ đều rất quý cô.

"Tiểu Lương à? Chào con, con tìm Quốc Bảo có việc à?" Giọng nói Lục Thiết Kim lập tức trở nên gần gũi hơn.

"Chú, chú ghi lại số điện thoại của con, khi nào anh ấy về bảo anh ấy gọi con nhé."

…

Khi Lục Quốc Bảo gọi cho cô, Lục Thiết Kim vừa hay ngồi cạnh đọc báo.

"Mang thai?" Giọng Lục Quốc Bảo vô cùng kinh ngạc.

"Lục Quốc Bảo, em không biết đứa bé này là của anh hay của người yêu em, cho nên em rất nghiêm túc hỏi anh, đêm hôm đó… chúng ta có hay không…?"

"…"

Lục Thiết Kim ngồi cạnh dựng tai nghe, thấy con trai không lên tiếng, dùng khẩu hình nói nhỏ: "Thằng oắt này! Có phải làm người ta to bụng rồi không?"

Trí nhớ của Lục Quốc Bảo như đông cứng lại, anh cầm điện thoại trầm mặc.

Lục Thiết Kim nhỏ giọng nói: "Nói cho cô ấy biết, nếu mang bầu thì kết hôn, con chịu trách nhiệm!"

Lục Thiết Kim nghĩ đến cảnh Lục gia có cháu nối dõi, trong lòng vui sướng.

Kết hôn?

Bàn tay Lục Quốc Bảo cầm điện thoại bỗng siết chặt, không khỏi nhớ lại nụ cười hạnh phúc đêm đó khi gọi anh là Trì Mục, trong lòng mù quáng vì sự đố kị tích tụ bao lâu.

"Khi ngủ làm gì, anh không nhớ rõ." Anh lạnh lùng nói.

Lương Mỹ Nhân như bị sét đánh.

Lục Quốc Bảo cúp điện thoại, Lục Thiết Kim chắp tay sau lưng đứng trước mặt anh, nghiêm túc nói: "Mang thai à?"

Lục Quốc Bảo dựa vào ghế salon, nhắm mắt, cánh tay khoát lên che nửa khuôn mặt.

"Bố, con muốn cưới cô ấy."

"Bố ủng hộ con."

"Nhưng có lẽ trái tim cô ấy không thuộc về con."

Anh không lay chuyển được cô, giống như trước đây chia tay, cô thay đổi hoàn toàn các phương thức liên lạc, làm cho anh không tài nào liên lạc được với cô.

Thật vất vả mới được về nước, hao tổn tâm trí nhờ Hàn Cương hẹn gặp cô, lại phát hiện trong lòng cô đã có người đàn ông khác.

Lục Thiết Kim hừ một tiếng, nói: "Có con rồi còn sợ gì, đứa bé rất giỏi buộc lại lòng phụ nữ. Mẹ con là tiểu thư khuê các, bố cũng dùng thủ đoạn này để mẹ gả cho bố. Đàn ông Lục gia phải có khí phách, chỉ cần cô ấy chưa kết hôn, có thích người nào, con muốn đoạt lại là được!"

Lục Quốc Bảo hít sâu một hơi, từ từ mở mắt, ánh mắt trầm đục.

...

Lời đồn rốt cuộc truyền đến tai Trì Mục, Trì Mục và Tiêu Dật cạy Hàn Cương ra khỏi phòng ngủ, ném toàn bộ đồ dùng của Hàn Cương xuống dưới tầng.

Hôm sau, Hàn Cương bùng lửa giận mang theo một đám nam sinh khoa Luật đến trả thù ở phòng Trì Mục, hai mươi người đứng ngoài hành lang, tuyên bố cần một lời giải thích.

Khoa Luật đều là một nhóm mọt sách, mang kính mắt, nhìn qua đã thấy chỉ tới để đủ số lượng, giữ thể diện, duy chỉ có Hàn Cương được coi là khác biệt chút.

Trì Mục ở trong phòng ngủ, Tiêu Dật ra ngoài đám phán, chối bỏ việc xấu cùng Trì Mục làm, nói nhảm mấy câu thành Hàn Cương trở nên vô lý.

Hàn Cương ỷ vào phe mình đông, rất kích động, thở hổn hển: "Lương Mỹ Nhân và người khác thuê phòng là do tao nói! Nhưng đây là sự thật! Bị cắm sừng còn không cho ai nói à?"

Mi tâm Tiêu Dật lập tức nhíu thành chữ Xuyên ( ), bước đến kéo cổ áo Hàn Cương:

"Mày nói ai đấy? Đi, nói chuyện với Trì Mục!"

Lực anh lớn, dùng một tay đã lôi Hàn Cương đến cửa phòng ngủ.

"Trì Mục, có anh bạn thân muốn nói chuyện với cậu." Tiêu Dật gọi to.

Cửa phòng ngủ mở ra, Trì Mục vẻ mặt u ám đứng ở cửa, trên mặt viết rõ sự thiếu kiên nhẫn.

"Mày là Hàn Cương?" Giọng nói của anh lạnh băng trầm thấp, quan sát Hàn Cương một lượt.

"Tao đây! Con mẹ nó mày túm tao làm gì?"

Các nam sinh khoa luật còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Hàn Cương vừa hùng hùng hổ hổ giờ bị Trì Mục một tay túm vào phòng.

"Phịch!" Cửa bị khoá lại.

Các nam sinh nhìn nhau, không ai dám động đậy.

Trong phòng ngủ truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Dù cách một cánh cửa, tiếng đấm đá vẫn nghe rõ mồn một.

Tiêu Dật móc từ trong túi ra hộp thuốc lá, lần lượt phát cho mọi người, phát xong cửa phòng ngủ cũng mở ra.

Hàn Cương mặt mũi bầm dập, quần áo xốc xếch đi ra, cợt nhả đùa:

“Hiểu lầm, hiểu lầm hết ấy mà!”

Tiêu Dật bước tới, thay Hàn Cương chỉnh lại quần áo:

“Người anh em, tôi đã nói là hiểu lầm mà.”

“Đúng đúng đúng, vừa Trì Mục cũng giải thích với tôi rồi, đều là hiểu lầm, hiểu lầm cả.”

...

Lương Mỹ Nhân che dù đứng dưới mưa, gió to thổi qua lay động tán ô, Lương Mỹ Nhân dùng sức rất lớn nhưng không tài nào di chuyển được.

“Lên đây, anh đưa em một đoạn đường.” Lục Quốc Bảo nhàn nhạt nói, gương mặt thon gầy mơ hồ trong mưa.

Lương Mỹ Nhân ngẫm nghĩ một chút rồi vẫn lên xe anh, đóng cửa lại.

Trong xe lập tức yên ắng.

“Em ở đâu?” Anh hỏi.

“Trấn Vụ Thuỷ gần đại học thành phố.” Lương Mỹ Nhân gập cây dù, cầm trong tay.

Lục Quốc Bảo kinh ngạc rồi lập tức gật đầu, nhếch môi không nói lời nào.

Xe lái qua chỗ trũng, khẽ tròng tràng, dạ dày Lương Mỹ Nhân hơi tức.

Sáng sớm đi đưa cơm cho Trì Mục, chính cô lại quên ăn.

Lục Quốc Bảo quá rõ tình trạng dạ dày cô, thấy cô như vậy, không biết lấy từ đâu ra túi bánh mì nhỏ: “Ăn đi, chưa hết hạn đâu.”

Lương Mỹ Nhân nhận lấy, nói cảm ơn.

Đột nhiên cô có cảm giác, anh và cô, sao lại thành ra thế này.

"Trước khi ly hôn, bố đã nói hết với em rồi." Lương Mỹ Nhân bỗng nói.

Lục Quốc Bảo không biểu cảm: "Anh biết, bố anh vẫn hy vọng chúng ta sẽ quay lại với nhau, nên mới nói với em."

Lương Mỹ Nhân gật đầu: "Em hiểu lầm anh nhiều năm như vậy, cũng oán hận anh nhiều năm như vậy. Thật xin lỗi."

Lục Quốc Bảo giễu cợt: "Xin lỗi thì được gì chứ?"

Lương Mỹ Nhân làm như không nghe thấy lời anh, thở dài: "Em biết là anh ấy không thể tự sát… Nhưng dù sao cũng là hai ta hại anh ấy thế này, dù rất khó, nhưng em nhất định sẽ lay chuyển được người nhà anh ấy."

"Em sẽ chăm sóc cậu ta cả đời?"

Lương Mỹ Nhân kiên định nhìn về phía trước, hít một hơi thật sâu, tay nắm chặt lấy cán ô:

"Bằng tất cả những gì em có."

Lục Quốc Bảo bỗng mỉm cười, nụ cười có chút ảm đạm: "Chúc em hạnh phúc."

63. Chương 63: Phiên Ngoại 2. Soái Ca Điềm Điềm

EDIT BY CHERYL CHEN

Con là sinh mệnh của cô, là máu thịt trên người. May thay, cô và Lục Lập Phong yêu nhau. May thay, mọi thứ đều mỹ mãn.

Tiểu Gia Thụ vừa được hai tuổi rưỡi đã có thể cưỡi lên người bố chơi ngựa gỗ, miệng tủm tỉm cười hài lòng.

Diêu Tinh Thần hưng phấn cầm điện thoại điên cuồng chụp ảnh con trai, lưu lại làm kỷ niệm.

"Con trai! Nhìn camera! Nhìn mẹ!"

Tư duy phản biện của Lục Gia Thụ ngày càng phát triển, giọng nói non nớt: "Nhìn camera hay nhìn mẹ ạ?"

Diêu Tinh Thần bối rối một chút: “Nhìn camera nha!”

“Con nhìn mẹ nha?” Lục Gia Thụ thích nhìn mẹ hơn, vì mẹ đẹp.

Diêu Tinh Thần cầm camera trên tay, đi tới ngồi trước ngựa gỗ, giở trò xấu lắc ngựa gỗ, cơ thể be bé của Lục Gia Thụ sẽ tròng trành theo động tác của cô.

“Tiểu Điềm Điềm, sao con cứ học theo bố tranh cãi với mẹ thế?” Diêu Tinh Thần bắt nạt con, nhẹ nhàng lắc lắc, Lục Gia Thụ không thích bị lắc lư nghiêng ngả, hàng lông mày đen xoắn xuýt lại, thu lại nụ cười, tuy không vui vẻ nhưng không dám trèo xuống.

“Mẹ, đừng rung nữa, cho con xuống.” Lục Gia Thụ không vui chu chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Ui chao, giờ biết sợ rồi hả?” Diêu Tinh Thần đặt tay lên đuôi con ngựa gỗ dùng sức rung, thích thú nói: “Vừa nãy cãi mẹ không phải rất lợi hại sao?”

“Cho mẹ kẹo nè, mẹ cho con xuống được không?” Lục Gia Thụ móc từ túi ra một viên kẹo.

Diêu Tinh Thần xoè lòng bàn tay: “Thằng nhóc thối này, ai cho con ăn kẹo?”

Lục Gia Thụ không cam lòng đặt kẹo lên tay mẹ: “Mẹ cho con xuống nhé, mẹ?”

“Không, kẹo này mẹ tịch thu, trẻ nhỏ không nên ăn kẹo. Trừ phi con cười với mẹ một cái.”

Lục Gia Thụ ngồi trên ngựa gỗ lắc tới lắc lui, khổ sở: “Mẹ bắt nạt con.”

Diêu Tinh Thần đen mặt, ngừng tay…

Ai bắt nạt con… thằng nhãi thối.

Lục Gia Thụ thấy ngựa gỗ dừng lại rồi, giơ chân nhỏ lên, lập tức nhảy xuống đất, thình thịch chạy đến chỗ mấy khối gỗ để xếp hình.

Diêu Tinh Thần đứng bên cạnh ngựa gỗ nhìn con.

Gương mặt Lục Gia Thụ giống cô như đúc, ngoại trừ lông mày và môi giống bố, đôi mắt, mũi, khuôn mặt đều giống Diêu Tinh Thần. Mắt một mí rất to, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như bơ, làm cho cô kích động muốn cắn một miếng.

Nhìn bao nhiêu vẫn là không đủ, thật muốn nhét con vào túi, khi đi làm cũng mang theo, khi ăn cơm cũng mang theo.

Cô thực sự chưa bao giờ mắc bệnh tự luyến, … ít nhất … trình tự luyến không so được với Lục tiên sinh.

Nhưng Tiểu Gia Thụ ngày một lớn lên, cô thỉnh thoảng sẽ có cảm giác, oa, thực sự là kiệt tác, thì ra gen nhà mình tốt như vậy, Tiểu Viên Viên nhà bạn mẹ chồng, Tiểu Phi nhà bạn bố chồng trông cũng bình thường, sao so được với Tiểu Gia Thụ nhỏ nhắn nhà mình?

Đương nhiên, ý nghĩ ngây ngất này cô thường tự mình vui trộm, khi thấy con của người khác vẫn dối lòng khen thật xinh đẹp đáng yêu.

Diêu Tinh Thần ngồi trước ngựa gỗ, chăm chú nhìn con trai dùng từng khối gỗ xếp thành toà nhà lớn, lẳng lặng nhìn, lòng thoả mãn.

Không biết có phải mọi người mẹ đều cầu kì, thích phóng đại ưu điểm trên người con không, nhưng Diêu Tinh Thần là như thế.

Ví dụ như, có một ngày cô đưa Lục Gia Thụ ra ngoài, đến sự kiện dành cho trẻ nhỏ, trên đường đi, Tiểu Gia Thụ bỗng ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Mẹ, có mây đen, trời sắp mưa rồi."

Kết quả là khi về nhà, trời quả nhiên bắt đầu mưa, Diêu Tinh Thần vô cùng mừng rỡ, cảm thấy con trai là một thần đồng.

Sau đó Lục Lập Phong cười nhạo cô, nói: "Trời có mây đen thì sắp mưa là anh nói cho con biết, đây là chuyện bình thường, không phải Gia Cát Lượng *(1)* chuyển thế như em nói."

(1) Gia Cát Lượng: Gia Cát Lượng là một nhà ngoại giao cự phách và cũng là một nhà phát minh tài ba. Đóng góp lớn nhất của Gia Cát Lượng chính là việc giúp hình thành thế chân vạc tam quốc, liên minh Thục-Ngô chống Ngụy.

Diêu Tinh Thần không phục: "Không phải Gia Cát Lượng thì cũng là Khương Tử Nha *(2)*. Trẻ con hai tuổi đã biết nhìn trời có mấy đứa?"

(2) Khương Tử Nha: Khương Tử Nha được biết đến như một vị tướng tài vĩ đại và là người góp phần lập nên sự nghiệp nhà Chu kéo dài hơn 800 năm, là triều đại kéo dài nhất trong lịch sử Trung Quốc.

Lục Lập Phong cười: "Điều này chỉ thể hiện khả năng quan sát và trí nhớ không tồi. Em chỉ biết tôn sùng con trai, ai có thể lọt vào mắt em đây?"

Lời này, nghe sao mà chua chát.

Diêu Tinh Thần lườm anh: “Giấm chua của con trai mà anh cũng ăn?”

Lục Lập Phong đúng là nổi máu ghen, ban đầu anh không định thừa nhận, nhưng có một lần Diêu Tinh Thần nói muốn ôm con trai ngủ, anh nhịn không nổi nữa.

Hôm đó là một ngày mưa, bên ngoài sét đánh rầm rầm, Lục Gia Thụ nằm trên giường nhỏ, chăn kéo đến tận cằm, tay kéo mẹ, đôi mắt to tròn lanh lợi tội nghiệp phóng điện với Diêu Tinh Thần.

Lục Lập Phong không chịu nổi cảnh con giả vờ đáng thương với Diêu Tinh Thần, dù vẫn còn nhỏ nhưng thế nào cũng là con trai mà.

“Lục Gia Thụ,” Lục Lập Phong dựa vào cửa, ôm cánh tay nhìn hai mẹ con ai kia không tách nhau ra được, giọng nói chua xót: “Con không phải trẻ nít hai tuổi, con đã hai tuổi rưỡi rồi, lại còn là đàn ông, có chút sét đã sợ đến thế kia sau này sao bảo vệ được mẹ?”

Lục Gia Thụ chu chu miệng nhỏ không nói gì, bất động nhìn Diêu Tinh Thần, tay vẫn kéo cô.

Đối diện với gương mặt nhỏ nhắn đẹp trai đáng yêu của con, tim Diêu Tinh Thần mềm nhũn.

“Ui chao ui chao, được được được,” Diêu Tinh Thần đưa tay xoa tóc Lục Gia Thụ, dỗ dành: “Mẹ không đi, mẹ ôm Tiểu Điềm Điềm ngủ được không nào?”

Lục Gia Thụ ngoan ngoãn gật đầu, con ngươi đen nhánh có ánh sáng chớp động.

Lục Lập Phong đưa mắt.

“Diêu Tinh Thần, em không thể nuông chiều con như vậy, sớm muộn gì con cũng phải học một mình đối mặt với trời mưa.” Lục Lập Phong nghiêm túc nói.

Diêu Tinh Thần như bị Lục Gia Thụ tẩy não, sao nghe lọt được, chỉ chăm chăm dỗ cho con trai vui thôi, không buồn nhìn Lục Lập Phong, phất tay: “Tiểu đồ cổ, anh về phòng đi, em ngủ với con.”

Trước khi sinh con hai vợ chồng đã bàn bạc, sinh con gái thì nuôi như công chúa, sinh con trai thì nuôi như quân nhân, nhưng lúc chính thức đối mặt với Lục Gia Thụ, Diêu Tinh Thần như mất trí nhớ, nguyên tắc gì đều biến thành bọt biển ngâm nước.

Tiểu Gia Thụ nắm tay Diêu Tinh Thần, ngẩng đầu nhìn Lục Lập Phong mặt lạnh như băng, lại cụp mắt, tội nghiệp nhìn chằm chằm Diêu Tinh Thần: “Bố, sẽ, không vui.”

Bạn nhỏ Lục Gia Thụ là một đứa trẻ ít nói, dù bây giờ chỉ có thể dùng những từ ngữ đơn giản biểu lộ suy

nghĩ của mình nhưng dùng từ rất chuẩn, ngắn gọn, giống như người lớn đang đọc diễn văn.

Bố sẽ tức giận, đương nhiên Tiểu Gia Thụ có thể nhìn ra Lục Lập Phong rất tức giận.

Diêu Tinh Thần vừa quay đầu lại, quả nhiên sắc mặt Lục Lập Phong còn u ám hơn bầu trời bên ngoài.

"Tiểu đồ cổ, anh làm cái gì thế?" Cô quay đầu lại bất mãn lườm anh: "Con vẫn còn bé, anh dạy nó như người lớn không phải quá tàn nhẫn với con em à?"

Lục Lập Phong lười tranh luận với cô, từ đầu đến cuối duy trì tư thế đứng yên, dùng ánh mắt lạnh thấu xương lại mạnh mẽ như sấm nhìn con trai.

Lục Gia Thụ cũng đâu có sợ, bạn nhỏ biết nếu mẹ ở đây, bố sẽ không làm gì mình.

Nhưng…

Lục Gia Thụ mở to mắt nhìn, rồi rụt vào trong chăn che mất nửa gương mặt, chỉ lộ ra cặp mắt to giống Diêu Tinh Thần như đúc, rụt rè nhìn bầu trời không ngừng chớp nháy ngoài cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn bi thương nói:

"Mẹ, đi với bố đi, con, tự ngủ."

Diêu Tinh Thần đau lòng sờ trán con trai, trực tiếp vén chăn lên giường, ôm cơ thể mềm nhũn của con vào trong lòng, cọ cọ như ôm vật quý báu nhất: "Ai ui Tiểu Điềm Điềm đau lòng vì bố à? Con hiểu chuyện nhất, mẹ yêu con nhất. Sao mẹ yêu con thể nhỉ! Hic hic!"

Cô điên cuồng hôn con mấy cái, Lục Gia Thụ cũng hài lòng ôm lấy mẹ, mặc cho giông tố ngoài cửa sổ loé lên cũng không hề sợ hãi.

Mẹ luôn cho con sự ấm áp và an tâm, là người không thể thay thế trong cuộc đời.

Diêu Tinh Thần cảm thấy, được con đòi hỏi rất sung sướng.

Từ khi có con, mỗi khi thấy tin con nhà ai đi lạc đăng trên weibo hay TV, hay bị lừa bán, cô thường chia sẻ giúp, khi xem loại phim như thế, cô sẽ khóc đến mức đất trời u ám, tình yêu thương của mẹ cất giữ nơi đáy lòng được một sinh mệnh nhỏ phát tán hết ra, đó là tình yêu không thể hình dung được có bao nhiêu, chỉ cần thấy con khoẻ mạnh là an tâm, làm gì cũng được, thậm chí đánh đổi cả mạng sống.

Trước đây sao cô lại ngây thơ như thế, còn thoả thuận điều kiện kết hôn với Lục Lập Phong? Sao cô lại ngốc nghếch cho rằng sinh con ra là rời khỏi Lục Lập Phong ngay?

Con là sinh mệnh của cô, là máu thịt trên người. May thay, cô và Lục Lập Phong yêu nhau. May thay, mọi thứ đều mỹ mãn.

Lục Lập Phong đứng ở cửa nhìn hai mẹ con khổ sở ôm nhau, bất đắc dĩ nhếch miệng…

Cảnh tượng này, anh trở thành người thừa.

Dù không cam lòng, nhưng "tình địch" quá mạnh, anh không thể không lùi bước, Diêu Tinh Thần quả thật bị tình yêu thương của mẹ che mắt, sao có thể nhìn thấy sự cẩn thận chú ý của con.

Lục Lập Phong nhìn Lục Gia Thụ, Lục Gia Thụ cũng nhìn anh, đôi con ngươi đen ngòm của hai bố con giống như đang giao đấu.

Ah…

Lục Lập Phong bỗng nhiên mỉm cười, lắc đầu quay đi.

Mưa vẫn còn rơi, trong phòng tắm bốc lên hơi nước, trên kính mờ lộ ra đường nét cơ thể Lục Lập Phong.

Tấm lưng vững chãi, eo nhỏ hẹp, nước trên mái tóc rối không ngừng rơi xuống…

Sau 20 phút, Lục Lập Phong ra khỏi phòng tắm, người trần như nhộng.

Anh đi mấy bước, cầm áo choàng tắm màu trắng trên ghế salon, nhanh chóng khoác lên người, buộc chặt dây lưng ở hông.

Lục Lập Phong xỏ dép, vuốt mái tóc còn ướt, đi tới phòng con trai, trong phòng ngủ yên bình, bật một chiếc đèn bàn nhỏ, Diêu Tinh Thần đang cầm một quyển chuyện cổ tích đọc cho Tiểu Điềm Điềm nghe.

"Hà mã nhỏ nói, nha sĩ ở căn nhà gỗ nhỏ sâu trong rừng rậm, cậu có thể đi tìm chú ấy." Giọng nói dịu dàng trong phòng ngủ phiêu tán, truyền đến tai Lục Lập Phong.

Anh đứng ở cửa, nhàn nhạt nhếch miệng, nghiêm túc nghe.

Anh thích nhìn Diêu Tinh Thần thế này, hiếm khi thấy cô dịu dàng, những lần thế này thật quý giá.

Thằng nhóc Lục Gia Thụ này còn chưa ngủ, vùi trong lòng mẹ mềm mại nói: "Mẹ… Nhà gỗ nhỏ… Không có điện…"

“Tiểu Điềm Điềm, mẹ kể cho con truyện cổ tích không phải để con phân tích nghiên cứu đâu… Giống ba con thật, không đáng yêu chút nào.”

Lục Lập Phong đứng ở cửa bât cười đẩy cửa ra.

Tiểu Gia Thụ đang cầm sách tìm câu chuyện yêu thích, Diêu Tinh Thần ngẩng đầu lên đã thấy anh.

Lục Lập Phong vừa tắm xong, sợi tóc còn nhỏ nước, cố tình phanh rộng áo, lộ ra lồng ngực tráng kiện.

“Bà xã, không phải hôm qua em nói muốn đi bảo dưỡng (3) à?” Anh dựa ở cạnh cửa, xấu xa nhìn cô.

Diêu Tinh Thần nhìn lướt qua Tiểu Gia Thụ, mặt lập tức đỏ lên.

Từ “bảo dưỡng” này là hôm qua khi bị anh hành hạ, cô đầu hàng, để cho anh càng hưng phấn mới nói ra từ ngữ xấu xa như thế.

Anh vừa cắn tai cô chống đối vừa mê ly hỏi: “Có thích không… anh đưa em đi bảo dưỡng nhé?”

Diêu Tinh Thần ngẩng đầu, nắm lấy ga giường, ý thức mê loạn, gật đầu: “Thích… Muốn…”

“Mai có còn muốn không?”

“Muốn…”

“Lục Lập Phong!” Anh nhỏ giọng một chút! Bảo dưỡng cái gì!” Cô hạ giọng xuống giường, đi tới trước mặt anh.

Lục Lập Phong cúi đầu, nhìn trước ngực mình còn vài giọt nước, ngẩng đầu cười với cô.

Diêu Tinh Thần không chịu nổi dáng vẻ yêu nghiệt này, nhẹ nhàng kéo cửa, lập tức đè Lục Lập Phong lên tường.

“Tiểu đồ cổ… Anh lại quyến rũ em…” Cô dùng thứ mềm mại trước ngực chặn anh lại.

Tay Lục Lập Phong kéo cô ôm chặt trong lòng, đứng vững vàng, xoay người đè cô lên tường, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống.

“Theo anh về phòng ngủ… được không?” Anh giở trò, quanh thân thể như có từ trường, hút cô vào không

thể kiềm chế.

Diêu Tinh Thần khó lòng kìm nổi, gật đầu không ngừng: “Được…”

Đúng lúc này, trong phòng truyền tới giọng nói trẻ con: “Mẹ… Sét đánh… Sợ…”

Diêu Tinh Thần bị ôm chặt, bỗng khựng lại.

Một giọng nói từ tính vang lên bên tai: “Bà xã… Đêm này dùng tư thế em thích… được không?”

Diêu Tinh Thần tê dại đầu óc, lập tức mềm nhũn: “Được… “

“Mẹ, mẹ… Sét đánh rồi! Mẹ!” Giọng trẻ con non nớt giữa tiếng giông tố chồng chất mang vẻ yếu đuối bất lực lạ lùng.

Một bên là con trai đáng yêu, một bên là ông chồng quyến rũ, Diêu Tinh Thần do dự.

Một bàn tay với vào trong quần áo cô…

“Chồng ơi…”

Diêu Tinh Thần nhìn đôi mắt sâu sắc mà chuyên chú của Lục Lập Phong, hướng tới cửa phòng con hô to: “Con trai ngoan, sớm muộn gì cũng phải làm quen! Ngoan! Mẹ về phòng ngủ đây!”

Diêu Tinh Thần vừa nói xong, chỉ cảm nhận được cơ thể vọt lên, hai tay quàng cổ Lục Lập Phong.

Lục Gia Thụ nằm trên giường, không tình nguyện hừ một tiếng, kéo chăn lên chui tọt vào trong.

Lục Lập Phong ôm cô về phòng, không chờ đợi nổi đá mở cửa phòng, đôi mắt đen tuyền trong lúc đóng cửa lại lộ ra vẻ đắc thắng.

Thằng nhóc thối, muốn tranh mẹ với bố?

Con còn non lắm…

64. Chương 64: Phiên Ngoại 3.1. Chân Tướng Thật Sự

EDIT BY CHERYL CHEN

Người ta nói, yêu một người là khắc cốt ghi tâm.

Tình yêu như thế là thế nào?

Trong thế giới của phụ nữ, yêu là khi khát được người đó mua kem cho, khi lạnh được người đó khoác áo, mùa hè nóng nực người đó sẽ chỉnh nhiệt đồ điều hoà đúng ý mình, mùa đông được sưởi ấm chân, được ôm vào lòng.

Nhưng trong thế giới của đàn ông, yêu, là một câu ngẫu hứng.

Khoảnh khắc pháo hoa nở rộ, anh ta cảm thấy rất yêu bạn; khi bị người chủ trì trong hôn lễ xúi giục, anh ta nghĩ mình có thể bảo hộ bạn cả đời; khi bạn sinh cho anh ta một cô con gái, lòng anh ta gào thét một trăm lần yêu bạn; nếu bạn vừa đắp mặt vừa hỏi anh ấy có yêu bạn không, anh ấy sẽ không chớp mắt, tiếp tục đánh boss nói bạn đừng lộn xộn.

Nhiều phụ nữ khiển trách đàn ông là tên bịp bợm, thay lòng đổi dạ, nhưng thật ra đàn ông cũng rất thành thật, khoảnh khắc anh ấy nói yêu bạn, là thật lòng.

Nhưng có điều, tình yêu của đàn ông là một điểm, tình yêu của phụ nữ lại là cả đoạn.

Vì vậy, nhiều mối tình khắc cốt ghi tâm bị cuộc sống mài mòn, nhiều mối tình muốn cũng không được lại ngày càng sâu sắc.

Rốt cuộc cô gái được in tên lên thiệp cưới đã trải qua chuyện gì, Tiêu Dật đã không còn nhớ rõ.

Năm tháng qua đi, nhiều chuyện vặt vãnh, nhiều chuyện cũ như làn khói bay vào trong phổi, lắng đọng thành cặn đen, khiến người ta không muốn chạm vào.

Nhìn cái tên này, cố gắng nhớ lại, có một loại cảm giác đâm chọc ngứa ngáy, người ta nói, cảm giác này gọi là "từng yêu".

Anh cười nhẹ, hút mạnh một hơi thuốc, tay run run ném tấm thiệp lên bàn, vắt đôi chân dài, tựa lưng vào ghế xoay trước bàn máy tính, lắc đầu cười khổ, cảm giác mình thật mẹ nó đạo đức giả.

Đèn sợi đốt trên trần nhà chiếu xuống khiến anh chóng mặt, bắt đầu chơi game.

Giày vò nhau lâu như vậy, chưa bao giờ anh từng nghĩ có một ngày tên cô cùng người đàn ông khác song song xuất hiện trên tấm thiệp màu hồng, còn anh lại điềm đạm như không có gì. Nói cách khác, khi mở máy tính ra, tin tức pop up chứa tên cô nhảy ra, anh chỉ yên lặng đóng từng cái một.

Cứ chạy trong game như vậy, anh bị quái vật trong trò chơi giết hết lần này đến lần khác.

Tiêu Dật nhắm mắt, lại mở mắt.

Anh cầm điện thoại ngẫm nghĩ, không có số cô, nhưng tìm được tên người đàn ông của cô.

Điện thoại vang lên vài tiếng chuông, rồi một giọng nói thanh lạnh truyền tới từ đầu kia.

"Chào anh." Đối phương biết là anh, nhưng vẫn lễ độ để anh tự giới thiệu.

"Lục tiên sinh, tôi là Tiêu Dật." Ánh sáng từ màn hình máy tính trong phòng ngủ tối chiếu lên đường nét gương mặt, khuôn cằm như tác phẩm điêu khắc dường như râu mọc ngày càng dài.

"Xin chào." Anh nhấn mạnh sự tôn trọng.

"Lễ cưới của hai người tôi không đi được, gần đây công việc bề bộn." Tiêu Dật ngẩng đầu, nhìn đèn treo trên trần nhà, mắt nheo lại.

Đối phương thấp giọng cười: "Không có thời gian ra ngoài, tôi hiểu được lý do này."

Tiêu Dật cũng không phải người nhỏ nhen, nửa đùa nửa thật nói: "Chúc hai người tân hôn vui vẻ, đưa số tài khoản Alipay cho tôi, tiền mừng vẫn phải gửi chứ."

"Vậy cảm ơn." Đối phương không nhiều lời, Tiêu Dật cũng yên lặng ngắt máy.

Tiêu Dật đặt điện thoại xuống, cởi áo lộ ra phần lưng rắn chắc, cởi quần, đi dép vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy ào ào, tấm kính thuỷ tinh lập tức phủ đầy hơi nước.

Tắm nước lạnh qua loa, Tiêu Dật ra khỏi phòng tắm. Điện thoại để trên thành bể cá, anh thuận tay cầm lên, mở ứng dụng Alipay.

Chuyển tiền cho Lục Lập Phong và Diêu Tinh Thần, Tiêu Dật viết: "Chúc hai người tân hôn hạnh phúc, trăm năm hoà hợp", rồi nhấn nút gửi đi. Tiếng "ting" làm anh đang thả hồn đi đâu bỗng giật mình.

Trong lịch sử chuyển tiền Alipay có tên của một người – Trì Mục.

Sau khi Trì Mục bị bệnh, mỗi tháng, anh trích hai nghìn tệ từ tiền lương gửi cho Trì Mục.

Bố mẹ Trì Mục không biết "* Dật" rốt cuộc là người nào, cũng không dám nói ra, đến khi Lương Mỹ Nhân trở về bên cạnh Trì Mục, cô mới phát hiện ra chuyện này.

Lương Mỹ Nhân từng gọi điện cho Trì Mục, hỏi anh vì sao, dù biết hai người là anh em tốt, nhưng hàng tháng gửi tiền là chuyện không mấy ai làm được.

Tiêu Dật nói, là anh nợ cậu ấy.

Khi mọi người trải nghiệm những điều tàn nhẫn không thể chấp nhận được, họ thường nghĩ tới "nếu như".

Nếu như trước đây anh đẩy cửa bước vào, chỉ cần đẩy cửa bước vào, thì Trì Mục bây giờ nói không chừng đang bận rộn trong phòng phẫu thuật, dáng vẻ hiên ngang như trước, vô cùng tài năng.

Tiêu Dật vĩnh viễn nhớ kĩ ngày hôm đó.

Đó là ngày thứ hai mươi anh và Trì Mục chiến tranh lanh.

Bởi vì một người con gái.

Chuyện ồn ào giữa Lương Mỹ Nhân và Trì Mục ai ai cũng biết, các loại tin đồn khuếch tán như virus, mọi người rất thích những câu chuyện kịch tính cẩu huyết như vậy. Họ thường khen ngợi, ghen tị ngầm với đôi trai tài gái sắc, nhưng đến khi biểu tượng hoàn mỹ này bị phá vỡ, mọi người đã an tâm, trong lòng có chút được an ủi vì mình chỉ là người bình thường.

Tiêu Dật vì mắng Lương Mỹ Nhân mà ăn cú đấm của Trì Mục, đó là lần đầu tiên hai người anh em tốt nóng mặt, chiến tranh lạnh với nhau.

Tiêu Dật khi đó vì tiết kiệm tiền mà cuộc sống rất nghèo khó, mỗi cuối tháng tiền bỏ ra mua thuốc lá cũng tiếc. Trong phòng có một tên yêu tinh chuyên chiếm tiện nghi của bạn bè tên là Mao Sơn, rất hay xin thuốc của Tiêu Dật. Khi đó anh nghĩ ra một kế, mỗi lần Mao Sơn xin thuốc lá, anh lấy ra một điếu, rồi ném bao thuốc vào thùng rác, nói dối là hết rồi, đợi người kia đi rồi, Tiêu Dật lại nhặt bao thuốc từ thùng rác ra.

Đến một lần, kẻ gian Mao Sơn phát hiện thủ đoạn của Tiêu Dật, ngấm ngầm châm chọc Tiêu Dật với người khác trong phòng.

"Thằng nhãi này chơi không đẹp, giấu thuốc với anh em." Mao Sơn được dịp Tiêu Dật không có ở đây, càu

nhàu với hai người khác.

Người kia vừa chơi game vừa phụ hoạ: "Người như thế là khó tin nhất, keo kiệt như thế để tiết kiệm tiền tán gái à?"

Trì Mục đang đọc sách chen ngang: "Mỗi người đều có nỗi khó xử của riêng mình, hai người cũng chẳng khác gì đâu."

Người như Trì Mục bình thường rất ít nói, lại biết làm người, thành tích tốt, phẩm chất ngay thẳng. Mọi người đều nghe theo anh, anh nói như vậy, hai người kia dù có bất mãn cũng bĩu môi không phản bác nữa.

…

Lương Mỹ Nhân vì mất quá nhiều máu nên được chuyển tới bệnh viện B, Tiêu Dật, Trì Mục và bác sĩ đi tìm phòng, hai người rất mạnh mẽ, không ai nói chuyện, bởi trước đây, Tiêu Dật vì mắng Lương Mỹ Nhân mà bị Trì Mục đấm một cú.

Diêu Tinh Thần mặt cắt không còn một giọt máu chạy tới, nói Lương Mỹ Nhân cần cấp cứu.

"Có chuyện gì thế?" Hàng mày tuấn tú của Trì Mục chau lại.

"Chị ấy… chị ấy…" Diêu Tinh Thần chạy nhanh quá, không thở nổi, miệng khô lưỡi khô bám đầu gối cong người.

Tiêu Dật bước nhanh tới, vỗ vỗ lưng cô, đưa một chai nước sang: "Đừng nói vội, từ từ rồi nói."

Diêu Tinh Thần nhẹ nhàng đẩy chai nước ra, ý là không uống, hắng giọng nhìn Trì Mục nói: "Lương Mỹ Nhân bảo, anh nói với chị ấy rằng chỉ cần không có đứa bé này thì sẽ vẫn ở bên chị ấy… Sau đó… Sau đó chị ấy không muốn bị người ta phát hiện, tự uống thuốc sảy thai, nhưng tử cung chảy nhiều máu…"

Trì Mục nghe vậy hít một hơi khí lạnh, bắt lấy ống tay áo Diêu Tinh Thần.

"Cô ấy đang ở đâu?" Trong mắt anh nặng trĩu sự lo lắng.

"Phòng cấp cứu…"

Vừa dứt lời, Trì Mục đã hất tay cô ra, lao xuống tầng như điên, còn va phải một y tá…

Tiêu Dật và Diêu Tinh Thần nhìn nhau không nói.

…

Ngày Trì Mục đi gặp Lục Quốc Bảo, Tiêu Dật sợ hai tình địch đánh nhau, không yên lòng nên chờ ở cửa tiệm cơm. Quả nhiên khi trời tối, Trì Mục đi ra đã say mèm.

Tiêu Dật bắt một chiếc taxi nhét anh vào, nhìn lại, Lục Quốc Bảo cũng đi ra từ tiệm cơm, lái xe đi.

Trong xe ngập ngụa mùi rượu, Trì Mục dị ứng với cồn, từ cổ đến mặt một màu đỏ rực.

"Tôi.. Tôi…"

Bữa cơm này, không biết Lục Quốc Bảo nói với Trì Mục cái gì, mà Trì Mục luôn nhắm chặt mắt, khổ sở lẩm bẩm hai chữ này.

Tiêu Dật thật khinh bỉ, vốn là đấng anh hào mà khốn khổ vì tình đến thế này, nên suốt cả đường đi chẳng nói chuyện gì.

Đến căn nhà nhỏ vùng ngoại ô Trì Mục và Lương Mỹ Nhân cùng thuê, Tiêu Dật lôi Trì Mục say rượu xuống. Không ngờ rằng Trì Mục vừa mới xuống xe, đã hất tay anh ra nắm thành quyền.

May mà Tiêu Dật phản ứng nhanh, lùi xa mấy bước, Trì Mục lảo đảo suýt ngã.

"Cậu điên à? Lại đánh tôi?" Tiêu Dật đạp anh một cái.

Trì Mục ngồi xổm dưới đất, lại đứng lên, ánh mắt ngập hơi men nhìn anh, cắn răng nghiến lợi: "Tao muốn giết mày…"

Say rượu mà nói như vậy, có lẽ nghĩ anh là Lục Quốc Bảo.

Tiêu Dật giận không có chỗ trút, chỉ vào gian nhà: "Tôi là Tiêu Dật! Muốn giết thì đợi mai tỉnh rượu rồi nói, mau đi vào đi, đừng có mượn rượu làm càn."

Trì Mục lắc đầu, như có vài phần thanh tỉnh, anh đứng thẳng người, lảo đảo đi tới cửa trước, móc chìa khoá, mãi vẫn không nhét được vào ổ khoá, Tiêu Dật vốn bực bội, đứng khoanh tay một bên không giúp đỡ.

Tiêu Dật nhìn anh vào cửa rồi, vốn định theo vào, nhưng cơn giận trong lòng ngăn lại, tay đang đặt trên cửa thu lại.

Màn đêm buông xuống, con đường vắt qua khu ngoại thành bốn bề vắng lặng, chỉ có tiếng bước chân của anh.

Nhà Trì Mục gần sát đường sắt, một chiếc tàu hoả đi qua, giữa màn đêm yên tĩnh gây nên tiếng động inh tai nhức óc.

Một chiếc xe màu đen có rèm che sang trọng lái đến, đèn xe chiếu ra xe, làm cho Tiêu Dật vô thức nhắm mắt đứng lùi vào ven đường.

…

Tiêu Dật vừa về phòng kí túc xá, Mao Sơn cầm một gói thuốc vỗ vai anh.

"Người anh em, trước nói như vậy là tôi không đúng, xin lỗi cậu!"

Tiêu Dật nhíu mày nhìn gói thuốc trong tay, nói: "Xin lỗi cái gì?"

Mao Sơn cười: "Đều là anh em cả, xin lỗi là đúng, về sau cậu có chuyện gì khó xử cứ nói với chúng tôi, chúng tôi không chê cười cậu."

Tiêu Dật nhìn thuốc lá, giống như hiểu ra điều gì: "Trì Mục đưa cho cậu à?"

"Trì Mục nói cậu mua cho chúng tôi." Mao Sơn đáp.

Tiêu Dật ngồi xuống xé mở gói thuốc.

Trì Mục thay anh suy nghĩ…

Mao Sơn là người bụng dạ hẹp hòi, có lẽ từng nói về anh cùng người khác không ít lần, để hoà hoãn quan hệ giữa bọn họ, Trì Mục tự mua một gói thuốc nói xin lỗi thay anh.

Tiêu Dật đốt một điếu lên, cảm thấy thuốc lá này hút đặc biệt thoải mái.

Mao Sơn đi tới, cũng rút ra một điếu, nói: "Nghe nói hôm qua Trì Mục đi gặp tình địch? Không đánh nhau chứ?"

Tiêu Dật lắc đầu, làn khói mù mờ lượn trước mắt.

“Uống nhiều thôi.” Tiêu Dật nói.

Mao Sơn nói: “Lương Mỹ Nhân nghi ngờ đứa bé là của người kia, giờ đứa bé mất rồi, người đàn ông kia lại là phú nhị đại, cậu nói xem, anh ta có tha cho Trì Mục không?”

Tiêu Dật cười lạnh: “Tôi con mẹ nó mượn nó cái lá gan.”

Mao Sơn kinh ngạc nói: “Bạn thân mến, chúng ta đều là sinh viên nghèo, cánh tay không lay được bắp đùi, ngàn vạn lần đừng hành động theo cảm tính, phú nhị đại người ta nếu thật sự muốn trả thù Trì Mục, chúng ta không có cách.”

Mao Sơn nói vậy làm Trì Mục bỗng nhớ tới chiếc xe trên đường ngoại ô kia.

Một chiếc xe cao cấp như vậy, chủ xe nhất định là kẻ có tiền, sao có thể hơn nửa đêm lái xe trên đường nhỏ ở vùng ngoại ô? Cuối con đường kia cũng chỉ có nhà Trì Mục.

Không hợp lí…

Thuốc lá trong tay lập tức rơi xuống đất! Trên mặt Trì Mục hiện vẻ lo âu, đứng lên lập tức rời đi.

Từ trường học đến khu nhà cách một đoạn, không bắt được xe, Trì Mục liều mạng chạy, mồ hôi thấm ướt áo khoác.

Cuối cùng cũng tới nhà Trì Mục thuê.

Trong sân vô cùng yên tĩnh.

Tiêu Dật chạy tới cửa, mở ra, đã thấy Trì Mục mê man trên chiếc giường đôi, còn bên giường đang đốt một lò than nhỏ, cửa sổ bị đóng chặt…

“Trì Mục…”

Anh vừa mới lay lay, Trì Mục đã nôn oẹ, gương mặt vô cùng đau đớn, khoé miệng sùi bọt mép.

Da đầu Tiêu Dật tê dại…

Bởi vì, đây là triệu chứng trúng độc cacbon oxit.

…

Trong phòng ngủ tầng một Lục ga, vị nữ chủ nhân đang đắp mặt nạ nằm trên ghế xích đu.

Lục Lập Phong đi tới, đưa màn hình điện thoại đến trước mặt Diêu Tinh Thần.

Diêu Tinh Thần mở mắt, liếc qua ứng dụng Alipay: "Ai gửi tiền mừng thế?"

Con người bây giờ, thẳng thắn đến nỗi hôn lễ cũng lười tham gia, tiền mừng đều gửi qua Alipay. Mai là hôn lễ của ahi người, đêm nay họ nhận được không ít lì xì.

Lục Lập Phong mặc áo choàng tắm, xương quai xanh quyến rũ lộ ra, dưới ánh đèn loé lên ánh sáng dịu dàng.

"Người yêu cũ của em, Tiêu Dật." Anh hời hợt rút điện thoại về, cười trêu chọc.

"Nói cái gì thế?" Diêu Tinh Thần vỗ mông anh: "Em và Tiêu Dật là bạn tốt."

Lục Lập Phong nổi máu ghen, đưa lưng về phía cô cởi áo choàng tắm, thay một bộ quần áo sạch, nhàn nhạt nói: "Theo anh được biết, người đàn ông có mị lực như vậy không phải dùng để làm bạn."

Diêu Tinh Thần đứng lên, ngước gương mặt đang đắp mặt nạ, ôm hông anh, tư thế buồn cười lại kì lạ: "Tiểu yêu tinh, trong lòng bản cung chỉ có mình ngươi…"

Lục Lập Phong xoay người nhìn chằm chằm vào mắt cô: "Bệ hạ, tối nay có cho thần thị tẩm không?"

Diêu Tinh Thần tháo mặt nạ, dán vào gương mặt tuấn tú của anh: "Ái phi, ngày mai là đại lễ kết hôn của chúng ta và Tiểu Điềm Điềm, chúng ta cứ dồn hết tình cảm mãnh liệt vào đêm động phòng ngày mai được không?"

"Không được…" Lục Lập Phong cười xấu xa, bắt đầu hôn bá đạo.

"Lục Lập Phong… anh… đáng ghét…"

Trên mặt anh còn đắp mặt nạ của cô, thoạt nhìn vô cùng buồn cười, Diêu Tinh Thần cười đẩy anh, tránh về phía sau, đôi vợ chồng son bắt đầu rùm beng.

Một phen nghỉ ngơi triền miên trôi qua, Diêu Tinh Thần đầu bù tóc rối dựa vào lồng ngực anh, mặt đỏ ửng, thở phì phò.

Sau khi ân ái xong, phụ nữ rất thích hỏi một số chuyện không đâu, toàn lấy cụm "anh nói xem" để mở đầu.

"Tiểu đồ cổ, anh nói xem…"

"Ừm?" Lục Lập Phong ôm cả cơ thể cô, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớt đầu vai mượt mà của cô.

"Nếu như trước đây, anh không lợi dụng đúng lúc em gặp khó khăn, giữa chúng ta có còn như bây giờ không?"

"Lợi dụng lúc em gặp khó khăn?" Lục Lập Phong mỉm cười.

Đối với từ này, anh hết nói nổi.

"Em không nhớ rõ lắm chuyện xảy ra hôm đó." Diêu Tinh Thần ôm trán, cọ cọ ngực anh: " Kể lại cho em một chút đi."

"Em chắc chắn… Muốn biết chứ?"

Diêu Tinh Thần nhìn anh: "Ặc… Không chắc nữa…"

65. Chương 65: Phiên Ngoại 3.2 Chân Tướng Thật Sự 2

EDIT BY CHERYL CHEN

Khi còn bé, thần tượng của Lục Lập Phong không phải ca sĩ, cũng không phải siêu sao bóng rổ, mà là bác hai Lục Thiết Kim của anh.

Một tiếng trước khi Lục Thiết Kim chào đời, ông nội nói bác mệnh thuỷ, nên tên phải chứa hoả và kim, nên gọi Lục Thiết Kim.

Bác hai hồi trẻ là một truyền kì, nhưng không thể không thừa nhận, ánh mặt trời vạn trượng cũng có khi khuất núi.

Chú hai càng già càng trở nên ôn hoà, khí phách xông xáo thuở trẻ nay đã lắng đọng thành khả năng phán đoán số mệnh con người, khả năng này làm cho Lục Lập Phong rất hâm mộ, trừ những lúc ông lầm rầm mê tín.

Không biết có phải hồi trẻ từng làm chuyện trái lương tam không, mà bác hai luôn tin rằng: thiên đạo luân hồi, nhân quả tuần hoàn.

Có người nói hồi trẻ ông từng trộm mộ, phá quy củ gì đó, bị nguyền rủa đoạn tử tuyệt tôn. Chung quy lại bác hai rất sợ mình không có người nối nghiệp, nhưng Lục Lập Phong từ đầu đến cuối chỉ cho rằng đấy là lời cười chê của người ngoài, cho đến khi con trai hai tuổi của Lục Quốc Bảo qua đời.

Hôm đó tiết trời rất tốt, Lục Quốc Bảo vốn yêu chó như mạng đưa con ngao Tây Tạng về nhà, xích ở biệt thự bên cạnh rừng cây nhỏ, Lục Phong Hoả còn bé ôm Tiểu Bảo xem chó, giữa chừng cô bất cẩn nhận điện thoại của một bạn học, quay người lại, bi kịch đã xảy ra…

Lục Tiểu Bảo chết rất thảm, Lương Mỹ Nhân đau lòng tưởng chết, có thời gian phải dùng thuốc trầm cảm để duy trì, từ đó về sau, tính cách Lục Phong Hoả trở nên âm trầm, kì quái.

Giờ có vợ con, Lục Lập Phong mới hiểu rõ sự đau đớn của Lục Quốc Bảo và Lương Mỹ Nhân, quan hệ của hai người vì có Tiểu Bảo mà gần gũi hơn, nhưng cũng vì Tiểu Bảo chết mà rơi vào thung lũng.

Sau đó, tất cả thai nhi trong bụng Lương Mỹ Nhân đều sinh non, ngay cả Lục Lập Phong vốn không có tín ngưỡng cũng bắt đầu tin vào những lời nguyền rủa.

Người đã có tuổi đều mê tín, Lục Kiến Lâm bắt đầu quan tâm đến hôn sự của Lục Lập Phong.

Qua một thời gian nữa là Trung thu, Lục Kiến Lâm thúc giục Lục Lập Phong chuẩn bị quà biếu cho mẹ con Tinh Thần chơi lễ.

…

Hôm đó, bác hai đang mua quà ở cửa hàng tổ yến, Lục Lập Phong ngồi lên xe bác hai, cùng đến thăm nhà một người bạn cũ.

Xe vừa đỗ ở cửa đại viện đã thấy hai bóng người quen thuộc, Diêu Tinh Thần ngồi trong xe thể thao màu đỏ, mặc váy liền màu đen bó sát người, xinh đẹp gợi cảm, bên cạnh xe của cô là Trì Mục mặc quần áo công nhân sạch sẽ tuấn tú.

Bác hai ngồi trong xe không xuống, nhìn Diêu Tinh Thần phía xa, thấy Lục Lập Phong đờ đẫn, liền đưa cho anh một điếu thuốc, thử dò xét: “Lập Phong, nha đầu kia là con gái Liêu Anh Hồng bố cháu chỉ phúc vi hôn *(1)* đúng không?”

(1) Chỉ phúc vi hôn: hai gia đình hứa gả con cho nhau ngay từ khi còn trong bụng mẹ.

“Bác, thời nào rồi…” Lục Lập Phong lắc đầu, cúi đầu châm thuốc, nhếch môi cười khinh thường.

Chú hai cũng cười, nói vẻ ngầm hiểu: “Bác với cháu còn gần gũi hơn cả Lục Quốc Bảo, tâm tư của cháu bác đều nhìn ra được. Cậu bé đứng cạnh xe kia là bạn trai à?”

Trì Mục đưa lưng về phí Lục Thiết Kim, sắc trời cũng tối nên ông không nhìn rõ.

Lục Lập Phong nói: “Không phải bạn trai.”

Tiếng nói của anh vừa dứt, Diêu Tinh Thần phía xa xa bỗng đứng lên khỏi ghế, ngọt ngào hôn lên mặt Trì Mục.

Bác hai nhìn thấy gương mặt tuấn tú của cháu ruột bị hiện thực đánh đùng đoàng, không nhịn được bật cười: “Không cần lừa mình dối người, người ta có bạn trai rồi.”

Lục Lập Phong không muốn tranh cãi, nhưng thời khắc này, anh tích cực vùng dậy giải thích: “Chàng trai kia đã khuyết tật trí tuệ, bọn họ không có khả năng ở cùng một chỗ.”

Bác hai sửng sốt: “Khuyết tật trí tuệ?”

Lúc này, Trì Mục quay người lại định rời đi, một gương mặt quen thuộc bỗng hiện ra trước mắt Lục Thiết Kim, lông mày ông nhăn lại, biểu cảm kì lạ.

Lục Lập Phong mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nói: “Người này chắc chắn bác nhớ rõ, năm đó anh ta tự sát không thành, cảnh sát còn điều tra anh cả, rồi anh cả có bằng chứng ngoại phạm nên tránh được hiềm nghi.”

Lục Thiết Kim khẽ run.

Đương nhiên ông nhớ rõ.

Lục Thiết Kim bình tĩnh nhìn chàng trai kia.

Trì Mục, thằng bé này tên là Trì Mục!

Ông thoạt nhìn, không khác gì mấy so với người bình thường, chỉ là đôi mắt có phần ngơ ngác, người ta nói chuyện với anh dường như anh chẳng bao giờ nghe lọt lỗ tai.

Lúc này anh ta đang dùng tay áo cọ tới cọ lui lên xe Diêu Tinh Thần, bị cô lắc đầu ngăn cản.

Hành vi của anh, thoạt nhìn không giống thiểu năng.

Ký ức Lục Thiết Kim lập tức trở về buổi tối hôm ấy…

…

"Cái gì? Phá thai?" Lục Thiết Kim vẻ mặt hung dữ, đứng bật dậy khỏi ghế salon, tức giận xen lẫn kinh ngạc nhìn Lục Quốc Bảo.

Khi ông truy hỏi Lục Quốc Bảo xem khi nào anh chịu trách nhiệm với Lương Mỹ Nhân, Lục Quốc Bảo chán nản nói cho ông, đứa bé bị phá rồi.

Lục Thiết Kim tức giận không nguôi, không ngừng hỏi tại sao lại phá thai.

Lục Quốc Bảo luôn trầm mặc không nói, dường như trong lòng trĩu nặng tâm sự, hỏi một hồi, anh mới nói cho Lục Thiết Kim, khi đó Lương Mỹ Nhân có bạn trai tên Trì Mục, vì vẫn muốn quay về bên anh, Lương Mỹ Nhân mới quyết định bỏ thai.

"Bố, bọn con không thể ở bên nhau, cô ấy có bạn trai rồi, tên là Trì Mục, bọn họ… rất yêu nhau."

Lục Quốc Bảo cúi đầu, đứng lên, im lặng về phòng, đóng cửa lạ.

Lục Thiết Kim lòng đầy hy vọng mình được bế cháu, không ngờ là đến Trúc Nam lấy nước, công dã tràng *(2)*.

(2) Công dã tràng: nhọc lòng mà chẳng có ích gì.

Khi đó, ông thực sự cho rằng, đứa bé là của Lục gia.

Ông nói chuyện này cho một người bạn, đó chính là bậc thầy phong thuỷ hiểu số mệnh con người.

Thầy phong thuỷ kia trước đó là tên côn đồ, chuyên kiếm ăn bằng cách xem bói, xem phong thuỷ. Sau khi biết được chuyện này, nói với Lục Thiết Kim rằng, tên Trì Mục này là sát tinh của Lục gia, cậu ta không chỉ khắc chết con nối dõi Lục gia, mà còn ảnh hưởng đến hôn nhân của Lục Quốc Bảo.

Lục Thiết Kim không hề nghi ngờ lời này, liền hỏi người kia có phương pháp hoá giải nào không, tên đại sư này giảo hoạt tham lam, biết Lục Thiết Kim tiêu tiền như nước, liền cố ý lừa bịp viết rất nhiều phù chú để tiêu tan sát tinh, nói là đốt trước mặt sát tinh mới có thể loại trừ sát khí, bảo vệ con nối dõi Lục gia.

Đêm đó, Lục Thiết Kim thấy Lục Quốc Bảo gặp Trì Mục, liền cùng vị kia theo dõi ở ngoài tiệm cơm, đợi rất lâu mới thấy một mình Trì Mục say rượu ra ngoài, họ lại theo dõi Trì Mục và Tiêu Dật đi về nhà Trì Mục…

…

Lục Thiết Kim không vào nhà, vì nhà Trì Mục khá vắng vẻ, đường lại hẹp, xe của ông không cách nào vào được, ông rút một điết thuốc, ở trong xe chờ tên hiểu số mệnh con người kia.

Tên hiểu số mệnh con người này tuy miệng lưỡi lưu loát, dù lừa gạt người ta những vẫn nói đạo lý rõ ràng, nhưng thật ra lại là tên mù chữ chưa tốt nghiệp tiểu học, bản lĩnh trong người đều là ông nội truyền dạy từ nhỏ, kiếm cơm bằnh miệng, hắn cầm trong tay một xấp bùa chú vẽ linh tinh nguệch ngoạc, âm thầm vào nhà Trì Mục, thấy anh say rượu ngủ, trong lòng vui vẻ, vừa định châm lửa đốt, nhưng khựng lại.

Hắn ta nhát gan, sợ nhỡ đốt nhiều giấy, người trong phòng xảy ra chuyện, rồi lại nghĩ đến ở cửa viện có một nồi nhôm, trong nồi nhôm có mấy khối than củi.

Đó là than Trì Mục và bạn nướng thịt còn thừa lại.

Tên hiểu số mệnh kia bê chậu than nhỏ vào, đặt trên nền xi măng cách Trì Mục không xa, Trì Mục lúc này đã ngủ mê man không tỉnh.

Hắn lấy ra một tờ phù chú, nhỏ giọng lẩm bẩm, ném vào chậu than, một tờ rồi lại một tò… không lâu sau, than củi bên trong đã chuyển đỏ.

Ánh trăng dần dần rọi vào phòng, trong phòng u ám, chỉ còn tiếng giấy bị đốt và tiếng Trì Mục thở.

Đột nhiên, tên hiểu số mệnh con người nhìn thấy rõ ràng người đang nằm trên giường trợn tròn mắt nhìn mình…

Hắn sợ tới nỗi rùng mình! Vóc dáng hắn ta vốn nhỏ, nếu bị phát hiện chắc chắn bị coi là ăn trộm.

Hắn lắc đầu thật mạnh, bây giờ mới phát hiện chỉ là ảo giác, Trì Mục nhắm chặt mắt, ngủ say.

Trong lòng hắn như có cỏ dại mọc dài, nhét đống bùa chú còn hơn phân nửa vào trong quần áo, hoảng hốt đóng cửa ra khỏi nhà…

Trở lại xe, hắn lừa Lục Thiết Kim, nói mình tìm được chậu than đốt hết phù chú trước mặt sát tinh, bảo ông cứ yên tâm.

Lục Thiết Kim khi đó không để ý, rồi sau này chuyện xảy ra, ông nghĩ đến tên hiểu số mệnh con người kia từng nhắc tới chậu than.

Thiện ác rốt cuộc đều có quả báo.

Đạo lý này, vào khoảnh khắc cháu trai Lục Thiết Kim thương yêu nhất chết thảm, lại lần nữa nhắc nhở ông…

…

Bác hai bỗng trầm mặc xuống xe, trong xe chỉ còn Lục Lập Phong.

Ông nhìn Diêu Tinh Thần đang ngồi trong xe thể thao.

Cô đưa mắt nhìn Trì Mục đi vào nhà, biểu cảm trầm tĩnh, không vui sướng như vừa nãy.

Diêu Tinh Thần cúi đầu rút một điếu thuốc, ngậm lên môi, không châm lửa, cứ ngồi uể oải nhưvậy.

Lục Lập Phong khẽ cười, đẩy cửa xuống xe, tay cho vào túi bước tới.

Lúc này, mặt trời chiều sáng soi.

Lục Lập Phong cuộn tay, nhẹ nhàng chạm vào cửa xe cô.

"Ôi!" Diêu Tinh Thần chợt quay đầu lại, nhìn anh: "Đây không phải là Lục nhị thiếu gia à? Đến xóm nghèo này của bọn tôi làm gì?"

Giọng nói của cô luôn mang theo vẻ ma mị, làm cho lòng đàn ông ngứa ngáy.

Lục Lập Phong ném cho cô bật lửa kim loại, mặt không đổi sắc hỏi: "Trung thu sắp đến rồi, nghe nói dì thích ăn tổ yến, tôi đi mua rồi ngang qua đây."

Diêu Tinh Thần nhíu mày, tự luyến vung tay: "Tuy tôi biết rằng đàn ông các anh đều mơ tưởng mỹ nữ như tôi, nhưng tôi nói thật, đồ cổ như anh tôi không có hứng thú, cho nên chung quy đừng chạy đến nhà tôi làm gì, đừng lãng phí thời gian với mẹ tôi, đàn ông Liêu Anh Hồng xem vừa mắt tôi đều thấy dị hợm hết."

"À," Lục Lập Phong bật cười, cúi đầu nhìn mặt đất: "Diêu Tinh Thần, đừng nói động đến bố mẹ người khác."

Diêu Tinh Thần giơ hai tay: "Sorry! Sorry! Tôi không có ý đó. Bố cậu rất có mị lực."

Hai người nhất thời cũng không có gì hay để trò chuyện, yên lặng hút thuốc, Diêu Tinh Thần chuẩn bị lái xe về nhà, trước khi đi, cô quay đầu vẫy tay với Lục Lập Phong: "Ha, Lục đồ cổ, tuổi anh không nhỏ nha? Trong nhà không giục anh tìm giống à? Khi nào tôi mới được uống rượu mừng của anh đây?"

Lục Lập Phong nhìn cô như có điều suy nghĩ: "Đừng nóng vội, rượu mừng không thể không mời cô."

Diêu Tinh Thần bĩu môi: "Nhanh tìm một cô gái mà cưới đi! Tôi thấy gấp thay anh rồi đây."

Cô nói xong lái xe đi, quay đầu cười với anh.

Kéo nụ cười xuống, theo luồng khói của ô tô nghênh ngang rời đi, Lục Lập Phong vẫn đứng thẳng, hồn phách như bị nụ cười của cô câu mất, chạy theo chiếc xe kia rồi.

Ngơ ngẩn phục hồi lại tinh thần, Lục Lập Phong nhìn thấy bóng lưng cô rời đi, cúi đầu, nụ cười nhạt dần, bóng dáng cao gầy mạnh mẽ dưới ánh nắng đặc biệt khôi ngô.

...

Đôi khi bạn không thể không cảm thán, vận mệnh thật đúng là một kẻ chơi bài giỏi.

Sau khi cô gái nào đó vừa châm chọc khiêu khích anh, hôm sau, anh ở trong biệt thự của một phú thương, nhìn thấy hết cảnh cô làm trò cười cho thiên hạ.

Trong vòng giải trí, nhìn vào tưởng chừng sạch sẽ, nhưng thực ra là một vũng nước đục, dù Diêu Tinh Thần miệng lưỡi sắc bén cũng tránh không khỏi bị mưu hại.

Hôm đó cô bị tên phú thương kia cởi áo, cũng không biết bị uống bao nhiêu mê dược, may mà anh gặp được dẫn cô ra ngoài.

Nếu như đưa thẳng cô về nhà, chắc chắn Liêu nữ sĩ sẽ bị hù doạ, Lục Lập Phong lại không thể mang thẳng cô về nhà mình, thương lượng với Đường Bản xong, đúng lúc Đường Bản vừa mua một căn hộ cao tầng ở khu mới, vừa lắp đặt nội thất, không có người ở, hai người liền đưa Diêu Tinh Thần đến nhà Đường Bản.

Bố mẹ Đường Bản quanh năm ở nước ngoài, trong nhà chỉ có một mình anh, Diêu Tinh Thần từ lúc ra khỏi xe, một mực giày vò, hai người đàn ông đành hợp lực đưa cô để lên giường.

Nằm trên giường, cô lập tức nhắm mắt, trong miệng yếu ớt mắng, mắng cái gì nghe không rõ, nói chung rất ồn ào.

Đường Bản mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, ánh tay bị cô cấu vài vết ứa máu, không chịu được nữa, cầm lấy cái chụp mặt bên cạnh giường đưa cô đeo, lại lấy cái chăn bông đắp lên người cô, lớn tiếng niệm chú trừ tà: "Lập tức tuân lệnh!"

Cái tên Đường Bản này vốn hơi thần kinh, Lục Lập Phong biết rõ nhưng không thể trách, nhưng thấy cậu

ta đối xử với Diêu Tinh Thần như vậy thì nhíu mày, một cước đá văng cậu ta.

Đường Bản ôm mông nhìn Diêu Tinh Thần nằm trên giường trùm chăn, cô không nhúc nhích, như chết rồi: "Anh Lục, loại đàn bà này là đáng ghét nhất, không khiến người ta thương yêu chút nào, nhìn cô ta cào em nè, nên đem cô ta vứt vào ổ sắc lang."

Lục Lập Phong đứng bên cửa sổ, bàn tay dập tắt đầu thuốc, nói: "Dù có đáng ghét cô ấy vẫn là phụ nữ."

"Em…"

Đường Bản đang muốn nói, lại bị Lục Lập Phong ngắt lời.

"A Bản, cậu ra ngoài trước đi, để tôi trông cô ấy."

Đường Bản không hề suy nghĩ nhiều, trực tiếp giao củ khoai nóng bỏng tay này cho Lục Lập Phong: "Vậy được, đúng lúc em có buổi tụ tập tối nay, nếu anh không giải quyết được cứ gọi cho em."

…

Đường Bản đi rồi, trong nhà chỉ còn Lục Lập Phong và Diêu Tinh Thần.

Đây là phòng dành cho khách, không có nhiều đồ trang trí, nhưng giường hay đèn đều rất xa hoa, là người bạn đến nhà Đường Bản làm khách chuẩn bị.

Lục Lập Phong hút một điếu thuốc, rồi dập tắt khói trong gạt tàn, đi tới giường, vén chăn lên, thấy cô đã ngủ say.

Tiết trời quá nóng, bị chăn bông trùm lên như vậy, ngực, cổ, trên mặt Diêu Tinh Thần đều là mồ hôi, trước ngực chậm rãi phập phồng, trên mặt đeo cái chụp mắt của Đường Bản, thoạt nhìn khá đáng yêu.

Lục Lập Phong vào phòng tắm rửa mặt, dấp nước một cái khăn mặt, kéo một cái ghế đơn đến, ngồi xuống, định lau mặt cho cô, anh định tháo cái chụp mắt xuống, lại dừng lại, thấy cằm cô ướt, lại lau, đến chỗ xương quai xanh thì ngừng lại. Lục Lập Phong không khống chế được ý nghĩ, thấy cô lăn lộn một hồi như vậy chắc chắn sẽ khát, liền để khăn sang một chỗ, đứng dậy lấy nước.

Trên ly nước cắm một chiếc ống hút, ngón tay thon dài của Lục Lập Phong vân vê, đưa tới bên môi cô.

Dường như Diêu Tinh Thần bị cái ống hút này chạm vào đánh thức, vì đeo chụp mắt nên không thấy gì, tay chân uể oải đặt trên giường, vô lực nhúc nhích, yếu ớt mắng một câu "Cút".

Lục Lập Phong bất mãn cau mày, định tháo cái chụp mắt xuống nhưng lại thay đổi suy nghĩ.

Nếu cô nhìn thấy anh, nhất định anh tránh không nổi một trận quát mắng.

Cô gái này giống như đồ sứ dỏm xù xì gai góc, nếu không nói gì sẽ là nữ thần, vừa lên tiếng là cãi nhau bất hoà với anh.

Nhưng cho dù anh không muốn thừa nhận, tận lực quên đi, nhưng hôm nay thấy cô lo lắng hoảng sợ khi bị bắt nạt, cảm giác ấy chưa bao giờ mãnh liệt đến vậy.

Đôi khi Lục Lập Phong hoài nghi, có phải mình giống như lời cô nói hay không, là một tên đàn ông đồ cổ.

Năm tháng dài dằng dặc, khi còn thanh niên, anh chưa từng động tâm với người nào. Công việc, đời sống, mọi thứ đều diễn ra theo đường bằng phẳng, nhưng mỗi khi nghĩ đến cô lại xuất hiện ổ gà.

Giọng nói của cô, dáng người của cô, môi của cô, đều là báu vật thế gian, làm cho anh muốn cất giấu nghiên cứu, nếu cảm giác này không phải tình yêu, Lục Lập Phong nghĩ mình nên đi khám tâm lý.

Có lẽ quanh năm gắn bó với đồ cổ, nên tình cảm của anh đã biến thái vặn vẹo rồi?

Lục Lập Phong bị chính suy nghĩ của mình chọc cười, anh ngồi bên giường, lại rút một điếu thuốc, vừa hút vừa nheo mắt lẳng lặng nhìn cô.

Bỗng nhiên muốn trêu chọc cô, anh biết cô cũng hút thuốc, liền hút một hơi rồi phả vào đôi môi xinh đẹp của cô.

Mắt không thấy gì nên khứu giác trở nên nhạy bén hơn thường. Diêu Tinh Thần đang nửa tỉnh nửa mê, ngửi thấy hương thuốc lá ngọt ngào, cổ họng khô khốc, đầu lưỡi nhẹ vươn ra, muốn ngậm thuốc lá hút một hơi.

Lục Lập Phong lập tức thu lại thuốc lá, nhếch môi, đặt trong miệng hung hăng hít một hơi, gương mặt vui vẻ mang vài phần trêu tức.

Diêu Tinh Thần lại rơi vào giấc mơ.

Trời tối dần, trong phòng trở nên yên ắng.

Lục Lập Phong ngồi chán chết, nổi hứng chơi đùa, lại đưa thuốc lá đến môi cô.

Cô gái này thật không có định lực, lại lè lưỡi muốn ngậm thuốc, lại bị anh đùa giỡn.

Lục Lập Phong nhìn đôi môi khêu gợi của cô, lại hung hăng hít một hơi, đôi mắt hẹp dài híp lại, đừng lên khỏi ghế, cơ thể ngày càng hạ thấp, dùng sức hôn lên môi cô.

Khói thuốc xông vào miệng cô, Diêu Tinh Thần ho kịch liệt bật dậy, ý thức đang ngủ say dần thức tỉnh.

Lục Lập Phong ngồi lại lên ghế, lặng lẽ xoa trán, âm thầm đấu tranh.

Cảnh Trì Mục ngốc nghếch đứng cạnh cô một lần nữa xuất hiện trong tâm trí anh, trong nụ cười của cô khi dỗ dành Trì Mục, luôn xen lẫn một chút bất đắc dĩ và cô đơn.

Anh nhíu mày, đi tới cửa bật đèn, trong giây lát, ánh sáng tràn ngập căn phòng, có chút chói mắt.

Lục Lập Phong chưa bao giờ cảm thấy mình hèn yếu như vậy.

Anh không dám tháo cái chụp mắt của cô, sợ cô bị chọc giận rồi chán hét anh, anh không dám biểu lộ tình cảm, đành mặc cô ở bên người đàn ông không thể cho cô tình yêu, chỉ vì lợi ích toàn cục.

Dám giành lại cô không? Lục Lập Phong giày vò hỏi mình.

Trong cảnh cô đơn yên tĩnh này, một ham muốn sở hữu mạnh mẽ lan tỏa khắp trái tim anh, xâm chiếm thái độ và lí trí của anh.

Đê tiện cũng được, vô sỉ cũng được, bất kể là biện pháp gì, phải chiếm cô thành của mình, từ nay về sau làm trong mắt cô không chứa người khác nữa.

…

Trong giấc mơ, Diêu Tinh Thần thấy toàn là rắn, rậm rạp chằng chịt bò dưới chân cô, thè lưỡi, cô vô cùng sợ hãi, muốn kêu nhưng không phát ra âm thanh nào, dù trợn mắt lên nhưng cũng chỉ thấy khoảng không đen kịt.

Bất chợt, cô tỉnh lại, thính giác và khứu giác dần hoạt động, cô cảm giác được trong phòng này còn có người khác.

Xuyên qua cái chụp mắt, cô cảm giác trong phòng có mở đèn, loáng thoáng nhận ra bên giường có người đang đứng, không biết đứng bao lâu, cuối cùng người này đến gần.

Lục Lập Phong dùng tay chống bên người cô, một chân đỡ trên giường, một chân ở dưới đất, lẳng lặng vật lộn một hồi, cuối cùng vẫn khuất phục, từ từ hôn lên môi cô.

Mùi nước hoa hương gỗ thanh đạm truyền đến, nụ hôn của đối phương không hề lẫn dục vọng, không hề khiến cô thấy phản cảm.

Có lẽ do cô độc thân lâu lắm rồi, cũng chưa từng có ai đối xử dịu dàng với cô như vậy, loại cảm giác này, khiến cô có chút hưởng thụ và an lòng. Trong lúc nhất thời, cô quên mất mình đang ở đâu, quên vì sao lại rơi vào tình cảnh này, chỉ có thể yếu ớt thừa nhận, loại dịu dàng này không hề khiến người ta khó chịu.

Một giấc mộng đẹp, ngày càng trầm trọng.

Đó là lần làm càn duy nhất trong đời cô, đối phương dường như nóng lòng muốn cứu rỗi cô, nhưng vẫn lẫn lọn chút do dự vô định.

Diêu Tinh Thần là người ham vui, chỗ nào đó của cô được quan tâm sâu sắc, cô dùng chút lực ôm chặt cổ người đó, cổ vũ anh ta.

Vì vậy, có sự hoà hợp của cô, hai thân thể quấn quýt mê say.

Đàn ông suy tính cho tương lai, phụ nữ suy tính cho hiện tại.

Một trái tim cương quyết, một bộ não mụ mị.

Một tình yêu "phóng lao thì phải theo lao" *(3)* khôi hài bắt đầu mở màn.

*(3) Phóng lao thì phải theo lao: lỡ bắt đầu rồi thì phải theo đến cùng.***ĐẠI KẾT CỤC**

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/chi-bang-tam-o-cung-nhau